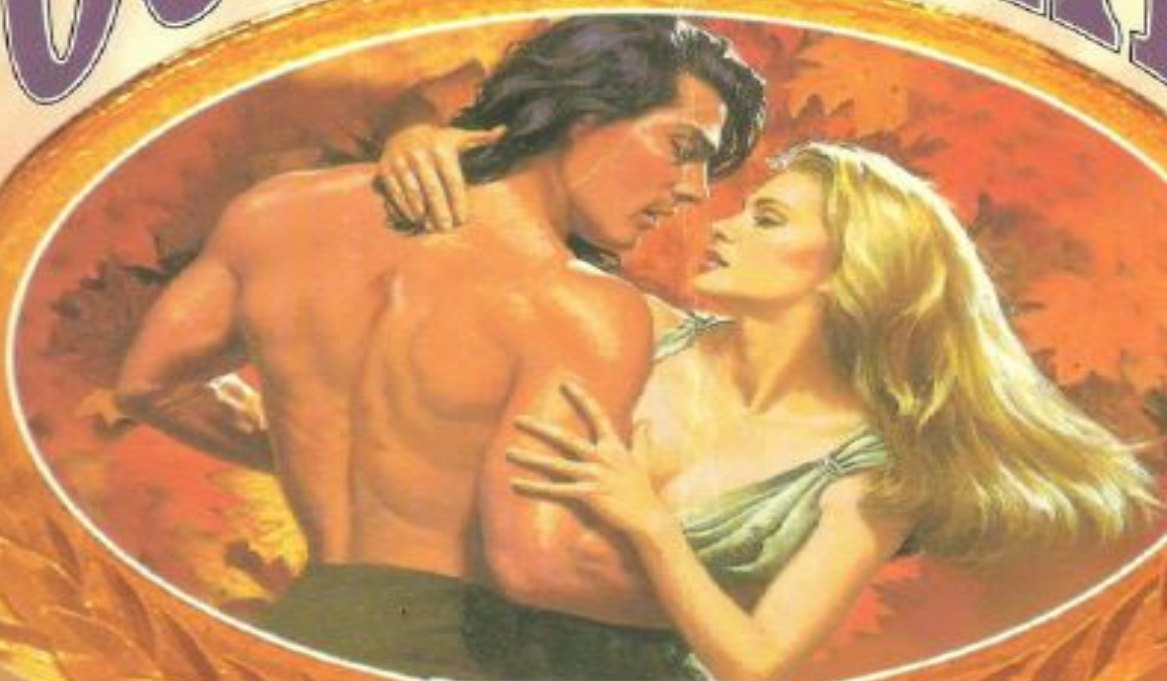

ИЗБРАНИ
САГИ
ЛЮБОВНИ

КЛЕР ЛОРИМЪР

САГА ЗА РОШФОРД

ГОСПОДАРКАТА

БАРД

Пламенната
господарка
на Рошфорд открива
своята разтъреваща
и пагубна любов...

Издателство: Мъща

Над 20 милиона
продадени екземпляра
в цял свят.

КЛЕР ЛОРИМЪР ГОСПОДАРКАТА

Превод: Лилия Божкова

chitanka.info

„Господарката“ е сага за една красива, смела и темпераментна жена, чиито радости и страдания не могат да ви оставят равнодушни. История за живота на Уилоу, дъщеря на богат американец, омъжена за английския аристократ барон Рошфорд: нейната голяма любов и нейното разочарование.

Но постепенно една нова изпепеляваща любов осмисля живота ѝ и я изтръгва от бездната на разочарованието.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

БАБАТА, ЛЕЙДИ КЛОТИЛД РОШФОРД — най-старият член от семейство Рошфорд

ГЕНЕРАЛ ЛОРД СИДРИК РОШФОРД — съпруг на лейди Клотилд

МИЛДРЕД РОШФОРД ГРЕЙС (родена Рошфорд) — зълва на лейди Клотилд

ЛОРД ОЛИВЪР РОШФОРД — син на лейди Клотилд

ЛЕЙДИ АЛИС РОШФОРД — снаха на лейди

ДЖОЗЕФИН РОШФОРД — дете на горните двама

БАРБАРА РОШФОРД — дете на горните двама

АЙРИН БАРТЪН — бавачка на децата

РОУЕЛ, БАРОН РОШФОРД — най-големият внук на лейди Клотилд

ТОБИ РОШФОРД — внук на лейди Клотилд

ПЕЛАМ РОШФОРД — внук на лейди Клотилд

РУПЪРТ РОШФОРД — внук на лейди Клотилд

ФРАНСИС РОШФОРД — внук на лейди Клотилд

ДОРОТИ РОШФОРД — внучка на лейди Клотилд

ВАЙЪЛЕТ ГЪЛИ — прислужница на Доди

СОФИЯ РОШФОРД — правнучка на лейди Клотилд

ОЛИВЪР РОШФОРД — правнук на лейди Клотилд

АЛИС РОШФОРД — правнучка на лейди Клотилд

ПЕЙШЪНС МЕРИУЕДЪР — бавачка на децата

УИЛОУБИ ТЕТФОРД — американски милионер

БЕАТРИС ТЕТФОРД — негова съпруга

УИЛОУ ТЕТФОРД — тяхна дъщеря

НЕЛИ СИНКЛЕР — прислужница на Уилоу

ДЖОРДЖИНА ГРЕЙ (по рождение Фрай) — метреса на Роуел

ФИЛИП, МАРК И ДЖЕЙН ГРЕЙ — деца на Джорджина

АУГУСТА ФРАЙ — леля на Джорджина

ЛЮСИЕН, КОНТЕСА ЛЬО ШЕВАЛИЕ — племенница на лейди
Клотилд

СИЛВИ, БАРОНЕСА ФОН ЗЕНДЕН — дъщеря на Люсиен

БЕРНАРД, БАРОН ФОН ЗЕНДЕН — съпруг на Силви

ДОКТОР ДЖОН ФОРБС — семеен лекар на фамилия Рошфорд

ПЕГИ ФОРБС — съпруга на доктор Форбс

ЕЙДРИЪН ФОРБС — техен син

ДЖЕЙМС МАКГИЛ — учител в селцето Хавърхърст

МИСИС МЕРИ ГАСОНС — негова икономка

АЛЕКСАНДРА МАКГИЛ — негова дъщеря

ПРЕПОДОБНИЯТ ЕПЪЛБИ — свещеник в църквата „Св.

Стефан“ в Хавърхърст

МИСТЪР БАРТОЛЪМЮ — адвокат на семейство Рошфорд

МИСТЪР ФЕЛОУС — иконом на лорд Рошфорд

МИСИС ГЕРТРУД СПИЪРС — икономка

МИСИС КОНИ ДЖЪП — готвачка

ДЖОРДЖ ДАТЪН — домакин

ХАРОЛД СТИВЪНС — лакей

ДЖАНЕТ ЪПТЪН — главна прислужничка

ПИТЪРС — главен кочияш

ДЖЕКСЪН — главен коняр

БЕТИ — помощник слугиня

ЛИЛИ — домашна прислужница

МАДЛЕН ВИЛИЕ — момиче от Нова Зеландия

МИСИС МЕДОУС — нейна леля

ДЕЗИРЕ СОМНЕРС — актриса

БЪРОУЗ — нейна прислужница

СЪР ДЖОН БАРАТ, БАРТ — приятел на семейство Рошфорд

АНАБЕЛ БАРАТ — неговата най-голяма дъщеря

ДЖИЛИЪН БАРАТ — другата дъщеря

СТЕЛА МЕНСАЙС — гувернантка на Барет

ЛОРД ТИЪДЪР САЙМИНГТЪН — приятел на Роуел

ЛЕЙДИ ЕСМЕ САЙМИНГТЪН — приятел на Роуел

АГНЕС МИЛЪР — съпруга на фермер

МАТЮ МЕЙБЪРИ — епископ

МИСТЪР И МИСИС ПЕЙЛИ — американски бизнесмен и
неговата съпруга

НАТАНИЕЛ КОРБЕТ — съдружник на Уилоуби Тетфорд
БАРИ АДАМС — младши директор при Уилоуби Тетфорд
МИСТЪР КОРНУЕЙ — специалист по болести на мозъка
ДОКТОР ГУС — френски лекар
МАРИ — готвачка в Шато д'Орбе
ОТЕЦ МАТИЬО — френски свещеник
ИГУМЕНКА В МАНАСТИРА „Дю Кьор Санглан“
ПИЕР — френски художник
МОРИС — френски художник
МОСЮ ГРИМО — френски моделиер
МАДАМ ГРИМО — негова съпруга
МАДАМ ЛУ-ЛУ — съдържателка на публичния дом Le ciel

rouge

ИВЕТ — момиче на мадам Лу-Лу
БАБЕТ — момиче на мадам Лу-Лу
НИКОЛ — момиче на мадам Лу-Лу
ФИФИ — момиче на мадам Лу-Лу
ХОСЕ — прислужник в публичния дом
АНДРЕ — приятел на Ивет
БЛАНШ — луксозна проститутка
МАКСИМИЛИЯН, ГРАФ ФОН КРУГЕ — германски

благородник

ЧАСТ ПЪРВА

1864 — 1896

*„Главичка нежна теменужката
красиво сведе,
от любов несподелена игликата
бе бледа...“*

Оскар
Уайд,
„Равена“

ПРОЛОГ

1864 ГОДИНА

Бавачката на децата, Айрин, заставаше четиринадесет пъти на ден за по десет минути в средата на болничната стая и размахваше една пръчка във въздуха. На върха на пръчката беше закрепен три квадратни фута памучен плат, намокрен с дезинфекционния разтвор на сър Уилям Бърнет — патентовано очистващо средство. Доктор Форбс имаше много високо мнение за него и го бе препоръчал предишния ден, като предпазно средство, тъй като смяташе, че децата боледуват от някаква инфекциозна болест. Но тази сутрин младият лекар бе казал на разтревожените родители и на бавачката, че по негово мнение вероятно бебето и малката му сестра са получили мозъчен удар.

Беше четири часа и мрачната декемврийска вечер вече се спускаше. Една газена лампа, чийто пламък едва мъждеееше, стоеше на масичката между бебешкото креватче и това на неговата осемнадесетмесечна сестра. Сега имаше малко съмнение, че двумесечното бебе умираше. То се разтърсваше от конвулсивни гърчове, а малкото му телце се извиваше по особен начин, борейки се за въздух. Застанала до него, Алис Рошфорд плачеше тихо, безсилна да му помогне. От време на време тя се обръщаше с безмълвна молба към доктора, умолявайки го да направи нещо, за да спаси нейните деца, но от загриженото напрежение на лицето на младия човек и нервното му крачене между двете креватчета тя разбираше, че той също не хранеше голяма надежда за тяхното оцеляване.

В камината гореше силен огън. Едно ведро с вода, поставено на тринога, изпълваше стаята с пара. Въздухът миришеше на балсам, камфор и карбол, макар че и двата прозореца бяха широко отворени, а пердетата се развяваха навътре, тъй като течението вкарваше ледения нощен вятър към камината.

Вратата се отвори и дребната, изправена фигура на лейди Клотилд Рошфорд, баба на децата, влезе с маршова стъпка в стаята. Нейните тъмни, малки, лъскави очи се насочиха към прозорците и като видя, че са отворени, тя нареди на бавачката да ги затвори веднага.

Слабият протест от страна на лекаря бе удавен от нейното повелително разпореждане, последвано от заявление, че не желала нито една от неговите нови идеи в къщата си; че той бил твърде млад и неопитен, за да спори с нея и че прозорците трябвало да останат затворени. Както ставаше винаги като се възбудеше, гласът на лейди Клотилд издаде нейният френски произход и акцентът ѝ стана забележим.

Младият човек наведе покорно глава. Репутацията на старата лейди Рошфорд му бе добре известна. Той беше предупреждаван няколко пъти, че тя е деспотична, че управлява голямото си домакинство с желязна ръка и че има абсолютно надмощие над съпругата на сина си, лейди Алис Рошфорд.

Джон Форбс реши да не спори с тази странна жена. Той беше ужасен от лошия си късмет, че неговото първо посещение в имението Рошфорд трябваше да бъде във връзка с едно такова сериозно заболяване. Беше само на двадесет и шест години и беше пристигнал едва миналата седмица в Хавърхърст, за да замести старият селски лекар, който по-рано се бе грижил за семейство Рошфорд. Старата баба беше абсолютно права, окачествявайки го него, Джон Форбс, като неопитен; и самият той със свито сърце си признаваше, че още не беше поставил диагнозата на болестта, от която страдаха децата. Безспирните ридания на Алис Рошфорд изпълваха стаята. Нейната свекърва не ѝ обърна внимание, а се доближи до детското креватче и погледна бебето. Напълно владеейки чувствата си, тя заяви ясно и отсечено:

— Виждам, че детето умира. — И като се обърна към бавачката добави: — Айрин, кажи на Бърнс да изпрати някой от слугите да доведе свещеника. Бебето трябва да бъде кръстено веднага!

В този момент и детето на съседното креватче също изпадна в конвулсивен гърч, като отчаяно се бореше за въздух. Кръв и лиги потекоха от устата му. Младият лекар ги избърса нервно с памук. Това дете, на име Джозефин, беше болно почти от два дни и въпреки нескончаемите опити на бавачката да го нахрани, сега умираше от глад и дехидрация, защото изглеждаше неспособно да поеме даже глътка течност.

— Сигурен ли сте, че нямат дифтерит? — попита бабата със съмнение в гласа, очите ѝ пронизваха лицето на неспокойния млад лекар.

— Няма признак на ципа в гърлото — повтори той мнението си, което ѝ беше дал тази сутрин. — А и нито едно от децата не е било в контакт с никого, който боледува от тази болест. — Той се обърна и се вгледа в пребледнялата, плачеща до креватчето жена. — Лейди Алис ме увери, че никой освен нея, бащата на децата, вие и тяхната бавачка не се е приближавал до детската стая, когато бебето се е родило. Децата не могат да се заразяват от дифтерит, без да влязат в контакт с някого, който е болен от тази болест.

Лейди Рошфорд кимна с глава. Единият от двамата ѝ сина беше умрял от дифтерит по време на една епидемия във Франция и тя беше видяла жестокия бял полип да се подава от дихателната тръба, докато накрая нещастното дете се бе задушило. За щастие нейният втори син, Оливър, съпругът на Алис, не беше роден тогава, тъй като болестта се разпространяваше като горски пожар сред местната общност и смъртта на нейното собствено дете беше само една от многото.

— Трябва да се опиташ да се примириш с Божието желание, Алис! — каза тя със строг глас на своята снаха. — Бъди благодарна, че си достатъчно млада да родиш други деца.

На вратата се почука и лорд Оливър влезе в стаята, при което съпругата му се хвърли истерично в обятията му.

— Моите деца умират — плачеше тя.

Военен по професия, Оливър Рошфорд се чувстваше неудобно в болничната стая, още повече че не му се нравеше безконтролната емоционалност на неговата съпруга, ако и да беше добър човек и да съчувстваше на нейното страдание. Милвайки успокоително главата ѝ, той си казваше, че едва съзела се от раждането, тя не беше подготвена за това изпитание.

Самият той не беше особено поразен от мисълта, че е на път да загуби своите първородни деца. И двете бяха момичета, а той също както своята майка, се беше надявал горещо, че ще бъдат момчета. „Както се вижда, малкото бебе си е отишло от този свят“, помисли си той, като гледаше безпомощно как докторът покрива детското личице с чаршафа.

Алис Рошфорд се притисна до своя съпруг, взирайки се с отчаяние в неговите бледосини очи.

— Тя не беше още кръстена — проплака тя, а страданието личеше в гласа ѝ. — Разбираш ли, Оливър? Сега не може да бъде

погребана в християнските гробища!

Барон лорд Оливър Рошфорд отметна една червеникава къдрица коса от челото си и се изкашля шумно.

— Глупости, мила моя — каза твърдо той. — Свещеникът ще погребее децата, където аз искам, където са погребани всички Рошфорд — в гробището „Свети Стефан“ и това е всичко по този въпрос.

— Но... — започна Алис, но старата лейди Рошфорд я прекъсна:

— Оливър е напълно нрав. Преподобният Епълби няма да поиска да загуби хляба си. Той ще направи това, което Оливър казва — решително заяви тя.

Тя погледна към сина си — закръглен, нисък, як мъж с червеникави бакенбарди и мустаци. Той имаше достойно държание на военен и тя беше много горда с него.

— По-добре е да заведем Алис в нейната стая, Оливър — предложи тя. — Аз ще остана тук, докато...

„Докато почине и по-голямото дете“, помисли си тъжно Джон Форбс. Дълбоко в себе си той беше шокиран от тази аристократична жена, която изглеждаше безразлична към смъртта. В края на краищата тя беше баба на децата и доколкото той знаеше, нямаше други внуци. Връщането на бавачката Айрин заедно с преподобния Епълби прекъсна мислите му. Той стоеше в сянката в отдалечения край на стаята, докато енорийският свещеник, в своята бяла стола^[1], се молеше за умиращото дете.

— Ние Те молим да имаш милост към това дете на име Джозефин Милдред и когато неговата душа се отправи към Теб, нека Ти бъде представена очистена от греха.

За изненада на младия лекар свещеникът се обърна и към креватчето, където лежеше мъртвото бебе, и с едва чут глас започна службата по кръщаването. Накратко той я нарече Барбара Алис и повери душата ѝ на Бога.

Не по-малко шокиран за втори път през тази нощ, докторът разбра, че барон Рошфорд, бащата на двете деца, вече е разговарял с енорийския свещеник относно мястото на погребението. Старата лейди Рошфорд трябва да бе прочела неговите мисли, защото се приближи до него и каза с нисък, убедителен глас:

— Не бихме искали семейният лекар, който се грижи за нашата фамилия, да е склонен в някакво отношение към клюкарство — каза

тя, а тъмнокафявите ѝ очи го пронизваха, докато говореше. — Естествено, не мисля, че на вас, доктор Форбс, ще ви мине през ума да говорите с някого за нашите работи, защото сигурна съм, знаете какви са селските клюки — особено касаещите тези от нас, на които се е случило да бъдат родени с по-добро материално и обществено положение от другите. Разбрахте ли какво искам да ви кажа, докторе?

Той действително беше разбрал много добре, но за миг в него се надигна вълна от гняв. Какво право имаше тази деспотична стара жена да принизява закона — да променя правилата така, че да служат единствено на нейното собствено удобство? Парите или общественото положение правеха подобни хора толкова могъщи?

И двете, помисли си горчиво той. Имаше много кандидати за поста останал вакантен, след като последният лекар в Хавърхърст се бе оттеглил и той, Джон Форбс, току-що сдобил се с правоспособност, се нуждаеше страшно много от тази работа. Той отбеляза в себе си, че лейди Рошфорд можеше да настрои много скоро целия селски район против него, защото тази фамилия притежаваше почти всяка ферма, обществена сграда, къщурка, мелница и ковачница на десетки мили наоколо. Неговите пациенти бяха земеделци — арендатори или работещи за семейство Рошфорд, и без съмнение бяха наясно относно своята зависимост от фамилията — един факт, който той самият сега бе принуден да разбере.

Той кимна леко с глава, като си каза, че въпросът за кръщаването наистина не го засяга; че трябва да се смята за късметлия, че не бе помолен да наруши Хипократовата клетва, нещо, което той никога нямаше да направи. А и кой можеше да каже, че правилното бе да се откаже на едно невинно дете християнско погребение, само защото беше умряло, преди да бъде кръстено?

Но облекчението, което почувства от това самоуспокоение, не трая дълго. След два часа почина и малкото момиченце и, останал сам с бавачката в болничната стая, той разбра, че трябва да попълни двата смъртни акта сега.

„Причина за смъртта...“ Какво да пише? — питаше се притеснено той. Истината беше, че не знаеше какво ги беше погубило. Можеше ли наистина да бъде все пак дифтерит?

Той напрягаше мозъка си да си спомни всички симптоми, които беше учил за тази болест, и се опитваше да си припомни няколко

случая, които беше видял в болницата. Различните съмнения, които бяха измъчвали неговото съзнание през последните два дни, сега го завладяха отново. Тумор в мозъка, епилепсия, круп, парализа... всички тези заболявания пораждаха конвулсии и можеха да доведат до внезапна смърт. Но фактът, че и двете деца бяха се разболели по едно и също време...

Внезапно с кристална яснота той си спомни лекцията, на която беше присъствал като студент по медицина. Тя беше изнесена от един прочут немски професор и младият доктор можеше да си спомни твърде малко от преподавания материал, но това, което ясно си спомняше, беше предупреждението на професора в края на лекцията.

„Никога не се отказвайте от диагнозата на едно заболяване, под предлог, че всички обичайни или по-очевидни симптоми на тази болест са налице. Ще се натъкнете на случаи, при които даже и най-характерните симптоми липсват. Пациентът може да е болен от подозираната от вас болест, но в този отделен, частен случай симптомите може да са невидими за невъоръжено око. Ще дойде този ден — убеден съм в това, — когато ще открием начини да виждаме вътре в тялото. Тогава и само тогава ще можем да бъдем сигурни в поставената от нас диагноза.“

Потресен, изморен извънредно много от дългите часове на бдение в болничната стая, младият лекар сложи длан на лицето си. Да разкрие своите съмнения пред старата лейди Рошфорд сега, беше всяваща ужас перспектива, защото той се бе показал непреклонен в противопоставянето си на нейното предположение, че децата боледуват от дифтерит. Не че той можеше да спаси живота им, защото те несъмнено щяха така и така да умрат, тъй като заболяването бе протекло с изключителна сила, но жената бе приела диагнозата му за мозъчен удар, дължащ се или на тумор в мозъка, или на друг дефект в техния организъм. Когато я бе попитал за възможните наследствени фактори, тя бе откликнала веднага, че далеч не била доволна от умственото състояние на снаха си. Бедната лейди Алис била имала трудна бременност и раждане и при двете деца, често боледувала и много плачела, беше му казала тя. Старият семеен лекар редовно бил полагал грижи за лейди Алис и бил казал направо, че такива случаи на меланхолия по време на бременност може за нещастие да бъдат наследени, макар че не винаги ставало така.

— Не съм ни най-малко изненадана да чуя, че вероятно тя е предала тази мозъчна слабост на тези деца — бе казала безцеремонно лейди Рошфорд. После гласът ѝ внезапно се бе смекчил: — Бедният ми син! Може никога да не постигне най-скъпото си желание — да има един здрав син и наследник на Рошфорд.

Джон Форбс въздъхна и написа на двата акта думата „конвулсии“ като причина за смъртта. Той подозираше, че може би ще бъде чест посетител в имението Рошфорд, за да се грижи за опечалената майка, която без съмнение отново щеше да изпадне в нов пристъп на меланхолия. Но междувременно неговата работа тук беше приключила и той можеше да се прибере вкъщи.

— Гледайте да опушите старателно стаята със сяра, след като изнесат телата — каза той на плачещата бавачка.

Той почувства моментно състрадание към това момиче със зачервени очи. Почти сигурен беше, че щеше да бъде освободена от работата си, въпреки че беше работила неуморно и без сън, грижейки се за болните деца, които явно обичаше искрено по свой начин.

— Опитайте се да не се разстройвате толкова много — прошепна той. — Нямаше нещо, което вие или някой друг можеше да направи, за да ги спаси.

Той взе своята черна чанта и като хвърли последен бърз поглед към двете покрити с бели чаршафи креватчета, излезе от стаята и се спусна надолу по стълбите. Навсякъде прислугата бързаше да дръпне завесите във всички стаи. Тишината и безмълвието на смъртта вече бяха проникнали в голямата къща. Възстариат иконом му подаде палтото и шапката и му отвори външната врата.

Навън небето беше осеяно с ярки звезди, въздухът беше остър и мразовит и скреж покриваше с бяло ливади и дървета. Той потрепери, докато чакаше коняря да докара двуколката му. Имаше нещо потискащо в затъмненото старо имение, което непонятно защо, като че ли го плашеше. Никаква светлина не проникваше през закритите с пердета прозорци. В мразовитата тишина той ясно чуваше шума на колелата, които скърцаха по дребния чакъл, и пръхтенето на своя кон, нямащ търпение да се прибере на топло в обора си.

Той потръпна, като че ли искаше да прогони опасенията си. Какво значение имаше всъщност това — освен за собствено успокоение на съвестта му? Погрешната диагноза не можеше да

причини вреда вече никому, най-малко на двете мъртви деца. Без съмнение, не след дълго тук щяха да се родят други, здрави деца, а тези две малки момиченца щяха да бъдат забравени. Дифтерит или конвулсии вследствие увреждане на мозъка? Какво значение имаше от какво бяха умрели?

Той не можеше да знае, че това имаше голямо значение за бабата на децата и че тя никога вече нямаше да покаже обич към своята снаха, нито пък да ѝ демонстрира нещо повече от една елементарна учтивост; че сега тя беше убедена, че бедната Алис бе донесла в семейство Рошфорд противната наследствена ненормалност.

— Не трябва да има повече болни момичета във фамилия Рошфорд — каза тя на зълва си. — Може само да се надяваме, Милдред, че следващият път Алис ще успее да даде на горкия Оливър един здрав син за наследник.

Това се случи една година преди Роуел — първият от петте здрави, силни момчета на Рошфорд, да се бе родил и десет години, преди Франсис — най-малкият, да се появи на бял свят. На шестия рожден ден на Франсис Алис Рошфорд роди своето последно дете.

Тя умря, без да разбере, че детето беше момиче.

---

[1] Широка бяла връхна дреха (църк.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

АВГУСТ 1889 ГОДИНА

Скрита зад спуснатите завеси на еркерния прозорец в дългата галерия, Уилоу Тетфорд се взираше надолу, към залата. Погледът ѝ се съсредоточи върху високата, елегантно облечена фигура на най-големия от братята Рошфорд. Както винаги, Роуел беше заобиколен от група обожателки.

— Той е много по-красив от всички мъже тук тази вечер — отбеляза Уилоу. — Не си ли съгласен, че той изглежда прелестно, Пелам?

Пелам се обърна към петнадесетгодишното момиче с известно чувство на ревност, като същевременно с това се и забавляваше.

— Не наричай мъжете „прелестни“ — поправи я той.

Той също се вгледа надолу към своя по-голям брат, но без обожанието на младото момиче. Не можеше да отрече добрият външен вид на Роуел, комуто той, шест години по-млад от него, често завиждаше. Но по мнение на Пелам тази мрачна, романтична външност прикриваше един нрав, съвсем не за завиждане. Откакто баща им почина и Роуел наследи титлата „барон“ и стана глава на семейството, на Пелам му се струваше, че неговият по-голям брат бе станал твърде недостижим и своеволен и беше загубил и малкото си чувство за хумор, което притежаваше преди. При все, че беше още само на двадесет и четири години, Роуел бе възприел едно изражение и държание на много по-възрастен и понякога беше противно деспотичен към по-малките си братя. Пелам до голяма степен предпочиташе Тоби, чийто двадесет и първи рожден ден се празнуваше тази вечер с тържествен бал в имението Рошфорд.

— Коя е тази червенокоса лейди, която Роуел кани на танц? — попита настоятелно Уилоу. — Мисля, че не съм я виждала преди досега. Много е красива, нали?

Въпреки че лятната вечер бе топла, момичето потрепери, загърна нощницата си около стройното си младо тяло и се притисна по-близо до своя приятел. По това време тя трябваше да се намира в леглото си,

но любопитството ѝ бе надделяло и милият, обичащ шегите Пелам ѝ бе предложил да я пази, докато тя се измъкне от спалнята си и се промъкне до сегашното си скривалище. Беше почти полунощ и залата, гостната стая и столовата бяха изпълнени с няколкостотин гости, всички облечени в най-хубави дрехи и накичени с най-хубавите си бижута.

— Това е мисис Джорджина Грей — отговори Пелам на въпроса на Уилоу и без да помисли добави: — Метресата на Роуел!

Като видя, че огромните очи на Уилоу са го зяпнали с неразбиране, той съобрази, че разговаря с момиче, което все още бе дете. Възпитано от една строга майка, която беше квакерка, Уилоу бе съвсем невинна и той искрено съжали за думата, която се изплъзна от устата му. Сега, като да засили неговото неудобство, тя го помоли да обясни значението на словата си.

— Ще ти кажа някой ден — когато станеш по-голяма — отговори уклончиво той, а от смущение гласът му стана по-дрезгав, отколкото предполагаше. — Още си много малка, за да разбереш такива неща — добави по-нежно.

Уилоу сви устни и като се намръщи, му каза с въздишка:

— Мама винаги ми казва така, когато я попитам за нещо важно, особено когато се отнася за любовта, брака или раждането на деца — отметна тя копринената завеса от руси коси, която покриваше деликатното ѝ лице с фини и изразителни черти, и отново въздъхна: — Във всеки случай, аз знам какво е любовта. Обичам теб, и Тоби, и татко. Не съм напълно сигурна, но мисля, че обичам Роуел най-много от всичко.

— Недей! Моят скъп брат не се интересува ни най-малко от едно дете на твоята възраст! — каза рязко Пелам.

Уилоу само кимна с глава, изразявайки съгласието си, тъй като имаше ясна представа за своята незначителност. Роуел рядко разговаряше, а когато това станеше, това беше един от „много специалните“ ѝ дни. Ако той ѝ се усмихваше дори веднъж в продължение на една седмица, то тя отбелязваше този факт в дневника си.

— Изглежда никой не забелязва, че съм порасла много бързо — каза Уилоу, която винаги намираще общ език с Пелам.

Той беше точно като нея — само едно дете. Тя винаги си бе представяла, че един брат трябва да бъде точно такъв — закачлив, нежен, понякога малко покровителствен, но не много и никога нелюбезен и груб.

Пелам остана мълчалив. Той бе смутен от нейната невинна забележка, която бе непреднамерено провокираща. Напоследък той беше добил ясна представа, че младата американка, която прекарваше това лято в имението Рошфорд, се беше превърнала от дете в жена. Тя беше загубила пухкавостта на детството и сега бе станала висока, стройна, а естествената ѝ красота се подсилваше от нейните някак си необикновени цветове. Тя бе наследила от своята майка скандинавка разкошната си, преливаща почти в бяло-русо коса и големите, изразителни кафяви очи. Нейните малки заострени гърди бяха ясно очертани под тънката, ленена нощница и сега, когато тя се нацупи, той откри, че желае да целуне тези свити червени устни и да докосне с ръце деликатните форми на тялото ѝ. Но нейната незрялост беше една бариера, която той чувстваше, че не може да прескочи. Страхуваше се да не разруши това блестящо, невинно доверие, което тя изпитваше към него, като едновременно с това усещаше, че е силно привлечен от нея, като от магнит. И сега, вместо да се крие заедно с нея в дългата галерия, можеше да бъде долу и да пие шампанско, да танцува с повече от дузина страстни момичета; но той предпочете да бъде насаме с Уилоу — с това чисто дете. Това бе едно състояние на духа, което той не можеше да разбере.

Пелам въздъхна с облекчение, когато видя високата, слаба фигура на брат си Тоби да се приближава към тях. Тоби носеше поднос с храна.

— Тук сме, Тоби! — извика тихо Уилоу, когато младият мъж погледна късогледо над очилата си по продължение на дългата галерия.

— Не мислех, че Пелам е с теб! — каза Тоби с присъщия си отривист маниер, породен от прекалена срамежливост. — Помислих, че може да си гладна, Уилоу. Обикновено винаги си гладна!

Уилоу пое подноса от ръцете му, а тъмните ѝ кафяви очи блеснаха.

— Ти си внимателен, мил и грижовен — каза тя, като разгледа деликатесите с нескрито възделение.

Макар че понякога ѝ позволяваха да се храни с по-големите, тя обикновено се хранеше в старата детска стая с по-малките момчета Рошфорд — седемнадесетгодишният Рупърт и петнадесетгодишният Франсис, а готвачът приготвяше храна по свое усмотрение, като внимаваше да бъде здравословна и полезна за подрастващите им тела. Уилоу нямаше нищо против да се храни в детската стая, въпреки че къщи винаги се хранеше със своите родители. Но тези дребни неща бяха като малка жертва за удоволствието да бъде част от семейство Рошфорд за през цялото лято, докато родителите ѝ обикаляха Европа.

Бяха дошли от Сан Франциско в Англия и бяха наели имението Ленгълм за една година. То граничеше с имението Рошфорд, но нейните родители, Уилоуби и Беатрис Тетфорд, я бяха предупредили, че може би няма да бъдат приети от техните съседи — аристократи. Въпреки огромното богатство, което нейният баща беше натрупал чрез инвестиции в построяването на железниците, Уилоу беше разбрала, че висшето общество на Англия бе консервативно и твърде взискателно към добрите обноски, така че тя не трябва да бъде разочарована, ако те се отнасят резервирано към нея. Но в случая това правило не бе приложено. Старата лейди Рошфорд, която бе най-старшият член във фамилията, дискретно бе събрала сведения за семейството ѝ и се произнесе, че петнадесетгодишното момиче ще осигури необходимото женско влияние в живота на нейните петима внука.

— Мисля, че старата лейди смята нашата Уилоу твърде млада, за да представлява интерес за момчетата по „онзи“ начин — пронизително беше обяснил Уилоуби Тетфорд на съпругата си. — Добри пари плащаме на госпожа гувернантката за възпитанието на нашето дете. Така поне няма да изпадне в затруднение, когато дойде ред да покажем добри маниери и държание.

Проницателността, която го беше направила милионер, още веднъж бе доказана, че е налице, когато лейди Рошфорд заяви, че е очарована от характера и държанието на младото момиче и тя беше тази, която предложи Уилоу да остане в имението Рошфорд, докато семейство Тетфорд обикаля Европа.

Предложението устройваше много добре всички, не на последно място и Уилоу, която беше доволна от внезапно появилата се възможност да се сдобие с петима „братя“. Макар че Роуел, който беше много по-голям и бе глава на семейството, имаше малко, което можеше

да ѝ каже, тя го обожаваше отдалече и скоро беше уловена в клопката на безгласното преклонение пред елегантния, грациозен, млад барон.

Отначало тя се чувстваше неловко в компанията на втория по големина брат — Тоби. Неговата стеснителност го караше да се държи по такъв начин, че тя си мислеше, че е нежелана, докато един ден той я покани в стаята, която наричаше своя „лаборатория“, и неуверено ѝ призна, че иска да стане лекар. Тя за пръв път го видя да се усмихва, след като невинно го бе попитала защо не следва медицина, щом това е неговото желание. Той търпеливо ѝ обясни, че неговата баба не би му позволила да се занимава с такава професия, присъща за средната класа.

— В Англия не е прието джентълмените да правят кариера — каза той тъжно.

Най-малкият от петте момчета Рошфорд, Франсис, наричаше Тоби „професорът“. Уилоу трябваше да признае, че Тоби наистина често приличаше на разсеян учен, когато очилата му се плъзгаха и застанеха на върха на носа му и с разрошена, буйна, кестенява коса крачеше из парка, унесен в мислите за „своята работа“. Много често той не обръщаше внимание на младото момиче, просто защото не го забелязваше. Уилоу обаче нямаше затруднение в постигането на мигновено разбирателство с дружелюбния, засмян, закачлив, добродушен Пелам. Но с Рупърт, както беше станало и с Тоби, ѝ бе необходимо малко повече време, за да се почувства непринудена и с него. По-нисък на ръст от брат си, с деликатно телосложение, с огромни виолетово-сини очи, оградени с тъмни мигли, той би бил забележително хубаво момиче, но липсата на мъжественост във външния му вид и в характера му го бяха направили мишена за шеги както за неговите съученици, така и за братята му, а откакто Уилоу беше представена, той бе приел едно враждебно, резервирано държание, което беше в противоречие с неговият чувствителен, артистичен характер. Той свиреше на цигулка и когато разбра, че Уилоу би се радвала да му акомпанира на пиано, тя се почувства желана в стаята за музика, която беше негова запазена територия и не се използваше от другите членове на семейството.

Въпреки че сутрин Уилоу беше задължена да учи история на Англия и ботаника с гувернантката си, тя беше освободена от следобедни занимания и лятото ѝ изглеждаше като окъпано в

позлатена, блестяща, слънчева светлина и щастие. Красивата старинна къща беше пълна с гости. Много от тях бяха млади дами, които живеяха в близките имения, и мъжка молада „кръв“ — приятели на Роуел от Оксфорд. Забавляваха се с партита с чай на моравата, с крикет, с гребане в езерото, с возене в ландота из красивите селски местности на графство Кент, където си устройваха пикници; танци, шаради^[1] и други подобни безобидни забавления запълваха летните вечери. Рупърт отбягваше тези занимания, като предпочиташе да прекарва времето си с героя от ученическите си дни — младия Алфред Дъглас. Франсис и Уилоу участваха като сенки в дневните забавления на по-големите, тъй като им беше позволено да стоят там, при условие, че се държат дискретно и не привличат вниманието върху себе си.

Ако съществуваше нещо, което разстройваше това идилично за Уилоу лято, то бе мисълта за бедното малко момиче, което беше принудено да живее в една от двете стаи, намиращи се на върха на западната кула на имението, докъдето се стигаше по една спираловидна стълба, която се виеше около кулата. Уилоу беше живяла в семейство Рошфорд няколко седмици, преди да разбере за съществуването на единственото момиче на семейството. Една прислужница спомена, без да иска за „бедната мис Дороти“ и когато Уилоу я разпита й бе казано, че малкото момиче е умствено и физически недоразвито и че на никого друго, освен на лейди Рошфорд, докторът и бавачката на деветгодишното дете не е позволено да отива при него. На домакиния състав бе забранено да говори за това.

— Затова никога не издавайте, че аз съм ви казала, мис Уилоу — каза страхливо прислужничката, — иначе е сигурно, както е сигурно, че вие сега стоите тук, че ще бъда освободена от работа.

Гувернантката на Уилоу твърдеше, че не знае нищо и тя със своето ненаситно любопитство изпитваше силно желание да разпита по-подробно Пелам или Тоби за тяхната малка сестра, но не смееше да го направи, защото изпитваше страхопочитание пред старата лейди Рошфорд. Макар че Grandmere^[2], както я наричаха внуците й, се отнасяше внимателно към Уилоу, тя беше властна, критична и изискваща жена и дори командваше и Роуел с желязна ръка. Нейната зълва, леля Милдред, живееше в страх да не би с нещо да предизвика недоволството на старата лейди, която беше почти на седемдесет

години и открито даваше заповедите си на горката душица, като че ли тя беше слугиня. Леля Мили, както я наричаха момчетата, никога не отговаряше, и без да се оплаква, позволяваше да бъде тормозена.

Това, че братята като че ли приемаха това господство над застаряващата неомъжена жена като съвсем в реда на нещата, смущаваха Уилоу. Но така го приемаше и самата леля Милдред, реши тя. Макар че момчетата никога не я защитаваха, Тоби и Пелам поне се отнасяха мило към нея; Рупърт и Роуел не ѝ обръщаха внимание и единствено Франсис ѝ се подиграваше.

Не беше изминало много време от гостуването на Уилоу в имението, когато тя разбра, че Франсис е любимецът на баба си. Безразличен към това фаворизиране, Пелам информира Уилоу, че това се дължи на необичайната прилика на брат му с баща им, единственият останал жив любим син на баба им. Уилоу беше видяла портрета на лорд Оливър Рошфорд в библиотеката и трябваше да признае, че съществуваше прилика. С червеникавата коса и сините си очи Франсис бе точно копие на своя баща. От петте момчета единствено Рупърт приличаше на покойната си майка, лейди Алис Рошфорд — русокосо, прозрачно създание. Уилоу беше сигурна, че Grandmère никога не бе харесвала много снаха си, защото винаги когато говореше за нея в гласа ѝ се долавяше нотка на раздражение.

Пелам, Тоби и Роуел бяха наследили френската кръв на баба си и заедно с това и нейните тъмни латински цветове във външният си вид. Роуел беше много по-красив от другите двама, но Тоби бе най-добър и мил, мислеше си Уилоу. Това, че сега се беше сетил, че тя е самичка горе в галерията, при това без да има нещо за ядене, съвсем не бе нещо необичайно за него.

— Не трябваше да си тук — каза Тоби, като наблюдаваше как тя си взима от храната, която ѝ беше донесъл. — Ако някой каже на Grandmère или на твоята гувернантка, ще си имаш сериозни неприятности.

Уилоу се усмихна закачливо.

— Знам, Тоби, но това е твоят рожден ден! Рожден ден, на който ти ставаш пълнолетен! От това място мога да виждам всичко освен танцуващите. Не мога просто да си легна и само да си представям всичко това. Видях Роуел да минава. Той е заедно с мисис Джорджина

Грей, за която Пелам казва, че е негова метреса, но не ми каза какво е това метреса. Ти ще ми обясниш, нали, Тоби?

— Няма да направя такова нещо! — отговори Тоби и погледна с пронизващ, гневен поглед Пелам. — Наистина трябва да си лягаш, Уилоу. Някой от слугите ще те види и ще каже на Grandmère; или твоята гувернантка може да погледне в стаята ти, за да се увери, че си там. А ти, Пелам, трябва да си долу. Видях, че няколко момичета стоят, защото няма с кого да танцуват.

— Ти си почетният гост, Тоби, ти върви и танцувай с тях! — в скоропоговорка каза Пелам. — Аз ще танцувам с Уилоу.

Той скочи и дръпна Уилоу, когато звуците на полката се разнесоха от балната зала. Тоби стоеше мълчалив, като гледаше как с развълнувано възклицание Уилоу пое протегнатата ръка на Пелам. Когато те се понесоха в ритъма на гавота^[3] надолу по галерията, Тоби се обърна и заслиза по стълбите.

— Харесва ли ти? — попита Пелам, гледайки пламналото, развълнувано лице на Уилоу.

Бялата нощница се развяваше около нея, очите ѝ искряха засмени, докато той я въртеше отново и отново. Пелам също чувстваше как вълнението се надига в него и притегли момичето поблизо до себе си. Усещаше горещия ѝ дъх върху бузата си, а тялото ѝ бе даже по-горещо; той нежно ѝ каза:

— Затвори очите си, Уилоу. Представи си, че си облякла най-красивата бяла атлазена бална рокля. В косата ти има цветя, а около шията и китката ти — диаманти. Ти си най-прекрасното момиче в стаята и всички спират да танцуват, за да ни гледат. Ти си Пепеляшка, а аз съм твоят Принц. Ние се влюбваме...

Гласът на Пелам, музиката и възбудата на вечерта бяха изумителни, Уилоу усещаше, че тялото ѝ се разтапя, отдавайки се на мечтата, която Пелам сътвори. Това беше най-вълшебният миг в живота ѝ. Тя си мислеше, че може би наистина е влюбена, само че сега ръцете на Роуел трябваше да я обгръщат и гласът на Роуел да ѝ шепне...

Със затворени очи не беше трудно да си представи, че наистина ръцете на Роуел бяха тези, които държат кръста ѝ и че топлината на неговите длани прониква през тънката атлазена бална рокля. Гласът на Роуел отново шепнеше в косите ѝ:

— Толкова си сладка, моя малка Уилоу. Не можеш да си представиш колко прелестна си, така нежна, като лебедов пух в ръцете ми!

Най-естественото нещо на света бе, след като музиката спря, да усети силните, уверени устни на своя мечтан любим върху своите устни. Тя започна да трепери, когато странно, приятно усещане се разля по тялото ѝ. Тя отвърна на целувката с все още затворени очи. Само след като Пелам я освободи от прегръдката си и произнесе името ѝ, тя отвори очи и спря да диша от уплаха, когато разбра, че не Роуел бе този, който я целуваше, а брат му.

— Пелам — остана с отворена уста тя.

Червенина заля блузите ѝ, когато се втренчи в него, чувствайки огромно притеснение. Без да подозира нищо за нейния вътрешен смут, Пелам се усмихна.

— Никой не те е целувал досега, нали? — попита той, като погрешно мислеше, че червенината ѝ се дължеше на току-що пробудилото се у нея чувство на страст, а той самият усети как неговата възбуда нараства.

Но когато отново се опита да привлече Уилоу в прегръдките си, тя с изненадваща сила повдигна ръце и го отблъсна от себе си.

— Не, Пелам, не искам да ме целуваш. Ти не разбираш. Аз наистина не разбрах какво се случи. Аз... — прекъсна объркано тя.

Все още убеден, че нейният отказ е само израз на моминска сдържаност, Пелам хвана протегнатите ѝ ръце и я притегли в прегръдката си. Усещайки, че тялото ѝ се напруга, оказвайки съпротива, той не се опита да я целуне, но плъзна нежно ръка надолу по гърба ѝ.

— Няма от какво да се страхуваш, малка моя — прошепна успокоително той. — Не правим нищо лошо. Признай, че ти харесва да чувстваш моето докосване. Моята целувка също ти харесва, нали?

Уилоу пое дълбоко дъх, като се мъчеше да оправи обърканоостта на своите чувства. Тя не попита Пелам откъде знае, че тя наистина изпитва удоволствие от усещането, събудено дълбоко в нея от нежното докосване на неговата ръка; че неговата целувка беше нещо съвършено ново, обезпокояващо, но и съвсем не неприятно преживяване. Изглеждаше нелогично, че той можеше да го отгатне по отклика на

нейното тяло, като същевременно да не почувства, че в нейното съзнание Роуел бе този, когото тя искаше да я докосва и да я целува.

Когато се отдръпна от него, тя каза бързо:

— Мисля, че Тоби бе прав и аз трябва да се върна в стаята си, преди някой да ни е видял. Лека нощ, Пелам. Благодаря ти... Благодаря ти, че ме остави да се порадвам малко на празненството на Тоби. Нека сега да си вървя, моля те!

В тона на момичето имаше нещо, което предупреждаваше Пелам да не се опитва да го задържа, макар че сега той самият беше възбуден. Той остана загледан след нея, докато тя се отдалечаваше по дългата галерия, с бялата нощница, плаваща около малката ѝ призрачна фигура. Това, което бе започнало почти на шега, само за да достави удоволствие на едно дете, свърши с откритието, че това дете бе станало жена; в действителност много по-желана от повечето хубави, млади момичета, които чакаха неговото внимание долу, в балната зала. На възраст между осемнадесет и двадесет и две-двадесет и три години, повечето от тях бяха представени в двореца. Те бяха добре лансирани в световния кръг от развлечения, грижа за което имаха техните майки, което им даваше възможност да намерят подходящ съпруг. Флиртуването, кокетирването, кикотенето и танците бяха запланувани във въртележката на развлеченията и можеха да помогнат в търсенето им.

Дори Пелам с неговите крехки осемнадесет години, се забавляваше през ваканциите в компанията на тези млади момичета, защото се радваше на тези невинни флиртове. За по-земните цели на разположение бяха млади актриси, щастливи да бъдат покорени, нахранени, а след това прелъстени от някоя „млада кръв“, която имаше достатъчно пари, за да ги обсипе с подаръци като отплата за техните услуги.

Роуел, разбира се, имаше метреса — екзотичната Джорджина Грей, по-възрастна с шест месеца от него и вече вдовица. За нейно разочарование, но за щастие на Роуел, съпругът ѝ бил в затруднено финансово положение и оставил своята млада вдовица фактически без пари. Но заради Роуел тя трябваше да се върне на сцената, където бе посредствена актриса и съществуваха малка вероятност да стане „звезда“. За нея нямаше никаква надежда да плени някой крал, както бе направила красивата Лили Ленгтрай. Но тя бе положително красива,

за да привлече вниманието на Роуел и изглеждаше напълно удовлетворена от своя млад барон. За нещастие на Роуел, отбелязваше в себе си Пелам, другите мъже също се интересуваха от нея и Роуел откри, че неговата прелестна Джорджина му излиза едно скъпо удоволствие.

Но Пелам не мислеше за Роуел или за неговата метреса, докато слизаше по широкото стълбище, за да се присъедини към веселата тълпа, която го приветства шумно. Целият бе изпълнен със спомена за нежните устни на Уилоу, за тънкия ѝ строен кръст, за топлината на тялото ѝ.

Уилоу се отпусна облекчено, когато следващата сутрин на закуска Роуел съобщи, че заминава за Каус, където кралица Виктория и принцът на Уелс бяха поканили кайзера на Германия на официална визита.

— Няма да ме има няколко дни — каза Роуел, като добави, че ще отиде там с яхтата си.

Неспособна да забрави за глупавата грешка, която въображението ѝ беше изиграло миналата вечер, Уилоу чувстваше непосилен срам в негово присъствие и бе доволна, че той заминава.

Лейди Рошфорд изглеждаше също толкова щастлива от заминаването на Роуел, защото одобряваше факта, че той често биваше канен в кръга на приятелите на четиридесет и осем годишния принц на Уелс. Принцът обичаше да има около себе си привлекателни хора, особено ако те, като Роуел, споделяха неговите собствени интереси — стрелба, крикет, карти, конни надбягвания, пътешествие с яхта. Роуел поддържаше отлична конюшня в Рошфорд и даже беше заел на принца един от своите жребци — победите в няколко големи състезания.

Grandmère не знаеше, че принцът щеше да види Джорджина заедно с Роуел в Каус, че той харесваше очарователната, червенокоса метреса на Роуел, която му напомняше, и то не малко, за неговата бивша метреса Лили.

Но веднага, щом като Роуел замина с файтона си, последван от каретата, в която пътуваха слугите и багажа му, облекчението на Уилоу премина в тревога. Тя се чувстваше така, сякаш слънцето си бе отишло от нейния живот; като че ли тези пет дни, които следваха, нямаша

никакъв смисъл, никакво съдържание. Дори предложението на Пелам да карат велосипеди из околността, нещо което обикновено ѝ доставяше голямо удоволствие, не можа да ободри нейния унил дух. Пелам я гледаше с тревога, тъй като се страхуваше, да не би да е действал прекалено прибързано; в края на краищата тя може да не бе готова за това и нейната потиснатост вероятно се дължеше още на страха ѝ да не би той да започне отново своето настъпление към нея.

Като използваше главоболието си за оправдание, Уилоу го отбягваше и когато гувернантката ѝ не беше наблизо и не можеше да я види, тя отиваше да търси Тоби. Както винаги, той беше в стаята, която се намираще в кулата на имението и която той наричаше „лаборатория“. Въпреки късния час, в който си беше легнал предната вечер, той бе дълбоко погълнат от своята работа и първоначално не чу, че Уилоу влиза.

Когато най-после отмести погледа си от своята бунзенова лампа, той с изненада видя, че тя седи на стола до прозореца и безнадеждно се взира в окъпаната в слънчева светлина градина.

— Извинявай, Уилоу. Не разбрах кога си влязла — каза той, като бутна очилата си към върха на носа си и се вгледа разсеяно в нея. — Искаш ли нещо?

Уилоу поклати глава. Добротата, която винаги личеше в тона на Тоби, когато той се обръщаше към нея, сега ѝ подеждва гибелно. Сълзите, които през цялата сутрин заплашваха, че ще изтекат, сега се занизаха надолу по бузите ѝ. Макар че беше късоглед, Тоби ги забеляза, приближи се към нея и ѝ подаде носната си кърпа. Бръчките, които вече бяха гравирани на челото му от прекалено свиване на веждите, станаха по-дълбоки.

— Пелам не те е разстроил, нали? — попита подозрително той.

Когато предната вечер откри Пелам заедно с Уилоу в дългата галерия, имаше нещо в пламналите бузи и светналите очи на брат му, което го накара да мисли, че крои някаква бяла.

През дългото детство, което бяха преживели заедно, Пелам винаги придобиваше такъв вид, когато се заемеше с нещо нередно. Веднъж Тоби го бе видял заедно с една кикотеща се прислужничка и си спомни, че той имаше същото изражение на лицето, тъй че не бе нужно Пелам да му обяснява с какво се беше занимавал тогава!

— Ако Пелам е направил нещо, което те е разстроило... — започна той, но Уилоу го прекъсна.

— Не, Тоби! Той... Аз... Той не е виновен. Аз танцувах с него и си помислих... вината е моя... — не довърши тя, тъй като сълзите заседнаха в гърлото ѝ.

Тоби сви дългите си, тънки пръсти в юмрук. Това бе един от редките случаи в живота му, през които той беше страхотно ядосан. Уилоу беше гостенка, млада и напълно доверчива. Ако брат му се беше възползвал от нея, дори по най-безобидния начин, Тоби имаше намерение да го накара да съжалява за това.

— Може би ще е най-добре да ми разкажеш всичко — каза той, а гласът му продължаваше да бъде толкова нежен, колкото можеше при това положение.

Той чакаше търпеливо, докато Уилоу подсмърчаше и издихваше носа си в неговата кърпичка, опитвайки се да говори. Като се запъваше, тя му каза, че се бои, че е влюбена в Роуел; знаела, че тази любов е абсурдна и съвсем безнадеждна, че е твърде млада за него. Завърши монолога си, усмихвайки се през сълзи:

— Но даже след като си го казвам и го разбирам, че е така, нищо не е в състояние да ме спре да мисля за него. Тоби, не разбираш ли, какво означава това? — каза тъжно тя. — Обречена съм винаги да обичам един мъж, който никога няма да ме обикне. Никога няма да мога да се омъжа и да имам деца като другите момичета!

Въпреки че нейното нещастие го безпокоеше, Тоби едва успя да прикрие своята развеселеност от това изявление.

— Не мисля, че положението е чак толкова сериозно — каза той, галейки несръчно косата ѝ, като че ли тя беше куче или кон и се нуждаеше от неговата успокоителна ласка. — Доколкото знам, повечето момичета на твоята възраст се влюбват десетина пъти, преди да срещнат бъдещите си съпрузи. В края на краищата, Уилоу, ти си само на петнадесет години, нали? Или на четиринадесет?

Уилоу пак се усмихна тъжно.

— Моят рожден ден беше миналия месец! — напомни му тя. — Ти ми подари новата книга на Ръдиард Киплинг „Приказки от хълмовете“. Не си ли спомняш?

— Да, разбира се! — отговори Тоби, макар че всъщност беше забравил това. — Добре, току-що навършила петнадесет. Мисля, че

засега бих забравил всичко, що се касае за любовта, ако бях на твое място.

— И да забравя за целувката също? — попита Уилоу.

Лицето на Тоби помръкна още веднъж.

— Какво общо има целувката с това? Мисля, че ти каза, че това се е случило, докато си танцувала с Пелам и си... и си започнала да мислиш романтични неща за Роуел.

— О, да, така беше! — съгласи се Уилоу. — Но когато Пелам ме целуна, стана даже още по-лошо. Ако това беше Роуел, не мисля, че бих искала тази целувка да свърши!

Тоби се обърна рязко с гръб към нея и се върна към работната си маса, като се правеше, че е зает с почистването на принадлежностите, които бяха разхвърляни по нея. Рядко се случваше да се интересува от дейността на четиримата си братя. От най-ранна възраст той се чувстваше различен от тях по един неясен начин; и въпреки че те понякога се опитваха да го привлекат в своите ученически игри, накрая го оставяха да се занимава сам с единственото нещо, което го интересуваше в действителност — медицината.

Повече от всичко на света той желаше да стане лекар, но Grandmère, разбира се, не искаше и да чуе за това. Трябваше да се задоволи с това, че в училището и в колежа учеше естествени науки; но в свободното си време тайно четеше за старите и най-новите медицински открития и диагнози. Сега той беше толкова добре осведомен, колкото един лекар, ако не и повече в някои области, тъй като правеше своите собствени изследвания. Склонността му да се усамотява се смяташе за даденост от неговото семейство и както той не се интересуваше от техните работи, така и те имаха твърде смътна представа за заниманията му.

Но все пак, нередовните контакти, които той имаше със своите братя, му даваха достатъчна представа за техните характери и той знаеше, че Пелам бе роден любовник. Знаеше, че неговият красив по-малък брат нямаше сериозни мисли в главата си, живееше чрез своите чувства и изпитваше радост от простите удоволствия в живота, без да се запитва дали са правилни, или не. Тоби беше решил, че Пелам е по-скоро аморален, отколкото безнравствен, безгрижно приемащ клопките, ако нещата се развиваха зле, както и последвалите наказания, ако не можеше да ги избегне. Пелам забравяше вчерашното

удоволствие точно толкова бързо, колкото припряно преследваше удоволствието, което днешният ден му предлагаше. Никога не се интересуваше за утрешния ден.

Но сега ставаше дума за Уилоу, размишляваше Тоби. Той ще говори с Пелам и ще го накара да види, че тя е само едно дете, което се нуждае от неговата закрила. Ако Пелам не го послуша, тогава той, Тоби, може би ще бъде принуден да разкаже за това на Grandmère. Докато тя отпускате месечно на Пелам определена сума пари, той нямаше да я пренебрегне! Разточителността му бе известна и той почти винаги имаше дългове.

— Съжалявам, че прекъснах работата ти, Тоби — каза Уилоу с тон на разкаяние и опря главата си на рамото му с присъщата естественост на едно привързано дете. — Тоби, ще ми разкажеш ли някой ден за твоята работа? — попита тя. Може би ще мога да ти помогна, като измия тези прибори и подредя малко нещата ти.

Като видя ужаса, който се изписа на лицето на Тоби, тя се разсмя и настроението ѝ се подобри.

— Е, добре, ако не мога да подредя, то мога да правя записки вместо теб. Знам, че пишеш много, защото съм виждала купища изписана хартия, а мама казва, че имам много четлив почерк.

— Може би някой ден! — каза Тоби доволен, че отново бе чул смеха ѝ. — Междувременно, тъй като се чувстваш по-добре, защо не отидеш да нахраниш лебедите на езерото? Видях две нови лебедчета, когато отидох до гнездото им вчера.

Лицето на Уилоу издаде вълнението ѝ. Беше чакала седмица след седмица да се излюпят пиленцата от яйцата. Тя се повдигна на пръсти и целуна Тоби по бузата.

Докато тичаше през равната морава надолу към езерото, тя си мислеше за Тоби и за това колко различно беше чувството, когато целуваш по устата от това, когато целуваш по бузата. Въпреки че Тоби ѝ беше казал, че още е много млада, за да се влюби истински, тя се чувстваше различно, когато Пелам я прегърна. Сладостта от неговата целувка се въртеше в спомените ѝ и тя почти се надяваше Пелам да поиска да го направи отново. Тя даже можеше да опита да целуне Тоби по устните, но той бе прекалено прозаичен, за да се отнесе с внимание към такова нещо като любовта. Дългата му коса беше винаги разрошена и падаше над челото му, а очилата му бяха обикновено на

върха на носа му. Колкото и да се стараеше камериера му, дрехите на Тоби никога не изглеждаха спретнати и чисти и даже Grandmère се беше отказала от опитите си да го накара да обръща по-голямо внимание на външния си вид. Тоби просто не се интересуваше от това как изглежда.

От друга страна, Пелам беше денди. Носеше най-новите дрехи и избираше най-скандалните, които да подхождат на неговата показна натура.

Колкото до Роуел, той беше винаги безукорно облечен, така конвенционален в облеклото си, каквото беше и неговото държание. Нито една жена не можеше да не се чувства горда да върви под ръка с него, мислеше си Уилоу, докато гледаше малките кафяви пухкави лебедчета, които вървяха по петите на своите грациозни родители към късметата хляб, които им беше хвърлила. Тя мислеше за червенокосата жена, която Пелам беше нарекъл Джорджина Грей, и за това колко гордо вървеше тя под ръка с Роуел, докато си проправяха път към балната зала.

Завистта обхвана Уилоу с такава сила, че се почувства едва ли не болна. Какво беше това „метреса“? — чудеше се тя. Една строфа на Шекспир премина през съзнанието ѝ: „Казвам ти, бъди готов на всичко, за да не загубиш любовта на своята сладка метреса.“ Звучеше, като че ли метресата беше наистина обичана, тъй като според Шекспир това се разбираше от само себе си, мислеше тя унило. В нейния „Речник на младите“ нямаше информация по този въпрос. Само ако родителите ѝ ѝ позволяха да прочете някои книги от този род, които да могат да отговорят по-ясно на въпросите ѝ! Но и те, като Пелам и Тоби, я смятаха за много малка за такива познания. Ако Роуел наистина обичаше красивата Джорджина, тогава тя трябваше да се опита да бъде радостна за тях двамата.

Но въпреки усилието ѝ, настроението на Уилоу оставаше потиснато, докато Роуел отсъстваше, и не се подобри до неговото завръщане в края на седмицата. Когато той отново седна на главното място на масата за хранене, тя слушаше със затаен дъх всяка негова дума, докато разказваше колко великолепен флотския преглед в Спитхел. Тя усети как сърцето ѝ подскочи от възнение, когато той описваше с ярки багри миниатюрния флот от дванадесет военни

кораба, които кайзерът беше довел със себе си, и колко великолепен бил корабът му „Hohenzollern“ с изчистените си модерни линии.

Внезапно Роуел обърна глава и очите му се спряха върху възхитеното лице на Уилоу. Той ѝ се усмихна:

— Жалко, че не беше в Каус, за да видиш хубавите рокли и шапки, които дамите носеха — каза той. — Когато станеш по-голяма, можеш да дойдеш отново в Англия, Уилоу, и аз те уверявам, че ще бъдеш представена в кралския двор. Тогава ще имаш възможност да видиш сама всичките тези премени и самата ти да облечеш някои от тях!

Вместо да се почувства щастлива от неговото обещание и неговата учтивост, сърцето ѝ изстина като буца лед, тъй като Роуел несъзнателно ѝ напомни, че скоро майка ѝ и баща ѝ щяха да се завърнат от Европа, лятото щеше да свърши и тя заедно с тях щеше да поеме обратно пътя към Америка, нямаше начин да знае, дали щеше да види някога Англия и някой от семейство Рошфорд отново.

Давайки си сметка, че може да понесе раздялата с всичко и с всички, освен с Роуел, тя продължи да го гледа безмълвно, а очите ѝ бяха пълни с болка и копнеж.

---

[1] Шарада — игра на отгатване. — Б.пр. ↑

[2] Grandmère — баба (фр.) — Гранмер. — Б.пр. ↑

[3] Гавот — музика за старинен френски танц — като менуета, но много по-бърз. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

ЮНИ — НОЕМВРИ 1891 ГОДИНА

Уилоу приглади гънките на своята жълта пола, които падаха над тесните ѝ бедра, и се огледа в огледалото, докато нейната млада прислужничка Нели оправяше ръкавите на шифонената ѝ блуза. Това бе един нов тоалет, който тя обличаше за пръв път, тъй като днес беше един много специален ден в нейния живот и тя искаше да бъде възможно най-хубава.

Роуел, лорд Рошфорд, барон и пер на кралство Англия се беше обадил на баща ѝ тази сутрин и бе казал, че ще ги посети, за да поиска ръката ѝ!

— О, Нели — задъхано каза тя. — Толкова съм развълнувана, че не знам какво да правя. — Добре ли изглеждам? Мислиш ли, че той скоро ще бъде тук? Мислиш ли, че татко ще каже „да“?

Нели се усмихна щастливо на шестнадесетгодишното момиче.

— Не се тревожете, мис Уилоу — каза успокоително тя. — Положително никой мъж не може да бъде по-подходящ за вас от барона.

Уилоу въздъхна с облекчение.

— Знам! Глупаво е, че се безпокоя, нали? — призна тя, но в очите ѝ се четеше тревога.

Майка ѝ и баща ѝ бяха все още малко резервирани в отношението си към него, въпреки че той ги посещаваше редовно, откакто беше пристигнал в Сан Франциско преди три месеца. Баща ѝ, който обикновено беше открит и приятелски настроен към всички и който първоначално посрещна Роуел толкова сърдечно, че тя не можеше да желае повече, като че ли изведнъж промени приятелското си отношение към мъжа, когото тя обичаше толкова силно.

Тя не можеше да разбере *la volte face*^[1], която настъпи, когато Роуел, който беше дошъл в Сан Франциско само за две седмици, за да купи кобила за разплод за неговите жребци, каза, че е решил да удължи престоя си само заради нея. Уилоу очакваше баща ѝ да бъде толкова радостен, колкото бе самата тя, от тази чудесна новина. Но въпреки че

посрещна Роуел в тяхната голяма къща в Ноб Хил и гордо го представи на техните съседи и приятели, той не беше много ентузиазизиран, когато Уилоу се възнасяше по елегантния, красив, аристократичен англичанин.

Бяха изминали почти две седмици, откакто чудото се беше случило и Роуел беше признал, че е влюбен в нея. В началото Уилоу не можеше да повярва. Роуел даже не я беше забелязал през онова лято преди две години, когато тя гостуваше в имението Рошфорд.

— Ти беше много малка тогава, мила моя — каза той и добави с очарователна усмивка: — А и не толкова хубава, колкото си сега.

Уилоу бе неизменно щастлива и бе убедена, че родителите ѝ — пък и всеки, който имаше контакт с него — трябва да разберат, колко влюбена беше тя в Роуел. Приятелките ѝ открито ѝ завиждаха и считаха нейния красив англичанин за най-романтичния от всички ухажори.

— Изглежда ти ще бъдеш първата от нас, която ще се омъжи — каза една от тях.

Но Роуел чувстваше, че е най-добре да не иска ръката ѝ твърде прибързано.

— Нека дадем на родителите ти малко време, за да свикнат с мен — предложи той. — В края на краищата, ти си още много млада, а аз съм, както би се изразила, първият ти „кавалер“, нали?

После денят най-накрая настъпи и Роуел реши да помоли баща ѝ за разрешението му да се оженият.

— Наистина трябва да се връщам скоро в Англия — беше казал Роуел. — Имам намерение да те заведа вкъщи със себе си, скъпа моя, като моя съпруга. Не мога да отлагам разговора с баща ти повече.

Нели прекъсна мислите на Уилоу.

— Струва ми се, че чух да пристига карета! — възкликна тя, тичайки към прозореца, за да дръпне красиво набраните органдинени пердета. Тя надникна надолу, към покритата с дребен чакъл алея и с порозовели блузи се обърна към Уилоу.

— Да, той е, мис Уилоу. Той е тук!

Уилоу прехапа устната си с малките си бели зъби.

— Разбира се, че татко ще каже „да“ — пошепна тя. — Няма никаква причина на този свят, поради която да не го направи!

Изминаха петнадесет безкрайни минути, докато една от прислужничките почука на вратата на стаята на Уилоу и ѝ каза, че баща ѝ иска да я види.

— На добър час, мис Уилоу! — каза приветливо Нели.

Нямаше и следа от Роуел и без да съблюдава благоприличието, тя се затича надолу по стълбите и се втурна в кабинета на баща си. Тя беше прекалено развълнувана, за да направи заключение за отсъствието на Роуел и се хвърли в ръцете на баща си.

— Ти каза „да“ на Роуел, нали, татко? — извика тя.

Уилоуби Тетфорд гледаше светналите очи на дъщеря си със смесени чувства. Той я обичаше повече от всичко на света и много го болеше, като си мислеше, че в този момент той трябва да бъде причината тази лъчезарност да изчезне от лицето ѝ. В същото време той беше неин баща и негово задължение бе да я закриля и да я пази.

— Ела, седни, мила моя — каза нежно той, като я водеше към кожения диван до прозореца. — Искам да ме изслушаш много внимателно. — Постави голямата си ръка върху главата ѝ и нежно погали русата ѝ коса. — Както знаеш, Роуел поиска моето разрешение да се ожени за теб. Чувствах се длъжен да му откажа.

Уилоу пребледня. Тя се втрени в баща си, без да може да повярва на думите му.

— Но татко, аз го обичам...

— Знаем, скъпа моя — каза нежно баща ѝ. — Но ти забравяш, че си още само на шестнадесет години. Не си достатъчно голяма, за да бъдеш сигурна в чувствата си.

— Татко, ще стана на седемнадесет другия месец! — извика Уилоу. — А колкото до моите чувства, аз обичам Роуел още от... още от онова лято, което прекарах в Англия преди две години. Винаги ще го обичам.

Уилоуби Тетфорд запази мълчание. В действителност той не се беше запитвал за чувствата на дъщеря си, а само за тези на нейния кандидат за женитба. Дори като вземеше под внимание факта, че младият мъж беше аристократ по рождение и англичанин, и затова бе много по-въздържан от самия него в изявата на чувствата си, той не беше убеден, че Роуел наистина е влюбен в неговата съвсем млада дъщеря. Въпреки своето обожание и възхищение от детето, което считаше за необикновено красиво и чаровно, той същевременно бе

наясно, че тя е много млада, неизтънчена и дори малко нетактична понякога. Като съпруга на барон от нея щеше да се изисква да се занимава със задължения и отговорности както в дома си, така и в кралските кръгове, което би обезкуражило една млада жена, отраснала в съвсем друга среда. Още повече, че тя щеше да живее в чужда страна, сред непознати и любовта и поддръжката на нейния съпруг щяха да ѝ бъдат от жизнена необходимост.

— Роуел безспорно разкри намеренията си към теб — каза замислено той. — Предполагам, че не е необходимо да те питам дали ти си достатъчно сигурна в любовта му към теб.

Уилоу учудено гледаше баща си.

— Много пъти ми е казал, че ме обича и че иска да се ожени за мен — каза тя искрено. — Какво те кара да се съмняваш в него, татко?

Засега Уилоуби Тетфорд не възнамеряваше да ѝ каже най-сериозната причина, поради която се съмняваше в Роуел. Той щеше да почака и да види дали младият човек, който се връщаше сега в Англия, няма да поднови молбата си. Ако това се случеше, той нямаше да бъде принуден да разочарова това сладко, мило момиче, като му разкрие истината. Междувременно той можеше да наблегне на нейната младост като причина за неодобрението на този брак.

Но Роуел не можеше да бъде отхвърлен толкова лесно. Той разчиташе, и то съвсем правилно, на силата на обичта, която Уилоу изпитваше към него, а и не по-малко на обичта, която Уилоуби Тетфорд хранеше към своето единствено дете. Насърчавана от Роуел, Уилоу увещаваше всеки ден баща си да промени решението си. Тя помоли майка си да говори с него, но Беатрис Тетфорд не разискваше желанията на съпруга си и въпреки че нямаше възражения относно Роуел, каза на Уилоу, че трябва да се подчини на решението на баща си.

Лятото почти отмина, преди Уилоуби да започне да отстъпва. Той не можеше да понесе нещастното, загрижено лице на Уилоу да го гледа толкова умоляващо. Извика я в кабинета си, за да проведе втори разговор.

— Не съм станал милионер, като съм държал главата си заровена в пясъка — каза той толкова нежно, колкото можеше. — Така че събрах сведения за семейство Рошфорд, когато бяхме в Англия през 1889 година. Съжалявам, че трябва да ти кажа, миличко, но фамилията е

обедняла и няма никакви средства. Състоянието им е било вложено в неблагоприятни сделки от бащата на Роуел и младият Роуел не може да ми даде уверения, че напоследък нещата са се подобрили.

Като не можеше да гледа смущението и тревогата, които помрачиха хубавото лице на дъщеря му, той добави:

— Картината не е толкова мрачна. Както разбрах, съпругата на Оливър Рошфорд, майката на Роуел, е донесла доста голяма зестра на съпруга си, която много умно е била оставена на разположение само на децата от мъжки пол, които ще се родят като последица от брака. Но не може да бъде пипната от никое от момчетата Рошфорд, докато не достигнат до тридесетгодишна възраст, мила моя. Така че сега Роуел не може да ти предложи нищо друго освен титлата си.

Изненадана, но неустрашила, Уилоу можа само да каже, че не се интересува от това, че трябва да бъде бедна, стига да се омъжи за мъжа, когото обича.

— Но аз се интересувам и то много — каза баща ѝ, — не защото мисля, че ти липсват кураж и съобразителност да се изправиш пред едно мизерно съществуване, а защото тези обстоятелства ме карат да се запитам за мотивите на Роуел да поиска да се ожени за теб, Уилоу. Ти си моето единствено дете и аз искам когато умра, да наследяш огромното ми богатство.

Ужасена и ядосана, но преди всичко много наскърбена, Уилоу каза:

— Не вярваш, че ме обича, както самият той твърди? Толкова ли съм скучна, елементарна и непривлекателна, че изключваш възможността да ме обича заради самата мен?

Уилоуби Тетфорд стана необичайно рязък и груб.

— Ти си с девет години по-малка от Роуел, Уилоу, и си все още едно дете, макар и едно много красиво дете. Но семейство Тетфорд не произлиза от същата социална класа, от която води началото си рода Рошфорд. За всеки е ясно, че сигурно съществуват много англичанки, и то от класа, притежаващи всички предимства, като възпитание и държание, които биха били много по-подходящи съпруги за младия барон Рошфорд, отколкото ти, скъпо мое дете. С изключение на богатството, което можеш да му предложиш, ти ще бъдеш по-скоро една пречка, отколкото едно преимущество за него.

— Но какво общо има всичко това с любовта? — извика Уилоу.

Тя се чувстваше притеснена от думите на баща си, защото вече си беше задавала същите тези въпроси стотици пъти и все не успяваше да намери отговор. Защо Роуел трябваше да я обича? Когато гостува в дома му преди две години, той не я беше удостоил с повече от една дума или поглед. Тогава той бе напълно безразличен към нея. Пелам беше този, който беше флиртувал с нея; Тоби бе този, който беше толкова внимателен и добър с нея.

— Роуел ме обича. Знам, че ме обича. Моля ти се, татко, умолявам те отново да промениш решението си!

Уилоуби Тетфорд въздъхна. Той беше убеден, че този брак няма да донесе на дъщеря му щастие, което той желаше тя да има. Но може би никога не е възможно възрастните да убедят младите в мъдростта на натрупания през годините житейски опит. Те винаги повтарят техните собствени грешки. Поне, ако нещата наистина тръгнаха зле, това нямаше да бъде чак толкова голямо нещастие. Уилоу можеше да се върне в Америка, където разводът да се уреди бързо и лесно. След две или три години щеше да разбере дали бракът е бил успешен, или се е провалил, а Уилоу нямаше да е навършила все още и двадесет години — възраст, на която тя можеше да направи по-щастлив избор.

— Добре, мила моя, можеш да се омъжиш за твоя англичанин, щом сърцето ти го желае.

Взел веднъж едно решение, никой не може да действа по-великодушно и по-щедро от него, мислеше си Уилоу. Роуел изрази учудването си от размера на сумата, с която баща ѝ я осигури, като настояваше, че тя няма да има нужда от нея. Уилоуби Тетфорд отново ги увери, че това е само капка в океана от неговото непрекъснато нарастващо богатство.

— Това поне ще те осигури да не живееш в такава бедност, на която ти лекомислено заяви, че не обръщаш внимание — каза той, като притисна Уилоу към себе си.

Въпреки че родителите ѝ предпочитаха сватбата да почака до следващата година, когато Роуел можеше да се върне и да прибере бъдещата си съпруга, след много молби от страна на сгодената двойка беше уговорено накрая сватбата да стане през есента, преди Роуел да поеме обратно за Англия.

— Венчавка набързо, разкаяние за цял живот — каза тъжно майката на Уилоу, но Уилоу беше много радостна и развълнувана, за да позволи такива мрачни предвещания да я тревожат.

Венчавката се състоя през последния ден на октомври. Беше великолепа, модерна сватба, помрачена единствено от факта, че нямаше нито един представител от фамилията Рошфорд. Grandmère и леля Милдред били твърде стари, заяви Роуел, а братята му не можели да отсъстват от училище и от университета. Присъствието на Тоби в имението Рошфорд бе наложително при отсъствието на Роуел.

Затова беше уговорено свидетел от страна на Роуел да бъде Натаниел Корбет — съдружник и близък приятел на Уилоуби Тетфорд. Но това беше само едно малко облаче в този прекрасен ден, който надхвърляше и най-романтичните мечти на Уилоу. Тя знаеше, че изглежда като принцеса в своята разкошна, падаща на вълни копринена рокля, която беше без деколте и имаше дълъг шлейф. Венчалното ѝ було бе от фина дантела и се спускаше над лицето ѝ, стигайки до коленете ѝ, като всичко това се захващаше от двете страни на косата ѝ с украсени със скъпоценни камъни клипсове. Беше едновременно величествено, изпълнено с достойнство и по младежки чисто и невинно. Уилоу знаеше, че никога няма да забрави гордия израз, изписан на лицето на Роуел, когато я извеждаше от църквата на фона на ярката слънчева светлина на този приказен есенен ден.

Толкова голямо беше вълнението и възбудата ѝ, че след това тя си спомняше малко от огромния прием, който родителите ѝ дадоха за техните приятели на моравата пред дома им. Тъй като повечето от тях бяха също новобогаташи, които си бяха построили огромни къщи в Ноб Хил, сватбените подаръци, които бяха изложили на показ, бяха многобройни и с голяма стойност.

— Ще имаме нужда от лайнер, за да натоварим този багаж за Англия — сгълча я нежно Роуел, докато тя разглеждаше кристалните сервиси, китайският порцелан, сребърните и златните прибори, които сигурно щяха да напълнят поне една дузина огромни сандъци.

Тъй като повечето от гостите дойдоха на гарата, за да изпратят младоженците, едва ли имаше пасажер във влака, който не бе разбрал за двойката, тръгнала на сватбено пътешествие и който да не забележи елегантния английски барон или младостта на прекрасната младоженка. Роуел бе неуязвим за втренчените в него погледи и едва

по-късно обясни на Уилоу, че трябва да преодолее свенливостта си и да не обръща внимание на грубостта и лошото възпитание на масите.

— Чувството за лично достойнство е едно важно качество — каза ѝ той и тя реши да се опита да се държи по един изпълнен с достойнство начин, обещавайки си да обуздае естественият си порив да се притисне към него или да го подтикне да хване ръката ѝ.

Частният вагон на Уилоуби Тетфорд, окичен с цветя за случая, очакваше брачната двойка. Уилоуби бе закупил съвсем наскоро собствен вагон — едно от привилегированите удобства, на които се радваха големите богаташи. Беше платил „скромните осемдесет хиляди долара“ за него, както бе казал на Роуел, обяснявайки му, че го използва, когато отива на дербитата в Кентъки, гребните състезания в Харвард или когато пътува по работа до Ню Йорк.

— Двете влюбени птички ще прекарат медения си месец във влака — беше казал той. — Нали ще искате малко усамотение, а?

Уилоу инстинктивно усети смущението на Роуел от тази нетактична забележка на баща ѝ и разтревожено се запита, дали двамата мъже, които тя най-много обичаше на света, щяха да станат истински приятели. В най-добрия случай те се търпяха заради нея, мислеше си тя, и като изпита за миг дълбока скръб, целуна на прощаване родителите си. Но когато влакът напусна гарата, тя отново се почувства щастлива, тъй като Роуел оцени вниманието на тъста си да им предостави вагона си, за да направят по такъв приятен начин шестдневното пътуване до Ню Йорк.

Уилоу погледна със задоволство лицето на съпруга си. По всичко личеше, че Роуел изпитва удоволствие от комфорта на техния частен вагон. При своето пътуване до Сан Франциско през пролетта той беше пътувал в обикновена първа класа, която ако не беше неудобна, все пак не осигуряваше пълно уединение или поне известен лукс, на който се радваха сега. Дълъг приблизително седемдесет стъпки, техният частен вагон беше богато обзаведен с удобни тапицирани столове от полиран махагон, кадифени завеси и кристални електрически полилеи.

— Като че ли се намираме в нашата собствена гостна — отбеляза Роуел, като се огледа одобрително наоколо.

Голямото двойно легло, дискретно закрито с перде през деня, изглеждаше удобно и както останалата мебелировка беше здраво закрепено към покрития с дебел килим под.

Освен че се радваха на услугите на личния камериер на Роуел и на прислужничката на Уилоу, Нели, те имаха на разположение готвач, стюард, прислужник и келнер; просторен салон и не на последно място — своя собствена баня с вана.

„Сигурно съм най-щастливото момиче в целия свят“, мислеше си Уилоу, докато влакът напускаше гарата, и разбра, че нейният брачен живот вече е започнал. Сега тя беше баронеса Рошфорд, съпруга на най-красивият, забележителен, романтичен мъж, който едно момиче може да пожелае.

Едва на следващия ден Уилоу почувства лека тъга по напуснатия дом. Сан Франциско беше останал на много мили зад тях, мислеше си тя, и скоро шест хиляди мили щяха да я делят от осигуреността, която ѝ беше позната от нейното детство насетне. Вече нямаше да може да тича при своята скъпа, ласкава майка за съчувствие или съвет. Нямаше да може да разчита на своя силен, внимателен баща за напътствие или съвет. През тези последни няколко седмици тя беше положила големи усилия да не обръща внимание на неговите предупреждения относно това, че богатството ѝ оказва влияние върху намеренията на Роуел. Тук той трябваше да се бе заблудил в своята преценка. Роуел вече беше доказал колко много я желае.

Бузите на Уилоу поруменяха при спомена за изминалата нощ — нейната брачна нощ. Роуел беше отишъл да се поразходи из луксозния панорамен вагон с многото прозорци за наблюдаване на пейзажа, докато Нели се грижеше за тоалета ѝ. Беше станало доста късно, когато той се върна и неговият камериер си беше отишъл, оставайки нея и Роуел сами. Нервите ѝ бяха опънати като струна, тъй като не беше наясно какво трябваше да последва след това.

Най-силното от нейните чувства в момента бе свенливостта ѝ, защото от най-ранно детство тя не бе споделяла спалнята си с никого — а още по-малко леглото си. Близостта на тялото на Роуел я възбуждаше и смущаваше, когато той я взе в ръцете си и започна удивителния ритуал на брачната любов. Дори сега, като спомен, ѝ беше трудно да разграничи това, което изглеждаше красиво и приятно, от онова, което я порази като безсрамна и болезнена инвазия в нейното тяло.

Сега Роуел беше погълнат от четенето на своя вестник, занимание, на което се бе отдал вече цял час.

„Толкова много го обичам“, мислеше си тя, докато сядаше на стола срещу него и се взираше в наведената му мургава глава. Копнееше той да остави своя вестник и да ѝ заговори. Имаше толкова много неща, за които искаше да си поговори с него — най-малкото за нейната неспособност да повярва в цялото чудо, което беше завършило с тяхната венчавка вчера сутринта.

След малко готвачът щеше да дойде и да ги попита какво биха желали за обяд. Предишната вечер те избираха между бизон, лос, антилопа, дива кокошка, бифтек и овнешки котлети. Твърде изморена от вълненията през деня, за да бъде в състояние да се наслади на тази превъзходна трапеза, Уилоу бе гледала как нейният съпруг се храни спокойно, поглъщайки голямо количество храна. Скоро след това Нели бе влязла, за да я приготви за лягане.

— Е, скъпа моя, наслаждаваш ли се на гледката? — прекъсна мислите ѝ Роуел, като най-после остави вестника и погледна Уилоу с изучаващ поглед.

Помисли си, че е удивително млада така, седнала там и втренчила огромните си очи в него. Малката яка на сиво-синята ѝ копринена блуза обгръщаше нейния дълъг, нежен врат. От края на тъмнокафявата ѝ, стил ампир, пола се подаваха върховете на обувките ѝ от телешки бокс с връзки и с лачена кожа на върховете. „Сега тя изглеждаше даже по-млада, отколкото в своята булчинска рокля“, установи той с учудване, като си припомняше начинът, по който през изминалата нощ ѝ беше открил удоволствието, което изпитва тялото от брачния живот. Беше жалко, че тя бе толкова крехка и деликатна, защото истината бе, че чувствената и сексапилната женска фигура го възбуждаше повече. Въпреки това невинността на неговата невеста имаше особена привлекателност, различна от тази, с която беше свикнал.

— Изглеждаш прекрасно, любов моя — каза нежно той. — Да се надявам ли, че се чувстваш удобно? Не се ли отегчаваш?

— О, съвсем не! — отговори припряно Уилоу и отвърна на усмивката му. — След толкова много вълнения вчера съм доволна, че сега седя спокойно тук с теб.

— Ще имаш ли нещо против, ако се поразходя малко до панорамния вагон и изпуша една цигара там? — попита Роуел, като се изправи. — Снощи срещнах един човек, който се казва Пейли. Един

много интересен американец, както установих. Каза ми, че притежава златна мина в Сиера Невада. Ще му намекна жена му да те посети. Мисля, че тези места са ѝ познати и ще те осведомява за пейзажа. Изглежда приятна жена.

На върха на езика на Уилоу беше да му каже, че тя би предпочела да бъде в неговата компания, но преглътна думите. Ясно бе, че той иска да говори насаме с мистър Пейли, а последното нещо, което искаше, бе съпругът ѝ да се отегчи от компанията ѝ, преди още да са стигнали Англия.

Мисис Пейли се оказа много приятна спътничка. Тя бе една американка на около петдесет години и веднага взе младото, срамежливо момиче под своето майчино крило. Държанието ѝ беше обезкуражаващо искрено.

— Разбрах от твоя съпруг, че сте на сватбено пътешествие, мила моя — каза тя, веднага щом седна на един от удобните столове, които стояха стабилно върху дебелия мъхест килим. — Не се ли безпокоиш малко, че ще отидеш да живееш толкова далече от родителите си в една чужда страна?

Уилоу поклати глава.

— Твърде много съм развълнувана, за да бъда нервна — призна Уилоу, като се усмихна. — Освен това, аз познавам моето ново семейство...

Тя разказа пламенно за своето пребиваване в имението Рошфорд и описа деверите си на своята учтива събеседничка.

— Разбира се, аз съм съвсем неопитна в управлението на такова голямо домакинство — призна тя, — но Роуел ми каза, че няма защо да се безпокоя, тъй като имаме един отличен домакин. Баба му също ще бъде там, за да ме съветва и напътства.

Мисис Пейли не каза това, което си помисли. Това стеснително, младо момиче може много лесно да се види смазано от обстоятелствата, които го очакваха в Англия.

— Не мога да ви опиша колко красиво е имението Рошфорд — продължи Уилоу. — Къщата е много стара, още от времето на кралица Елизабет и местността е наистина великолепна. Знам, че ще съм много, много щастлива там с Роуел.

За по-възрастната жена бе съвсем ясно, че Уилоу е влюбена много в съпруга си. Безспорно, барон Рошфорд бе човек, който

правеше впечатление, мислеше си тя, макар че при първата им среща не изпита такава истинска топлина към него, каквато чувстваше към Уилоу.

— Съпругът ти е много красив мъж — каза тя — и е толкова изискан! Но, разбира се, повечето английски джентълмени излъчват някаква особена елегантност, нали? Аз наистина се възхищавам на техните безукорни маниери!

Уилоу възторжено се съгласи с нея относно достойнствата на Роуел. Тогава мисис Пейли предложи да отидат до панорамния вагон, тъй като там прозорците не бяха покрити с тежки пердета, както в частния вагон, и щяха да имат по-добра гледка към околностите, през които минаваха.

Бяха прекосили планината Сиера Невада през нощта и оставиха щата Невада зад себе си. Влакът бе набрал скорост и сега приближаваха Голямото солено езеро. Околността беше много красива с величествените планини в далечината и високите дървета, които растяха навсякъде. Уилоу се втренчи навън през прозорците, очарована от пейзажа, докато влакът ги носеше по протежение на бреговете на дългото осемдесет мили езеро. Островите, пръснати из езерото, и отражението на далечните планини във водата представляваха красива гледка.

Този първи ден от тяхното дълго пътешествие през Америка бе знаменателен за останалите пет дни, като само пейзажът се променяше, когато преминаваха през щата Юта, през Небраска и продължиха за Чикаго. Там те смениха влака, за да изминат останалите девет хиляди мили до Ню Йорк.

Уилоу се опитваше да не се чувства наскърбена от факта, че на Роуел бе станало навик да прекарва само времето за храна и нощите в нейната компания. През последните шест месеца тя беше свикнала той да бъде винаги близо до нея. Но тя си казваше, че не трябва да бъде ревнива съпруга, обладана от собственически чувства, че дълго време Роуел е водил ергенски начин на живот и че трябваше да мине време, преди да придобие навика да споделя живота си с нея. Тя трябваше да му докаже, че може да бъде толкова интересна и весела компания, колкото мистър Пейли; и не на последно място — да бъде възможно най-хубава и привлекателна.

В интимността на тяхното голямо двойно легло Роуел беше единствено неин, когато я вземеше в ръцете си, целуваше я и ѝ нашепваше нежни думи. Но не след дълго той заспиваше и тогава тя лежеше будна, слушайки равномерното тракане на колелата по релсите.

През тези дълги, тъмни, безсънни часове възбудата от нейния нов живот помръкваше по един тревожен начин и тя си припомняше опасенията на баща си относно силата на любовта на Роуел към нея. Някак си ѝ беше невъзможно да се успокоява с това, че не знае какъв трябва да бъде брачният живот; или с това, че удоволствието, което Роуел изпитваше да бъде и в друга компания, освен в нейната, беше естествено за един младоженец. В съзнанието ѝ изплуваха мисли за голямата любов, възпята в класиката, и тя си даде сметка, че нейните отношения с Роуел имат много малко общо с Ромео и Жулиета или с Орфей и Евридика! Реалният живот, казваше си тя, вероятно е много по-различен от този, описан в романите; задоволителните бракове, както този на нейните родители без съмнение бяха резултат на дълъг съвместен живот.

Майката на Уилоу, строга квакерка, беше дала много съвети на дъщеря си за това, как да бъде добра съпруга, но не беше дори загатнала за това, което трябваше да очаква в брачното легло.

— Твое задължение като съпруга е да се подчиняваш на изискванията на съпруга си, каквито и да са те — бе предупредила тя Уилоу. — Може би ще има моменти, когато това ще бъде неприятно за теб, но внимателният съпруг ще прояви разбиране, ако например си болна или изморена. Но веднъж, като дадеш брачната си клетва, дете, ти ще бъдеш тази, която ще се подчинява на неговата воля във всичко. Разбра ли?

Ако и да не можа да ги схване напълно, Уилоу прие обясненията на майка си. Тъй като обичаше Роуел с цялата си душа, тя не можеше да си представи, че ще може някога да му противоречи по някакъв начин. Нейното щастие се градеше на удоволствието, което искаше да му достави.

Едва след първата брачна нощ тя разбра „задълженията“, за които майка ѝ беше споменала. Но дори и сега Уилоу не смогваше да разбере, защо една жена може да не иска съпругът ѝ да я люби. Собствените ѝ инстинкти бяха такива, че тя искаше да му се отдаде

напълно; да стане част от Роуел. Тялото му изглеждаше красиво и само благоприличието ѝ пречеше да го разгледа по-продължително или да протегне ръка и да го докосне, да го целуне. Тя копнееше да го притегли дълбоко в себе си, там, където имаше чувството, че образуват едно цяло, а не отделни личности.

Но може би от внимание към нея, каза си Уилоу, той не предяви претенции към нея както през втората, така и през третата нощ на тяхното сватбено пътешествие и това продължи до последната вечер от пътешествието им във влака, когато той се люби с нея за втори път.

Същата вечер той и неговият нов приятел, мистър Пейли, заедно с още няколко господа, се забавляваха след вечеря с игра на карти.

— И са изпили много бренди, не се съмнявам в това — коментира мисис Пейли, когато седнаха с Уилоу и усърдно заработиха с иглите върху бродериите си. Тя погледна тайно към Уилоу и долови колко често очите на момичето се обръщаха към вратата в другия край на вагона, очевидно копнеейки там да се появи съпругът ѝ.

— Изглеждаш уморена, мила моя — каза замислено тя. — Защо не си легнеш? Ще отида да намеря мистър Пейли и ще му кажа, че е крайно време да си лягаме.

Така благодарение на деликатната си спътничка Уилоу можа да се зарадва на компанията на Роуел много по-рано от обикновеното. Той бе в необикновено приповдигнато настроение, когато се появи скоро след като Нели беше свършила тоалета на Уилоу. Каза ѝ, че имал късмет и спечелил доста голяма сума пари. Когато легна до нея на леглото, дъхът му миришеше на коняк и цигари и веднага започна с пламенно настъпление.

— Страхувам се, че не ти обръщах достатъчно внимание, моя красива малка Уилоу — шепнеше той, като я целуваше страстно. — Ще ми простиш ли, любов моя? Толкова си нежна, толкова си сладка! Сигурен съм, че всички джентълмени във влака ми завиждат.

Уилоу си мислеше щастливо, че най-последно беше открила любовта, за която беше жадувала. Нейните опасения изчезнаха напълно, когато се отзова на прегръдките на съпруга си. Тя се почувства поласкана от това, че той, изглежда, изпита голямо удоволствие от тяхното кратко изживяване и беше похвалена от него, преди да заспи в ръцете ѝ.

Утре щяха да пристигнат на голямата централна гара в Ню Йорк, мислеше си Уилоу, докато слушаше равномерното му дишане, и тогава щеше да започне следващият етап от тяхното пътуване. Те щяха да прекарат една вечер в елегантния хотел „Сен Реджис“ и след това трябваше да се качат на лайнера, който да ги отведе през Атлантическия океан в Англия. Половината от сватбеното ѝ пътешествие беше приключило и след десет дни тя и Роуел щяха да започнат своя истински семеен живот в имението Рошфорд.

Заспивайки, все така държейки го в обятията си, Уилоу си спомни онова прекрасно, щастливо лято, когато тя за пръв път спря погледа си върху своя обожаван съпруг; после заспа, без да сънува.

Дори в проливния дъжд старото имение от времето на кралица Елизабет с неговите червени тухли и загадъчни дъбови дървета притежаваше една завършена красота, която бе напълно в унисон с великолепната околност на графство Кент. Голямото езеро, което заемаше почти тридесет акра, лежеше като огромен диамант в средата на обширните зелени морави — и отразяваше огромните дъбове, брястове, кестени и липи, които се оглеждаха в неговата надиплена от дъжда повърхност.

— О, Роуел, бях забравила колко прекрасен е твоят дом — извика тя, когато каретата им приближи входа на имението Рошфорд, — който вече е и мой дом — добави срамежливо тя.

Изплуваха спомени от онова лято, преди две години, когато тя беше съвсем в периферията на живота на Роуел и никога не бе помислила, че един ден ще се върне тук не само като господарка, но и като негова съпруга.

— Толкова съм щастлива, мили мой — прошепна тя и се притисна до него.

Той беше погълнат да дава наставления на кочияша да спре възможно най-близо до голямата дъбова, украсена с ковани гвоздеи входна врата, така че да не се измокрят от поройния дъжд. Но тяхното пристигане беше очаквано и когато каретата спря, входната врата се отвори и Датън — икономът, пристъпи напред, като държеше голям черен чадър.

— Мога ли да бъда първият, който да ви посрещне с добре дошла в имението Рошфорд, милейди? — каза той, като ѝ помагаше да слезе от каретата и я съпроводи до вратата.

— Благодаря, Датън — отговори Уилоу, като се надяваше вълнението ѝ да не е било твърде необичайно и че е показала спокойствие и достойнство, както подобава на новата господарка на имението Рошфорд.

Но нейното грижливо замислено хладнокривно държание почти я напусна, когато видя прислугата, строена в редица в големия салон, за да я поздрави. Роуел я беше предупредил, че още преди да свали палтото си, ще трябва да бъде представена на прислугата, която ще бъде строена в боен ред за преглед.

— Не се ръкувай с тях! — заповяда ѝ той, когато тя се обърна към него, тъй като не знаеше какво трябва да бъде нейното държание като негова съпруга при такива обстоятелства. — Една усмивка и кимване с главата ще е достатъчно. Ти сигурно познаваш повечето от тях, защото има много малко промени, откакто беше за последен път в Рошфорд.

Тя беше доволна, когато Роуел се присъедини към нея и заедно минаха покрай строените в редица слуги. „Като двама генерали, които правят преглед на своите войски“, помисли си Уилоу, като с мъка овладя нервната усмивка, която тази идея предизвика на лицето ѝ. Тя направи голямо усилие, за да се съсредоточи, докато Датън я представяше на очакващия я персонал.

Тя си спомняше мисис Джъп, готвачката — една мила, пълна жена на средна възраст, която понякога ѝ даваше торта с конфитюр или кейк, когато тя обикаляше долу, в огромната кухня, в деня определен за приготвяне на сладкиши. Мисис Джъп имаше навика да казва, че тя се нуждае от „охранване“. „Младите момичета имат нужда от малко пълнота“ — казваше тя, като гледаше с неодобрение слабата, недоразвита фигура на Уилоу. Но сега тя направи реверанс и каза:

— Добре дошла вкъщи, милейди! — с цялото си уважение, което тя засвидетелстваше и към старата лейди Рошфорд.

Уилоу отвърна на усмивката с благодарност. Тя откри, че е по-трудно да поздрави с удоволствие икономката на къщата. Гертруд Спиърс заемаше тази длъжност в имението повече от двадесет и пет години и Уилоу знаеше нейната способност да бъде неоспорима. Сега, на близо петдесетгодишна възраст, тя беше най-възрастният член на персонала. Управляваше с желязна ръка по-младите прислужници и прислужнички и Уилоу си спомняше, че дори момчетата от

семейството изпитваха известно страхопочитание към нея, макар че зад гърба ѝ я наричаха „стара двуличница“. Те смятаха, че ѝ доставя удоволствие да тормози персонала, защото тя самата беше измъчвана от старата лейди Рошфорд, пред която беше непоносимо раболепна. Мисис Спиърс носеше очила с метална рамка, през които сега надничаше неодобрително над рамото на Уилоу и се взираше в Нели, стояща неуверено до вратата.

Роуел я беше предупредил, че мисис Спиърс няма да приеме любезно факта, че е довела своята лична прислужничка от Америка, още повече, че тя беше чужденка, която трябваше да бъде подготвена за английския начин на живот. Уилоу беше непреклонна в отказа си да остави Нели в Америка, като инстинктивно чувстваше, че може да има нужда от съюзник в едно домакинство, което беше създадено толкова отдавна. Въпреки че като нова господарка на Рошфорд, нейно щеше да бъде правото да одобрява или да подбира своите слуги, Роуел я беше посъветвал да не прави никакви промени.

— Къщата се ръководи много добре, така както е сега — каза ѝ той. — Още повече, организирането на такова голямо домакинство ще бъде неприятна и трудна работа за теб. Ще направиш добре, ако оставиш тази работа на мисис Спиърс, докато научиш нашия начин на живот. Grandmère се доверява напълно, така че трябва и ти да ѝ се довериш.

Но на мисис Спиърс не трябваше да бъде позволено да уволни Нели под какъвто и да е предлог, пък била тя в правото си или не, мислеше си Уилоу. С тих, твърд глас, тя каза на икономката:

— Както виждате, мисис Спиърс, доведох със себе си моята прислужница Нели Синклер. Ще бъдете ли така добра да ѝ дадете една стая, в която да се чувства удобно?

Икономката успя да прикрие изненадата си. Тя си спомняше Уилоу като стеснително, скромно, тихо дете, което изпитваше страхопочитание пред семейство Рошфорд, и не очакваше, че сега, само седемнадесетгодишна, младата дама се бе променила толкова много. Мисис Спиърс сигурно не беше очаквала Уилоу да пристигне със своята прислужничка, нито да говори с такъв решителен тон. След като направи реверанс, тя се загледа преценяващо в Уилоу, докато ѝ представяше Харолд Стивънс — главният лакей; после главната прислужничка; после, тези, които чистеха стаите — двадесет на брой и

накрая работещите в кухнята — всичко тридесет. Датън беше организирал онези, които работеха извън къщата — управителя на имението, конярите, градинарите и другите прислужници, да се представят следващата сутрин. Сега той отпрати персонала и каза на Роуел:

— Лейди Рошфорд ми нареди да ви кажа, че би желала да види вас и милейди в нейната стая, веднага щом се преоблечете, милорд. Мис Милдред е при нея. Младите джентълмени са се отдали на стрелба при сър Джон и ще се върнат скоро.

— Благодаря, Датън — каза Роуел. — Ще се качим горе след малко. Междувременно, донеси незабавно чай на съпругата ми и малко греяно вино за мен.

Уилоу не разбра колко напрегната беше, докато и последният от прислужниците напусна салона. Сега тя се отпусна и пое ръката на Роуел, като му се усмихна.

— Надявам се, че не направих някаква грешка, скъпи — каза сериозно тя.

Използването на галювни думи все още не беше естествено за нея; макар че желаше да покаже любовта си към Роуел по всички възможни начини, дори след двуседмичен брак тя все още чувстваше странно благоговение пред него. Може би, мислеше си тя, макар че сега да бе господарка на Рошфорд, начинът на ръководене на домакинството трябваше да остане непроменен засега. Тя още не можеше да приеме, че наистина Роуел е неин съпруг, а не онзи мечтан образ, който едва забелязваше нейното присъствие в същата тази къща преди две години.

— Не направи грешка, мила моя, но не бъди толкова дружелюбна с прислугата. Покажеш ли се малко по-любезна с тях, те ще загубят целият ти ден в клюки — отговори Роуел, като се отдръпна от нея и застана с гръб към големия огън в камината.

Дъбови цепеници, някои дълги шест стъпки, горяха в огромната камина, но въпреки топлината, която те излъчваха, бе топло само в близост до камината, а в останалата част на огромния хол бе студено и влажно. Уилоу потрепери. Преди да замине от Сан Франциско, тя си беше спомнила, че английската зима беше много по-различна от меките зими у дома. Въпреки това, беше забравила как влагата

проникваше чак до костите, макар че все още беше облечена в топлото си синьо палто от шевиот.

Тъкмо се канеше да отиде при Роуел до камината, когато порив от студен въздух нахлу в стаята, тъй като входната врата в преддверието се беше отворила. Шум от високи мъжки гласове проникна от преддверието, където Датън поемаше пелерини, шапки и чадъри.

— Твоето малко ловджийско куче дава добри надежди, Тоби!

Уилоу разпозна гласа на Пелам.

— Тоби се нуждае от куче с добро обоняние! — сега това беше гласът на Франсис, саркастичен и подигравателен. — Изненадан съм, че въобще беше поканен да вземеш оръжие, Тоби! Пропусна да улучиш едно попадение, което ти беше сигурно!

Гласът на Тоби бе тих и невъзмутим:

— Ти компенсира моя пропуск, Франсис. Твоят изстрел беше изключителен! Мъжкият тетрев трябва да беше почти петдесет ярда над главата ти.

Холът не изглеждаше повече студен и пуст, след като тримата братя се появиха в ботуши, покрити с кал, ловни сака, бричове и шапки, прогизнали от вода.

Пелам забърза към Уилоу, като остави след себе си кални следи върху паркета и персийските килими.

— Добре дошла вкъщи, Уилоу! — гласът му беше закачлив, но в тъмните му очи се четеше истинско удоволствие. — Съжалявам, че не бяхме тук, за да те посрещнем!

— Наистина, Пелам, можете да използвате задния вход през градината и да оставите мръсните си ботуши и дрехи в стаята, в която държим оръжията! — смъмри го Роуел.

Пелам се усмихна.

— По-бързо става през парадния вход, скъпи приятелю — каза той и се обърна към Уилоу. — Нека да те огледам по-добре, Уилоу. Изминаха две години, откакто те видях за последен път. Това е дълго време, нали знаеш.

Очите му обходиха елегантната ѝ синя уиндзорска шапка с кокетна периферия и къс, обърнат назад воал, после се плъзнаха надолу по разкопчаното ѝ пътно палто и стигнаха до ботушите ѝ. Той подсвирна одобрително с уста.

— Е, малкото патенце се е превърнало в лебед — каза одобрително той. — Très chic, ако мога да се изразя така, скъпа моя. Роуел е щастливец. — Той отиде при камината и протегна ръцете си. — Поздравявам те, драги. Никога не съм мислил, че от нас двамата ще спечелиш ти.

Уилоу погледна Роуел в лицето и видя как устните му внезапно се свиха. Погледът му изглеждаше гневен. Но после Датън и една прислужничка влязоха с чая и с вдигаща пара сребърна купа с греяно вино за Роуел братята му и тя не можеше да наблюдава вече изражението на съпруга си.

Тоби се приближи до нея.

— Пелам е абсолютно прав — изглеждаш великолепно — каза той по неговия стеснителен, скромнен маниер. — Не мога да ти опиша колко щастлив се почувствах, когато разбрах, че ще живееш с нас. Надявам се, че ще бъдеш щастлива, Уилоу.

— Скъпи Тоби! — каза тя, като се наклони напред и го целуна леко по блузата. — Много съм щастлива, че съм тук и че ви виждам отново всичките. Още не мога да повярвам на късмета си!

— Роуел е този, който е късметлията — отговори Тоби и се усмихна отново. — Може би не си се променила толкова много, колкото външността ти показва, че е станало.

Уилоу му се усмихна на свой ред и се отпусна.

— Тези парижки тоалети, с които съм облечена, са част от чеиза ми — обясни тя. — И ти си абсолютно прав, Тоби: под всички тези труфила, аз съм си все още глупавото малко момиче, което някога познаваше.

— Младо, но не и глупаво — отговори Тоби с присъщия му тон, който тя почти беше забравила и който беше толкова естествен за него.

Роуел отиде при нея и взе ръката ѝ.

— Крайно време е да отидем горе и да се преоблечем. Представям си с какво голямо нетърпение ни очаква Grandmère.

Виждайки загриженото изражение на лицето на Уилоу, Пелам се засмя успокоително.

— Старият дракон се е оттеглил временно в покоите си, тъй като е настинал — каза непочтително той. — Между нас казано, Уилоу, мисля че колкото повече остарява Grandmère, толкова повече започва да подражава на милата ни кралица. Сега тя не само прилича на нея,

но се оттегля в стаята си по най-незначителен повод. А бедната стара леля Мили се щура около нея като попарена кокошка.

Той изглеждаше напълно невъзмутим пред неодобрителното мръщене на Роуел и намигна на Уилоу. Тя едва успя да прикрие забавлението си от държанието на своя съпруг. Беше забравила напълно колко почтителен бе Роуел към своята баба и колко непочтителен можеше да бъде Пелам към нея.

Франсис, който се беше отпуснал в едно кожено кресло с протегнати към камината крака, сега се изправи и се прозя.

— Във всеки случай ще получиш добър прием от Grandmère, Уилоу — обясни сухо той. — Тя е много доволна от вашия брак!

В подножието на стълбите Уилоу се спря и погледна назад към най-младия от братята Рошфорд. Думите на Франсис бяха огромно облекчение за нея. Макар Роуел да ѝ беше споменал, че баба му няма да има възражения относно техния прибързан брак, Уилоу беше убедена, че краткото им ухажване, последвано от този брак, ще бъде против принципите на старата лейди. Още повече, че Уилоу знаеше какво значение има за лейди Рошфорд семейното потекло и не смееше да се надява, че тя ще посрещне добре една американка с „нисше“ родословие като съпруга на своя най-голям внук.

Тя последва бавно своя съпруг нагоре по излъсканата дъбова стълба и после по облицования с мрамор коридор до спалнята, която по традиция се заемаше от господаря и господарката на имението. Тя не бе използвана от времето, когато Алис и Оливър Рошфорд бяха починали и сега принадлежеше на нея и на Роуел.

Когато влезе в стаята, тя усети как сърцето ѝ започна да бие побързо. Огнят гореше весело в камината и юрган бе постлан върху огромното, покрито с балдахин легло. Бузите на Уилоу пламнаха, когато във въображението ѝ изплуваха неканени мисли за предстоящите нощи, през които щеше да се люби върху това голямо легло с Роуел. Без съмнение, с времето тя щеше да свикне да чувства тялото му близо до своето. Но сега и най-лекия допир на ръката или крака му бе достатъчен, за да накара кръвта ѝ да кипне и да започне лудо да бие във вените ѝ. Чувстваше се много виновна, че сам по себе си брачният акт — за който майка ѝ я беше предупредила, че може да ѝ се стори неприятен, дори като едно нежелано посегателство над тялото ѝ, — бе една интимност, за която тя тайно жадуваше. Вероятно от

внимание към нея Роуел я беше любил само два пъти след първата им брачна нощ. Макар че той заспиваше с лекота, веднага щом главата му докоснеше възглавницата, тя не можеше лесно да успокои възбудата, която чувстваше всеки път, когато Роуел я докосваше, въртейки се в съня си. Тя копнееше той да се събуди и да я вземе в ръцете си, както беше направил през първата им брачна нощ. Може би сега, след като най-после си бяха вкъщи, той щеше да го направи. Трябваше да намери някакъв начин, въпреки своята стеснителност, да му покаже, че не намира неговото ухаждане в леглото за неприятно.

„Само ако бях по-чувствена и сластолюбива“, мислеше си тъжно тя, докато Роуел изчезна с камериера си в съседната гардеробна стая, а Нели влезе в спалнята, носейки ведро, пълно с вдигаща пара гореща вода.

Докато Нели сваляше палтото и роклята ѝ, тя стоеше търпеливо и оглеждаше фигурата си във високото огледало. Нейният кръст нямаше никакъв недостатък, защото беше широк само малко над седемнадесет инча. Бедрата ѝ бяха леко закръглени, а ръцете и краката ѝ бяха нежно заоблени. Но гърдите ѝ бяха малки и стегнати. Само с помощта на доста големи подплънки можеше да постигне желания ефект, когато обличаше вечерните си рокли. Нели предсказваше, че след време ще се закръгли и там.

— Вие сте само на седемнадесет години, мис Уилоу — каза успокоително тя. — Много от момичетата не се развиват така бързо като други, може да бъдете сигурна в това. Като родите едно, две деца, ще имате такъв бюст, какъвто сега искате.

Но Уилоу не можеше да чака, докато се появят децата. Тя желаше съпругът ѝ да я има привлекателна сега — толкова привлекателна, колкото тя намираще него. Неговото мъжко тяло я изненадваше и шокираше. Висок, с широки рамене и стройни издължени бедра, тя смяташе, че Роуел е красив, макар че го беше виждала гол само веднъж. От тяхната първа брачна нощ във влака той се събличаше в гардеробната стая и винаги загасваше лампата, преди да легне в леглото до нея. Веднъж в хотела „Сен Реджинс“ в Ню Йорк тя се бе поддавала на изкушението и бе прокарала ръцете си по тялото му. Тогава той се бе обърнал към нея и след малко я бе взел безшумно, бързо и с привидно удоволствие.

Със своя ограничен опит в брачния живот Уилоу никога нямаше да узнае дали това беше естествено, или не. Сега засега тя нямаше да се опитва да анализира чувствата си. За нея беше достатъчно да проумее чудото, че бе станала съпруга на Роуел; можеше да го има винаги до себе си, да гледа лицето му и да слуша неговия дълбок, плътен глас, а вечер да лежи до него в леглото. Това, че той рядко я целуваше, усмихваше и ѝ говореше с нежен тон не изглеждаше странно, защото тя знаеше, че като нация за англичаните се говори, че са резервирани, че крият съкровенията си чувства, че при тях съществуват отдавна установени „точни“ норми на поведение и че придържането към тези определени правила е много по-важно за един англичанин, отколкото открито да изрази своите възгледи и чувства.

Тя не бе пропуснала да забележи слабото присвиване на очите на Роуел, което винаги се проявяваше като знак на неговото неодобрение, — когато нейният шумен, открит, сърдечен баща се смееше твърде силно или потупваше прекалено фамилиарно събеседника си по гърба. Тя беше решила за себе си да не му дава повод да я порицава като негова съпруга. Етикетът можеше да бъде научен и за щастие по природа тя беше тиха, а движенията ѝ бяха грациозни.

Не забравяй да направиш реверанс на Grandmère, когато влезем — предупреди я Роуел. — Въпреки че сега ти си господарка на къщата, тя ще очаква да засвидетелстваш дължимото внимание към нейната възраст.

Уилоу кимна с глава. Човек не можеше да забрави лесно един толкова доминиращ и силен характер като този на лейди Рошфорд, а и споменът за нея все още беше жив в съзнанието ѝ. Тя си спомняше добре, че даже Роуел, главата на семейството, бе третиран от старата лейди, като че ли беше малко момче и че той винаги се страхуваше да не си навлече нейното недоволство. За щастие, мислеше си Уилоу, старата жена изглежда я харесваше и тя последва Роуел в нейните покои, чувствайки само умерено вълнение.

Grandmère беше седнала в леглото, подпряна на възглавници. Дантелено боне покриваше снежнобялата ѝ коса, а закръглените ѝ рамене бяха загърнати с бродиран шал. До нея седеше нейната зълва, Милдред Рошфорд — слаба, прегърбена жена, с посивяла, разпиляна коса, сива рокля и пенсне, което висеше на черна панделка около тънкия ѝ мършав врат. В скута ѝ лежеше вестник „Таймс“, от който тя

й четеше. Когато Роуел и Уилоу влязоха в стаята, тя скочи на крака — големи, тромави придатъци, които като че ли не й принадлежаха — и тръгна към младата двойка, като се усмихваше и подсмърчаше.

Уилоу потисна неволната си усмивка. Беше забравила за навика на леля Милдред да подсмърча непрекъснато. Преди, Пелам имитираше бедната, стара мома, като съвсем вярно отбелязваше, че никога не липсва капка на върха на носа й.

Роуел докосна бегло с устни леля си по блузата, после се обърна към баба си и целуна протегнатата й ръка.

— Съжалявам, че не се чувстваш много добре днес, Grandmère. Както разбрах, не е нещо сериозно.

— На моята възраст дори една настинка може да се окаже сериозно нещо — каза рязко старата жена. Тя бутна Роуел настрана и се вгледа в Уилоу. — Ела тук, момиче, така че да мога да те виждам по-добре.

Когато Уилоу направи задължителния реверанс, Grandmère я погледна одобрително. Момичето изглеждаше очарователно в бледозелената си рокля за чай. След година или две, когато напълнее малко, тя нямаше да zlepоставя семейство Рошфорд, поне що се отнася до външния й вид.

— Станала си много хубава — отбеляза старата лейди с нейния надут, с лек френски акцент тон. — Добре, мила моя, не се съмнявам, че в началото ще намериш тук всичко малко необикновено, но не трябва да се безпокоиш. — Тя протегна малката си пълничка ръка, на която имаше два пръстена, и направи императорско движение към леля Милдред. — Донеси ми ключовете, Мили — заповяда тя.

Докато леля Милдред бързаше да изпълни тази поръчка, Уилоу огледа стаята с удивление. Тя никога не беше влизала в спалнята на Grandmère преди и видът й я учуди. Беше толкова различна от декора на останалата част на имението Рошфорд!

Стените бяха покрити с избеляло копринено моаре, щамповано на малки разпръснати букети цветя в пастелни тонове. Позлатените и в стил рококо врати и первази бяха изящен френски модел, а столовете и канапетата бяха тапицирани в бледолилав брукат. Върху полицата, над мраморната камина имаше златен часовник, монтиран под стъклен купол. Една картина от Вато, „Отплаване към Китера“, висеше на стената. На другата висеше натюрморт от Фрагонар, представляващ

жълт шибой, виолетки и диви рози. Над бюрото се намираше изглед от Дижон от Каро.

В забързаността си да изпълни поръчката на Grandmère, леля Милдред се спъна в стола, намиращ се близо до прозореца, но не спря да види дали се е наранила. Тя отвори бързо горното чекмедже на високия скрин и извади тежък, месингов пръстен, на който висяха нанизани повече от четиридесет ключа. Grandmère ги взе от нея, задържа ги за миг, като размишляваше мълчаливо, преди да ги подаде на Уилоу.

— Ключовете от всяка стая в имението са тук, дете — каза нежно тя. — Съхранявам ги, откакто бедната Алис почина. Сега ти ще носиш отговорност за тях и трябва грижливо да ги пазиш. Като съпруга на Роуел, сега ти си господарката на имението Рошфорд. В Лондон може да е обичайно домакинът да държи ключовете, но в провинцията те стоят на съхранение в господарката на къщата. Скоро ще разбереш за коя стая е всеки ключ — килера, стаята, в която се държат ловджийските пушки, стаята с бельото и т.н. Винаги проверявай дали прислужникът, който е взел ключа от теб, ти го е върнал, освен ако ти самата не си отключила вратата. На мисис Спийрс и Датън може да имаш доверие, но не съм сигурна в готвача и в главния лакей Хари.

Уилоу взе покорно тежката връзка ключове. Тя се чудеше как да ги носи със себе си, тъй като бяха твърде обемисти и тежки, за да ги държи в джоба си. Но не посмя да попита лейди Рошфорд.

— Ще ми казваш Grandmère, разбира се — каза старата лейди. — Ела по-близо, дете, имам подарък за теб!

Тя бръкна под една от големите пухени възглавници под главата си и се усмихна, този път злобничко на зълва си.

— Мили винаги е искала да я дам на нея — каза тя и подаде на Уилоу една виолетово оцветена кожена кутия за бижута.

Вътре лежеше една много красива смарагдова огърлица. Уилоу потисна своя вик на възхищение и погледна тревожно към леля Милдред.

— Моят съпруг ми я подари в деня на сватбата — продължи Grandmère, пренебрегвайки присъствието на леля Милдред, ако не се счита това, че ѝ промърмори мимоходом: — Спри да подсмърчаш, Мили! Сидрик казваше, че тя трябва да се носи от господарката на

къщата. Дадох я на Алис, когато тя и Оливър се ожениха, но след като тя почина, аз я запазих за съпругата на Роуел. Когато му дойде времето, ти ще я дадеш на съпругата на най-големия си син. Разбра ли? Тя е твоя до края на живота ти.

— Да, разбира се, Grandmère. Благодаря ви — каза Уилоу. — Тя е много красива и аз ще я пазя.

— А сега си върви, момиче. Имам лични въпроси, които искам да обсъдя с Роуел — неща свързани с имението, които не те интересуват. Може да дойдеш да ме видиш утре.

Отпратена по такъв безцеремонен начин, Уилоу не се сети да попита, дали все пак може да остане. Но докато слизаше по стълбите, тя се чудеше защо не трябва да присъства на разговори, касаещи имението Рошфорд. Сега Рошфорд беше нейн дом и всичко, което го засягаше, трябваше да я интересува. Без да разбира напълно защо, тя се чувстваше странно възмутена, че нейният съпруг трябва да споделя тайни с някой друг — пък макар и това да беше само неговата стара баба, — а не със съпругата си. Но унието ѝ не трая дълго. Тя реши, че по-късно ще помоли Роуел да ѝ каже за какво беше станало дума. Тогава той щеше да разбере, че не се е оженил за едно глупаво момиче, без мозък, а за една жена, която бе готова и желаше да научи всичко необходимо, за да го подкрепи, дори ако това беше свързано с такива досадни въпроси, като финансовите. Тя знаеше, че Роуел се тревожеше много за такива неща, а баща ѝ я беше предупредил, че Рошфордови имат големи финансови проблеми. Сега, след като беше съпруга на Роуел, тя трябваше да облекчи този товар, който лежеше на плещите му, по всички възможни начини. Смятането никога не беше представлявало проблем за нея, защото математиката ѝ се отдаваше с лекота и учителката ѝ казваше, че има ум на математик.

„Може би аз наистина ще мога да помогна на Роуел“, мислеше си Уилоу, докато нейното въображение рисуваше романтичната картина, как тя се съсредоточава върху счетоводните книги и съобщава с радостен вик на признателния Роуел, че най-после е направила баланс на сметките му.

Тя не можеше да знае, че след като Роуел се беше оженил за нея, огромната зестра, която нейният баща ѝ беше дал, вече беше успяла да изплати всички дългове на фамилията Рошфорд.

[1] volte face — рязката промяна на отношението му (фр.). —
Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

НОЕМВРИ — ДЕКЕМВРИ 1891 ГОДИНА

— Сетих се защо Grandmère се е усамотила в леговището си — отбеляза Пелам със *sotto voce*^[1], като се наклони към Уилоу над ъгъла на дългата тъмнокафява маса. — Тя разбра, че ти ще седиш на нейния стол на главното място на масата!

Той се забавляваше като гледаше червенината, която заля бузите на Уилоу.

Икономът бе придърпал за нея именно този стол, но тя не се сети, че старата лейди Рошфорд обичайно седеше срещу Роуел.

— Забрави това, което казах — каза Пелам с разкаяние, като видя смущението на Уилоу. — Само се пошегувах. Впрочем изглеждаш чудесно, ако мога така да се изразя.

Комплиментът му ѝ вдъхна увереност. Тя бе облякла една от своите нови, скъпи рокли, ушити от кремава коприна, с буфан ръкави от зелено кадифе, а за украса имаше широка панделка, пришита за ръкавите при лактите и долу на подгъва. На врата си беше сложила смарагдовата огърлица, която Grandmère ѝ беше дала; на лявата си ръка бе поставила диамантения годежен пръстен, който Роуел ѝ беше подарил, и венчалната халка. Роуел едва бе кимнал одобрително с глава, когато тя се появи пред него в напълно завършен тоалет и като че ли се интересуваше повече от поставянето на своята висока, твърда яка и бяла папийонка.

Уилоу беше единствената млада жена на масата. Леля Мили, която беше слязла за вечеря по заповед на Grandmère и бе седнала от дясната страна на Роуел, изглеждаше по-слаба от всякога в своята тъмновиолетова вечерна рокля. Неподходящо избраният цвят на роклята подчертаваше нейния почервенял нос и петната по бузите ѝ. Една боа от пера бе праметната около приведените ѝ рамене.

— Рупърт още ли не се е върнал? — попита тя със своя висок, нервен глас.

— Все още е в Брекнел, в дома на един негов приятел от университета — каза Франсис с малко злобен тон.

Роуел стрелна бързо с поглед по-малкия си брат.

— Това приятелство не е ли приключило вече? — отбеляза риторично той. — Крайно време е Рупърт да разшири кръга на своите приятели. Лорд Алфред Дъглас е с поне две години по-голям от него. Не мога да разбера какво намира този приятел в едно деветнадесетгодишно момче.

— Рупърт казва: „Свързва ни любовта към музиката, литературата и поезията“ — цитира Франсис своя брат, имитирайки зле доста високия регистър на гласа на Рупърт. — А освен тези общи интереси — продължи той — нашият Рупърт се възхищава от арогантността и независимостта на милорда. Неговата майка, както вероятно знаете, е разведена и го глези — и Рупърт също. Там, разбира се, няма баща, който да каже „не“ на разностранните им лудории.

Като погледна към Роуел, Уилоу с изненада видя колко ядосан изглеждаше. Но той каза съвсем кротко:

— Ще поговоря с Рупърт, когато се прибере вкъщи.

През останалото време от дългата вечеря, на която бяха сервирани не по-малко от шест различни блюда, Пелам монополизира разговора, разказвайки за процеса на нещастния офицер от армията Уилям Гордън Ситинъс. Процесът се беше състоял през първата седмица на юни, докато Роуел беше в Америка и макар че всички подробности около скандала заемаха голяма част от английските вестници и бяха предмет на разговор в почти всяко семейство в страната, в Сан Франциско Роуел беше чул малко за развързката на събитието.

Сър Уилям, подполковник на шотландската армия, бил видян да си служи с измама по време на игра на бакара, когато бил на гости в една къща в Тренби Крофт, близо до Дънкастър. Принцът на Уелс държал банката по време на играта и се оказало невъзможно да се опази името му от публично достойние. Не само кралицата, но и много от нейните поданици порицали най-остро играта на комар и принца. — А Grandmère най-гръмогласно от всички — добави Пелам, като се ухили. — Горкият човек бил прикован на позорният стълб от пресата.

— В резултат на това — сега принцът играе само бридж, макар че категорично отказва да се отрече от залаганията на конните надбягвания! — продължи Пелам.

Уилоу искаше да разбере какво беше станало със злочестия Гордън Къминг, към когото изглежда никой тук, освен Тоби, не изпитваше поне малко съчувствие.

— Бедният нещастник бил уволнен от армията, разбира се — каза ѝ Тоби, — и изхвърлен от всички клубове, в които членува. Сега той е „персона нон грата“ в обществото.

— Говори се, че той имал намерение или дори вече се е оженил за богата американка — продължи Пелам. — Изглежда, че това става обичай, а Роуел?

Уилоу беше готова да се разсмее, тъй като прие това за една от закачливите забележки на Пелам, но лицето на Роуел бе потъмняло от гняв и гласът му предвещаваше буря, когато каза:

— Още една забележка от този род, Пелам, и може да не бъдеш приет повече под този покрив.

Известно време никой не пророни дума. Само леля Мили наруши неловкото мълчание, като се засмя високо и нервно.

— Grandmère получи писмо от Франция тази сутрин — от братовчедката Люсиен. Ще доведе Силви и двете ще ни гостуват за Коледа.

Тоби се обърна към Уилоу.

— Мисля, че ще харесаш Силви. Тя е най-голямата племенница на Grandmère. Братовчедката Люсиен е племенница на брата на Grandmère, ако можеш да разбереш това объркано родство. Те са истински францужойки във всяко едно отношение, но и двете говорят перфектно английски. Уилоу, за теб ще е добре да има едно момиче на твоите години в едно такова мъжко обкръжение, каквото е нашето семейство.

— Помисли само — заразмишлява на глас Пелам. — Силви не може да бъде на повече от деветнадесет години, а вече е вдовица. За щастие, не мисля, че тя е била много влюбена в този немски барон, за когото братовчедката Люсиен я е склонила да се омъжи. Той трябва да е бил най-малко на четиридесет години. Може би братовчедката Люсиен е знаела, че е имал слабо сърце и по всяка вероятност ще си отиде преждевременно от този свят, като остави на Силви спечеленото по нечестен път богатство.

Франсис се усмихна, а леля Мили зацъка неодобрително.

— Не би посмял да приказваш такива неща, ако баба ти присъстваше тук — каза тя. — Освен това, барон фон Зенден е почтен човек и е получил честно парите си от наследство.

— Сега поне няма да ти липсват интересни неща, които да разказваш на Grandmère, когато отидеш при нея след вечеря! — каза със сарказъм Франсис.

Той, както и неговите братя, бяха свикнали с факта Grandmère да бъде осведомявана от тяхната леля за всичко, което става в къщата. Като деца те никога не успяваха да скрият някоя лудория от знанието на Grandmère, ако не можеха да я запазят в тайна от леля си. Франсис не се опасяваше от нейното цъкане, но братята му имаха основание да се страхуват. Докато те можеха да навлекат върху главите си гнева на Grandmère — и като последица идваше катастрофалното спиране на отпускането им на периодично определена сума от нейна страна, — то Франсис знаеше, че е защитен от такова възмездие. Толкова очебийна бе неговата прилика с баща му, че Grandmère, която боготвореше своя единствен син, затваряше очи за всички недостатъци на най-малкия си внук. Тя го глезеше и му позволяваше всичко, но може би най-лошото бе, че му подсказваше, че той е неприкосновен и не може да бъде наказан. Дори ако биваше хванат на местопрестъплението, Grandmère му прощаваше под предлог, че е най-малкият и е бил подстрекаван от своите по-големи братя.

— Братовчедката Люсиен също ли е вдовица? — поинтересува се Уилоу.

Досега тя не беше чувала да се споменава за френските роднини на Grandmère.

Пелам кимна с глава.

— Тя живее заедно със Силви в една красива къща в Париж и въпреки че къщата е на Силви, братовчедката Люсиен все още е глава на домакинството. Ще видиш, моя мила снахо, че от страна на баба ми жените са много решителни и твърди по характер. А сега какво ще кажеш за себе си, Уилоу? Ти решителна жена ли си? — попита Пелам, а тъмните му очи светнаха. — Някак си мисля, че не си!

— Напротив — отговори ядосана от въпроса му Уилоу. — Ако нещо е много важно за мен, тогава аз не се отказвам, докато не постигна своето. — Тя погледна към другия край на дългата маса и се усмихна на Роуел. — Вече съм доказала това, нали, скъпи? Нищо от

онова, което татко ми каза, не ме разубеди да се омъжа за теб, нали, Роуел? И ако татко не беше дал съгласие за нашия брак, тогава щях да избягам от къщи, за да бъда с теб.

— И щеше да се намериш обезнаследена, ако смея да кажа това — отбеляза Пелам тихо, за да не го чуе Роуел. Той стана прав и вдигна чашата си. — А сега предлагам тост за брачната двойка. За техния щастлив съвместен живот!

— А не като края на онези неправдоподобни приказки, които пише мистър Уайлд — добави пренебрежително Франсис.

Най-накрая последното блюдо беше сервирано и Уилоу, и леля Милдред се оттеглиха в гостната стая, където оставиха мъжете на брeндитo и цигарите им. Когато след известно време те се присъединиха към дамите, Уилоу вече беше капнала от умора, тъй като ефектът от дългото пътуване през деня накрая си каза думата.

— Ще си лягаме ли, скъпи? — попита тя тихо Роуел. — Страхувам се, че не съм в състояние да си държа очите повече отворени. Ти също трябва да си изморен.

Роуел погледна надолу към малкото ѝ измъчено лице. Имаше тъмни кръгове под очите ѝ, които ги правеха да изглеждат дори по-големи от обикновено.

— Има две-три неотложни неща, за които трябва да говоря с моите братя — каза той с извинителен тон. — Ще се опитам да не се бавя много.

Разочарована и чувствайки се изключена за втори път за деня от семейството, Уилоу каза „лека нощ“ и тръгна към стълбището. Дългата галерия, чийто таван се извисяваше високо над главата ѝ, бе осветена много слабо и изглеждаше пълна със сенки. Някаква прислужничка — малка призрачна фигура, наполовина скрита от извитата балюстрада — премина бързо през неосветената част и се отправи към задното стълбище. Една врата се хлопна, а някъде прозорец, който не беше добре затворен, издаде зловещо, мистериозно свистене под напирания да влезе през пролуката вятър.

Уилоу потрепери, събра диплите на роклята си и забърза нагоре по стълбата. Нели я чакаше в спалнята. Светлините бяха запалени, а огънят в камината гореше весело. Тази стая с топлата си кафява ламперия и с дебелите килими, постлани на пода, беше толкова гостоприемна, колкото галерията беше зловеща.

— Ох, Нели, радвам се, че си тук! — каза Уилоу, а прислужничката ѝ забърза към нея, за да свали дългите ѝ ръкавици. — Изморена съм до краен предел, а и с теб би трябвало да е така! Беше един много дълъг ден.

— Сложих две стъклени бутилки с гореща вода в леглото, мис Уилоу — исках да кажа милейди — каза весело Нели, а розовото ѝ засмяно лице я гледаше нежно и загрижено.

Тя започна да разкопчава копчетата от роклята на Уилоу, като бърбореше, докато събличаше господарката си.

— Долу всички са приятелски настроени — отбеляза тя. — Всички, освен икономката. Готвачката е наистина добра жена. Каза да не се безпокоя за мисис Спийърс, тъй като тя се чувства длъжна да бъде настроена срещу мен, защото не ме е ангажирала тя самата, а да не говорим, че аз съм американка от ирландски произход. Мистър Датън е симпатичен и се държи пристойно с всички. Каза ми да му предам непременно, ако нещо не ви задоволява тук.

— Радвам се, че започваш да свикваш, Нели — отговори Уилоу, а прислужницата ѝ махна фустата и корсета и започна да сваля копринените ѝ чорапи. — Чувстваш ли се удобно в стаята си?

Нели направи гримаса.

— Не е толкова лошо, милейди, макар че е ужасно студено в таванските помещения. Вайълет — прислужничката на мис Доди, с която живея в една стая, казва, че понякога сутрин водата замръзва в каната и трябва да чупи леда, за да може да се измие. Но мистър Датън ни разрешава да си носим горе бутилки с гореща вода, така че всичко е наред, мис Уилоу — милейди, искам да кажа!

Тя надяна тънката ленена нощница през главата на господарката си и когато Уилоу седна пред тоалетната масичка, Нели започна своето вечерно задължение — да сресва светлозлатистата копринена коса, която падаше на раменете ѝ, след като беше освободена от фибите. Фризьорът французин категорично бе отказал да я накъдри, като каза, че така е много красива. Той показа на Нели как да завива плитките като корона около главата на Уилоу — начин, който беше много поизискан и красив, отколкото навитата на кок коса.

Без да спира ритмичното сресване, Нели продължи да клюкарства:

— Пихме такъв хубав чай долу, в партера — каза тя и въздъхна, като си спомни. — Мъчно ми е за онова момиче — Вайълет. Тя не се храни с нас, така че пропуска всички интересни неща. Храни се с мис Доди — горе в стаята на кулата.

Уилоу беше почти забравила за съществуването на сестрата на Роуел.

— Трябва ли Вайълет да храни с лъжичка бедното дете? — попита със съчувствие Уилоу.

— Боже мой, не, милейди! — отговори Нели. — Вайълет казва, че мис Доди може да се храни сама с помощта на здравата си ръка. Вайълет казва, че тя е много сръчна и рисува красиви картини по стената или по-скоро, това били силуети.

Уилоу се намръщи.

— Но аз мислих, че детето е умствено недоразвито — каза тя. — За да рисуваш силуети се изисква известно умение, въображение и координация.

Нели въздъхна.

— Вайълет казва, че не мисли, че мис Доди е луда. Тя казва, че тя е едно мило малко момиче и дори много нежно и обично. Разбира се, мис Доди говори единствено с Вайълет през целия ден, тъй като нито може да чете, нито да пише или да върши каквото и да е. Вайълет се опитва да ѝ намира нещо, с което да се занимава, като например да ѝ държи, докато навият преждата за плетивото ѝ. Разбира се, не трябваше да ви споменавам за това, мис Уилоу, исках да кажа милейди. Вайълет казва, че лейди Рошфорд е наредила мис Доди да бъде държана в пълно уединение — дори заповядала пердетата да бъдат държани спуснати, така че няма да е добре, ако нейно благородие узнае, че знаете какво става там горе.

Тя спря да сресва косата ѝ и за миг се наведе надолу, като прошепна:

— Вайълет казва, че ѝ носи разни неща от дома си след почивния си ден — например буркан с попови лъжички или кутия с големи, черни, влакнести гъсеници, за да има какво да гледа мис Доди. Дава ѝ нещо, с което да се занимава бедното малко същество!

Уилоу знаеше, че не трябва да слуша приказките на Нели, но иначе откъде щеше да научи такива тайни? Като господарка на имението Рошфорд тя беше отговорна за къщата, на която Grandmère ѝ

беше дала ключовете. Тя не ще можеше да я управлява както трябва, ако не знаеше какво става зад стените ѝ. Добродушната Нели не беше интригантка, успокояваше себе си тя и позволи на момичето да приказва, докато тоалета ѝ беше завършен.

Изглежда само Grandmère, семейният лекар и Вайълет можели да влизат в стаята на Дороти. Вратата била винаги заключена и ако някой искал да посети момичето, трябвало да поиска ключа от Grandmère. Посетителите ѝ били малко на брой и само Тоби минавал всяка вечер да я види. Вайълет смятала, че детето живеело само за посещенията на брат си Тоби. Той никога не пропускал да се отбие при нея и да ѝ разкаже някоя приказка, преди да я целуне за лека нощ. Пелам също посещавал своята малка сестра, но го правел по-рядко и като че ли се чувствал неудобно в болничната стая. Франсис и Рупърт отивали там само за Коледа или за рождения ѝ ден.

— Мистър Франсис не можел да понася гледката на осакатената ръка и крак на горкото момиче — каза Нели. — Вайълет мисли, че на мистър Рупърт не му е приятно, че тя прилича на него. И двамата имат сините очи на майка си и същата светлокестенява коса. Тя като че ли го карала да се чувства, че той е можел да бъде на нейното място — инвалид.

Накрая Нели изглеждаше доволна от косата на господарката си и след като извади бутилката с гореща вода от леглото, вече нямаше какво повече да прави там. Уилоу я изпрати да си ляга, тъй като търпеливото, приветливо момиче изглеждаше толкова изморено, колкото беше самата тя, когато си легна в затоплените ленени чаршафи.

Въпреки уверението на Роуел, че няма да се бави, той все още не се появяваше, нито пък се чуваше в съседната тоалетна стая. Дълго след като Нели си отиде, Уилоу лежа будна, като се опитваше да не мисли защо съпругът ѝ не желал толкова много да бъде с нея в тяхната спалня, както тя искаше да го има до себе си. Това бе първата им нощ като младоженци в собствената им къща и закъснението му я оскърбяваше.

В усилието си да не мисли за това, тя се съсредоточи върху разказа на Нели за сакатото дете, което лежеше сега самичко в стаята си в западната кула. Беше жестоко да я държат в такава изолация, макар че както приказливата Вайълет беше казала „има един

електрически звънец“, свързан с таванската стая на нейната спалня и ако Доди имаше нужда от нещо през нощта, тя трябваше само да натисне звънеца, за да отиде веднага при нея Вайълет.

„Утре — мислеше си Уилоу — преди да направя каквото и да е било, ще е да отида да видя Доди. Все пак сега тя е моя зълва, — най-близкият ми човек, тъй като аз нямам истинска сестра.“

Уилоу беше решила да остане будна, докато Роуел си легне, но за жалост беше заспала така дълбоко, че даже не помръдна в съня си. Когато се събуди сутринта, Нели бе застанала до леглото ѝ и държеше подноса със закуската. Тя ѝ каза, че Роуел е заминал преди един час, за да се срещне с управителя на имението.

— Готвачът иска да види милейди относно менюто за днес — каза бодро Нели, като поставяше тежкия поднос на една масичка до леглото. — Мисис Спиърс чака, за да ѝ дадете ключа от стаята за бельото, а мистър Датън иска ключа от килера и ми се струва, че е нещо спешно!

— Ох, Боже! — извика Уилоу и седна, като се опита да проясни все още спящия си мозък. — Дай ми някакви дрехи, докато закузвам, Нели. Оказва се, че ще бъда твърде ангажирана с ръководенето на тази къща. Вече не трябва да ме оставяш да спя до толкова късно.

Тя наистина бе твърде заета през цялата сутрин, за да може да изпълни обещанието, което си бе дала да отиде при сестрата на Роуел. Вече беше пладне, когато най-последно се изкачи по стълбите към стаята в кулата.

Уилоу въздъхна, изваждайки тежката връзка ключове от джоба си. Бяха толкова много, мислеше си тя безпомощно, като се чудеше дали ще може да намери ключа от стаята, без да гледа в етикетите с надписите.

Съвсем слаба светлина проникваше от тесния прозорец в края на малката кръгла площадка, на която беше стъпила. Тя се приближи по-близо до прозореца, за да може да разчете надписите върху етикетите. Но колкото и внимателно да ги разглеждаше, не можа да намери ни един с „мис Дороти“, написан на него.

После се сети, че може би не е заключено все пак, като се усмихна на собствената си глупост, че първо не беше проверила. Но когато натисна дръжката, вратата не се отвори. Уилоу почука с нарастващо безпокойство.

Почти моментално вратата се отвори, но само толкова, че да може да се подаде грозничкото лице на селското девойче, което беше прислужничка на Доди.

— Милостиви Боже, мис — милейди — заекна тя. — Помислих, че това е мис Милдред.

— Както виждаш, аз не съм мис Милдред — каза спокойно Уилоу, като видя, че младата прислужничка се притеснява от неочакваното посещение.

— Аз съм новата ви господарка, а ти предполагам си Вайълет?

— Да, разбира се, милейди, моля да ме извините!

— Няма за какво да се извиняваш — отговори Уилоу, като се усмихна. — Просто се дръпни и ми позволи да вляза.

Тя можа да види, че стаята пред нея беше полутъмна; никакъв звук не идваше от вътрешността ѝ.

Ръката на Вайълет, почервеняла от годините на тежка работа, стисна здраво дръжката на вратата. Кръглите ѝ светлокафяви очи изразяваха тревога.

— Не смея да ви пусна, мадам — милейди. Лейди Рошфорд ми е забранила и аз ще си загубя работата, ако не се подчиня на нейните заповеди.

Бузите на Уилоу се зачервиха от силното раздразнение, което изпита.

— Тези заповеди не се отнасят за мен, Вайълет — каза твърдо тя.

Но непохватното момиче стоеше на пътя ѝ със селска упоритост.

— Не смея, милейди, не смея — повтаряше то и изглеждаше, че ще заплаче.

Бедното момиче беше толкова уплашено, че Уилоу реши да не настоява повече, а да отиде при Grandmère и да получи липсващия ключ.

— Как влизаш ти, Вайълет? — попита тя, като се обърна да си тръгва.

— О, милейди, мис Милдред ме пуска да вляза, а аз трябва да заключа, когато си тръгвам и да ѝ върна ключа — дори ако това е само, за да слеза долу и да донеса храната на мис Доди.

— Разбирам. Добре, благодаря ти, Вайълет; ще те видя отново много скоро.

Уилоу се опитваше да успокои породилото се в нея тревожно чувство, докато слизаше внимателно по витото стълбище. Какво толкова не беше наред със сестрата на Роуел, че бе нужно да я пазят в мрачната стая, като че ли беше затворник? Роуел ѝ беше споменал небрежно, че детето е било със забавени реакции — и нищо повече. Можеше ли в действителност да се окаже, че тя е ненормална, а може би и опасна?

Докато вървеше по коридора към стаята на лейди Рошфорд, тя си спомни романа на Шарлот Бронте, който беше чела не много отдавна. В книгата ѝ „Джейн Еър“ съпругата на главния герой беше умопобъркана. Той я държеше под ключ, не само заради своята безопасност, но и заради безопасността на другите. Затова ли държаха Доди затворена?

Тя потръпна, когато почука на вратата на лейди Рошфорд. Този път не прислужничката, а леля Мили беше тази, която ѝ отвори вратата.

Лейди Рошфорд седеше на бюрото си и пишеше някакви писма. Тя погледна през рамото си.

— Влизай, момиче. Не стой там и не гледай така втренчено — каза старата лейди, а и тонът ѝ без да бъде нелюбезен, издаваше известно нетърпение.

Уилоу влезе нерешително в стаята.

— Съжалявам, че ви безпокоя, Grandmère, но съм дошла за ключа от стаята на малката Дороти.

Малките черни очи на лейди Рошфорд се присвиха.

— Страхувам се, че за това не може да става и дума, Уилоу — каза тя с твърд, решителен глас. — Ако имах намерение да ти го дам, той щеше да бъде при другите ключове, които са в теб.

Уилоу преглътна нервно. Чувстваше, че не може да спори с бабата на Роуел, но в същото време разбираше, че е въпрос на принцип тя да има право да ходи навсякъде в собствения си дом и че трябва да знае точно какво е състоянието на нейната зълва.

— Когато пристигнах тук, Grandmère, вие ми казахте, че аз трябва да бъда новата господарка на имението Рошфорд — каза тя. — Ако трябва да нося отговорност във всяко едно отношение, то тогава струва ми се, трябва да споделя с вас и Роуел отговорността за вашата внучка също.

Зад гърба си тя чу леля Мили да подсмърча шумно. Не беше сигурна дали това е израз на подигравка относно нейната дързост да се опълчи срещу старата лейди Рошфорд, или просто това беше нейният обичаен навик. Grandmère изглеждаше много ядосана.

— Твърде млада и неопитна си, за да разбереш обърканото положение — каза тя. — Трябва да ми повярваш, че нещастното дете е ненормално и положително не е приятна гледка. От твоето посещение при нея няма да има полза. Тя е умствено недоразвита и аз съм организираща нещата така, че да води един спокоен живот и същевременно да създава възможно най-малко главоболия на останалата част от семейството. Настоявам да оставиш тази работа в мои ръце.

Уилоу събра и малкото кураж, който ѝ бе останал.

— Все пак, бих искала да я видя — само веднъж поне — каза тя.

— Любопитството, не ти прави чест!

Гласът на Grandmère бе остър като нож и в очите на Уилоу се показаха сълзи. Нейната нежна майка никога не беше повишавала тон по този начин, но не само това нарани Уилоу, а и несправедливиет ѝ извод.

— Това не е любопитство, Grandmère, уверявам ви — каза тя с треперещ глас. — Моля ви се, позволете ми да видя детето. Когато я видя, ще мога да разбера малко по-добре защо трябва да бъде пазена толкова грижливо.

За изненада на Уилоу старата лейди каза:

— Добре — иди и я виж сама. Но те предупреждавам, че няма да се почувстваш щастлива от това. Един ден, надявам се, и ти ще родиш деца на своя съпруг и мога само да се моля това нещастие да не се предаде по-нататък на бъдещите поколения. Милдред, дай ѝ ключа!

Леля Милдред отиде до бюрото и извади голям месингов ключ. Когато го постави в протегнатата ръка на Уилоу, последната почувства неговата студенина и тръпка на истински страх премина нагоре по ръката ѝ и като че ли прободеше сърцето ѝ.

Без да каже дума, тя наведе глава и напусна стаята, а краката ѝ я водеха бавно, но неумолимо към извитото стълбище в кулата. В главата ѝ отекваше разговора с Grandmère. Ако наистина съществуваше някаква ужасна наследствена болест в семейство Рошфорд, то защо Роуел не ѝ беше казал за това? Наистина ли можеше

да се предаде едно такова нещо на децата, които тя щеше да му роди? И те ли щяха да бъдат заключвани и затваряни по този начин, защото са твърде уродливи, за да бъдат видени от външния свят?

Краката ѝ се движеха едва-едва, когато започна да се изкачва по каменната стълба. Ако не беше гордостта ѝ, тя щеше да върне ключа на Grandmère и никога нямаше да отвори въпросната врата. Всъщност повече не желаше да види бедното момиче, което беше затворено там. Искаше ѝ се да не бъде сама сега, а да почака, когато Роуел щеше да може да я придружи. Но тя беше действала необмислено и сега трябваше да скрие страха си и да намери смелост да изпълни своята мисия.

Тя стигна до стаята, пхна ключа в ключалката и го завъртя.

В първия миг не можа да види почти нищо в полумрака на помещението. Зърна очертанието на голямо, покрито с балдахин легло, закрито от тежки завеси, и един силует, който седеше на стол с твърда облегалка. Когато очите ѝ свикнаха с тъмнината, тя видя прислужничката Вайълет да я гледа с широко отворени от удивление очи. Момичето скочи на крака и направи реверанс. Движенията ѝ бяха непохватни, а големите ѝ ръце и крака издаваха селският ѝ произход. „Мястото на подобно недодялано момиче обикновено е в кухнята“, отбеляза бегло наум Уилоу. Тя пристъпи по-навътре в стаята, а очите ѝ се обърнаха към леглото, като цялата бе изпълнена с трепет в очакване да види там някакво уродливо същество.

След ужасната картина, която въображението ѝ бе рисувало, Уилоу едва можа да повярва на очите си, когато те се спряха на малката крехка фигура, подпряна в полуседнало положение на три огромни възглавници. Две големи синьо-виолетови очи, обградени с черни мигли, я гледаха с открито любопитство.

Това, което съзря, не беше чудовище, не беше никакъв урод, а едно нормално, изящно малко момиче.

— Аз съм Уилоу. Съпругата на твоя брат Роуел! — несъзнателно гласът на Уилоу беше преминал в шепот. — Името ти е Дороти, нали? — продължи тя с по-нормален глас. — Дойдох да ти кажа „добър ден“!

Без да отмести съсредоточения си поглед от лицето на Уилоу, детето каза:

— Знам всичко за вас от Вайълет. Тя живее в една стая с вашата американска прислужничка, която се казва Нели. Вайълет казва, че

Нели е много хубава. Но тя не може да бъде толкова хубава, колкото сте вие. Мисля, че сте най-красивата лейди, която някога съм виждала.

Уилоу едва успя да прикрие изненадата си, не само от твърде ясният говор на малката, но и от милия ѝ начин на изразяване. Тя се приближи до леглото и седна накрая на бялата завивка. Тогава видя за пръв път, че едната ръка на детето беше саката. То бързо я мушна под завивките, а с другата си ръка докосна косата на Уилоу.

— Като коприна е — каза тя. — Усецам я точно като копринения шал, който Тоби ми подари за Коледа.

Уилоу бе смутена и объркана. Grandmère ѝ беше внушила, че Доди е умствено недоразвита, а също и уродлива, но сега тя нито чуваше, нито виждаше една причина поне за такава оценка. Наистина, начинът, по който момичето говореше, бе на дете далеч по-малко от нейните единадесет години, но то говореше все пак съвършено ясно и разбираемо, въпреки че, ако беше вярно, рядко разговаряше с някой друг, освен с прислужничката си.

Уилоу се премести и седна на стола, който Вайълет беше освободила.

— На колко години си, Вайълет? — попита Уилоу.

— На осемнадесет, милейди. Родена съм на Архангеловден.

— От Хавърхърст ли си?

— Да, милейди! — заекна Вайълет, объркана от това внимание към нейната личност. — Моят баща обработва източната нива, а майка ми гледа малките деца.

Вайълет продължи да обяснява, че имала тринадесет по-малки братя и сестри и тъй като тя била най-голямата, трябвало винаги да помага на семейството и да се грижи за тях. Затова нямала време да ходи на училище и не можела нито да чете, нито да пише.

— Но тя ми разказва чудесни истории — прекъсна я Доди — за животните във фермата, за нейното семейство и за всичко, което става в селото. Тя ми носи също и подаръци. Днес ми е купила... — изкиска се тя, а бледите ѝ бузи поруменияха, като разбра, че в желанието си да похвали прислужничката си, тя я беше издала.

Огромните ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Е, Вайълет, какво ѝ донесе? — попита нежно Уилоу. — Аз няма да се разсърдя, така че няма от какво да се страхуваш.

Успокоена от думите на Уилоу, Вайълет показва наниз от лъскави кафяви кестени.

— Мислех, че ще помогнат на мис Доди да се научи да брой — каза тя. — Аз не мога да броя повече от двадесет, но мис Доди може да брой само до десет.

Уилоу погледна малкото момиче. Първоначалното ѝ чувство на удивление бе отстъпило място на вълнението.

— Искаш ли да се научиш да четеш и да пишеш? — попита нежно тя. — Ако можеш да четеш книги, времето ще ти минава по-бързо.

Моментално лицето на Доди светна от удоволствие, но също така бързо то бе заменено от примиренческо възражение.

— Доктор Форбс няма да позволи — каза тя. — Тоби предложи да ми дадат няколко книжки с картинки преди две години, за Коледа, но докторът каза, че те ще бъдат вредни за мене.

— В какъв смисъл, вредни? — попита Уилоу. — Имаш ли някакви оплаквания от очите си?

— О, не — каза Доди, която явно бе изненадана от въпроса. — Виждам дори по-добре от Вайълет. Понякога, когато кърпи, аз вдявам иглата вместо нея.

— Тогава книжките с картинки не могат да ти навредят — каза Уилоу и беше толкова разгневена, че ѝ беше трудно да говори със спокоен тон. — Ще говоря с доктор — как му беше името — Форбс?

Вайълет пристъпваше неловко от крак на крак и имаше такъв нещастен вид, че Уилоу се почувства задължена да попита какво нередно има.

— Извинявайте, милейди, но лейди Рошфорд дава всички наставления за мис Доди и ако тя разбере, че тук са попаднали книги, аз ще бъда уволнена. А вкъщи имат голяма нужда от моите пари. — И мис Доди има нужда от мен... — добави тя и беше готова да се разплаче.

Уилоу се изправи, а устните ѝ бяха здраво стиснати.

— Аз естествено ще говоря с лейди Рошфорд, преди да се срещна с доктор Форбс — каза спокойно тя. — Искаш ли да направя това, Доди?

— О, да, искам, искам — извика детето, така улисано в думите на Уилоу, че забрави за скритата си под завивките ръка и умоляващо

повдигна и двете си ръце към нея.

Сърцето на Уилоу се напълни със състрадание. Струваше ѝ се чудовищно този невинен дефект да бъде причина Доди да бъде изолирана от своето семейство. Лицето ѝ изразяваше решимост.

— Не се безпокой — каза успокоително тя. — Сигурна съм, че ще мога да го уредя. И когато следващия път дойда при теб, искам да чуя, че си научила всички числа до двадесет!

Бавно на лицето на Доди се разля усмивка и Уилоу разбра, че един ден това клето, нещастно дете можеше да стане дори една красива жена.

— Светлината пречи ли на очите ти? — попита тя, като се приготви да тръгва.

Дороти отрицателно поклати глава, а Вайълет отговори:

— Милейди, лейди Рошфорд нареди пердетата да бъдат спуснати през цялото време.

Уилоу беше дълбоко потресена. Дори да беше болнаво, детето изглежда нямаше сериозна причина, която да оправдае затварянето му с една прислужничка в тази зле осветена болнична стая, като му се забраняваше даже да разглежда книжки.

Какво ли приемливо оправдание можеше да има баба ѝ, за да настоява за едно такова третиране на детето?

Даже ако то беше разположено към конвулсии и припадъци, това не беше доловимо за един непознат човек като нея самата и очевидно съществуваха дни като този, когато детето беше съвсем добре и бе в състояние да мисли, да говори и да вижда съвсем ясно.

Но макар че на Уилоу не ѝ липсваше куража да отиде веднага при лейди Рошфорд, тя чувстваше, че щеше да бъде несправедливо и нечестно спрямо Роуел да започнат брачния си живот с такива сериозни конфронтации с неговата баба. Сдържайки нетърпението си, тя се зае да се запознае за няколко дена с многобройните стаи в имението, с установения домашен ред на прислугата и да надзирава разопаковането на сватбените им подаръци.

На следващия ден, въпреки че непрекъснато беше заета, споменът за момичето, затворено в стаята в кулата, никога не я напускаше.

Няколко пъти беше на върха на езика ѝ да заговори Роуел за сестра му, но едно непонятно шесто чувство я възпираше да го

направи. Тя усещаше инстинктивно, че той ще одобри мнението на Grandmère и ще ѝ каже, че не е нейна работа да се занимава с Доди. Тя се чудеше дали не съществува семеен заговор да държат детето скрито. Сега засега не смееше да рискува да разгневи Роуел. Нямахше да може да понесе неговото неодобрение, затова мълчеше по въпроса.

Но на четвъртия ден след нейното пристигане, тя реши да повдигне въпроса за Доди и то не пред Роуел, а пред Grandmère. Щеше да го направи инцидентно — по време на ежедневните си посещения при старата лейди, повече за да потърси нейното съдействие, отколкото мнението ѝ.

Grandmère все още бе в стаята си на другия край на къщата и докато Уилоу вървеше натам, сърцето ѝ биеше със смесица от вълнение и страх.

Както и предишния път Grandmère седеше на бюрото си и пак пишеше писма. Нейната пълничка, украсена със два пръстена със скъпоценни камъни ръка остави перото, когато Уилоу отиде при нея, за да целуне бузата ѝ.

— Съжалявам, ако съм прекъснала заниманията ви, Grandmère — каза Уилоу, — но не съм ви разказала за моето посещение при Доди и мисля, че може да се зарадвате, като ви кажа, колко съм доволна, че ми разрешихте да я видя. Смятам, че тя е едно красиво малко момиче.

Тя беше неподготвена за изражението, което се появи на лицето на лейди Рошфорд при споменаването на името на нейната внучка.

— Тогава сляпа ли беше да видиш нейния недъг? — гласът на Grandmère внезапно бе станал рязък, даже груб.

— Видях ръката ѝ, Grandmère, но не почувствах отвращение, а само състрадание — каза спокойно Уилоу. — Мисля, че трябва да ѝ е много скучно да лежи сама в тъмната стая, без да има нещо, с което да се занимава. Смятам, че тя е в състояние да си играе с обичайните играчки, на които всички деца се радват. Мисля, че мога да отида до селото днес следобед и да ѝ купя няколко книжки с картинки — освен, ако разбира се, вие или докторът не изтъкнете някоя причина, която да ме убеди, че не трябва да го правя.

Въпреки тактичния начин, по който Уилоу изрази своето мнение, очите на Grandmère се присвиха. Зад гърба си Уилоу чу как леля Милдред ахна.

— Не можеш да направиш такова нещо — изкрещя Grandmère. — Доктор Форбс ще ти се ядоса, както и аз. Детето е негодно за такива развлечения!

— В какъв смисъл е негодно? — упорстваше Уилоу.

Тя нямаше да си позволи да бъде уплашена, въпреки че краката ѝ започнаха да треперят, а гласът ѝ не беше толкова твърд, колкото би ѝ се искало.

Стиснатите устни на старата жена показваха на Уилоу, че противно на всички нейни намерения ѝ предстоеше битка. Но тя нямаше намерение да загуби без основание.

— В какъв смисъл е негодна? — повтори въпроса си тя.

Grandmère пое дълбоко въздух, като барабанеше гневно по бюрото с писалката си.

— Най-добре ще е да седнеш, момиче! Изглежда се чувстваш задължена да изразиш съмнението си относно авторитета ми — нещо, което предполагам, че трябваше да очаквам. Явно като господарка на имението Рошфорд изпитваш необходимост да се изявиш. Но ти си много млада — едва седемнадесетгодишна, мисля, и не очаквам, че се счита за достатъчно голяма и опитна, за да се съмняваш в човек, който е живял толкова много, колкото мен.

Уилоу държеше на своето. Въпреки че цялото ѝ същество трепереше, тя нямаше намерение да отстъпи нито на сантиметър.

— Съжалявам, че приемате моите забележки като лична обида — каза спокойно тя. — Уверявам ви, че наистина никога не съм искала да изтъкна моя авторитет пред вашия, както вие предполагате. Исках само да разбера, защо Доди трябва да бъде държана при такива мизерни условия на живот?

— Защото момичето с болно! — каза Grandmère с изненадваща ярост. — Ти не разбираш нищо от такива работи — и откъде можеш да разбереш? Може би е по-добре да ти кажа неприятните факти и да сложим край на тези глупости. Моята снаха, Алис, донесе в това силно и здраво семейство Рошфорд една отвратителна наследствена ненормалност. — Тя отмести погледа си встрани от Уилоу и се вгледа през прозореца, а на лицето ѝ се изписа израз на отвращение. — Самата Алис показва несъмнено признаци на умствена деградация след като скъпият ми, беден син Оливър беше убит и когато момичето

Дороти се роди скоро след смъртта на баща си, болестта ѝ се прояви напълно. Горката жена умря скоро след това в пълно умопомрачение.

— Но ако мъката е разстроила нейното съзнание, това едва ли е доказателство за наследствено предаване на заболяването... — започна Уилоу, но Grandmère я прекъсна.

— Имаше още две момичета, но и двете умряха от мозъчен удар още като бебета. Имаме късмет, че тази болест изглежда поражда само децата от женски пол. Моите внуци, както знаеш, са в отлично здраве. Колкото до Дороти, доктор Форбс очакваше да я сполети същата съдба както тези на нейните сестри, но това не стана. Само правилното лечение и постоянните му грижи спасиха живота на момичето, но тя никога не може да бъде нормална.

— Но това, което казвате, е ужасно! — промълви Уилоу; прекалено потресена, за да съблюдава да не излезе, че критикува. — Доди има толкова право на живот, колкото всеки друг.

— Но това никога няма да бъде нормален живот — каза рязко Grandmère. — Тя никога няма да може да се омъжи или да има деца, защото заболяването ще се предаде на третото поколение — една недобра перспектива.

Уилоу си пое дълбоко въздух, тъй като мисълта, че Роуел не ѝ беше споменал за този наследствен фактор, я порази още веднъж. По причини, известни само на него, не я беше предупредил, че тя също може да има дете със заболяване, за което говореше Grandmère.

Тя потрепери и се опита да прогони тези мисли от съзнанието си. По-късно щеше да поговори с Роуел за техните деца. През това време тя щеше да се грижи единствено за Доди.

— Все още не сте ми казали причината, поради която на Доди не ѝ е позволено да се занимава с рисувани книжки и обикновени играчки, с които да играе, без да се преуморява. Не мога да разбера защо пердетата в нейната стая трябва винаги да бъдат спуснати. Слънцето и светлината не могат да ѝ навредят.

Grandmère стисна устните си.

— Тези неща могат да я превъзбудят и в резултат на това да получи мозъчен удар — каза тя. — Доктор Форбс ще потвърди това, което ти казах, така че не виждам смисъл да продължавам този разговор. На всяка цена говори с доктора, ако искаш, но ти предлагам първо да се консултираш със съпруга си. На Роуел може да не му

хареса твоята намеса в тези така отдавна установени правила тук, в Рошфорд.

— Добре! — съгласи се Уилоу и червенина запълзя нагоре по бузите ѝ.

Беше уверена, че Роуел ще я подкрепи, веднага щом му обясни, че Grandmère е прекалено загрижена за своята малка внучка, което води до крайности както, често при по-възрастните хора. Беше сигурна, че случаят нямаше да се задълбочи.

Но нейната самоувереност започна да намалява, след като излезе от стаята на Grandmère и тръгна да търси Роуел. Фактите, които старата лейди Рошфорд ѝ изнесе относно миналото, не можеха да бъдат пренебрегнати. Докато вървеше, я побиха тръпки, но не от студ. Защо Роуел не ѝ беше казал, че майка му е била душевноболна? Страхувал се е да го направи, за да не би тя или родителите ѝ да се противопоставят да отиде в едно семейство, в което има такова сериозно наследствено заболяване? Ако това беше вярно, то това не показваше Роуел в много добра светлина — в действителност го разкриваше като истински страхливец.

Тя изправи раменете си. Grandmère говореше глупости, каза си решително тя. Или най-малкото — преувеличаваше. Това бе единственото възможно обяснение. Роуел не можеше да я измами за едно толкова сериозно нещо.

Желанието ѝ веднага да говори с него не можа да се изпълни поради неочакваното завръщане на Рупърт. Той все още беше облечен в пътния си костюм, когато Уилоу слезе в хола. Слабата му фигура беше приведена. Като чу стъпките ѝ, той вдигна погледа си към нея и тя остана потресена, като видя, че огромните му синьо-виолетови очи са пълни със сълзи.

— О, Рупърт! — възкликна тя с тон, който прозвуча дори и в нейните уши пресилено весело. — Не сме се виждали близо две години. Не си се променил много. Веднага те познах.

Младият човек продължаваше да се взира в нея и само отметна една прекрасна светлокестенява къдрица от челото си. Изглежда му беше трудно да говори.

— Обядът ще бъде сервиран след малко — опита се да запълни мълчанието Уилоу. — Не трябва ли да отидеш да се преоблечеш,

Рупърт? Ще кажа на Датън да сложи един прибор и за теб. Не те очаквах по-рано от края на седмицата.

Най-после Рупърт като че ли бе в състояние да общува. С леко запъване думите започнаха да се леят от устата му:

— Самият аз не очаквах да се върна толкова скоро. Но Алфред... това е моят п... п... приятел, лорд Алфред Дъглас, ... беше поканен вчера да се срещне с драматурга Оскар Уайлд и оттогава не говори за нищо друго... Беше обещал да дойде днес с мене в Рошфорд, но сега... — прекъсна се той, а изречението увисна във въздуха. — Аз... моля да извиниш държанието ми. Мога ли да поднеса моите поздравления, Уилоу? Надявам се ти и Роуел да бъдете много щастливи!

Съобщението на Датън, че обядът е сервиран, сложи край на срещата на Уилоу с Рупърт, който се извини и се оттегли в стаята си заявявайки, че няма апетит. Тъй като никакви лични въпроси не се дискутираха пред слугите, то едва след като обядваха, Уилоу можа да говори насаме с Роуел в библиотеката. Той отмина нейната загриженост за явното страдание на Рупърт, като каза накратко:

— Изглежда, че се е скарал с най-добрия си приятел. И съм доволен от това. Не се интересувам какво ги бе направило толкова близки през всичките тези месеци. Рупърт бе прекалено зависим от този по-възрастен от него младеж и е крайно време да има приятели на неговата възраст.

Но той не отмина със същата небрежност разказа на Уилоу за разговора ѝ с Grandmère. Със смутен вид ѝ каза:

— Сигурен съм, разбираш, скъпа Уилоу, че ако Grandmère е преувеличила фактите, направила го е само, за да ти разясни по-добре същността на въпроса. Разбира се, че щях да ти кажа, когато те помолих да се омъжиш за мен, ако съществуваше някаква неприятна семейна тайна. Фактите са просто такива — майка ми имаше до известна степен слаб характер и здравето ѝ никога не беше добро. Наистина страдаше от депресия, но това се среща при толкова много жени преди и след раждане и особено след загуба на дете или съпруг. Със сигурност не беше душевноболна.

Уилоу въздъхна с облекчение. Като се надигна на пръсти, тя целуна Роуел по бузата.

— Толкова съм щастлива, че чувам това твое уверение — каза тя. — Мога ли да приема думите ти като съгласие с мен относно твоята

клета, малка сестра, Роуел? Ще кажеш ли на Grandmère, че считам, че е в реда на нещата Доди да има няколко играчки — при условие, че лекарят не възразява?

— Моя скъпа Уилоу — каза със студен глас Роуел, — не си живяла в тази къща повече от седмица и вече успя да влезеш в конфликт с баба ми. Знам, че си много млада и нетърпелива, но сигурно можеш да покажеш малко повече такт в отношението си към нея, поне само за да ми доставиш удоволствие. Тя е била глава на семейството толкова много години и няма да ѝ е лесно да предаде юздите в ръцете на едно толкова младо и неопитно момиче като теб.

Уилоу почувства сълзи на обида да парят очите ѝ от порицанието на Роуел. Тя хапеше долната си устна, но въпреки това остана вярна на убежденията си.

— Не повдигам този семеен въпрос по причините, които ти изтъкна — каза спокойно тя, — но, Роуел, Доди е едно малко момиче на единадесет години, което лежи в тъмната стая, без да има какво да прави, освен да разговаря с прислужничката, и колкото и приятна да изглежда на вид последната, тя все пак е едно селско момиче без никаква интелигентност. От краткия разговор, който водих с Доди, се убедих напълно, че няма нищо нередно с разсъдъка ѝ, какъвто и да е физическият ѝ недостатък.

— Бих предпочел да оставим тези неща в ръцете на Grandmère — заяви уклончиво Роуел. — Не е твоя работа да квалифицираш умственото състояние на Доди.

Въпреки че не виждаше каквато и да е причина да се кара със своя обожаван съпруг и въпреки че желаше да му достави удоволствие и да му покаже, че е свършена съпруга, сега Уилоу не можеше да се откаже от проблема, който имаше толкова голямо значение за нея.

— Въпреки това, Роуел, трябва да признаеш, че е възможно да се окаже, че съм права и че Grandmère е била прекалено предпазлива. Трудно е за теб и за всеки в тази къща да види Доди така обективно, както аз, новодошлата, я виждам. Всички вие приемате, вероятно от самото ѝ раждане, че тя не е напълно нормална. Но ако на детето не е давана никаква възможност и не е насърчавано, как ще може да се развива нормално? Не може да не видиш логиката в моите разсъждения, скъпи Роуел? Ако Доди въобще показва някакви

отклонения, то има причини за това и тези причини нямат нищо общо с нейната интелигентност, но имат връзка с нейното възпитание и отношение към нея.

Красивото лице на Роуел беше почервенияло от раздразнение и той не направи усилие да го прикрие. Гласът му беше ледено студен, когато каза:

— Виждам, че възнамеряваш да спориш с мен, което много ме наскърбява, Уилоу. Мислех, че си такава... такава мила и винаги в добро настроение.

Наскърбена от неговата критика, Уилоу се опита да вземе ръката му.

— Моля ти се, не ми се сърди, Роуел. Не искам да те ядосвам и само те моля да ми разрешиш да говоря с лекаря. Ако той потвърди гледището на баба ти, то повече няма да споменавам за Доди, обещавам ти. Няма ли да удовлетвориш моята малка молба, ако това ще ме успокои?

Роуел изглеждаше облекчен.

— Боя се, че доктор Форбс няма да има по-различно мнение от това на Grandmère — каза той. — Той е нашият семеен лекар от 1864 година и колкото знам, те изпитват респект един към другото, макар и да не се харесват. Той е присъствал на раждането и на смъртта на двете малки дечица, за които ти е говорила Grandmère, а също така е бил при майка ми по време на последните дни от живота ѝ и разбира се е присъствал на раждането на нас петимата — синовете на семейство Рошфорд. Той ни лекуваше, когато боледувахме като деца, и познава здравословното състояние на всеки един от нас най-задълбочено.

Оклюмала, Уилоу кимна с глава.

— Въпреки всичко, Роуел, ако той евентуално се съгласи с мен...? — попита нерешително тя.

— Малко вероятно е да стане, но ако стане, ще трябва да убедиш и Grandmère — отстъпи Роуел, — но аз не искам баба ми да се тревожи прекалено много, Уилоу. Тя е на седемдесет и една години и има право на малко спокойствие в старините си. Не бих искал да съжалява за избора ми на съпруга — многозначително добави той.

Уилоу преглътна унило.

— Не бих искала ти да съжаляваш за това, Роуел — каза тя с тих, страстен глас. — Обичам те толкова много. Мисля, че нямаш

представа колко много те обичам. Бих умряла за теб!

Тя обви с ръце раменете му и той я взе в прегръдките си. Кичур от светлорусата ѝ копринена коса се беше измъкнал от завитата ѝ плитка, украсяваща нейната глава. Големите ѝ тъмни очи бяха станали огромни и го гледаха умоляващо. Той почувства стройното ѝ малко тяло в ръцете си и нейното фино, с дъх на лавандула благоухание. Почувства внезапно вълнение и желание да я притежава и си спомни, че бяха минали доста дни, откакто се беше наслаждавал на приятната свежест на младото ѝ тяло. Не че неговите сетива не откликваха на нейната привлекателност, но през изминалите осем месеца често споменът за чувствения чар на Джорджина разпалваше кръвта му. Дори на шест хиляди мили далеч от нея, дори когато ги делеше Атлантическия океан, той пак жадуваше да се люби с метресата си. Изящната прелест на Уилоу и чистото ѝ обожание към него не бяха в състояние да заличат спомена за Джорджина, нито пък да възбудят в него същата ненаситна страст.

— Обещах на Фелоус — управителя на имението, че днес следобед ще го обиколим заедно с него — каза нежно той. — Ако не тръгна скоро, ще се мръкне доста, преди да успеем да се върнем. Вземи непременно двуколката или кажи на Питърс да те закара до Хавърхърст, за да се видиш с доктор Форбс, щом искаш толкова. Но не бих искал да те намеря довечера в потиснато настроение, ако той те разочарова — добави той, наведе се и я целуна с усмивка по косата. — Имам други планове за нас двамата тази вечер, любов моя.

Радостта на Уилоу се възвърна толкова бързо, като чу нежните нотки в гласа му, колкото бързо преди това я бе налегнало отчаяние, виждайки гнева му. Тя се усмихна срамежливо и като взе неговата грижливо поддържана ръка, я притисна до бузата си.

— Обичам те, обичам те — шепнеше тя. — Ти си целият ми живот!

— Тогава със сигурност си обречена на гибел — чу се един закачлив глас откъм вратата и Пелам неочаквано влезе в стаята. — Никой не трябва да бъде чак дотам важен за теб, Уилоу!

Без да обръща внимание на тежкото дишане на Уилоу и гневното мърморене на Роуел, Пелам ѝ се усмихна дяволито, завъртя се кръгом и излезе от стаята със същата небрежна невъзмутимост, с която беше нахлул в нея.

---

[1] sotto voce — тих глас (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ДЕКЕМВРИ 1891 ГОДИНА

— Мога ли да полюбопитствам за причината, предизвикала тази малка разходка до Хавърхърст?

Уилоу погледна приветливото лице на Пелам и въпреки че не му беше простила напълно нахалството, което той прояви преди един час, реши да признае истинската причина за отиването си там. Не можеше да види някаква проява на нелоялност към Роуел, ако направеше това. Още повече тя бе любопитна да чуе мнението на Пелам за неговата сестра. Сега беше радостна, че бе приела предложението му да я закара до селото този следобед, тъй като и без това той нямаше какво по-добро да направи през този ден.

Пелам слушаше с променлив интерес нейното мнение за състоянието на Доди. Когато тя завърши краткия си разказ, той сви широките си рамене, подкара коня покрай църквата в Хавърхърст и се отправи нагоре по Хай Стрийт. Макар че не валеше, въздухът беше влажен и студен и по улицата се мяркаха малко хора.

— Тъй като ме питаш за моето мнение, с удоволствие ще ти го дам — каза той с тон, по-сериозен от този, който обикновено използваше. — Мисля, че можеш да си навлечеш неприятности, Уилоу. Grandmère ще възнегодува срещу твоето вмешателство и ако по някакво чудо старият Форбс те подкрепи, то тя ще се възмути и от това. Нито пък можеш да очакваш, че Роуел ще се обърне срещу Grandmère. Никога не го е правил. Само ще го настроиш против себе си, а това не ще е добро начало на семейния ти живот.

Уилоу го гледаше унило.

— Но Пелам, ти ме съветваш, без да вземаш предвид бедната Доди. Защо тя трябва да бъде обречена на такова мизерно съществуване, само защото разнообразяването на живота ѝ може да смути Grandmère или Роуел?

Пелам изглеждаше изненадан.

— Знаеш ли, никога не съм мислил много за начина на живот на Доди. Тя винаги е живяла по този начин, доколкото си спомням, и

несъмнено никога не ми е идвало наум, че той може да се подобри.

Пелам дръпна юздите и коня спря пред къщата на доктора. Като се обърна, той се усмихна и слезе, за да ѝ помогне да излезе от двуколката.

— Почакай да видиш какво ще ти каже доктор Форбс — предложи той. — Само не се разочаровай, ако и той потвърди становището на Grandmère.

Когато Уилоу беше въведена в къщата от възрастна прислужничка, тя се опита да не обръща внимание на опасенията, които думите на Пелам предизвикаха у нея. Той беше повторил предупрежденията на Роуел относно позицията на тяхната баба. Тя потъна в мисли по този въпрос, докато прислужничката отиде да потърси доктора. След малко той влезе в тесничката, доста мръсна стая, която Уилоу взе за негов кабинет.

— Лейди Рошфорд! Наистина съм поласкан от вашето посещение. Надявам се, не се чувствате неразположена?

Уилоу разглеждаше мъжа с интерес. Макар че бе около петдесетте, косата му беше посивяла и му придаваше вид на много по-възрастен. Бакенбардите му също бяха прошарени, а бледосините му очи бяха наполовина скрити от очила с метални рамки. Той бе висок мъж с едър кокал, чиято физическа сила беше в противоречие с неговия вроден слаб характер.

Като всички в селото, Джон Форбс отдавна бе осведомен, че най-големият от момчетата на семейство Рошфорд се е оженил за богатата млада американка, която беше гостувала в имението преди две години. Той разглеждаше несигурно новата, млада господарка на Рошфорд. Не можеше да се отрече, че беше хубава. Съчетанието на светлорозовата коса и тъмнокафявите очи действаше с непреодолима сила. Може би, ако ѝ се подмаже, щеше да бъде канен в имението и извън задълженията си по лекуването на неговите обитатели. Беше известно, че американците нямаха такова чувство за класово разделение, както англичаните.

— Причината за моето посещение е съвсем проста — му каза Уилоу. — Съпругът ми и аз искаме да знаем повече за състоянието на неговата по-малка сестра Дороти. Ще бъдете ли така добър да ме осведомите?

Докторът побърза да отговори:

— О, да, малката мис Доди. Надявам се, че тя не е болна?

— Напротив — отговори Уилоу. — Тази сутрин я намерих в отлично състояние и дух. Не искам да оспорвам становището на лейди Рошфорд, както вие ще разберете, но въпреки това ми е трудно да приема нейното твърдение, че Доди е умствено и физически недобре. Лейди Рошфорд ми каза, че вие ще се съгласите с нейното твърдение и аз дойдох при вас, за да ви попитам и да изясня въпроса за себе си. Доди болна ли е в умствено отношение?

Джон Форбс се почеса по главата, а след това пръстите му започнаха нервно да барабанят по бюрото, докато се чудеше как най-безболезнено да се измъкне от затрудненото положение, в което го бе поставила младата лейди Рошфорд.

— На такива въпроси не може да се отговори еднозначно с „да“ или „не“ — отговори уклончиво той. — Детето е с позабавено развитие, няма съмнение в това. Както знаете, при лявата ѝ ръка и крак има голям физически недъг, а освен това е много слаба и болнава.

— Не питам за това — упорстваше Уилоу. — Искам да знам, дали мозъкът ѝ е увреден, доктор Форбс?

— Не може да се очаква да бъде в ред, скъпа ми лейди Рошфорд. Степента на ненормалност е един спорен въпрос. Но спокойствието, предпазването от стрес под каквато и да е форма, изобилната, качествена храна и почивката — това са естествените предпазни мерки срещу предразположението към мозъчен удар.

Уилоу се намръщи. Тя отгатна правилно, че докторът отбягваше директния отговор.

— От какво да получи удар, доктор Форбс? — настоя тя.

Докторът я погледна разтревожено. Не ѝ ли беше казано за болестта в семейството? — запита се той. Като че ли прочела мислите му, Уилоу продължи:

— Знам, че майката на Доди е страдала от меланхолия. Знам също, че е имало още две малки момиченца, които са починали още като бебета. Това наследствена слабост ли е или не, докторе?

Нейният събеседник се разсмя с престорена веселост.

— Скъпа моя млада лейди, медицинската наука не е в състояние винаги да бъде точна, както вие, може би, с вашата неопитност по тези въпроси предполагате. Ние, като професионалисти, сме още в началото на изследване на дейността на мозъка. Отдавна обаче е установено, че

страданията от този род наистина се предават от поколение на поколение. Естествено, лейди Рошфорд е загрижена и иска внучката ѝ да бъде предпазена, доколкото е възможно, от тази тенденция. Радостен съм да отбележа, че нейните — нашите методи — на лечение на детето, се оказаха много задоволителни.

Уилоу си пое дълбоко въздух.

— Да разбирам ли от всичко, което казахте, че мислите, че един по-нормален начин на живот може да бъде вреден за нея? Защото аз не мога да повярвам, че някому може да навреди разглеждането на книжки, излагането на слънчева светлина, удоволствието от такива прости занимания като нанизването на синци или преписването на писма. Наистина, чувствам съвсем осезаемо, че малкото момиче има нужда от някакво занимание и бих желала да дадете съгласието си за това, за да може най-после да видим как тези неща ѝ въздействат. Ако забележим и най-малки следи от напрежение, тогава ще спрем веднага.

Докторът отиде до прозореца и се вгледа навън. Каза си, че желанието на посетителката не е неразумно. Той позна Пелам, който чакаше отпред в двуколката, но в момента неговите мисли не се занимаваха с тази претенциозна фамилия като цяло. Искаше да направи добро впечатление на младата баронеса и да ѝ достави удоволствие, а от думите ѝ личеше, че нейният съпруг също поддържа мнението ѝ. Колкото до старата лейди Рошфорд — той знаеше много добре, че главната ѝ грижа бе това нещастно, малко, самото дете да не бъде излагано на показ.

„Ние не искаме всички приятели на момчетата или други гости на семейството да се чувстват неудобно от вида и недъзите на детето — бе казала безцеремонно тя преди около единадесет години. — Това може да намали шанса на моите внуци да сключат подходящи бракове, не можем да избегнем клюките, но можем поне да ограничим подробностите, които да се узнават от първа ръка. Нека детето остане затворено в стаята си, където ще може да се радва на всички удобства и ще избегне унижението да бъде съжалявано от слугите.“

Докторът въздъхна.

— Ако искате да дадете на детето няколко играчки, то аз не виждам нищо лошо в това — каза той на Уилоу. — Но ако забележите и най-незначителното влошаване на състоянието ѝ...

— Но, разбира се, докторе — прекъсна го Уилоу, сърцето ѝ биеше победоносно. — Ще внимавам Доди да не бъде претоварена. Обещавам ви!

Състоянието ѝ на еуфория я накара да отиде веднага до двуколката и импулсивно да прегърне Пелам. Той изглеждаше изненадан, когато тя му разказа за разговора с лекаря. После ѝ се усмихна и ѝ помогна да се качи в двуколката.

— Уилоу, ти си съблазнила бедния човек със своята красота и той е взел по-доброто решение — каза той. — И така, къде искаш да отидем сега? В селския магазин?

С присъщото си добродушие той изчака търпеливо, докато Уилоу отиде до малкия магазин, който служеше също и за поща. Беше идвала тук заедно с момчетата от семейството да си купува бонбони през идиличното лято, което беше прекарала в имението, така че възрастната жена, която държеше магазина, я поздрави с лъчезарна усмивка.

— Ще дойда при вас след минутка, мис Уилоу — искам да кажа, лейди Рошфорд — поправи се бързо тя. — Трябва да свърша с този господин и веднага ще ви обслужа.

За пръв път Уилоу забеляза високия, слаб, с малко небрежен вид млад човек, който стоеше в отдалечения край на магазина. Като усети погледа ѝ върху себе си, той повдигна учтиво шапката си. За миг у Уилоу се появи чувството, че го беше виждала преди, но не можеше да се сети при какви обстоятелства. Положително не беше селянин, нито фермер, но нямаше и вид на някой от приятелите на семейство Рошфорд. Дрехите му изглеждаха износени, а светлокестенявата му коса се нуждаеше от вниманието на селския бръснар.

— Позволете ми да ви се представя, лейди Рошфорд — каза той, като пристъпи напред, а големите му привлекателни сиви очи ѝ се усмихнаха любезно. — Името ми е Джеймс Макгил и съм местният учител.

Уилоу протегна облечената си в ръкавица длан и се здрависа с него.

— Предполагам, че сте изпратен от Провидението тази сутрин тук — каза му тя с присъщата си откритост. — Вижте, мистър Макгил, дошла съм да купя нещо за четене и писане за моята малка зълва — тя

е на единадесет години, но е инвалид. Кой по-добре от вас може да ме посъветва да избира най-подходящите материали?

Джеймс Макгил се усмихна отново. Той никога не беше ходил в имението, но знаеше всичко за семейство Рошфорд и беше чувал за болното дете. Селската клюка гласеше, че малкото момиче било ужасно обезобразено, а също така и умопобъркано. Така че се изненада от мисията на Уилоу.

Избра плоча за писане, тебешир и две рисувани книжки, а в това време Уилоу взе разноцветни мъниста и няколко японски цветя. Тези малки хартиени листчета трябваше да се пуснат в чаша с вода, за да се разтворят и превърнат в малки разцъфнали цветове... Уилоу вече си представяше с каква радост щеше да ги наблюдава Доди.

— Обадете ми се, ако сметнете, че момичето ще има нужда от още нещо за в бъдеще, моля. Ако тя не може да чете и пише, както казвате, може би аз ще имам възможност да ѝ предам няколко елементарни урока — предложи любезно учителят.

— Това е извънредно любезно от ваша страна, сър — каза топло Уилоу.

Тя трябваше да попита Роуел, дали може да покани този приятен млад човек в имението — дори да посети малката Доди, за да прецени нейните интелектуални възможности.

Но Пелам скоро охлади тази идея, докато караше двуколката към къщи.

— Учителите, както и лекарите, и свещениците, скъпа моя Уилоу, не са социално равни с нас. Лично аз съм съгласен да разговарям с тези хора, но можеш да бъдеш сигурна, че Grandmère няма да ги приеме, нито пък Роуел.

— Ох, Боже! — въздъхна Уилоу. — Предполагам, че някой ден ще науча всички „може“ и „не може“, които е необходимо да знам, за да бъда добра съпруга на Роуел. Ти ще ми помогнеш, нали, Пелам? Няма да ти се разсърдя ни най-малко, ако ми посочваш случаите, където изглежда, че греша.

Чертите на лицето на Пелам се смекчиха и той се усмихна.

— Скъпа ми снахо, ако наистина искаш моя съвет, тогава позволи ми да те предупредя да не действаш прекалено импулсивно и да разказваш за плановете си относно Доди. Grandmère със сигурност няма да ги одобри, а Роуел ще ти загатне, че трябва да си гледаш

твоята работа, а и с това, което свърши този следобед, едва ли ще му станеш по-мила. Кой казваше: „Който върви бавно, стига далече!“ Роуел не обича да бъде тласкан към нещо, което не е по план, което е неясно. Колкото до мистър Джеймс Макгил, не бих споменавал изобщо за него.

Въпреки че Уилоу със своя бърз ум разбра веднага, че Пелам има право, то самият факт я потисна. Щеше да ѝ хареса много повече, ако можеше да сподели радостта и вълнението си с Роуел и да усети, че те работят заедно за постигането на една цел — да направят живота на неговата малка сестра по-щастлив.

— Толкова много го обичам — каза Уилоу на глас това, което си мислеше.

Веселото лице на Пелам придоби сурово изражение.

— Знам това — и макар че може би мислиш, че нямах право да говоря така, тогава аз не се шегувах, когато те предупредих да не позволяваш Роуел да означава толкова много за теб, Уилоу. Наистина, няма да ми е приятно да те видя наскърбена.

— Наскърбена? Но защо, Пелам? Ние с Роуел се обичаме и...

— И моят скъп брат Роуел имаше необходимост от пари, когато се ожени за теб, Уилоу. Финансовото положение на семейство Рошфорд беше в печално състояние през последните две години. Съжалявам, ако е прозвучало жестоко, но вероятно е по-добре да ти кажа истината, отколкото да ти позволя да се заблуждаваш с детски фантазии за любовта.

Лицето на Уилоу потъмня от яд, а очите ѝ святкаха гневно, когато каза:

— Как е възможно да знаеш какво изпитва Роуел към мен, Пелам? Мисля, че ти ревнуваш своя брат и искаш да се изпречиш между нас. Да намекваш, че той се е оженил за мен заради парите ми, е много непочтено от твоя страна.

Пелам я погледна със смесица от съжаление и ирония.

— Сигурно ревнувам, Уилоу, и си го признавам. Преди две години, когато танцувахме в дългата галерия и аз те целунах — спомняш ли си? — бях сигурен, че ще станеш най-прекрасната и привлекателна от всички жени. Е, ти не ме разочарова. Ако беше дошла неомъжена в Англия, то със сигурност аз щях да се оженя за теб. Никога не можеш да бъдеш в пълна безопасност, когато си с мен,

Уилоу. Намирам те за твърде привлекателна. Но щом нещата се подредиха по този начин и тъй като много държа на теб, ще се радвам, ако Роуел те направи щастлива. Но той не те обича по този начин, по който ти явно го обичаш. Не искай и не очаквай това от него, Уилоу.

Но тя очакваше тъкмо това и нейното съзнание напълно отказа да приеме ужасното предположение на Пелам, че Роуел се е оженил за нея, само защото е богата. Беше казал, че я обича и се беше заклел в това. Той беше нейният съпруг.

Като че ли за да опровергае предположението на брат си, Роуел бе особено внимателен и мил, когато семейството се събра в голямата трапезария на вечеря. Grandmère беше решила да ги удостои с присъствието си и Роуел бе този, който разсея всяко неудобство, произлизащо от въпроса кой да седне на челното място на масата срещу него, предлагайки на Уилоу да се настани до него.

— Нямах възможност да говоря с теб през целия ден, скъпа моя — каза ѝ тихо той. — Изглеждаш така прекрасна тази вечер. Тази розова рокля ти отива много. Кълна се, не мога да сваля очите си от теб.

Той продължи да ѝ прави малки възхитителни комплименти по време на вечерята и Уилоу почувства, че се отпуска. Беше като някога, когато се бяха върнали в хотела „Сан Реджис“ в Ню Йорк по време на сватбеното им пътешествие.

Странно защо нито Роуел, нито Grandmère я попитаха за нейната разходка днес следобед. Като си спомни съвета на Пелам, тя също не повдигна въпроса. За момента единствената ѝ грижа бе да се увери отново в любовта на Роуел. Често усещаше погледа на Пелам, отправен към нея, но не му обърна внимание, тъй като беше сигурна, че той отново иска да я дразни и да ѝ се подиграва. Не трябваше да взима думите му толкова присърце.

Последните ѝ съмнения изчезнаха по-късно същата вечер, веднага щом Нели напусна стаята и Роуел се появи в халата си. На красивото му мургаво лице се появи усмивка, когато той се приближи до леглото и каза:

— Мислех, че никога няма да настъпи подходящ момент, за да можем да се оттеглим. Смятам, че щеше да бъде неприлично, ако бях показал много ясно нетърпението си да заведа моята любима в леглото, не си ли съгласна, Уилоу?

Той съблече халата си и все още облечен в нощната си риза, се качи при нея в леглото с балдахина. За пръв път, доколкото можеше да си спомни тя, той не загаси лампите. С едната си ръка започна да милва копринената ѝ коса, а с другата да гали гърдите ѝ.

— Много си хубава и аз те желая — шепнеше ѝ той. — И знам, че братята ми ми завиждат. Видях начина, по който Пелам те гледаше и знам много добре, за какво си мислеше. Този малък дявол би искал да е на мое място!

— Може би не е прието една жена да казва такива неща, но мисля че си много красив — прошепна Уилоу — и съм щастлива, че и ти ме намираш за красива.

Роуел не изглеждаше недоволен от думите ѝ. Дишането му се ускори и като отметна завивките, той хвана нощницата ѝ и нетърпеливо я издърпа през главата ѝ. Тя чу неговият вик на възхищение, когато остана да лежи съвсем гола пред него и в същото време самата тя започна да диша тежко от удоволствие. Със смущение усети, че малките ѝ розови зърна бяха станали твърди и щръкнали, като че ли и те искаха той да ги обсипе с целувки. Роуел целуваше устните ѝ, а ръцете му жадно обгърнаха тънкия ѝ кръст и после се спуснаха надолу по леко заоблените ѝ гладки бедра.

Инстинктивно ръцете на Уилоу се спуснаха надолу, за да почувстват тялото на нейния любим. Тя все още се плашеше малко от този удивителен символ на мъжественост с неговото, както изглеждаше, независимо желание да се уголемява и втвърдява. Знаеше, че щеше да я заболи, когато Роуел проникнеше навътре в тялото ѝ, но все пак тя копнееше точно за това. Даже след като той се оттеглеше от нея, този копнеж оставаше и тя бе изненадана, че в един миг страстта можеше да бъде толкова силна и завладяваща, а после, също така неочаквано ставаше неподвижна, безчувствена, безжизнена. Беше сигурна, че имаше още много да се учи за тази страна на брачния живот и че само липсата на опит я караше все още да очаква нещо, без да знае какво беше това, което искаше; така тя лежеше тъжна, без да има причина да се чувства нещастна; самотна, дори в прегръдките на своя любим.

Но тази любовна нощ може би щеше да бъде различна, мислеше си тя, когато почувства, че мъжествеността на Роуел започна да се увеличава, чу неговото бързо, възбудено дишане и разбра, че много

скоро той ще я потърси и ще намери пътя между бедрата ѝ към нейната скрита женственост. Собствената ѝ възбуда не беше по-малка от неговата и тя се притисна до него. Бедрата ѝ се свиха и инстинктивно започнаха да се движат в ритъм с неговите. Този път за разлика от миналите случаи, тя почувства по-голяма наслада да се разлива по гърдите, стомаха и слабините ѝ. Тялото ѝ се извиваше, притискаше, крещеше Роуел да я понесе във висините на тайнственото вълшебство, което ги очакваше там.

Но внезапно движенията на Роуел спряха, той издаде тих стон на удоволствие и се отпусна. Чувството за загуба тя възприе като оскърбление, тъй като възбудата във вените ѝ отказваше да стихне. Тя се притисна до него и бе готова да се разплаче.

— Роуел, Роуел — извика тя. — Обичам те, обичам те!

— И аз те обичам, скъпа моя — промълви той. — Спи спокойно сега. Ти също трябва да си изморена.

С неочаквана доброта, той я целуна нежно. С известна изненада той си мислеше сънливо, че младата му съпруга изглежда наистина се наслаждаваше на съпругеския любовен акт. Винаги бе смятал, че това е необичайно за омъжените жени, които, както той предполагаше, гледаха на изискванията на своите съпрузи само като на задължение. Джорджина беше различна, разбира се, но Джорджина не беше родена лейди, а актрисите бяха съвсем друга категория жени.

Роуел заспа, преди да стигне до някакво заключение по този въпрос. Младата му съпруга лежеше будна и се бореше с напирещите сълзи. Тя се утешаваше с мисълта, че Пелам греши. Любовта на Роуел към нея беше толкова силна и страстна, както трябваше да бъде при един предан съпруг. Беше нейна грешка, а не негова това, че тя беше нещастна сега, когато той очевидно беше доволен. Той беше доказал любовта си към нея и необходимостта, която имаше от нея, и беше абсурдно тя да иска повече, без дори да знае какво беше това, което искаше. Те се обичаха по всички възможни начини и тя трябваше да бъде доволна.

Когато се събуди сутринта, Роуел беше в отлично настроение. Той целуна Уилоу по косата и стана от леглото.

— Може би ще искаш да дойдеш с мен до гарата след като се наобядваме, за да посрещнем братовчедката Люсиен и Силви — предложи той, като позвъни със звънеца, за да повика камериера си.

Уилоу седна в леглото и обгърна коленете си с ръце. Очите ѝ заблестяха и тя даде израз на удоволствието си от тази перспектива.

— Не се съмнявам, че имаш много задължения, с които ще се заемеш тази сутрин — каза неочаквано Роуел.

Тази забележка подтикна Уилоу да заговори по въпроса, който заемаше мислите ѝ:

— След като уточня менюто с готвача и разговарям с мисис Спиърс относно пристигащите гости, ще отида да видя Доди — отговори тя, като наблюдаваше с безпокойство лицето на съпруга си.

Той не показва никакъв признак на недоволство. Уилоу възприе индиректния маниер на поведение по този въпрос, който ѝ бе препоръчал Пелам.

— Доктор Форбс изглежда много разумен човек — каза тя. — Вчера разговарях с него и той не възрази Доди да има малко играчки, с които да се занимава. Какво ще правиш тази сутрин, любов моя?

— Имам да оправям някои документи, с които е крайно време да се заема — отговори Роуел и в същото време камериерът му похлопа на вратата. Той изглежда не се интересува от това, което тя каза за малката му сестра. — Ще се видим на обяд, скъпа моя.

Веднага, щом като той отиде в тоалетната стая, Уилоу позвъни на Нели, а сърцето ѝ пееше весело. Тя реши да благодари на Пелам. Колкото и неприятен да беше в забележките си към Роуел, той със сигурност ѝ помогна да постигне целта си относно Доди, без да има нужда да прибегва до обстойни обсъждания на въпроса със съпруга си.

Малкото момиче беше изумено от подаръците на Уилоу. Със светнали очи то благодари отново и отново на своята благодетелка.

— Не трябва да се преуморяваш! — предупреди детето Уилоу, като наблюдаваше възхитеното лице на Доди, която гледаше малките японски цветя, които магически се отвориха във водата. — Ти и аз участваме в един малък заговор — каза тя — особен вид тайна. Един ден искам да можеш да четеш и да пишеш, Доди, но ако се почувстваш зле, тогава ще бъда принудена да взема всичките нови неща, които ти подарих. Разбра ли? Трябва да ми обещаеш, че ще кажеш на Вайълет веднага щом се почувстваш изморена.

— Обещавам, обещавам, обещавам! — извика малкото момиче, което в същия миг забрави за своята саката ръка и се опита да обвие и двете си ръце около Уилоу. Малката саката ръка се повдигна съвсем

слабо и увисна, подавайки се под широкия ръкав на нощницата. Състрадание сграбчи сърцето на Уилоу, но тя решително си наложи да не го покаже, докато целуваше топлата нежна буза на детето.

Огромните очи на Доди бяха станали кръгли от възбуда:

— Тоби казва, че може би един ден ще мога да чета и да пиша — прошепна тя. Сега беше неин ред да каже на Уилоу една тайна — че обича Тоби най-много от всичко на света. — С изключение може би на теб — добави срамежливо тя.

Уилоу се разсмя:

— Това е само защото ти дадох няколко хубави играчки. Ако ги прибера, ти ще спреш да ме обичаш.

— Не е вярно! Мисля, че ти си красива и аз ще те обичам цял живот — извика детето.

Уилоу остана дълго при нея, за да ѝ покаже как да използва тетрадката и след това забърза надолу по стълбите. Роднините на Роуел бяха първите ѝ гости и тя искаше да бъде сигурна, че нищо от което биха имали нужда, нямаше да липсва в стаите им. Камините вече бяха разпалени във всички спални и една прислужничка поставяше топли бутилки между чаршафите. Мисис Спийърс се беше погрижила за всички подробности.

До обяд оставаше още половин час и Уилоу реши да отиде при Тоби. Както предполагаше, той беше в лабораторията си. Щом я видя, той веднага остави настрана листата, на които пишеше, и я поздрави с топла усмивка.

— Това е едно неочаквано удоволствие, Уилоу — каза той, като премести няколко тежки книги от фотьойла, за да може тя да седне. — Рядко имам възможността да говоря с теб, като изключим времето за хранене.

Той изчисти тапицерията с носната си кърпа, като че ли искаше да се извини.

Уилоу погледна този странен, непредсказуем девер.

— Предполагам, че си много зает със своите изследвания, за да имаш време за празни приказки — каза тя, като се усмихна.

Той отвърна на усмивката ѝ, но гласът му беше сериозен, когато каза:

— Може би все още не те познавам много добре, Уилоу, но мисля, че не си склонна към онзи род женски приказки, които трябва

да призная, са огромна загуба на време — кой на какъв бал е бил, кой се бил облякъл по последна мода, коя била царица на бала и коя дама е останала без кавалер! Не, аз не притежавам способността на моя скъп брат Пелам да се увличам по такива баналности.

— Знам, че работата ти е важна за теб — каза Уилоу. — Ето защо не искам да те безпокоя.

— Тогава се радвам, че имаме възможност да разсеем недоразумението — каза спокойно Тоби. — Никога не съм толкова зает, че да не мога да прекъсна работата си заради теб.

Уилоу се почувства внезапно отпусната и много щастлива.

— В бъдеще ще безпокоя професора по-често в бърлогата му — каза тя. — Тоби, отдавна искам да говоря с теб... за Доди.

Изразът на лицето на Тоби се смекчи и той притегли стола си поблизо до Уилоу.

— Доди ми каза колко чудесна си била към нея.

— Не съм сигурна дали „чудесна“ е вярното прилагателно — отговори Уилоу със стеснително задоволство на комплимента на Тоби. Тя разказа накратко за това, което беше направила за детето.

— Страхувам се, че не съм толкова смел, колкото си ти, Уилоу — каза притеснено той. — Отказах се от идеята да организирам един по-нормален живот за Доди, когато разбрах колко безнадеждна щеше да бъде битката. Сега виждам, че не съм бил прав и вместо да чакам Grandmère да даде съгласието си, аз трябваше да постъпя като теб — просто да действам без нейната богословия. Поздравявам те, скъпа моя Уилоу. И моля те, разчитай на мен за каквато и да е подкрепа, която мога да ти окажа за в бъдеще.

Уилоу се засмя щастливо.

— Може би ще имам необходимост от подкрепата ти твърде скоро, но за други неща — каза тя. — Искам да те попитам за братовчедката Люсиен и дъщеря ѝ. Знам, че са роднини на Grandmère и се чудя...

Тоби се усмихна и я прекъсна.

— Знам за какво се чудиш — дали те са толкова строги и властни, като нея. Е, добре, отговорът е „да“ за братовчедката Люсиен и „не“ за Силви. Сигурен съм, че няма да харесаш първата, но втората ще обикнеш. Ние всички обичаме Силви. Тя е много хубава и много

забавна. Grandmère често ѝ се сърди, но Силви просто не го забелязва. Ще я харесаш, Уилоу. Сигурен съм в това.

Преценката на Тоби за това, което Уилоу ще изпита, когато се запознае със своите гостенки, се оказа изненадващо вярна. Племенницата на Grandmère, Люсиен Шевалие, беше по-младо издание на своята възрастна леля. С бледа кожа и бадемови очи, тя имаше същата ниска и закръглена фигура, която имаха Grandmère и кралица Виктория. Тъмната ѝ коса беше прошарена, а очите ѝ — почти черни, бяха блестящи, умни и любопитни. Дотолкова, доколкото нейната тантуреста фигура ѝ позволяваше, тя изглеждаше извънредно шик, каквато наистина беше дъщеря ѝ. И двете бяха донесли по един пътнически сандък, пълен с дрехи — всичките по последна парижка мода. Маниерът на държание на братовчедката Люсиен към Уилоу беше малко покровителствен и тя не даваше думата на никого по време на хранене.

Но Силви, както Тоби беше предсказал, бе красива и очарователна. Въпреки че тя също имаше мургавата кожа на своите латински прадеди, нейната външност бе без недостатък. Тъмните ѝ бадемови очи бяха много по-големи от тези на майка ѝ, нежни, изразителни и много по-често биваха озарени от закачлив смях.

Явно, тя бе напълно непроницаема за неодобрението, което леля ѝ показваше към нея. По време на вечерята, през първата вечер от гостуването им, храната беше прекъсната от разгорещени закачки относно малкото куче, което Силви беше довела със себе си от Франция.

Grandmère беше установила правилото да не се допускат никакви кучета в къщата. Лабрадорите и другите породи ловджийски кучета, които принадлежаха на момчетата от семейството, бяха подслонени в колиби близо до конюшните.

— Моят малък Бижу е твърде дребен, за да бъде неприятен за някого, Grandmère — каза решително Силви, когато старата лейди Рошфорд я помоли да премести кучето навън, в колибите. — Той е безвреден и съвсем малък. Освен това, може да умре от студ навън.

Обидена, Grandmère се обърна към племенницата си за подкрепа, но братовчедката Люсиен сви безпомощно пълничките си рамене.

— Щом ти не можеш да я склониш, тогава и аз не мога, лельо Клотилд — каза тя и добави по-тихо: — След брака си стана съвсем

мъчна. Страхувам се, че мога да направя твърде малко. Тя е самостоятелна и финансово независима и *hélas, elle le sait*^[1] — завърши на френски тя.

Grandmère изсумтя сърдито. Тя не одобряваше това жените да бъдат финансово независими, особено ако са толкова млади, колкото Силви.

— Най-добре е да ѝ намериш друг съпруг, Люсиен — и то побързо — каза тя. — Няма да е много трудно, още повече, че момичето има пари... и изглежда толкова добре — добави злобно тя.

Но Силви фон Зенден нямаше каквото и да е намерение да остави вдовството зад гърба си, както каза на Уилоу същата вечер. Двете момичета бяха седнали на края на леглото на Силви и разговаряха.

— Да направя това, означава отново да се заробя — каза тя, като се усмихна. — Сега съм свободна да отида където ми хареса, да си купя каквото искам, дори да флиртувам с когото ми харесва и няма съпруг, който да ми забранява да го правя.

— Но не си ли обичала съпруга си? — попита Уилоу. — Не си самотна без него? Дори само след няколко седмици брачен живот, не мисля че мога да понеса да бъда без моя Роуел.

Силви сви по френски маниер раменете си.

— Ах, Роуел — каза изразително тя, произнасяйки „р“-то с френско произношение. — Той е много красив, признавам — най-красивият от всички братя. Макар, че Пелам... — тя се усмихна заговорнически на Уилоу — той е много по-забавен във флирта. Роуел е толкова сериозен, но все пак е най-големият и е глава на семейството, така че мисля, че това е нормално. Ти си подходяща за него, Уилоу. Беше крайно време за него да има съпруга и семейство.

Тя се наведе и вдигна малкото бяло кученце, против чието присъствие Grandmère бе възроптала толкова яростно. Като се засмя, тя го подаде на Уилоу.

— Не е ли очарователен, *mon petit Bijou*^[2]? Наистина бях по-привързана към него, отколкото към бедния ми съпруг Бернар. Поне Бижу не спори с мен и прави точно това, което му кажа, докато Бернар беше много упорит.

Макар че беше шокирана от думите на французойката, Уилоу също се забавляваше.

— Може би не е трябвало да се омъжваш толкова млада — каза тя, като се усмихна.

Сега Силви отвърна на усмивката ѝ.

— И кой ми казва това? Не е ли вярно, че самата ти бе само на седемнадесет години, когато се омъжи?

— Но ти си била само на петнадесет — спореше Уилоу.

— А съпругът ми беше на петдесет — отговори Силви и въздъхна. — Но в това имаше преимущества, Уилоу. Аз спях в леглото му, но не се любех с него. Той беше — как казвате на английски — *incapable*.

— Думата е същата и на английски — каза Уилоу, шокирана още веднъж от откровеността на младата жена, а и любопитна също.

Толкова искаше да попита Силви, дали е още девствена, но не смееше да зададе толкова интимен въпрос. Обаче Силви изглежда беше прочела мислите ѝ, защото неочаквано каза:

— Имам очарователен млад любовник в Париж. Мама не знае нищо за него, разбира се, защото пазим в тайна срещите си. Той е актьор. Играе в Комеди Франсез и ако тя разбере, положително няма да одобри това. Но той е много привлекателен и макар че не го обичам, аз изпитвам голямо удоволствие от нашите следобеди, прекарани в леглото в неговия апартамент.

Силви можеше да шокира всеки, но бе невъзможно човек да не я хареса, реши Уилоу. Самата тя бе имала много приятелки в родината си, с които разменяше обичайните детски тайни. Но никога не бе имала приятелка като Силви, която ѝ изглеждаше като конспект за житейска опитност. Тя беше поласкана, защото францужойката като че ли също я харесваше. Те станаха близки приятелки и през настъпващите коледни празници смехът на Силви създаваше една атмосфера на безгрижно щастие в старата къща.

Въпреки че леля Мили, *Grandmère* и киселата братовчедка Люсиен гледаха младите членове на семейството с неодобрение, чувството за забавление на Силви беше заразително. Дори Рупърт излезе от своето потиснато настроение и помогна при украсяването на коледната елха — огромна ела, която беше донесена в имението от двама градинари и поставена в голямата зала. Франсис също откликна на ентузиазма на Силви и закрепил клонки от зеленина и имел върху рамките на картините.

Може би най-голямата победа на Силви бе, че успя да убеди цялата фамилия да отидат на Бъдни вечер в салона за музика и да пеят коледни песни под акомпанимента на пиано на Рупърт. По-късно в мразовитата нощ младите членове на семейството отидоха на среднощна литургия в църквата „Св. Стефан“ с два файтона, а чистият глас на Силви се носеше над полята заедно с тропота на конските копита.

Сгушена до Роуел под тежкото одеяло, Уилоу бе обзета от чувство за истинско щастие. Сърцето ѝ бе препълнено от такава радост, че даже мисълта, че това бе първата ѝ Коледа, която прекарваше без майка си и баща си, не можеше да намали доволството ѝ. Роуел държеше ръката ѝ и се усмихваше на духовитите забележки на Силви. Когато службата свърши, той раздаде златни лири на черковния служител и на всички певци от хора.

На Уилоу ѝ се щеше да му разкаже за младата елха, която, тя беше поставила в стаята на Доди и на която бе закачила две нови, рисувани книжки, кутия с цветни моливи и един калейдоскоп. Последният беше поставен по идея на Джеймс Макгил. Тя го бе срещнала за втори път в селото и той беше проявил голям интерес, когато тя му разказа за напредъка на Доди.

— Следващата Коледа — беше казала Уилоу на Тоби — имам намерение Доди да прекара заедно с нас долу. Ти ще ми помогнеш, нали, Тоби?

Както винаги, той ѝ беше обещал да направи всичко, което зависи от него. Щастието на Уилоу щеше да бъде пълно, ако Роуел бе този, който би обещал да я подкрепи. Но той като че ли отбягваше всякакъв разговор, отнасящ се до сестра му, и тя се чувстваше длъжна да уважи желанието му. Сега, повече от всякога, тя не искаше да наруши явното му доволство. Уилоу имаше намерение да му каже, преди да бъде напълно сигурна, че е бременна. Беше много, много важно за нея Роуел да бъде доволен от това. Тя щеше да бъде щастлива да има детето му, при условие, че той също го приеме.

Уилоу очакваше, че ще се върне заедно с него от църквата, но когато свърши разговора си с преподавания Епълби, който я беше срещнал на портала, нямаше никаква следа от Роуел или от четириместното ландо. Само Пелам я чакаше в затворения файтон.

— Всички тръгнаха, Уилоу — каза той. — Стана им студено и аз им предложих да те изчакам.

Уилоу усети тръпка на недоволство. Собственият ѝ съпруг можеше да я изчака...

— Скачай вътре, скъпа снахо — прекъсна мислите ѝ Пелам, като пристъпи напред, за да хване ръката ѝ. — И не гледай толкова тъжно. Не е настъпил краят на света.

Като ѝ помогна да се намести във фойтона и дръпна одеялото над коленете ѝ, той я погледна в лицето и въздъхна.

— Не трябва да обвиняваш Роуел, не те е изоставил — каза той, отгатнал мислите ѝ. — Ако искаш да знаеш, аз съм виновен. Аз ги убедих да тръгнат. Искях да бъда насаме с теб.

Уилоу нямаше желание за шеги. Тя каза рязко:

— Не ставай глупав, Пелам. Знам, че си имал добри намерения, но...

— Но така се случи — прекъсна я Пелам, като търсеше облечената ѝ в ръкавица ръка. — Честно казано, това ме учудва, Уилоу. Ти си способна да забравиш напълно за чувствата на бедните смъртни, които не попадат в омайния кръг на твоята любов. Ти забелязваш и най-лекото смръщване на веждите на Роуел, но игнорираш напълно копнеещите погледи на обожание, които постоянно ти хвърлям. Какво трябва да направя, за да ти покажа колко безумно съм влюбен в теб?

Уилоу се усмихна, въпреки че не одобряваше това, което чу.

— Случайно съм съпруга на брат ти — каза тя — и трябва да се засрамиш от себе си, Пелам, че мислиш по този начин, когато само преди пет минути си бил в светата обител на църквата.

— Като че ли това може да промени начина, по който мисля за теб! — възрази Пелам. — Знам, че не вярваш на нито една дума от това, което казвам. Твърде често се шегувам и там е моята грешка. Уилоу... имам други грижи. Мога ли да ги споделя с теб?

Уилоу бе доволна от тъмнината, която не позволи на Пелам да види изненадата, изписана на лицето ѝ. Не можеше да си спомни някога да го е чувала да говори с такъв необикновен тон.

— Всичко стана, докато ти и Роуел бяхте в Америка — каза Пелам с нисък от вълнение глас. — Направих голяма глупост — играх на комар с парите, които ми отпуснаха за следващата година, и ги загубих. Мислех, че ще мога да си върна загубите и подписах няколко

полиця. Сега те са представени — и фактически, Уилоу, аз не мога да ги изплатя. Сметката ми вече два месеца е превишена.

Уилоу въздъхна с облекчение. Макар че беше разтревожена от неговото разкритие, дълговете на комар не бяха нерешим проблем. Беше се изплашила, че може би няма да бъде в състояние да му помогне.

— Не се тревожи за това — каза бързо тя. — Ще говоря довечера с Роуел и съм сигурна, че той...

— Не трябва да споменаваш нищо за това на Роуел!

Резкият му тон я накара да замълчи.

— Знаеш ли въобще нещо за моя скъп брат, Уилоу? — каза Пелам с неволна жестокост. — Той може да ме изхвърли от къщи, ако само узнае за половината от дълговете ми. Роуел живее по установени правила, Уилоу — висока нравственост, принципност, семейна чест и още от този род. Той така дяволски се владее, че не би си позволил да се забърка в някоя каша — дори и в най-малката. А това е една голяма каша. Подписах полиця, с което обещах да изплатя парите, като предварително знаех, че ги нямам. Виждаш ли колко сериозно е положението.

— Колко... колко дължиш, Пелам? — попита разтревожено тя.

— Двеста лири.

Уилоу бързо пресметна нещо наум.

— Осемстотин долара. Не е толкова ужасно, Пелам, Аз... аз мисля, че имам тази сума някъде из вещите си. Татко ми даде цяла пачка с банкноти, когато се качвах във влака. Той каза... каза да ги взема, в случай, че някога имам нужда от нещо за себе си. Аз... аз бях забравила за тях. Те ще ти помогнат ли, Пелам?

— Боже мой, разбира се, че ще ми свършат работа! — каза Пелам. — Уилоу, мразя да вземам пари — особено от жена. — Но трябва! Кълна се, че ще ти върна всичко до стотинка. Кълна се в живота си. Обещай ми, че никога няма да кажеш нито дума за това на Роуел!

„Мога ли да дам на Пелам парите, от които се нуждае, много по-лесно, отколкото да му обещаая това — мислеше си Уилоу. — Защо, когато всичко, което искам на този свят, е да споделя живота си с Роуел, трябва да имам толкова много тайни от него? Дори... учителя..., а сега и проблемите на Пелам?“

— Обещай ми, Уилоу. Не мога да бъда спокоен, ако не го направиш.

— Добре, обещавам — каза Уилоу.

Те останаха мълчаливи за известно време. После Пелам каза тихо:

— Презираш ли ме, Уилоу? Мисля, че предпочитам по-скоро да бъда разобличен и опозорен, отколкото да загубя уважението и обичта ти.

— О, Пелам — каза Уилоу, като въздъхна. — Всички правим грешки, а за теб... съмнявам се дали с твоя характер можеш някога за дълго да останеш, без да се замесиш в някоя беля. Направил си голяма глупост, но не, не те презирам. Колкото до обичта ми към теб, ти си брат на Роуел, а също и мой сега.

— И това е единствената причина, поради която си загрижена за мене? — гласът на Пелам неочаквано бе станал напрегнат от вълнение. — Не можеш ли да ме обичаш заради мен самият — какъвто и мошеник да съм?

Звучеше толкова наивно и изпълнено с копнеж, че Уилоу се разсмя.

— Всички жени обичат мошениците — каза тя — или поне така казва винаги баща ми. Така че нека останем добри приятели, Пелам.

Тя не беше подготвена за внезапната целувка, която той постави на устните ѝ. Това не беше братска целувка, мислеше си тъжно тя. Но Пелам се усмихваше отново и старата му закачливост се беше възвърнала.

— Само за да покажа моята благодарност — каза той и я целуна отново, но този път това не беше повече от едно бащинско докосване по бузата.

---

[1] уви, тя го знае. — Б.пр. ↑

[2] моя малък Бижу (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

ДЕКЕМВРИ 1891 — НОЕМВРИ 1892 ГОДИНА

На Коледа цялото семейство, включително и Grandmère, отиде на църква и зае столовете, определени за фамилията Рошфорд. Останалата част от деня прекараха спокойно в имението. Младешките играеха вист, а след това по предложение на Силви играха шарада, преди да отидат на аудиенция при Grandmère, леля Мили и братовчедката Люсиен.

Роуел беше в много добро настроение. От лятото на 1889 година Уилоу не го беше виждала толкова весел. Още повече, че той продължаваше да се държи към нея нежно и любящо, като я поздрави на великолепната коледна трапеза, която, както каза той, надхвърляла обичайните постижения на мисис Джъп.

Празничното настроение продължи и през втория ден на Коледа, когато се даваха подаръците. Много приятели на семейството бяха поканени на традиционния лов и джентълмените започнаха да пристигат след закуска със своите слуги, които трябваше да зареждат пушките им, и с кучетата си. Бяха почти десет ловци: Роуел, Пелам, Тоби, Рупърт, Франсис и петима гости. Двамата пазачи на дивеча в имението бяха обещали един отличен лов и до обяд, когато дамите пристигнаха със своите файтони, за да се присъединят към мъжете, Роуел гордо показва на Уилоу чантата със сутрешния лов, която беше изложена на показ.

Уилоу беше наясно с методите, използвани при този спорт. Млади птици биваха развъждани в сезона на размножаването, специално за да се увеличи дивеча, който и без това изобилстваше в имението Рошфорд. Ловците биваха разполагани стратегически зад храстите, които образуваха стена от жив плет, или в шубраците, а викачите овършаваха дърветата и тревата, насочвайки дивеча към тях.

Лично тя смяташе този спорт за твърде жесток, въпреки уверенията на Роуел, че много птички успяват да избягат, особено ако между ловците има и такива слаби стрелци като Тоби. Въпреки това, броят на убитите фазани, яребици и зайци я ужаси. Тя се обърна да не

гледа покритите с козина и пера животни, гледка, която я изпълваше с чувство на отвращение.

Подът на големия плевник, където щяха да обядват, беше застлан със слама. Слугите поставиха маси и наредиха великолепен студен бюфет. Но въпреки топлите дрехи, най-вече на дамите им стана студено и измъчените спътнички на Уилоу бяха повече от радостни, когато тя получи съгласието на Роуел те да не остават да наблюдават следобедния лов, както беше обичаят.

По-късно същата вечер обаче, когато всички си бяха отишли, той ѝ каза, но не грубо, че тя трябва да свикне с английския начин на живот.

— Можем да бъдем поканени от принца на Уелс на лов в Сендрингам — каза ѝ той. — Няма да говори добре за теб, ако покажеш незаинтересованост към един от най-предпочитаните на Негово Кралско Височество спортове.

Неговата надежда бе да представи Уилоу в кралския двор при пръв удобен случай, но в началото на януари най-големият син на принца херцогът на Клерънс, се разболя от грип и почина една седмица по-късно, въпреки усилията на докторите да го спасят.

Фактически, Grandmère единствена изглеждаше доволна от това тежко събитие.

— Момчето беше мързеливо и необразовано — каза тя. — Той не беше нищо друго освен повод за безпокойство и грижа за родителите си и не бе достоен да носи короната на Англия. Точно обратното, неговият брат Джордж би бил един отличен наследник на престола, помнете думите ми.

Държавата и дворът бяха в траур и намерението на Роуел да представи Уилоу трябваше да бъде отложено. Уилоу никак не съжеляваше за това. Доктор Форбс бе потвърдил нейната бременност. Ако не беше очевидно ентузиазирани от това, че ще става баща, то Роуел поне не беше обезсърчен от тази перспектива.

— Още си много млада за майчинство — каза той.

Но Уилоу се засмя успокоително.

— Доктор Форбс казва, че съм в отлично здраве.

Все още тя не искаше новината да стане публично достояние.

— По-специално — каза тя на Роуел — не искам Grandmère или родителите ми да узнаят за предстоящото събитие. Може да ти се

стори странно, но предпочитам да почакам, докато наближи времето да им кажа, което ще стане не преди бременността да започне да ми личи.

Явно, Роуел не можеше да разбере защо беше всичко това и само сви рамене, като отдаде тези претенции на състоянието ѝ.

Тоби и Пелам бяха посветени в тайната, а, разбира се, Уилоу каза и на Силви. Силви заяви, че се радва, щом Уилоу е толкова доволна, но честно си призна, че тя самата няма желание да ражда деца.

— Може би ми липсва естественият майчински инстинкт — призна тя. — Но бременността е едно обвързване, а аз искам да бъда свободна!

— Говориш така, защото не си влюбена, както съм влюбена аз — убеждаваше я Уилоу. — Ако си щастлива в брака си, Силви...

Но младата францужойка я прекъсна:

— Не, Уилоу! Бракът също обвързва, а аз предпочитам да съм свободна!

Уилоу не можеше да разбере желанието на Силви за свободата.

Но на края на месеца жизненото, приветливо момиче се върна в Париж заедно със своята майка, Роуел замина за Лондон за една седмица „по работа“ и Уилоу бе погълната от океана на самотата.

Силният снеговалеж ѝ пречеше да излиза и дните, които прекарваше затворена в старата, изложена на ветрове къща, изглеждаха безкрайно дълги. Тя се измъчваше и чакаше завръщането на Роуел. Пелам се опитваше да я разсее, като ѝ обясняваше сложната и объркана английска политика. Той с изненада откри, че Уилоу имаше бърз ум и интелигентност, и показваше необичаен за една жена интерес към подобни работи. Той ѝ описа как консерваторите — които сега се наричаха трейдюнионисти^[1] — управляваха страната. Маркизът на Солсбъри беше министър-председател, каза ѝ той, а мистър Гладстон, най-възрастният държавник — на осемдесет и две години — бе водач на либералите, които бяха в опозиция.

Когато не беше в компанията на Пелам, Уилоу прекарваше голяма част от времето си с Доди. Малкото момиче се опитваше да пише буквите от азбуката.

— Сега тя е толкова щастлива, милейди — споделяше преданата Вайълет. — Храни се повече и спи по-добре.

По време на отсъствието на Роуел Grandmère не престана да изразява своята критика относно възстановителната програма, която

Уилоу прилагаше към сакатата ѝ внучка.

— Помни ми думите, че Доди ще изпадне в криза, когато му дойде времето, и тогава ще се увериш, колко права съм била — каза старата лейди със студен, неодобрителен тон.

Но тя не беше в състояние да попречи на радостта на Доди от този нов начин на живот, тъй като съществуваше съгласието на доктор Форбс. Като разбра, че се беше опълчил срещу старата лейди Рошфорд, той продължи ежеседмичните си посещения, предупреждавайки да бъдат внимателни и да не прекаляват с умствените занимания. Но гладният мозък на Доди беше ненаситен.

— Чудя се, дали ще мога да убедя този мил мистър Макгил да идва в къщата за няколко часа през седмицата и да се занимава с Доди — предложи Уилоу на Тоби. — Той винаги показва такъв жив интерес към нейния напредък, когато го срещна в селото.

Тоби се усмихна кисело.

— Съмнявам се, че доктор Форбс ще подкрепи такава рискована постъпка. А и Grandmère ще бъде готова за борба — предупреди я той. — Тя изпитва ужас при мисълта, че някой непознат може да види клетата Доди! Освен това, Макгил е мъж.

— Но това е абсурдно! — възрази горещо Уилоу. — Какво значение има! Вайълет ще присъства на уроците на Доди. Може би видът на нейната ръка и крак будят съжаление, но тя е почти красива. Тя въобще не изглежда толкова зле, а мистър Макгил е един твърде възпитан човек, за да се занимава с такива неща.

Тоби въздъхна.

— Понякога хората, особено старите хора, са неразумни — каза той. — Знам, че Grandmère е напълно уверена, че майка ни е била умопобъркана. Напоследък чета много по този въпрос. — Той повдигна две дебели, подвързвани с кожа книги. — „Домашен лекар“ съставена от Мак Грегър Робъртсън и издадена едва миналата година — каза ѝ с усмивка той. — Той не предполага, че меланхолията може да се предаде по наследство. Колкото до двете момиченца, които са починали — как са могли да имат меланхолия още като бебета? Напълно съм убеден, че няма никаква връзка между тяхната смърт и тази на майка ми и със сигурност няма връзка между тях и недъга на Доди. Надявам се един ден да го докажа.

Уилоу почувства голямо облекчение, защото през съзнанието ѝ минаваха мисли, въпреки всичките ѝ опити да не обръща внимание на такива ужасни предположения, че детето, което носеше, можеше да не бъде съвършено здраво. Ако Роуел имаше някакви опасения от този род то той не ги показваше. В края на седмицата той се завърна вкъщи с такова странно настроение, че Уилоу можеше да го окачестви единствено като обезумяване. Мислите му като че ли бяха някъде другаде и когато тя търсеше отговор за това, той уклончиво ѝ отговаряше, че имал „известни неприятности, с които се занимавал“ и че тя не трябва да се тревожи за неща, които не може да разбере.

— Неприятности от парично естество ли? — попита Уилоу.

Бяха сами в спалнята. Нели и камериерът на Роуел пиеха чай в трапезарията на прислугата. Като чу въпросът ѝ, Роуел я погледна намръщено.

— Какво те кара да мислиш така? — попита той с нисък, треперещ глас.

Безпокойството, което беше обхванало Уилоу през изминалата седмица, неочаквано се превърна в предизвикателство.

— Говориш така, като че ли аз не съм в състояние да разбера нищо, Роуел. Може да съм жена, може да съм млада, но не съм глупава. Случайно знам, че семейството ти е имало известни парични затруднения наскоро и че парите, които баща ми ни отпусна, когато се оженихме, премахнаха тези затруднения. Сега просто изразявам тревогата си да не би да не са били достатъчно, за да премахнат всички проблеми.

Учудването на Роуел се замени с гняв. Предполагаше, че неговият тъст беше изложил тези факти пред Уилоу, въпреки уверенията му, че няма да казва за това на никого. Възможно ли беше, чудеше се той, Уилоуби Тетфорд да бе предупредил дъщеря си за това, че той, Роуел, се женеше за нея заради парите ѝ?

— Баща ти ли ти каза, че мотивите, които ме накараха да се ожена за теб са били само користни? — попита с обвиняващ глас той.

Уилоу погледна съпруга си поразена.

— Не трябва да говориш така, Роуел, дори ако не го мислиш сериозно.

Лицето на Роуел бе като изсечено от камък.

— Зададох въпроса, защото искам пряк отговор — каза с леден глас той.

Смущението на Уилоу се превърна в гняв, породен от ужаса, който изпитваше. Тя не можеше да повярва, че води този разговор с Роуел, когото обичаше толкова силно и нежно.

— Нямах основание да предполагаш, че някога съм се запитвала за мотивите ти да се ожениш за мен, Роуел. Никога не съм се съмнявала, че ти ме обичаш толкова искрено, колкото и аз теб. Но сега, след като ти повдигна въпроса, може би ще ми кажеш, заради парите ми ли се ожени за мене?

Беше на върха на езика ѝ да му каже, че Пелам, също като баща ѝ, го обвиняваше в това, но предпазливостта ѝ надделя, защото тя нямаше желание да създава неприятности между братята.

Но внезапно, за нейно голямо облекчение, лицето на Роуел се смекчи и той я обвини с ръцете си с думите:

— Разбира се, че не, любов моя. Но мислех погрешно, че ти го подозираш. В края на краищата, Уилоу, баща ти наистина беше много щедър в паричното обезпечаване, което ти подсигури. Сигурно има хора, които се питат за задкулиските причини на брака ни.

— Но аз не съм от тях! — извика Уилоу и го притисна в прегръдките си. — Може да е нескромно от моя страна да съм убедена във факта, че ти се влюби в мен — едно съвсем младо момиче без никакво потекло, подходящо за английски барон. Но аз знам, че ти не ме лъжеш, Роуел. Аз ти имам пълно доверие.

— Ти си много мила и си ми много скъпа, Уилоу — каза Роуел, като я целуна по косата.

После се обърна и се отдалечи от нея. Застана до прозореца и със смутено изражение на лицето си се вгледа в изметената от вятъра градина. Съвсем наскоро беше казал на своята метреса Джорджина, че бракът му е сполучлив: че Уилоу е отстъпчива, мила и го боготвори, така че няма да му създава никакви затруднения. Той не искаше едно положение на нещата, в което неговата млада съпруга, чувствайки се измамена, пренебрегната и обидена ще предяви своите искания. Досега бракът му бе засегнал съвсем слабо неговия живот и той се бе поздравил с избора си на съпруга.

Grandmère беше първата, която бе предложила той да сключи един изгоден брак, тъй като имаха остри финансови затруднения.

Тогава той беше споменал имената на няколко средно богати млади дами от неговите среди, но тя беше изтъкнала много проникателно, че той няма да може да се ожени втори път и че богатството, което щеше да донесе неговата съпруга трябва да бъде достатъчно, за да ги подсигури за в бъдеще, освен да задоволи сегашните им материални затруднения.

— Тогава трябва да потърсим някоя милионерка — отговори кисело Роуел.

И именно тогава Grandmère си спомни за семейство Тетфорд и за Уилоу. Когато Роуел намекна, че момичето е още младо за брак, Grandmère безапелационно беше отхвърлила възражението.

— С парите, които родителите ѝ притежават, момичето няма да остане дълго време без съпруг — каза категорично тя. — И тъй като е американка, фактът че не е аристократка, ще остане незабелязан от светското общество. Освен това, аз я помня като едно хубаво дете. Няма да сбъркаш, Роуел!

Наистина той беше повече от късметлия. Момичето се беше превърнало в много привлекателна жена и макар че само Джорджина, която беше негова метреса от три години, можеше истински да възбуди сетивата му, той беше изненадан да открие, че във всеки случай Уилоу не го оставяше равнодушен в леглото. Имаше случаи, в които той я държеше в ръцете си по време на апогея на любовеното им и тогава напълно забравяше за Джорджина. А сега Уилоу носеше неговото дете — един син, наследник, надяваше се той.

Тъкмо се готвеше да се обърне към нея и да ѝ се усмихне любезно, когато погледът му беше привлечен от две фигури, които, хванати за ръце, вървяха през градината с рододендроните, в далечния край на алеята за колите. Любопитен, той започна да ги наблюдава, докато дойдат по-близо, тъй като нямаха вид нито на градинари, нито на работници.

Уилоу застана до него и облегна главата си на рамото му.

— Мисля, че това е Рупърт! — възкликна Роуел. Странно, че е излязъл без шапка и без палто привечер в градината. Не мога да разпозная кой върви с него. Ти можеш ли, скъпа моя?

Уилоу проследи посоката, която сочеше пръстът му.

— Това не е ли синът на доктор Форбс — Ейдриън? — попита тя. — Той идва тук няколко пъти, докато те нямаше. Мисля, че Рупърт

казваше, че той се опитва да ремонтира „Готлиб Даймлер“-а. Както очевидно изглежда, той се интересува от коли с мотори и има някакви познания по бензиновите двигатели.

Роуел изглеждаше доволен. Пелам с типичната си прибързаност беше докарал от едно свое пътуване в Германия кола с мотор, която, както се кълнеше той, щяла да ги транспортира напълно безопасно със скорост четири мили в час. Но машината никога не беше работила и бе изоставена през последните две години в едно от свободните отделения в конюшната. Тези мощни превозни средства изглежда излизаха на мода, както беше предсказал Пелам. В Англия, а също и в Европа различни изобретатели произвеждаха бензинови и газови мотори, както и коли, и бащата на Уилоу беше писал наскоро от Америка за „газовата лека двуместна кола“, която смяташе да купи.

— Доволен съм да разбера, че Рупърт се занимава с нещо — коментира Роуел. — Държеше се като ранен звяр, откакто загуби приятелството на младия Дъглас, заради този приятел — Уайлд. Миналата седмица в Лондон чух, че тези двамата са винаги заедно.

Той се въздържа да спомене на младата си съпруга, че дружбата между младия мъж и много по-възрастния драматург бе станала предмет на най-отвратителни клюки. Не беше сигурен дали невинното възпитание на Уилоу щеше да ѝ позволи да разбере поведението, което се приписваше на мистър Уайлд, който въпреки че беше женен, явно се възхищаваше от красивия лорд Алфред. Хорските езици дърдореха какво ли не.

Роуел щеше да се извърне от прозореца, но в този момент видя, че двете фигури се спряха внезапно и се прегърнаха. Шокиран, той погледна към Уилоу, за да разбере, дали и тя ги беше забелязала, но тя вече седеше на стола до камината. Беше много бледа и ако мислите му не бяха така гневно съсредоточени върху по-малкия му брат, той щеше да забележи, че тя изглеждаше зле.

— Има нещо, което искам да кажа на Рупърт — каза кратко той. — Ако дойде камериерът ми, кажи му, че ще се върна по-късно, за да се преоблека за вечеря.

От известно време Роуел се тревожеше за Рупърт. Нямаше две мнения, че момчето беше женствено както в маниерите си, така и във външния си вид и винаги беше показвал липсата на интерес към противоположния пол. Едно нещо беше извън всякакви съмнения,

мислеше си Роуел. Той нямаше да търпи да се разнасят клюки от този род и да се правят подмятания в разговори за семейство Рошфорд и колкото по-скоро Рупърт разбереше това, толкова по-добре щеше да бъде.

Той срещна брат си в предния салон и безцеремонно му каза да го последва в библиотеката. Изражението на Роуел не остави в по-малкия му брат никакво съмнение, че се мътеше нещо и остави дори още по-малко съмнение относно причината за това. Преди Роуел да беше изразил с думи първия си намек, Рупърт знаеше, че щеше да е загуба на време да се опитва да накара по-големия си брат да го разбере. Роуел никога не признаваше друга гледната точка, освен своята собствена — или тази на Grandmère. И двамата бяха замесени от едно тесто — безмилостни, дори жестоки в твърдата си решимост да прославят фамилията Рошфорд. Той мразеше и двамата, знаейки много добре, че те не изпитват никакви положителни чувства към него.

Рупърт с горчивина отбелязваше в себе си, че Grandmère намира обич в сърцето си — ако наистина там въобще имаше такава — единствено за Франсис. Той знаеше, че Франсис е лъжец, измамник и върховен егоист. Франсис, както и Grandmère, се подиграваха с паметта на починалата им майка и не изпитваха никакво състрадание към малката Доди. Неговото съзнание беше безскрупулно, жестоко и съсредоточено изцяло върху собствената му личност. Любимото му развлечение беше да се подиграва на Рупърт или на някое друго човешко същество, което той смяташе за твърде слабо, за да му се опълчи. Роуел също не правеше опити да прикрие предпочитанията си към Франсис. Единствено Пелам и Тоби показваха към Рупърт малко обич, за която той жадуваше, но дори и те бяха неспокойни и винаги твърде заети със своите работи, за да го забележат.

Самотата на Рупърт беше непоносима, докато не срещна Алфред Дъглас. После и той също го изостави заради един много по-интересен, прочут и забавен мъж. Най-после сега той си беше намерил нов приятел — Ейдриън Форбс и нито Роуел, нито който и да е друг можеше да попречи на това приятелство.

Ейдриън го очароваше. Той беше негова пълна противоположност. Беше безразсъден, лекомислен, пълен с шеги и закачки. За разочарование на баща си, той се беше провалил в училище и се беше отказал от по-нататъшно образование в колеж, като

предпочиташе да се шляе из Хавърхърст, да флиртува с момичетата от селото и да човърка всякакъв вид машинария, която попаднеше в ръцете му. Имаше нещо циганско в него, което привличаше като магнит сериозния, чувствителен Рупърт. Добродушен по природа, Ейдриън като че ли не се интересуваше от нищо, освен от любимите си мотори.

— Нашата дружба нищо ли не означава за теб? — беше го попитал Рупърт този следобед.

Пъстрите очи на Ейдриън бяха светнали и в тях се бе появило весело пламъче.

— Разбира се, стари приятелю. Наистина изпитвам удоволствие от дните, прекарани тук, в имението. С повече късмет ще можем да накараме тази стара машина да тръгне до края на седмицата.

Със същата небрежна нехайност той беше позволил на Рупърт да го прегърне, когато си взимаха довиждане. Той като че нито приветстваше, нито отхвърляше сантименталния жест на Рупърт. Нито пък изглеждаше да го безпокои факта, че Рупърт не можеше да го покани вътре в къщата.

— Не се безпокой. Това ни най-малко не ме интересува — бе отговорил той на скръбния Рупърт. — Винаги можеш да дойдеш у нас за обяд или вечеря, макар че не мисля, че ще намериш общи теми за разговор с баща ми. Той може да говори единствено за медицина — ужасно отегчителна тема.

Рупърт изгледа сега по-възрастния си брат с необикновена решителност в очите.

— Няма нищо, в което можеш да упрекнеш мен или Ейдриън — каза той, когато Роуел изрази неодобрението си от приятелството му със сина на доктора. — Можеш да мислиш каквото си искаш, но... Ейдриън не е това, което предполагаш. Той има много момичета. Повечето вечери прекарва с тях. Попитай тази глупачка Вайълет, която се грижи за Доди, и тя ще ти каже. Така че защо да не мога да дружа с него? Може да е само син на доктор и в социално отношение да стои по-ниско от мен, но това въобще не ме интересува. Аз го харесвам. Той е добър човек.

Роуел се отпусна с облекчение. Може би, мислеше си той, този младеж Ейдриън ще повлияе добре на Рупърт; ще го научи на някои

работи. Някои лудории в сеното с някое хубавичко момиче от Хавърхърст нямаше да му навредят.

— Добре, Рупърт — каза той. — Но приеми един съвет от мен: момчета като него — нормални момчета — няма да приемат с удоволствие лигавото ти държание. Само французите се прегръщат. Това просто не се прави, чу ли?

Роуел се върна в спалнята си в подобро настроение, но едно зло никога не идва само. Той завари Нели наведена над голямото легло с балдахин, върху което Уилоу лежеше с преbledняло лице и затворени очи.

— Ох, сър — извика задъхано Нели като го видя. — Страхувам се, че милейди ще загуби бебето. Изпратих един от лакеите да доведе доктора.

Уилоу отвори очи и се опита да се усмихне успокоително на съпруга си, но болката отново я завладя и тя изпъшка. Нели започна да плаче. Роуел погледна прислужничката с раздражение.

— Изглежда, че господарката ти ще пометне бебето — каза твърдо той, — но няма нужда да го задържа, щом има опасност за живота ѝ.

Думите му накараха сълзите на Нели да секнат и тя се втренчи в него, невярваща на ушите си. Не успя да проумее, как той може да бъде толкова безразличен към загубата на детето и — даже по-важното — към страданието на съпругата си.

Уилоу също бе чула думите на Роуел. За миг тя спря да усеща болката, която я завладяваше. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за факта, че Роуел не се интересува дали тя щеше да загуби тяхното дете.

Тя протегна ръце към него, копнееща той да я прегърне и да сподели с нея това мъчение. Но той не се приближи до леглото, а изражението на лицето му показваше раздражение.

— Ще слеза долу, за да видя какво е забавило Форбс — каза той. — През това време леля Мили може да се погрижи за теб. Сигурен съм, че тя има някакво лекарство, което може да облекчи болката ти.

Протестът на Уилоу замря на устните ѝ. Не леля Мили бе тази, която тя искаше, а Роуел, но изглежда той не можеше да почувства тази нейна необходимост.

После болката я сграбчи пак и като че ли разряза тялото ѝ с нож. Но този път тя я посрещна с желание и я предпочете пред болката в сърцето си.

---

[1] Трейдюнионистите са привърженици на единството на Британската империя и са противници на самоуправлението на Ирландия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

МАРТ — СЕПТЕМВРИ 1892 ГОДИНА

Великденската ваканция не беше започнала още. Франсис беше в Итън, а Рупърт и Пелам — в Оксфорд. Когато Уилоу се почувства достатъчно укрепнала, за да може да напусне леглото, голямата къща изглеждаше съвсем празна и запусната. Роуел замина още веднъж за Лондон, но се върна неочаквано бързо още на следващия ден. Отношението към неговата млада съпруга се превърна от задължителна загриженост, която беше показал към нея по време на възстановяването ѝ, в нежна привързаност.

— Изминаха почти шест месеца откакто живееш в имението, скъпа моя — каза той една вечер. — Сигурно намираш английският начин на живот в провинцията за твърде скучен. Затова, като начало приех поканата на лорд и лейди Саймингтън да прекараме някоя събота и неделя през април в тяхното имение в Бъкингамшир. Есме Саймингтън ще ти хареса. Една от сестрите ѝ е омъжена за американец и знам, че Есме иска да се срещне с теб. Тиъдър, съпругът ѝ, е мой стар приятел от колежа в Оксфорд. Чувстваш ли се достатъчно добре, за да можеш да пътуваш?

Очите на Уилоу грейнаха. Тя изтича към Роуел и обви ръце около шията му, притискайки го по детски в прегръдката си.

— Аз съм напълно здрава — увери го тя. — И ще се радвам да се срещна с приятелите ти, Роуел. Трябва да отида и да говоря с Нели още тази минута относно тоалетите ми. За щастие вече съм уговорила да ми изпратят от Лондон модния журнал „Куин“, тъй като той е най-добър относно последните модни тенденции. Не искам да изглеждам демоде сред твоите приятели.

Роуел се усмихна снизходително и целуна гладката ѝ буза с необичайна нежност.

— Ставаш много хубава, когато лицето ти грейне от вълнение, скъпа моя. Трябва да се опитам да измисля още изненади за теб, щом като един толкова обикновен повод те прави така лъчезарна.

Бяха сами в гостната стая. Нямахме никакви слуги, които да ги наблюдават. Уилоу беше седнала на коляното на съпруга си и бе допряла бузата си до неговата.

„Колко красив е той“, мислеше си тя. В този момент познатото чувство се разля в тялото ѝ от неговата близост. От внимание към нейното състояние той беше спал в своята си стая, след като тя абортира. Но сега не беше показал признак, че желае тя да се държи по-благоприлично.

— Можеш да си купиш каквото искаш за уикенда — каза той, като увиваше около пръста си един кичур от бледозлатистата ѝ коса. — Преди няколко дни чух една лейди да казва колко елегантни били новите рокли на мадам Суеб. Тя е една от моделистките, които са под покровителството на Двора — мисля по-конкретно на принцеса Лейнинген. Само трябва да телеграфираш на Бърлингтън Стрийт и съм сигурен, че избрани модели от рокли и костюми ще ти бъдат изпратени за одобрение и покупка.

Уилоу щеше да остане твърде объркана, ако се бе сетила да забележи, че нейният съпруг, който имаше изявен мъжки манталитет, сега се занимава с женски работи, но мислите ѝ бяха другаде.

— Веднага ще говоря с Нели — каза тя. — Дрехите, които си уших за сватбата, сигурно вече са излезли от мода.

Нели беше почти толкова развълнувана, колкото и Уилоу, когато разбра, че ще отиде в Бъкингъмшир заедно с младата си господарка. Но тя беше също и малко притеснена. Знаеше, че гостуващите прислужници винаги са изложени на критиката на местния персонал. Знаеше също така, че съвсем не беше свършена като прислужница на една лейди. Не че нейната млада господарка я хокаше за недостатъците ѝ, тъй като знаеше, още преди да напуснат Америка, че Нели ще има още много да се учи. Но Нели се гордееше с външността на господарката си и прекарваше с часове в разговор с мисис Спиърс, която някога също е била прислужничка, за точния тоалет, който се изисква за всеки различен случай.

Сега дните на Уилоу бяха напълно заети, тъй като тя и младата ѝ прислужничка разглеждаха илюстрациите в „Куин“ и правеха списък на тоалетите, които щяха да поръчат. Най-после беше решен общият им брой — една рокля от кадифе за закуска, три рокли за чай, тъй като не беше възможно Уилоу да се появи с една и съща дреха на повече от

един случай. Тя добави към списъка и два жакета и поли от вълнен плат за разходка навън, една хубава шапка и една по-обикновена, подходяща за провинцията и накрая един куп фусты, шалове, ръкавици и други подобни принадлежности.

— Мисис Спиърс ми каза, че понякога вечер устройвали четене на някоя хубава книга на глас и тогава повечето бродирали, милейди — каза Нели. — Тя каза, че ще се нуждаете от голяма чанта, в която да слагате ръкоделието си, милейди.

Уилоу се усмихна мрачно.

— Тогава, може би няма да се наслаждавам много на престоя си в Бъкингамшир, както очаквах, тъй като не се интересувам от шиене и бродиране — каза тя. — А, добре че се сетих, Нели, непременно ми опаковай ветрилото от щраусови пера и, разбира се, всичките ми бижута. И най-хубавите ми корсети.

Най-после настъпи денят на заминаването им. Барон Рошфорд със своята млада съпруга и двамата прислужника се отправи за Танбридж Уелс, за да вземе влака за Лондон, а оттам — друг влак за Бъкингамшир. Купчината багаж беше огромна, макар че Роуел не даде признак да е изненадан. Имаше два големи пътнически сандъка със заоблени нагоре като кубета капаци, известни като „Ноевия ковчег“, кутии за шапки, чанти с тоалетни принадлежности, куфари с обувки, чадъри, кутия с ловната пушка на Роуел, куфарът на Нели с два комплекта чисто униформено облекло и нощните ѝ принадлежности, куфар с принадлежности на камериера на Роуел, включващ ливреята му и неговите нощни принадлежности.

Имаха запазени места във влака и пътуваха удобно до Лондон, където наеха кола, която закара тях, прислужниците и багажа им до гара Педингтън.

Във влака Роуел срещна няколко познати, които пътуваха като тях за същото място. След като всички бяха представени, той и Уилоу се присъединиха към дузината други познати във вагон-ресторанта. От разговора Уилоу реши, че щеше да има някъде около петдесет души гости за уикенда в замъка Саймингтън.

Уилоу беше удивена от вида на огромното разнообразие на екипажи, които чакаха гостите на семейство Саймингтън — леки двуместни карети, ланда, леки едноместни коли с високи колела, двуколки с място за куче под задната седалка, двуколки на ресори,

кабриолети с един кон и здрави коли с надлъжни седалки за слугите и багажа.

Когато всички пътници и целия багаж бяха натоварени, кавалкадата се отправи по селския път.

По време на последния участък от пътя им Роуел си призна, че не харесва особено много Есме Саймингтън. Уилоу обаче намери тяхната домакиня за много приятна, когато я видя да посреща гостите си с топлота и да им показва стаите, където буйно горящия огън ги посрещаше весело и създаваше добро настроение.

Докато Нели и камериерът разопаковаха багажа Уилоу и Роуел стаяха пред камината и се топлеха на пламъците ѝ. След малко щеше да стане време за следобедния чай. Нели извади дрехите на Уилоу — една изискана розова кадифена рокля с дантела около врата и ръкавите. Това беше най-новата мода на роклите за чай, както я беше уверила мадам Суеб, и тя беше щастлива, че беше я купила. Роуел не се бе противил, когато тя призна, че ѝ коства царската сума от дванадесет гвинеи.

Цветът ѝ подходдал, а стилът подчертавал фигурата ѝ, отбеляза той, когато тя му се представи за одобрение. Complimentите му ѝ вдъхнаха увереност, за да може да се изправи пред големия брой непознати на долния етаж.

Гостите бяха различни както по възраст, така и по социално положение в обществото, като предпочитанията се даваха на тези с по-висок ранг. Въпреки броя на хората, които присъстваха в гостната стая, церемонията по пиенето на следобедния чай в замъка Саймингтън въобще не се различаваше от този в имението Рошфорд, така че нервността на Уилоу бързо изчезна и тя се наслаждаваше на препечената кифла с масло, на мъничките сандвичи, а после и на парчето вкусен кейк, който прислужничката ѝ отрязва от специалната поставка за кейк, която тя поднасяше на всеки гост.

Лейди Саймингтън седеше до масата и господстваше над сребърния чайник с чай, докато прислужницата подаваше млякото и захарта. Беше приятно. Всеки обсъждаше спокойно това, което се беше случило през деня — удобството от пътуването си с влака, времето утре, тъй като щеше да се ходи на лов... След това Уилоу се качи в стаята си, седна и прегледа един брой на „Илюстрирани лондонски известия“, който беше забелязала, когато се обличаше за чая. Беше

приятно да седи удобно и да си почива, преди да стане време да се преоблече още веднъж в друга рокля и да отиде на вечеря.

Нели беше останала без дъх от възмущение, когато се качи горе, за да облече Уилоу за вечеря, след като беше пила чай с другите прислужници. Като прислужничка на баронеса, на нея ѝ беше отредена една от най-хубавите спални от тези, предназначени за прислугата, както и място на масата до иконома по време на вечеря.

— А това е най-високата чест, милейди — да седиш до него — каза Нели. — Той даже е по-важен от нашия мистър Датън, само че е много по-възрастен от него. Но той се държи много учтиво с мен. Нарича ме мис Синклер и се интересува за всичко в Америка.

Нели се кикотеше, а розовите ѝ бузи станаха още по-розови, когато призна:

— Страхувам се, че казах няколко измислици, мис Уилоу — исках да кажа милейди. Казах, че вашите родители произхождат от една много стара, известна фамилия, която е имигрирала от Норвегия в Америка. Надявам се, че не се сърдите, милейди.

Уилоу се разсмя добродушно.

— Няма значение, Нели, макар че не е много благоразумно да лъжеш за такива неща. Вероятно баронът вече е казал на мистър Саймингтън кои са в действителност родителите ми и ако той каже на камериера си, а той каже на иконома...

Но Нели беше глуха за безпокойство от този род.

— Ще сме се върнали вкъщи, преди това да се случи — каза тя, като извади от гардероба новата нежносиня атлазена вечерна рокля на господарката си. Тя имаше пришити контрастиращи лъскавочерни пайети като украса в дантелата на голямото деколте и на ръба на полата.

Когато най-после дългият вечерен тоалет на Уилоу беше завършен, тя започна да слиза по широкото стълбище, хванала Роуел под ръка и изпълнена с чувство на извънредно щастие, увереност и доволство. Беше срещнала повечето от гостите по време на чая, но още няколко двойки бяха пристигнали след това и Есме Саймингтън ги помоли да минат напред, за да ги представи. Сред тях бе и една поразително красива червенокоса жена, чието лице беше познато на Уилоу.

— Сигурно не познаваш мисис Джорджина Грей — каза тяхната домакиня, като отбягваше гневния поглед на Роуел. — Джорджина е много стара приятелка на съпруга ти, мила моя, и имаше голямо желание да се запознае с теб.

Когато лейди Саймингтън ги остави, Роуел каза бързо:

— Съпругът на Джорджина ми беше приятел, Уилоу.

Така че тази очарователна жена беше вдовица — като Силви, мислеше си Уилоу, като пое протегнатата ръка на Джорджина. Прецени, че тя беше между двадесет и пет и тридесет години. Притежаваше несъмнено излъчване и самообладание в държанието си, което стана обяснимо, когато Роуел ѝ каза, че тяхната събеседничка някога е играла на сцената.

Ненадейно Уилоу си спомни къде беше виждала Джорджина Грей. Беше през онова лято, което бе прекарала в имението Рошфорд — на приема по случай пълнолетието на Тоби, помисли си тя, като се мъчеше да си спомни какво беше казал Пелам за нея. В следващия миг тя си спомни неговите думи — той беше казал, че Джорджина Грей била метреса на Роуел.

Червенина заля бузите на Уилоу. Въпреки че тогава беше невежа, сега тя бе наясно какво означава тази дума. Тази жена познаваше Роуел — нейният съпруг, така интимно, както и тя, неговата съпруга го познаваше. В душата ѝ се надигна вълна от ревност и я направи неспособна да говори. Роуел също мълчеше, но Джорджина изглеждаше напълно спокойна.

— Трябва да ви поздравя, макар и късно, за брака ви с Роуел — каза тя лъчезарно. — Не е чудно, че той се отказа от ергенлъка, скъпа моя. Вие сте необикновено хубава. А това на вас е най-красивата рокля, която виждам тук тази вечер. Роуел, какъв щастливец си, да се ожениш за такава очарователна жена!

Малко от смущението на Уилоу изчезна. В края на краищата, казваше си тя, Роуел бе един много привлекателен мъж и беше наивно от нейна страна да мисли, че той е нямал любовници, преди да се ожени. А тя можеше да види защо е бил за пленен от една толкова красива жена като Джорджина Грей. Беше също така ясно, че той въобще не беше доволен да я види сега. Тя се чудеше дали горката мисис Грей беше все още влюбена в него. Ако беше така, то трябва да

й е тежко да вижда Роуел женен сега и да се среща и разговаря с неговата съпруга.

Като че ли за да увери Уилоу, че вече няма интерес към бившата си метреса, Роуел постави ръката си върху тази на Уилоу и каза на Джорджина:

— Ако ни извиниш, наистина трябва да обърнем внимание и на другите гости на Есме.

Когато погледна лицето на Джорджина, Уилоу видя особен огън да блясва в зелените, смарагдови дълбини на нейните очи. Беше ли това разочарование? — питаше се тя, когато си тръгнаха. Тя чувстваше почти съжаление към красивата вдовица заради безцеремонния начин, по който Роуел я беше срязал. „Мъжете не винаги разбират жените — реши тя, — а могат да бъдат и жестоки.“

След вечерята — един изобилен пир, състоящ се от девет блюда в огромната баронска трапезария — някои от мъжете отидоха да играят бiliarд. Други, в това число и Роуел, седнаха да играят бридж. Джорджина Грей отиде до Уилоу и я отведе от компанията на другите дами, които се бяха събрали около домакинята с бродерии в ръце.

— Имахме толкова малко време за разговор преди вечеря — каза Джорджина с приятелска усмивка. — А вие изглеждате толкова нещастна и самотна, когато Роуел отиде преди малко да играе на карти с другите, че си помислих, че може да ви хареса да поприказвате с някоя приятелка.

Уилоу отвърна на усмивката й.

— Наистина се чувствам малко като „петото колело“ — призна тя. — Познавам толкова малко хора от обществото. Живея в Англия само от шест месеца и въпреки че се виждам с много от нашите съседи в Хавърхърст, досега нямах възможност да се срещна с приятелите на Роуел в Лондон.

Джорджина хвана ръката на Уилоу и я поведе към един от удобните дивани до прозореца.

— Скоро ще си създадете приятели — каза любезно тя. — И се надявам, че и аз ще бъда една от тях. Сега имаме идеалната възможност да се опознаем по-добре. Есме ми каза, че не сте била добре след Коледа. Но виждам, че сте се възстановили напълно.

— О, да, разбира се! — каза Уилоу, реагирайки веднага на приятелската топлина в гласа на Джорджина. Като понижи глас тя каза:

— Всъщност, не бях точно болна. Изгубих бебето, което очаквах от Роуел, и бях по-скоро депресирана, отколкото болна.

Усмивката на Джорджина застина на лицето ѝ.

— Така ли? Е, скъпа моя, ще имате други деца, не се съмнявам в това. А сега ми кажете как се справяте с тази ужасна стара баба на Роуел — истински дракон, не мислите ли?

За миг Уилоу изгуби ума и дума. Не искаше по никакъв начин да бъде нелоялна към семейството на Роуел, но в същото време за нея беше облекчение да узнае, че тя не беше единствената, която смяташе старата лейди Рошфорд за страшна жена.

Джорджина се разсмя.

— Виждам, че споделяте моето мнение за нея. Не че аз я познавам в действителност. Тъй като съм играла на сцената, определено не съм желан посетител в имението Рошфорд. Роуел каза ли ви, че бях актриса, преди да се омъжа?

Уилоу кимна с глава, тъй като не беше сигурна какво трябваше да отговори. Но Джорджина продължи:

— Била съм в имението по няколко повода. Но винаги под чуждо име, разбира се, и то когато къщата е била така пълна с гости, че старата лейди да не можеше да забележи моето присъствие. Сега, мила моя, отказвам се да говоря повече за себе си. Искам да ми разкажете всичко за себе си... и за Роуел. Не е необходимо да ми казвате, че сте лудо влюбена в него. То се вижда.

Уилоу усети как бузите ѝ порозовяха и каза срамежливо:

— О, боже! Наистина ли е толкова очевидно?

— Дори и да е, няма от какво да се срамувате. Вие сте още младоженка, нали? Скоро ще загубите този младоженски вид, веднага щом привикнете да бъдете съпруга. Сега, кажете ми, скъпа моя, как я карате с другите момчета от семейството? Винаги съм смятала Пелам за много привлекателен. Не е толкова красив, колкото Роуел, но е много забавен. Той трябваше да бъде най-големият син на фамилията. Щеше да поеме отговорностите с много по-голяма лекота и с по-малка сериозност, отколкото Роуел. Страхувам се, че наследяването на титлата в тази млада възраст състари Роуел твърде бързо. Той е повече като баща, отколкото като брат в това семейство. Знам, че няма да ви хареса, че казвам това — той е толкова стар мой приятел, — но има

моменти, когато може да бъде съвсем отегчителен със своите семейни, както и други задължения. Не сте ли съгласна с мен?

Уилоу беше изненадана не само от откровението, отнасящо се до Grandmère, но и от критичния намек на Роуел. Същевременно почувства и радост, тъй като сега тя напълно бе сигурна, че каквито и чувства да е имало някога между двамата, то те повече не съществуваха. Колкото до себе си, тя прие тази нова приятелка и когато по-късно същата вечер останаха насаме с Роуел в голямото двойно легло, тя сподели мнението си за нея.

Роуел съвсем не изглеждаше доволен.

— Какво ти каза Джорджина? — поинтересува се той с не много мил тон в гласа. — Трябва да те уверя, Уилоу, че тя е една дърдорана, на която не можеш да разчиташ.

Уилоу се засмя и се сгуши по-близо до него.

— Знам, че не я харесваш много, любов моя, но всъщност тя е напълно безобидна. Сигурна съм в това. И, Роуел, знаеш ли, тя също купува дрехите си от мадам Суеб. Каж ми сега, това не е ли съвпадение? Тя ми каза, че ако се интересувам, то ще ми каже имената на най-добрите шивачи на готово облекло, а също и на най-добрите шапкари. Трябва да ѝ бъда благодарна за съвета ѝ, защото я смятам за много красива и във всяко отношение толкова шик, колкото скъпата Силви.

— Бих предпочел да не продължаваш това приятелство — каза студено Роуел. — Ти си твърде неопитна, за да разбереш тези неща, но Джорджина наистина не е подходяща приятелка за теб.

Уилоу сви устни.

— Казваш го, защото някога е била актриса, а Grandmère не я приема в къщата. Но щом лейди Есме я кани тук, в замъка Саймингтън...

— Това е съвсем друго нещо. Есме има достатъчно такт, за да знае кога може да покани Джорджина и кога не. Нямам какво повече да кажа по този въпрос, Уилоу. Още утре трябва ясно да покажеш на Джорджина, че съм изразил нежеланието си да продължиш приятелството си с нея.

Уилоу запази мълчание. Удоволствието ѝ от вечерта изчезна и тя се чувстваше смутена от диктаторския начин, по който Роуел беше упражнил властта си като неин съпруг. Нима, мислеше си тя отчаяно,

той трябваше да дава разрешението си за избора на нейни приятелки? Тя нямаше намерение да му предложи да поканят Джорджина Грей в имението Рошфорд, но щеше да ѝ бъде приятно да се среща с нея от време на време в Лондон, да пазаруват и да пият чай в един от новите Лондонски магазини за чай, както ѝ беше предложила Джорджина.

Когато се събудиха сутринта, Нели им предложи чай и бисквити. Камериерът на Роуел влезе малко след това с малка месингова съдинка с вода за бръснене и голяма емайлирана кана с гореща вода за Уилоу. Беше жалко, че не можеха да се порадват на една баня тази сутрин, тъй като и трите бани бяха ангажирани от други гости.

Роуел говори малко, докато се обличаха и един час по-късно слезе долу за закуска. Той ѝ каза, че обичаят е да си вземат това, което си изберат от храната, която се запазваше топла, бидейки държана върху спиртници. Имаше големи, покрити сребърни блюда, които съдържаха бекон с яйца, котлети, пушена херинга и огромна купа с овесена каша за онези, които желяеха да си вземат от нея.

На една от масите имаше подноси със студена шунка, месо от дива кокошка, фазани, сирена и пресни плодове. Имаше също препечен хляб и чинии с кифли, кафе, течен шоколад или чай.

Джорджина Грей не се появи, докато Уилоу и Роуел се хранеха, но когато мъжете заминаха на лов, тя слезе долу, облечена с дълго палто от тюленова кожа, а главата ѝ беше обвита с воал. Беше се приготвила за разходка със съвсем новия автомобил, марка „Даймлер“, на лорд Саймингтън. Уилоу беше поканена да отиде с тях, но Роуел изрази мнение, че тя все още не е достатъчно силна, за да рискува и да излиза навън в такова студено време.

Тя посрещна с удоволствие неговото становище, тъй като не бързаше да разговаря с Джорджина, както Роуел я беше посъветвал. Считаше, че един такъв разговор ще постави в неудобно положение и двете. Тя прекара сутринта в библиотеката.

Тиъдър Саймингтън имаше безценна колекция от книги и Уилоу бе очарована от разнообразието им и красивите им кожени подвързии. Даже с изненада откри едно първо издание с подписа на автора — Чарлз Дикенс.

Последва обилен обяд в трапезарията с другите дами, а следобеда прекара в игра на вист. Използвайки като претекст

главоболието си, тя се извини, че няма да може да остане за чая и се оттегли в стаята си.

Роуел обаче беше решил да говори с Джорджина, щом като Уилоу не можеше. Такава възможност му се отдаде веднага, щом се завърна от лов. Той завари Нели в стаята да облича Уилоу за вечеря и знаейки, че съпругата му ще бъде ангажирана поне още един час, той се отправи към стаята на Джорджина.

Есме Саймингтън несъмнено нарочно беше определила стаята на метресата на Роуел да бъде на същия етаж, както и неговата — едно удобство, което той би предпочел с удоволствие, ако Уилоу не беше с него, но при настоящото стечение на обстоятелствата това само показваше, че Есме беше всъщност злобна и злонамерена. Тя можеше да бъде и двете, мислеше си той с яд. Нейните възгледи бяха твърде модерни и тя следваше стила, определен от принца на Уелс, като позволяваше да бъдат включени доста голям брой евреи, както и новобогаташи в нейния разнообразен кръг от приятели.

Когато Роуел почука на вратата на Джорджина, той се питаше коя от двете жени беше предложила метресата му да присъства на това парти в края на седмицата. Беше напълно възможно да са се споразумели, реши той.

Щом разбра, че Роуел е този, който чука на вратата, Джорджина веднага освободи прислужничката си. Тя беше облечена неглиже и го посрещна горе-долу само по една бродирана риза. Не направи опит да се прикрие с робата си. Като кръстоса дългите си, обути в копринени чорапи крака един върху друг, тя се усмихна на Роуел, който стоеше, облегнал гръб о затворената врата на стаята.

— Е, любими, най-после дойде — каза тя, а пълните ѝ червени устни се нацупиха подигравателно. — Помислих, че си започнал да губиш интерес към твоята малка Джорджина.

Роуел не помръдна от мястото си. От изражението на лицето му не можеше да се разбере нищо, но гласът му беше студен, когато каза:

— Не е време да се правиш на наивно момиче, Джорджина. Искам сериозно да говоря с теб.

— Да говориш, Роуел? Това няма ли да бъде загуба на малкото време, което можем да имаме за...

— Не за това съм тук — прекъсна я рязко Роуел. — Дошъл съм с единственото намерение да те предупредя, Джорджина. Ако кажеш

или направиш нещо, с което да изложиш на опасност брака ми, ще съжаляваш много! Разбра ли ме?

— О, напълно те разбирам, любов моя — това ми го казваш вече поне за двадесети път. — Тя се обърна и се вгледа в образа си, отразен в огледалото. С подчертана съсредоточеност приглади изящно извитата си вежда с върха на пръста си. — Не мога да разбера, защо непрекъснато изпитваш необходимост да се повтаряш? Постарах се да очаровам твоята скъпа малка женичка. Какво повече можеш да искаш от мен?

Роуел пристъпи към Джорджина. Раздразнението му към нея се засилваше и от факта, че тя изглежда дяволски съблазнителна в позата, която беше заела и въпреки че беше изморен от ловуването през деня, почувства, че би се любил с нея с най-голямо удоволствие. Беше сигурен, че Джорджина знаеше това, защото се усмихваше на себе си по най-равнодушен начин.

— Не знам какви мотиви си използвала, за да убедиш Уилоу, че си нейна приятелка — каза сърдито той. — Ако тя не беше толкова наивна, отдавна щеше да разбере истината през твоите думи. Есме не е трябвало да те кани на този уикенд, на който е поканила и моята съпруга.

— Есме постъпи така, само за да ми достави удоволствие — каза Джорджина безгрижно. — Какъв по-добър начин да се запозная с момичето, за което си се оженил, мой скъпи Роуел? То не подозира нищо. Защо се измъчваш толкова?

— Защото не ти вярвам — заяви категорично Роуел. — Ти протестира и то не малко, когато ти казах, че възнамерявам да се оженя и беше бясна, като не можа да ме разубедиш. Сега ще е напълно в твой стил да се опиташ да провалиш брака ми.

— И ти ме упрекваш за това? — попита Джорджина. — Не бъди такъв глупак, Роуел. Понякога се чудя на твоята наивност. Нима очакваш да не проявя любопитство към жената, която трябва да споделя леглото ти. Наистина ли не искаш да бъда малко ревнива?

Тя стана и тръгна към него. Движенията ѝ бяха грациозни и гъвкави. Повдигна ръцете си и ги обви около врата му.

— Глупаво момче — каза нежно тя. — Кой знае по-добре от теб колко те обичам? Нощем лежа будна и отчаяна и копнея за теб — моя силен, великолепен любовник. Ти ми липсваше толкова много, Роуел.

Седмицата, която прекарахме заедно, беше така прекрасна, нали? Но много, много кратка. Нуждая се от теб! Искам те...

Гласът ѝ беше толкова съблазнителен, колкото милувките ѝ и Роуел беше безсилен пред тях. Откакто тази жена първа го посвети в разнообразните удоволствия, които женското тяло може да предложи на един мъж, той не беше пожелавал друга, докато не беше срещнал Уилоу. Беше учуден, че младото, неопитно момиче, за което се беше оженил, можеше да го възбуди. Ако не по същия начин, както Джорджина, то поне до една задоволителна степен. Но Джорджина беше неотразима и когато беше в настроение да съблазнява, тя се превръщаше в изкусителка, пред която той беше беззащитен и не можеше да ѝ устои.

Когато Джорджина започна да разкопчава сакото му, той мислеше с безпокойство за глупавия риск, на който се бе изложил. На нейната прислужница можеше да се разчита, че ще бъде дискретна, но ако някой от персонала на замъка — или още по-лошо, ако Нели — се случеше да сбърка и да влезе в спалнята...

— Не, Джорджина... — започна той, но замлъкна, когато тя продължи да го разсъблича.

Роуел си помисли за миг, че в този момент младата му съпруга се приготвя да изглежда красива за него в спалнята им, само няколко врати по-надолу по коридора. Беше поразен от собствената си слабост — той, който се гордееше със силата на характера си, с почтеното си държание, със спазването на установените условности.

После престана да мисли, когато Джорджина започна да съблича своето бельо — бавно, предизвикателно, спускайки всяка дреха до краката си, докато остана съвсем гола, какъвто беше и той.

Кожата ѝ, като на всички червенокоси хора, беше алабастрово бяла, гърдите ѝ пълни, а закръглеността на широкия ѝ ханш се подчертаваше още повече от тънкия ѝ кръст. Тя имаше идеална фигура, загрозна само от един червен белег на едното бедро. Когато Роуел я видя за първи път гола, белегът ѝ го обезпокои, но сега въобще не го забелязваше. Също като едно момче, което се люби за първи път с жена, той се нахвърли върху нея с неудържима страст.

Джорджина се усмихна.

— Скъпи мой, мой чудесен Роуел — шепнеше тя, а после още по-нежно добави: — Мой, целият само мой!

Уилоу се върна в имението Рошфорд в едно почти идеално настроение. Роуел също беше в отлично настроение, което не го бе напускало още от дългата неделя, прекарана в замъка Саймингтън. Сутринта бяха отишли на църква и Роуел ѝ се бе усмихвал и държал ръката ѝ по време на цялата доста отегчителна проповед.

През нощите, прекарани в замъка, не се бяха любили нито веднъж и това беше единственият малък облак на иначе съвършено ясният хоризонт. Тя си казваше, че съществуваха много причини, поради които Роуел не искаше да предяви съпружеските си права: освен погрешните съображения за здравето ѝ — защото всъщност тя се беше възстановила напълно — причина можеше да бъде и прекалено голямата му умора след лова в събота; а в неделя вечер, защото на следващата сутрин щеше да им предстои едно дълго пътуване до дома. Тя не позволи на такъв род мисли да я безпокоят, щом като той се показваше като толкова любящ и внимателен съпруг по друг начин, особено когато бяха в компанията на други хора.

Той се държеше така, като че ли искаше да покаже на всеки един от гостите на Саймингтън, че е един случил в брака си, щастлив мъж.

Когато накрая стана време да се сбогуват с домакините си, семейство Саймингтън изказаха разочарованието си, че Роуел и очарователната му съпруга нямало да се преместят в Лондон за Сезона^[1], както те щяха да направят; Роуел заяви, че има твърде много задължения, които го задържат в имението Рошфорд, но по-късно призна на Уилоу, когато бяха само двамата, че беше казал това само за извинение.

— Истината, скъпа моя, е че тази година не можем да си позволим разточителните забавления, каквито се очакват от хора в нашето положение — каза той.

Той не уточни, че до следващата година щеше да се присъедини огромната осигуровка, която Уилоуби Тетфорд беше направил на дъщеря си, към стопилите се средства на семейство Рошфорд; и че тогава те щяха да могат да се забавляват много добре и да си доставят всякакви удоволствия по време на лондонския Сезон.

— Ще трябва да се задоволим само от време на време да присъстваме на конните надбягвания и с една-две вечери, прекарани в града — добави той. — Вярвам, че това ще ни е достатъчно.

— Да, разбира се, Роуел — увери го Уилоу.

Беше изненадана, че той като че ли не разбираше, че тя беше щастлива навсякъде, стига той да е с нея.

В имението обаче ги очакваха неприятности и част от щастието на Уилоу угасна. Grandmère беше посетила Доди по време на тяхното отсъствие. Тъй като я намерила с лека настинка, която бе прихванала от Вайълет, старата лейди беше прибрала всички книжки и играчки на Доди, считайки, че неразположението ѝ се дължи на тях. Уилоу беше посрещната от разплаканото дете, което смяташе, че нещата му никога нямаше да бъдат върнати. Без да се посъветва с Роуел или Grandmère, Уилоу ѝ ги върна веднага. За щастие и на двете, Grandmère не счете за необходимо да посети отново своята внучка и нямаше представа, че Уилоу бе отменила заповедите ѝ. Уилоу реши да не споменава нищо за това пред Роуел.

Той също имаше неприятности тази пролет. Възпитателят на Рупърт писа от Оксфорд, че този негов ученик не полага много усилия в подготовката на уроците си. Роуел беше вбесен и когато Рупърт се върна вкъщи за великденската ваканция, между двамата братя се разигра горчива сцена. Рупърт обеща да се съсредоточи и да учи по-усърдно, но направи малко в тази насока през ваканцията. Скоро след като започна летният семестър, неговият възпитател писа отново — този път, за да съобщи, че по негово мнение Рупърт няма шанс да завърши годината.

Това известие пристигна със следобедната поща и беше донесено от Хенри, лакея, на верандата, където Роуел и Уилоу си пиеха следобедния чай. Юнското слънце беше накарало много рози да цъфнат, а орловият нокът, който покриваше покрива на верандата, беше целият в цвят. Техният аромат се смесваше с мириса на прясно окосена трева и въздухът бе пропит от чудно спокойствие и тишина, на които Уилоу се бе наслаждавала до този момент.

Доброто настроение на Роуел изчезна веднага и по лицето му се изписа тревога, когато с гневен тон препрочете на глас съдържанието на писмото от възпитателя на Уилоу.

— Но наистина ли това има голямо значение, любов моя? — попита Уилоу с умиротворителен тон. — Рупърт никога няма да работи, когато напусне университета.

— Не е там работата, Уилоу — каза Роуел. — Този мой брат е нехранимайко, позор за семейството ни. Смятам за непростимо, че е

дал повод на някого да напише такова писмо за представител на фамилията Рошфорд. Ще трябва да говоря с Grandmère по този въпрос.

Сърцето на Уилоу замря. Тя изпитваше съжаление към този особен брат. Пелам беше в състояние да се защитава сам, Франсис нямаше нужда да го прави, тъй като Grandmère никога не го критикуваше, Тоби живееше в един свой, собствен свят. Но Рупърт... той копнееше за обич, разбиране и одобрение, но като че ли винаги успяваше да опълчи срещу себе си своето семейство.

Grandmère се ядоса на писмото на възпитателя дори повече, отколкото Роуел. Двамата прекараха няколко часа, разисквайки случая и когато Роуел излезе от стаята на старата лейди, той съобщи на Уилоу, че са решили да изпратят Рупърт в армията, веднага щом напусне Оксфорд, в края на учебната година.

— Може би година или две в кавалерията ще направят мъж от него — каза Роуел. — Изглежда Grandmère вярва, че това може да стане и аз се съгласих с нея.

Уилоу не можа да се въздържи и направи възражението, което беше на устата ѝ:

— Това със сигурност е лудост — възкликна неблагоприятно тя. — Рупърт е артистична натура — чувствителен, резервиран, срамежлив младеж. В армията...

— И какво знаеш ти за армията или за каквото и да е било от този род? — прекъсна я Роуел и на красивото му лице се изписа гняв. — Крайно време е да научиш няколко истини за живота, Уилоу, и тогава ще можеш да съдиш по-добре дали по-възрастните хора знаят повече, или не. Това момче е женствено. Ако сега не предприема нещо, за да го предпазя, той ще свърши, бидейки заклеймен като хомосексуалист.

Като видя израза на неразбиране, изписан на лицето на своята съпруга, той добави малко по-меко:

— Има хора, на които естествените инстинкти са погрешно ориентирани — както при онзи приятел, Оскар Уайлд, който мисли, че е безумно влюбен в едно момче. Само един Бог знае защо стават такива неща, но те наистина съществуват. И когато вземат връх, това има сериозни криминални последици. Разбра ли сега?

— Искаш да кажеш, че има мъже, които не могат да обичат жените, както другите мъже? — попита замислено Уилоу.

— Точно така! — отговори Роуел. — И за да съм по-ясен, те обичат мъжете по същия начин, по който другите мъже обичат жените.

Уилоу се смълча. Тя не беше толкова ужасена, колкото изненадана. Но нищо, колкото и необикновено да беше, не можеше да промени факта, че армията не беше разрешение на въпроса за Рупърт, мислеше си тя. Не можеше да си представи по-малко подходящ човек за войник от него. Тя беше израснала с историите, разказвани от баща ѝ, за куража и смелостта на мъжете, които са се сражавали в Гражданската война.

Съвсем отделно от характера на Рупърт, неговото телосложение, макар в основата си здраво, беше предразположено на слаби пристъпи на астма, от които той страдеше фактически от дете.

— Мислиш ли, че ще приемат Рупърт в армията? — попита нерешително тя Роуел. — Той не е много здрав.

— Разбира се, че ще го вземат! — отговори нетърпеливо Роуел. — Grandmère познава генерал сър Уилямс Хакет наистина много добре и няма съмнение, че генералът ще ѝ направи услугата, като вземе един от внуците ѝ в полка. Пропускаш факта, че дядо ми и баща ми бяха военни с доста голям чин. Аз ще пиша на генерала, а и на Рупърт, днес следобед.

Тъй като Роуел беше ангажиран с тази работа, Уилоу отиде да види Тоби.

— Изглежда стана обичай да споделям проблемите си с теб — каза извинително тя, след като свърши с обяснението относно своята загриженост към Рупърт.

Тоби махна с ръка на нейното желание да се извини, като се усмихна.

— Тайните ти са на толкова сигурно място при мен, колкото биха били в изповедалнята — каза той. — Но, Уилоу, много се съмнявам, че има нещо, което някой от нас да може да направи, за да спре някой план, който Роуел и Grandmère са замислили. Те са страхотна двойка, когато се обединят в схващанията си и не мисля, че ще имаме голям успех, ако се опитаме да се опълчим срещу тях. Но когато новината стане явна, ще кажа на Роуел, че аз също смятам това за лудост. Може да подхвърлиш тази тема на разговор пред мен, когато се храним, тъй като Роуел няма навика да говори с мен за своите планове.

Както беше предсказал Тоби, нито Роуел, нито Grandmère искаха да чуят неговите доводи и да намерят алтернативно занимание за Рупърт.

Дългата лятна ваканция беше изпълнена с несигурност, докато нещастният Рупърт очакваше резултатите от изпитите си. Уилоу не можеше да помогне, но беше повлияна от очевидния страх на Рупърт за участта, която го очакваше.

— Роуел не ми позволява да споменавам нищо по този въпрос — каза тя на Тоби. — Не е ли ужасно, че при това прекрасно време и в тази хубава къща, тук трябва да има такива разногласия?

Но Рупърт не беше единственият проблем, който разваляше семейната хармония. Когато се върна с Роуел от едно посещение при техни съседи, Уилоу се качи в спалнята си, за да се преоблече. Преди да отвори вратата, тя чу плач отвътре. За нейно учудване обикновено щастливата и усмихната Нели беше коленичила до леглото със заровена в ръцете си глава и плачеше безутешно.

Уилоу отиде бързо при нея. Тя беше дълбоко привързана към очарователната малка прислужничка, която я чакаше неуморно от зори чак до късно през нощта, както често ставаше. Без значение колко дълги и уморителни часове беше работила, Нели никога не се оплакваше и бе показала на Уилоу, че щастието ѝ в този живот зависеше единствено от това, нейната млада господарка да бъде доволна и щастлива.

— Какво се е случило, Нели? Да не би да си получила лоши новини от семейството си? Не плачи, а се опитай да се успокоиш и ми кажи какво има.

Кръглото лице на Нели беше зачервено от плач. С наведена глава надолу, тя не можеше да говори, задавена от риданията си. Когато Уилоу ѝ помогна да се изправи на крака и ѝ подаде една малка дантелена кърпа, с която да избърше очите си, тя най-сетне можа да проговори.

— Мистър Франсис, милейди — каза задъхано тя. — Трябва да бе пил твърде много или нещо подобно. Докато вие и господарят не бяхте вкъщи... той... той... той ме настигна в коридора... до стаята за бельо... и той... той...

Бледите бузи на Уилоу порозовяха от гняв, като предположи какво се беше случило.

— Той не ти направи нищо лошо, нали, Нели? Трябва да ми кажеш.

— Не, милейди, всъщност не — каза Нели. — Просто ме хвана и ми каза колко хубава съм била и... и се опита да ме целуне. Казах му, че съм едно сериозно момиче и не е прилично да се възползва от мен. В началото той като че ли не искаше да слуша и ми каза, че съм била много глупава и че всяка английска прислужничка знаела каква чест е за нея един истински джентълмен да ѝ обърне внимание. Аз се опитах да го отблъсна и тогава... тогава той чу, че някой се качва по стълбите... Мисля, че беше мисис Спийърс... или може би мис Милдред. Както и да е, тогава той ме пусна, но...

Тя отново избухна в ридания.

— Той каза, че накрая ще постигне своето — задъха се тя, — даже ако трябва да чака до следващата ваканция. Ох, мис Уилоу, милейди, толкова съм уплашена.

— Не се страхувай — отговори Уилоу. По-ядосана тя никога не се беше чувствала през живота си. — Ще накарам Роуел да говори веднага с Франсис. Ще бъдеш в пълна безопасност под моя покрив, Нели, обещавам ти.

След като изпрати Нели в стаята ѝ, Уилоу изми лицето си, приглади косата си и се спря малко, преди да отиде да потърси Роуел в библиотеката. Сега, когато се почувства малко по-спокойна, тя си спомни, че Франсис не можеше да бъде виновен за нищо в очите на Grandmère и че Роуел никога нямаше да се обърне против баба си.

„Този случай е по-особен“ — каза си тя. Беше наясно, че тук все още властваше старата традиция на *droits de seigneur*^[2], но този отвратителен и нечестен обичай нямаше да мине, докато господарка на къщата беше тя. Щеше да покаже съвсем ясно на Роуел, че не Рупърт трябваше да бъде изгонен от къщата, а Франсис, щом не можеше да се владее. В този случай Роуел не можеше да ѝ противоречи.

Побиха я студени тръпки, когато помисли, че бе вече приела като даденост обичайната липса на поддръжка или успокоение от страна на мъжа си, за когото се беше омъжила и когото обичаше толкова много.

Нека бъде така, реши тя. Не трябваше да показва никаква слабост. Главата ѝ се вдигна гордо, а устните ѝ образуваха една линия, изразяваща упоритост, когато тръгна да търси съпруга си.

За нейна изненада Роуел, въпреки че не придаде голямо значение на инцидента, се съгласи, без да спори с нея, да поговори с Франсис за това. И наистина той предупреди брат си да не повтаря постъпката си и дори отиде толкова далеч, че се закани да отнеме отпусканата му месечна сума за харчлък, ако това се случеше отново.

Доверието на Уилоу в Роуел се възвърна и щастието ѝ щеше да бъде пълно, само ако беше заченала и друго дете. Но това не стана до следващото лято, когато нейното най-съкровено желание се сбъдна.

---

[1] Лондонският светски сезон — месец май и юни. — Б.пр. ↑

[2] господарско право (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

СЕПТЕМВРИ 1893 ГОДИНА

Беше късно лято. Роуел отсъстваше от къщи. В края на юни той беше получил покана от един стар приятел от годините в Оксфорд да отидат да спортуват катерене в швейцарските Алпи и беше съобщил на Уилоу, че има голямо желание да участва в тази експедиция, в която за съжаление тя не можеше да бъде включена.

Макар че сърцето на Уилоу замря при мисълта за двумесечната раздяла, което това пътешествие щеше да изисква, заради Роуел тя се опита да не го показва и изрази своето одобрение на тази идея. Роуел не се нуждаеше от втора покана. Благодарен на младата си съпруга, че не го накара да се чувства виновен, че я изоставя, той направи всичко възможно през нощта, преди да напусне имението Рошфорд, да даде израз на обичта си.

Уилоу сега знаеше, че през въпросната нощ беше заченала дете и доктор Форбс ѝ беше препоръчал да почива колкото е възможно повече, ако иска да избегне друго помятане. Тя лежеше на дългия бамбуков стол под сянката на голямата липа и гледаше езерото, четеше или разговаряше с Тоби. Роуел беше все още в Швейцария и Тоби сигурно бе усетил нейната самота, защото често пренебрегваше работата си, за да ѝ прави компания.

Горещото време напомняше на Уилоу за чудесното, щастливо лято, което беше прекарала като дете в имението Рошфорд. Тя често говореше на Тоби за онези щастливи дни, а в гласа ѝ се долавяха винаги тъжни нотки.

— Не ти ли изглежда странно — отбеляза тя сега, — че мисля за тях, като за най-щастливите дни в моя живот? А съм тук, омъжена за мъжа, когото обичам, нося детето му, но при все това поради някаква неизвестна причина съм тъжна.

Тоби се беше изтеглил в цял ръст върху напечената от слънцето трева до стола ѝ с ръце, сгънати в лактите зад главата си. Сега очилата му не се намираха в края на носа, както обикновено, а прибрали в джоба на разпрания му блейзер. Като гледаше как ръката му с дълги,

чувствителни пръсти се протяга, откъсва едно стръкче трева, което беше потъмняло от парещото слънце, и го слага между зъбите му, Уилоу си каза, че в този момент той изглеждаше много по-млад от обикновено. Бръчките от челото му бяха изчезнали и той изглеждаше на много по-малко години от Роуел. Беше свикнала да мисли за Тоби като за по-големия брат и сега си напомни, че той всъщност беше само на двадесет и пет години.

Той не отговори веднага на забележката ѝ и като че ли се беше унесъл в мислите си, дъвчейки стръкче трева. Уилоу се усмихна, наблюдавайки го. Тоби винаги се съсредоточаваше най-внимателно над всеки проблем, който тя поставяше пред него — като че ли той наистина смяташе, че нейните малки глупави беди бяха толкова важни, колкото неговата работа, а никой не знаеше по-добре от Уилоу колко много значеха за него заниманията му.

— Ти си единственият член от семейството, който се отнася сериозно към работата ми — беше ѝ казал той. — Но в действителност, аз наистина вярвам, че тя е важна, Уилоу. Мисля, че мога да дам своя принос в нещо, което има смисъл за медицината, ако моите теории бъдат публикувани. Трябва да ги докажа научно, разбира се, но един ден ще го направя.

Уилоу започна да разбира колко много от собственото аз на Тоби се беше обвързало с неговите изследвания. Те бяха неговия живот и той им се беше посветил. Затова оценяваше високо неговата готовност да остави настрана работата си, когато тя се нуждаеше от вниманието му. По нейно искане той беше загубил много време, за да се опита да разубеди Роуел и Grandmère да не записват Рупърт в армията. За жалост нито тя, нито Тоби бяха успели да го спасят от войската, тъй като той достигна само посредствената четвърта степен на оценяване в Оксфорд. Роуел и Grandmère бяха продължили да следват плановете си за неговото бъдеще. Те бяха писали на сър Уилямс Хакет във Военно министерство. Като стар приятел на сина ѝ Оливър генералът беше препоръчал нейният внук да бъде изпратен в Египет. Той беше влязъл във връзка с британския командир на армията там — един млад, амбициозен полковник на име Хърбърт Китчънър — с предложението Рупърт да стане един от неговите адютанти.

— Чел съм, че сражението с дервишите по време на акцията Тоски било ужасяващо — каза Тоби на Роуел в присъствието на Уилоу.

— Не можете да изпратите Рупърт там.

— Той се нуждае точно от това, за да стане един истински мъж от него — натърти Grandmère, а Роуел отбеляза колебливо, че не мисли там да се водят толкова битки в днешно време, въпреки че Китчънър може би планирал завладяването на Судан.

Самият Рупърт не направи опит да отмени намерението на баба си и Роуел.

— Какъв смисъл има? — беше казал той на Уилоу и Тоби със свалени надолу очи, в които имаше отчаяние. — Никога не съм бил в състояние да се опълча срещу Роуел и Grandmère. Бях съвсем нещастен в Итън, но те не ми позволиха да го напусна. Нямах желание да отида в Оксфорд, но те настояваха. Роуел просто ме заплашва да ме остави без пукната пара, ако не му се подчиня и сега.

Уилоу почака, докато пребледнелият, нещастен младеж замина за Египет през април. Тогава тя помоли Тоби да ѝ обясни защо Роуел, а не старата лейди взимаше в края на краищата решенията за семейните дела.

— В действителност Grandmère ги взима — каза ѝ Тоби. — Роуел беше само на четиринадесет години, когато баща ни умря. Той беше упоменал в своето завещание Grandmère за наш настойник, докато тя реши кога ще бъде уместно да предаде отговорността за нас на Роуел. Тя реши да го направи, когато той навърши пълнолетие. Баща ни беше оставил на всеки от нас една сума, която не може да бъде пипана, докато не стигнем тридесетгодишна възраст. Лихвата от този капитал ни се дава по усмотрение на нашия настойник. Затова ние всички сме зависими от благосклонността на Роуел, докато достигнем почтената възраст от тридесет години. Дори и Роуел не може да пипа парите и ето защо...

Като прекъсна изречението по средата, той погледна Уилоу с един особен, тъжен поглед.

— Ето защо Роуел трябваше да се ожени за някоя жена с пари? — довърши изречението му Уилоу. И преди Тоби да може да каже нещо, тя добави успокоително: — Не трябва да се чувстваш неловко, Тоби. Роуел сподели напълно откровено с мен това. Той ми обясни, че когато се влюбил в мен, не е знаел дали аз имам мои лични пари. Нямало е начин да знае, че татко ще ми припише известна сума пари, за да ме обезпечи материално, нито пък колко голяма ще е сумата —

толкова голяма, че направи възможно да се оженим веднага. Аз съм много щастлива, че бях в състояние да помогна както на него, така и на цялото семейство. Моят баща има повече пари, отколкото му са необходими и даже не знае какво да ги прави.

„Уилоу е омъжена почти от две години — мислеше си Тоби, — но тя все още не е напълно щастлива. Роуел няма право да я оставя толкова често сама. Той няма право да продължава връзката си със своята метреса — един лукс, който той едва ли щеше да си позволи в друг случай. Джорджина иска той да ѝ купи една малка къща в Лондон и Роуел фактически я поддържа. Съвсем нечестно е от негова страна спрямо това младо момиче, което го обожава, а още повече, че с нейните пари Роуел заплаща удоволствията си.“

— Надявам се само състоянието ти да те прави толкова унила — каза накрая той с успокоителен тон в гласа си. — Роуел ще си бъде скоро вкъщи и ти ще се почувстваш по-добре.

Уилоу въздъхна.

— Нямам право да се чувствам така отвратително, нали? — попита реторично тя. — В действителност трябва да се чувствам точно обратното. Има толкова много неща, които ме радват. Ободряващо е да мисля за Доди, например. Тя напредва толкова добре сега, Тоби, че съм решила да предложа на учителя от селото да идва вкъщи и да я обучава по различните предмети. Ако си съгласен с идеята ми, ще ме заведеш ли до селото, за да поговоря с Джеймс Макгил за нейните уроци, Тоби? Нямам намерение да искам разрешение от Grandmère за това — засмя се тя дяволито. — Смятам да я поставя пред fait accompli^[1] — както миналия път.

— Ако искаш, ще те заведа още този следобед, Уилоу — отговори веднага Тоби. — Училището свършва в четири часа и тогава ще имаме възможност да разговаряме с Макгил. Колкото до Grandmère, ще ѝ кажа, че в твоето положение не трябва да бъдеш разстройвана, за да не пометнеш още веднъж. Това ще трябва да парира възраженията ѝ.

Усмивката на Уилоу помръкна внезапно и тя въздъхна, а очите ѝ станаха отново тъжни.

— Започвам да мисля, че Grandmère не се интересува, ако аз пометна, Тоби. Тя не изглежда ни най-малко доволна от това, че чакам

дете. Роуел казва, че тя вероятно се тревожи да не би да родя момиче. Тоби, няма никаква опасност, нали? Искам моето дете да бъде идеално.

Тоби се повдигна на единия си лакът, така че да може да гледа право в развълнуваното лице на Уилоу.

— Не мога да ти дам доказани факти — каза спокойно той. — Но аз съм правил много изследвания по този въпрос и моето искрено убеждение е, че няма никаква връзка между смъртта на първите две момичета в семейството с това на майка ми или със състоянието на Доди. Смятам, че децата може да са починали от дифтерит, но не мога да го докажа. Доктор Форбс настоява, че не е допуснал грешка в диагнозата си, но честно казано, аз не му вярвам. Той изцяло е зависим от Grandmère, тъй като от нея зависи стандарта на живот, на който се радва, и не мисля, че той ще го признае, даже ако вярва, че е бил неправ.

Очите на Тоби гледаха замислено, когато той навлезе по-дълбоко в своята теория.

— Колкото до Доди, стигнах до заключението, че тя се е разболяла от детски паралич, скоро след като се е родила. Това би обяснило спирането на развитието на лявата ѝ ръка и крак. Но въпреки че Форбс отиде толкова далеч, че се съгласи, че може да съм прав, той продължава да твърди, че нейното умствено развитие също било забавено. Ти и аз обаче много скоро ще му докажем, че греши. Интелектуално Доди напредва много бързо и дори показва, че притежава изключителна интелигентност. Сега, ако Макгил се съгласи да дойде в къщата и да я види като педагог, той ще може да ни каже мнението си.

Уилоу протегна ръката си и я постави върху ръката на Тоби.

— Не знам какво щях да правя без теб, миличък Тоби — каза топло тя. — Мисля, че ти си най-прекрасният брат, който едно момиче може да иска. Знам, че е много егоистично от моя страна, но те моля, не се влюбвай и не се жени прекалено скоро. Ще ми липсваш страшно много, ако заминеш оттук.

Лицето на Тоби почервения. Той се опита да обърне на смях комплимента, който тя му направи.

— Нямам ни най-малко намерение да се влюбвам или да се женя — каза решително той. — Вече съм женен за работата си, както знаеш,

Уилоу. Страхувам се, че една съпруга не би получила достатъчно внимание от моя страна.

— Подценяваш се — каза усмихнато Уилоу. — Ти би бил един много добър съпруг, а и добър баща. Доди те боготвори. Но е излишно да ти казвам това.

Тоби извади часовника си и примижа късогледо към циферблата.

— Мисля, че трябва да се приготвим, за да отидем в селото — каза той. — Стига да се чувстваш добре, Уилоу.

— Чувствам се много добре — отговори Уилоу и настроението ѝ се подобри от щастливото предчувствие. — А е и такъв хубав ден, че ще се радвам да се разходя до селото.

Децата излизаха от училището, когато Тоби и Уилоу пристигнаха с високата двуколка в четири часа и спряха пред него. Джеймс Макгил беше в класната стая на по-големите ученици, когато те влязоха в малката каменна сграда. Пред катедрата му, поставена върху издигнат подиум, стояха две малки фигури — на осемгодишно момче, облечено в стари кафяви панталонки и памучна риза, и малко момиченце, облечено в твърде голяма за неговия ръст рокля, която напълно покриваше черните му чорапи и обувки. Учителят им подаваше някакъв пакет, който момчето взе с нетърпение. То докосна челото си, а неговата сестра направи реверанс. После двете деца хукнаха навън през страничната врата, без да забележат посетителите.

Джеймс Макгил се изправи с леко смутен вид.

— Баща им е болен и не може да изкарва надницата си. Затова им дадох да занесат малко храна вкъщи — обясни той, като че ли беше хванат да върши нещо нередно. Той огледа празната стая с желанието да се извини. — Страхувам се, че тук няма много удобни места, на които мога да ви предложа да седнете, лейди Рошфорд.

Уилоу тръгна с усмивка към него.

— Мисля, че не познавате моя девер, мистър Макгил.

Мъжете си стиснаха ръцете и се изгледаха деликатно.

Джеймс Макгил не беше чувал много похвални неща за братята Рошфорд и не беше очарован от младия барон, когото беше срещнал в църквата една неделя. Смяташе, че той е деспотичен и студен в маниерите си. Смяташе, че Пелам Рошфорд е с по-приятен характер, въпреки че самият той имаше твърде малко общо с тази типична млада кръв, чиято главна цел в живота беше да се забавлява. Но беше чувал,

че Тоби Рошфорд бил различен от братята си, със склонност към науките, като самия него.

За изненадващо кратко време двамата мъже така се увлякоха в разговор, че Уилоу беше почти забравена. Тяхната бързо зародила се симпатия я радваше, защото харесваше и уважаваше и двамата. Тя седеше притихнала и слушаше как Джеймс Макгил отговаря на въпросите на Тоби, като например този, какво беше накарало младият учител да дойде тук, в селцето Хавърхърст.

— Първоначално мислех да започна работа в едно основно училище в Лондон — каза Джеймс, — където имаше свободно място за учител — току-що придобил необходимия ценз. Но трябва да призная, че нямах особено желание за това. В класовете имаше от петдесет до шестдесет деца — ужасяващ брой, повечето от които бяха от най-бедни семейства. Те седяха наблъскани на скамейките — бледи, слаби, гладни, малки бездомници, някои от които бяха едва на три години. Исках да дам храна за мозъците им, но виждах, че за повечето от тях по-необходима бе храна за техните тела.

— Тук, в Хавърхърст няма такава беднотия, нали? — намеси се Уилоу.

— В селата има повече храна, отколкото в градовете, а и класовете са по-малки — каза учителят. — Случва се само от време на време някое дете действително да изпадне в нужда.

— Тогава ще се радвам, ако ми предоставите списък на тези семейства, които са с ограничени финансови възможности — каза Уилоу. — Не е честно вие да бъркате в джоба си и да помагате на такива деца. Ако последната лейди Рошфорд беше жива, сигурна съм, че тя щеше да се заеме с тази работа, но сега това ще бъде моя привилегия.

— Много мило от ваша страна — каза учителят.

След това той покани посетителите си в своя дом — една малка къща с четири стаи, която беше прилепена до училището. Жената, която пазеше училището, възрастна вдовица на име Мери Гасонс, която работеше при него като домакинка, им приготви чай. Объркана от важността на тези неочаквани гости, тя се разбърза да извади чашите от хубавия порцелан и покривка за чай.

— Тя е една мила душа, която се грижи за мен като майка — каза младият човек, сочейки към дивана с изтъркана дамаска, където Уилоу

и Тоби можеха да седнат.

Навсякъде из стаята бяха разхвърляни тетрадки и учебници, които той напразно се мъчеше да подреди.

— Моля ви, не се безпокойте — каза Тоби, като се усмихна. — Лейди Рошфорд е свикнала на безредие от този род в моята работна стая и вече знае неудобството, което може да се получи в резултат от усърдно подреждане.

След като изпиха с удоволствие чая, който мисис Гасонс им беше приготвила, Уилоу и Тоби повдигнаха въпроса за Доди. Джеймс Макгил веднага се интересува от малкото момиче.

— За мен ще бъде чест да имам привилегията да обучавам това дете — каза той. — Макар че нямам много свободно време на разположение, със сигурност ще мога да идвам за един или два часа няколко пъти в седмицата. Мис Доди доволна ли е от тази идея?

— Все още не сме ѝ казали — отговори Уилоу. — Не исках да се разочарова, ако вие нямахте възможност да я посещавате. Но тя е жадна за знания, мистър Макгил, и не трябва да се съмнявате, че ще бъдете радостно приет от нея.

— Разбира се, ние ще ви предложим подходящо възнаграждение — каза Тоби.

Не му беше нужно много време, за да прецени, че младият учител по всяка вероятност трудно свързваше двата края със своята мизерна заплата. Липсата и на най-елементарен лукс около него говореше ясно, че той няма лични средства.

— Може да срещнем малка спънка при реализация на нашите планове — каза притеснено Уилоу. — Мисля, че вече съм споделяла с вас, мистър Макгил, че бабата на моя съпруг, лейди Рошфорд, е много загрижена за здравето на Доди. Тя може да има възражения за понататъшното ѝ образование. Както моят девер, така и аз обаче се надяваме, че можем да я склоним да промени позицията си.

— Наистина твърдо сме решени да го направим! — каза Тоби и се усмихна.

— Тогава ще очаквам вашето потвърждение — отговори Джеймс Макгил.

Когато подкараха двуколката към къщи, Тоби сподели, че младият учител, със своето бодро, обветрено лице и жълтеникавочервена коса, му е допаднал.

— Нашата Доди има необходимост точно от такъв учител — каза той на Уилоу, като насочи коня в посока към къщи. — Прекалената строгост може да я изплаши. Той ме впечатли с любезността и необичайната изисканост за човек, произлязъл от неговата среда.

Както се бяха договорили помежду си, Уилоу и Тоби отидоха при Grandmère не с предложение, а със съобщение, че вече са уредили Доди да бъде обучавана въщи по различни предмети.

Очите на Grandmère светнаха като две черни, лъскави мъниста.

— Не искам този мъж в къщата, а още по-малко да му бъде позволено да посещава моята внучка в спалнята ѝ. Една такава идея е не само неприлична, но най-вече и неблагоприятна.

Гласът ѝ беше изненадващо решителен за човек на нейната възраст. Сега гневът бе изкривил лицето ѝ, отнемайки му достойнството.

Но Тоби държеше на своето.

— Мога да ви уверя, Grandmère, че сме осигурили на Доди един инвалиден стол, на който тя ще седи един или два часа на ден. Столът може да се движи, така че Доди ще има възможност да се придвижва с него до старата детска класна стая, където мистър Макгил ще работи със своята ученичка, а за да бъде спазено напълно благоприличието, Вайълет ще стои при тях по време на заниманията.

Гневът, който беше завладял още в началото старата лейди, сега стана толкова силен, че тя не можеше да говори. Мили забърза към нея, тъй като тя започна да пелтечи, поставяйки малката си дантелена кърпичка на устата си.

— Ще умориш баба си — извика плачливо тя на Тоби. — Въобще не мислиш за нея!

Погледът на Тоби срещна очите на Уилоу. Той кимна едва забележимо с глава.

— Сигурен съм, че Grandmère ще се почувства по-добре, щом веднъж свикне с мисълта, че нейната внучка е наистина едно умно дете и че само ще извлече полза от едно подходящо обучение — каза спокойно той.

— Трябва да се движим в крак с времето, лельо Мили, а Доди не трябва да остане прикована към леглото.

— Никога няма да се примиря с това! — каза като на себе си Grandmère.

Тя погледна Уилоу с присвити очи.

— Това е твоя работа — каза обвинително. — Тоби никога не ми е противоречал, преди ти да дойдеш в къщата. Почакай, докато Роуел се върне, момичето ми! Изглежда и двамата сте пренебрегнали факта, че той е глава на това семейство.

— А вие не пренебрегвате ли състоянието на Уилоу? — попита спокойно Тоби. — Сигурен съм, че когато Роуел научи за това, ще поиска да се увери, че тя е била щастлива и доволна през последните няколко месеца. Роуел ще бъде наистина много ядосан на всеки, който разстройва Уилоу прекалено много.

Думите му наистина подействаха на старата дама и тя замълча. Тя беше имала един дълъг разговор с най-големия си внук, преди да замине за Швейцария и той съвсем ясно ѝ беше заявил своята загриженост относно финансовите дела на семейство Рошфорд. Паричната осигуровка, която Уилоуби Тетфорд беше направил, ги беше освободила от дълговете и щеше да им подsigури едно прилично съществуване през следващите няколко години. Но наследството, което Уилоу щеше да получи лично от своя дядо, нямаше да бъде нейно, докато не навършеше пълнолетие.

— И това ще стане не по-рано от две години, Grandmère — каза Роуел. — И ако случайно моята съпруга реши да ме напусне, то по дяволите — моля да ме извините за израза, — но Уилоуби Тетфорд ще направи всичко възможно, така че аз да не мога да докосна и една стотинка от тези пари. А ние имаме нужда от тях, мога да ви уверя в това.

— Тогава внимавай в държанието си — беше казала проникателно старата лейди и като видя, че по бузите му избива червенина, добави: — Грещиш, Роуел, ако мислиш, че аз съм неосведомена за това, което става, само защото напоследък не излизам от къщи и защото рядко се събирам с обществото през тези дни. Но хората говорят, нали Милдред, и то не винаги много дискретно. Ако ти трябва метреса, Роуел, тогава е трябвало да помислиш за някоя по-добра, отколкото една третокласна актриса. Жена ти няма да я приеме много любезно, ако разбере. Ти си отговорен за щастието на Уилоу. Ти получи това, което искаше, като се ожени за нея и сега трябва да се удовлетвориш с това, което имаш. Отърви се от мисис Грей колкото е възможно по-скоро заради доброто на всички ни.

Сърдит, но отрезнял, Роуел беше напуснал стаята. Неговите забележки също бяха взети предвид. Grandmère разбираше значението и силата на парите. По този въпрос между нея и Роуел никога не бе имало разногласие.

— На Дороти не може да бъде разрешено да излиза от стаята си без изричното разрешение на Роуел — каза в заключение тя на Тоби. — Каквото и мнение да имаш за интелигентността на момичето, не могат да се отрекат недъзите ѝ и ти трябва да помислиш за братята си, Тоби — даже и ако Уилоу не го прави. Очаква се Франсис да се ожени не след дълго. Не можеш да искаш той да покани млади момичета в къщата, където... ще видят едно такова нещо.

Думите на протест бяха на езика на Уилоу, но тя почувства силния натиск на ръката на Тоби върху рамото си и затвори уста. Когато излязоха от стаята на Grandmère, той я погледна съчувствено.

— Знам точно как се чувстваш, Уилоу, но тя е твърде стара, за да се промени. Няма смисъл да се спори с нея Нека да вървим напред стъпка по стъпка. Поне прие Доди да бъде обучавана от Джеймс Макгил. Това е достатъчен напредък за един ден.

Уилоу въздъхна, без да съзнава колко беше ядосана.

— Разбира се, както винаги ти си прав, Тоби — каза тя и като хвана ръката му, я стисна нежно. — Нека да отидем при Доди и да ѝ кажем! Тоби, толкова съм ти благодарна за твоята поддръжка!

Той се спря и погледна в светналото ѝ в очакване лице.

— Ти никога не започваш борба за себе си, Уилоу. Винаги като че ли се сражаваш за някой друг. Последният път беше за Нели.

Уилоу се разсмя.

— Имаш предвид моята разправа с Роуел заради Франсис! Но аз трябваше да се противопоставя твърдо на това, което стана тогава, нали, Тоби? В края на краищата, аз съм тази, която носи отговорност за Нели.

— Както пое отговорността и за Доди също, а днес следобед каза на Джеймс Макгил, че искаш да поемеш отговорността за бедните и нуждаещи се хора в Хавърхърст. Не трябва да забравяме и усилията, които положи, за да спасиш горкият стар Рупърт — нашият единствен неуспех досега, мисля.

Уилоу въздъхна.

И въпреки това ние се опитваме, нали? — каза тя, лицето ѝ отново се беше прояснило. — Двата сме един добър отбор — ти и аз. Защото мислим по един и същ начин ли е така, Тоби?

— Може би! — отговори Тоби и нежно издърпа ръката си от нейната. — Но ти си човек с кураж, Уилоу. Можех да се занимая с Доди и нейния проблем дълго време преди ти да дойдеш в Рошфорд, но не исках да бъда въввлечен в това.

— Ти имаш работата си, Тоби — каза утешително Уилоу. — Тя поглъща толкова много от времето и енергията ти и аз наистина разбирам колко важна е тя за теб.

— Да, вярвам, че разбираш! — каза тихо Тоби. — Не мисля, че някой може да значи толкова много за мен, колкото работата ми.

В момента, в който изговаряше тези думи, той разбра, че те повече не са верни. Една жена с мило лице, едно прекрасно обично дете, беше застанала между него и работата му, изпълвайки цялото му съзнание. Когато той трябваше да прави изследванията си, тя смущаваше мислите му. Неканена, нежелана, тя се беше вмъкнала в сърцето му, което трябваше да остане завинаги затворено за нея. Тоби се беше влюбил в Уилоу — обожаваната и предана съпруга на неговия брат.

Уилоу нямаше представа за чувствата, които Тоби изпитваше към нея. Това, което знаеше, беше голямата нужда от пари, която той имаше, за да може да си купи книги, прибори за лабораторията и химикали. Много често му липсваше някоя съществена част от оборудването или информация, от която се нуждаеше, но не можеше да си ги набави, тъй като вече беше изхарчил месечната си сума. Уилоу твърдо беше решила, че той не бива да бъде безпокоен относно малкото възнаграждение, което трябваше да бъде заплащано на учителя. Ако Роуел откажеше да ѝ даде пари — мислеше тъжно тя, — нещо, което беше напълно възможно, ако и той като Grandmère разсъждаваше, че ще бъде неблагоприятно да се харчат пари за клетата Доди — тогава тя самата щеше да плати на Макгил. За щастие, наскоро Пелам беше зложил на няколко печеливши коня в конните надбягвания — и както призна, печалбите, които беше реализирал, били твърде високи.

— Сега мога да си върна дълга, който имам към теб, моя скъпа Уилоу — каза ликуващо той, а очите му святкаха закачливо, както

винаги, когато добави: — Предполагам, че никога не си мислила, че отново ще видиш тези пари, след като измина толкова много време, нали?

Уилоу беше взела парите без желание, въпреки неговите уверения, че е в състояние да изплати дълга си.

— Все още разполагам с пари — каза той, — въпреки че прекарах три великолепни дни в Лондон. Видях Веста Тили в театър „Емпайър“, „Нашата мис Гипс“ в „Гейъти“ и заведох изпълнителката на главната роля — Дениз Орм на вечеря в „Савоя“. Не съм ли късметлия, когато половин Лондон се беше събрал на входа към сцената и се опитваше да я придума да отиде да вечеря с тях?

— Предполагам, че тя е била съкрушена от хубавия ти външен вид и щедростта ти — каза Уилоу, като се засмя, тъй като доброто настроение на Пелам беше заразително.

— Бих желал да те заведа там, Уилоу — каза с въздишка той. — Веднага, щом се появи на бял свят моят племенник или племенница, аз наистина възнамерявам да те заведа в Лондон. Той ще ти хареса, Уилоу. Няма друг град в света като него. Продавачките на цветя, певците и танцьорите по улиците, опашките от хора, чакащи да влязат в концертните зали, за да чуят Кубелик или Крайслер, или пеенето на Мелба, Пати или Карузо. Или опашките пред музикалните салони, където едно евтино място на най-горния балкон струва само един шилинг. Човек може да види принца на Уелс в „Хаймаркет“, ако там има френско ревю — или може да гледа Сара Бернар или Коклен, ако има късмет да ги хване през този театрален сезон в Лондон.

Уилоу въздъхна.

— С най-голямо удоволствие бих гледала всички тези неща, Пелам, но най-много от всичко бих искала да се повозя на подземната железница.

Пелам се засмя.

— Довери ми се и пожелай нещо друго — каза той. — Във всеки случай това няма да ти хареса, Уилоу. Вагоните са пълни с отвратителен сернист пушек и ти ще се разкашляш и ще се почувстваш полумъртва за нула време.

— Е, поне съм била в замъка Уиндзор, когато Роуел ме заведе, за да бъда представена на кралицата — добави Уилоу, знаейки, че Пелам никога не беше ходил там.

Той беше любопитен — както и много други — да разбере нещо повече за мрачния шотландски прислужник Джон Браун, в чиято чест кралицата беше украсила гостната стая с кариран вълнен плат. Grandmère не разрешаваше името на този мъж да бъде споменавано в имението, но Уилоу често беше чувала братята да разговарят помежду си за това, какво голямо влияние е имал над Нейно Величество този шотландец.

— Миналата седмица видях няколко жени на велосипеди на Пикадили — каза Пелам, като се ухили. — Едната едва не падна, когато се замота в любимата коза на Ротшилд. Тя се разхожда по улицата всеки следобед, въпреки целия онзи трафик.

— Роуел ми обеща да ме заведе в Лондон и да останем там по-дълго — похвали се Уилоу. — Така че аз ще видя всички забележителности, когато му дойде времето, Пелам. Роуел каза, че ще отседнем в хотел „Браун“, защото там било много уютно.

— Това ще бъде една промяна и за двама ви — каза с половин уста Пелам, отдалечи се от шезлонга, на който се беше излегнала Уилоу, и се вгледа в градинаря, който буташе тежката косачка по тревата. Той обичаше тази къща през лятото — и през зимата също, когато тук се ловуваше и стреляше за удоволствие — но най-много я харесваше през дългите горещи летни дни като този, когато като че ли времето беше спряло, а къщата дремеше в сънливата горещина, сякаш затаила дъх, за да не наруши спокойствието околоръст.

Особено днес той се чувстваше радостен, че си е вкъщи. Може би това беше заради Уилоу, мислеше си той, която правеше да изглежда всичко толкова свършено. В дългата, светложълта рокля от шифон тя изглеждаше много млада, свежа, красива и излъчваше онова особено спокойствие, което всички жени притежаваха, когато скоро щяха да имат дете. Роуел, мислеше горчиво той, беше дяволски щастлив човек, но не го осъзнаваше. Колко време още щеше той да позволява на тази червенокоса Джорджина да го подмамва да напусне своята далеч по-красива млада жена?

„Не бих позволил на Уилоу да бъде далеч от погледа ми, ако тя беше моя жена“, каза си Пелам, като се обърна и погледна още веднъж към момичето в шезлонга. Той бе шокиран, че все още можеше да изпитва желание към нея, дори като знаеше, че тя носи детето на брат му. Развлеченията в Лондон нямаха достатъчен успех в опитите му да

забрави Уилоу. Нейната светлозлатиста коса и огромни, черни, изразителни очи го смущаваха по начин, по който никоя друга жена не можеше да го развълнува.

„Един ден — мислеше си той, докато се отдалечаваше от нея, тръгвайки към къщата, — един ден аз ще я имам; ще я накарам да разбере, че сгрещи, като обикна този студен мой брат. Тя има нужда от развлечения, смях и щастие, а Роуел не ѝ дава нищо от това. Колкото до страстта...“, но той предпочете да избегне мисълта за това как Уилоу се намира в ръцете на брат му.

Уилоу вдигна поглед към мъничката дрешка, която шиеше за детето, което очакваше, и се загледа към Пелам, който се отдалечаваше. Лицето ѝ се смекчи и на него се появи усмивка. Беше прекрасно, че той си беше вкъщи. Самото му присъствие ободряваше атмосферата, а неговата склонност да флиртува и комплиментите му бяха точно това, от което тя се нуждаеше, за да се повдигне нейният унил дух, съответстващ на тромавата ѝ фигура. Тя не вярваше, че е пренебрегната от Роуел, както твърдеше Пелам. Тя самата бе насърчила Роуел да отиде на това пътешествие без нея. Беше му казала честно, че ще бъде много нещастна, ако мисли, че тя е причината той да отклони поканата на своя приятел.

— Винаги намирам с какво да се занимавам, а в лицето на останалите членове от семейството имам добра компания — бе го уверила тя.

Той беше възнаградил себеотрицанието ѝ с най-топли целувки, а вечерта преди да замине ѝ даде красива златна брошка, украсена с перли, която бе принадлежала на майка му. Той я беше дарил и с нещо друго, много по-скъпо, мислеше тя — детето, което носеше сега с такова удоволствие.

Тя погледна брошката, която беше забодена за дантелената ѝ якичка. Освен годежният ѝ пръстен и брачната халка, това беше първото бижу, което Роуел ѝ подаряваше. След като се роди бебето, той щеше да ѝ купи медальон с капаче — беше ѝ обещал това — медальон, който тя щеше да си избере сама, когато отидат в Лондон.

Тя остави дрешката, която шиеше, и се облегна назад, като отпусна главата си върху меките възглавници и затвори очи. Вътре в себе си тя усети как бебето помръдна за първи път. Ръцете ѝ го обгърнаха, като че ли да го предпазят. Заради Роуел тя искаше то да

бъде момче. За нея самата това нямаше значение. Би се радвала да има едно малко момиченце с виолетовосините очи на Доди.

„Нося детето на Роуел — мислеше си тя. — Трябва да бъда най-щастливата жена на света.“

Уилоу, за разлика от Тоби и Пелам, нямаше представа, че съпругът ѝ беше в Швейцария с Джорджина Грей вместо с нея.

---

[1] fait accompli — свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

ОКТОМВРИ 1893 — МАРТ 1894 ГОДИНА

Роуел беше седнал на кожения фотьойл до камината в библиотеката, а Уилоу седеше на бюрото и пишеше писмо на родителите си.

„Роуел и аз се надяваме, че ще ни посетите скоро и ще ни гостувате няколко месеца. Съзнавате ли, че не съм ви виждала повече от две години? Толкова много ми липсваш и толкова искам да можеше да бъдеш тук за раждането на бебето, мамо, но разбирам, че татко е твърде зает, за да отсъства от работата си.“

Скоро след брака на Уилоу, майка ѝ писа, че двамата със съпруга ѝ смятат за най-правилно да оставят младата си дъщеря да свиква с новия начин на живот, без каквото и да е родителско вмешателство.

„Баща ти, както знаеш, далеч не беше щастлив от твоето решение... — беше писала в писмото си тя — и той знае, че ако дойде при теб и те намери нещастна по някакъв начин, няма да може да премълчи това.“

Уилоу беше открила, че с времето бе станало трудно да пише до дома с такива възторжени изрази, които бяха необходими, за да успокоят баща ѝ. Тя не можеше например да пише, че Grandmère за нея е като втора майка или че обича много леля Мили, или своя най-млад девер Франсис. Затова се опитваше да пише само за добрите неща в живота си. В резултат на това родителите ѝ като че ли бяха повярвали, че техните опасения са били неоснователни и че единственото им дете бе така щастливо в брака си, както само можеха да желаят.

Уилоу завърши писмото си и извади нов лист хартия за писма от чекмеджето. С второто писмо нямаше да ѝ бъде никак лесно, помисли си тя, като хвърли разтревожен поглед към Роуел. Той беше отказал да отговори на последното писмо на горкия Рупърт от Египет.

— Той е там само от шест месеца! — беше казал Роуел, като хвърли листа в кошчето за боклук с явно неодобрение. — Ще свикне с времето!

Но Уилоу се съмняваше в това. Големите, неподредени букви в думите бяха нахвърляни неразбрано по страниците, които тя получи. Беше писал, подозираше тя, в едно състояние, близо до истерия.

„Полковник Китчънър е суров, безмилостен, целенасочен, себичен човек, изцяло посветен на унищожаването на дервишите и както подозирам, на завладяването на Судан. Не мисля, че той ме харесва повече, отколкото аз него. Горещината е непоносима. Страдам от ужасно главоболие и често боледувам. Мръсотията на местното население и мизерията, която я съпътства, ме ужасяват.

Жадувам с цялото си сърце да бъда вкъщи. Мисля, че полковник Китчънър ми дава най-противните задачи, защото не ме харесва. Имам едно ужасно предчувствие, че няма да остана дълго жив в тази отвратителна страна. Уилоу, моля те да се застъпиш за мен пред Роуел. Опитай се да го накараш да разбере, че не мога да допринеса за доброто име на фамилията Рошфорд при тези обстоятелства.“

Но Роуел, който беше толкова силен и при всякакви обстоятелства умееше да запази самообладание, не беше в състояние да чете между редовете и да разбере отчаянието на Рупърт, мислеше си тъжно Уилоу. Той тълкуваше писмото на по-малкия си брат като едно оплакване от дребните неудобства. Колкото до това, че Китчънър не се харесва на Рупърт — това трябваше да се очаква, каза Роуел. Неговият хилав брат имал малко общо с един смел и амбициозен мъж.

„Скъпи Рупърт — *писа му Уилоу*. — Страхувам се, че в момента няма вероятност да ти бъде разрешено да си дойдеш вкъщи, но Роуел е убеден, че след време ще намериш живота там по-малко странен и непривлекателен. Надявам се, че когато получиш това писмо, ти вече ще се чувстваш много по-щастлив.

Междувременно, скъпи Рупърт, уреждам да ти бъдат изпратени някои лекарства, както и един пакет с храна. Тоби препоръча една смеска от опиум за стомашните ти смущения, както и антипирин и фенасетин за главоболието ти. Вярвам, че всичко това ще пристигне при теб в добро състояние и ще облекчи болките ти.

Много скоро аз ще те направя чичо. Чувствам се много добре. Твоята сестра Доди също е добре. Учителят идва три пъти в седмицата, след като свърши работата си в училището и учи Доди да чете и пише. Тя напредва много добре и с нетърпение чака да почне урока ѝ. Тоби възнамерява да направи специална подпора за крака ѝ, който, както той вярва, с помощта на патерици ще може да ѝ помогне да се научи да върви. Не сме ѝ казали още, защото се страхуваме, че изобретението на Тоби може и да не стане.“

Погледът на Уилоу стрелна още веднъж съпруга ѝ. Роуел не знаеше още нищо за тази малка тайна, която двамата с Тоби споделяха. И тъй като на никого от слугите, както и на леля Милдред, не беше позволено да влиза в лабораторията на Тоби, то и Grandmère също не беше осведомена за техния план. Само Джеймс Макгил знаеше и беше направил няколко полезни предложения на Тоби, като например това, как Доди да може сама да се научи да нагласява сложния уред.

— Детето има изключителна способност да схваща просто за минути всичко, каквото му се обяснява — беше казал мистър Макгил, а бледото му лице светеше от ентузиазъм. — Не мога да ви кажа какво удоволствие е за мен да я уча.

Роуел остави вестника си, стана и отиде до прозореца.

„Изглеждаше по-неспокоен от обикновено“ — помисли си Уилоу с тревога. Той не можеше да се занимава с нищо навън, което би му доставило удоволствие, тъй като времето продължаваше да бъде лошо и единственото, което можеше да направи, е да отиде някой ден на лов, за да постреля малко, ако времето позволяваше. Тя вече не можеше да приема гости или да пътува с каретата заедно с него, за да направят посещение на съседите, а Роуел отказваше да излезе без нея.

Обикновено сутрин беше много зает, тъй като даваше нареждания на управителя на имението или на главния коняр в конюшните, но следобедите се влачеха бавно и понеже четеше малко, и то предимно вестници, той се отегчаваше много бързо. Неговото неспокойствие караше Уилоу да се чувства виновна и тя се зарадва, че Силви щеше да дойде за Коледа, макар и придружена от своята не толкова приятна майка, братовчедката Люсиен.

Както винаги, Силви донесе светло и празнично настроение със себе си. За кратко време тя привлече даже необщителния Франсис в играта на шарада, на вист, на китайска дама и разни други droleries^[1]. Тя отхвърли възраженията на Роуел и реши, че Уилоу може да се повози малко заедно с нея в двуколката, като изтъкна факта, че свежият въздух ще ѝ подейства добре, независимо какво щяха да кажат доктор Форбс и Grandmère.

— Позволяваш на съпруга си да те командва твърде много — гълчеше тя Уилоу. — Всички мъже са диктатори, ако им бъде позволено да се държат така. Трябва да налагаш мнението си по-често, chérie^[2]!

Уилоу се разсмя.

— Но за мен е удоволствие да доставям удоволствие на Роуел — възрази тя. — Не мога да бъда щастлива или доволна, ако той не е.

Силви въздъхна превзето.

— Тогава ще бъдеш нещастна, обичайки толкова много един егоист като моя братовчед — каза тя.

Тя беше донесла от Париж един пълен комплект дрешки за бебето на Уилоу и с обичайната за нея безразсъдност — една съвсем екстравагантна и красива нощница за Уилоу.

— И така, после ще можеш да я облечеш и да седнеш в леглото. Ще изглеждаш прекрасно — засмя се тя. — Тогава твоят любим Роуел ще се влюби отново до уши в теб.

Но може би най-важното от всичко, с което Силви допринесе за тази Коледа, бе начинът, по който поддържаше Уилоу и Тоби, когато те намекваха, че на Доди трябва да бъде позволено да слезе долу и да участва в празника.

— Разбира се, че тя трябва да бъде с нас — каза решително тя на Роуел, когато той забрани всякакви такива нововъведения. — И ако Grandmère се противопостави, тогава тя ще бъде тази, която ще трябва

да остане сама в покоите си, а не бедничката малка Доди. Няма да има никакви непознати, които да видят сакатите крак и ръка на клетото дете, които, доколкото мога да разбера, са единствената причина Grandmère да възразява относно нейното присъствие. Това е жестоко, Роуел. Малкото момиче е très intelligente^[3]. Научила е няколко стихотворения наизуст от мистър Тенисън и е голяма поклонничка на мистър Ръдиард Киплинг.

Лицето на Роуел почервения.

— Съгласен съм, че сестра ми не е с толкова забавено развитие, както Grandmère и аз винаги сме мислили и че уроците не и вредят, но...

— Не съществува никакво друго валидно „но“ — каза Силви също толкова решително. — Или може би твоята гордост, скъпи братовчедо Роуел, ти пречи да признаеш, че Уилоу бе напълно права, а ти и Grandmère грешахте, отнасяйки се към детето като към ненормално?

— Сигурно не е твой прерогатив да диктуваш в моя собствен дом, Силви — отвърна ѝ Роуел. — Но щом като това е станало, то аз не съм против Доди да се присъедини към семейния кръг, но се страхувам, че това ще разстрои Grandmère, което е единствената причина, караща ме да се въздържам.

— Това не е достатъчна причина, за да лишиш едно малко момиче от по-нормален начин на живот — енергично възрази Силви. — Роуел, ако ти не поддържаш баба си, тя ще бъде принудена да отстъпи и ако го направи поне веднъж в живота си, това няма да ѝ навреди.

Уилоу седеше и гледаше, а Доди затаи дъх от вълнение, докато Вайълет я облече за първото ѝ отиване в гостната стая. Уилоу ѝ беше избрала една украсена с дантела кокетна, кадифена рокля със същия цвят като очите ѝ. За да се прикрие сакацията ѝ крак, роклята беше дълга до глезените, а дантелените маншети криеха ръката ѝ. Дори Уилоу беше изненадана колко добре изглеждаше малкото момиче, когато тоалетът ѝ беше напълно завършен.

Тоби и Пелам я занесоха до долу в плетения инвалиден стол и присъединиха комплиментите си към тези на Уилоу. Детето сияеше и Уилоу се молеше мълчаливо Grandmère или леля Мили да не помрачат

това доверчиво, невинно изражение на щастливо очакване върху лицето на Доди.

Тъй като се страхуваше, че някоя от двете може да го направи, тя предупреди Доди да не очаква твърде много от баба си или от леля си.

— Някоя от тях не излага на показ чувствата си — каза тя — и може би ще е най-добре да не се обръщаш към тях, докато те първи не те заговорят.

Доди се усмихна на Уилоу и изглеждаше напълно невъзмутима, въпреки тези предупреждения.

— Не трябва да се безпокоиш за мене, миличка Уилоу — каза тя. — Мистър Макгил вече ми обясни, че в света има хора, които не могат да превъзмогнат смущението си от несъвършенството на природата. Той каза, че те нямат намерение да бъдат груби, но не могат да променят своите първични чувства. Той казва още, че не трябва да обръщам внимание на крака и ръката си, заради това, че не са нормални, тъй като Бог ми ги е дал такива и Той сигурно е имал своите причини да направи това. Аз му разказах за Франсис и за това как той не може да понася вида ми, въпреки че ти, Тоби и Рупърт не обръщате внимание на това.

Уилоу почувства топлина в сърцето си към младия учител. Той не беше нает, за да дава духовна или морална подкрепа на това малко момиче, но изглежда успяваше да го прави отлично.

— Мистър Макгил е напълно прав — каза тя и докосна блестящата кестенява коса на Доди, която беше старателно накъдрена от винаги готовата да помогне Вайълет.

Grandmère не се появи за чая. Датън информира Уилоу, че нейно благородие, братовчедката Люсиен и леля Милдред ще вземат чая си в своите стаи. Силви беше ядосана, макар че радостта на Доди от всичко, което виждаше наоколо, беше огромна.

— Правят го нарочно, за да покажат отношението си към детето — пошушна Силви на ухото на Уилоу, — но все пак вярвам, че Grandmère ще слезе долу — просто да види какво правим.

Предположението на Силви излезе вярно. В пет часа старата лейди слезе по стълбите заедно с представителната си братовчедка и прегърбената си зълва, която се влачеше след тях, и влезе в гостната стая.

Роуел стана и се забърза към нея, като ѝ предложи стол близо до камината, където огънят гореше празнично. Инвалидният стол на Доди беше поставен под голямата коледна елха, откъдето тя можеше да се възхищава с цялата си душа на горящите восъчни свещички.

Погледът на Grandmère се стрелна към внучката ѝ, а после също така бързо се отклони от нея.

— Кажи добър вечер на баба си, Доди — каза Силви, твърдо решила да не позволи на старата лейди да пренебрегва напълно присъствието на детето. — Може би ще искаш да го кажеш на френски, така че Grandmère да може да чуе колко добре говориш нейния език.

— Bon soir, Grandmère! J'espere que vous êtes en bon santé.^[4]

— Чувствам се много добре, благодаря — отговори с неохота старата лейди, но на английски.

После очите ѝ се извърнаха към Уилоу. — Изглеждаш уморена — каза тя. — Защо не си почиваш повече?

Уилоу се помъчи да повярва, че забележката беше казана от внимание и с безпокойство за нея, но в очите на старата лейди имаше нещо, което караше думите ѝ да звучат по-скоро критично, отколкото загрижено.

Тя беше убедена, че Grandmère не приема с радост новината за бъдещия си правнук, въпреки че Роуел отричаше да е така. А сега, когато времето за раждането приближаваше, безпокойството на Уилоу започна да се увеличава, тъй като увереността на Grandmère, че болестта преследва женската страна на семейството, се предаде и на нея. Нито дори непрестанните уверения на Тоби можеха да премахнат натрапчивия страх, че може да роди момиченце, което ще умре или ще страда от болестта, от която се бе разболяла като малка Доди. Сега тя искаше и се молеше да даде на Роуел един здрав син.

Силви правеше каквото можеше, за да успокои Уилоу. Тя бе единственият човек, освен Тоби, с когото Уилоу беше споделила страховете си.

— Толкова много искам да си тук за раждането през март! — каза Уилоу, когато коледните празници свършиха и Силви започна да стяга багажа си и да се готви за заминаване. — Допускам, че фантазирам, но наистина ме е страх от Grandmère. Знам, че всъщност

тя не може да ми причини нищо лошо, но чувствам, че все пак ме застрашава по някакъв неясен начин.

Силви притисна младото момиче в прегръдките си.

— Тя е тиранин, това е всичко. Ако ти отстояваш правата си, то тя ще отстъпи. Ако питаш мен, старата дама е вземала сама решенията за това семейство прекалено дълго време. Роуел би трябвало да упражнява по-голям контрол над нея.

Тя прегърна отново Уилоу.

— Ще се опитам да ти дойда на гости през лятото — каза успокоително тя. — Или още по-добре, ти можеш да ми гостуващ в Париж. Ще се забавляваме чудесно заедно. Ще изпратя мама в провинцията и ще уредим нещо, което да ангажира Роуел. Тогава ще бъдем свободни и ще се забавляваме, нали?

Уилоу се усмихна.

— Тази дума „свобода“ никога не слиза от устата ти, нали, Силви? Но аз не съм като теб. За мен щастието е да споделям живота си с Роуел.

— *C'est bien dommage, quand meme!*^[5] — каза Силви със смях.

Голямата къща изглеждаше много тиха без нея. Франсис се върна в Оксфорд, а Пелам, който беше напуснал Оксфорд, прие една покана да отиде в Египет с трима свои приятели от университета. Като повечето заможни хора, той планираше да избегне студената английска зима и да отседне в хотел „Шеферд“ в Кайро, като запълни времето си с екскурзии до големия сфинкс и пирамидите. Роуел остана вкъщи и макар че прекарваше повечето дни в лов, стрелба или неофициални визити у съседите, вечер Уилоу го имаше само за себе си и бе доволна от това.

Но когато февруари отиваше към своя край, Роуел стана неспокоен. Изглежда не можеше да се съсредоточи дори и в четенето на вестниците си.

— Не се тревожиш за мен, нали? — попита невинно Уилоу, тъй като имаше още един месец, преди да се роди бебето.

Роуел я погледна гузно. В действителност той се измъчваше заради Джорджина, която подозираше в изневяра. Тя му се беше оплакала, че се отегчава от продължителните му отсъствия, въпреки че той ѝ беше обяснил причините за това.

„Не виждам защо трябва да се въртиш на пета пред съпругата си, само защото е enceinte^[6]“ — недоволстваше Джорджина в едно от своите прекалено дълги, изцапани с мастилени петна писма.

„Не ми е достатъчно да се грижа само за тази малка къща. Моля ти се, ела да ме видиш скоро, Роуел. Желая те толкова много...“

Накрая Роуел не можа да издържи на нейните молби и на собствената си зажаднялост за нейното тяло. Той каза на Уилоу, че наистина трябва да замине с една неотложна работа в Лондон и че ще отсъства само две седмици.

— Ще се върна много преди бебето да се роди — обеща той.

Уилоу не се опита да го спре. В известен смисъл тя се чувстваше облекчена, че заминава, защото повече нямаше да се чуди как да го забавлява. Напоследък тя се изморяваше по-бързо и търсеше леглото, веднага щом вечерята свършеше. В стаята ѝ огънят пламтеше весело в камината, Нели бродираше, седнала на един стол до леглото, така че тя можеше да се отпусне върху възглавниците и да се радва на книгата си „Площад Вашингтон“ от Хенри Джеймс, ново издание, което Пелам ѝ беше купил от Лондон.

Щом като Роуел щеше да бъде при нея, когато детето се роди, тя беше доволна, че се съгласи той да отсъства сега, макар че Тоби също не беше тук. Той беше заминал за Париж, за да се види с именития учен, мосю Луи Пастър, на когото беше писал преди няколко седмици. За учудване на Тоби, той бе получил отговор, с който го канеха да посети института Пастър за дискусия по темата, която беше най-близка до сърцето му — предаване на заболяването по наследство.

Изведнъж в това женско царство се появи Рупърт Рошфорд. Корабът от Египет бе акостира в Саутхемптън тази сутрин и сега той пристигна в болнична кола, теглена от коне.

От спалнята си Уилоу чу суматохата, която настъпи долу на двора, и веднага изпрати Нели да разбере какво става. След пет минути Нели се върна, а на розовото ѝ лице бе изписана една смесица от вълнение и страх.

— Мистър Рупърт е долу, милейди. Той е много болен и лейди Рошфорд и мис Милдред са при него, а готвачката слага вечеря на кочияша и на фелдшера, които го доведоха. С мистър Рупърт има един войник, за който мистър Датън ми каза, че бил неговият ординарец и се грижел за него в Египет. Мистър Датън каза още, че войникът

разправял, че мистър Рупърт не бил истински болен, а имал нервно разстройство — не бил добре с нервите.

Тя спря, за да си поеме дъх.

— Беше толкова бледен, когато Хари — искам да кажа Стивънс, милейди — и ординарецът го занесоха в стаята му. Той викаше нещо ужасно. Лейди Рошфорд изглеждаше много ядосана. Датън казва, че това било срамно, но аз не виждам нищо срамно в това да си болен.

При други обстоятелства Уилоу щеше да се облече и да слезе долу, за да види с какво може да помогне, но в сегашното си състояние не се чувстваше способна да води битка с Grandmère. Без съмнение това можеше да почака до утре. Може би Grandmère щеше да реши да изпрати някой до Лондон, за да доведе Роуел.

Но старата лейди Рошфорд не искаше и да чуе за това.

— Няма нищо, което Роуел може да направи — или който и да е — каза тя на Уилоу по време на закуската. — Винаги съм очаквала, че ще се случи нещо такова. Момчето е хилаво — то позори паметта на баща си и дядо си. Освободен от войската! — изсъска тя злобно. — Негоден за военна служба! Това е нетърпимо!

Уилоу усети как в нея се надигна вълна от гняв, който беше като физическа болка някъде дълбоко в нея.

Сега може би ще се съгласите, че Рупърт не трябваше да отива в армията — каза рязко тя. — Тоби и аз ви предупреждавахме, Grandmère.

Но старата лейди, придружена от обърканата леля Мили, излезе от трапезарията, без да погледне Уилоу, за да не срещне нейните обвиняващи очи.

Доктор Форбс дойде да види Рупърт, но призна, че не може да направи много, освен да препоръча почивка, сън и добра храна.

— От това, което ми каза неговият ординарец, нервите му изневерили по време на една престрелка някъде по долното течение на река Нил — каза той на Уилоу. — Страхувам се, че може да мине доста време, преди да се оправи. А вие, скъпа моя лейди? Добре ли се чувствате?

— Да, мисля, че съм добре, но се чувствам малко изморена.

— Естествено — каза успокоително той. — Само след три седмици, моя скъпа, малка лейди, и всичко това ще е забравено.

Вечерта, когато се мушкаше под завивките, Уилоу си мислеше за това, че три седмици изглеждат непоносимо дълъг период. Имаше усещане за нарастваща тежест ниско в коремната област и от време на време усещаше слаби болки, които ѝ пречеха да се съсредоточи в книгата си. Тъкмо мислеше да отпрати Нели, когато първата истинска болка я принуди да седне в леглото. Нели я наблюдаваше внимателно.

— Нещо нередно ли има, милейди?

Уилоу поклати несигурно глава. Не можеше това да бъде бебето, защото имаше още време до термина ѝ. Но болката много приличаше на тази, която тя беше изтърпяла, когато пометна миналия път. Тя легна и зачака, докато втората болка я преряза. Тогава каза на Нели:

— Мисля, че ще раждам. Иди и кажи на лейди Рошфорд.

Тя чувстваше както тревога, така и въодушевление. Макар че се страхуваше от болката, копнееше да държи това бебе в ръцете си. Беше го чакала толкова дълго време. Скоро щеше да разбере дали е момче, или момиче...

Grandmère дойде до леглото ѝ. Шалът, който носеше над тежката си атлазена роба, висеше на една страна и очевидно набързо бе наметнат. Бялата ѝ коса бе прибрана в дантелено боне. Тя изглежда изпитателно Уилоу.

— Изглежда, че времето ти настъпи, мила моя — каза тя и този път в гласа ѝ не липсваше внимание. — Спомням си, че Алис имаше същите пламтящи и розови бузи, когато започна раждането. Не се тревожи за нищо сега. Доктор Форбс има голям опит в израждането на бебета и ще бъде тук много скоро заедно с акушерката. Изпратих Нели в кухнята да ти направи малко черен чай.

Родилните болки на Уилоу продължиха до късно през нощта. Нели стоеше търпеливо до леглото и бършеше потта от лицето на Уилоу с една мокра кърпа. Тялото ѝ се извиваше все по-често и по-често от болка и на лицето на доктор Форбс се изписа тревога.

— Страхувам се, че детето идва с краката напред — каза той на акушерката — една дебела, кротка жена от селото, която му помагаше при такива случаи. — Пригответе ми веднага инструментите, моля. Ще имам нужда от тях.

Тревогата му беше основателна. Бебето беше най-последно изтеглено за краката от утробата на майката, първо с помощта на ръцете на доктор Форбс, а после, когато се показа и главата му, с

форцепс. Тежеше шест паунда и очевидно беше недоносено. Следите от форцепса, който се беше врязал от двете страни на сбръчканото му лице личаха ясно, а за ужас на доктора, ръцете и гърба на бебето бяха окосмени. Той сметна, че видът на бебето не бе подходящ, за да го покаже на майка му и нареди на акушерката да го измие и да го сложи засега в плетената детска люлка в съседната тоалетна стая.

Уилоу бе в безсъзнание, когато доктора извади плацентата и остави пациентката си на грижите на акушерката. Нели отдавна беше отпратена от стаята, защото старомодният доктор не смяташе, че е редно едно младо, неомъжено момиче да присъства на раждането. Той не обърна внимание на възражението на Нели, която каза, че е присъствала на раждането на повечето от своите братя и сестри и че желае да остане при господарката си. Тя беше изпратена в кухнята и ѝ бе наредено да чака там.

Докторът тръгна надолу по коридора и почука вратата на стаята на лейди Рошфорд. Леля Милдред отвори веднага на почукването му. Очевидно те го очакваха, помисли си той, а безпокойството му нарасна. Той нямаше добри новини за старата дама и се страхуваше от предстоящата среща.

— Е, какво е? — попита го тя. — Момче или момиче?

Тя се изправи — една малка, но впечатляваща фигура и погледна с пронизващ поглед сивокосия доктор.

— Момиче, страхувам се — смутолеви той.

Той беше много изморен и копнееше да седне и да облекчи краката си. Но лейди Рошфорд продължаваше да го държи прав.

— Продължавайте — сякаш излая срещу него тя. — По лицето ви виждам, че не ми носите добри новини. — Нещо лошо ли има?

— Не точно лошо — каза уклончиво докторът. — Просто раждането беше трудно — с форцепс, — а бебето е недоносено и така...

— Детето не е добре! — думите на Grandmère прозвучаха повече като твърдение, отколкото като въпрос. Тя погледна тъжното лице на доктора и устните ѝ се свиха. — Донесете детето тук, искам да го видя!

Старата дама можеше и сама да отиде при бебето, мислеше си той. Но на него никога не му минаваше и през ум да спори с нея. Той тръгна надолу по коридора и отвори вратата на тоалетната стая.

Акушерката все още беше при Уилоу. Като надникна в люлката, видя, че бебето като че ли спеше. Измито и завито в топло одеялце, то изглеждаше толкова грозно, колкото в момента на раждането, но на лицето му още личаха двата грозни белега, причинени от форцепса. Кожата беше подпухнала и набръчкана. Въпреки че беше привикнал на такива гледки, той знаеше, че ще му бъде трудно да намери ласкави думи за него. Бебето не беше хубаво.

Той го повдигна и го изнесе от стаята, без акушерката да го забележи. Пред вратата на лейди Рошфорд се спря, а някакво особено шесто чувство го предупреждаваше за надвиснала опасност. Но не можеше да избегне този момент и почука на вратата за втори път тази вечер.

Старата дама беше станала от кревата. Тя отиде да го посрещне с изненадваща пъргавина, като че ли не можеше да сдържи нетърпението си да види детето. Както той го държеше, тя дръпна одеялцето. Всеки мускул на лицето и челюстта ѝ се напрягна.

— Още щом ми казахте, че е момиче, разбрах, че нещо не е наред. Видях го изписано на лицето ви. Детето е ненормално! — каза рязко тя.

— О, ние не можем да бъдем сигурни още, лейди Рошфорд — протестира слабо докторът. — Раждането беше трудно и детето се роди преждевременно, а...

— А аз нямам намерение да чакам, докато вие решите това покъсно — прекъсна го старата дама. — И мога да видя, че това не е едно здраво, нормално дете от фамилията Рошфорд. Оспорвате ли това мнение, докторе?

— Разбира се, че не, лейди Рошфорд, но след няколко седмици то може...

— Не мога да поема този риск! То трябва да си отиде!
Доктор Форбс се втренчи в нея ужасен. Какво имаше предвид тя?

— Нали не казвате...
Толкова голям беше ужасът му, че не можеше да го изрече с думи.

До него Милдред ахна, после каза с тънък глас:
— Но, Клотилд — не можеш...

— Не бъди такава глупачка, Милдред. Не казвам, че трябва да се убие моята собствена плът и кръв — каза с леден глас Grandmère и се обърна към доктора — Страхувах се, че ще се окаже нещо такова и направих подходящ план, ако тези мои предчувствия се сбъднат.

— План? — повтори глупаво докторът.

Отново го обзе усещането за опасност. Ръцете му започнаха да треперят.

— Да, план! Детето трябва да бъде дадено някъде за отглеждане — възможно по-далече от Хавърхърст. Вие ще трябва да уредите това. Самоличността на детето не трябва да се знае, разбрахте ли? Можете да измислите някаква история... да речем, че това е едно незаконородено дете от някое богато семейство. Ще плащам издръжка за неговото отглеждане, разбира се, по-късно, когато стане достатъчно голямо... и ако остане живо... може да бъде изпратено в някои манастир във Франция.

Доктор Форбс и леля Милдред я гледаха, без да могат да повярват на ушите си.

— Но майката на бебето... — възрази докторът. — И вашият внук... какво ще кажат те за това? Майката може да иска...

— Майката няма да има какво да каже по въпроса — прекъсна го лейди Рошфорд. — На нея и на моя внук, както и на всички останали от къщата ще бъде казано, че детето е починало скоро след раждането. Но разбирате ли, човече? Ще направите на нещастните родители — както и на всички нас — една добрина. Не можем втори път да понесем с твърдост всичко, което трябваше да изстрадаме заради Дороти.

Тя хвърли един бърз поглед към бебето и също така бързо извърна очите си от него.

— Не, Клотилд — възрази плахо леля Милдред, — даже, ако това, което предлагаш, може да бъде изпълнено, то ще тежи за цял живот на съвестта ти. Това ще бъде един грях.

— Тогава твоята съвест просто трябва да се примири с това положение — каза рязко старата дама, — защото аз съм решила така.

— Не мога да направя това лейди Рошфорд — избухна доктор Форбс. — То ще е против моите морални убеждения, против моите етични норми. Освен това, кой ще повярва, че детето е умряло, след като няма да има никакво тяло...

— Няма нужда от това. Утре аз ще уредя всичко по погребението. Междувременно, ще кажа на внука си, че съм ви помолила да махнете трупа, за да пощадя чувствата на майката. Тя не трябва да види този ужасен резултат на своите мъки. Всичко, което трябва да направите, е да занесете детето в някоя къща, където ще го гледат, да подпишете смъртният акт и да донесете ковчег. Това е всичко.

— Това ще лиши детето от неговото законно право на наследство след време — намери смелост да каже доктор Форбс. — Всичко това може да не е необходимо, лейди Рошфорд. Както ви казах, то е родено преждевременно и най-много след седмица окосмяването по ръцете и раменете му ще изчезне.

— Не си играя с такова сериозно нещо — потвърди лейди Рошфорд. — Ако направите това, което ви казвам, ще бъде най-добре за всички, включително и за детето. Един идиот в селската общност не е нещо неприемливо. В нашето общество то ще бъде точно такова. Детето ще има по-добро съществуване някъде другаде.

— Не мога да бъда съучастник в това — извика докторът. — Винаги съм искал да ви угодя, когато е била възможно, лейди Рошфорд, но в този случай, страхувам се, че не мога да бъда съучастник в нещо, за което чувствам с цялата си душа, че е нередно.

Старата дама не помръдна от мястото си, нито даде някакъв признак на гняв. Тя каза спокойно:

— Винаги съм ви възнаграждавала добре за вашите услуги и се надявам, че ще мога да продължа да го правя и за в бъдеще. Но нашите досега отлични отношения няма да продължават, ако вие отидете против моята воля, доктор Форбс. Ще бъда принудена, страхувам се, да разкрия лошото поведение на сина ви, а това, съжалявам, че трябва да го кажа, неизбежно ще навреди на вашата репутация. Много се съмнявам дали ще можете да продължите да практикувате тук — или някъде другаде.

— Моят син? — повтори докторът с искрена изненада. — Не разбирам. За какво лошо поведение говорите? Той е малко буен, признавам, но не е вършил никакво престъпление досега.

— Вие си мислите така, бедни ми човече! Но аз не държа главата си зарита в пясъка и ушите ми не са запушени като вашите. Миналото лято, когато онзи жалък мой внук се върна опозорен от Оксфорд, той

поднови приятелството си със сина ви. Баронът направи всичко възможно да ги раздели, но без резултат. Двамата млади мъже били заварени, като правели нещо наистина отвратително в спалнята на внука ми.

— Искате да кажете, че вътре при тях е имало момичета? Прислужнички, вероятно? — попита шокиран докторът, както се полага в такъв случай.

— Далеч по-лошо от това — каза саркастично лейди Рошфорд. — Те са се любили един друг, доктор Форбс. Мис Милдред ги е чула... всъщност, видяла ги е.

Лицето на доктора пребледня и той залитна, като че ли краката му не го държаха.

— Не мога да повярвам — каза той. — Ейдриън ме е... разочаровал по много начини, но той не е...

— Педераст? Наистина, страхувам се, че е такъв и че е покварил и моя внук.

Докторът остана безмълвен. Изведнъж се сети нещо и заяви:

— Вашият внук е поне четири години по-голям от сина ми. Ако става дума за поквара...

— Скъпи ми докторе, вие всъщност не гледате на фактите така, както съдът ще погледне на тях. Рупърт може да е по-голям, но е всеизвестно, че е с много слаб характер. Погледнете го още в тази минутка — покъртителна гледка! Вашият син Ейдриън с неговите седемнадесет години е далеч по-силен, по-развит и по-зрял във всяко отношение, отколкото Рупърт. Освен това, той е нямал щастието да получи възпитанието и е нямал възможностите, които са били достояние за всички момчета от семейство Рошфорд. Доброто име на нашата фамилия едва ли ще пострада, даже ако Рупърт изпадне в немилост.

„Кое то няма да стане“ — помисли си докторът. Той погледна безпомощно към слабата, нещастна, стара мома, която, както изглежда, беше хванала момчетата на местопрестъплението.

— Сигурна ли сте, мис Милдред? — попита той.

Лицето ѝ почервения, клепачите ѝ премигнаха и тя подсмъркна няколко пъти, преди да каже:

— Чух ги, че разговарят... че си казват галени имена. После чух, че се целуват и синът ви се смееше, а Рупърт беше...

— Достатъчно, Милдред! Не искам да стигаш до гнусни подробности! А сега решете сам, доктор Форбс. Ще си пазим ли взаимно интересите — както действително сме го правили винаги в миналото — или вие ще ме принудите... да разкрия вашето двуличие. Защото ще стане точно така, ако говорите сега за етични норми, а не забелязвате престъпленията на сина си.

Докторът остана мълчалив, хванат в капана на спомена от две случки, които беше почти успял да изгони от съзнанието си. Първият случай бе, когато беше забелязал Ейдриън да носи златна карфица на вратовръзката си и златни копчета на ръкавелите си. Под натиск от страна на баща си младежът беше признал, че те са подарък от Рупърт Рошфорд. След това призна, че е получил и други ценни подаръци — часовник и бамбуков бастун със златна дръжка.

— Те са един вид възнаграждение за някои работи, които върша за Рупърт — за мистър Рошфорд! — беше казал Ейдриън, смутен от въпросите на баща си.

— Стойността на двете неща е неизмерима — беше казал баща му, но бе изоставил въпроса, тъй като беше много изморен и зает.

След това веднъж, търсейки ново перо за писалката си, бе намерил едно писмо на бюрото на Ейдриън. Отначало беше помислил, че това е любовно писмо от някое момиче, докато погледът му не беше се спрял на подписа — „твой вечно любящ те обожател Рупърт“.

Даже тогава не му мина през ума, че синът му се е забъркал в една такава неприлична връзка. Ейдриън беше буен, груб — никога не се контеше, освен ако не ухажваше някое момиче. Но той подозираше, че е използвал чувствата на момчето от семейство Рошфорд за свои собствени цели — да изкара лесно пари, от които винаги се нуждаеше.

Тогава му се струваше, че е по-лесно да се преструва, че не е видял писмото. По един действително малодушен начин той се беше отказал от мисълта да дръпне Ейдриън за ушите — дори с риск да се изправи срещу Рупърт или още по-лошото, да се опълчи срещу старата лейди Рошфорд.

Сега, твърде късно, той разбра, че не може да стовари вината върху Рупърт. Ейдриън беше по-малък — още под юрисдикцията на баща си. Самият той винаги можеше да бъде обвинен за това, че не е успял да упражни контрол върху сина си, а лейди Рошфорд можеше да хвърли своя най-малко обичан внук на кучетата, ако това я

устройваше. Тя имаше и други внуци, с които да докаже, че Рупърт е една гнила ябълка в бъчвата и можеше да се откаже от него.

Когато той изнесе от стаята спящото дете, главата му се наведе като при поражение. Отчаян се питаше дали ще може да живее с този кошмар; дали с малко късмет няма да се събуди в един момент и да открие, че всичко това е било само един ужасен сън. Но той знаеше, че това не можеше да стане и че трябва да се опита някак си да събере мислите си. Трябваше да убеди акушерката, да успокои майката. Малко лауданиум като приспивателно щеше поне да отложи за сутринта новината, която той трябваше да съобщи на своята пациентка.

После трябваше да помисли и за слугите. Ако не Датън, то поне лакеят сигурно още беше буден, за да му подаде връхните дрехи и да му отвори входната врата. Имаше късмет, че беше дошъл тук със своята двуколка, тъй като нямаше да има кой да чуе, ако бебето се разплачеше по пътя за селото и никой нямаше да го види къде отива.

Но най-напред трябваше да обясни на акушерката защо изнася детето от къщата. За едно новородено, при това недоносено бебе, беше лудост да бъде изнесено в студената нощ — освен ако не е вече умряло. Но в такъв случай детето би трябвало да остане в имението. Единственият разумен довод за изнасянето му от имението Рошфорд бе, че ще спести време, ако го занесе в къщата на дойката, вместо да прави два курса, за да доведе жената тук.

„И така, началото на заговора е положено“ — мислеше си той ужасен, когато първата от многото лъжи, които трябваше да се произнесе, изплува в съзнанието му. Дори сега той съвсем не беше сигурен, че ще може да доведе докрай плана, замислен от старата лейди, въпреки че беше умно измислен. Но трябваше по някакъв начин да намери смелост. Познаваше я прекалено добре, за да предполага, че тя няма да изпълни заплахата си да разобличи Ейдриън. Колко ли дълбоко забъркан беше неговият син? — чудеше се той. Но точно в този момент нямаше време да мисли за ролята на сина си във всичко това. Трябваше да говори с акушерката.

Съннена, жената явно беше изненадана, като видя детето в ръцете му, а не в люлката, където го беше оставила тя.

— Страхувам се, че бебето е болно — каза кратко той. — Има нужда от дойка, която да го накърми веднага, ако въобще оживее.

Милейди няма да има мляко няколко дни, тъй като раждането беше преждевременно. Вие трябва да останете тук с лейди Рошфорд, докато дойда утре сутринта. Ако тя попита за детето, може да ѝ кажете, че за да му дам шанс да оживее, съм го занесъл веднага при една дойка. Но веднага щом пациентката се събуди, искам да ѝ дадете приспивателно. По-добре е тя да се възстанови още известно време, тъй като отсъствието на детето ѝ сигурно ще я направи нещастна. Разбрахте ли ме?

— Да, сър, ако тя ме попита дали детето е добре, какво да ѝ кажа?

— Не казвайте нищо. Кажете ѝ, че съм взел бебето, преди вие да можете да го видите добре. Няма нужда да я разстройваме с описание за неговата уродливост!

Когато той подкара коня надолу по пътя, бебето започна да плаче — един тънък, жален плач, за който докторът знаеше, че е от глад. Каза си, че това, което правеше, е за добро. Жената, на която възнамеряваше да даде бебето, неотдавна бе родила, а селото, в което тя живееше, не беше на повече от осем мили от Хавърхърст. Тя беше здрава жена и с радост щеше да приеме парите. Ако недоносеното дете имаше някакъв шанс да оцелее, може би наистина бе по-добре то да бъде поверено на грижите на една такава жена, отколкото да остане в семейство, където вече един негов член бе склонен да го погуби.

„Колко добре скроен е планът на лейди Рошфорд!“ — мислеше си горчиво той. Тя със сигурност е знаела, че има не една жена, която с радост би хранила още едно гърло, ако за това ѝ се плаща добре. Рядко минаваше и седмица без някоя от жените на фермерите да не роди още едно допълнение към семейството си. Такива деца се раждаха през интервал от една година — майките често забременяваха, преди да са отбили последното си дете.

„Беше ли старата лейди толкова лоша, колкото и умна?“ — питаше се той. Преди тридесет години изпитваше страх от нея, който и насетне не го напусна — ако не точно от нея, то от властта, която тя упражняваше.

Като се сети за раждането на малката Дороти сега, той допусна, че старата лейди Рошфорд е била в състояние да предприеме подобни стъпки и тогава и да я махне от къщата, ако детето не бе изглеждало толкова добре, когато се роди. Първият признак на заболяването не се

бе появил, докато тя не навърши две годинки, а тогава беше станало твърде късно, дори и за лейди Рошфорд, да измисли начин, по който можеше да я отвлече тайно от къщата.

Чудовищното престъпление, с което сега се беше заел, изпълни отново с ужас душата му. Той разбираше, че го бяха шантажирали, а собствената му слабост го ужасяваше. Най-лошото от всичко бе това, чудесно разбираше той, че не заради Ейдриън сега се беше огънал пред волята на старата лейди Рошфорд. Беше го направил, за да предпази себе си. Той беше на петдесет и шест години и ако би бил замесен в някой скандал сега, в който щеше да бъде разобличен синът му, то той щеше да загуби мястото си тук, в Хавърхърст, а не можеше да се надява да практикува някъде другаде без препоръки.

Плачът на детето се усили, а после то утихна. „Може би е умряло“ — помисли си той и бе ужасен, като разбра, че се надяваше то да е издъхнало. Не се спря да развие вързопя, който лежеше на седалката до него. Само потрепери, тъй като студеният утринен въздух проникваше през дрехите му.

Но тръпките не идваха единствено от лошото време, а по-скоро от ледената прегръдка на чувството за вина, която беше сграбчила сега и завинаги сърцето му.

---

[1] drolleries — смехории (фр.). — Б.пр. ↑

[2] cherie — скъпа (фр.). — Б.пр. ↑

[3] très intelligente — много интелигентна (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Добър вечер, бабо! Надявам се, че сте добре със здравето. (фр.). — Б.пр. ↑

[5] И жалко, че е така! (фр.). — Б.пр. ↑

[6] enceinte — бременна (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

МАРТ — ЮЛИ 1894 ГОДИНА

Уилоу се събуди от дълбокия си сън и видя Нели да седи до леглото ѝ. Една газена лампа мъждукаше в отдалечения ъгъл на стаята. Завесите бяха спуснати. На масата, която се намира до леглото, бяха наредени няколко шишета с лекарства.

— Нели, ти плачеш — каза тя и понечи да я попита защо, но клепачите ѝ натежаха и образите в стаята се замъглиха. На стола до прозореца седеше една закръглена жена с боне и престилка, чието лице ѝ изглеждаше познато. Но когато жената стана и тръгна към Уилоу, клепачите ѝ се спуснаха и тя отново заспа.

Когато отново се събуди, Роуел седеше на стола до леглото ѝ. Тя му се усмихна.

— Колко хубаво е да си вкъщи, любов моя — каза тя сънено.

На лицето му не се появи усмивка в отговор на нейната, а той само я погледна тъжно.

— Нещо лошо ли се е случило, Роуел? — попита тя. Съзнаваше, че беше ден, но беше облечена в нощница и лежеше в леглото. — Болна ли съм?

Чувство на тревога замести удоволствието, което изпита, виждайки съпруга си.

— Не си ли спомняш, скъпа моя? — гласът на Роуел звучеше глухо и в него се долавяше състрадание. — Ти роди дете.

Инстинктивно, ръцете на Уилоу се спуснаха под завивките и докоснаха корема ѝ. Вълнението я накараха да се разбуди напълно, а паметта ѝ започна да се възвръща.

— Как можах да забравя! О, Роуел, къде е моето бебе? Момче ли е? Момиче? Спомням си, че го чух да плаче, но после...

Тя се прекъсна по средата на изречението. Нещо в погледа на Роуел я накара да изпита страх. Той като че ли не беше в състояние да говори.

— Роуел, нали бебето е момиче и ти си много разочарован? Така ли е?

В същия миг една ужасна мисъл я порази и тя усети тъпа, пулсираща болка между краката си.

— На моето бебе му няма нищо, нали? — повиши се гласът ѝ, а Роуел се намръщи и взе ръката ѝ.

— Страхувам се, че имам лоши новини за теб. Детето... детето е мъртво!

Уилоу се втренчи в него, а очите ѝ станаха огромни. Сега тя си спомни агонията от продължителното раждане и ужасната болка, която изпитваше.

Но аз го чух да плаче, Роуел...

Тя спря да говори като забеляза страданието в очите му.

— То е умряло скоро след раждането. Съжалявам, скъпа. Доктор Форбс е направил каквото е могъл, но... понякога това е за добро.

Уилоу се опита да седне, но като че ли нямаше сили да го направи. Тя се отпусна върху възглавниците.

— Какво искаш да кажеш с това „за добро“! — извика с горчивина тя. — Моето дете е мъртво, а ти казваш, че е „за добро“. Защо доктор Форбс не можа да го спаси. Беше момиченце, нали?

Роуел кимна с глава. Уилоу протегна ръка и сграбчи неговата.

— Имало е нещо нередно — ето защо не искаш да говориш за това. Къде е тя? Искам да я видя!

Роуел внимателно изтегли ръката си от нейната.

— Спокойно, спокойно, скъпа. Форбс каза, че ти трябва спокойствие — каза сковано той. — Не мисля, че трябва да обсъждаме подробностите сега, бедничката ми. Щом укрепнеш малко, ще говорим за това.

— Но аз искам да знам сега. Трябва да знам. Бебето се роди твърде рано. Това ли е причината?

Роуел кимна с глава, облекчен, че тя му беше дала приемливо решение. По-късно, когато се възстанови напълно, доктор Форбс можеше да ѝ каже за уродливостта на детето. През това време...

— Да, то се роди преждевременно — каза той. — Сега се опитай да поспиш, любов моя. Ще изпратя Нели при теб. Имам да напиша няколко писма. Ще дойда при теб по-късно тази вечер.

Тя го остави да си отиде, без да спори, защото той остана странно безчувствен към болезнения протест, който крещеше вътре в

нея. Нейното дете беше мъртво, но този факт изглежда не притесняваше Роуел. Той даже не й каза как е изглеждало бебето.

Нели влезе в стаята. Очите ѝ бяха зачервени. Тя се приближи до леглото на Уилоу.

— Господарят каза, че сте в пълно съзнание, милейди, и аз веднага дойдох.

Тя погледна с безпокойство преbledнналото лице на Уилоу. Смути я това, че младата ѝ господарка не плачеше, а баронът ѝ бе казал, че е съобщил на съпругата си за смъртта на бебето.

— Нели, мистър Тоби върна ли се от Франция?

— О, да, милейди! — каза Нели, като оправи възглавниците под главата на Уилоу и ѝ даде няколко лъжици вода. — Върна се преди два дни. Вие бяхте в безсъзнание през последните три дни. Докторът каза, че е най-добре да ви се дават приспивателни.

„Три дни!“ — мислеше си Уилоу. Само ако можеше да ѝ се избистри мисълта, така че да може да си спомни какво се беше случило след като беше чула плача на детето. Но всичко бе замъглено... една бъркотия от болка, притеснение, непознати хора, надвесени над нея — и плачещата Нели.

— Иди и намери мистър Тоби! Кажу ми, че искам да го видя — каза тя.

Нели се двоумеше, а на лицето ѝ се изписа нещастно изражение.

— Докторът каза, че не трябва да имате никакви посетители освен господарят, милейди.

— Не ме интересува какво е казал докторът — отвърна рязко Уилоу. — Искам да видя мистър Тоби сега. Кажу ми да внимава да не го види някой, че идва в стаята ми. Нели, ти можеш да останеш отвън, когато той дойде и да ни предупредиш, ако някой се приближи. Не искам да му създавам неприятности за това, че не се е подчинил на заповедите на доктора.

Нели излезе бързо от стаята, като гореше от желание да изпълни нареждането на Уилоу. Тя харесваше мистър Тоби. Той винаги беше спокоен и хладнокръвен и може би, мислеше си тя, за господарката щеше да бъде по-добре да поговори с него.

Въпреки желанието на Уилоу да види Тоби, тя почти бе заспала, когато той влезе тихо в стаята. Когато усети ръката му върху челото си, тя разбра, че той е в стаята при нея и е седнал на един стол до леглото

й. Като отвори очи, тя погледна нагоре към лицето му и видя загриженост и състрадание, изписани върху него.

— Очаквах, че ще се чувстваш малко сънлива още — каза той и се опита да се усмихне. — Форбс ти е давал лауданиум, както научавам, така че не се тревожи, ако си малко объркана.

Неговият глас, неговите думи действаша успокоително. Тя се опита да му се усмихне, но долната ѝ устна затрепери.

— Тоби, знам, че мога да разчитам на теб да ми кажеш истината. Аз трябва да я знам. Роуел ми събщи, че детето е умряло, но той не ми каза защо. Какво не е било наред?

Тоби не погледна встрани, въпреки че мъката, която се четеше в очите на Уилоу, го натъжаваше много. Той взе ръцете ѝ в своите и здраво ги стисна.

— За нещастие — и аз не мога да ти кажа. Съжалявам много, че стана така, — аз се върнах близо четиридесет и осем часа след като ти си родила, Уилоу, така че мога да ти кажа фактите такива само каквито ми бяха казани и на мен. Бебето било недоносено и се е родило седалищно — така да се каже, не е заело правилно положение, преди да се роди. Накрая, доктор Форбс бил принуден да го извади с помощта на инструменти. То е било много слабо и той е знаел, че няма да можеш да го кърмиш — нали разбираш. Тъй като се е родило недоносено — той решил, че единственият начин да оцелее е временно да го повери на грижите на някоя дойка.

Той спря, усещайки очите на Уилоу приковани върху лицето си, докато говореше. Нямаше начин да избегне да ѝ каже истината.

— Форбс решил, че може да се спести ценно време, ако той вземе бебето и го занесе на дойката, а не да изпрати някой, за да я доведе тук. Като знам последиците, вероятно това е било едно погрешно решение. Едно толкова малко и слабичко бебе не е трябвало да бъде изнасяно в студената нощ. Но то е умряло преди да стигне до Хавърхърст, така че ще трябва да приемеш, скъпа Уилоу, че то не е било много силно и можеше също така да умре, ако беше останало тук.

— Тоби, ако ти беше тук, щеше ли да му позволиш да изнесе бебето навън? — запита Уилоу.

Тоби се поколеба. Не трябваше да я лъже.

— Не, мисля, че не — призна той. — Аз казах на доктор Форбс, че мисля, че е сбъркал и той се съгласи, че това може да е било грешка

от негова страна. Но ме увери, че по това време това решение му изглеждало най-доброто, което е могъл да вземе, за да спаси живота на бебето. Той е счел; че са щели да изминат няколко часа, преди да може да дойде дойката в имението и че това е твърде много време, за да се държи бебето без храна.

— Благодаря ти, че беше откровен с мен, Тоби. Сега имам още един въпрос: — Моето малко момиченце нормално ли е било — освен, че е било недоносено? Роуел каза, че това, че е умряло било „за добро“. Какво искаше да каже той? Отговори ми, Тоби.

Ярка червенина запълзя бавно по лицето на Тоби. Много рядко се случваше да загуби контрол над себе си, но беше страхотно ядосан на Роуел и Grandmère, че са предположили — напълно неоснователно според него, — че детето е имало деформации. Сега дори беше повече ядосан на Роуел, че бе позволил на Уилоу да подозира една такава възможност.

— Не е имало нищо нередно при детето. Това, което се забелязало, е било последица от начина на раждането му и от факта, че е недоносено — каза убедително той. — Разпитах щателно доктор Форбс, не само заради теб, Уилоу, но и защото, както знаеш, аз имам убедителни теории за този наследствен фактор, който се предполага, че засяга нашето семейство. Не вярвам, че такова нещо съществува и един ден, ако Бог е решил, аз ще го докажа.

За свой ужас той видя, че две сълзи се появиха на очите на Уилоу и се изтъргулнаха по бузите ѝ.

— Уилоу, миличка Уилоу, — прости ми! — извика той и импулсивно я прегърна.

Сълзите ѝ потекоха още по-бързо и скоро тя ридаеше, опряла глава на рамото му. Той я залюля нежно, както люлееше Доди, а неговата обич и състрадание към нея така го завладяха, че думите му заседнаха в гърлото му.

— Обещай, че няма да ме оставиш! — каза с треперещ глас Уилоу, а сълзите ѝ най-сетне започнаха да спират. — Аз ти имам голямо доверие, Тоби. Изглежда, не мога да се доверя на никого друго тук. Няма да заминаваш отново! Обещай ми!

— Разбира се, че ти обещавам. А сега, трябва да поспеш, за да се почувстваш по-добре и отново да станеш силна. Аз ще идвам при теб, без значение кой го забранява.

Той я намести внимателно на възглавниците и нежно отметна русата ѝ коса от влажното чело. Сърцето го болеше като я гледаше. Изглеждаше толкова малка, толкова крехка, толкова съкрушена! След това напусна стаята, като затвори тихо вратата след себе си.

— Ако господарката ти иска да ме види — или ти по някакъв начин си обезпокоена за нея, трябва веднага да ме извикаш — каза той на Нели. — Разбра ли ме? Ако нещо или някой я разстройва, аз искам да го знам.

Измина една седмица, преди доктор Форбс да даде официално разрешение Тоби да види Уилоу, въпреки че през това време той я виждаше всеки ден. Тогава на Уилоу ѝ бе разрешено да сяде в леглото, макар и само когато се хранеше. Изминаха още десет дни, преди да ѝ позволят да става от леглото за няколко минути, загърната в одеяло, и две седмици, преди да ѝ бъде разрешено да се облече и да прекара час или два преди обяд, като се поразходи малко из стаята.

Акушерката, която беше останала да се грижи за нея през първата седмица, бе освободена веднага щом стана ясно, че Нели може да изпълнява тези задължения много добре. Уилоу изрази една непонятна антипатия към жената пред Роуел и доктора. Тя отказа да приеме и Grandmère. Доктор Форбс освободи без желание акушерката и с неохота забрани посещенията на лейди Рошфорд. На болната трябва да бъдат разрешени някои безразсъдни прищевки през това време, каза извинително той.

Роуел редовно идваше да види съпругата си, но никога не оставаше много дълго. Той изглежда желаше да избегне всякакви разговори, свързани с бебето, и тъй като това продължаваше да занимава съзнанието на Уилоу, разговорът между тях бързо замираще. Знаейки, че Роуел се опитва да ѝ предложи съчувствие, доколкото можеше, тя се стараше да не се възмуцава, когато той ѝ носеше малки подаръци, които беше поръчал да му донесат специално от Лондон. Тя си казваше, че той е много щедър и намеренията му са добри, но въпреки това чувстваше горчивина, че той не разбира защо тя негодува от предпоставката, че някакво бижу или едно скъпо украшение щяха да компенсират загубата на детето ѝ.

Тоби и Нели изглежда разбираха нейното отчаяние далеч по-добре от съпруга ѝ, макар че тя никога повече не плака пред който и да било от двамата.

— Не трябва да позволяваш Доди да разбере, че съм споделил нашата тайна — каза Тоби един ден на Уилоу, — а тя е, че Дороти се опитва да върви с помощта на уреда, който е мой патент. Опасявах се, че кожените ремъци ще охлузват бедрото ѝ там, където пада тежестта и трябваше да приспособя моя конструкция, така че да има меки подложки на мястото, където кожата се трие в приспособлението.

Уилоу седеше в своя стол до прозореца, а коленете ѝ бяха завити в топло одеяло. Тоби седеше до нея, а дългите му крака бяха изтегнати до огъня. Стаята изглеждаше уютна и приятна в светлината на запаления в камината огън.

— Ти обичаш Доди, нали, Тоби? — каза Уилоу. — Мисля, че ти и аз сме единствените от семейството, които всъщност наистина я обичат.

— Безпокоя се за нейното бъдеще — каза замислено Тоби. — Изглежда ми толкова ужасно, че няма да бъде обичана както всяка друга жена. Тя израсна напоследък като необикновено хубаво момиче, не си ли съгласна.

Уилоу кимна с глава.

— Навърши тринадесет години, Тоби, и скоро ще стане една млада жена. Може би един ден някой млад мъж ще открие нейната красота и няма да обръща внимание на нейния недъг. В края на краищата ние дори не го забелязваме.

— Но за някои тя е неприятна гледка — каза Тоби с горчивина. — Франсис не може да понася да бъде в една стая с нея и Рупърт става много потиснат, ако ръката или крака ѝ не са прикрити.

— Как е Рупърт? Не е ли по-добре? — попита Уилоу. — Роуел изглежда мисли, че докато той седи самотен в стаята си, никога няма да се оправи напълно.

— Може би Рупърт не е в състояние да излезе на глава със семейната критика, която го очаква. Стаята му е неговото спасение — каза замислено Тоби. — Поне не е толкова често самотен сега, тъй като позволява на Доди да влиза при него и да му чете. Рупърт я учи да играе шах, ми каза тя, а това според мен, е една голяма крачка напред. Мисля, че Доди е единственият човек от семейството, с когото той може да контактува в момента. Може би не се чувства по-нискостоящ от нея, както се чувства пред възрастните.

Тишината, която настъпи след последните думи на Тоби, бе приятна и те стояха и гледаха огъня, който блещукаше в камината. Скоро Нели щеше да дойде с чая за Уилоу, но за момента те можеха да разчитат, че никой няма да ги безпокои.

— Тоби! — наруши мълчанието Уилоу. — Не съм те питала преди, но искам да ми разкажеш за погребението на детето ми. Кръстиха ли я?

— О, да, вярвам, че са го направили — иначе тя не можеше да бъде погребана в християнските гробища. А това беше едно истинско погребение, Уилоу... Малкият... малкият ковчег беше донесен един ден след като тя се роди и преподобният Епълби беше тук. Мисля, че Grandmère помоли бебето да бъде кръстено София — или пък леля Мили избра името, не си спомням точно. Grandmère се погрижи за погребението... и Роуел, разбира се.

— Но не и ти, Тоби? — попита от любопитство Уилоу.

Той смутено поклати глава.

— Мислех, че някой трябва да остане тук, при теб и при Рупърт, разбира се. В къщата биха останали само слугите и... — той прекъсна изречението си.

Уилоу се усмихна.

— Трябваше да се сетя, че ти никога не трябваше да бъдеш далеч от мен. Спомням си, че те помолих да ми обещаеш, че ще го направиш. Сега изглежда странно, но не мога да разбера, защо се чувствах толкова уплашена и защо, когато ти си тук, се чувствам в безопасност.

Лицето на Тоби пламна, но това остана незабелязано за Уилоу, която виждаше само светлината от камината да се отразява върху бузите му.

— Ето я и Нели с чая ти! — каза с облекчение Тоби. — Трябва да се връщам в стаята си, Уилоу, за да свърша малко работа.

— Напредваш ли с изследванията си? — попита Уилоу. — Пътуването ти до Париж от полза ли ти беше, Тоби?

Лицето му светна от явен ентузиазъм.

— Разбира се! Мосю Пастър е ректор на Сорбоната и най-забележителният човек, когото съм срещал, Уилоу. Откакто прочетох неговата статия в „Ланцет“ миналата година, инстинктивно почувствах, че моите експерименти вървят паралелно с неговите. Той бе доказал хипотезата, че бясът се предава чрез слюнката на болното

животно, когато то ухапе човека. Мосю Пастър прояви също така голям интерес към моите изследвания относно начините, по които хората могат да се разболеят от дифтерит. Представяш ли си Уилоу, един такъв велик човек да ми отдели време, за да ме изслуша... мен, неизвестният, неквалифициран младеж! А той се отнасяше към мен така, сякаш съм толкова известен учен, колкото е той самият.

— Тогава твоите изследвания трябва да са го впечатлили — каза Уилоу. — Не се съмнявам, че един ден ще има институт, който ще носи името „Тобаяс Рошфорд“ и хора от цял свят ще идват тук да ти отдадат почит и да се учат от теб.

Тоби се разсмя, доволен от комплиментата й.

— Окуражаващо е да имам един почитател, на когото мога да разчитам. Много съм ти задължен за вярата, която имаш в мен, моя скъпа Уилоу, колкото и да не го заслужавам.

Тя беше тази, която дължеше много на Тоби, мислеше Уилоу. Докато седмиците минаваха и животът й отново се завръщаше към нормалния си ритъм, Уилоу си мислеше колко много дължи на Тоби. Той беше идвал да я вижда през ужасните, мъчителни дни, през които тя усещаше, че няма да може да се примири със смъртта на детето си.

Франсис се върна вкъщи за великденската ваканция и замина отново след няколко седмици за започването на новия семестър. Пелам, който се беше върнал от Египет в началото на май, беше останал в Оксфорд.

„Бих искал да можех да те поканя на бала следващия месец“ — *беше писал той на Уилоу.* — „Младият Франсис се е влюбил до лудост в едно момиче от Нова Зеландия, което е с три години по-голямо от него. Тя има много модерни идеи, като например тази, че жените имали еднакви умствени възможности с тези на мъжете, което едва ли се харесва на Франсис, но тя е толкова красива, че той не може да й противоречи.“

Роуел реши да наеме една къща в Лондон за сезона.

— Имаш нужда от ободряване, скъпа моя — каза той на Уилоу. — А за Пелам и Франсис също ще бъде по-удобно. Ще вземем по-

голямата част от прислугата с нас — освен тези, които ще останат да се грижат за Grandmère, леля Мили... и Рупърт — добави намръщено той. — Смятам, че е безпредметно да му предлагаме да идва с нас в Лондон. Освен това той ще чуе твърде много приказки за процеса на Оскар Уайлд. Аз съм забранил да се говори по този въпрос в къщата.

Но въпреки желанието на Роуел, последното бе трудно постижимо. Освен че всички вестници бяха пълни с подробности за процеса, но и приятелите им непрекъснато коментираха подробностите, толкова общоизвестен беше скандалът.

В началото Уилоу не беше особено ентусиазирана от това, че ще се местят в Лондон за Сезона. Тя беше неспокойна, че оставя Рупърт и Доди сами с Grandmère и леля Милдред, но Джеймс Макгил я успокои относно Доди:

— Не смятам, че лейди Рошфорд ще ме уволни във ваше отсъствие — каза той. — Тя свикна с моите редовни посещения и мисля, че сега е доволна, че нейната внучка е заета с тези невинни занимания. Още повече я уверих, че детето и аз никога с нищо няма да ѝ пречим, така че тя няма причини да се оплаква.

Тоби също предпочете да остане в имението Рошфорд.

— Лондонският Сезон наистина няма да ми достави никакво удоволствие, както знаеш, Уилоу — увери я той. — Предпочитам живота в провинцията пред този в града, а освен това имам да върша прекалено важни неща, за да губя времето си, валсирайки с превзети млади абитуриентки.

— Но ти танцуваш валс много добре, Тоби! — закачи го, смеейки се, Уилоу.

— Само с теб, Уилоу, защото знам, че ще ме изтърпиш, ако те настъпя по крака. Може би само за да ти доставя удоволствие ще дойда в града за твоя рожден ден.

Роуел планираше изключително пищен бал по случай двадесет и първият рожден ден на Уилоу. Огромната къща, която беше наел в Парк Лейн, можеше да побере поканените петстотин гости. Принцът на Уелс, и за най-голямо вълнение на Уилоу, и принцеса Александра бяха приели поканата. Роуел считаше, че това бе голяма чест за тях, защото принцесата чуваше все по-трудно, въпреки че бе на средна възраст и все по-рядко бе склонна да придружава съпруга си на светски събития. За изненада на Уилоу, той изпрати също покана на

графинята на Уоруик и съпруга ѝ. Роуел обясни, че бившата лейди Брук сега била официална метреса на принца, а съпругата му не проявявала видими възражения спрямо нейното присъствие, каквито и да били личните ѝ чувства по този въпрос.

— Не бих отишла на никакъв прием, ако ти имаше метреса и тя присъстваше там — каза Уилоу.

Тя се изненада от смущението, което се появи на лицето на Роуел от нейната забележка. Помисли си, че той се чувства малко виновен, задето я беше завел в замъка на лейди Саймингтън, където неговата бивша метреса също присъстваше. Тя почти беше забравила приветливата червенокоса жена, която се беше показала толкова приятна и очарователна.

— Не си спомням дали видях името на лейди Есме в списъка на поканените гости — забеляза Уилоу. — Няма ли да я включим заедно с лорд Саймингтън в списъка?

Роуел прикри със затруднение своето притеснение. Той нарочно се беше въздържал да впише семейство Саймингтън в списъка на гостите, защото все още не беше простил на Есме, че беше поканила Джорджина в Бъкингамшир, когато Уилоу беше с него. Още повече, че той никога не се доверяваше на дискретността на Есме, защото знаеше, че тя беше в състояние да наруши и най-малката тайна просто заради ефекта, който нейните клюки може да предизвикат. Нейните приятелки биваха заблуждавани от атмосферата на невинност, която витаеше около нея, и смятаха, че тя е по-скоро безразсъдна, отколкото злонамерена.

Тъй като Джорджина беше бременна, той се страхуваше, че Есме може да предаде тази информация на Уилоу, дори и да допуснеше, че Есме няма да бъде толкова неблагоприятна да намекне, че детето, което Джорджина очаква е негово. Тя, както и много от неговите приятели в Лондон, сигурно подозираше истината, но никога не би рискувала да го съобщи така злонамерено.

— Мисля, че семейство Саймингтън са в чужбина — отговори той на Уилоу и темата беше приключена.

Духът на Уилоу се приповдигна, когато пристигнаха в Лондон.

— Нито един скучен ден, а? — каза Роуел, когато първата седмица отлетя.

Макар че Уилоу все още не беше се насладила на преживяванията, които един светски Сезон в Лондон предлагаше, Роуел ѝ беше обяснил с подробности какво можеше да очаква. От април до края на юли, беше ѝ казал той, Лондон щеше да бъде завладян от поне четири хиляди от най-богатите, най-елегантните и най-аристократичните фамилии от страната. Всички щяха да се опитат да отидат на откриването на оперния сезон в Ковънд Гардън. Мнозина щяха да се надяват да получат покана за кралските салони в Бъкингамския дворец. Сигурно всички щяха да отидат в Итън и Хароу за състезанията, в Хенлей за регатата, в Хайд Парк за седмичния „църковен парад“, в Уимбълдън за състезанията по тенис, щяха да отидат да гледат поло в Ренела и да посетят конните надбягвания в местността Аскот и Гудуд, с които традиционно завършваше Сезонът.

В допълнение към тези светски събития имаше, разбира се, една безкрайна въртележка от приеми и балове, където яденето, пиенето и танците продължаваха до ранните утринни часове. Театри, концерти, посещения, сутрешна езда по алеята Ротън Роу в Хайд Парк запълваха календара за цели три месеца.

— Аз вече съм изтощен, а Сезонът едва сега започва — отбеляза Пелам, след като се бяха върнали твърде късно от един прием, скоро след пристигането си в Лондон.

Уилоу откри, че едва ѝ стига времето за безкрайните смени на тоалетите за различните случаи, отбелязани в бележника ѝ. Често биваше три часа сутринта, когато Нели с натежали за сън очи ѝ помагаше да си легне, а само четири часа по-късно тя трябваше вече да закусва, преди да поеме към сутрешната си езда в Ротън Роу. Новостите и възбудата оказваха стимулиращ ефект върху Уилоу, тъй като беше достатъчно млада, за да не показва видими признаци на умора. Радостта ѝ от всеки случай личеше по лъчезарното ѝ лице и от нейния ясен, щастлив смях.

Въпреки предположението, което преди време Пелам бе изразил, той също беше неуморим. Беше много търсен от подходящи млади момичета и никога не оставаше без партньорки за танците. Но на Уилоу ѝ се струваше, че той никога не се отдалечаваше твърде много от нея.

— Това е, защото ти танцуваш много по-добре от другите момичета — каза смеейки се той, докато я въртеше из залата във

вихъра на валса или на полката. — Спомняш ли си първия ни танц, Уилоу? В дългата галерия на имението? И ти ми позволи да те целуна същата вечер.

— Аз не ти позволих — възрази със смях Уилоу. — Ти ме целуна ненадейно.

— Ако продължаваш да се разхубавяваш, то аз ще те целуна ненадейно още веднъж — каза Пелам, а в гласа му се долавяше една сериозна нотка зад общо закачливия му тон. — Наистина съм удивен, Уилоу, че ти все още не съзнаваш своя чар. Половин Лондон се е влюбил в теб. Дори принцът на Уелс те забеляза, а той забелязва само красивите жени.

Макар че Уилоу познаваше твърде добре Пелам, за да приеме сериозно забележките му, комплиментите му ѝ вдъхнаха увереност. Беше започнала да се съмнява в привлекателността си. След като тя роди, Роуел спеше в отделна стая и сега много рядко споделяше нейното легло. Той, изглежда, предпочиташе салона за карти или билиардната зала пред танцувалния салон и въпреки че беше един внимателен кавалер, когато биваха заедно, изчезваше веднага, щом я видеше, че се спира да разговаря с някого и тя не го виждаше, докато не станеше време да си тръгват. Пелам беше този, който изглежда завинаги щеше да бъде до нейния лакът.

— Харесва ми, когато ме виждат с най-желаната, интелигентна и красива жена в залата — каза усмихнат той.

Седмиците минаваха, без Уилоу да може да разбере, че по някакъв тайнствен начин тя бе станала още по-красива. Бракът, раждането или може би просто годините, мислеше си тя, ѝ придаваха един зрял вид, който изглежда много се харесваше на мъжете, тъй като тя го четеше в погледите им, приковани в нея. Дори и жените ѝ правеха комплименти, както и новата приятелка на Франсис — Мадлен Вилие, с която се бе срещнала една сутрин, когато заедно с Пелам яздеха в Ротън Роу.

— Франсис не ми е казал, че има такава зашеметяващо красива снаха — каза високата брюнетка, а очите ѝ огледаха с одобрение тъмносиньото сако за езда на Уилоу. То беше ушито от кадифе, имаше малка яка с ревери и прилепваше плътно до тялото ѝ. Полата беше със същия тъмносин цвят и стигаше до лъскавите ѝ черни ботуши. С шапчица, закрепена на тила ѝ и кокетно накривена леко на една страна,

с руси коси, прибрани назад в стегнат възел на врата ѝ, Уилоу изглеждаше уверена и спокойна на фона на ярката утринна светлина, яхнала своята дореста кобила.

— Знаех, че сте много богата, но не знаех, че сте толкова красива, лейди Рошфорд — каза Мадлен Вилие, докато яздеха заедно. — Признавате ли избирателните права на жените? Знам, че ги признавате. Жени като вас трябва да покажат на мъжете, че и ние сме толкова способни, колкото и те, когато трябва да използваме нашите мозъци. Знам, че сте умна и интелигентна. Франсис каза, че брат му имал много високо мнение за вас — брат му Тоби, искам да кажа, а не Роуел. Срегнах съпругът ви миналата седмица в Уимбълдън, каза ли ви? Той не знае как да цени една умна жена.

Уилоу отдаде тази груба, критична забележка на женската злоба, защото Роуел не си беше направил труда да скрие своето неодобрение относно равноправието на жените. Единственото, което той призна с неохота, бе, че момичето е много хубаво.

— И без средства — добави той. — Така че, тя не е подходяща за Франсис. Предполагам, че си мисли, че с него е направила добър удар.

— Може би тя не се интересува от парите — предположи Уилоу. — Може би обича Франсис заради самия него.

Роуел не си направи труда да отговори.

— Страхувам се, че ще трябва да се съглася с моя скъп брат Роуел по въпроса за Мадлен Вилие — изрази своето мнение Пелам, когато момичето се отдалечи с Франсис няколко минути по-късно. — Момичета като нея не са романтици като мен и теб, Уилоу. Те планират, правят машинации и работят усилено, за да получат това, което искат от живота. Познавам този тип хора.

— Горкият Франсис! — каза Уилоу. — Виждам, че той наистина е влюбен до уши.

— Горките мъже, в това число и аз, обичащи жени, които не откликват на любовта им — каза насмешливо Пелам, но очите му бяха приковани върху лицето на Уилоу. — Може би един ден ще съжаляваш за мен, Уилоу. Не мислиш ли, че аз съм далеч по-достоеен за твоето състрадание от Франсис, след като предано те обичам от пет години?

— Пет години! — повтори Уилоу, като се засмя. — Предано! А какво ще кажеш за всички тези момичета от Оксфорд? Ами красивата млада актриса, за която ми разказа в Лондон? А Джилиън Барат,

дъщерята на сър Джон, която никога не отказва покана в имението, когато ти си вкъщи? А да не споменавам и дузината други...

— О, тях ли? — каза Пелам. — Не мислиш, че аз обичам някоя от тях, нали Уилоу? Всички те са временни твои заместители.

— Един ден някой ще чуе какви глупости говориш и ще ги вземе на сериозно. Къде ще се денем тогава?

Пелам само се усмихна.

— Един ден ти ще ме вземеш на сериозно — каза той.

Но Уилоу не помисли сериозно за него до вечерта на бала по случай рожденият ѝ ден. Шампанското се лееше безспирно през цялата нощ, повишавайки веселото настроение на присъстващите по този случай гости.

Там, след като беше опитал по-голямата част от отличната храна и напитки, се веселеше и внушителният, добросърдечен и весел принц на Уелс. Петдесет и три годишен, наследник на трона, той все още беше много чувствителен към привлекателната сила на всяка хубава жена, която попадеше в полезрението му. Бивайки непоправим Дон Жуан, красивата и млада баронеса Рошфорд предизвика интересите му. Неговата обожавана метреса красивата Дейзи — графиня на Уоруик, не присъстваше на бала, който семейство Рошфорд даваше, тъй като отдаваше дължимото уважение към смъртта на своя възстар свекър. Принцът харесваше американките, особено ако те бяха млади и хубави, а бяло-русата коса на Уилоу и черните ѝ очи го заинтригуваха. Той я намираще необикновено свенлива и изпитваше удоволствие като виждаше колко лесно се изчервява, когато ѝ правеше комплименти.

Отначало Уилоу се чувстваше неудобно в компанията на толкова видни личности и усещаше завистливите погледи на всички жени да се впиват в нея, когато тя седна до принца. Но докато слушаше неговия приятелски, непринуден разговор, тя скоро се отпусна и беше очарована от историята му за посещението, което беше направил в нейната страна, когато бил едва на осемнадесет години.

Той ѝ задаваше въпроси за интереса на баща ѝ към железниците, въздъхна по повод на собствените си изчерпани финанси и ѝ каза, че ще помоли съпругата си да я покани на чай в Уиндзорския дворец.

— Ще трябва да викате — за нещастие тя недочува, — но вие ще я обикнете, скъпа моя. Всички я обичат, а аз съм сигурен, че и тя ще ви

хареса. Помоли ме да ви предам колко много съжалява, че не може да дойде тук тази вечер.

След това той с въздишка ѝ каза, че трябва да престане да я монополизира и да ѝ позволи да си върши задълженията като домакиня.

— Всички мъже тук ще искат да танцуват с вас — каза той, като я гледаше с явно възхищение. — Забавлявайте се, скъпа моя. Днес е вашият рожден ден и вие имате нашите най-добри пожелания.

Както беше предрекъл Уелският принц, на Уилоу не ѝ липсваха партньори. Минаваше полунощ, когато и Пелам има възможността да я заведе на дансинга. Без да обръща внимание на присъстващите, насядали на столове около балната зала, той я придържаше твърде близо до себе си. Много скоро на Уилоу ѝ стана ясно, че това не беше неволно и почувства лека тръпка на тревога, когато разбра, че той беше пил прекалено много шампанско.

Когато накрая музиката спря, той продължи да я държи в ръцете си. Очите му блестяха със страстен огън, докато я гледаше.

— Ела с мен — каза ѝ той с нисък, напрегнат глас. — Искам да ти дам нещо... един подарък за рождения ти ден.

Тъй като не желаше да предизвика сцена пред хората, Уилоу го последва без желание извън балната зала и влезе с него в оранжерията. Вътре беше студено и влажно, а зелените храсти, които растяха там, хвърляха мрачни сенки наоколо.

— Една целувка за рождения ден на рожденичката! — каза Пелам и я привлече грубо към гърдите си. — Дълго време чаках този миг.

Преди тя да може да протестира, той притисна устните си до нейните, ръцете му обгърнаха здраво тялото ѝ, а сърцето му туптеше силно до нежната извивка на гърдата ѝ.

Като че ли бе неусетно пренесена преди пет години по-рано — в дългата галерия на имението Рошфорд. Както тогава, така и сега, тя имаше същото усещане, пулсиращо във вените ѝ. Но този път тя знаеше какво става в тялото ѝ. Знаеше, че неволно откликва на желанието на Пелам.

Но не Пелам бе този, когото тя искаше. Тя се нуждаеше от Роуел, копнееше за Роуел. „Защо не беше той сега тук, целувайки ме със

същата буйна страст?“ — мислеше си мъчително тя, като безрезултатно се мъчеше да отблъсне Пелам.

— Да ме прости Господ, но ти си красива — прошепна той, като най-после отдели устните си от нейните. — Уилоу, защо трябва точно ти да бъдеш... съпруга на моя брат... точно ти, която желая толкова отчаяно? Моля ти се, напусни го! Разведи се! Избягай с мен. Чуваш ли, Уилоу? Мислиш ли, че съм полудял? Опитвам се да ти кажа, че те обичам.

С голямо усилие на волята тя се опита да говори спокойно.

— Не, не мисля, че си луд, Пелам, но не се съмнявам, че си пил твърде много шампанско. Мисля, че трябва да останеш тук известно време, докато изтрезнееш. Ще забравя това, което каза... и което направи. И ти също трябва да го забравиш. За да няма повече недоразумения, ще трябва да знаеш, че аз много обичам Роуел. И винаги ще го обичам. Винаги съм го обичала и винаги ще го обичам. Никога не го забравяй, Пелам!

За нейно голямо облекчение Пелам не направи опит да я спре, когато тя се обърна и тръгна с цялото си достойнство, което може да събере, към изхода, за да излезе от тази студена, тъмна стая. Мислите ѝ бяха объркани. Струваше ѝ се, като че ли тялото и мозъкът ѝ бяха две отделни неща. Целувката на Пелам ѝ бе доставила удоволствие. Тя почувства, че цялото ѝ същество отговори с желание на неговата страст, а все още обичаше Роуел!

В ранните утринни часове, когато и последните им гости си отидоха, Роуел дойде в стаята ѝ. Бузите му пламтяха, а очите му блестяха, когато застана до леглото ѝ и погледна надолу към нея.

— Получих много поздравления заради теб тази вечер, скъпа моя — каза той. — Дори от самия принц на Уелс. Трябва да те поздравя за успеха. Ти беше безспорно най-красивата жена на бала тази вечер.

Бузите на Уилоу порозовяха от удоволствие, което изпита от комплимента му.

— Щастлива съм, че мислиш така, скъпи — каза тя нежно.

Роуел се поколеба, а след това нерешително каза:

— Ако не си много уморена, мисля, че мога да остана при теб тази нощ.

Без да се колебае, Уилоу протегна ръцете си към него.

Докато лягаше до нея и загасяваше лампата, Роуел си мислеше за това, че този път в неговата млада съпруга имаше нещо по-различно от друг път. Тя имаше същия напрегнат, очакващ вид, който бе виждал толкова често на лицето на Джорджина, когато тя искаше той да се люби с нея. Но тази нощ не Джорджина беше тази, която го възбуждаше. Той искаше жената, която всички мъже на бала намираха за вълнуваща и желана — своята собствена съпруга.

Уилоу отвърна с желание на прегръдката на Роуел, като реши да не пита коя е причината за промяната и в него. Беше цяло чудо, че той по някакъв начин беше усетил нейното желание, събудено толкова лесно от Пелам по-рано тази вечер. Когато целувките на Роуел станаха по-страстни, тя се остави изцяло на неговите милувки, като възбудата ѝ растеше с всяка измината минута, с всяко движение, докато накрая изцяло се отдаде на взаимния порив на техните тела.

Когато Роуел беше легнал за пръв път с Уилоу преди години, той нито очакваше, нито искаше от нея страстния отклик, с който беше свикнал при Джорджина. Сега беше дори малко шокиран от реакцията на младата си жена. Но в същото време беше твърде възбуден, за да позволи такива неща да го безпокоят. Неговата гордост се ласкаеше от това, че тя очевидно го желаше и че както изглеждаше, бе глуха към възхищението и ласкателствата, идещи дори от наследника на трона!

— Моя скъпа, моята прекрасна малка жена. Колко си красива! — шепнеше той, отпусайки тялото си върху нейното. Колко мъничка и деликатна беше тя... и колко силна беше прегръдката на ръцете ѝ, обгърнали гърба му; и на краката ѝ, обвили бедрата му!

— Обичам те Роуел, обичам те...

Гласът ѝ, както и думите ѝ го поощриха.

Внезапно, когато той проникна дълбоко в нея, Уилоу изпита едно ново усещане, толкова силно, толкова приятно, че извика. Чудото се увеличи, разливайки магическа прелест по цялото ѝ тяло. Тя усети, че Роуел започна да диша тежко и учестено в същия миг, в който нейното тяло се изви като дъга във финален спазъм към него. Тялото му се отпусна неподвижно върху нейното. Дълбокото им и учестено дишане изглеждаше така идеално синхронизирано, както и техният миг на изживяно удоволствие.

Роуел пръв се размърда. Той се надигна и легна по гръб до нея, и ръката му милваше косата ѝ.

— Щастлива ли си, любов моя? — попита я нежно той. — Не бях ли твърде груб?

Уилоу си пое дълбоко дъх. Изглеждаше няма думи, с които да му каже колко щастлива беше и колко задоволена се чувстваше. За разлика от други нощи, когато тя оставаше будна и неспокойна, сега тя беше съвършено доволна и отпусната.

Беше също като при онези любовници, споменът за които беше преминал през вековете; те дори рискували живота си, за да бъдат заедно. Това е вдъхновявало големите поети, композитори, музиканти, писатели, художници. Сега тя разбираше. Тази нощ, в която тя навърши своите двадесет и една години, ѝ донесе също и нова мъдрост и разбиране, които досега ѝ липсваха.

ГЛАВА ДЕСЕТА

АВГУСТ 1894 — ДЕКЕМВРИ 1895 ГОДИНА

Веднагае щом като Сезонът приключи, семейството се върна в Хавърхърст. Дори Grandmère изглеждаше радостна да ги види, а Доди сияеше от удоволствие.

— Липсваше ми толкова много — каза тя. — Можеш ли да повярваш, Уилоу, но Grandmère позволи на мистър Макгил да ме извежда в градината и да седя със стола си на моравата. Има толкова много неща за гледане и за научаване. Мистър Макгил ми дава уроци по естествознание.

Доди беше почти на четиринадесет години и фигурата ѝ вече бе започнала да се развива. На Уилоу ѝ се струваше, че заедно с тази нова зрялост момичето беше придобило също и нова емоционалност. Името на учителя присъстваше неизменно в разговора ѝ и бе лесно да се види, че Доди беше издигнала в култ този приятен, добросърдечен и мил мъж, който беше открил света за нея.

— Много съм ви благодарна за всичко, което направихте за Доди — му каза Уилоу при следващата си среща с него. — Тя е толкова щастлива през тези дни, а смехът ѝ е така заразителен, че дори чух как баба ѝ отстъпила пред нейния чар и ѝ позволила да напуска пределите на къщата.

Мъжът с жълтеникавочервената коса и пъстри очи погледна сериозно Уилоу и каза:

— Мис Доди направи също много и за мен, лейди Рошфорд. Тя ми помогна отново да видя света през невинността на нейните очи. Правейки това, аз разбрах колко много красота има там за този, който може да я види. Знаете ли, лейди Рошфорд, аз не чух нито една нелюбезна дума или оплакване от страна на мис Доди. Тялото ѝ може да е недъгаво, но нейната душевност е безупречна.

Не само отличният напредък на Доди зарадва Уилоу при завръщането ѝ вкъщи. Най-после родителите ѝ бяха решили да направят дълго отлаганото посещение при дъщеря си.

Сега, за радост на Уилоу, Роуел изглежда желаете не по-малко от нея да направи гостуването на родителите ѝ възможно най-приятно. Той положи много усилия, за да се държи очарователно със своите тъст и тъща, както и да бъде внимателен и нежен към Уилоу по време на техния престой.

— Мисля, че трябва да се съгласиш, татко, че аз все пак направих правилен избор — каза щастливо Уилоу към края на първата седмица от техния престой в имението Рошфорд. — Ти и мама не може да не сте забелязали колко съм щастлива и какъв чудесен съпруг имам.

Уилоуби Тетфорд кимна с глава. Неговото отношение към зет му явно се бе променило.

— Признавам, че бях извънредно строг в своята преценка към Роуел — каза без предисловие той. — Трябваше да дойдем по-рано, мила моя, но майка ти и аз не искахме да те притесняваме през тези три години. Чувствахме, че може да те объркаме, ако бракът ти не върви добре, както си мислихме ние. Но виждаме, че нашето безпокойство е било неоснователно, тъй като твоят инстинкт е бил по-здрав от този на баща ти.

„Баща ми се разбира отлично с цялото семейство“, мислеше си щастливата Уилоу. Той беше купил чудесни подаръци на всеки един от тях, всички внимателно подбрани според индивидуалността на притежателя му. Имаше чифт хубави ловни пушки за Роуел.

— Уилоу ми писа, че стрелбата е вашият любим спорт — каза той на своя доволен зет.

За Пелам беше купил последните модели на фотографската техника и избрани плочи с най-новите музикални хитове.

— Чух, че обичате да танцувате — каза той, а сините му очи блестяха весело.

За Франсис имаше фотоапарат Кодак.

— Четохме, че вашият принц на Уелс е запален фотограф и си помислихме, че това може да се хареса и на вас, момчето ми!

За Тоби имаше великолепен микроскоп. Един поглед към развълнуваното му лице беше достатъчен, за да се разбере удоволствието му от подаръка.

За Grandmère и леля Мили той беше купил кашмирени шалове; за Доди — магически фенер, а за Рупърт една цигулка „Гуарниери дел Джезу“.

— Съжалявам, че не е „Страдивари“ — каза извинително той, — но ми казаха, че тази във всяко едно отношение не ѝ отстъпва! На теб не ти дадох нищо, нали, скъпа моя? — каза на Уилоу той. — Но старият ти баща не те е забравил, както, сигурен съм добре знаеш. Подаръкът ти трябва да пристигне от Лондон всеки момент.

Подаръкът се оказа една великолепна картина от Ван Дайк — една от най-известните творби на художника на религиозна тематика с огромна стойност.

— Знаем, че такива неща ти харесват, нали? — попита нежно той. — Ще стои много добре в онази дълга галерия; мога да си я представя.

Картината така и не беше закачена, докато родителите на Уилоу бяха в Англия, поради техните непрекъснати ангажименти. Цялото семейство, с изключение на Grandmère, леля Мили и Доди посети летните конни надбягвания в Гудуд и се радва на възбудата от връчването на „Купата на Гудуд“. Те отседнаха в хотел по време на тридневното си пребиваване там, като заведоха почти цялата прислуга — многобройните слуги, лакеи и кочияши. След това отидоха за една седмица на остров Уайт за регатата. Уилоуби Тетфорд се радваше на всякакви новости, каквото беше плаването с яхтата на Роуел и когато се върна в имението Рошфорд, той заяви, че ще купи и една за себе си, но такава, че да може да се сравнява с яхтата на принца на Уелс „Британия“.

В Хавърхърст той и съпругата му се срещнаха отново с всички стари приятели, които имаха в околността от времето преди пет години, когато бяха живели тук едно лято. И двамата — Уилоуби Тетфорд и Беатрис, тихата квакерка, на която Уилоу толкова много приличаше, бяха желани гости, където и да отиде; той — заради неговият ентузиазъм към живота, за забавните му анекдоти и големият му афинитет към финансови афери; тя — заради нейното спокойно и ведро държание, което бе в контраст с шумната, енергична и весела природа на съпруга ѝ.

Много странно, но Уилоуби Тетфорд беше добре разположен към Рупърт и намери свой начин да поговори с момчето.

— Да се бия с други мъже в тези кървави войни, не ми е по вкуса, както и на вас — каза направо американецът. — Според мен, твърде много се говори за честта и славата, а за проклетата страна на войната, за мръсотията, страданията и жестокостта се казва твърде

малко. Нека се молим на Бога повече да няма несъгласие между нашите две страни, въпреки че аз не съм доволен от този англо-венецуелски спор. Надявам се Конгресът да не се намесва, защото в противен случай отново ще бъдем във война с Англия — една потресаваща перспектива.

Бавното възстановяване на Рупърт се ускори и състоянието му стана близо до нормалното, когато Уилоуби Тетфорд даде като прощален подарък на семейството една блестящо нова френска кола „Панхард“. Двигателят с вътрешно горене беше монтиран под капак и бе последното подобрение на германския изобретател Готлиб Даймлер. Тя се славеше с предавателния си механизъм, амбреажа, с крачната спирачка и с педала за газта.

— Вероятно ще имате нужда от механик, който да се грижи за двигателя — каза бащата на Уилоу, докато Рупърт обикаляше отново и отново около колата в ням възторг, а бледото му лице се беше оживило от възхищение.

— Ще помолим Ейдриън Форбс да дойде и да ни помогне, ако имаме затруднения — каза Уилоу, пренебрегвайки сърдития поглед, с който я стрелна Роуел.

Въпреки всичко, което той ѝ беше казал, тя не вярваше, че има нещо наистина лошо в дружбата между двамата мъже. Нещо повече, тя смяташе, че Ейдриън Форбс, с неговия безгрижен характер би бил подходяща компания за тихия, напрегнат Рупърт.

След като родителите ѝ заминаха за Америка, Уилоу вече имаше време и реши да покани Джеймс Макгил да ѝ помогне да закачат картината от Ван Дайк, а след това да каталогизират всички картини в имението. Роуел ѝ беше казал, че нямало списък на предметите на изкуствата в имението, тъй че той не възрази да поканят мистър Макгил да се заеме с тази работа, още повече че той изглежда имаше познания в тази област.

Джеймс Макгил остана доволен от това. Новата учебна година още не беше започнала и той се нуждаеше от допълнителни средства. Донесе много от своите книги на Уилоу, които щяха да им помогнат при разпознаването на художниците. Тези илюстрирани издания бяха останали от баща му, който, както Джеймс сподели с Уилоу, се интересувал от изкуство и е щял да бъде сериозен колекционер, ако е можел да си го позволи.

Двамата с Уилоу тръгнаха по дългата галерия и минаха през стълбите, като внимателно разглеждаха картините. Те сваляха всяка една от стената, а Нели им бършеше праха и почистваше съответното място на стената.

Джеймс скоро започна да гледа с широко отворени очи, когато разбра каква ценна колекция притежава фамилия Рошфорд.

— Много от тези картини са безценни — каза той на Уилоу. — Всички те са оригинали, доколкото мога да преценя. Единствено картината на Гейнзбъроу, която се намира в библиотеката, е копие.

Уилоу отдаде малко внимание на това изказване и съвсем случайно спомена за забележката на Джеймс пред Роуел същата вечер, когато се оттеглиха в спалнята след вечеря. Роуел я изгледа скептично.

— Този приятел трябва да греши относно Гейнзбъроу. Спомням си, че Grandmère сподели, още когато бях момче, че дядо ѝ я е подарил като сватбен подарък скоро след като се оженили.

— Тогава мистър Макгил трябва да е сбъркал — каза Уилоу. — Ще говоря с него утре сутринта.

Но мистър Макгил беше непреклонен. Той отиде в библиотеката с една от книгите за изкуство на баща си и с една лупа, която той подаде на Уилоу.

— Ако погледнете илюстрацията в тази книга, ще можете да видите даже с невъоръжено око, че двата подписа имат твърде малка прилика. Това не е оригинал.

Уилоу погледна несигурно Макгил.

— Но, мистър Макгил, ако това е копие, съпругът ми щеше да знае. Никой не би сменил оригинала без разрешение. Не мога да разбера.

— Извинете, милейди! — каза Нели зад нея. — Може би мистър Франсис ще знае нещо повече за това. Един ден той беше тук заедно със Стивънс, милейди. Хари ми се оплака, че той едва не си счупил врата, докато занесе картината до каретата. Можете да го попитате за това.

Уилоу почувства тръпки да лаят по гърба ѝ, но тя с нищо не показва вътрешното си смущение.

— Ще трябва да говоря с мистър Франсис — каза безгрижно тя. — Може би я е занесъл, за да бъде почиствена или нещо от този род.

Тя усети погледа на Джеймс Макгил върху себе си и бузите ѝ почервенияха. Шестото ѝ чувство я предупреждаваше да не задълбочава темата сега, а при първа възможност да говори насаме с Франсис.

— Не знам защо си го направил — каза спокойно тя, — но искам да ми кажеш истината, Франсис. Къде е оригиналната картина от Гейнзбъроу, която беше закачена в библиотеката? И защо си сменил оригинала с копие, без да кажеш на Роуел или на мен причините, които са те принудили да го направиш?

Лицето на Франсис пребледня, а сините му очи издаваха безпокойство и като ги сведе надолу, той се взря в краката си. Уилоу, която винаги бе чувствала, че не може да му има доверие, сега не се съмняваше, че той беше виновен за замяната.

— Не виждам какво те засяга това?

Уилоу усети как гневът се надигна бързо в гърдите ѝ.

— Засяга ме и то много. Изглежда забравяш, че аз съм съпруга на Роуел и следователно господарка на тази къща. Имам право да знам всичко, което става тук, Франсис.

— Предполагам, че само ти си го забелязала — каза ядосано той. — Не вярвам някой друг от семейството да разбере. Никой никога не е проявявал и най-малък интерес към семейните антики, докато ти не реши да ги каталогизираш. Но кой ти каза, че аз имам нещо общо с Гейнзбъроу?

— Никой не ми е казал — отговори студено Уилоу. — Не разбираш ли какво си направил, Франсис? Взел си нещо, което не е твое, нещо много ценно.

Погледът му се впи предизвикателно в нея, но после той сведе очи надолу. Изражението му стана напрегнато и той несигурно каза:

— Ако призная, че съм я взел, предполагам, че ще кажеш на Роуел.

Уилоу погледна своя девер с недоумение.

— Разбира се, че Роуел трябва да знае — каза тя. — Но какво те накара да направиш такова ужасно нещо, Франсис? Трябвало е да знаеш, че рано или късно някой ще открие подмяната на картината.

— В тази къща? — запита саркастично Франсис. — Докато ти не дойде тук, Уилоу, никой от семейството не забелязваше какво виси по стените. Този Гейнзбъроу струва страхотно много пари, а... а аз имах нужда от тях.

Уилоу беше поразена. Тонът на Франсис не беше на човек, който се извинява или съжалява. Звучеше така, като че ли очакваше тя да види логиката в това, което беше извършил.

— Ако си имал толкова голяма нужда от пари, не можа ли да помолит Роел да ти даде по-рано полагаемата ти се месечна сума? — попита тя.

Погледът на Франсис отново срещна нейния, а изражението му бе предизвикателно.

— Мислиш ли, че можех да го направя? Моят скъп брат не желае да прави такива услуги. О, не защото не може да си го позволи... — добави горчиво Франсис, — ... но както казва надутото той, чувствал се задължен за мое добро да настоява да живея в рамките на моите собствени средства. Като че ли с двеста лири годишно ще мога да покрия всички разходи, които направих напоследък!

— Мадлен Вилие — каза тихо Уилоу повече на себе си, отколкото на Франсис. Най-сетне тя започна да разбира. Даже почувства известно съжаление към момчето.

— Къде са парите, Франсис? — попита спокойно тя.

Той погледна встрани с неспокоен поглед.

— Няма ги. Изхарчих ги!

— Но ти не може да си изхарчил всичките! — извика Уилоу, невярваща на ушите си. — За какво, Франсис? Дългове ли имаше?

Франсис отново извърна поглед. Очите му отбягваха нейните, а по бледите му бузи внезапно изби червенина.

— Не, нямах дългове. Купих на Мадлен няколко бижута... — гласът му заглъхна и премина в шепот.

— Но, Франсис, те трябва да са били много ценни и следователно — скъпи. Сигурно мис Вилие не е приела тези подаръци! Това дори не са подаръци за годеж, тъй като ти нямаш намерение да се жениш за нея!

Бузите на Франсис станаха тъмночервени. Той мълчеше.

— Тогава любовта ти към нея трябва да те е заслепила — каза Уилоу повече на себе си, отколкото на младия си девер. — Трябвало е да разбереш, че тя не заслужава чувствата ти, Франсис. Никое добре възпитано момиче, не би приело такива подаръци. Тя не би могла да сподели с леля си, с която живее, защото знам със сигурност, че мисис Медоус не би й позволила да ги приеме — добави тя, а в съзнанието й

изплува образа на възрастната лейди с голямата слухова тръба в ухото (защото тя беше почти напълно глуха), която Мадлен доведе един следобед на чай, при престоя им в Лондон.

— Мадлен не смята, че леля ѝ има някакво право да ѝ диктува как да живее — каза Франсис, очевидно цитирайки момичето. — Тя е на двадесет и три години и казва, че сега има право да гласува за всички неща, които стават в страната и че сама е в състояние да решава кое е най-доброто за нея.

— В такъв случай тя е направила голяма грешка — отговори рязко Уилоу, — като е приела твоите подаръци, Франсис, тъй като по този начин ще се чувства задължена към теб, дарителя. Сега тя няма да може да ти възразява, ако ти се отнасяш към нея като към... е, като към платена метреса. Тя трябва да знае това.

— Тя не мисли така — каза Франсис не без горчивина в гласа, разкривайки по този начин факта, че бе разчитал на известни любезни услуги от нейна страна, но които въпреки всичко, тя му беше отказала.

— Франсис, та тя не те обича! — извика Уилоу. — Не виждаш ли, че тя те използва? Ако наистина те обичаше, нямаше да настоява да харчиш пари за нея — пари, които тя много добре знае, че ти не притежаваш.

— Един ден ще имам много пари — горещо възрази Франсис. — И както казва Мадлен, защо да не им се порадваме сега, докато сме все още млади? Ще остарея, когато стана на тридесет, а Мадлен... тя може да се е омъжила за някого дотогава.

Уилоу беше силно шокирана. Без да има намерение да разкрива характера на момичето, в което той беше влюбен, Франсис все пак ясно бе показал нейната низост. Колкото по-бързо се отървеше от нея, толкова по-добре. Но как да стане това? — питаше се тя. Франсис нямаше да иска да се подчини на нейните нареждания.

— Ако Роуел разбере това, той ще се чувства задължен да го съобщи и на Grandmère — каза замислено тя. — Но ако има някаква възможност картината на Гейнзбъроу да се закупи отново...

Лицето на Франсис най-напред доби изражение на изненада, а след това бе озарено от надежда. Той беше много по-изплашен от това, което можеше да му се случи, отколкото от онова, което бе позволил на Уилоу да види.

— Мога да я откупя, — ако имам парите — каза бързо той. — Видях я миналата седмица в галерията, на която я продадох в Лондон.

— Колко ти платиха за нея, Франсис?

Бледите му бузи пламнаха от смущение и той се спря, преди да отговори дръзко:

— Пет хиляди гвинеи^[1].

— Пет хиляди гвинеи? — повтори невярващо Уилоу. — Но Франсис, с тези пари можеше да живееш в Лондон в най-голям лукс и... — прекъсна изречението си тя, като си даде сметка, че той никога нямаше да може да обясни проявата на такава финансова независимост.

Франсис мълчеше.

— Мисля, че мога да събера парите — каза бавно Уилоу, — но преди да ми благодариш, Франсис, както виждам, че имаш намерение да постъпиш, трябва да те предупредя, че има една цена, която ти трябва да заплатиш. Очаквам да ми дадеш дума, че никога повече няма да се виждаш с Мадлен Вилие. Това е за твое добро, Франсис.

Устните на Франсис образуваха една плътна, грозна линия.

— Никога няма да се откажа от нея — каза той. — Не можеш да ме накараш да го направя, Уилоу.

— Не, аз не мога да те принуждавам да действаш против волята си — отговори спокойно тя, — но трябва да знаеш, че Роуел и Grandmère могат да те принудят, точно както принудиха Рупърт да отиде в армията против неговото желание. Ще бъдеш наказан, както Рупърт беше наказан. Нещо повече, тъй като досега винаги си бил любимец на Grandmère, не смея да си помисля за горчивината, която ще изпита, когато разбере, че си способен на такава нечестна постъпка. Може би греша, като ти предлагам закрила от последиците на твоите действия, но искам да го направя, тъй като съм загрижена както за твоите интереси, така и за интересите на цялото семейство. И най-вече, не искам Роуел да бъде нещастен, ако има начин да му го спестя. Той ще бъде ужасен, когато научи, че собственият му брат е откраднал от него.

— Ти би направила всичко за Роуел, нали? — каза с горчивина Франсис. — И мислиш, че той не може да направи нещо лошо? Но аз мога да ти кажа, че...

— Не искам да слушам твоите коментари за моя съпруг — гневно го прекъсна Уилоу. — Знам, че негодуваш срещу факта, че Роуел е най-големият, че той е наследникът и че може да упражнява контрол върху живота ти, така че е по-добре да мълчиш по въпроса за брат ти. А сега бих искала да чуя твоето решение относно Гейнзбъроу. Да ти дам ли пари, за да го откупиш?

В тона на Уилоу имаше нещо, което не позволяваше да се спори, и Франсис го разбра. Той беше изненадан, защото я смяташе за доста глуповато момиче, което сляпо обича Роуел и изглежда позволява на Grandmère да упражнява контрол в семейството без каквато и да е спънка — може би само въпросът за Доди бе едно изключение. Той си призна, че в този момент тя бе показала изненадваща решимост.

Мозъкът му работеше трескаво. Нямахте да му коства нищо да обещае това на Уилоу. Можеше пак да се вижда с Мадлен — макар и тайно — въпреки че на Мадлен нямаше да ѝ хареса една такава тайна връзка. Тя открито му бе признала, че една от причините, поради която се отнасяше благосклонно към него като ухажор беше, че неговото семейство има много по-здрави социални връзки и е много по-желано в обществото, отколкото нейното собствено семейство, а ето че сега той нямаше да може да се вижда повече с нея на публични места. Но поне оставаше някакъв шанс.

— Добре, ще я зарежа — излъга той с монотонен, безчувствен глас.

Уилоу, която не очакваше от него да се предаде толкова лесно, го изгледа замислено. Можеше ли да му има вяра? — чудеше се тя. Правилно ли постъпи, като взе нещата в свои ръце, когато всъщност Роуел беше този, който трябваше да възпитава своя по-малък брат? А и това си беше още една тайна, която тя не можеше да сподели със съпруга си.

Разумът надделя над интуицията ѝ и тя се упрекна, че беше сметнала, че един джентълмен — при това един Рошфорд може да не удържи думата си.

— Тогава имам ли твоето обещание, Франсис? — попита тя.

Франсис я погледна право в очите и без да мигне ѝ обеща.

Няколко седмици по-късно картината на Гейнзбъроу беше върната на мястото ѝ, а отсъствието ѝ от къщата бе обяснено от Уилоу с изпращането ѝ за почистване. Джеймс Макгил подозираше, че не

това се беше случило в действителност, но никой друг освен Уилоу, Франсис и Силви не знаеха истината.

— Толкова много пари за едно такова дело! — възрази Силви, гостувайки им за коледните празници, когато Уилоу ѝ разказа за случилото се.

— Но семейство Рошфорд сега е моето семейство — опита се да обясни Уилоу.

Силви въздъхна дълбоко.

— Братовчедът Роуел е станал много щастлив мъж в деня, в който ти си се съгласила да бъдеш негова съпруга, Уилоу — каза спокойно тя. — Пожелавам ти късмет и щастие през Новата година, cherie, защото ти наистина го заслужаващ.

Но 1895 година не донесе на Уилоу най-съкровено то ѝ желание.

— Може ли да съм се повредила, Тоби? — попита го тя на годишнината от смъртта на детето си по време на едно от своите чести посещения в лабораторията му. — Да не би вече да не мога да имам деца?

Тоби погледна озадачено тъжното лице на Уилоу. Никой не знаеше по-добре от него колко често Роуел отсъстваше от къщи и той предполагаше правилно, че държанието на брат му към младата му съпруга далеч не беше такова, каквото подобава на един влюбен в жена си мъж. Пелам му беше казал, че сега Роуел бил напълно погълнат от своята метреса и че той бил по-скоро „женен“ за нея, отколкото за Уилоу, тъй като Джорджина му беше родила син. Детето вече беше на девет месеца и къщата, която Роуел беше купил за метресата си в Челси, била изпълнена с весела, домашна атмосфера.

Пелам бил поканен там от Роуел, за да поиграят на карти.

— Джорджина има гледачка за детето, така че разполага с много свободно време, за да се наслаждава на живота в Лондон заедно с Роуел — каза той на Тоби.

— Майчинството е променило вида ѝ и сега тя изглежда още почувствена от преди. Направо е взела ума на Роуел.

„Затова не е чудно, че Уилоу не е забременяла още“, мислеше си притеснено Тоби.

— Може би не си укрепнала още от последната си бременност — каза той, като се опита да я успокои. — Понякога трябва да мине малко време, преди жената да възвърне силата си. Не се тревожи за това,

драга моя — добави любезно той и се опита да отклони вниманието ѝ, като ѝ разказа за напредъка, който е постигнал в работата си по предаването на болестите.

Уилоу забравяше за малко тревогите си, когато беше в компанията на Тоби. Неговият ентузиазъм беше заразителен и тя сподели вълнението му, когато той ѝ каза, че прочел в едно списание по медицина, как един лекар на име Вилхелм Ръонтген открил така наречените рентгенови лъчи, в резултат на което станало възможно да се вижда през плътта на човешкото тяло навътре, чак до костната система.

— Това ще бъде от огромна полза за хирургията — каза замислено Тоби, като изпусна очилата си, разсеяно почиствайки ги във възбудата си. — Само си представи, Уилоу, с помощта на тези лъчи човек ще може да установява веднага състоянието на счупена кост и да вижда как най-добре да я намести.

Уилоу отново беше изненадана от способността на Тоби да разбира новите идеи и да прави изводи по най-сложните теории и открития. Отново я порази факта колко по-голяма беше неговата интелигентност от тази на братята му и колко тъжно беше, че не може да следва медицина.

Изглеждаше ѝ най-естественото нещо на света да се обърне към него, когато почувстваше необходимост от съвет.

— Отнасям се към теб като към нещо средно между лекар и изповедник, нали? — изказа негодувание от себе си тя, знаейки че Тоби няма нищо против това. — Точно ти си брата, който винаги съм мечтала да имам — продължи тя, — но никога не съм мислила, че един ден ще имам девер, който да запълни тази празнота в моя живот. Тоби, когато стане време да се ожениш и да се преместиш в твой собствен дом, страхотно ще ми липсваш.

— Тогава да си остана ерген, а? — попита спокойно той.

Уилоу поклати глава.

— Не, не трябва, Тоби! Абсолютно не съм съгласна с това. Ти ще бъдеш най-прекрасният съпруг и баща също. И макар че това може да не бъде в мой интерес, аз ще се постарая да ти намеря идеална съпруга.

— Не е необходимо да правиш това, Уилоу — отговори енергично Тоби, а лицето му почервения. — Аз съм женен за моята

работа и това е всичко.

Той не добави, че може да промени намерението си да остане ерген за в бъдеще, ако Уилоу не беше женена за Роуел. Но една такава мисъл не можеше да му достави удоволствие, така че той бързо я изгони от съзнанието си.

— От лекар или от изповедник имаш нужда днес? — попита безгрижно той, когато тя се намести удобно на обичайния си стол до прозореца.

Беше облечена в много семпла бледосиня рокля с малка, висока яка и малки бисерни копчета. Косата ѝ беше прихваната отзад със синя панделка и така изглеждаше далеч по-млада от своите двадесет и една години.

Макар че първоначално Уилоу се усмихваше, когато започна да говори, бързо посърна.

— Тревожа се за Рупърт, Тоби. Той сигурно се чувства много самотен. Изглежда няма интерес към нищо, освен към своята музика.

Тоби въздъхна. После, гледайки замислено, спокойно каза:

— Мисля, че Рупърт трябва да отиде да живее далече от тази къща. Животът тук никога няма да бъде лек за него, щом като не може да се радва на нормални взаимоотношения. Ще бъде много пощастлив, ако му се разреши да продължи връзката си с Ейдриън Форбс, която, както знаеш, Роуел забрани. Може би не е редно да се разрешава на едно такова другарство да се развива, обаче все пак то съществува. Сигурно светът осъжда Оскар Уайлд, но аз чувствам симпатия към него и към тези като него, включително и към Рупърт. Ние не сме виновни за това какви се раждаме или как животът моделира нашите души, нашата любов. Съжалявам, че трябва да го кажа, но той не винаги ни управлява мъдро, въпреки нашите най-добри намерения.

Уилоу погледна Тоби с любопитство. Интересът ѝ към него нарасна, като чу тези оригинални възгледи.

— Роуел осъжда много остро мистър Уайлд — каза тя. — Казва, че той не би трябвало да съгрешава по такъв ужасен начин. Но две години в затвора, осъден на тежък принудителен труд, Тоби, това е ужасно и страшно наказание за такъв изтънчен и чувствителен писател като него, нали?

— Роуел разбира само това, което самият той чувства — каза Тоби. — И така е не само с него, но и с много други хора. Ето защо той не изпитва съчувствие към Рупърт или разбиране към неговите особени интереси. Но вечерта, когато Роуел ни заведе в Ковънт Гардън, нямаше човек, по-запленен от музиката от Рупърт. А в същото време Роуел беше отчайващо отегчен от нея.

За щастие двамата братя споделяха поне любов към стрелбата и изненадващото бе, че Рупърт, който нямаше влечение към други спортни прояви, беше отличен стрелец. През есента той като че ли надмина себе си в този спорт и когато зимата наближи, всички чуха, как Роуел поздрави по-малкия си брат за неговата изключително точна стрелба. За съжаление неволно той се показва груб, промърморвайки:

— Жалко, че не можа да удариш и толкова много дервиши в Египет!

Когато Рупърт напусна стаята, устните му бяха свити в тънка линия. Уилоу въздъхна. „Само ако Роуел можеше да покаже малко повече чувствителност“, мислеше си тъжно тя, когато приятната атмосфера, преобладаваща през последните няколко месеца, се помрачи от създалото се настроение. Беше ясно, както Тоби бе посочил, че Роуел не може дори да си представи как се чувства Рупърт.

„Или как се чувствах аз, когато загубих детето си“, мислеше си Уилоу. Но Тоби можеше да разбере нейната мъка и да ѝ предложи мълчаливата си подкрепа. Наистина ли въображението беше толкова важно за разбирането на ближния?

— *C'est tout* — това е всичко! — каза Силви, когато Уилоу ѝ разказа за възгледите на Тоби. — Чувствителност и въображение! Това е изключително важно, особено между любовници, *ma chérie* Уилоу. Ето защо аз изпитвам такава радост с моя любовник в момента. Той е артист и макар че няма пукната пара, а му липсва и голяма надежда за слава, той ме разбира чудесно и притежава голяма чувствителност, а аз го обожавам!

— Ще се омъжиш ли за него? — попита Уилоу, като се смееше на екстравагантните изказвания на Силви.

Тези прями извинения от страна на тази очарователна млада францужойка отначало бяха малко я шокирали, но вече беше свикнала със Силви и смяташе, че самата тя се беше променила в посока на една по-голяма нюансираност в позицията ѝ спрямо условностите.

Силви обаче не беше на това мнение.

— Ти си си родена конвенционалистка, *cherie* — каза тя, като прегърна Уилоу. — Винаги мислиш за брак и никога за удоволствието от самата любов.

— Наистина ли имаш предвид любовта, когато говориш по този начин за нея, Силви? — попита с любопитство Уилоу. — Или може би искаш да кажеш, че това е страст? Смяташ ли, че е възможно да имаш съвършена връзка с мъж, с който се любиш чудесно, но имаш малко общо с него по начина на мисленето си?

Силви я погледна с любопитство. Струваше ѝ се, че тя не поставя този въпрос инцидентно, а че това си бе чисто личен въпрос, засягащ самата Уилоу.

— Не мога да ти дам отговор, *cherie* — каза тя. — Не мисля, че някога съм била истински влюбена в някой мъж... поне не до такава степен, че моите сетива и чувства да са били в унисон с тези на другия. Може би, ако намеря такъв мъж, бих се изкушила да се омъжа още веднъж. Но дотогава...

Уилоу каза замислено:

— Нямах ли по-особено чувство към Тоби, Силви? Колкото по-добре го опознавам, толкова по-приятен мисля че е. Знам, че не е толкова красив, колкото братята си, но пък е толкова разбран! Той би бил прекрасен съпруг — само дето е много погълнат от работата си. Ще бъде толкова хубаво, ако двамата се влюбите един в друг. Знам, че той много те харесва.

— Ах, Тоби! — възкликна Силви. И за пръв път със сериозен вид продължи: — Разбирам много добре защо го намиращ толкова *sympathique*^[2], Уилоу, но аз... е, макар и да изпитвам най-добри чувства към него, струва ми се, че скъпият Тоби е прекалено сериозен за мен. Имам нужда от някой, който да се смее с мен, да танцува с мен, да пие вино с мен, да се люби с мен винаги, когато пожелае това. А аз по природа съм *très exigeante*^[3] — изисквам от моите любовници постоянно внимание.

Тя отново се засмя, добавяйки:

— Виждаш ли, *chiere*, аз съм една *rapillon*, една пеперуда. Не искам да приемам живота на сериозно, както ти правиш. Егоистка съм и живея единствено за мое собствено удоволствие.

— Което съвсем не е вярно! — каза Уилоу и прегърна приятелката си. — Ти се правиш на лекомислена, но криеш истинската си същност под тази преструвка. В края на краищата не мисля, че си много по-различна от мен, Силви.

Сякаш за да оправдае това мнение на Уилоу, държанието на Силви през тази Коледа граничеше със скандалното. Тя флиртуваше забавно, но дръзко с Пелам, навличайки си възмущението както на Grandmère, така и на майка си — братовчедката Люсиен.

— Такова поведение може да е *admissible à Paris*^[4] — каза лейди Рошфорд с леден глас, като заговори на френски в яда си, — но аз няма да разреша такава... такава *relachement*^[5] в тази къща.

— Това бяха само братски целувки, лельо Клотилд! — отговори Силви и погледна невинно с широко отворените си очи, в чиито кафяви дълбини трептеше едно ясно забележимо пламъче. — Нали, Пелам?

Пелам се опитваше да прикрие собственото си забавление от реакцията на баба си. Във всеки случай със сигурност тези целувки не бяха „братски“. Ако не беше факта, че Уилоу бе тази, която той истински желаше, то той би се изкушил и би се впуснал в една любовна авантюра със Силви. Но той копнееше да държи в ръцете си стройното, изящно изваяно тяло на Уилоу. Не можеше да забрави онази открадната целувка в оранжерията, когато бяха в Лондон. Прегръдките на другите жени не успяха да уталожат силното му желание към нея. Той чувстваше, че не всичко върви добре между нея и Роуел. И как можеше да върви като Роуел отсъстваше толкова често от къщи? Той чувстваше също така копнежа и необходимостта на Уилоу да обича и да бъде обичана, които тя не успяваше да скрие напълно зад изражението си на задоволеност.

Самият той умееше умело да прикрива своите чувства. Знаеше, че Уилоу бе напълно лоялна към своя съпруг и мисълта да му изневерити веднъж не бе минала през ума ѝ. Ако и да е присъщо на жените да желаят ласкателството, поддържащо тяхното его, Уилоу не искаше и да знае за чувствата на Пелам към нея.

„Но аз мога да почакам“, мислеше си Пелам, докато играеше валс със Силви или седеше до нея в каретата, или шепнеше комплименти в нейното красиво, малко ухо, докато се разминаваха по стълбището. Той разбра, че ако направи една малка нощна разходка до

спалнята на своята братовчедка, то сигурно щеше да намери добър прием там. Но както много мъже преди него, той не се стремеше към това, което лесно можеше да постигне; той искаше това, което не можеше да има — недостъпната Уилоу.

---

[1] гвинея — някогашна златна английска монета равняваща се на 21 шилинга. — Б.пр. ↑

[2] — симпатичен (фр.). — Б.пр. ↑

[3] — много възискателна (фр.). — Б.пр. ↑

[4] *admissible à Paris* — допустимо в Париж (фр.). — Б.пр. ↑

[5] *relachement* — разпуснатост (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

МАРТ — ДЕКЕМВРИ 1896 ГОДИНА

Джорджина отново чакаше дете. За разлика от първата си бременност, този път не можеше да се каже, че тя се чувстваше добре. Стана много раздразнителна и имаше нескончаеми претенции към Роуел.

— Ти не си моя съпруга — беше принуден да ѝ припомни той, когато тя се оплака, че той прекарва твърде много време в имението Рошфорд и не е достатъчно често с нея. — Разбирам, че си отегчена и че животът ти в момента е скучен, но аз не мога да направя нищо повече.

Нейната безформеност го дразнеше. Фактът, че тя щеше да го дари с второ, незаконородено дете го безпокоеше само дотолкова, че това щеше да означава още допълнителни разходи. Първото дете, Филип, в момента беше почти на две години и бе доста хубаво, тъй като беше взело зеленикавите очи и златисточервените къдрици на Джорджина. Момчето не приличаше на един Рошфорд. Но това бе за добро, защото последното нещо, което Роуел искаше, бе неговата съпруга да забележи приликата, ако някога се случеше да види момчето, и да съпостави фактите. Уилоу може би нямаше да поиска развод, но той можеше да си представи добре реакцията на Уилоуби Тетфорд, когато разбереше, че любимата му дъщеря е била мамена.

Поне, мислеше си с облекчение той, Уилоу вече стана на двадесет и една години и една седмица след навършването на пълнолетието си получи много голяма сума пари от баща си под формата на акции. Тя едва си направи труда да прочете документите и ги подаде на Роуел. Пълното ѝ доверие в него предизвика чувство за вина, което досега му бе непознато. Дори когато поднови връзката си с Джорджина след брака си, той смяташе, че изневерява на Уилоу. Дразнеше се само от факта, че Пелам и Тоби очевидно бяха критично настроени относно многото време, което той прекарваше с Джорджина, и техните симпатии бяха на страната на Уилоу. Grandmère също отбеляза, че бе крайно време той да даде един наследник на

фамилията, но че няма да може да го постигне, ако продължава да прекарва толкова малко време със съпругата си.

Времето, през което Джорджина беше enceinte, сега му даваше отлична възможност да прекарва по-малко време с нея и повече с Уилоу. Знаеше, че може да остави Джорджина сама в Лондон, тъй като беше сигурен, че тя едва ли щеше да му изневери в положението, в което се намираше. И така, той се сбогува с разплаканата Джорджина и се върна в имението.

Без да съзнава истинската причина, поради която съпругът ѝ оставаше с удоволствие вкъщи, Уилоу беше много по-щастлива през месеците, които последваха, отколкото когато и да било след брака им. Роуел като че ли бе решил само да я забавлява и да ѝ доставя удоволствие.

Той прие поканата на сър Едгар и лейди Хелън Винсът да отседнат в имението Ешър в Съри, за да може семейството му да присъства на конните надбягвания в Епсъм и да се радва на вълнението от ежегодното дерби, което се откриваше всеки юни. Още веднъж конят на принца на Уелс, Пърсимън, щеше да се надбягва със Сен Фръскуин, а той обещаваще една емоционална надпревара.

Семейството бе доволно, че нямаше да пътува само към Епсъм, тъй като денят на надбягването беше станал национален празник преди повече от сто години и сега беше нещо обичайно за лондончани да се отправят с хиляди по пътищата за Епсъм с какъвто транспорт можеха да намерят. Влакове, карети, кабриолети, високи двуколки, велосипеди, а от време на време и някой автомобил се точеха към Съри в безкрайна върволица. Парламентът беше разпуснат и безкрайно множество от богати и бедни се събираха в Епсъм.

За да задоволят този огромен наплив от хора, калайджии, амбулантни търговци, цигани и търговци на едро обикаляха хиподрума и продаваха изделията си. Каруци, теглени от магарета, бяха натоварени догоре с плодове, улични търговци предлагаха кексове, торти, сладкиши с мед, подправени с джинджифил, пудинги, и правеха оживена търговия с веселата, безгрижна тълпа. Куклената комедия „Пънч и Джуди“, фокусници и латернаджии забавляваха децата и многобройните просяци.

Настрани от общата маса, семейство Рошфорд наблюдаваха състезанията от ложата на семейство Винсът, която се намираше в

съседство с кралската. Те видяха как великолепият дорест кон Пърсимън, яхнат от жокея Джак Уотс, настига своя съперник Сен Фръскуин. Навсякъде около тях захвърчаха шапки във въздуха и даже дамите се наведоха над ложите си в своя ентузиазъм, тъй като двата състезателни коня финишираха толкова близо един до друг, че беше трудно да се разбере кой е победителят, докато номерът на Пърсимън не бе изписан на таблото.

Възбудата от кралската победа бе голяма. Тълпата желаещи да аплодират победителя разкъса кордона от полицаи, охраняващи Пърсимън, което създаде трудности на принца на Уелс да достигне до своя кон.

На лицето на Пелам се бе разляла една широка усмивка.

— Заложил съм хиляда гвинеи на този кон — пошепна той на Уилоу, — но не споменавай за това пред Роуел, защото той сигурно няма да одобри, че съм си позволил такъв голям залог при моите скромни доходи.

Когато принцът се върна в Лондон, за да отпразнува победата си, семейството Рошфорд се върна заедно със своите домакини в имението Ешър. Единствено Тоби не беше заложил на победителя. Роуел беше в празнично настроение, когато те се преобличаха за вечеря. По време на вечерята той развеселяваше компанията с анекдоти, свързани с конни надбягвания, и Уилоу забеляза с гордост с какво възхищение бяха изпълнени погледите както на жените, така и на мъжете. Той приличаше на принц в своя безупречно скроен черен вечерен костюм и въпреки че бяха облечени в подобно облекло, нито Пелам, нито Тоби можеха да се мерят с елегантността на Роуел и с царственото му държание.

„Той е моят съпруг“, мислеше си тя с гордост и вълна на нетърпение се разля по тялото ѝ като си помисли за нощта, която предстоеше. Щом като беше в такова добро настроение, той сигурно щеше да дойде в леглото ѝ в образа на любовник! Бузите ѝ порозовяха, когато нейното въображение извика спомена от други такива нощи и особено онзи миг от нейният двадесет и първи рожден ден, когато тя достигна до апогея на удоволствието в любовния акт. Оттогава чудото не се повтори, но тя неизменно отказваше да обърне внимание на неизбежното разочарование, което следваше след такива неуспехи.

„Това няма значение“, казваше си решително тя. Бракът беше за цял живот и рано или късно тя щеше да проникне в тайните на брачното легло.

Но това не се случи в нощта на този вълнуващ дерби ден. Роуел се забавляваше много добре и конякът се лееше щедро след вечерята. В полунощ, когато дамите се оттеглиха, той, техният домакин и още няколко мъже от гостите решиха да играят на карти. Още една бутилка коняк беше донесена от иконома и чак към три часа сутринта Роуел отиде да си легне. Той беше изпил толкова много питиета, че едва стоеше на краката си, докато неговият сънен камериер се мъчеше да го съблече. Уилоу се събуди от гневните му протести, насочени към прислужника, който се бореше да събуе кожените му официални обувки.

Секунда след като легна до нея, Роуел заспа, а хъркането му изпълни стаята и държа будна Уилоу, докато утринният хор на птичките извести пукването на зората.

Но нейното разочарование не трая дълго. Роуел се събуди в много добро настроение и ѝ съобщи, че един от приятелите му го информирал за състезанието, което трябвало да се състои по-късно същата година — не с коне, а с автомобили — през целият път от Лондон до Брайтън.

— Ще вземем каретата и ще отидем на някое удобно място по пътя, за да ги наблюдаваме, като минават — каза той. — Доколкото знам, никога досега не е имало автомобилно състезание. Дори Рупърт може да дойде с нас и да се наслаждава на една такава екскурзия. Не си ли съгласна, скъпа моя?

— Тогава, моля ти се, миличък Роуел, може ли да вземем и Доди с нас? — попита Уилоу със затаен дъх, виждайки колебливото изражение на лицето на Роуел. — Моля ти се, скъпи. Ще я увием в одеяла и няма да ѝ се случи нищо лошо, стига времето да не е прекалено студено.

Роуел се колебаеше. Grandmère нямаше да вземе участие в екскурзията и ако можеха да го запазят в тайна от леля Милдред, то нищо нямаше да им попречи да го направят. Ако едно такова незначително и нищо неструващо нещо, щеше да достави удоволствие на Уилоу, мислеше си той, то си струваше да се съобрази с желанието ѝ и да отстъпи. Беше жалко, че молбите на Джорджина, за разлика от

тези на жена му, неизменно водеха до огромни разходи от негова страна. Нейните сметки за тоалети и шапки бяха двойно по-големи от тези на Уилоу и тя вечно искаше нови мебели или разни други неща за къщата, която той ѝ беше купил. Последното ѝ искане беше за допълнителна баня за децата и втора гувернантка за новото бебе.

Той посети своята метреса в края на юли, преди да се роди бебето. Беше горе-долу по времето, когато сестрата на принца на Уелс, принцеса Мод, се омъжи за своя пръв братовчед — принца на Дания — Чарлз. Джорджина четеше в „Куин“ репортаж за сватбата им и през цялото време му говори единствено за старомодното съдържание на гардероба си. Отегчен от нейната компания и от разговора, Роуел ѝ обеща нови дрехи, след като се роди детето, и побърза да се върне към тихия и спокоен живот в имението Рошфорд.

Един месец след като бебето се беше родило, Роуел се почувства задължен отново да посети Джорджина. Запазил в съзнанието си спомена за нейното натежало от бременността тяло, за недоволното изражение, което напълно разваляше хубавото ѝ лице, той беше неподготвен от лъчезарната красавица, която го очакваше. Тя го посрещна не с оплакване, а със страст.

Тялото на Роуел откликна с неочаквана бързина на поканата, която се четеше в очите ѝ. Половин час след своето пристигане той с нетърпение съблече раираната ѝ крепонена рокля, освободи косата ѝ от фибите, така че да пада като водопад върху белите ѝ рамене и след това започна да я люби страстно в интимността на нейната спалня. Той не можа да види никаква следа от новороденото бебе, тъй като Джорджина предвидливо бе прибрала всичко, което можеше да му напомни за това, знаейки за фобията му към всичко, свързано с отглеждането на малко дете.

Малко по-късно, докато пиеха чай заедно в малката кокетна гостна на долния етаж, детегледачката доведе по-голямото дете да види баща си. Грижливо облечено за тази среща, момченцето беше чаровно в моряшкото си костюмче с широка бяла яка.

Вече в благодушно настроение, Роуел беше впечатлен от синчето си. Джорджина, която го наблюдаваше внимателно, се почувства успокоена. Ако и да беше отсъствал дълго през лятото, сега тя знаеше, че нейният покровител се е завърнал отново.

Но след като Роуел излезе оттам, съвестта му отново го загложди. Мислеше си с неудобство, че ако не беше бракът му с Уилоу, щеше да се наложи да продаде най-добрите си коне и яхтата си; а и със сигурност нямаше да може да издържа Джорджина по начина, по който тя искаше в замяна на верността ѝ към него; щеше да се наложи и да ограничи доста сериозно и всекидневните си разходи.

Благодарение на Уилоу сега той получаваше редовен доход от дяловете ѝ в Америка, които Уилоуби Тетфорд ѝ беше дал, тъй че неговият начин на живот изглеждаше доста подсигурен. И сега, докато пътуваше към имението, той си мислеше за това, че трябваше да купи някакво хубаво бижу на своята съпруга по повод приближаващата Коледа. Можеха да организират голям бал за Коледа, за който случай Уилоу да си поръча нова, скъпа бална рокля. Тя изпитваше детинско удоволствие от красиви тоалети и това щеше да я зарадва, реши той. Това нямаше да бъде кой знае какво, а и щеше да успокои неговото смътно чувство за вина.

Както Роуел предположи, Уилоу беше очарована от предложението му да отворят вратите на имението Рошфорд за Коледа за всички техни съседи и приятели, които имаха възможност да ги посетят. Както обикновено, Силви щеше да прекара празниците заедно с тях и в отговор на писмото на Уилоу, в което последната ѝ споменаваше за бала, тя ѝ пишеше, че ще донесе със себе си в Англия едно от последните творения на Жак Дусе — парижки моделиер.

„Направена е от сребърно ламе и мисля — пишеше Силви, — че ще ти придаде едно излъчване на изисканост, *ma petite*^[1]...“

Единствено възбудата от автомобилното състезание през есента наруши спокойния ритъм на провинциалния начин на живот — дни прекарани в лов, стрелба и съпроводени единствено от посещения при съседите.

Най-после декември дойде, а заедно с него и Силви, съживявайки както винаги със своя смях малко мрачната атмосфера в имението.

Обещаната рокля прилягаше идеално на Уилоу. Силви се усмихна доволна от своя избор, когато Уилоу се загледа в огледалото, очарована от своето отражение. Тя прегърна прелестното младо момиче, което беше обикнала толкова много.

— Приличаш на блестяща ледена девица, Уилоу — каза тя. — Сега, нека да те огледам, *chiere*. Мисля, че трябва да сложиш диамантеното си колие и, може би, бялото щраусово перо в косата си. А това е моят коледен подарък за теб, който ще попълни цялостния ансамбъл.

Тя подаде на Уилоу малка плоска кутийка, на която беше изписано името на една от големите модни къщи. Вътре се намираще най-красивото ветрило, което Уилоу беше виждала някога.

— Силви, колко е красиво! — ахна тя, а бузите ѝ порозовяха от удоволствие.

— Казаха ми, че някога е принадлежало на Мария Антоанета — каза Силви, като се усмихна, — но аз се съмнявам в това, макар че те настоявах, че е старинно. Аз просто трябваше да ти го купя, защото толкова много подхожда на роклята ти.

Фината, снежнобяла дантела, от която бе изработено ветрилото, бе майсторски избродирано с малки сребърни пайети във формата на пеперуди.

— Не може да е по-старо от четиринадесет години, тъй като пайетите не са били познати до 1882 година — каза Силви, — но е много красиво, не мислиш ли?

— То е много, много красиво! — възкликна щастливо Уилоу.

Мисис Спиърс нае значителен брой допълнителен персонал, тъй като всяка една от десетте стаи за гости щеше да бъде заета и още около четиристотин гости щяха да присъстват на бала. Кухнята представляваше един „мравуняк“ от трудолюбиви хора, които приготвяха храната. Огромни пуйки и дебели гъски бяха донесени от фермите. Цели прасенца се печеха на открити огнища под грижите на двама от най-бедните ученици на Джеймс Макгил, които се радваха на възможността да спечелят малко пари. Уилоу го бе помолила да ѝ направи списък на семействата, които бяха най-затруднени финансово, и беше инструктирала мисис Спиърс да им намери някаква работа, където имаше възможност.

Прислужничките неуморно метяха, миеха, лъскаха и триеха праха. Тези, които работеха в кухнята, търкаха безбройните тенджери и тигани, докато ръцете им загрубяха от горещата вода и сапуна.

Лакеите бяха заети с лъскането на всички сребърни прибори, а големият официален сервиз беше изваден и измит. Момчетата от селото дойдоха, за да помагат на градинарите да изметат последните окапали есенни листа по поляните и пътеките. Главният градинар беше отсякъл огромна ела и цялото домакинство се събра да гледа, докато я внесат в къщата и я поставят в голямото ведро в залата. После Силви, Уилоу и Доди я украсиха с блестящи играчки и свещички, за да радва гостите, когато пристигнат.

В разгара на тази добре организирана бъркотия Grandmère остана настрана, затворена в покоите си. Вече седемдесет и шест годишна, тя страдеше от ревматизъм през зимните месеци и доктор Форбс беше станал постоянен посетител в имението.

При едно такова посещение, когато приготовленията за бала бяха достигнали своята кулминация, той донесе една неприятна за лейди Рошфорд новина — макар и не съвсем неочаквана.

Агнес Милър, жената, която се грижеше за малката правнучка на лейди Рошфорд, наскоро беше загубила съпруга си — близък роднина на доктора. С пет деца, които трябваше да издържа, мисис Милър трябваше да използва част от парите, които лейди Рошфорд ѝ даваше за отглеждането на малкото момиченце, за да храни собственото си семейство.

— Страхувам се, че детето не получава достатъчно храна — каза нервно доктор Форбс. — Лейди Рошфорд, желаете ли да се опитам да намеря нова гледачка за нея?

— Не! — каза рязко старата лейди. — Колкото по-малко хора знаят за съществуването ѝ, толкова по-добре. От това, което сте ми разказвали за нея, разбирам, че е започнала поразително да прилича на майка си, а това също може да стане опасно, ако тя остане наблизо. Цветовете ѝ са твърде необичайни, за да останат незабелязани. Не, доктор Форбс, настъпи моментът да изпратим детето във Франция.

Ужасът, който изразяваше лицето на леля Милдред, не беше по-малък от този на доктора.

— Тя няма още три години... — каза неуверено зълва ѝ, но тутакси беше прекъсната.

— Вече успях да разбера, че манастирът приема и сираци навършили две години — каза остро Grandmère. — Детето трябва да

замине веднага, щом нещата по приемането му там се уредят. Това е моето решение!

Доктор Форбс знаеше, че няма смисъл да спори.

— Не искам да има някакви затруднения в тази работа, Милдред — каза по-късно старата лейди на зълва си. — И престани да подсмърчаш, а обърни внимание на това, което ти казвам. Ти ще трябва да отидеш в Лондон и да намериш бавачка, която да се грижи за детето, докато трае пътуването. Искам да отидеш заедно с тях във Франция и лично да предадеш детето в ръцете на игуменката на манастира.

— Но Клотилд... — започна да протестира жената, ужасена от една такава перспектива и разтревожена от съживяването на толкова грозни спомени.

Тя беше почти успяла да забрави страшната нощ, когато детето на Уилоу беше изнесено тайно от къщата и дори още по-ужасния следващ ден, когато малкият празен ковчег беше пуснат в гроба.

— Ти си в състояние да предприемеш това пътуване, Милдред — решително я прекъсна лейди Рошфорд. — На седемдесет и две години си, което значи, че все още не си чак толкова стара, а и не страдаш от ревматизъм като мен. Можеш да пътуваш в първа класа, разбира се, както в парахода, така и във влака. Веднага ще изпратя телеграма на свещеника — отец Матиьо и ще му пиша да те посрещне на гарата в Епърни. Той може да те придружи до манастира „Дю Кьор Санглан“. Ще ти дам пари за издръжката на детето за първата година. Оттам нататък ще уредя с Люсиен да предава парите на манастира посредством отец Матиьо. Не искам да имам пряка връзка с игуменката. При каквито и да е обстоятелства. Ти ще пътуваш под псевдоним мис Бирсфорд и ще трябва да се преструваш, че детето е сираче и че ти действаш от името на анонимен благодетел. Сега, запомни ли това, което ти казах? Най-добре е да го повториш, за да съм сигурна, че не съм пропуснала нещо. И престани да подсмърчаш, Милдред!

— Но Клотилд — възрази още веднъж Милдред. — Роуел сигурно ще ме попита защо искам да отида във Франция. На моята възраст ще е неправдоподобно да твърдя, че предприемам едно такова пътешествие само за удоволствие.

За миг Grandmère остана слисана.

— Много проникателно от твоя страна, Милдред — каза тя, а това беше един от редките случаи тя да похвали своята зълва. — Ще трябва да измислим нещо...

Леля Милдред помръкна. Това означаваше още лъжи, още увъртания и още неприятности за в бъдеще, ако паметта ѝ изменеше.

— Знам какво точно ще кажем — съобщи уверено старата лейди. — Че отиваш в Лондон, за да се срещнеш със сватовете на Грейс и да поговорите за нейните работи.

Милдред забрави за миг, че планът на Grandmère е хипотетичен. Тя никога не беше харесвала Грейс. С девет години по-възрастна от нея, сестра ѝ я беше малтретирала жестоко в дните на детството им и за нея беше голямо облекчение, когато Грейс се омъжи за един от приятелите на брат ѝ Сидрик и отиде да живее в Индия.

Но претекстът на Grandmère беше отлично избран, разбра сега тя. Преди един месец Милдред беше уведомена за смъртта на сестра си, сполетяла я на солидната възраст осемдесет и една години. Роднините на съпруга на Грейс я информираха, че нейните лични вещи ще бъдат изпратени от Индия в Англия. Предполагаше се, че може би Милдред и Grandmère щяха да си направят труда и да отидат до Лондон, тъй като те бяха упоменати като наследници в завещанието на Грейс. Роуел нямаше да разпитва излишно, ако това бъдеше посочено като причина за отсъствието на леля му.

Но леля Милдред далеч по-малко се страхуваше от Роуел, отколкото от неудоволствието на лейди Рошфорд, ако не успееше да изпълни нарежданията ѝ. Ужасът ѝ от възложената ѝ задача се увеличи, когато пристигна с наетата бавачка, облечена в строга сива униформа, да вземе детето на гарата в Дувър. Когато бавачката поерката на малкото дете от доктор Форбс, Милдред беше поразена, като видя безспорната прилика на малкото момиче с неговата майка.

— Може ли да приказва? — нервно попита доктора тя.

— Моето име е Софи Милър — отговори детето, като се взираше с нарастваща тревога и страх в тази непозната мършава жена.

То беше достатъчно уплашено от пътуването с каретата заедно с намръщения доктор и сега сериозното изражение на Милдред съвсем не ѝ вдъхваше успокоение. Възбудата от обещаното „хубаво прекарване на морския бряг“ бързо отстъпи място на унищожителната носталгия по едрата, груба жена, която момиченцето смяташе за своя

майка. Сълзи започнаха да капят от неговите големи, тъмни очи и малките му червени устни потръпваха неудържимо.

Бавачката пристъпи напред и взе детето в ръце. Професията ѝ изискваше да бъде сдържана и тя се възпря да зададе какъвто и да е въпрос, въпреки че беше разяждана от любопитство. Дрехите на малкото момиче бяха несъмнено като дрехите на всички деца в село; но мис Бирсфорд, която я беше наела, очевидно бе една лейди с положение в обществото. На бавачката ѝ бе казано само, че детето, което тя трябваше да придружи до Франция, е сираче и трябвало да бъде настанено в някакъв манастир там. Дойде ѝ на ум, че щеше да бъде много по-лесно, много по-евтино и във всеки случай значително по-просто да оставят детето в някой дом за сираци в Англия. Но не беше нейна работа да задава въпроси. Можеше само да се надява, че по време на пътуването до Епърни нейната работодателка щеше да ѝ каже нещо по този въпрос, което да задоволи любопитството ѝ.

Но устата на Милдред остана здраво затворена. Тя съзнателно избягваше всякакъв контакт с бавачката на детето, като седеше, спеше и се хранеше в различно купе и каюта.

Бавачката съзнаваше това и повече не направи опит да разбере нещо. Тя се опитваше, но уви без резултат, да успокои малкото дете, което страдеше за единствения дом, който познаваше, и се страхуваше толкова много от всичко, което беше непознато и чуждо за него. Детето плачеше до пълно изтощение и единствено малката порцеланова кукла, която един любезен пасажер ѝ беше подарил, изглежда я утешаваше и тя я притискаше силно, като че ли животът ѝ зависеше от нея.

За щастие, малкото момиче заспа, когато наближиха Париж и не им създаваше грижи, докато преминаха през града и взеха влака от Източната гара, за да отидат до Епърни.

Бавачката гледеше през прозореца на купето. Тя никога не беше идвала в тази част на Франция и макар че по принцип не харесваше чужденците, беше любопитна да види околността.

Бяха изминали само няколко километра на изток от Париж, като пътуваха през ширналата се равнина без каквито и да е било дървета. Тъмните, изгорели полета бяха пусти и безцветни през този студен декемврийски следобед и бавачката не беше впечатлена от пейзажа.

Това, което виждаше, можеше също така да бъде и блатистата местност в Линкълншиър в Източна Англия, откъдето тя беше родом. Тя бе по-впечатлена от обраслите с гъсти гори местности, в които влакът навлезе, когато стигнаха до долината на река Марн. Имаше възможност да види буйното течение на реката, която течеше почти успоредно на железопътната линия.

Час и половина след тяхното заминаване от Париж, тя зърна масивни варовикови скали, които се издигаха в покрайнините на Епърни. Заобикалящите го лозя бяха голи сега, тъй като листата им бяха окапали, а дъждът валеше равномерно и с тягостна неумолимост над долината.

Работодателката ѝ не промълви нито дума през целия път. За щастие, детето все още спеше, но тишината беше толкова потискаща за бавачката, колкото и дъждът и тя си наложи да търпи без оплакване, тъй като бяха близо до целта.

По този начин триото стигна до Епърни, където един висок, слаб мъж в черно расо, което беше променило цвета си през годините и бе станало почти зелено, стоеше и ги очакваше на перона. Той говореше само френски и бавачката не можа да разбере нищо от разговора, който се проведе между него и спътничката ѝ, докато пътуваха, в наетата карета по пътя, лъкатушещ в мрачната околност. Беше започнало да се мръква, когато най-сетне стигнаха до сивите каменни стени на манастира „Кървящо сърце“^[2], намиращ се на близо седем километра от града.

Бяха започнали да прехвърчат леки снежинки и бавачката мислено оприличи сградата на манастира на крепост, когато железните порти се отвориха, за да мине каретата. Биенето на камбаната от една от кулите отекна тревожно в двора и събуди спящото дете, което веднага започна да плаче.

Изражението на Милдред беше подобно на това на бавачката. За разлика от своята снаха Клотилд, тя не беше католичка и дори само името на манастира я караше да се чувства притеснено. „Кървящо сърце“ не звучеше като място за утеха и щастие, най-малкото, що се касаеше до сираците, за които се грижеха зад тези внушаващи страх стени.

Тя изпитваше недоверие към мършавия, мълчалив отец Матиьо и подозираше, че наетата от нея бавачка допуска съществуването на

заговор във връзка с поетото от нея задължение. Клотилд трябва да бе пропуснала да вземе предвид евентуалната опасност, произхождаща от това, че тази непозната щеше да знае последното местонахождение на детето. „Ами ако се раздрънка, когато се върне в Англия?“, си мислеше уплашено тя, когато каретата спря пред украсената с ковани гвоздеи врати на манастира.

Една възрастна монахиня ги заведе до приемната, където гореше весел огън. От начина, по който тя поздрави отец Матиьо, личеше, че ги очакваха.

За облекчение на леля Милдред, когато игуменката дойде да поздрави посетителите, изрази приятна изненада.

Извънредно дебела и словоохотлива, тя посрещна сърдечно своите гости, предлагайки им богат избор от вина и бонбони, които Милдред със сигурност не очакваше да срещне в такава свещена обител. Тя говореше отличен английски и почти мигновено се насочи към подробен разказ за блажения живот, който очакваше новопристигналото момиченце.

Много скоро на Милдред ѝ стана ясно, че въпреки благото изражение на монахинята, нейните разбирания са почти толкова ограничителни, колкото тези на Клотилд. Ужасът ѝ нарасна, когато игуменката даде някои допълнителни разяснения, относно онова, което очакваше тук новопристигналото „сираче“.

— Не мислете, че ще я оставим да мързелува, госпожице Бирсфорд — каза убедително игуменката: — Уверявам ви, че няма да дадем възможност на дявола да обсеби мислите на нашите деца. Те стават в шест часа; по-големите почистват спалните, после се мият, докато стане време за молитва и отиват в черквата в седем часа. В осем закусват, измиват приборите си и се подготвят за уроците, които започват в девет и свършват в дванадесет часа. Тогава имат обедни молитви, след което по-малките деца почиват в леглата си един час, докато на по-големите се дава някаква подходяща работа там, където е необходимо.

— Работят? — повтори нервно Милдред, не толкова защото искаше да знае всекидневния установен ред в манастира, а защото беше сигурна, че Клотилд щеше да очаква от нея да е проявила известен интерес и можеше да я разпитва, когато се върнеше вкъщи.

— Тук не смятаме, че е правилно да позволяваме на нашите сираци да приемат милостинята като нещо, което им се полага — каза самодоволно игуменката.

Тя наля трета чаша вино на себе си и на мълчаливия свещеник и изглеждаше изненадана, когато Милдред отказа да ѝ напълнят отново чашата.

— Всяко дете трябва да заслужи прехраната си дотолкова, доколкото може. Те перат, чистят, помагат в приготвянето на храната и така нататък. Полезно е да ги подготвим за живота на възрастните и наистина имаме доста голям успех в настаняването им като домашни прислужнички, когато станат достатъчно големи, за да напуснат това място. Не е ли така, отче?

Свещеникът изрази съгласието си с кимане на глава.

— Момичетата продължават образованието си следобед — продължи да разяснява режима в манастира игуменката. — След вечерната молитва те дават на по-малките чая и ги слагат в леглата. Самите те вечерят в седем часа и след това могат да четат или да бродират, или да се занимават с нещо друго, докато стане време да си лягат в девет часа. В неделя и в дните на светиите, разбира се, не се учи и можем да се радваме на повече време, прекарано в молитви — богослов, литургия, вечерна молитва и така нататък. Безспорно, голяма гордост за мен е, че даже най-малките ни деца отиват в църквата поне пет пъти на ден в празничните дни.

Най-после тя спря да говори и погледна за пръв път към измореното дете, което седеше в скута на бавачката.

— Беше ми казано, че е напълно здрава — каза със съмнение в гласа си тя. — Изглежда ми доста болнава. Вярвам, че няма някакво заболяване?

— Това се дължи на дългото ни пътуване! — каза бързо Милдред, страхувайки се да не би плановете на Клотилд да се провалят, точно преди да настъпи дванадесетия час.

Без да отговори, игуменката позвъни с месинговия звънец. Едно момиче на около петнадесет години, облечено в избеляла вълнена рокля, колосана престилка и черни чорапи, влезе бързешком в стаята.

— Пристигна ново момиче, Моника — каза рязко игуменката. — Името ѝ е София Милър, но ние ще и викаме Софи. Намери едно празно легло в спалнята на най-малките. Първо я изкъпи — без да

забравяш карболовия сапун — и измий косата ѝ. Може да ѝ дадеш една чаша топло мляко по изключение. Изведи я оттук сега!

Но когато Моника се опита да изпълни заповедта, детето се вкопчи отчаяно в бавачката, която беше последната връзка с единствения дом, който то познаваше. Въпреки опитите на Моника и на бавачката да отстранят Софи, малките пръстчета не можеха да бъдат разтворени и продължаваха да стискат пелерината на бавачката. Изненадващо бързо за една толкова дебела жена, игуменката се изправи и пристъпи напред, измъкна ръката си изпод бялото си расо и плесна силно детето по двете стиснати юмручета. Ръчичките пуснаха моментално пелерината на бавачката и две огромни, пълни със сълзи очи се втренчиха първо в игуменката, а после в Милдред, изразявайки мълчалив протест.

Макар че беше ужасена, Милдред не можеше да извърне поглед от малкото бяло, отчаяно лице, приковало поглед върху нея в няма молба. В един порив на състрадание, напълно несвойствен за нея, защото определено не обичаше малките деца, тя се пресегна и взе един бонбон от подноса. Настойчиво пъхайки го в детската ръчичка, тя каза бързо:

— Ето, вземи това и върви с Моника като едно добро момиче.

Когато по-голямото момиче изведе разплаканото дете от стаята, очите на Милдред се обърнаха към игуменката. На лицето на последната беше изписано порицание, което я правеше поразително да прилича на Клотилд, когато последната не одобряваше нещо, така че сега Милдред едва не се извини за постъпката си. Тя подсмъркна два пъти, издуха носа си ѝ каза, че е крайно време да си тръгват. Тя усети, че нито игуменката, нито отец Матийо бяха доволни от този внезапен завършек на визитата, но умората ѝ, примесена с отвращението от цялата тази работа, ѝ даваше необходимия кураж да настоява да тръгнат без повече бавене.

Десет минути по-късно каретата мина още веднъж през отворените железни порти. Когато ги чу, че се затварят зад нея Милдред мълчаливо благодари на Бога, че не тя, а детето на Уилоу остана затворено вътре в манастира „Кървящо сърце“.

Пътуването до дома беше забавено от лошото време, което им попречи да преминат Английския Канал^[3]. Тя беше принудена да остане в Кале в компанията на бавачката за още един ден и една нощ

— една перспектива, която не беше по вкуса и на двете жени. Макар че бавачката беше прекалено добре възпитана, за да иска някакво обяснение, Милдред ясно чувстваше мълчаливото ѝ любопитство. Това само още повече увеличаваше напрежението ѝ и чувството ѝ за ужас, когато си позволяваше да си помисли за разплаканото дете.

Ето защо тя плати с облекчение на жената, когато стигнаха в Дувър, и я освободи. Придвижи се сама до Танбридж Уелс, нае файтон от гарата, който щеше да я закара до Хавърхърст. Когато пристигна в имението Рошфорд, коледният бал беше вече започнал. Къщата блестеше от светлина, а екипажите на гостите запълваха целия път чак до входната врата.

Бидейки изморена, а и тъй като не желаше да вземе участие в празненството, леля Милдред влезе в къщата през задния вход откъм градината и отиде бързо в стаята си. Беше радостна, като научи от лакея, че Grandmère си е легнала, тъй като била настинала и не се чувствала добре. Каза, че не иска никой да я безпокои до сутринта.

На долния етаж посрещането на гостите от Уилоу и Роуел вървеше към края си. Оркестърът, нает специално за вечерта, свиреше лека, приятна музика от Моцарт, Шопен и Лист и Милдред затвори вратата на спалнята си с облекчение и благодарност, че се беше прибрала здрава и читава от дългото изморително пътуване. Сега музикантите смениха ритъма и започнаха да свирят музика, подходяща за танцуване, но Милдред не можеше да ги чуе повече.

Големият хол беше изпразнен от всички мебели, за да се превърне в бална зала, а столовете бяха подредени в галерията, където тези, които не искаха да танцуват, а желаеха само да гледат, можеха да седнат удобно и да наблюдават танцуващите долу на дансинга. Господата започнаха да вписват имената си в програмите на дамите, но нито една двойка не беше излязла все още на дансинга, тъй като гостите учтиво чакаха техните домакини да открият танците.

Съзнаващ това си задължение, Роуел пое ръката на Уилоу и я поведе към балната зала. Докато вървяха, той се оглеждаше неспокойно. Не беше видял още Джорджина, а тя беше настояла да бъде поканена за случая в имението.

— Крайно време е твоята съпруга да узнае за връзката ни — беше казала тя. — В края на краищата, Роуел, щом като принцесата на Уелс разрешава присъствието на графинята на Уоруик на приемите си,

аз не виждам защо твоята жена да не може да ме приеме. Прекалено много се безпокоиш за нея, Роуел. Забравяш, че аз се срещнах с нея и знам, че тя е най-отстъпчивото същество на света. Но дори да е против това да имаш метреса, самият ти твърдиш, че тя не знае за нашата връзка. Защо тогава ще има нещо против мен — една от твоите стари приятелки — да присъствам на коледния бал?

Тя го беше убеждавала, докато накрая Роуел загуби търпение.

— Аз няма да обидя съпругата си, като те поканя в нейния дом — каза той. — Трябва да получиш покана единствено от нея.

В този момент на спора Джорджина беше извадила коза си, който дотогава беше пазила добре скрит. Имала нов обожател, каза му тя — един от новоизлюпените милионери.

— Той няма титла, разбира се, и едва ли е това, което би могъл да наречеш джентълмен — призна невъзмутимо тя. — Но принцът го приема в своя кръг и това е напълно достатъчно да ме задоволи. Така че, ако имаш намерение да ме лишаваш от най-интересните приеми и тържества, единствено защото се страхуваш да не си навлечеш недоволството на жена си, Роуел, тогава не мисля, че искам да продължавам да ти бъда метреса.

Роуел не можеше да пренебрегне нейната заплаха, защото знаеше, че тя бе напълно способна да го направи. Така че накрая той се съгласи тя да присъства на коледния бал в имението Рошфорд, но в компанията на семейство лорд и лейди Саймингтън и по-скоро като тяхна приятелка, отколкото като негова. Покорното приемане на това условие от страна на Джорджина остави в него странно чувство на притеснение и тревога.

Досега той не я беше зърнал между останалите гости, но знаеше, че трябва да е някъде тук, защото когато Есме и Тиъдър Саймингтън бяха представени при пристигането си, Есме му беше казала шепнешком колко прекрасно изглеждала Джорджина.

— Ще откриеш ли танците, скъпа моя? — попита той Уилоу, когато стигнаха до дансинга. — Мисля, че гостите ни чакат да го направим.

Щастлива, Уилоу се остави да бъде изведена на дансинга. Тя знаеше, че никога не бе изглеждала по-красива или, което особено я радваше, по-изискана от тази нощ в роклята си от ламе, която Силви беше избрала специално за нея. Това беше наистина първият пищен

прием, който тя даваше, откакто се беше омъжила за Роуел и беше решила твърдо да не се изложи като домакиня при този случай. Досега всичко вървеше без грешка. Тези гости, които щяха да преспят в имението, бяха пристигнали следобед, по време на чая. Огънят в камините гореше весело във всички стаи за гости, а един непрестанен поток от слуги, носещи бутилки с гореща вода, се движеше нагоре-надолу по стълбите. Прислугата на гостите беше настанена в таванските стаи, където редът по старшинството на техните господари беше стриктно наблюдаван, като тези с по-ниско положение бяха настанени в импровизирани общи спални.

Вече всички гости от съседните имения бяха пристигнали, официалното посрещане беше приключило и веселието трябваше да започне. Оркестърът свиреше с настроение и в старото имение звучаха живите мелодии на Йохан Щраус.

— Валс мисля — каза Роуел и Уилоу му се усмихна щастливо в очакване да започнат да танцуват.

Точно щеше да обгърне кръста ѝ с ръка, когато от близкия портал един повелителен женски глас се издигна високо над музиката:

— Роуел, ще бъдеш ли така добър да ми донесеш ветрилото, което мисля, че съм оставила в гостната стая?

Едно такова неуместно прекъсване можеше да бъде прието само от страна на някого на годините на Grandmère, но дори и тогава искането щеше да бъде по-скоро изказано с тих глас на някой близкостоящ джентълмен или на някой прислужник.

Моментално всички очи се насочиха към жената, която бе произнесла тези думи.

Роуел се спря и като погледна към портала, остана като хипнотизиран. Погледът на Уилоу последва неговия. Облегната невъзмутимо на рамката на портала, Джорджина Грей се усмихваше. Беше облечена в изумително красива рокля от жълта коприна, драпирана с аленочервен шифон, аленочервени кадифени буфанръкави, които стигаха до лактите и подчертаваха белотата на кожата ѝ. Деколтетото ѝ беше дръзко изрязано и показваше голяма част от гърдите ѝ и гладките ѝ бели рамене. Под дългия шлейф на роклята ѝ се подаваха две аленочервени атлазени пантофки, украсени със скъпоценни камъни. Дългите жълти ръкавици, изработени от чортова кожа, стигаха до лактите ѝ, а около врата ѝ беше затегната висока яка

от истински перли. Червената ѝ коса беше прибрана назад над челото ѝ и беше навита на висок венец а la Grecque — по древногръцки маниер; обсипан със скъпоценни камъни гребен придържаше косата да не падне и придаваше завършен вид на прическата. Позата ѝ беше театрална и напълно внушителна.

Не само Роуел и Уилоу се взираха в нея, но така постъпиха всички, които бяха чули нейният глас. Повечето от присъстващите знаеха, че Джорджина Грей е метреса на Роуел и не бяха твърде шокирани да я видят в имението Рошфорд. Но нейното предизвикателно държание в този критичен момент от вечерното забавление беше не само жестоко нарушение на етиката, но и несъмнено предизвикателство относно лоялността на Роуел към съпругата му. Никой не очакваше Уилоу да остане безучастна в този случай. Те затаиха дъх, докато очакваха да видят какво ще направи Роуел и Уилоу. Дори и оркестърът като че ли започна да свири по-тихо и Уилоу можа да чуе съвсем ясно думите, които жената зад нея каза на своя приятел:

— Какво има за чудене тук? Нали е метреса на Роуел!

— Проверява властта си над него, предполагам — можа да чуе отговора на мъжа Уилоу. — Какво нахалство!

Червенина заля бузите на Уилоу и след това се отдръпна. Тя усети как ръката на Роуел се скова, както я беше хванал за лакътя.

„Не, Роуел, не — вик на протест заседна в гърлото ѝ. — Това не е вярно, нали? Не отивай при нея сега. Не ме унижавай. Аз те обичам, Роуел. Аз съм твоята жена...“ — искаше да му каже тя.

Но пръстите на Роуел, които държаха ръката ѝ, се отпуснаха и почти неуловимо тя усети, че той помръдна. Забравила за стотиците очи, които я гледаха, тя впери поглед в съпруга си, като мълчаливо го молеше да не обръща внимание на предизвикателството на Джорджина. Струваше ѝ се, че измина цяла вечност, откакто Джорджина беше заговорила, макар че само преди миг Роуел се опита да пусне ръката ѝ. Точно когато той щеше да направи първата стъпка, за да се подчини на искането на своята метреса, един мъж излезе напред от подножието на стълбището, където беше застанал заедно със Силви. Това беше Тоби. Спокойно без да бърза, той тръгна към Джорджина. В ръцете си носеше пергаментовото ветрило на Силви.

— Това ще ви задоволи ли, мис Грей? Наистина, мисля, че тук е необичайно горещо. Ще помоля някой от слугите да отвори един прозорец.

От мястото, на което стоеше, Уилоу можа да види искрящия огън, който лумна в зелените очи на Джорджина, докато тя поемаше ветрилото, предложено ѝ от Тоби. После един глас до нея каза:

— Извинявай, Роуел, но Уилоу сигурно е забравила, че ми обеща първият танц.

Това беше Пелам. Като застана между нея и Роуел, той постави уверено ръката си около кръста на Уилоу и без да чака Роуел да му отговори, я завъртя върху дансинга. Лъчезарна усмивка се беше запечатала върху лицето му, докато ѝ шепнеше тихо:

— Каквото и да чувстваш, не бива да плачеш, Уилоу. Не позволявай на никого от тях да разбере как се чувстваш. Усмихни ми се... така е добре. Преструвай се, че всичко това няма никакво значение... защото наистина то няма значение, моя скъпа Уилоу. Моят брат не заслужава нито една от твоите сълзи, камо ли да разбие сърцето ти.

— Но аз го обичам — той е моят съпруг... — гласът ѝ затрептя и тя беше готова да се разплаче, но като по чудо успя да се овладее.

— Но ти знаеш, че той не заслужава твоята любов — каза Пелам. — Зная го от години, Уилоу, точно както знам, че не трябваше да се омъжваш за него. Ти трябваше да се омъжиш за мен.

Той я притисна по-силно към себе си.

— Сега се усмихваш, защото мислиш, че говоря глупости. Но аз ти казвам истината, Уилоу. И не съм единственият, който те боготвори. Тоби също те обожава. Не беше ли чудесен преди малко? Джорджина би го убила, ако можеше. Милият стар Тоби! Мисля, че той е толкова влюбен в теб, колкото и аз.

— О, Пелам! — протестира Уилоу, като се усмихна несигурно. — Знам, че се шегуваш, но съм ви много благодарна, както на теб, така и на Тоби. И двамата покажете, че наистина държите на мен, а това значи твърде много.

Когато танцът свърши, Пелам я изведе от дансинга.

— Аз наистина мисля това, което ти казах, Уилоу. Влюбен съм в теб!

Но този път тя не го чу, защото против волята ѝ очите ѝ обиколиха залата, търсеци да видят Роуел, а и да зърнат жълтата рокля с аленочервени ръкави. Пелам като че ли не съществуваше повече за нея.

Беше ли отишъл Роуел при метресата си, докато тя беше на дансинга? — чудеше се Уилоу. Нямахше съмнение, че Джорджина е негова метреса, въпреки че той беше отрекъл това толкова яростно, когато тя се срещна с нея в замъка на лейди и лорд Саймингтън. Беше ли ѝ изневерил дори и тогава? Беше ли продължила връзката им през всичките тези пет години, докато тя глупаво бе вярвала във верността на съпруга си; бе вярвала в уверенията му, че отива в Лондон „по работа“?

Бавно, но неумолимо спомените нахлуха в съзнанието ѝ. В нощта, когато се роди детето ѝ — и когато почина — Роуел не беше при нея. Може би, ако тогава той си беше вкъщи, можеше да даде напътствия, които щяха да спасят живота на бебето. Но през цялото това време той беше лежал в ръцете на друга жена...

Сърцето на Уилоу се сви от мъка, когато си спомни многото нощи, в които бе лежала сама в леглото, копнееща за любовта на съпруга си, която той очевидно беше давал на друга жена. Наивна и лековерна, тя беше предполагала, че сама си е виновна, тъй като е твърде неопитна, за да може да привлече вниманието му. Всички — включително Пелам и Тоби — знаеха истината; Франсис също беше намекнал, че знае за позора на Роуел. Единствено тя не знаеше нищо и се беше показала прекалено доверчива, а любовта ѝ към Роуел я бе заслепявала, за да може да види истината. Той никога не я беше обичал. Баща ѝ беше разбрал това и се беше опитал да я предупреди, но тя бе искала толкова много да вярва, че богатството ѝ не играе роля в предложението на Роуел за женитба.

Горчивината ѝ бе огромна, когато тя се изправи пред факта, че вероятно той ѝ беше изневерявал постоянно от самото начало на брака им. Но дори и сега тя не можеше да направи ужасната стъпка и да го остави. Нямахше да приеме поражението си толкова лесно. Джорджина Грей можеше да е метреса на Роуел, но тя, Уилоу, беше неговата съпруга и сега, след като знаеше истината, можеше да води борба със своята съперница за неговата любов.

„Аз все още обичам Роуел“ — мислеше си тя, макар и да знаеше със сигурност, че нещата между тях вече не можеха да бъдат същите.

---

[1] моя малка (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Дю Кьор Санглан — „Кървящо сърце“ (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Английски канал — английското наименование на Ламанш.
— Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

1897 — 1905

*Кой да предрече може всеки
радостен миг,
носен от настъпващия ден,
или да рече защо преди първия
светлик
канарчетата пеят рефрен
подир рефрен?*

Оскар Уайлд,
„Равена“

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

МАЙ — ОКТОМВРИ 1897 ГОДИНА

— След няколко месеца е твоят рожден ден, Доди? — каза Уилоу, докато те вървяха много бавно към моравата за крикет. — Само помисли, ще станеш на седемнадесет години, а като че ли беше вчера, когато беше само едно малко момиче!

Доди се усмихна. Нейните удивително красиви очи озариха малкото ѝ бледо лице. Беше станала висока почти колкото Уилоу. Фигурата ѝ се беше закръглила и придобила женственост при ханша и гърдите ѝ. Ако не беше деформираната ѝ ръка и по-късият ѝ крак, който се подкрепяше с помощта на уреда, който Тоби беше конструирал, за да може да върви, тя щеше да бъде едно забележително привлекателно младо момиче.

— Пелам ми каза вчера, че ако искаш, може да ни заведе в Лондон с ландото, така че да можеш да видиш приготвленията по случай 60-годишният юбилей от коронясването на кралицата — каза Уилоу. — Никога не си била в Лондон, Доди. Не мисля, че едно такова пътуване ще бъде прекалено изморително за теб, ако би ти доставило удоволствие.

Лицето на Доди помръкна и придоби загрижен вид.

— О, не, Уилоу, благодаря ти. Знам, че е глупаво от моя страна да мисля винаги, че хората ме гледат заради недъга ми; и Джеймс — мистър Макгил — винаги ми казва, че трябва да превъзмогна своята срамежливост. Но изглежда, че не мога да го превъзмогна.

Общо взето, Уилоу не беше изненадана. Тя съзнаваше добре стеснителността на момичето, но фактът, че Доди назова учителя си по име привлече вниманието ѝ.

От известно време Уилоу подозираше, че преклонението, което момичето изпитваше към своя учител, се бе променило в по-дълбоко чувство. Още повече, че Джеймс Макгил идваше много по-често в имението, за да дава допълнителни уроци на своята ученичка, които без съмнение тя посрещаше с радост.

Можеха ли учителят и ученичката да са се влюбили един в другото? — питаше се Уилоу. Нямаше да бъде толкова изненадващо, ако близостта, която се бе създала между двамата в продължение на изминалите четири години, ги беше накарала да почувстват, че се разбират идеално помежду си.

Беше лесно да се види защо Джеймс Макгил беше обикнал това сладко, невинно момиче. Но какво можеше да се каже за чувствата на Доди към един тридесет и пет годишен мъж? Въпреки че неговата външност не беше нещо особено, характерът му далеч не беше обикновен. Беше показал една необикновена чувствителност спрямо бедното дете. Начинът му на преподаване не беше строго академичен. Той разнообразяваше уроците със сериозни напътствия за живота и хората, което даваше възможност на Доди да опознае и разбере света отвъд нейното ограничено съществуване. Но ако между тях се беше породила любов, то тя щеше да срещне страхотно противопоставяне от страна на семейство Рошфорд.

Отгатнала сякаш мислите на Уилоу, Доди каза:

— Ти харесваш Джеймс Макгил, нали Уилоу?

— Разбира се, че го харесвам. Как може човек да не харесва един толкова очарователен мъж? — отговори замислено Уилоу.

Доди погледна косо към Уилоу, а бузите ѝ пламнаха.

— Но Grandmère не би приела Джеймс като гост, нали? Нито пък Роуел ще го направи. Не ти ли се струва нередно, Уилоу, че се съди за човек по неговия социален статус, а не по качествата му?

— Може би си права — каза нежно Уилоу. — Но човек просто трябва да приеме, че в Англия не е прието да се приемат онези с по-нисък социален статус като равни на другите с по-висок такъв.

Червенината по бузите на Доди стана по-ярка.

— Не мислиш ли, че това различие в класите започва да излиза вече от мода, Уилоу? В края на краищата, принцът на Уелс се забавлява в една компания с хора, които кралицата никога не би приела. Не съм ли права?

— Значи мистър Макгил те е осведомил за поведението на обществото в кралския двор — отбеляза с любопитство Уилоу.

Доди поклати глава.

— Не Джеймс ми каза за това. Пелам ми разказа. Джеймс не говори за такива неща с мен. Той не говори за нищо, което е важно за

мен... — прекъсна тя изречението си, а гласът ѝ издаваше, че страда.

Вече напълно убедена в чувствата на Доди, Уилоу обви с ръка треперещите рамене на момичето.

— Тогава, нека да говорим открито, скъпа моя — каза тя. — Ти мислиш, че обичаш мистър Макгил, но не си сигурна дали той те обича. Предполагам, че той е твърде почтен, за да се възползва от положението си като твой учител, за да заяви чувствата си към теб.

Очите на Доди блестяха, когато погледна Уилоу.

— Трябваше да зная, че ти ще разбереш, миличка Уилоу — каза тя. — И повярвай, не само мисля, че обичам Джеймс, но съм и сигурна в това. Мисля, че и той също ме обича. Но без значение колко внимателно подхващам темата, той винаги успява ловко да избегне отговора, който може да разкрие чувствата му.

Очите и помръкнаха от мъка.

— Говори с мен за любов само когато става въпрос за други хора. Той ми каза, че физическият ми недъг няма да е от значение за мъжа, който ме обича истински; че един ден в моя живот ще се появи такъв мъж и когато това се случи, аз не трябва да се отказвам да се омъжа за него само заради вида си. Джеймс казва, че истинската любов измества всичко, че тя е единство на духа, което свързва мъжа и жената много по-силно, отколкото взаимното привличане на телата им.

Уилоу остана мълчалива. Беше прекалено впечатлена от уместните забележки на учителя, за да избегне да ги съотнесе към самата себе си. При нея и Роуел нямаше единство на духа.

От коледния бал, състоял се преди пет месеца, Уилоу беше направила всичко възможно, за да прости на Роуел. Тя се опитваше да забрави ужасното унижение, на което той я беше изложил, когато единствено самообладанието на Тоби я бе спасило да не бъде принудена да гледа как съпругът ѝ я оставя, за да изпълни заповедта на метресата си пред очите на няколкостотин души техни гости. Дори сега споменът за това стягаше гърлото ѝ.

Роуел беше изказал хиляди извинения, разбира се, и се беше заклел, че никога няма да види отново Джорджина. На Уилоу ѝ се искаше да му вярва. Когато накрая тя го прие в леглото си, искрено вярваше, че ще може да пропъди образа на Джорджина от съзнанието си. Но високата чувствена червенوكоса жена се бе загнездила в

мислите на Уилоу като бляскаво привидение и продължаваше да навестява брачното им ложе.

Джорджина я беше накарала накрая да разбере истината относно връзката ѝ с Роуел. Тя не можеше повече да си казва, че той я обича. Разбра, че някъде дълбоко в себе си бе усещала, че нещо не е в ред, че Роуел не се оказа пламенният любовник от нейните мечти, че те имаха много малко общо помежду си, освен техният дом, но дори и него не споделяха през цялото време, тъй като Роуел отсъстваше много често от имението. Само защото имаше компанията на Тоби, Пелам и Доди, тя не се чувстваше много самотна в отсъствие на съпруга си.

В началото Роуел се срамуваше, но после стана нетърпелив и нервен, когато се намираще в нейна компания. Той повтаряше, че връзката му с Джорджина била прекратена и вече бил приключил с това.

Но Уилоу си мислеше с горчивина, че бе станало така, само защото той беше разкрит, а не защото сам желаше това. А може би е и отчасти, защото родителите ѝ щяха да пристигнат следващата седмица, за да отпразнуват шестдесетгодишнината от царуването на кралицата и да прекарат този юбилеен период заедно с тях. Роуел не искаше да си навлече неодобрението на своя тъст.

С огромно усилие Уилоу можа да остави настрана грижите си и обърна вниманието си към Доди.

— Искан ми се да мога да ти кажа, че ще мога да убедя Grandmère или Роуел да разрешат на Макгил да идва в имението — каза тя, — но мисля, че ако разкрия чувствата ти пред тях, единственият резултат ще бъде неговото уволнение, а това ще бъде много по-лошо за теб, тъй като при сегашното положение поне можете да се виждате почти всеки ден. Но, ако искаш, Доди, ще поговоря с мистър Макгил, за да разбере неговите чувства.

— О, не! — извика разтревожена Доди и сграбчи ръката на Уилоу. — Не искам Джеймс да знае, че го обичам. Ако той няма чувства към мен, тогава ще стане много неудобно и за двамата ни. Обещай ми, че няма да го направиш.

Уилоу се усмихна.

— Разбира се, Доди, но мисля, че ти може би подценяваш интелигентността на Джеймс. Ако го гледаш и с половината обич, която се чете сега в очите ти, то той вече трябва да е разбрал, че го

обичаш! Но аз те уверявам, че ще говоря с него само за неговите чувства към теб. Повярвай ми, Доди, ще го направя много тактично.

Доди я гледаше тъжно.

— Ох, иска ми се да мога да зная какви са чувствата му към мен! Понякога, когато ме гледа, съм сигурна, че в погледа му има нещо повече от обикновена нежност. Но може би това е само съжаление, Уилоу. Не бих могла да го понеса, ако е така.

— Тогава избий тези глупави подозрения от главата си — каза решително Уилоу. — Защото вече знам, че Джеймс Макгил не те съжالياва, а ти завижда. Беше ми казал, че през твоите очи е открил красотата в живота, неопетнена от злото, което се шири в този грешен свят. Той изпитва голям респект към теб.

Докато вървеше обратно към къщата с Доди, на Уилоу ѝ се искаше да може да се посъветва с Тоби, преди да говори с учителя. Намесата в това, което Доди ѝ беше разкрила, можеше да има сериозни последици, а тя не се чувстваше способна да поеме отговорността за по-нататъшното развитие на нещата. Едно беше сигурно: че нито Grandmère, нито Роуел щяха да одобрят един такъв брак. Доди и Джеймс Макгил нямаше да имат средства, а Grandmère щеше да се погрижи учителят да бъде уволнен от училището в Хавърхърст. Нежната, изящна Доди не знаеше друго, освен луксозното уединение и закрилата, която нейният дом ѝ подсигуряваше. Физически тя нямаше да бъде в състояние да води домакинството и да помага на Джеймс, ако се наложеше той да си намери друга работа. Перспективата, която се очертаваше пред тях двамата, не беше блестяща.

Но Тоби беше заминал за Франция, за да се срещне с известните Пиер и Мария Кюри. Той се беше видял с мадам Кюри в института „Пастьор“, когато беше ходил в Париж преди три години. Неотдавна беше получил писмо от нея, в което тя му съобщаваше за своите експерименти, с които искаше да открие причината за радиацията, която излъчва химичният елемент ураниум; и той беше тръгнал незабавно за Париж.

Уилоу реши да действа последователно, без да насилва нещата. Първо тя трябваше да разбере силата на чувствата на Джеймс към Доди. Тя реши да го посети в къщата му още този следобед.

Учителят беше погълнат от преглеждането на куп тетрадки, които той се опита безрезултатно да прибере, когато икономката въведе

Уилоу в малката гостна стая. Уилоу се опита да си представи Доди в една такава стая и сърцето ѝ замря, когато си даде сметка колко голяма е пропастта между богатите и бедните. „Цялата тази къща може да се побере в стаята за билиард в имението Рошфорд“, мислеше си тъжно тя.

Икономката, мисис Гасонс, която единствено се грижеше за Джеймс, им донесе чай и ги остави сами. Уилоу първо попита неуверено Джеймс дали продължава да е доволен от своята ученичка, на която преподаваше вече четири години.

При споменаването на името на Доди, недотам красивото лице на мъжа се преобрази.

— Уважавам мис Доди повече от когото и да било в този свят — заяви той с нисък, напрегнат глас.

— И не чувствате нищо повече от уважение към нея? — попита спокойно Уилоу. — Извинете, че се намесвам в личните ви работи, но си мисля, че може би вашите чувства са по-силни от обикновеното уважение. Вие всъщност обичате Доди, нали?

Веднага щом като Уилоу спомена думата „обич“, учителят започна да излива пред нея затворените в сърцето си чувства с една нехарактерна за него словоохотливост.

— Обещах си да не казвам на никого за моята любов към мис Доди — каза накрая той, а когато сивите му очи срещнаха погледа на Уилоу, тя прочете в тях честност и прямота. — Знам, че това е лудост и няма да ми донесе щастие, а дори по-лошо, това може да нарани човека, когото обичам. Но всички аргументи не могат да повлияят на чувствата ми и след всеки изминат ден намирам, че съм все повече и повече влюбен в нея. Може да се чудите на дързостта ми, лейди Рошфорд, но не мога да попреча на чувствата си.

Той погледна отчаяно Уилоу.

— Ако имах титла или богатство, можех открито да заявя своята любов към мис Доди. Но както стоят нещата, никой не съзнава по-добре от мен, че устата ми трябва да остане завинаги затворена.

— Знаете ли, че мис Доди отвръща на вашите чувства? — попита спокойно Уилоу.

За пръв път гласът на мъжа стана нерешителен.

— Страхувам се, че може да е така. Сърцето ми жадува за любовта ѝ, но разумът ми казва, че това ще ѝ донесе само мъка, ако тя

наистина ме обича. Нейното щастие е всичко, което е от значение за мен. Смятате ли, че трябва да напусна Хавърхърст, лейди Рошфорд?

— Мисля, че това не е необходимо — отговори, без да се колебае Уилоу. — Вие сте този, който направи живота на Доди толкова щастлив! Нека поне първо разберем дали съществува някакво решение на този проблем. Имам ли вашето разрешение да говоря на съпруга си и да видя дали ще мога да го убедя да размисли относно вашия случай?

Съвсем разбираемо, лицето на Джеймс Макгил не изразяваше надежда. Очите му я гледаха с безпокойство, когато каза:

— Ценя вашата готовност да пренебрегнете моите недостатъци, лейди Рошфорд, но се страхувам, че баронът никога няма да ми разреши да се обясня в любов на мис Доди. Наистина приемам вашето предложение да се намесите, защото смея да предположа, че не сте шокирана от моята самонадеяност.

— Разбира се, че не съм шокирана — отговори нежно Уилоу, — защото знам, че не винаги е възможно да се предпазиш от любовта, тъй като тя казва там, където си иска, а не където е най-благоразумно. Но трябва да призная, че съм разтревожена. Вярвам, че обичате Доди, тъй като сте достатъчно възрастен да знаете какво чувствате. Но дали Доди е достатъчно голяма да разбере какви последици ще има един брак с мъж във вашето положение, е друг въпрос, но съм сигурна, че вие вече сте обмислили този въпрос.

Джеймс Макгил изглеждаше изненадан.

— Наистина не смеех да си помисля за брак с мис Доди — призна той. — Такава възможност не ми е минавала през ума. Кълна се, че мога да направя мис Доди щастлива, въпреки че имам малко, освен любовта си и разбирането, което мога да ѝ дам, лейди Рошфорд.

— Ще направя каквото мога, за да помогна — отговори Уилоу. — Но през това време е по-добре да не казвате нищо за вашите чувства — или даже за нашата среща — на Доди. Не искам да ѝ давам напразни надежди за бъдещето.

Когато се върна вкъщи, Уилоу реши да изчака завръщането на Тоби, преди да предприеме по-нататъшни действия. Ако можеше да си подsigури поддръжката на Тоби, а също и тази на Пелам, може би Роуел щеше да може да бъде убеден, че след година или две бракът на Доди с учителя няма да бъде толкова невъзможен. Ако ѝ се осигуреше

известна финансова издръжка, то тя щеше да може да живее без прекалени лишения с ограничената заплата на Джеймс Макгил.

Уилоу се опита да мисли за други неща. Двамата с Роуел бяха приели поканата да участват в бала с маски в замъка Девъншир в началото на юли, а още не си беше избрала костюм. Очевидно Роуел беше доволен от поканата. Повечето от известните членове на висшето общество щяха да бъдат там, беше й казал той, в това число принцът и принцесата на Уелс.

— За родителите ти предоставянето на една такава възможност ще бъде съвсем ново нещо, ако смея да кажа — отбеляза Роуел, който искаше винаги да впечатли своя богат тъст.

Уилоу очакваше празненството в замъка Девъншир с радост, но с далеч по-голямо вълнение тя очакваше пристигането на родителите си. Те щяха да останат в Англия почти цели шест месеца и сигурно вече се бяха качили на парахода в Ню Йорк. Но дори и тази щастлива перспектива не можеше да премахне напълно тъжните мисли, които я преследваха от Коледа насам.

Тъжен бе и фактът, че изглежда тя не можеше да разчита на разбиране от страна на Роуел, когато се стигнеше до такива важни неща като проблема с Доди и Джеймс.

Тя се тревожеше също така и за Рупърт — един проблем, който трябваше да лежи на плещите на Роуел, но който Пелам бе предпочел да сподели с нея, отколкото с по-големия си брат. Той беше казал, че Рупърт е възобновил връзката си с Ейдриън — синът на доктора. Камериерът му ги бил видял заедно под навеса за лодките.

— За щастие, този благоразумен приятел дойде най-напред при мене. Аз му платих добре, за да бъде дискретен и знам, че мога да му имам доверие и че ще мълчи по този въпрос. Да пукна, ако мога да разбере тази наклонност на Рупърт — добави той. — Но Тоби ми каза, че такъв род нещастие се среща по-често, отколкото може да се предположи — вроден недостатък или нещо подобно; а може би Рупърт е трябвало да се роди момиче. Роуел ни най-малко няма да хареса това, ако разбере.

— Ще поговориш ли с Рупърт, Пелам? — попита нерешително Уилоу. — Както казваш, по-добре е да не споменаваме това пред Роуел. Като си спомня за реакцията му по случая Оскар Уайлд, не се съмнявам, че ще принуди Рупърт да напусне веднага къщата.

Пелам се съгласи, макар и с неохота, да разговаря с брат си, но можа да каже твърде малко на Уилоу след срещата си с него.

— Много е странно, Уилоу, но в действителност изглежда, че обича този приятел, Ейдриън. Той плака като малко момче, когато Рупърт му каза, че е по-добре да спре да поема такъв риск. „Ейдриън е всичко, което имам в този свят и което обичам“ — повтаряше той. — „Ако не мога да се виждам с него, ще се самоубия“ — цитираше намръщено Пелам думите на брат си. — Знам, че звучи адски глупаво — добави неловко той, — но мисля, че беше искрен. Каква каша, а Уилоу?

Загрижена не само за моралното добро на Рупърт, Уилоу се тревожеше дори повече за това, какво можеше да му се случи, ако Grandmère откриеше истината. Макар че през тези дни старата лейди стоеше повече затворена в стаята си, тя не беше загубила своята решимост да не остава назад от семейните дела. Караше леля Милдред да следи всички и да ѝ докладва, ако нещо не е наред.

Уилоу хранеше известна симпатия към леля Милдред. Никой от семейството не я обичаше, а когато Grandmère остаря, започна да тормози зълва си повече от всякога. Слабата, изгърбена седемдесет и три годишна жена седеше винаги свита в някой тъмен ъгъл, наблюдаваща, дебнеща с наострени уши и издаваща своето присъствие единствено с нервното си подсмърчане. Държанието ѝ към Уилоу бе станало повече от странно. Тя като че ли странеше от нея, избягваше всякакъв разговор или среща, въпреки че единствено Уилоу от цялото семейство се опитваше да говори любезно с нея.

— Може би съзнава, че я съжаляваш — предположи Пелам. — Аз не я съжалявам. Тя е една интригантка, а аз мразя хората, в които не мога да имам доверие.

Уилоу тъжно си мислеше, че „мразя“ е силна дума, но разбираше много добре отвращението на Пелам към всекиго, на когото не можеше да се довери.

Пелам изглежда приемаше изневярата на Роуел спокойно.

— Защо позволяваш незначителното му прегрешение да те разстройва толкова много? — каза той. — Знам, че това засяга твоята гордост, но наистина, Уилоу, Роуел не заслужава сълзите ти и сърдечната ти болка. Нека да се забавлява със скъпата си Джорджина, щом иска, а ти си намери един любовник — мен, например. Знаеш, че

винаги съм бил луд от любов по теб. Пет пари не бих дал и за дузина като Джорджина, ако ти си с мен. Мога да те направя щастлива, Уилоу, знам го.

Беше невъзможно да се сърди на Пелам, дори когато правеше подобно шокиращо изявление. Тъмните му очи, които толкова приличаха на очите на Роуел, винаги бяха пълни със смях, устните му бяха извити в усмивка; тонът му беше закачлив, но стопляше с нежните нотки, които се долавяха в него. Имаше мигове, когато тя приемаше предложенията му сериозно и се чудеше дали би се радвала, ако той ѝ станеше любовник. Със сигурност имаше нужда да бъде обичана, мислеше си с горчивина тя, защото след случката на Коледа много рядко споделяше едно и също легло с Роуел. И когато това се случеше, тяхното изживяване беше кратко, мълчаливо и никога пълно.

Но Уилоу се познаваше твърде добре, за да предположи, че може да бъде въввлечена с лекота в интимна връзка с друг мъж, още по-малко със собствения си девер. Може би характерът на Силви ѝ позволяваше да има любовници, но Уилоу имаше нужда от сливането не само на телата, но и на душите.

Беше ли все още възможно такава сливане между нея и съпруга ѝ? — питаше се тя. Щеше ли времето да заличи унижението и да ѝ позволи отново да гледа Роуел в очите със същото възхищение, с каквото го гледаше преди шест години, когато се омъжи за него?

Тя беше мислила няколко пъти и то съвсем сериозно да го напусне, да напусне Англия и да се върне вкъщи, при родителите си. Веднъж даже сподели тези си мисли с Тоби.

— Аз съм само на двадесет и две години — каза тя. — Може би ще срещна друг мъж, с когото да започна нов живот. Какво мислиш, Тоби?

Той не ѝ отговори веднага. След няколко минути ѝ каза спокойно:

— Мисля, че ако чувстваш, че е правилно да направиш такава драстична стъпка, не е необходимо да искаш моето мнение. Но аз вярвам, че ти още обичаш Роуел, че сега си сърдита, наранена, огорчена, но че под всичко това ти все още искаш неговата любов.

— Защо трябва да искам един мъж, който ме мами? — извика Уилоу. — Той не заслужава любовта ми, Тоби.

— Един факт, който, уви, е ирелевантен, тъй като, доколкото ми е известно, и самата любов е нелогична — отговори усмихнато Тоби. — Може би, ако хората действаха разумно — което ще рече да обичат само онези, които ги обичат — щеше да има много по-малко недоразумения в този свят, но и щеше да бъде много по-скучно. Така че изтрий очите си, възвърни куража си и не позволявай на Джорджина Грей да те победи, Уилоу. Направи така, че Роуел да види сам коя от вас двете струва повече. Няма да мине много време, преди той да се вразуми — ако не го е направил вече. Доколкото знам, той се е отказал вече от Джорджина.

Както винаги думите на Тоби я успокоиха; съветът му беше подобен на този, който баща ѝ ѝ даде, скоро след като родителите ѝ бяха пристигнали в имението Рошфорд.

Докато цялото домакинство беше заето с приготовленията за тяхното заминаване за Лондон, баща ѝ я дръпна настрана и я попита без заобикалки дали има нещо, което не е съвсем в ред с брака ѝ.

Въпреки решението ѝ да не позволява нищо да помрачава неговото гостуване, неочаквани сълзи напълниха очите ѝ и накрая тя призна, че бракът ѝ с Роуел не беше толкова идеален, колкото се бе надявала, че ще бъде.

— Няма такова нещо като „идеален брак“, мила моя — каза ѝ баща ѝ. — Всяка връзка изисква компромиси. Когато избираме партньора си в живота, ние приемаме както доброто, така и лошото в него. Ако всички ние се откажем от опитите си да запазим нашите бракове и не правим компромиси, когато един от двамата е сгрешил, то ще имаме едно общество, в което разводите са почти толкова, колкото са и браковете — само си помисли какво нещастие би било това!

След този съвет Уилоу реши да остави миналото зад гърба си. Тя беше отново щастлива, като гледаше как Нели опакова нейните неща за заминаването им за Лондон. Роуел също изглеждаше в по-добро настроение, когато се отправиха с прислугата, багажа и каретите за къщата, която той бе наел в Парк Лейн за цели два месеца, докато траеше Сезонът.

Уилоу скоро беше увлечена от вихъра на посещенията на приеми, балове, вечеринки — един неспирен въртоп от удоволствия и веселие. Сега обществото беше възприело така наречените ранни посещения, които се правеха между три и шест часа вечерта.

Не след дълго щяха да се състоят конните състезания в Аскот и Епсъм, турнирът по тенис в Уимбълдън, а в началото на юни — и дългоочаквания бал, който дука и дукесата на Девъншир щяха да дадат.

Костюмите за маскиране на семейството бяха готови за случая. Идеята на Пелам беше всички Рошфорд да се маскират като крал Артур и неговите рицари от кръглата маса. Роуел одобри предложението да се яви като крал Артур заедно с Уилоу, маскирана като Гуиневър, неговата кралица. Тоби щеше да бъде галантният рицар Галахад, Пелам и Рупърт щяха да бъдат съответно Ланселот и Джирейнт. Уилоуби Тетфорд се съгласи да бъде бащата на крал Артур, Мерлин. Единствено майката на Уилоу предпочете да не присъства на костюмирания бал. Тя се чувстваше изморена от неспирния кръг от развлечения и предпочете да прекара една спокойна вечер сама в стаята си.

— Приятно прекарване, скъпо мое дете — каза тя, когато Уилоу ѝ пожела лека нощ — и не позволявай на баща си да стои много до късно, защото утре няма да може да се радва на състезанията по поло.

Тя изгледа с удоволствие своята дъщеря, която изглеждаше великолепно в роклята си на средновековна кралица. Тя беше жълта, семпла, имаше дълги тесни ръкави и беше стегната в кръста с вързан на възел възен колан. Отгоре ѝ беше наметнато кралско синьо наметало, гарнирано с хермелин и хванато на врата ѝ с голяма сребърна катарамата. Косата ѝ беше покрита с бял воал, върху който бе поставена малка златна корона.

— Изглеждаш прекрасно — каза тя, когато Уилоу се наведе да я целуне. — Съпругът ти няма да бъде по-малко горд с теб от скъпия ти баща.

Уилоуби Тетфорд, който смяташе, че не може да се впечатли от екстравагантността на живота в Лондон, въпреки това беше удивен от великолепието на историческата величественост, която ги очакваше. Почти всички влиятелни личности с видно обществено положение присъстваха на бала, включително принца и принцесата на Уелс. По-късно вечерта Роуел ги представи на лорд Дерби, на лорд Белфор и лорд Розбъри, чиято съпруга Хана беше племенница на барон Ротшилд. Пелам го запозна с Уинстън Чърчил, син на лорд Рандолф Чърчил. Уинстън се стягаше за заминаване в Индия като младши

офицер, за да помогне в преустановяването на сблъсъците по границата на Индия. Тоби пък го представи на министъра на вътрешните работи Хърбърт Аскуит.

Уилоуби се забавляваше изключително много, като се присъедини към танците с жизненост на човек, наполовина на неговата възраст и не показва никакъв признак на умора, когато се прибраха вкъщи в ранните утринни часове.

На следващия ден вестниците отразиха нашироко бала в замъка Девъншир, сравнявайки го с бала, даден от кралицата скоро след коронацията. Херцогинята на Девъншир беше казала, че се беше погрижила да се постигне този впечатляващ ефект с цената на много усилия, направени да отдадат заслужената почит по случай шестдесетгодишният юбилей от царуването на Нейно Величество. Извън бала малко други неща се обсъждаха по време на приемите и забавленията, в които те участваха през юли.

През август Роуел заведе Уилоу и родителите ѝ в Каус за регатата. Уилоуби Тетфорд беше заинтригуван като научи, че принцът на Уелс иска да продаде яхтата си „Британия“ за първоначално обявена цена от десет хиляди лири. Той реши да наддава, но мистър Джон Лаусън-Джонстън, изобретателят на месния екстракт Боврил, предложи по-висока цена и купи яхтата. Уилоуби беше разочарован, но компенсира това с факта, че по време на разговорите бе представен на принца на Уелс и принцеса Александра.

Семейството се завърна в имението Рошфорд, за да се порадва за няколко седмици на тихия и спокоен живот, преди Роуел, Уилоу и родителите ѝ да заминат отново, този път за Шотландия. След тридневно наблюдение на игрите в Бримър, те отпътуваха на север, за да посетят един далечен братовчед на Роуел, който ги беше поканил да отседнат във великолепия му замък и да полувуват в околната пустош.

Уилоу, както и майка ѝ чувстваха последиците от възбудата на сезона и бяха радостни да оставят мъжете на техния лов за диви кокошки, докато те самите се радваха на спокойните разходки в красивите местности на Шотландия. Тъй като за пръв път виждаха тази открита, дива, пуста, хълмиста земя, те имаха пълната възможност да оценят величието на заоблените хълмове, на килимите от дебел пурпурен пирен, ширнал се в далечината.

Въпреки че от шест години живееше с английски благородник в имение в провинцията и вече се беше научила да цени удоволствието, което ловуването доставяше на Роуел и приятелите му, на Уилоу ѝ ставаше мъчно, когато си помислеше какво огромно количество дивеч се унищожават в околността.

Тя мразеше мига, когато колата на пазачите на дивеч пристигаше в двореца, след като лова бе свършил и стотици отпуснати, покрити с тъмнокафява перушина тела биваха нареждани на показ, за да бъдат преброени и да предизвикат възхищение в домакинството.

— Понякога ми се иска Роуел да не изпитва такова удоволствие от убийството — каза на майка си тя, докато се разхождаха близо до езерото Вейдън.

Може би само си въобразяваше, но ѝ се струваше, че колкото повече убити животни имаше, толкова повече страстта на Роуел се разпалваше. Тя не смееше да си помисли, че радостта му от нейното тяло по някакъв начин беше свързано с този спорт, нито пък можеше да изрази с думи едно такова мнение пред майка си, която щеше да бъде дълбоко шокирана, като я чуе да говори за такива неща. Дори и сега тя гледаше на Уилоу с порицание и известно неодобрение.

— Нито една добра съпруга не би критикувала начина на живот, който съпругът ѝ си е избрал — съветваше внимателно дъщеря си тя. — Когато жената се омъжи, мое скъпо момиче, тя приема предпочитанията на съпруга си, без да задава въпроси. Освен това — добави тя — и баща ти е запален спортист, както добре знаеш, Уилоу.

Уилоу остана мълчалива, тъй като съзнаваше, че не може да обясни никога на тази добра, почитена, невинна жена, разликата между радостта, която баща ѝ изпитва от самия спорт, и възбудата, която се пораждаше в мъжа ѝ в момента на убийството. Тя беше до него при един такъв случай, който още не можеше да забрави, когато една лисица беше разкъсана на парчета от ловджийските кучета; по-късно, въпреки че се опитваше да не мисли за това, тя не можеше да забрави блясъка в очите на Роуел в онзи момент. Беше сигурна, че той наистина изпитваше удоволствие от жестоката смърт на бедното животно.

Въпреки това, денят беше увенчан с успех и Роуел беше в прекрасно настроение, когато си вземаха довиждане със своя домакин и заминаха с влака за Лондон.

Те планираха завръщането си вкъщи да стане за двадесет и първия рожден ден на Франсис и седемнадесетия рожден ден на Доди. Никой не посрещна завръщането на семейството със светли усмивки за добре дошли. Франсис беше мрачен като буреносен облак. Най-сетне той трябваше да приеме, че Мадлен Вилие няма да се вижда повече с него.

Това, че се налагаше да изпуска всички светски събития, бе горчив удар за новозеландката, особено след като тя не беше повече канена на приемите, за които само Франсис можеше да ѝ подsigури достъп. Скоро тя се измори от техните тайни срещи и когато на сцената се появи един нов ухажор, тя написа на Франсис прощална бележка, от която ставаше ясно, че не желае връзката им да продължава. Тя не върна обаче колието, заради което Франсис бе откраднал картината на Гейнзбъроу.

Но Уилоу бе много повече загрижена за Доди, отколкото за Франсис. Доди плачеше непрекъснато и въпреки хубавото време, се беше затворила в стаята си и не изглеждаше добре.

— Леля Мили чула, когато двамата с Джеймс си говорехме в стаята и предала разговора ни на Grandmère — отговори тя на загриженото питане на Уилоу. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Ние не сме се държали лошо, Уилоу. Заклевам ти се. Джеймс никога не се е възползвал от твоето доверие в него и не сме правили нищо друго, освен да си държим ръцете. Но аз му казах за чувствата си към него и леля Мили подслушала и докладвала на Grandmère.

Сърцето на Уилоу замря. Тя можеше да си представи добре реакцията на старата лейди след разказа на леля Мили.

— Джеймс беше уволнен и Grandmère го заплаши, че ще го уволни също и от училището — каза през плач Доди. — Ох, Уилоу, какво да правя? Аз съм виновна, че съсипах живота на Джеймс!

— Глупости! — каза твърдо Уилоу. — Не трябва да се обвиняваш, Доди. Аз ще поговоря с Grandmère... и с Роуел. Ще направя всичко възможно Джеймс да не загуби работата си. Колкото до това, че не е допуснат в къщата, това не означава още, че е настъпил края на света, любов моя, защото ако Джеймс не може да те вижда тук, няма какво да ти попречи ти да отидеш в Хавърхърст и да се виждаш с него, нали?

Тоби беше вече наясно с положението, тъй като си бил вкъщи, когато Grandmère уволнила нещастния Джеймс.

— Имам едно обнадеждаващо предложение — каза той на Уилоу. — Баща ти трябва да ми помогне. Той винаги е показвал, че обича Доди, нали? А Роуел обръща голямо внимание на чувствата на баща ти. Ако успееш да убедиш родителите си, че това е може би единствената възможност за Доди да се омъжи и че Макгил е свестен човек, въпреки че може да предложи малко в обществено и материално отношение, тогава е възможно Роуел да погледне по-благоклонно на положението. Ако и да е една стара тиранка, Grandmère вече не може да налага волята си над Роуел и го знае много добре. Роуел може и да се страхува от езика на старата лейди..., както е в действителност с всички ни в къщата, но мисля, че той ще предпочете да се сблъска с нейния гняв, пред това баща ти да си развали и без това недотам доброто мнение за него.

Разбирането на човешката природа от страна на Тоби беше бързо доказано на дело. Уилоу нямаше затруднение в убеждаването на баща си да вземе присърце бъдещето на Доди. Като повечето силни, големи мъже, Уилоуби Тетфорд се отнасяше със състрадание към неудачите на другите хора. Той беше трогнат от скръбта, която изпитваше младото момиче, а когато в нейните огромни виолетови очи прочете тъжната ѝ молба, той почувства, че ще направи всичко, за да ѝ помогне. Беше впечатлен също така от куража ѝ, както и от забележителното ѝ подобрене, което личеше в нея, откакто Уилоу беше сложила край на изолирането ѝ в стаята ѝ. Още повече, като човек със скромен произход, издигнал се сам в обществото и натрупал милиони, бе естествено да защити младия учител, който също като самия него не бе имал предимството да се роди в един богат, благороден род. Той заяви, че желае да се заеме с каузата на Доди и да говори със зет си.

— Мистър Макгил е достатъчно възрастен и разумен, за да бъде добър съпруг на сестра ти — каза той на Роуел, като премина без заобикалки направо на въпроса. — А признай честно, момчето ми, какви други възможности има момичето? Ако се омъжи за този учител, тя, така да се каже, ще слезе от ръцете ти и няма да остане като тази нещастна мис Милдред. Една стара мома в семейството е достатъчна, а?

Както Тоби беше предсказал, Роуел не посмя да признае пред тъста си, че се страхува да се изправи пред баба си с една революционна идея като тази една представителка на рода Рошфорд да сключи толкова неравностоен брак. И той самият не харесваше идеята, но поне можеше да види и преимуществата ѝ.

— Предполагам, че трябва да говоря с Grandmère — каза той с нещастен глас на Уилоу, когато се приготвяха да си лягат. — Но не мисля, че баща ти има някаква представа колко трудна може да бъде понякога тя. Grandmère винаги се държи изненадващо хрисимо в неговата компания. Ще обвини мен, разбира се, че съм позволил на Макгил да преподава уроци на Доди. Тя каза тогава, че е грешка да наемаме за тази работа мъж и сега доказва, че е имала право! Трябваше да вземем учителка на Доди, а не учител!

— Ох, Роуел, не гледай толкова мрачно на нещата — каза Уилоу. — Не беше твоя идеята да наемеш учител на Доди, а моя!

Роуел въздъхна дълбоко, което отчасти беше въздишка на облекчение. Щеше да бъде много по-лесно за него, ако можеше да стовари първоначалната вина върху плещите на Уилоу.

— Това е досадно — особено след като се връщаме в такова добро настроение от гостуването ни в Шотландия — каза той вече с по-спокоен тон. — Доста неразумно е от страна на Доди да тревожи семейството по този начин, още повече, когато родителите ти са ни дошли на гости.

Точно навреме Уилоу успя да спре думите, които бяха на върха на езика ѝ, в защита на Доди. Много мъдро тя не възрази, а вместо това настоя Роуел да остане при нея тази нощ.

— Остани при мен тази нощ — каза нежно тя. — Можем да си доставим удоволствие и да забравим тези малки неприятности.

Роуел кимна с глава. Жена му изглеждаше толкова млада и съблазнителна в своята фина нощница и с падащата на леки вълни по раменете ѝ коса. Тъмните ѝ очи го гледаха с една невинност, в която той за миг се усъмни. „Не е в характера на Уилоу да играе нечестно“, помисли си той. С типична женска романтичност тя беше взела страната на младата двойка, но той не вярваше, че тя ще се сети да подсигури неговата поддръжка в тази работа посредством баща си. Джорджина беше повече от способна на такива номера, за да постигне своето, но не и Уилоу.

Успокоен, той легна до нея и както винаги загаси светлината за благоприличие. Джорджина изпитваше чувствена наслада като наблюдаваше неговите движения, както и своите, но той смяташе, че такова свободно държание щеше да шокира неговата млада съпруга.

Той започна да изпитва желание към нейното стройно, младо тяло. Усещаше и нейното желание да я прегърне и притисне в обятията си, ако и да си мислеше, че това е само един случаен порив. Добре възпитаните млади дами не можеха да имат физически желания, каквито изпитваха жени от рода на Джорджина, помисли си той. Въпреки това, беше му приятно, че жена му не отказваше неговите милувки и се преструваше отлично, че той ѝ доставя удоволствие.

„Без да го съзнава, Уилоу има забележително въздействие върху мъжете“, мислеше си той. Не веднъж, а стотици пъти, той беше слушал своите приятели да сипят комплименти за красотата и чара на съпругата му. Не беше далеч от истината, ако кажеше, че Уилоу бе кралицата на Сезона, като привлече върху себе си даже погледа на принца на Уелс. Но за щастие последният си имаше метреса, лейди Уоруик, която го забавляваше, и Уилоу не беше в опасност; нито пък имаше опасност той да загуби съпругата си, заради престолонаследника, както беше станало с мистър Лантри и лорд Уоруик.

— Много съм горд с теб, любов моя — каза той като повдигна нощницата ѝ, за да я съблече. — И искам да ми обещаеш, че никога няма да забравиш, че ти си моя жена. Ти ми принадлежиш, както аз сега принадлежа на теб — добави той, доволен, че накрая беше скъсал с Джорджина.

Бракът му трябваше да бъде на първо място, беше казал на метресата си той и тя не трябваше да разчита повече на него, освен за финансова поддръжка.

Ръцете му галеха тялото на Уилоу, докато се спряха и обгърнаха малките ѝ, стегнати гърди.

„Татко и Тоби бяха прави, мислеше си Уилоу, докато притискаше страстно устните си о рамото на Роуел. Аз наистина го обичам.“

Но може би по-важното беше, че бе започнала да вярва, че Роуел също я обича. „Както аз принадлежа на теб“ бе ѝ казал той. След дълго прекъсване сега нейният истински брачен живот можеше да започне.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

НОЕМВРИ 1897 — ЯНУАРИ 1899 ГОДИНА

Уилоу се беше надявала, че ще успее да убеди родителите си да останат, за да прекарат заедно традиционните коледни празници, но студът и влагата на английската зима бяха пагубни за ревматизма, който напоследък по-често измъчваше майка ѝ; така че те бяха решили да се вслушат в препоръката на Пелам и преди да отплават за Америка да отидат в Египет. За нейно голямо разочарование Силви нямаше да може да направи ежегодното гостуване за Коледа в Англия, тъй като братовчедката Люсиен била болна.

Уилоу пламенно желаше нейните новосъздадени отношения с Роуел да бъдат трайни, но тяхното помирение беше краткотрайно и много преди коледните празници тя усети, че той започна да става неспокоен и нервен, когато биваше с нея. Към януари той поднови така наречените си посещения по работа в Лондон и въпреки че често отричаше това, тя беше сигурна, че се беше видял пак с Джорджина.

В усилието да превъзмогне депресията, в която беше изпаднала, тя се впусна в редица положителни дейности, като няколко пъти в седмицата ходеше и на лов с Пелам и Франсис; от време на време, придружавана от Тоби, посещаваше бедните и нуждаещите се семейства в Хавърхърст. Ходеше на гости в съседните имения и редовно организираше журове, на които присъстваха съседите ѝ. Водеше Доди в Хавърхърст, за да може тя да се вижда и да пие чай със своя предан учител. При това се стараше да не изпитва завист, виждайки обожанието на Джеймс, което той не можеше да прикрие, към лъчезарното младо момиче. Роуел никога не беше показвал — даже в дните на взаимното им ухажване — такава преданост и обич.

Но въпреки многото ѝ занимания, тя често се чувстваше самотна. Трябваше да има деца, с които да се занимава, писа тя на Силви, но след загубата на детето си преди близо четири години, не можеше да забременее отново. Все по-често, с натежало от болка сърце, тя излизаше сама и отиваше на гробището, където се намираше малкият гроб.

Според Пелам тя беше завладяна от същата меланхолия, която беше измъчвала клетата му майка, Алис Рошфорд. За щастие Пелам беше постоянно до Уилоу и тя наистина се радваше на компанията му. Когато пролетта дойде, след като и последният зимен месец си беше отишъл, той я склони да се повози заедно с него в „Даймлера“ — такива разходки щяха да бъдат без съмнение истинско приключение. Той отказваше да взема шофьор със себе си и винаги, когато по средата на пътя моторът отказваше да работи, се опитваше да го поправи сам, но уви, не винаги успяваше. Тогава се налагаше да отидат пеша до близката ферма, за да се върнат обратно с каруца в имението Рошфорд. Понякога валеше дъжд и те се прибираха вкъщи в най-непристобен вид, мокри до кости, покрити със слама или ухаещи на листа от ряпа. Понякога биваха спасявани от някой съсед, който минаваше с ландото си и се връщаха вкъщи в „стил“, а един път бяха докарани от съпругата на енорийския свещеник, която ги взе в своята двуколка.

Тоби се чувстваше задължен да предупреди Уилоу, че твърде често беше виждана в компанията на Пелам.

— Злите езици ще започнат да злословят, скъпа Уилоу — предупреди я той, — ако не са го направили вече, което страхувам се, може би бе причината, поради която мисис Епълби посети вчера Grandmère.

За пръв път Уилоу възнегодува срещу намесата на Тоби, ако и да беше сигурна, че е добронамерена.

— Защо трябва да ме е грижа за моята репутация, когато съпругът ми е толкова малко загрижен за това? — възрази предизвикателно тя. — Освен това, няма нищо нередно в моето поведение спрямо Пелам, както знаеш, Тоби. Обичам да бъда в неговата компания. Той ме кара да се смея. Колкото до мисис Епълби, нейното мнение въобще не ме интересува, както и това на Grandmère.

Тревогата, която личеше в очите на Тоби, я смути и тя замлъкна за няколко минути, но нейното огорчение спрямо Роуел взе връх над разума.

— Предполагам, ще ми кажеш, че държанието на Пелам към мен не е съвсем братско — каза тя с тих, гневен глас.

— След като самата ти го съзнаваш, няма нужда да го казвам — отговори спокойно Тоби.

— Едва ли е твоя работа да ми казваш какво мога да правя! — заяви Уилоу, чувствайки се на границата да се разплаче.

Но Тоби не можеше да бъде въввлечен в спор и неговото последвало мълчание я нервира повече, отколкото разсъжденията му. Въпреки всичко, тя продължи да излиза с Пелам, когато пожелаеше.

През май времето ненадейно се оправи и температурите се повишиха, като стигнаха стойности, присъщи за летните месеци. По време на една закуска Пелам предложи да вземат колата и всички да отидат до гората Ашдаун, за да си направят пикник.

— Ще отидем всички — каза той весело — и ще си направим щастливо семейно парти. Какво ще кажеш за това, Уилоу?

Оказа се, че Франсис трябвало да се върне в Оксфорд, Рупърт бил запланувал да ходи на лов с Ейдриън Форбс, а Доди пък щяла да ходи заедно с Гасонс до „Седемте дъба“ с цел да купят плат за нови пердета за къщата, в която се помещаваше училището.

— Още по-добре, Уилоу. Ти и аз можем да отидем сами — каза дяволито Пелам, когато тя му каза, че не може да убеди и Тоби да дойде с тях.

Уилоу се поколеба, спомняйки си предупреждението на Тоби. Но Роуел беше заминал отново и този път тя не се съмняваше, че беше завел Джорджина на Ривиерата с яхтата си. Самата тя беше заявила, че би желала да отиде с него, когато той за пръв път сподели своето намерение да плава с яхтата си до Франция, но Роуел ѝ бе казал, че на борда щяло да има само мъже, сред които тя ще се чувства неудобно като единствена жена в мъжка компания.

За нещастие на Роуел една тяхна обща „приятелка“ се беше изтървала пред Уилоу на един от нейните журове, че „мисис Грей е в чужбина, някъде в Средиземно море“. Уилоу нямаше доказателства, но интуицията ѝ подсказа, че Роуел не беше искрен, когато ѝ обясняваше защо не може да го придружи. Истинската причина сега изглеждаше повече от ясна.

— Можеш да се разведеш с него! — каза безгрижно Пелам, докато караха бавно на юг през околностите на графство Кент, където овощните градини бяха покрити с розовите и бели цветове на ябълките и черешите. — Макар че, струва ми се, един развод няма да бъде в твоя полза. Роуел има контрол върху всичките ти пари, нали, Уилоу? Едва

ли ще разполагаш с достатъчно средства, за да можеш да живееш добре. Разбира се, можеш да се върнеш вкъщи при родителите си.

— Не! — каза твърдо Уилоу. — Баща ми няма да ме приеме. Той един път вече ми каза, че в брака хората трябва да се научат да правят компромиси и взаимно да се приспособяват към характерите си, а майка ми по принцип не одобрява разводите, колкото и екстремни да са обстоятелствата.

— Каза ли на баща си, че Роуел ти изневерява? — попита с любопитство Пелам.

Уилоу поклати глава.

— Не, разбира се! Но дори и да го знаеше, мисля, че пак щеше да обвини мен, а и за много неща аз съм виновна. Все пак, Пелам, от мен зависи да събудя и да поддържам интереса на съпруга си към мен самата, нали?

Пелам погледна с изучаващ поглед момичето.

— Тази теория може да важи, само ако Роуел е имал някога истински чувства към теб — каза той с неумишлена жестокост. — Но Джорджина държеше Роуел във властта си, още преди той да се ожени за теб. Тя го плени скоро след като той се върна от Оксфорд — и все още продължава да го омайва.

Уилоу въздъхна дълбоко.

— Искане ми се да не правиш забележки от такъв род, Пелам, даже ако те се отразяват добре на моралния ми дух.

— Не искаш да слушаш такива неща — каза весело Пелам, като насочи внимателно Даймлера по широкия коларски път. — Дълбоко в себе си ти би искала да захвърлиш условностите, Уилоу, и да ми позволиш да се любя с теб, но, разбира се, не би го признала, защото самата идея да си намериш любовник нарушава твоите правила на поведение.

Уилоу реши да не приема сериозно забележките му, въпреки че за пръв път в гласа на Пелам не се долавяха присъщите му закачливост и подигравателност, а звучеше сериозност и искреност.

Когато стигнаха до малкото селце Хатфийлд и се отправиха към ширналата се гора Ащдаун, той започна да тананика мелодията на една песен от „Микадо“. С дяволито пламъче в очите пееше с преднамерено провлачен, тъжен глас:

*„На едно дърво до реката
малък синигер чуруликаше:
Върбичке^[1], синигерова върбичке!“*

А аз му казах:

*„Глупава птичко, защо пееш:
Върбичке, синигерова върбичке?
Това липса на ум ли е, птиченце
или пък червей си намерило?
Като поклати своята малка глава,
то повтори...“•*

С чист ясен глас, Уилоу се присъедини към припева.

„О, върбичке, синигерова върбичке!“

И двамата се усмигнаха въпреки тъжният край на песента.

*„И ако ти останеш безсърдечен и жесток,
аз ще загина като него и ти ще знаеш защо.
Макар че вероятно няма да мога да ти обясня,
тъй като ще съм умрял.
О, върбичке, синигерова върбичке!“*

— Трябва да ме научиш на всички думи на песента — каза засмяна Уилоу, а пред тях гората вече се виждаше ясно.

Пелам спря автомобила и започна да изважда кошниците с храна, които слугите им бяха приготвили за пикника. После те тръгнаха да търсят хубаво местенце, където да се настанят удобно и да обядват. Небето беше синьо, без нито едно облаче на хоризонта. Гургулиците пееха, а някъде далеч се обаждаше кукувица. Земята беше суха и

песъчлива. Уилоу започна да изпитва удоволствие от разходката. Слънцето топлеше лицето и ръцете ѝ. Пелам изглеждаше доволен от мястото, което намери за пикник — една полянка, заобиколена от розовите и бледоморави храсти на рододендрона и гледаше към едно голямо езеро. Огромен златист шаран плуваше мързеливо в сенките между зелените листа на водните лилии. Водни кончета се носеха над бистрата вода, а блестящите им тела светеха като огън, окъпани от слънчевата светлина.

— Гладна ли си? — попита Пелам и започна да разопакова нещата от кошницата.

Уилоу кимна утвърдително с глава.

Скоро всичко беше готово и те си похапнаха с апетит от студеното печено месо от патица и от желираното телешко с яйца. Като допълнение към храната имаше и бутилка чудесно шампанско. Пелам беше пуснал две бутилки в студената вода на езерото и сега многократно доливаше чашите с приятно изстуденото вино.

Уилоу нямаше представа колко вино беше изпила. Единственото ѝ желание беше да се облегне назад, да затвори очи и се отпусне в сянката на слънчобрана си.

Пелам също се изтегна в цял ръст, като подпря глава на ръката си, така че да може да гледа лицето на Уилоу. Тя едва ли усещаше неговия напрегнат, вперен в нея поглед, а беше прекалено сънлива и замаяна, за да се безпокои за това.

— Струва ми се, че пих прекалено много шампанско — каза сънливо тя. — Мисля, че ще заспя.

Тя се прозя несъзнателно сладострастно и затвори очи. Мъжът до нея си пое рязко въздух, тъй като красотата ѝ възбуди неговите сетива.

Пелам не доведе умишлено Уилоу до това състояние на опиянение. Изглеждаше напълно естествено да пълни чашата ѝ, както пълнеше и своята и до този момент не си беше дал сметка, че тя беше изпила почти цяла бутилка шампанско. Сега той си даде сметка, че на един непривикнал към алкохола човек, какъвто беше случаят с Уилоу, поемането на толкова много вино би оказало далеч по-силно въздействие отколкото на него.

Тя отвори очи и му се усмихна, изразявайки лениво доволство.

— Толкова е хубаво, нали, Пелам?

Сърцето му започна да бие силно, като наблюдаваше как гърдите ѝ се издигат и се снижават под тънката ѝ копринена блуза. Когато очите ѝ се затвориха отново, дългите ѝ мигли легнаха нежно върху горната част на скулите ѝ, които бяха необичайно зачервени. Устните ѝ бяха отворени точно толкова, за да му позволят да види бисерната белота на зъбите ѝ и върха на влажния ѝ червен език.

— Господи, колко си красива! — прошепна той. — Роуел трябва да си е изгубил ума, за да не те иска. Уилоу... слушаш ли ме?

Очите ѝ се отвориха и тя го погледна с неразбиране.

— Знаеш ли, че имаш бенка на дясната си буза? Не я бях забелязала досега. Ако беше момиче, щеше да бъде красиво — засмя се невинно тя.

— Уилоу! — гласът на Пелам бе дрезгав. Той се пресегна и докосна бузата ѝ с ръка. — Уилоу, влюбен съм в теб. Разбираш ли?

Тя въздъхна дълбоко и постави ръката си върху неговата.

— Не трябва да говориш така — каза нежно тя. — Скъпи Пелам, не може да ме обичаш, знаеш това. Няма да бъде почтено.

Усмивката ѝ изразяваше неопределена и несъзнателна покана. Тя се прозя и протегна ръка над главата си.

Пелам не бе имал намерението да прелъсти Уилоу, както и не беше планирал да ѝ даде да пие толкова много. Но сега ненадейно годините, прекарани в копнеж по нея, закрепяха у него с едно мощно кресчендо на желанието, желание, на което той бе сигурен, че тя ще откликне. Той винаги бе вярвал, че ако веднъж завинаги Уилоу се отърси от плебейските си възгледи за правилно и неправилно, то тя щеше да го приеме за любовник. Тя беше точно този тип жена, който мъжете желяеха да имат, мислеше си той. Във всяка извивка на тялото ѝ личеше желанието ѝ да бъде обичана. Прохладата, която лъхаше от цветовете ѝ, беше сама по себе си в един вълнуващ контраст с топлината на черните ѝ очи и тази на чувствените ѝ устни.

— Чаках достатъчно дълго — прошепна той, като наведе глава, нежно я целуна по устните.

В полусъзнание, на границата на съня, Уилоу отвърна на целувката му. Изглеждаше едно естествено и приятно изживяване. Беше приятно да се почувстваш желана след толкова много дълги, самотни нощи на скръб, докато съпругът ти отсъства от къщи.

Първоначалната липса на съпротива заблуди Пелам. Окуражен от нейното поведение, той изви тялото си и с едно бързо движение легна върху нея. Видя как очите ѝ се разтвориха широко и в тях се четеше страх, но той вече не желаше да слуша протестите ѝ. Беше убеден, че тя го желае толкова страстно, колкото той нея и че съпротивата ѝ е само израз на благоприличие. Той покри устните ѝ с целувки, които я оставиха без дъх, а мислите ѝ в безпорядък се въртяха в главата ѝ.

Сега, твърде късно, тя започна да усеща достатъчно добре нещата, за да разбере какво щеше да последва. Напразно се опитваше да отблъсне Пелам — той не обръщаше внимание на съпротивата ѝ. Пръстите му на мига се заеха с копчетата на блузата ѝ, после той нетърпеливо я разтвори и пъкна ръката си под тънката ѝ камизола. Миг по-късно постави устните си върху гърдите ѝ.

— Пелам, не, не! — извика тя обезумяла от тревога, като разбра колко неконтролируема беше силата на страстта му. — Не искам... моля ти се, Пелам... моля ти се...

Но думите ѝ останаха нечути, а ръцете му повдигнаха полата ѝ и той ловко започна да сваля бельото ѝ. Уилоу знаеше, че всеки опит да му се противопостави щеше да бъде безполезен. Безпомощна физически да се опълчи срещу един толкова силен мъж, тя се опитваше да го спре с думи, но той беше глух за виковете ѝ. Главата ѝ се въртеше и сълзи се стичаха по бузите ѝ, когато и последните сили я напуснаха и тя безпомощно свали ръцете си.

Още веднъж Пелам прецени неправилно реакцията на Уилоу. Когато усети, че съпротивата ѝ намаля, той погрешно реши, че тя приема това, което той ѝ предлага.

— Толкова много те искам, моя прекрасна, красива Уилоу — шепнеше той. — Не се страхувай. Няма да ти причиня болка. Обичам те. Разбираш ли това? Аз те обичам, моя сладка, прелестна Уилоу!

Очите на Уилоу се затвориха. Беше примирена с неизбежното и очакваше, че ще се отврати от проникването на Пелам в нейното тяло. Но когато той започна да я люби, не грубо, а с желание, тя беше изненадана да открие, че тялото ѝ неволно отговаря на неговите движения. Сетивата ѝ откликваха на порива му и тя се опита безрезултатно да възпре собственото си нарастващо желание.

— Не, Пелам, не! — извика отново тя, когато отново цялото ѝ същество се възпротиви на тази лудост.

Но нейният любовник като че ли напълно беше загубил ума си и само движенията му станаха по-бързи. Тя сви краката си и се притисна по-плътнo към него и сега на свой ред загуби разума си. Не се опасяваше даже, че някой случаен минувач може да ги види. Осъзнаваше само, че не би понесла, ако в този момент Пелам внезапно се отдръпнеше от нея и я оставеше, когато беше толкова близо до кулминацията на изживяването.

После, за втори път през живота си, тя изживя целия възторг от любовенето.

Това не беше случайно, тъй като Пелам ясно съзнаваше какво прави. Беше се любил с твърде много жени, без да се старее кой знае колко много да им достави удоволствие. Но сега му се искаше да задоволи Уилоу и той даже искаше да ѝ даде нещо повече — да открие тя, благодарение на него, неудържимата радост, до която страстта води.

Когато най-после легна триумфално до нея, надявайки се че е задоволена като самия него, той с ужас забеляза, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Бързо я обгърна с ръце, като безрезултатно се опитваше да пресуши сълзите ѝ с целувки. Те само започнаха да капят по-бързо.

Той започна внимателно да оправя дрехите ѝ, като наблюдаваше с тревога лицето ѝ.

— Причиних ли ти болка? — попита накрая той, неспособен да понесе тихото ѝ ридание.

Тя поклати глава.

— Тогава защо плачеш? — попита отчаяно той. — Исках да те направя щастлива, Уилоу. Исках да ти доставя удоволствие!

— Ох, Пелам! — извика отчаяно Уилоу. — Не разбираш ли? Не исках това да се случи. Не исках да изневеря на Роуел — или да изменя на брачната клетва. Мислех, че ти разбираш това. Сега вече нищо няма да бъде същото между мен и теб. Нашето приятелство се разруши завинаги и аз съм толкова виновна, колкото и ти.

Пелам се втренчи учудено в нея.

— Но защо трябва нещо да се разваля? — попита той. — Кълна се, че ти беше приятно, че ти...

— Точно в това е проблемът — прекъсна го Уилоу, а гласът ѝ трепереше от силата на чувствата ѝ. — Не виждаш ли, Пелам, аз наистина изпитах удоволствие, дори знаейки че върша нещо нередно. Ти може да мислиш, че е разумно да станем любовници, но аз знам, че

това никога няма да стане. Няма да мога да продължавам да бъда съпруга на Роуел, ако се любя с теб по този начин. Аз не те обичам. Аз обичам него.

Пелам освободи Уилоу от прегръдката си и се изправи, а очите му я гледаха с безсилен гняв.

— Това са глупости, Уилоу. Знаеш много добре, че Роуел се радва на услугите на метресата си. Защо трябва да се чувстваш задължена да му останеш вярна? Съмнявам се дали ще се трогне, ако разбере, че собственият му брат го е направил рогоносец, изключая ударът, който ще трябва да понесе неговата гордост, ако все още я има. Мисли логично, Уилоу. Той не те обича, а аз те обичам!

Уилоу също се изправи. Главата ѝ се въртеше, а краката ѝ едва я държаха. Тя се страхуваше, че може да припадне, но виждайки нейната нестабилност, Пелам я подхвана, за да я задържи права.

Би трябвало да мрази Пелам за това, което той току-що ѝ беше сторил, но не можеше, защото въпреки че всичко беше станало против волята ѝ, той го беше направил с такава любов в сърцето, че тя не беше в състояние да му се сърди.

— Пелам, аз не те обичам! — повтори спокойно тя.

За пръв път Пелам не реагира по обичайния си начин. По-рано, след едно такова изявление от страна на Уилоу, той щеше да се ухили и да я попита защо си позволява липсата на обич към него да я безпокои. Но сега очите му бяха сериозни, когато каза:

— Надявах се, че ще мога да те науча да ме обичаш, Уилоу. Както самият аз се опитвах много усилено да не се влюбвам в теб. Но не бях в състояние да го предотвратя и сега, след това... — той стана мълчалив за миг и после продължи: — Може би трябва да се махна оттук. Често съм си мислил за това. Твърде вероятно е да се запиша в армията, въпреки ужасните изпитания, през които премина Рупърт. Изглежда сигурно, че в Южна Африка ще има война. По понятни причини бурите не зачитат повече нашето господство там, особено сега, когато бяха открити залежите от злато. Може би ще мога да те забравя по-лесно, ако замина далеч от тебе, в чужбина. Южна Африка може да бъде разрешение.

Въпреки че сърцето на Уилоу замря при една такава перспектива, тъй като доброто настроение на Пелам и общителният му характер бяха безценни спътници в живота ѝ в имението Рошфорд, тя разбра, че

предложението му беше разумно при това стечение на обстоятелствата. След като се беше любил с нея, Пелам бе направил невъзможно възвръщането на старото им приятелство. И след като тя не желаше да продължават по-нататък по този начин, изглежда не съществуваше друга алтернатива за него, освен да замине.

— Съжалявам — каза нежно тя. — Ще ми липсваш, ако заминеш, Пелам.

— Боже мой, няма да ти липсвам и наполовината от това, колкото ти ще ми липсваш! — извика Пелам, като я взе в ръцете си с отчаяна настойчивост. — Можеш ли да ми простиш, Уилоу?

— Разбира се — прошепна Уилоу. — И двамата трябва да си простим взаимно, Пелам. Страхувам се, че не бях толкова твърда, колкото трябваше да бъда. Без съмнение ти си почувствал необходимостта ми от любов. Трябва да забравим, че това се е случило някога между нас.

Но Пелам знаеше, че не може да го забрави и една седмица покъсно напусна имението Рошфорд и замина за Лондон. След по-малко от месец той беше на път за Южна Африка.

Роуел се върна вкъщи и изглеждаше необикновено загрижен да поправи поведението си пред Уилоу, имайки предвид предишното си пренебрежение към нея. Той, изглежда, не забелязваше никаква промяна в нея. От своя страна, тя беше сигурна, че той би трябвало да усеща чувството ѝ за вина и това, че му е била невярна.

Но Роуел нямаше никакви подозрения и изглежда имаше намерение единствено да ѝ доставя удоволствия. Веднага ѝ предложи да я придружи до Париж в дълго отлаганото ѝ гостуване при Силви.

При нормални обстоятелства Уилоу щеше да бъде радостна от едно такова доказателство, че съпругът ѝ желае нейната компания, но сега я измъчваше едно ужасно съмнение — че е забременяла от краткото си единение с Пелам. Въпреки че беше изминал само един месец без обичайното ѝ женско неразположение, сутрин тя имаше ужасни пристъпи на гадене и повръщане. Нели, която разбираше от тези работи, весело съобщи на господарката си своята увереност, че се касае за нова бременност. Нели знаеше колко отчаяно Уилоу искаше да има дете и не можеше да разбере защо сега нейната господарка не изглеждаше много доволна от тази вероятна перспектива.

Роуел беше едновременно учуден и засегнат, когато Уилоу му каза, че предпочита да отиде в Париж сама, само с Нели, ако, разбира се, той не възразява.

— Знаеш, че не одобрявам много държанието на братовчедка си — каза той. — Не смятам, че тя е благоразумна компаньонка за теб, Уилоу.

— Но братовчедката Люсиен ще бъде с нас — възрази Уилоу, — а ти добре знаеш, че тя е точно толкова строга, колкото и Grandmère. Нищо лошо няма да ми се случи.

Отначало Роуел отказваше да даде съгласието си, но след като размисли, той оцени предимствата от нейното заминаване. Така би могъл да вземе Джорджина на разходка с яхтата си в Каус, нещо, за което тя настояваше отдавна. По този начин нямаше да има угризения на съвестта, че е пренебрегнал съпругата си.

— Добре тогава, Уилоу. Замини, щом искаш. Докато теб те няма аз ще се възползвам от възможността да се разходя малко с яхтата си.

Уилоу беше прекалено загрижена за своето собствено състояние, за да се тревожи, че Роуел може да вземе своята метреса със себе си.

Тя имаше нужда от съвета на Силви и можеше да разчита напълно единствено на нейната дискретност относно своя проблем.

Уилоу не можеше и да направи по-добър избор на довереник. Силви не губи време в празно съчувствие. След по-малко от двадесет и четири часа от пристигането на Уилоу тя я заведе при своя лекар. Той веднага потвърди страховете на Уилоу.

— Така, значи си бременна! — каза Силви, когато тръгнаха с пребледнялата Уилоу към къщата ѝ на улица „Д'Артоа“. — Поздравявам те, но виждам, че не се радваш.

Уилоу поклати глава като гледаше със завист скъпата си приятелка. Силви беше както винаги много шик в розовата си копринена рокля с тесен колан, завързан на кръста ѝ. На върха на тъмната ѝ, подредена в красива прическа коса, беше закрепена малка сламена шапка, украсена със същата дантела, която украсяваше и роклята ѝ. Беше поставена леко на една страна, за да може да се види букетчето цветя, закрепено под периферията. Тя носеше украсен с ресни розов слънчобран, с който пазеше лицето си от силното парижко слънце.

Уилоу си мислеше със завист, че животът като че ли не причиняваше душевни мъки на Силви. Беше я освободил от всички усложнения, които тормозеха нейната собствена душа, както беше в случая.

— Не бъди толкова мрачна, *cherie* — каза Силви, когато пристигнаха вкъщи. — Едно бебе не значи, че е настъпил краят на света, *quand meme*^[2]!

— Но Силви, знаеш много добре, че е почти сигурно, че това дете е от Пелам — възрази Уилоу. — Минимални са съмненията ми в това отношение. Как ще намеря смелост да призная това на Роуел?

Изречението на Силви беше станало почти комично от смайване.

— Никога не трябва да правиш такава лудост — каза тя и въздъхна дълбоко. — Само една малка, наивна душа като теб, Уилоу, би помислила да направи такава признание. Мислиш ли за последиците? — добави настойчиво тя. — Съпругът ти ще поиска да се разведе с теб. Обществото ще те порицае. Ще бъдеш без съпруг, без дом и ще останеш без издръжка както за себе си, така и за детето. Кракът на Пелам няма да стъпи повече в дома му, а и сигурно ще бъде оставен без пукната стотинка в джоба. Това ще означава нещастие за всички, а ти ще бъдеш напълно отхвърлена и прокудена от обществото.

— Знам! Мислила съм за това. Но как мога да постъпя по такъв ужасен начин с Роуел! Силви, не мога да го мамя за нещо, което е толкова важно!

— Откъде можеш да си сигурна, че това дете не е на Роуел? — попита решително Силви. — Можеш да не ми отговаряш, Уилоу, защото аз вече знам, че не можеш да бъдеш сигурна, тъй като каза, че Роуел се е върнал вкъщи седмица след твоята *petite affaire* с Пелам. Освен това, *cherie*, тази измяна спрямо мъжа ти не е по-лоша от неговата спрямо теб.

— Джорджина Грей! — промълви тъжно Уилоу.

Чертите на лицето на Силви се изостриха. Не беше очаквала тя да бъде тази, която ще разкрива грозните семейни истини пред Уилоу, но сега разбираше необходимостта от пълно просвещение.

— Той може да е приет от своето приятелско обкръжение заедно с мисис Грей, но се съмнявам, че ти е казал за децата, които тя му е родила, Уилоу. Той има две момчета. Едното на четири, а другото на

две години. Мисля, че има и друго на път, ако има някаква истина в клюките, които чух напоследък.

Това разкритие препълни чашата на напрежението от последните седмици и дойде твърде много за опънатите нерви на Уилоу. Внезапно тя си спомни колко равнодушен беше Роуел към смъртта на тяхното новородено бебе; спомни си, че той беше равнодушен и към факта, че тя не можеше да забременее отново. Сега тя разбра защо. Той вече си имаше децата, отказани ѝ на нея самата — *децата на Джорджина*.

Мъката и горчивината накараха очите на Уилоу да се напълнят със сълзи. Силви ги посрещна с одобрение, тъй като знаеше, че те означаваха едно облекчение след ужасният шок, който ѝ се наложи да предизвика у бедната си приятелка. Тя остави Уилоу да си поплаче, а след това отново стана умишлено оживена и енергична.

— Утре заедно ще отидем да си купим няколко нови тоалета — каза тя. — Трябва да забравиш всичко, освен че си бременна и че следващата седмица се връщаш в имението Рошфорд, за да съобщиш радостната новина на Роуел. А дотогава ние ще се забавляваме. Имам запазени места за пиесата на Молиер за сряда и за опера в четвъртък. В събота ще отидем на конните надбягвания. Ще ни придружи новият ми любовник, Жан Лафит, който е много забавен. След това ще прекараме няколко дни в Шато д'Орбе, за да изразиш уважението си към мама. Леля Клотилд сигурно ще иска да ѝ кажеш новини от мама, така че няма да можеш да избегнеш това задължение... В понеделник ще се върнем в Париж и Жан ще ни заведе — добре дегизирани разбира се — във Фоли Бержер и на вечеря в Монмартър. Време е да видиш малко повече от живота от онова, което порядъчното равнище, на което си свикнала да живееш, скъпа, ти е предлагало. После ще се върнеш вкъщи и щастливо ще зачакаш да дойде времето, когато ще се роди бебето.

„За Силви животът е нещо толкова просто и лесно“, отбеляза в себе си Уилоу, когато сълзите ѝ секнаха. Но тя знаеше, че нейните чувства бяха много по-дълбоки, отколкото на французойката. Страхуваше се, че няма да може да овладее порива си към почтеност, дори и Роуел да заслужаваше това с поведението си. Но в каквато и посока да поемаха мислите ѝ, тя знаеше, че Силви е права; даже ако пренебрегнеше своя собствен неизбежен срам, то самопризнанието ѝ щеше да навреди на всички. Тя не можеше да се върне вкъщи, в

Америка, с едно незаконородено дете, защото шокът можеше да убие майка ѝ. Другата алтернатива — да се разведе с Роуел и да живее сама — беше също неприложима, защото Роуел имаше власт над всичките ѝ пари, а тя нямаше никаква квалификация, за да започне работа.

— Колкото и силно да съм копняла да имам дете, Силви, никога няма да мога да пожелая това дете — каза тъжно тя.

Но като че ли Силви знаеше по-добре от нея самата как ще се развият нещата, защото на Коледа, когато пристигна с цял куп нови дрехи за бъдещото бебе, Уилоу беше престанала да мисли за неговия баща и изцяло беше погълната от появяването му на бял свят след два месеца.

Роуел беше приел новината спокойно, като не показва голям интерес, нито пък някакво съмнение. Тъй като състоянието на Уилоу беше таково, че тя трябваше да се откаже от светски забавления, той се извиняваше и от време на време отиваше в Лондон.

Уилоу беше особено щастлива да види Силви, защото спокойствието от приближаващото майчинство беше отстъпило място на безпокойството за безопасното раждане на детето ѝ. Тя знаеше, че може да разчита на Силви да ѝ даде правилен съвет.

— Трябва да призная, че наистина не разбирам защо се страхуваш от бедния стар доктор Форбс или от онази окаяна стара акушерка, която той е наел, Уилоу — каза Силви. — Но след като имаш такива страхове, най-простото разрешение е ти самата да си наемеш една медицинска сестра, *cherie*. Веднага след Коледа, преди да се върна в Париж, ще отида до Лондон и ще избира някоя добра жена с приятен характер, която да се грижи за теб.

— Grandmère няма да хареса това... — започна Уилоу, но Силви я прекъсна:

— Това не е важно сега. Това е твоето бебе, Уилоу — а не на леля Клотилд и ти можеш да разчиташ на подкрепата на Роуел. Изглежда през тези дни нищо не е толкова неприятно за него, стига то да ти достави удоволствие. Намирам положителна промяна в държанието му към теб.

— Той е напълно уверен, че детето ще бъде момче — каза смутено Уилоу. — Решил е твърдо да даде наследник на фамилията Рошфорд, Силви. Моля се бебето да не е момиче.

— Момче или момиче, детето ще бъде Рошфорд — напомни ѝ Силви и добави с усмивка: — И никакви самопризнания в последната минута, Уилоу — дори и да умираш при раждането. Няма да бъде честно за никого, chérie, ако признаеш това, което се е случило.

Единствено Тоби като че ли разбираше напълно страха ѝ да не би да загуби и това дете.

— Не се тревожи — беше ѝ казал той. — Давам ти дума, че ще бъда въкъщи по време на раждането. И ти обещавам, че ще се грижа за теб, независимо какви нареждания дава доктор Форбс. Можеш да ми имаш доверие, Уилоу.

Тоби беше един от малкото хора в света, на които тя знаеше, че може да се довери и страховете ѝ се уталожиха. Но той не можеше да разбере защо тя имаше тази фантастична идея, че Grandmère и леля Мили можеха да погледнат със „зло око“ да детето ѝ.

— Даже, ако това е възможно — а ти знаеш, че такива суеверия са абсурдни, Уилоу — каква причина могат да имат, за да го направят? Освен това, Grandmère иска да има наследник на фамилията Рошфорд толкова, колкото и Роуел го иска, ако не и повече.

Уилоу не можеше да обясни своите стракове с друго, освен с това, че я плашеше начинът, по който Grandmère я гледаше, а леля Мили постоянно отбягваше да срещне погледа ѝ.

Дори и да знаеше истината за миналите събития, Уилоу нямаше защо всъщност да се тревожи. Доктор Форбс и леля Милдред бяха заявили ясно на Grandmère, че независимо колко злополучно можеше да бъде раждането, ако детето беше момиче, те нямаше да вземат участие в премахването му.

Старата лейди не беше особено впечатлена от техните, както тя ги нарече, страхливи изявления. Когато времето за раждане наближи, тя забеляза със задоволство, че Уилоу го носи „напред“ — сигурен знак, че ще бъде момче, заяви тя. И не беше ни най-малко изненадана, когато леля Милдред ѝ съобщи в ранните часове на първия ден на февруари, че Уилоу е родила хубаво, здраво момче.

— Чудесно! — каза тя, като се облегна на възглавниците си. — Сега иди и кажи на Роуел, че съм решила момчето да се казва Оливър... Оливър Сидрик Рошфорд. И престани да подсмърчаш, Милдред. Ако някой те чуе, може да си помисли, че не си доволна, че имаме нов наследник. Да, Оливър Сидрик Рошфорд — имена, с които

моят първи правнук може да се гордее. И кажи на Роуел да предаде на преподобния Епълби, че искам утре черковните камбани да бият пет минути след утринната молитва. И изпрати доктор Форбс при мене. Имам един малък подарък за него. И Милдред, гледай тази сестра, която се грижи за Уилоу, да стои настрана от мен, тъй като не я харесвам. Форбс може да донесе бебето, за да го видя.

За изненада на Grandmère Тоби придружаваше доктора, когато последният, след като се беше уверил, че Уилоу е добре и нямаше повече нужда от него в момента, взе бебето, за да го занесе горе в стаята на старата лейди.

— Не очаквах да те видя — каза старата дама на Тоби. — Но след като вече си тук, момче, можеш ли да отвориш тази бутилка шампанско, за да намокрим главата на бебето? Така правеше баща ти, когато всички вие — момчетата Рошфорд — се раждахте. Сега нека видя моя правнук.

Доктор Форбс поднесе към нея повитото дете и тя се вгледа в малкото розово личице. След няколко минути пусна лорнета си, очевидно доволна.

— Той е цял Рошфорд, *bien sur*^[3] — каза тя, а това че използва родния си език, издаваше чувствата ѝ. Тя погледна към Тоби. — Роуел ще е много зает през следващите няколко дни, така че ти можеш да пишеш на Пелам. Милдред ще пише на Люсиен. И имай грижата да изпратиш едно съобщение за събитието в „Таймс“, Тоби.

Тоби се усмихна на баба си. Той никога не беше изпитвал голяма обич към нея, но беше невъзможно да не бъде увлечен от явното удоволствие, което тя изпитваше от това събитие.

— Така, значи си доволна от Уилоу, че те дари с правнук? — каза той.

— Уилоу? — намръщи се Grandmère. Досега тя не беше помислила за майката на детето. — Ами, естествено, разбира се, че най-последно тя има здраво дете. Но доста закъсня. Трябваше да роди на Роуел един син още преди години. Роуел е този, който трябва да бъде поздравен. Защо не е дошъл да ме види още?

Изморена от цялото това вълнение, тя се облегна отново на възглавниците си. Шампанското беше забравено и тя отпрати Тоби, като махна с ръка.

Докторът, придружен от бдителния Тоби, занесе Оливър Сидрик Рошфорд обратно в стаята на Уилоу и го постави в люлката, до леглото на майка му.

---

[1] Името Уилоу би могло да се преведе на български като Върбинка. — Б.пр. ↑

[2] quand meme — все пак (фр.). — Б.пр. ↑

[3] bien sur — разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

НОЕМВРИ 1899 — ДЕКЕМВРИ 1900 ГОДИНА

— Трябва да престанеш вече, Ейдриън! Разбра ли?!

Доктор Джон Форбс наблюдаваше своя син, седнал срещу него на масата, и усети как сърцето му се обърна два пъти, когато отбеляза за стотен път колко много неговият единствен син приличаше на любимата му съпруга. Пеги Форбс умря при раждането на момчето. Общо те бяха живели заедно по-малко от година, преди съдбата да отнеме жената, която той обичаше толкова много. Тяхното момче Ейдриън имаше веселият, засмян нрав на майка си, имаше нейната кестенява коса и зелени очи. За него, бащата, беше невъзможно да не разглези този жив спомен от своята обожавана съпруга.

На двадесет и три години младежът беше напълно изтърван. Лекомислен, мързелив, безпринципен, Ейдриън винаги избираше лесния път в живота, където можеше да спечели повече с по-малко усилия.

Сега докторът си мислеше за това, че синът му отново се беше забъркал с онова момче от семейство Рошфорд. От скромните му докторски доходи той можеше да си позволи да отпусне една малка месечна сума за лични разходи, но въпреки това Ейдриън винаги имаше пари в себе си и никога не идваше при него, за да иска заем. Изглежда напълно доволен да скита из малкото селце Хавърхърст, където се случваха малко неща, които биха могли да завладеят и да задоволят един млад мъж на неговата възраст. Като син на лекар той не беше нито селянин, нито аристократ. Свещеникът, учителят, Ейдриън и той самият се стремяха да бъдат една общност и тъй като тяхното ниво беше над това на първите и под това на вторите, те не бяха социално приемливи нито за едните, нито за другите.

— Рупърт ти дава пари, нали? — попита с мъка докторът, страхувайки се от отговора, който можеше да последва.

— И какво, ако ми дава! — повтори равнодушно Ейдриън, като се облегна назад на облегалката на стола и духна дима от цигарата,

която баща му му беше предложил. — На него му прави удоволствие да ми подарява разни неща.

— Това е безнравствено — извика докторът, а лицето му почервения от чувство на безсилие. — Не можеш ли да разбереш, че това, което вършиш, е нередно, Ейдриън? Той дори може да бъде извинен за това, което върши, тъй като природата го е създала такъв, но ти нямаш извинение. Ти — ти би могъл да водиш напълно нормален живот, а още... — думите му секнаха.

Ейдриън повдигна леко широките си рамене.

— Наистина не виждам, защо трябва да се тревожиш за това, татко — каза нехайно той, с което ядоса още повече баща си. — Аз съм пълнолетен и мога да правя това, което ми харесва. Ти не си вече отговорен за мен.

— Ние всички сме свързани с отговорности едни към други в този свят, Ейдриън — каза докторът, като се опитваше да държи чувствата си под контрол. — Твоето скандално поведение вече ме засегна веднъж в миналото и имаше много по-сериозни последици, отколкото можеш да си представиш и които никога няма да мога да ти кажа. Страхувам се това да не се случи отново.

За пръв път синът му изглеждаше заинтересуван от разговора.

— По какъв начин си бил засегнат, татко? Рупърт не ми е казал нищо за това.

— Рупърт — дано душата му да гние в ада — не знае нищо за това, което се случи — отговори мрачно докторът. — Но ще ти кажа само това Ейдриън — преди няколко години бях шантажиран и принуден да направя нещо толкова ужасно, че докато съм жив няма да мога да го забравя. И моята безкрайна вина е цената, която трябваше да платя, за да може твоята отвратителна връзка с Рупърт Рошфорд да бъде потулена. Никога вече няма да се оставя да ме поставят в такова положение, чуваш ли? Никога няма да го позволя!

Ейдриън погледна почервенялото лице на баща си с искрено любопитство. Никога преди това не го бе чувал да говори толкова грубо. Той трябваше да попита Рупърт какво знае за тази толкова неприятна работа. Можеше само да предполага, че някой ги беше видял заедно и е използвал видяното, за да шантажира баща му. Но какво е можел да получи в замяна? Може би баща му е трябвало да направи аборт на някого? Такова нещо съвсем не беше невъзможно,

макар че беше опасно, особено ако беше замесен някой член от семейство Рошфорд. Младата лейди Рошфорд, която Ейдриън намираще за много привлекателна, току-що беше родила момче. Можеше ли тя да е искала да се отърве от първото си дете, което се роди преждевременно и което умря при раждането? Или някой друг мъж, а не барон Роуел Рошфорд е бил бащата на това дете? Идеята беше интересна.

— Не вярвам да си чул и една дума от това, което ти казах — прекъсна мислите му баща му. — Но те предупреждавам, Ейдриън, че ако не престанеш с тази — с тази отвратителна практика, то тогава ще бъда принуден да отида при старата лейди Рошфорд и да я помоля да се намеси.

За момент Ейдриън се обезпокои. Но почти веднага разбра, че това беше само една от безполезните заплахи на баща му. Бедният човек се страхуваше ужасно от бабата на Рупърт, която приближаваше осемдесетте и приличаше повече от всякога на една сприхава, стара вещица — поне така му беше казал Рупърт.

Рупърт мразеше своята баба със същата страст, с която обичаше Ейдриън.

Доколкото можеше да си спомни, Рупърт беше разправял на Ейдриън, че когато бил малък, лежал в леглото си и треперел от страх от вечерните посещения на старата лейди в детската стая; страхувал се от потропването на нейния бастун, докато вървяла надолу по коридора; страхувал се от лицето ѝ, надвесено над него, докато го мъмрела за някоя постъпка, която не отговаряла на взискателните ѝ норми на поведение. Когато бил малък, тя често го викала в библиотеката, където удряла с пръчка пръстите на ръцете му или му зашлевявала плесници, а после, ако той плачел, повтаряла отново наказанието.

— Ти си толкова слаб, колкото бе и онази твоя майка, на която приличаш толкова много! — обвиняваше го тя. — Даже твоят по-малък брат, Франсис, е много повече мъж от теб и не плаче като някое глупаво момче пред мен.

Ейдриън не беше много заинтересован от безкрайните разкази за нещастното детство на Рупърт, но слушаше, защото като че ли тези излияния носеха на Рупърт известно облекчение. Въпреки това, от време на време той наистина изпитваше симпатия към него, особено след като Рупърт му призна, че изпитвал страх от почти всичко — от

конете, които трябвало да язди, от зловните закачки на по-малкия си брат, от оръжието за лов, от тъмнината, от това, да не би да загуби подвижността на ръката и крака си, нещастие, което беше сполетяло по-малката му сестра и накрая той се страхуваше от съучениците си и преподавателите си, които постоянно го тероризирали. Но най-много от всичко Рупърт се страхуваше от баба си. Миризмата на парфюма, който тя използвала, била достатъчна, за да го накара да се чувства зле, беше споделил с Ейдриън той. Рупърт мразеше всички жени — с изключение може би само на неговата млада снаха, която била внимателна и мила към него и изглежда единствена разбирала неговата плахост.

— Тя е като теб, Ейдриън — каза Рупърт. — Тя не ме критикува непрекъснато, както правят другите и никога не ми се подиграва.

Ейдриън не обръщаше внимание на тази неспособност на Рупърт да се приспособи към реалния свят, защото не я разбираше. Той разбираше само, че Рупърт беше щедър до глупост. Беше казал на Ейдриън, че нямам нужда от пари и обичаше да му прави подаръци. Беше щастлив да го прави. А в замяна всичко, което той искаше, беше възможността да целува и да гали своя приятел и да бъде милван от него.

Размяната на такъв род обич трябваше да става тайно, разбира се, но като се оставеше настрана нуждата на дискретност, на Ейдриън му се струваше, че този начин на доставяне на удоволствие беше далеч по-малко обезпокоителен, отколкото ако катурнеше някое от селските момичета, тъй като винаги съществуваше опасността те да забременеят. Освен това тези момичета не можеха да го възнаграждават финансово, както правеше Рупърт. Сега той притежаваше забележителна колекция от скъпоценности: един осемнадесет каратов златен ръчен часовник, дебела златна верижка, една дузина копринени носни кърпи и вратовръзки, на които бяха извезани монограми с инициалите му.

— Когато стана на тридесет години, най-после ще получа моето наследство — често му напомняше Рупърт. — Тогава ще те заведа в чужбина, Ейдриън. Ще отидем заедно в Италия и ще разгледаме великолепните художествени галерии. Ще посетим Гърция, за да видим древните руини и тогава ще можем да се храним заедно и да

отсядаме в едни и същи хотели, защото в тези страни не съществуват социални предразсъдъци. А можем да отидем и на Ривиерата...

Неговите мечти бяха безкрайни, но убедителни и Ейдриън беше съгласен да почака още три години, когато Рупърт щеше да получи парите си.

— Искам да ми дадеш тържествено обещание, Ейдриън, че няма да се виждаш повече с Рупърт — прекъсна мислите му още веднъж гласът на баща му.

— Знаеш, че не мога да направя това, татко. Рупърт ще бъде тук след малко и ще иска да знае къде съм отишъл — отговори уклончиво той. — Освен това аз се грижа за колата на барона. Той разчита на мен, че ще имам грижата моторът ѝ да бъде винаги в ред.

— Добре, но ще отиваш в имението, само за да видиш колата. Трябва да кажеш на Рупърт, че интимните ви срещи трябва да се прекратят. Кажи му, ако трябва, че си се сгодил за някое момиче.

Но дори и в ушите на самия доктор това предложение прозвуча абсурдно. Ейдриън просто не беше такъв тип човек, който ще си „свие гнездо“ и ще свикне със спокойния семеен живот. Той беше неспокоен и непостоянен като циганин.

— Искам да ми дадеш дума, Ейдриън — настоя той, — че дружбата ти с Рупърт ще бъде прекратена.

— Добре, татко! — каза Ейдриън като потули прозявката си.

Той се чувстваше като че ли беше в клетка в тази малка, натъпкана с мебели стая. Искаше да живее в голяма къща като тази на семейство Рошфорд, където човек можеше да се изгуби в дългите коридори и освен някой слуга да не срещне никого друго. В тяхната къща той можеше да чуе хъркането на баща си в съседната стая. Понякога старият мъж имаше кошмари и започваше да крещи в съня си, а Ейдриън удряше по стената, за да го успокои.

На следващата сутрин той отиде в имението. Рупърт почти изпадна в истерия, когато Ейдриън му предаде разговора, който бе водил с баща си, и обещанието, което му беше дал, да сложи край на тяхната връзка.

— Всички искат да ни разделят — извика Рупърт почти разплакан. — Даже Пелам малко преди да замине да се бие в Южна Африка ми каза, че трябва да престана да се виждам с теб, а него никога не го е било грижа какво правя аз.

— Мисля, че някой знае за нас! — каза несигурно Ейдриън. — Може би трябва да постъпя така, както предлага татко и да се сгодя.

— Да се сгодиш? — остана с отворена уста Рупърт, а лицето му преbledня.

— Не се тревожи, глупчо — каза Ейдриън и сви нехайно раменете си. — Това само ще спре клюките по наш адрес. Има едно момиче, което познавам — дъщеря на земевладелец. Ще мога да я мамя, предполагам. С оглед лекцията, която баща ми изнесе, ще е по-добре да бъдем внимателни за известно време.

Рупърт кимна с глава, а очите му гледаха мрачно.

— Както обикновено, къщата ще бъде пълна с роднини за Коледа — каза отчаяно той. — За мен ще бъде трудно да излизам.

— Тогава да извлечем полза от днешния ден — каза весело Ейдриън и тъй като знаеше, че това ще хареса на Рупърт, той обви с ръка раменете му и го поведе далече от къщата.

Както Рупърт беше предположил, той и Ейдриън имаха малка възможност да бъдат заедно през коледните празници. Не само братовчедката Люсиен и Силви бяха отседнали в къщата, но също така имаше и много приятели на Роуел, които бяха поканени за кръщенето на бебето.

Въпреки че Уилоу се опитваше да не глези бебето, беше невъзможно малкият Оливър Рошфорд да не бъде разглезен. Той беше толкова хубаво дете, че нито Grandmère, нито чичовците му или прислугата можеше да му откажат това, което той искаше. За щастие, бавачката му, мис Пейшънс Мериуедър, чието име отговаряше на характера ѝ, не позволяваше никаква намеса в детската стая от страна на възрастните. Тя беше предана на повереното ѝ десетмесечно дете. Оливър имаше тъмната, къдрава коса на Рошфордови и кафяви очи, розови бузи и усмивка, която беше толкова закачлива, колкото брадичката и устата му показваха една решимост и твърдост на характера.

Уилоу знаеше, че ако детето бъдеше оставено през цялото време при нея, тя нямаше да може да му откаже нищо. Тя го обожаваше и го обичаше безмерно. Силви, като всички представителки на женския пол, които присъстваха на кръщенето, беше очарована от детето.

— Почти, — но не съвсем, — то ме изкушава да искам да си имам мое собствено бебе — каза с усмивка тя на Уилоу.

Доди също обичаше безумно своя малък племенник и Уилоу често я виждаше да гледа бебето с изпълнен с копнеж поглед, тъй като беше казала на Уилоу, че двамата с Джеймс били решили да нямат деца.

— Не смея да поема този ужасен риск да им предам моя недъг — заяви тя, — макар че Тоби ме уверява, че съществува съвсем малка вероятност това да стане.

На Коледа преподобният Епълби отправи специална молитва за здравето на английските войници, които участваха във войната с бурите, която беше избухнала през октомври. Новината за поредица победи на английската армия беше достигнала до Англия и цялото село беше разтревожено за сигурността на тези, които се биеха там. Свещеникът спомена и факта, че Пелам Рошфорд бил хвърлен в затвора в Претория и изрази своята загриженост за неговото оцеляване. Но Grandmère беше непоколебима оптимистка и вярваше, че той щеше да избяга от затвора.

— Пелам е куражлия като своя дядо и прадядо — настояваше тя. — Не е някой мухльо — добави тя злобно и погледна косо мълчаливия Рупърт.

Уилоу се чудеше как Grandmère можеше да бъде толкова лишена от елементарното чувство на доброжелателство към своя собствен внук. „Такава жестокост не предвещава нищо добро за бъдещето на Доди“, мислеше си тъжно тя.

Все пак, след Коледа Уилоу, подкрепена от Силви, се опита да убеди Grandmère да върне Джеймс Макгил на работа като учител на Доди. Но старата лейди категорично отказа да даде съгласието си. Роуел подчерта, че никой не трябва открито да ѝ се противопоставя.

— Съгласих се Доди да продължава да се вижда с този човек в Хавърхърст при условие, че някой я придружава, така че смятам, че няма нужда да насилваме нещата — каза той. — На Grandmère ѝ е нужно повече време, за да свикне с тази идея. Няма да навреди нито на Доди, нито на Макгил, ако почакат една-две години.

Уилоу подозираше, че Роуел се надяваше неговата осемдесетгодишна баба да достигне края на дните си, преди да стане необходимо да се вземе крайно решение. Той не се ангажира с никакви обещания по въпроса и Уилоу мислеше, че е най-добре да не му казва нищо, когато Джеймс и Доди се сгодиха тайно на Нова година. Доди

носеше годежния пръстен, подарък от учителя, на една златна верижка на врата си, а в замяна му беше дала златен пръстен, на който бяха гравирани инициалите на името му.

Въпреки многото задължения, които имаше, след като се роди Оливър, Уилоу все още чувстваше липсата на веселото присъствие на Пелам в имението. Тя се тревожеше за него. Но откакто беше затворен в държавния затвор в Претория, писмата му пристигаха сравнително редовно и сега тя се безпокоеше по-малко за него. Той пишеше, като в писмото му се долавяше весела нотка, че между другарите си затворници бил открил един стар приятел, който бил военен кореспондент и се казвал Уинстън Чърчил.

Понякога, когато Уилоу седеше в детската стая и гледаше как Оливър си играе с кубчетата или му помагаше да се качи на дървеното конче-люлка, тя се чудеше дали на Пелам му хрумваше, че детето ѝ можеше да бъде и негово. Тя мислеше, че беше малко вероятно той да има такива подозрения, защото, когато ѝ писа, за да я поздрави за раждането на момчето, бе завършил писмото си със забележката:

„Така, значи ти и Роуел успяхте накрая да направите един син и наследник на фамилията Рошфорд. И Grandmère трябва да е много доволна, както и вие...“

Роуел не се съмняваше, че детето е негово. Той забеляза с удоволствие, че малкият Оливър приличаше много повече на него, отколкото момчетата на Джорджина, които с дългите си, червеникави къдрици приличаха удивително на майка си.

Когато Роуел мислеше за Джорджина, той изпитваше смесени чувства. След раждането на третото им дете, момиче, тя беше станала много по-пълна, отколкото ѝ отиваше, а и новата мода на тесни, с мъжка кройка костюми и вечерни рокли, които подчертаваха талията, не ѝ стояха добре. На тридесет и пет години тя изглеждаше по-скоро груба, отколкото чувствена и той не беше повече роб на нейния физически чар, какъвто беше преди. Въпреки това в действителност той не искаше да се откаже от посещенията си в комфортната, малка къща в Лондон.

Но в същото време раждането на законен син и наследник бе променило фокуса на задълженията му, защото, въпреки че в момента детето представляваше малък интерес за него, тъй като беше много малко, той знаеше, че няма да мине много време и ще трябва да

започне обучението му. Като всички момчета от семейство Рошфорд, Оливър трябваше да се научи да язди, да стреля, да лови риба и не след дълго, надяваше се той, можеше да го учи да управлява яхтата. Имението Рошфорд един ден щеше да принадлежи на момчето и то трябваше да бъде възпитано, както неговият баща преди него, да се грижи за наследството си. Оливър нямаше да има неговите финансови проблеми, мислеше си Роуел, тъй като неговият дядо — американец, Уилоуби Тетфорд, беше внесъл голяма сума пари на името на момчето, веднага щом като чу за раждането му. Тя не трябваше да се пипа, докато детето не навърши пълнолетие, разбира се, но все пак това щеше да помогне на Оливър да управлява имението, без да се притеснява за пари.

Роуел си помисли, че щеше да бъде чудесно, ако Уилоу роди още едно бебе в близко бъдеще. Съществуваха много детски болести, които можеха да бъдат фатални за едно дете на възрастта на Оливър. Трябваше да има поне още две момчета, за да се осигури продължението на рода, реши той.

Но въпреки че Роуел се върна в брачното ложе и играеше своята роля там възможно най-добре, Уилоу не показва признаци, че е забременяла нито през пролетта, нито през лятото. Стана му неприятно, че Джорджина, която той би предпочел да бъде безплодна, изглежда зачеваше с голяма лекота, докато съпругата му не можеше.

Уилоу му каза, че тя иска още едно дете, за да може Оливър да си има другарче.

— Доктор Форбс ме увери, че всичко е наред и че след време ще мога отново да забременея.

— Да се надяваме, че това ще стане! — коментира Роуел без много приказки.

През декември, след като все още не беше забременяла, Уилоу сподели безпокойството си с Тоби. Както винаги, той беше нейното единствено успокоение.

— И преди сме говорили за това, Уилоу — каза нежно той. — След раждането на твоето първо бебе — София — спомняш ли си, че ти дойде и ме попита тогава, дали мисля, че има нещо, което не е в ред при теб, — а сега само погледни малкият Оливър!

Уилоу се отпусна и се усмихна.

— Ти наистина го обичаш, Тоби, нали? — каза тя.

През някоя ясна, мразовита сутрин, когато небесата бяха блестящо сини и слънцето грееше над побелялата околност, Тоби взимаше Уилоу, Пейшънс и Оливър и ги водеше на разходка с файтона. Той поставяше поводите в малките детски ръчички и Оливър мислеше, че сам управлява двата пепелявосиви коня.

— Отпусни поводите, кочияш — викаше Тоби. Или: — Виж Смоуки! Отклонява се прекалено вляво.

Уилоу се смееше, защото знаеше, че Оливър нямаше понятие от ляво или дясно, а още по-малко разбираше от отпускане на поводите, но тя обичаше тези разходки. Беше изненадана, когато откри, че Тоби е роден да бъде баща. Той повдигаше Оливър високо сред листата на пълзящите растения в оранжерията и после викаше на Уилоу:

— Виждала ли си сина си? Къде изчезна това дете? Не мислиш ли, че са го откраднали циганите?

После идваше ред на Уилоу да изиграе ролята си, като търсеше навсякъде, докато Тоби правеше все по-налудничави и по-налудничави предположения, — че голяма пеперуда е изяла момчето, че балон, пълен с горещ въздух се е приземил в градината и един човек го е сложил в кошницата му и после са се издигнали в небесата, че мисис Джъп го е сложила в тенджерата и го е захлупила с похлупака по погрешка и сега щели да го изядат за вечеря — докато накрая малкото момче не можеше повече да сдържа смеха си и викаше:

— Мамо, мамо! Тук съм, горе!

Уилоу поглеждаше нагоре към стъкления покрив на оранжерията, първо в едната посока, после в другата, но никога не налучкваше вярната, и накрая Тоби го сваляше от скришното място и го поставяше зад гърба ѝ.

Съществуваха дузина и повече подобни игри и скоро, щом го сваляха долу, в гостната стая, Оливър тичаше първо към високата малко прегърбена фигура на Тоби. Роуел се дразнеше от това явно предпочитание и заповядваше на детето да отиде при него.

— Разкажи на татко какво си правил днес — казваше Роуел. — И стой мирен, когато разговаряш с мен, Оливър. И не се мръщи. Кажя сега. Не искам да ми говориш по бебешки обаче. Влакът е влак, а не „пуф-паф“.

— Как мога да накарам Роуел да разбере, че Оливър е още едно малко бебе? — каза отчаяна Уилоу на Тоби. — Колкото повече той се

ядосва, толкова по-упорит става Оливър и с по-голяма неохота отива при баща си.

— Такъв си е Роуел — и неговият характер. Съмнявам се дали може да бъде друг, дори и да иска. Нещата ще се оправят, когато момчето стане по-голямо.

— Благодаря на Бога, че той има теб — каза с топлота Уилоу. — Щях да бъда много нещастна, ако Оливър се оформяше като характер само под въздействието на баща си и гледаше на живота без всякакво чувство за хумор. Той е едно малко, щастливо момче и за това трябва да благодаря на теб. Рупърт се изнервя от него и го кара да се притеснява, а Франсис определено не го харесва.

— Кое е напълно разбираемо, тъй като той бе любимецът на Grandmère, докато Оливър не зае мястото му. Знаеш ли, Уилоу, мисля, че тя изпитва голямо удоволствие, когато Оливър ѝ се опълчва. Винаги е ценяла хората, които имат по-силна воля от нейната.

Беше изненадващо, но като че ли детето наистина не изпитваше страх от строгата, стара дама, при която го водеха на посещение един път на ден. Той се отнасяше към нея повече като към равна, отколкото като към някого, който трябва да бъде уважаван.

— Дай ми тази книга, Оливър. Веднага!

Оливър стискаше книгата с картинки здраво и устояваше своето.

— Grandmère ще ми я върне?

— Добре, но сега ми я дай веднага, Оливър.

За най-голямо нейно забавление, той започна да имитира Милдред. В началото тя не можеше да разбере, че я имитира.

— Къде ти е носната кърпа, Оливър? Престани да подсмърчаш. Издухай си силно носа.

— Защо да не мога да подсмърчам, Grandmère? Леля Мили не си издухва носа!

Детето обичаше също леля си Доди. То като че ли не забелязваше деформираната ѝ ръка и крак, както не забелязваше и възрастта на Grandmère. Но най-много от всичко Оливър обичаше майка си. Той седеше в скута ѝ и пипаше косата ѝ с малките си, влажни ръчички. Наричаше я „ангелска коса“.

Когато времето се развали и стана прекалено студено и не можеха да се забавляват на открито, Уилоу често водеше Оливър в лабораторията при Тоби, където детето неизменно седеше мирно и

гледаше как Тоби работи с бунзеиновата си лампа, със стъклените тръбички, епруветки и шишенца. Тоби не обръщаше внимание на бърборенето на момчето и на многобройните „защо“, които следваха едно след друго без прекъсване.

— Защо чичо казва на мама „Уилоу“? Защо бавачката е „Пейшънс“? Защо аз не съм момиче? Защо мисис Джъп е толкова дебела? Защо Датън няма коса на главата си? Какво е това затвор? Време ли е за чая вече?

От време на време очите на Тоби срещаха тези на Уилоу, докато се мъчеха да насмогнат с отговорите на въпросите.

— Той расте толкова бързо, Тоби — каза един ден Уилоу, когато Пейшънс беше довела детето в гостната, за да пие чай. — Скоро ще започне да задава такива въпроси, на които няма да мога да отговоря и той ще трябва да отиде в Итън.

— Това място не е толкова лошо! — каза успокоително Тоби. — На мен ми харесваше там, а получих и стабилно образование. Ти разбираш, нали, Уилоу, че Оливър е много развит за възрастта си. Това може да се дължи на факта, че прекарва по-голямата част от времето в компания на възрастни, но даже и да го вземем под внимание, способността му да свързва думите в изречение, речникът му и интелигентността му да разбира това, което му се казва — всичко това показва, че той има изключително развит мозък за възрастта си. Нуждае се само от добра школовка.

— Знам. Просто съм една голяма егоистка — каза Уилоу с въздишка. — Не ми харесва мисълта, че той ще бъде далеч от мен, в колеж девет месеца в годината. Може би ще ми е по-лесно да се разделя с него, ако си имам едно малко момиченце.

Тоби я изглежда с любопитство.

— Все още мислиш за нея, нали? — каза нежно той. — Тя си отиде толкова отдавна, Уилоу — почти седем години има оттогава, а ти все още страдаш.

— Мисля, че винаги ще тъгувам — призна Уилоу. — Вероятно, защото не видях малкото телце, никога няма да повярвам, че е умряла. Може би тези цигани, за които ти разказа на Оливър, наистина са дошли в Хавърхърст и са откраднали моето бебе.

— Не говори така, Уилоу. Това ме тревожи — каза спокойно Тоби. — Освен това не е хубаво да мислиш прекалено за миналото.

Само бъдещето има значение. Затова работата ми е от толкова голямо значение за мен..., а може би един ден ще бъде от значение и за другите. Убеден съм, че ще дойде време, когато хората ще погледнат назад и ще се питат как е било възможно да бъдем толкова невежи в толкова много аспекти от медицинската наука. Вярвам, че след сто години, а може би и по-скоро, лекарите ще знаят точно как работи човешкият организъм: и защо се разболяваме; защо някои хора са безплодни и как да се предпазим от нежелано забременяване — или даже как да се помогне на тези, които искат да имат деца, но не могат — добави усмихнат той.

— Наистина вярваш, че всички тези чудеса ще се сбъднат, нали, Тоби? — каза Уилоу.

— И още много други — каза припряно Тоби — Мисля, че хирурзите ще са научили как да дават на сакатите хора ръце и крака, а може би даже и нова кожа, а може би и нови дробове, сърце и бъбреци. След петдесет години животът ще бъде съвсем друг, Уилоу. Хората ще летят в небесата в специални машини и ще има толкова много коли на пътищата, че всички екипажи, теглени от коне, ще трябва да карат отстрани на пътя — на тревата.

— Сега вече се шегуваш — засмя се Уилоу. — Все пак, Тоби, завиждам ти за мечтите ти за бъдещето. Бих се радвала, ако ми позволиш да ти помогна по някакъв начин в работата. Откакто ми разказа за Пиер и Мария Кюри, все си мисля, колко ли приятно трябва да е за жената да работи рамо до рамо със съпруга си, да споделя неговите надежди, задължения и идеи. Може би трябваше да се омъжа за теб, Тоби, и после, когато станеш известен, да мога да разправам, че съм ти помагала.

Тоби сведе главата си по-ниско над работната си маса.

— Може би е за добро, че се омъжи за твоя любим Роуел.

Уилоу въздъхна, а очите ѝ бяха сериозни.

— Знам, че звучи нелоялно, Тоби, но на теб мога да кажа всичко и знам, че ще ме разбереш. Мисля, че не трябваше да се омъжвам за Роуел. Той и аз в действителност нямаме нищо общо или, ако имаме, то аз не знам за него. След девет години семеен живот, аз не знам повече за него, отколкото знаех в деня на сватбата ни. Стигнах до заключението, че фактически няма нищо повече, което мога да знам.

Тя погледна към наведената глава на Тоби и каза повече на себе си, отколкото на него:

— С теб е съвсем различно. Винаги съм била изненадана от тебе, Тоби. Ти си толкова тих и спокоен, че човек може да си помисли, че нямаш много за казване, но аз знам че не е така. Вътре в главата ти има цял един свят от прекрасни идеи. Наистина искам да ми позволиш да ти помагам понякога в работа ти.

— Знаеш ли, че за пръв път ми предложи да ми помагаш през 1889 година, когато беше на петнадесет години?

— Наистина ли? — попита изненадана тя. — Това показва накъде ме е теглил моя скрит инстинкт, Тоби. Предполагам, че сега ще получа същия отговор като тогава.

Тоби прикри колебанието си, като започна да се занимава с една от своите горелки. После каза безгрижно:

— Има далеч по-добри неща, с които да се занимаваш, отколкото да подреждаш листа или да преписваш разни неща вместо мен — каза той. — Освен това никога няма да мога да намеря нещата си, ако те оставя да ги подредиш, а жените са склонни все да подреждат нещо. Не мога да повярвам, че искаш да се занимаваш с тази каша тук — и после, за да смени темата на разговора, добави бързо: — Междувпрочем, Доди ми каза, че се е сгодила за Макгил. Много се радвам. Харесвам този човек. Когато го видиш, ще му пожелаеш ли всичко добро от мое име?

Уилоу кимна с глава.

— Имах намерение да поговоря с теб за Доди — каза замислено тя. — Мислиш ли, че няма да сгреша, ако предлага на Джеймс да потърси някое друго вакантно учителско място — някъде далеч отук, в Девъншир, например.

Като видя озадаченото изражение на лицето на Тоби, тя се усмихна.

— Не, за да бъдат разделени, а за да могат да се оженят — каза тя. — Не вярвам Grandmère да даде някога своята благословия за този брак и си мисля, че ако те двамата избягат...

— А какво ще кажеш за Роуел? Той никога няма да одобри такава стъпка!

— Знам това. Не възнамерявам да му кажа. Една такава постъпка много ли е нередна, Тоби?

Тоби погледна настрани, а очите му гледаха тъжно.

— Ще бъде нередно от моя страна да те насърчавам да мамиш съпруга си — каза той. — Няма да се чувстваш много добре, когато Роуел открие истината, Уилоу. Това само ще разшири пропастта между вас.

— Ще го понеса. Заради Доди.

— Това е едно решение, което ти трябва да вземеш сама — изрече трудно думите Тоби. — Може би, ако Роуел не беше мой брат...

Уилоу го чакаше да продължи, но той остана мълчалив. Той като че ли внезапно бе погълнат от работата си и като си помисли, че е забравил за присъствието ѝ, Уилоу стана тихо и се измъкна от стаята.

Едва след като вратата се затвори зад нея, Тоби се отпусна, а на лицето му се появи скръбно изражение след като завърши в мислите си изречението, което не можа да каже на глас на Уилоу: ако Роуел не беше негов брат, той не само щеше да посъветва Уилоу да излъже съпруга си, за да помогне на Доди, но щеше да я посъветва да напусне мъжа, за когото се беше омъжила. Роуел, той го знаеше добре, не заслужаваше сълзите на Уилоу. Той продължаваше да се радва на услугите на своята метреса и даже имаше три деца от Джорджина, сякаш тя, а не Уилоу бе неговата съпруга. Той бе не само голям егоист и пренебрегваше Уилоу, но с годините беше станал дори по-тесногръд в разбиранията си и без всякакво чувство за хумор. Важен, властен и често глупав, Роуел беше толкова неподходящ съпруг за Уилоу, колкото беше и недостоен за нея.

Мнението му не се базираше на факта, че той, Тоби, беше влюбен в Уилоу. Обичаше я толкова много, че ако знаеше, че тя е щастлива в брака си, щеше да е радостен да остане в сянката на живота ѝ. Но той съзнаваше толкова ясно нейната самотност, нейната огромна нужда от разбиране, внимание и обич! Беше цяло чудо, че разочарованието и страданието, които изпита през последните девет години, не я бяха направили цинична и озлобена. Нейната приветливост, себеотрицание, способността ѝ да обича и да бъде полезна за другите себеподобни, не бяха намалели от нещастията ѝ.

Малко беше това, което той можеше да направи, за да стане животът ѝ по-приятен. Той трябваше да носи в себе си не само своята безнадеждна любов, но също и нейната болка, като правеше каквото можеше, за да я облекчи. Единствената му утеха бе обичта му към

детето ѝ — детето на Пелам. Той беше сигурен, че този негов брат бе бащата на момчето, макар че Уилоу не му беше дала и най-малкия повод да го подозира. Но той не можеше да не забележи сконфузения вид на Пелам, когато се върнаха с Уилоу от онзи пикник през лятото; нито пък странният начин, по който Пелам внезапно, без предупреждение, реши да напусне дома си и отиде в армията.

Ако Тоби винеше въобще някого, то бе самия себе си, че не ги придружи тогава на пикника. Той знаеше, че Пелам беше отдавна влюбен в Уилоу и че този негов брат не беше толкова ограничен в разбиранията си за морала, колкото беше самият той. Пелам не криеше факта, че Уилоу го привлича. Тъй като Роуел беше на Ривиерата с метресата си, Тоби знаеше, че той е разбрал, че Уилоу може да бъде съблазнена и да изневери на съпруга си. Той беше разчитал именно на това.

Но Тоби никога нямаше да я попита за това. Отговорът фактически нямаше никакво значение. Той обичаше момчето, защото беше дете на Уилоу, част от самата нея. Имаше само един случай, когато той изпита горчивина — когато Оливър по погрешка му беше казал „татко“. Може би той можеше да бъде баща на детето, ако навремето беше отишъл в Америка, за да помоли Уилоу да се омъжи за него, преди Grandmère да вкара тази идея в главата на Роуел.

Мислите му се върнаха към онази нощ на празника по случай пълнолетието му, когато беше гледал мълчаливо как Уилоу танцуваше с Пелам в дългата галерия. Беше разбрал тогава, че в света няма да има друга жена за него, освен Уилоу. Бе му се приискало да я дръпне от ръцете на Пелам и да я притисне до себе си. Бе му се приискало по един свършено нецивилизован начин да се сбие с брат си заради нея; да спечели възхищението и вниманието ѝ. Но всичко, което беше направил тогава, беше да им обърне гръб, за да заслиза сам надолу по стълбите.

Като гледаше сега назад, на Тоби му се струваше, че точно тогава бе моментът, когато трябваше да ѝ се обясни в любов. Уилоу изпитваше тогава само детско боготворене към брат му Роуел, което, когато порасна, се превърна в романтична любовна мечта. Ако той, Тоби, ѝ беше писал редовно в Америка, то можеше лесно да промени посоката на нейните чувства. Но той не го беше направил, а сега бе твърде късно за това.

Той се опита неуспешно да прогони образа на Уилоу от съзнанието си, като се върна към работата си — както винаги противоотрова и успокоение на болката му.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ЯНУАРИ — СЕПТЕМВРИ 1901 ГОДИНА

Всички завеси в имението бяха спуснати, а тези стаи, които се ползваха, бяха съвсем слабо осветени. Гласовете бяха приглушени и даже в кухненските помещения липсваха обичайните размени на шеги и закачки между хубавичките прислужнички и по-младите слуги от мъжки пол. Grandmère беше наредила всички членове в домакинството да се облекат в черно, даже ако това бяха най-празничните им дрехи — една безпрецедентна идея, която беше придала на дома тържественост. Кралица Виктория беше умряла.

Само Grandmère и леля Милдред бяха достатъчно възрастни, за да помнят времето, когато кралицата се беше качила на трона, тъй като нейното царуване беше продължило шестдесет и четири години. Въпреки че тя беше боледувала почти година, нейната смърт на двадесет и втори януари беше все пак ужасен шок за всички, — но съвсем не и за Grandmère, самата прикована на легло.

Доктор Форбс идваше всеки ден и показваше известна загриженост към старата дама, която като че ли се беше смалила и беше изгубила обичайния си огнен дух. Макар че това означаваше до известна степен спокойствие за леля Мили, нещастната стара мома беше очевидно ужасена от мисълта, че Grandmère може да умре. Без постоянните ѝ напътствия тя изглежда не можеше да организира ежедневните си задължения и сновеше забързана от стая в стая с наведена надолу глава, подсмърчайки и мърморейки нещо на себе си.

Уилоу се опита да успокои леля Мили. Самата тя седеше с часове на един стол до леглото на Grandmère, в случай, че старата дама се пробуди от мълчаливата си апатия и поиска да говори. Такива случаи бяха рядкост, но когато това станеше, Grandmère изглеждаше щастлива, че Уилоу бе там и тя можеше да излее чувствата си, които я безпокояха.

— Тази страна никога няма да бъде отново същата. Едуард беше развратник и пройдоха и разочарова майка си и цялото правителство. Как може човек да уважава мъж, който се държи като него — парадира

с метресите си и се бърка във външната политика, от която нищо не разбира!

Тя, изглежда, се тревожеше и от продължителното отсъствие на Пелам.

— Не мога да разбера това, Уилоу — повтаряше тя. — Според твърденията на Китчънър войната трябваше да свърши миналото лято. Във вестниците пише, че тези ужасни бури наброяват най-много шестдесет и пет хиляди мъже, тогава защо англичаните не са победили досега?

Крайно време беше войната да свърши вече, особено след като обсадените градове Лейдисмит, Майфикинг и Кимбърли бяха освободени. Но тя все още продължаваше, дори и след като лорд Робъртс завзе Претория през юни. Като последица от това, Пелам не беше повече в затвора, но не показва желание да се върне вкъщи.

— Мисля, че на него му е приятно там, Grandmère — опита се Уилоу да успокои старата дама.

Последната каза със сумтене:

— Миналата седмица получих писмо от генерал Хакет, в което пише, че Китчънър далеч не е доволен от положението. „Офицерите от британската армия, изглежда, гледат на войната като на игра на поло, с прекъсване за пиене на следобедния чай“ — цитира в писмото си той думите на Китчънър. Това е позор за тази страна, Уилоу, и цяла Европа се смее на безсилието ни да победим шепа фермери! Добре, че Сидрик не е жив, за да знае за това — или Оливър!

Но през повечето време Grandmère спеше. Понякога се събуждаше толкова объркана, че взимаше малкия Оливър за някой от внуците си и го наричаше Тоби или Роуел, или Пелам.

Поради неразположението на старата дама Уилоу не приложи своя план за бягството на Джеймс и Доди, въпреки че Джеймс беше разбрал за едно място за учител в Корнуол, което неочаквано се беше овакантило. Той беше кандидатствал за него и бе поканен за разговор, така че трябваше да замине незабавно за югозападна Англия.

— Ще бъде чудесно за Доди — каза той на Уилоу, а сивите му очи блестяха от нетърпение. — Килимът там е много по-умерен и малката къща, която е залепена за училището, е слънчева, топла и удобна.

Джеймс беше обяснил, че ще се жени и неговият бъдещ работодател бе сметнал това за предимство, даже когато Джеймс добави, че бъдещата му съпруга не е много силна и има физически недостатък.

Уилоу беше написала блестящи отзиви за Джеймс и нямаше съмнение, че титлата ѝ и подписа ѝ върху препоръката изиграха голяма роля в осигуряване бъдещето на Джеймс.

Но когато Grandmère легна болна и доктор Форбс загатна даже, че има опасност за живота ѝ, Джеймс и Доди веднага се съгласиха с Уилоу, че не трябва да предприемат нищо, което може да причини влошаване на състоянието ѝ, а дори и да предизвика някое нещастно събитие.

В присъщото си себеотрицание Джеймс писа на бъдещите си работодатели, че ще бъде на разположение за първия срок на новата учебна година, ако можеха да пазят мястото му дотогава.

Две седмици по-късно Доди каза на Уилоу с грейнали очи:

— Идвам да ти кажа, че те пишат, че няма да изпуснат такъв прекрасен човек като моя Джеймс. — Тя подаде на Уилоу писмото, което беше пристигнало същата сутрин от Корнуол.

Уилоу с огромно облекчение прочете, че учителският съвет щял да ангажира временно друг учител само за летния семестър. Те бяха проявили изненадваща симпатия към Джеймс, като го поздравяваха за неговото съчувствие към възрастната роднина на годеницата му.

Към Великден, макар и все още много слаба и болнава и все още на легло, Grandmère беше въвн от опасност. Явно беше много по-добре, защото отново започна да тормози бедната леля Милдред и рядко минаваше без някой нещастен слуга да не бъде смъртен за нещо — прислужничката, че не била лъснала достатъчно добре сребърните сервизи; тези, които служеха в пералнята, че не били изгладили воланите на нощницата ѝ; готвачката, че била прегорила оризовия пудинг. Лекарствата за усилване, които ѝ предписваше доктор Форбс, бяха отказани от нея най-категорично като безполезни и даже на добрата Пейшънс беше казано, че е подстригала твърде късо къдриците на Оливър. На Роуел каза, че прекарва твърде много време извън къщата, а на Уилоу, че било крайно време да помисли за пенсионирането на мисис Спийрс. Тя беше сега на шестдесет и седем

години и вършеше задълженията си твърде мудро за изискванията на Grandmère.

— Очевидно Grandmère е много по-добре — каза Уилоу на Тоби в края на една такава тирада.

— Възвърнала си е формата, доколкото мога да разбера — засмя Тоби. — Да ти кажа честно, Уилоу, не мога да се съглася с доктор Форбс, че е била някога наистина в опасност. Този човек се тревожи прекалено много за нея.

Уилоу реши да направи така, както старата лейди искаше и да повиши главната прислужничка, Джанет, на поста на икономката. Тя беше тридесет и две годишна и беше работила под ръководството на мисис Спиърс през последните пет години.

Нели беше много доволна, защото тя харесваше особено шотландката, която я беше взела под свое покровителство, когато тя бе пристигнала за пръв път в имението. Междувпрочем, Джанет одобряваше годежа на Нели с Хари, главния лакей. Харолд Стивънс се славеше долу, сред персонала като „буйна глава“. Въпреки че горе, пред господарите си, държанието му беше безупречно изрядно, той флиртуваше усилно с всички хубави прислужнички. Беше чест посетител в помещенията на пералнята, които се намираха далеч от кухненските помещения и за Датън, мисис Спиърс или готвачката беше трудно да следят поведението на момичетата, които работеха там. Конярите и градинарите бяха също чести посетители на червенобузите перачки, които работеха в горещи, пълни с пара стаи; но Хари, като главен лакей, имаше предимството пред тези, които работеха извън къщата и никога не оставаше без момиче. Веднъж беше строго порицан от Датън, който го беше зърнал да носи голям кош, пълен с изпрано бельо, помагайки на кикотещото се момиче, чиято работа той беше забавил, тъй като се беше наслаждавал на нейните услуги.

Но сега той беше готов да се установи и от известно време беше съсредоточил вниманието си изцяло върху Нели.

Колкото до Нели, тя го беше харесала още когато пристигна в имението, но категорично бе отказала да му позволи каквито и да са волности, на които той се радваше с другите момичета от персонала и сега, най-накрая той беше решил, че тя бе най-подходящото момиче, което да му стане жена.

Въпреки че Нели беше почти на тридесет години, а Хари на четиридесет и две, бяха решили да изчакаат няколко години, преди да сключат брак. Нели призна възбудено на Уилоу: „Изглежда никой от нас двамата не иска да създава голямо семейство, милейди. Докато пораснах имаше достатъчно дечурлига, които да се мотаят в краката ми, така че това ми стига за цял живот. А и Хари не обича децата — самият той е едно голямо дете, ако питате мен!“

Изглежда това положение устройваше всички. Дори Grandmère нямаше възражения, когато Уилоу ѝ каза какво се готви.

— Като си помисля, че моята Нели приближава тридесетте, се чувствам много стара — отбеляза тъжно Уилоу пред Тоби.

Той се усмихна леко.

— Никога няма да изглеждаш стара, Уилоу — каза той. — Не изглеждаш на повече от двадесет и две години.

— Но аз усещам моите двадесет и седем години! — отговори Уилоу. — Ти чувстваш ли се остарял, Тоби?

Той изглеждаше изненадан от въпроса ѝ.

— В действителност аз никога не мисля за това — каза той. — Ако въобще мисля за изминалите години, то е единствено във връзка с работата ми. Много се страхувам, че няма да имам достатъчно време, за да свърша всичко, което искам.

„Може би това беше тайната да остаряваш елегантно и с достойнство“, мислеше си Уилоу. Тоби имаше цел в живота си, която правеше всеки ден важен и смислен за него. Ако не беше Оливър тя нямаше нищо, което да направи утрешния ѝ ден по-съществен от днешния. Горчивината, която тя изпитваше по отношение на Роуел, беше примесена не само с тайното ѝ чувство на вина, но също и със съжаление. Той пропускаше толкова забавни моменти, които можеше да изживее заедно с малкото момче! А Тоби беше този, който се радваше на бързото физическо и умствено развитие на подрастващото момче; Тоби получаваше възхищението и обичта на Оливър; Тоби се радваше на неподправеното вълнение, с което момчето откриваше света около себе си.

През юли, за най-голяма изненада на Уилоу, Роуел ѝ предложи да я заведе в Париж за един месец.

— Тъй като не можа да се видиш със Силви миналата Коледа, то ние можем да ѝ отидем на гости — каза той.

Тя беше твърде учудена, за да го коментира и само кимна с глава в знак на съгласие. Беше разбрала, че Роуел се е скарал жестоко с Джорджина, казвайки й че „скъсва завинаги с нея!“. Той беше открил, че през дългото му отсъствие от Лондон, когато Grandmère беше болна, Джорджина му беше изневерила. Произлязлата вследствие на това сцена беше още жива в съзнанието му.

— Имаш морал на една кухненска слугиня — каза й той — и трябваше да го разбере, преди да се забъркам с теб.

Джорджина го гледаше с неловко чувство. Тя беше негова метреса повече от дванадесет дълги години. Отегчена, тя беше решила да се позабавлява една кратка седмица в Париж с един френски граф, когото беше срещнала в замъка на лорд и лейди Саймингтън. Беше се надявала, че няма да бъде разкрита и не знаеше, че Есме Саймингтън я беше видяла в Париж. Есме бе казала на съпруга си, а той се бе почувствал задължен да каже за това на Роуел.

Когато Роуел я заплаши, че се връща „завинаги“ при жена си и детето си, Джорджина не се разтревожи прекалено. Той беше приел, че трябва да продължи да издържа децата си, ако не нея, и да продължи да плаща за поддръжката на къщата и слугите. Тя щеше да се справя достатъчно добре, докато можеше да привлече мъже като графа например, които бяха много щедри във възнаграждението си за удоволствието, което тя им доставяше. Още повече не се съмняваше, че Роуел щеше да се върне при нея, когато гневът му стихне, както беше ставало и преди. Въпреки че тя не можеше да разбере напълно причината за това, все пак знаеше, че Роуел беше привлечен от нея като пчела от мед, без значение, че неговото желание или основание му диктуваха друго.

Роуел обаче твърдо вярваше, че този път това ще бъде края на връзката им. Той се връщаше при Уилоу както да утеши наранената си гордост, така и да направи нещо, за да заздравя брака си.

В Париж той я заведе в Комеди Франсез, в операта и в Лувъра. Придружаваше я в магазините на улица „Фобер Сан Оноре“ и й купуваше екстравагантни подаръци. Седяха в крайпътните кафенета на „Шан-з Елизе“ и пиеха абсент, гледайки децата по въртележките. Той даже отрупа стаята им в хотела с цветя.

Заведе я една вечер в „Максим“, където между принцеси, величествени херцози, сенатори и дипломати, те седяха и слушаха

оркестрантите, които, облечени в червени сака, свиреха весели мелодии за забавление на посетителите. След това се върнаха в хотела и той я люби с много по-голяма страст от тази, която показваше обикновено, като се изключеше само нощта на нейния двадесет и първи рожден ден.

Уилоу се чувстваше отчайващо объркана. Не можеше да разбере тази промяна в Роуел. Тя отговаряше страстно с цялото си тяло на неговото желание, но вътре в сърцето си не можеше да изпита никаква любов към него. След като любенето им свършваше и той заспиваше доволен до нея, тя оставаше да лежи будна, опитвайки се да проумее защо трябваше да се чувства виновна и объркана. Даже в деня, когато Пелам я люби, тя не чувстваше до такава степен нередността на постъпката си, както сега. А този, на когото тя беше предложила тялото си тази нощ, напомни си тя, бе именно нейният съпруг. Чувствата ѝ се рееха отвъд границите на разбиранията ѝ.

Ужасната ирония на ситуацията, в която се намираше, я впечатляваше. След като десет години ѝ бе изневерявал, сега Роуел беше решил да ѝ стане любовник, докато тя, която беше желала единствено това през всичките тези години, вече беше напълно безразлична към него.

— Само ако още обичах Роуел — каза замислено тя на Силви.

— Знам, че ще те ядосам, като кажа това, Уилоу — въздъхна Силви, — но мисля, че в неговата глава няма нищо друго, освен да мисли как най-добре да си угажда. Не мога да разбере защо се омъжи за него.

От лоялност Уилоу се опитваше да защити съпруга си, но в сърцето си знаеше, че Силви е права. Роуел беше привлекателен със своя извънредно приятен външен вид, а не с интелекта си. Колкото повече години минаваха, толкова повече те се отдалечаваха един от друг. Тя не можеше да признае дори пред своята обична, сигурна Силви, че някъде дълбоко в сърцето си, тя знаеше, че Тоби бе този, чиято душевност беше най-близка до нейната. Знаеше също, че трябваше веднага да възпре такива издайнически мисли, за да не я накарат да по вярва, че е влюбена в брата на мъжа си. Той беше винаги в съзнанието ѝ, включително и през нощите, когато лежеше будна и си мислеше за характера и държанието му.

На външен вид той беше най-сериозен от четиримата братя, но енергията му и способността му да се концентрира върху работата си заблуждаваха, защото под тази повърхност се криеше чувство за хумор. Когато беше само с нея или с малкия Оливър, той беше пълен със смях и шеги.

Детето беше неудържимо привлечено от него. Както беше и тя самата, призна си Уилоу, когато тя и Роуел се върнаха вкъщи и външно изглеждаше, че са се сдобрили след съвместно прекараната ваканция.

Тя си признаваше смутено, че единствено присъствието на Тоби правеше имението да изглежда като неин истински дом. Да го вижда там усмихнат, непроменен, изгарящ от желание да ѝ разкаже за новия проект в работата си, всичко това ѝ даваше едно чувство за задоволеност, което бе близо до щастието.

Той ѝ каза, че имението Рошфорд било като стая без светлина, докато нея я нямало.

Уилоу си припомни, че беше в характера на Тоби да бъде мил с нея, да поддържа духа ѝ. Той отдавна усещаше нейната самотност и тя погрешно мислеше, че неговата добрина към нея се дължеше на съчувствие.

Но че неговото държание към нея може би беше израз на по-дълбоки чувства, както беше намекнал веднъж Пелам, бе твърде опасна мисъл, за да бъде съгласна с нея.

Дали Тоби щеше да мисли с добро за нея, ако знаеше, че тя беше измамилa Роуел по отношение на малкия Оливър? — чудеше се тя. Лошото мнение на Тоби за нея щеше да я нарани много повече даже от гнева на Роуел, ако истината излезеше наяве.

Уилоу погледна към края на дългата маса за хранене, където седеше съпругът ѝ и разговаряше с Франсис.

Братята разискваха въпроса за раждането на новото жребче, което се беше появило, докато Роуел беше в Париж.

— Може да се окаже добър кон за малкия Оливър след няколко години — отбеляза Роуел.

Изражението му беше благо, тъй като седеше начело на масата, а голямото му семейство се беше събрало около него. Жена му беше облякла нова синя вечерна рокля, която той ѝ беше купил от Париж и изглеждаше необикновено красива. Беше в мир със своя свят и със съвестта си. В отсъствието му Джорджина не беше писала гневни

контраобвинения и засега тя не му липсваше, нито пък съжаляваше, че беше решил да скъса с нея.

На другия край на масата Уилоу седеше погълната от мислите си. Вълна от унии я беше завладяла. Годините изплуваха пред нея в дълга върволица от повтарящи се, еднообразни занимания — лов и стрелба през зимата; лъскава, празна веселба през Сезона в Лондон; лятото в имението с безкрайно ходене по гости и журове и непрекъснатото изискване да сменяш постоянно тоалетите си. Колко безсмислено, безполезно и незначително изглеждаше всичко това!

Тя се огледа наоколо и въпреки топлината в стаята, потрепери. Като че ли беше един призрак, който седеше тук, виждаше всичко, но беше невидим. Grandmère седеше както винаги на своето място от дясната страна на Роуел. Старата дама беше все така рязка и критична в преценките си, сякаш никога не беше боледувала. Леля Мили, отдясно на Тоби, изглеждаше още по-слаба и изпита. Дългият ѝ врат, който беше ярко червен, напомняше на Уилоу на шията на пуйка, особено когато бедната жена гълташе лакомо храната си — единственото ѝ удоволствие в живота — и в момента бе погълната изцяло от това занимание.

„Нямам право да се оплаквам от живота си“, укоряваше се Уилоу, като гледеше колко ужасяващо празен беше този на горката леля Мили. Последната беше живяла винаги в сянката на Grandmère, без деца, без съпруг — нищо, което да очаква, на което да се радва, освен да прави компания на една възрастна дама като Grandmère.

От нейната страна седеше Рупърт — мълчалив, мрачен, потопен в собствените си мисли. До него, усмихваща се лъчезарно, седеше Доди, чийто живот завинаги щеше да се промени по нов, прекрасен начин, отказвайки се да има съдбата на своята леля — стара мома. Беше август и в края на месеца Доди щеше да напусне имението Рошфорд, за да започне новия си живот в Корнуол със своя любим Джеймс. Беше крайно време да прегледа чеиза на Доди, помисли си Уилоу. Колко ли време беше изминало, откакто тя заедно с майка си с вълнение стягаше своя собствен чеиз за сватбата си? Почти десет години! Къде бяха отишли всичките тези години? Тя беше на двадесет и седем и всичко, което имаше като резултат от тези години на нейната младост, беше малкият Оливър — нейният син.

Тя изпадна внезапно в паника — желяеше да се почувства част от тази стая, пълна с хора; да принадлежи на тях, да чувства, че съществуването ѝ беше наистина оправдано. Ужасяваше се от мисълта, че ако беше умряла тогава, заедно с малкото си момиченце, нищо в тази стая нямаше да бъде по-различно — всички от присъстващите около голямата маса щяха да бъдат тук, както бяха в този момент. Само Оливър нямаше да съществува.

Тя чу, че Тоби ѝ говори нещо. Неговият спокоен глас проникна в съзнанието ѝ.

— Да не би да са ти потънали гемиие, Уилоу? На лицето ти е изписано такова отчаяние. Защо си нещастна?

Гласът му беше толкова тих, че останалите не можеха да го чуят, но думите му стопиха ледения обръч, който стягаше като менгеме главата ѝ.

Тя се опита да се усмихне.

— Никакви потънали гемии няма, Тоби — отговори неуверено тя. — Но си признавам, че мислите ми не бяха радостни. Мислех си за живота на леля Мили... и за моя живот. Какъв смисъл има нашето съществуване, Тоби? Леля Мили е безгласен роб, принудена от обстоятелството, че не е омъжена, винаги да бъде обвързана с тази къща и с Grandmère. Една платена компаньонка щеше да бъде съвсем подходяща за баба ви.

Тя спря да говори за малко, тъй като Датън се приближи до тях, за да им напълни чашите с вино. Когато възрастният иконом се отдалечи, тя продължи:

— А и Рупърт — знам, че все още поддържа връзка с младият Ейдриън Форбс, но е много по-щастлив, отколкото някога съм го виждала. Ако не беше твоята намеса, когато той се върна от Египет, съмнявам се, че щеше да възстанови разстроената си нервна система.

Тоби погледна Уилоу, усмихна се и каза:

— Да продължим нататък. Да вземем Франсис например. Той ми каза, че ти си му дала пари, за да може да откупи картината от Гейнзбъроу — чудесен жест от твоя страна Уилоу, благодарение на който Франсис не беше изгонен от семейното огнище, а той е толкова слабохарактерен и разглезен, че нямаше да може да стъпи на крака в този враждебен свят. И накрая, ето ме и мен!

Той ѝ се усмихна обезоръжаващо.

— Ти, Уилоу, вдъхна живот на много от идеите ми, които реализирах във връзка с унаследяването на болестите. Докато ти не дойде в имението Рошфорд, аз нито веднъж не се бях запитал за смъртта на двете малки момичета — моите сестри, нито пък за болестта на Доди. Приемах всичко това като свършен факт от миналото. Ти ме накара да видя, че те не могат да бъдат един отминал факт в края на краищата. Още повече, че, въпреки че съчувствах на малката Доди липсваше ми куража да променя заповедите на Grandmère и да направя нещо, за да подобра състоянието ѝ.

— Много си великодушен, като ми приписваш тези заслуги, Тоби — отговори Уилоу. — Но не смятам, че държанието ми е било някога смело. Колкото до това, че помогнах на Франсис, действах така повече от страх да не срещна недоволството на Роуел, отколкото искрено желание да помогна на твоя по-малък брат.

Тоби я изгледа продължително.

— Време е да спреш да се подценяваш, Уилоу — каза той с необикновено твърд тон. — Станало ти е навик да приемаш това, което Роуел мисли за теб, за единствено достоверно, но трябва да знаеш, че ти струваш много повече.

Разговорът им замря, тъй като лакеят сервира следващото блюдо от менюто. Но по-късно им се предостави възможността да го подновят, когато седнаха в гостната стая, настрана от другите членове на семейството.

— Може да си си помислил, че разсъждавам като суфражетка, Тоби — каза му усмихнато тя, — но напоследък непрекъснато мисля, че е цяло нещастие да се родиш жена. От деня на раждането ни нашият живот е много по-ограничен в сравнение с този на мъжете. На много малко от нас им е разрешено да получат подходящо образование, но и за какво ли? Какъв смисъл има? На нас не ни е позволено да използваме мозъците си в нито една важна област. Можем единствено да използваме интелекта си в семейния живот, опитвайки се да подготвим поколението за бъдещето. Но за тези жени като леля Мили, които не са омъжени, животът няма никакъв смисъл.

Въпреки сериозността, която личеше в тона ѝ, Тоби се разсмя.

— Изненадвам се да чуя това от тебе, Уилоу. Говориш също като онова момиче, Мадлен Вилие, която ти не харесваше много!

— Нито пък очаквах, че един ден ще се чуя да проповядвам равноправие за жените — съгласи се с въздишка Уилоу, — но не можеш да си представиш колко много искам да имам нещо повече, с което да се занимавам, освен с обикновените домашни задължения — усмихна се тя на Тоби и добави: — Знам, че не искаш да се меся в твоите работи, Тоби, но съм сигурна, че ще мога да се науча да пиша на пишеща машина. Сигурна съм, че мога да стана една отлична секретарка, макар да съм жена.

Тоби се колебаеше. Той можеше да разбере нуждите на Уилоу да се занимава с по-сериозни неща, а не само да изпълнява задълженията си на майка и съпруга, макар че това ѝ желание бе нещо необичайно за млада жена на нейната възраст и с нейното положение.

За нещастие той далеч не беше сигурен дали ще може да продължава да крие своите истински чувства от Уилоу, ако ѝ позволяваше да взема участие в работата му. Любовта му към нея беше едновременно силно страдание и радост. Беше щастлив, че поне можеше да я наблюдава от разстояние, да бъде до нея, когато тя имаше нужда от успокоение и съвет, когато идваше при него смутена или натъжена. А също така заедно с нея да се радва на детето ѝ — една награда, която той не бе очаквал.

Беше най-щастлив, когато се намираше в компанията на детето на Уилоу. Можеше да види вече в Оливър много от чертите на характера на Уилоу и макар че детето приличаше много на Рошфордови, по характер то беше чувствително, любвеобвилно, умно малко момче.

— Ще ми дадеш ли малко време, за да помисля над твоето предложение да ми станеш секретарка, Уилоу? — попита я той. — Трябва да си призная, че съм съблазнен от тази идея, защото с всеки изминат ден ставам все по-зает и по-зает в работата си. Но ти често отсъстваш от имението. Може би няма да бъде много добре... — заглъхна гласът му, тъй като той знаеше, че ако не беше така отчаяно влюбен в нея, щеше да приеме с радост помощта ѝ.

Уилоу въздъхна. Тя очакваше отказа му.

— Прав си, разбира се — каза тя. — Ще бъда зета през следващата седмица, тъй като трябва да помогна на Доди да купи някои неща. Снощи говорих отново с Роуел и го попитах за последен път дали ще се обърне към Grandmère, с надеждата тя да даде

разрешението си за брака на Доди. Но Роуел не иска да я тревожи с такива неща, докато не се пооправи със здравето. Но посмях да му кажа, че бягството което замисляме, може да я разтревожи още повече. Но мисля, че малко гняв въобще няма да ѝ навреди, Тоби. Когато разбере истината, тя може да се ядоса, но мисля, че спорът я калява!

Тоби се усмихна.

— Казах това на Доди и Макгил, когато веднъж пих чай с тях, докато вие бяхте в Париж. И двамата са толкова неегоистични по природа, че знам, че ще зарежат своето собствено щастие, ако сметнат, че бягството им ще има сериозни последици за здравето на Grandmère. Но ако това се случи, просто ще бъде повторение на една история, която се е случила преди много години. Миналата седмица научих от старата мисис Спиърс. Тя ми каза една тайна, за която никой не знае. Горката леля Мили получила веднъж предложение за женитба, но Grandmère усетила цялата работа, тъй като легнала болна след като се родил баща ми.

Уилоу беше заинтригувана, защото доколкото знаеше, леля Мили никога не беше получавала предложение за женитба.

— Нейният кандидат бил един свещеник на средна възраст — вдовец, който търсил съпруга, която да му помага в многото задължения, които той имал в енорията — продължи Тоби. — Той чакал почти година леля Мили да даде съгласието си — тогава тя минавала тридесетте, — но тя никога не го направила. Подозирам, че Grandmère, която е разбрала от каква полза ѝ е нейната зълва, след като си е подсигурила помощта на дядо, я е разубедила да не встъпва в свещен брак със свещеника — усмихна се кисело Тоби. — Не е било много трудно. Свещеникът не бил от добро семейство и имал малко пари, но баща ми е можел да си позволи да издържа леля Мили да живее по начина, по който била свикнала. Във всеки случай тя не получила друго предложение и така пропиляла единствения си шанс. Такава съдба очаква и нашата Доди, ако не вземем мерки. Не трябва да се предаваме сега, когато е настъпил дванадесетият час, Уилоу. Аз вече казах на Доди, че тя може да разчита на помощта ми, ако има нужда. Миналата година получих наследството си, както знаеш, така че мога да я подпомогна финансово, ако е необходимо.

Уилоу кимна с глава.

— Сигурна съм, че баща ми ще изпрати пари на Доди — каза тя. — Той винаги пита за нея в писмата си и знам, че тя е спечелила неговите симпатии.

Поощрено и подпомогнато от Тоби и Уилоу, бягството на двамата влюбени стана в края на месеца, точно както бяха планирали. Преданата Вайълет замина заедно с тях за Корнуол, макар че ѝ бяха обяснили, че могат да си позволят да ѝ отпуснат съвсем малка заплата. Но тя заяви, че може да се справи много добре с двадесет и пет лири на година, тъй като те поемаха изцяло издръжката ѝ и тя можеше да изпраща по-голяма част от парите си вкъщи, на майка си. Тя никога не беше напускала пределите на Хавърхърст и перспективата да отиде да живее в Западна Англия, на морския бряг, беше такова събитие, че едва можеше да сдържа вълнението си.

Тоби и Уилоу закараха Вайълет и младата двойка до гарата, за да вземат влака за Лондон и едва след като тримата благополучно поеха пътя към новия си живот, те обърнаха колата и се върнаха в Хавърхърст, за да съобщят на мисис Гасонс, че нейният „скъп мистър Макгил“ няма да се върне. За да избегнат всякаква възможност това, което готвеха, да стигне до ушите на Grandmère и Роуел, не бяха казали истината на домакинката и тя си мислеше, че учителят заминава на почивка.

Нейното благо лице грейна от искрено удоволствие, когато Уилоу ѝ каза, че ...младата двойка щеше да сключи брак при пристигането си в Корнуол и че мистър Макгил щеше да преподава в едно селце на име Порт, разположено на морския бряг.

— Мис Рошфорд е една малка светица — възкликна тя — и затова господарят я обича толкова много! Толкова се радвам и за двамата, милейди. Когато им пишете, предайте им, че им желая щастие. И не се безпокойте за нещата на господин учителя. Целият багаж ще е прибран и опакован, докато дойдат носачите да го изнесат и изпратят на господаря.

Четири часа след заминаването на Доди, Тоби и Уилоу посетиха Grandmère в стаята ѝ и признаха, че са подпомогнали бягството на Доди. Уилоу ѝ подаде едно писмо, което внучката ѝ беше оставила за нея.

„Надявам се, че ще ни разберете и простите, скъпа Grandmère, Джеймс наистина е чудесен човек и аз го обичам толкова силно,

колкото и той мен. Зная, че ще бъда много щастлива с него и щастието ни ще бъде пълно, ако и вие ни дадете благословията си.“

— Никога! Никога, докато съм жива! — беснееше Grandmère, а пръстите ѝ барабаняха по масата в безсилна ярост. — Трябва да се спрат! Как сте посмели да помагате в това престъпление! Роуел трябва да тръгне след тях... Изпратете Роуел незабавно при мен!

Но Роуел беше отишъл някъде извън пределите на имението и не можаха да го намерят „незабавно“. Стиснала устни Grandmère започна отново словесните си атаки към тези, които я заобикаляха. Скара се на леля Мили, че не разбрала какво се е готвело под самия ѝ нос; на Уилоу, че насърчила учителя да влезе в дома им; на Тоби, че поддържал желанията на Уилоу повече, отколкото нейните.

— Знам, че поне Роуел ще бъде против този гибелен съюз! — викаше тя. — Защо още не е тръгнал след бегълците? Какво може да прави сега, което да е по-важно от спасяването на собствената му сестра от този... този мошеник!

Тоби прикри усмивката си и каза спокойно:

— Страхувам се, че Роуел още не знае нищо за това, което стана, Grandmère. Сигурен съм, че ако знаеше, той щеше да сподели Вашето гледище по въпроса и щеше да попречи на заминаването на Доди. Но лично аз смятам, че това е една отлична възможност за моята сестра — да се възползва от единствения си шанс, който някога е имала, за да води един по-нормален живот. Джеймс е много свестен човек и ще се грижи за нея по най-...

Той не можа да продължи, тъй като Grandmère го прекъсна:

— Не е твоя работа да решаващ кое е правилно и кое не в тази къща, Тоби! Учудена съм от дързостта ти да вземеш нещата в свои ръце по този... по този непочтен начин! Когато Роуел разбере това, но къде е Роуел? — извика тя. — Мотае се при тези отвратителни коне, предполагам. Милдред, кажи на слугите, че искам да го видя, веднага!

Когато Милдред излезе бързо от стаята, старата лейди се обърна и погледна Уилоу в лицето. Черните ѝ очи блестяха.

— Мислиш, че си ме надхитрила, нали, моето момиче? Но грешиш, ако ме подценяваш! Мислиш, че защото си млада и хубава, можеш да въртиш всички на малкия си пръст. Но мога да ти кажа...

Този път Тоби беше този, който я прекъсна. Със спокоен, но заплашителен тон в гласа той каза:

— Достатъчно, Grandmère! Забележки от този род няма да върнат Доди. Каквото и да направите, мога да ви уверя, че тя пак щеше да се омъжи за Джеймс в края на краищата. Може да не искате моето мнение, но с цялото си уважение към вас, искам да кажа нещо, което чувствам от много дълго време, а това е, че ако не беше Уилоу, вашата внучка още щеше да лежи в онази стая — един трогателен инвалид с мозък, толкова жаден за познания, че без съмнение досега щеше да стане умствено увредена, за каквато впрочем вие я мислехте едно време, ако не ѝ беше дадена възможност да развива мозъка си. Вашето прибързано, погрешно становище, което имахте спрямо състоянието на Доди, щеше да бъде пагубно за нея. Трябва само да благодарите на Уилоу, както и аз трябва да съм ѝ благодарен, за всичко, което направи за Доди.

За пръв път в живота си Grandmère остана мълчалива. Тоби беше единственият член на семейството, който никога не ѝ беше причинил някаква грижа или безпокойство. Спокоен, резервиран, самостоятелен, той никога не ѝ беше противоречал. Под спокойната му външност обаче, се криеше една сила, много по-голяма от тази на Роуел или на Пелам. Той ѝ напомни внезапно за починалия ѝ съпруг, генералът, който доминираше в семейството, независимо че тя имаше силен характер. Едва след неговата смърт тя можа да упражни напълно авторитета си в семейството.

Но сега нямаше да позволи на Тоби да мисли, че може безнаказано да осъжда нея, неговата баба.

— Веднага напусни стаята! — извика тя, като че ли той беше малко момче. — Не искам да ви виждам или да говоря нито с теб, нито с Уилоу, докато Дороти не се върне благополучно вкъщи. Ще изпратя да извикат адвоката ми. Той ще уреди всичко.

Но накрая беше принудена да разбере, че беше твърде късно да направи каквото и да било, за да попречи на брака на Доди. Докато Роуел залови бегълците, сватбената церемония щеше да е свършила.

— Във всеки случай, Grandmère — изтъкна Тоби, — Доди е почти на двадесет и една години и през октомври няма да бъде вече под вашата юрисдикция или под тази на Роуел.

В края на краищата нямаше нищо друго, което Grandmère можеше да направи, освен да забрани името на Доди да се споменава в нейно присъствие. Безсилна и надхитрена, тя се оттегли в стаята си, но

както Тоби бе казал проникателно на Уилоу, тази „криза“ трябваше да впечатли семейството и да покаже колко срамно са се отнесли към нея, още повече, че беше болна. Доктор Форбс беше повикан от леля Мили и той ѝ предписа успокоително, но Grandmère нареди на зълва си да го излее в мивката, защото тя искаше да бъде с ума си, докато „предатели като Тоби и Уилоу“ възнамеряваха да я разстройват.

Роуел беше повече ядосан на Уилоу, отколкото на Доди.

— Ти си измамила Grandmère и, което е още по-лошо, действала си зад гърба ми — каза обвинително той. — Нямах право да взимаш решения и да действаш без мое разрешение.

Уилоу очакваше тази врява и беше приготвила своите оръжия срещу нея. Тя не направи опит да спори за това, кое е право и кое криво, а остана мълчалива, докато Роуел напусна стаята и без желание тръгна към покоите на старата лейди.

Но въпреки че Grandmère беше извикала адвоката си, за да опита да анулира брака, в края на краищата това се оказа невъзможно.

— Така че ние можем да се поздравим, Уилоу! — каза Тоби няколко седмици по-късно. — Нашата Доди сега вече е мисис Джеймс Макгил. Роуел прости ли ти вече за участието в бягството?

Очите му я гледаха закачливо и Уилоу се усмихна.

— Мисля, че можем да бъдем спокойни, че бъдещето на Доди най-после е уредено — отговори тя. — Татко ще бъде много доволен — добави тя. — Той винаги се е възхищавал от куража ѝ, с който гледа на живота.

Както Уилоу беше предсказала, симпатиите на баща ѝ бяха изцяло на страната на младоженците и няколко месеца, след като чу за новината, той им изпрати един много щедър чек.

„Да помогна на малката Доди за един добър старт в живота“ — беше писал той.

Той беше планирал още едно посещение в Англия през есента, но внезапното ужасно убийство на американския президент Уилям Маккинли го накара да отложи пътуването си.

„Това подло деяние имаше отзвук и на Уолстрийт — писа той — и работата ми ще ме задържи тук, докато новият президент заеме поста си. На четиридесет и три

години, Теодор Рузвелт е най-младият мъж, който е заемал този висок пост и въпреки че, както знаете, той е губернатор на Ню Йорк, е все още неизвестен за повечето хора. Скъпата ти майка е шокирана, както и цялата нация.“

Но въпреки че и тя беше шокирана от новината, Уилоу не можеше да се почувства съпричастна към това събитие.

— Макар че съм американка по рождение — каза тя на Тоби, — аз се чувствам много по-дълбоко свързана с Англия — като че ли това е моят истински дом, а всички вие сте моето истинско семейство. Онези спокойни дни от детството ми в Сан Франциско, като че ли принадлежат на друг живот.

— Радвам се — каза Тоби. — Не обичам мисълта, че можеш да напуснеш Англия. Не мога да си представя живота в имението Рошфорд без теб.

Уилоу го гледаше с любопитство. В гласа му се долавяше топлота и напрежение, които я изненадаха. Ако знаеше, че чувствата на Тоби към нея не бяха повече от братски, можеше да вземе думите му като думи, казани на любима жена.

Тя извърна лицето си, така че той да не може да види червенината, която се разля бързо по бузите ѝ. Никога не трябваше да си позволява да мисли такива неща. Никога не трябваше да позволи на това дълбоко чувство да прерасне в нещо повече от приятелство; а и не трябваше да позволи да си въобразява, че Тоби чувстваше същите проблясъци на любовта. Това би довело до една трагедия за всички, а от всички хора на света, с изключение на Оливър, Тоби беше човекът, който тя най-малко би искала да нарани. Тоби беше неин приятел... най-скъпият приятел, който някога е имала.

„Трябваше да се омъжа за него, а не за Роуел“ — мислеше тя отчаяно. Защото каквото и да се случеше в бъдеще, тя никога нямаше да може да се омъжи за него.

Миналата неделя, като седеше на скамейката, запазена за семейство Рошфорд в църквата Хавърхърст, а мислите ѝ блуждаеха отегчени от проповедта на преподобния Епълби, тя погледна в молитвеника си. Той беше отворен на глава „Кръвно родство и брак“. Под заглавието „Жената не може да се омъжи за...“ под номер

седемнадесети в списъка стояха думите „брата на съпруга си“. Тя се взираше в тези думи, разбирайки съвсем ясно, че те се отнасяха за нея.

Мислите ѝ се върнаха още веднъж към нощта на празненството на двадесет и първия рожден ден на Тоби; към собственото ѝ лекомислено равнодушие към неговите чувства, докато танцуваше обгърната от ръцете на Пелам. В това време Роуел, с неговата мургава красота ѝ се беше сторил най-романтичен; Тоби с неговото сериозно, набраздено с бръчки чело — тихият, сериозен, съзидателен, интелигентен Тоби — изглежда не можеше да отговори на детските претенции на нейното сърце. Преценката ѝ тогава е била съвсем повърхностна и тя не беше забелязала, че зад очилата очите на Тоби бяха огромни, по-изразителни от тези на Роуел или на Пелам, че устните му бяха нежни и чувствителни, обърнати в ъглите съвсем леко нагоре, издавайки наличието на хумор, който се криеше зад сериозното му държание. И макар че му липсваше яркия начин на обличане на Пелам и безукорната спретнатост на Роуел, Тоби беше висок, гъвкав и грациозен и имаше най-хубавите ръце, които Уилоу беше виждала някога.

Беше се омъжила прекалено млада. Преди още да има време да порасне и да разбере истинската стойност на един мъж — или тази на своето истинско аз. И сега, десет години по-късно, това разбиране бе дошло твърде ненавременно.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

МАРТ — АВГУСТ 1902 ГОДИНА

Пелам се завърна вкъщи от Южна Африка. Там войната беше към края си. Уилоу си мислеше за това, че бяха изминали почти четири години, откакто той бе стремително напуснал Рошфорд, през което време споменът за онзи съдбовен пикник беше изтикан в дълбините на ума ѝ. Той не извести за завръщането си, а просто влезе в къщата, натоварен с подаръци за всички, като че ли беше отсъствал само седмица или две.

Уилоу се почувства объркана, понеже не знаеше как да се държи към него след толкова време. Но Пелам си беше все същия — закачлив и весел. Без следа от притеснение, той я прегърна, каза ѝ, че е станала още по-хубава, отколкото я помни, а след това отправи същия комплимент и на развълнуваната си баба, вдигайки я на ръце, все едно че беше не по-голяма от Оливър.

— А къде е малкият приятел? — попита жизнерадостно, след като се беше ръкувал с Тоби, Франсис и Рупърт. — Горя от нетърпение да видя племенника си.

Оливър се почувства свободно в присъствието на този нов вълнуващ чичо, веднага след като Пейшънс го доведе. Момчето се разочарова, че Пелам не е облечен в червен мундир като оловните му войници, а в кафеникаво хаки на съвременен действащ офицер. Но остана очарован, когато Пелам го взе на коляното си и му показа револвера си.

Наблюдавайки ги, Уилоу с огромно облекчение установи, че между тях няма по-голяма прилика, отколкото между кои да е други членове на фамилията. Къдриците на Оливър бяха много по-светлокафяви от тези на Пелам — като на дядо му, както често отбелязваше.

Уилоу откри с изненада колко ѝ е приятно, че Пелам си е вкъщи. Побърза да отиде в кухнята, за да уреди с мисис Джъп приготвянето на нещо специално по повод завръщането му. От цялата фамилия единствено Франсис не бързаше с поздравленията за щастливото му

завръщане, но той никога не беше радостен, щом не се чувстваше в центъра на вниманието. След появата на Оливър получаваше все по-малко и по-малко внимание от Grandmère, и с отминаването на месеците ставаше дори още по-груб и зъл. Намираше удоволствие в старото си садистично забавление — да се подиграва на Рупърт, смеейки се на изчервяванията му. На няколко пъти Тоби и Уилоу му правиха забележки да престане да споменава Ейдриън, но Франсис просто свиваше рамене и заявяваше, че в една свободна страна може да говори каквото си пожелае.

Фактът, че трябваше да чака още две години, преди да може да предяви претенциите си за наследство и да напусне Рошфорд, беше като трън в плътта му — вечен дразнител, който търсеше отдушник. Заниманията със спорт не спомагаха много за ангажирането на острия му ум.

За щастие Франсис имаше нов интерес — известна млада дама, наречена Анабел Барат. Най-младата дъщеря на заможна фамилия, тя живееше в голяма къща близо до Севъноукс. Баща ѝ, сър Джон Барат, беше майстор на лова с фоксери^[1] на гленфийлдското ловно дружество. Седемнайсетгодишната Анабел току-що беше представена на обществото и се беше присъединила към другите дебютантки в търсенето на подходящ съпруг. Франсис изглеждаше напълно погълнат от нея и Уилоу с облекчение осъзна, че най-сетне беше престанал да тъгува за загубата на неповторимата мис Вилие.

Семейство Барат, подобно на Рошфордрави, се местеше в Лондон за Сезона, който обещавахе да бъде много вълнуващ, заради коронацията на краля, насрочена за 26 юни. Роуел беше наел обичайната къща на Парк Лейн и вече се изливаха покани от приятели за балове и соарета. Уилоу беше заета да им отговаря и да им изпраща ответни покани. Винаги я изненадваше колко много хора познават двамата с Роуел и в същото време колко малко от тях чувстваше като истински приятели. Отношенията ѝ с подобни хора бяха напълно повърхностни. Въпреки че се придържаше към общоприетото, не ѝ беше приятно, че обществото подбираше гостите си от списъка на онези, които имаха някакъв престиж, бил той заради титла, богатство или влияние.

В края на май всички министерства на Уайтхол, клубовете на Пал Мал, големите постройки в Сити и красивите частни домове по

Мейфеър и Белгрейвия бяха украсени с богати декорации в чест на приближаващата коронация. Покрай Пал Мал и маршрута на процесията от Бъкингамския дворец до Уестминстърското абатство нависнаха знамена и флагове, празнично оцветени гербове и огромни кристални звезди за осветление. Край пътя се строяха трибуни за огромните тълпи, които се очакваше да дойдат. По обществените сгради бяха окачени знамената на представителите на всички нации, които щяха да присъстват на церемонията.

Започнаха да пристигат чуждестранните посетители, а и от цялата страна се стичаха хора, за да видят украсите, така че Лондон бързо се пренасели.

С пристигането си в Лондон Рошфордovi откриха, че улиците кипят от непознати лица и достигането до наетата къща на Мейфеър е почти невъзможно. Родителите на Уилоу не бяха с тях, въпреки предварителните уговорки. Беатрис Тетфорд беше болна. Артритът, който за първи път я беше повалил на четиридесет години, сега се беше изострил толкова, че пътуването се превръщаше в истинско изпитание. Уилоуби Тетфорд писа на дъщеря си, че съжاليا много, задето не могат да предприемат обещаното пътуване до Англия за коронацията.

Уилоу реши да си води дневник, за да могат родителите ѝ, и поспециално майка ѝ, поне да почувстват духа на събитията, макар и от втора ръка.

Първите записки имаха дата от края на месеца.

„31 май. Пристигнахме успешно в Лондон и научихме, че войната в Южна Африка най-сетне е приключила и е бил подписан мирен договор. Пейшънс остана в Рошфорд, за да се грижи за Оливър. Нито Grandmère, нито леля Милдред са с нас, но останалата част от фамилията е тук и сме заети с настаняването. Нели недоволства, че няма достатъчно гардероби, за да постави новите ми дрехи. Роуел е в чудесно разположение на духа и цари възбудена атмосфера.“

„4 юни. Бях прекалено заета с разговори и едва днес ми остана време за дневника. Поканите за партита ваят и

цялото ми време отива да им отговарям и да им изпращам съответно нашите покани. Днес бяхме в колежа «Итън» за честването на деня на основаването му. Роуел, Пелам, Тоби и Франсис се държаха като деца, когато се срещнаха със старите си приятели. Рупърт не ни придружи, тъй като не обича да си спомня за училищните дни. Гледахме традиционния мач по крикет, след което пихме чай и слушахме тостовете и речите. Наблюдавахме гребните лодки, а когато се стъмни, имаше забележителни фойерверки. Един от тях изобразяваше герба на колежа «Итън». Беше много впечатляващо, но доста уморително, а времето далеч не беше добро.“

„5 юни. Всички отидохме на дербито в Епсъм. Беше студено и влажно, и всички освен мен изгубиха, тъй като заложиха на кралския кон. Аз спечелих десет гвинеи^[2], понеже бях заложила на победителя, Ард Патрик, само защото жокеят му беше американец, известен със странното име Скийтс^[3] Мартин. Кралят разговаря с Роуел, но той каза, че изобщо не изглеждаше в добро настроение.“

„14 юни. Днес бяхме с голяма група приятели в Олдършот, за да гледаме военната заря. Уви, беше страшно студено и влажно! Дъждът намокри всичките трийсет хиляди кавалеристи и превърна площадката за парада в тресавище. Изглежда, че кралят не се чувстваше добре, тъй като парада приемаше кралицата.“

„16 юни. През последните дванайсет дни присъствахме на една опера, един балет, два приема, един бал с маски и четири пъти на танцови забави. Два пъти дадохме вечерни забави и веднъж музикално соаре, за което имахме щастието да поканим мистър Падеревски, за да свири на нашите гости. Когато времето позволява, всяка сутрин яздя по Ротън Роу, което, може би си спомняте, е обичайното място за езда за всички лейди и джентълмени, които могат да се държат на кон. Утре е старта на Роял Аскот^[4] и ние трябва да присъстваме.“

„23 юни. Състезанията нямаха очаквания блясък, тъй като кралят не се чувстваше добре, за да присъства. Все

пак се насладихме на събитието. Както обикновено ядохме ягоди, сладолед и пихме шампанско, но всички са загрижени за Негово Величество.“

„24 юни. За нещастие загрижеността ни не беше безпочвена. От Бъкингамския дворец съобщиха, че кралят е сериозно болен и коронацията се отлага за неопределено време. На обяда Роуел каза колко ужасно би било, ако Негово Величество не доживее до коронасването, след като толкова дълго е чакал да стане крал. Всички сме зашеметени от лошите новини.“

„25 юни. Кралят има перитонит. Тоби казва, че е остро и често фатално възпаление, което се появява във връзка с апендикса. Може би е в голяма опасност. Стотици важни чужди посетители, които бяха дошли в Лондон за коронацията, се връщат в страните си. Тълпите също започват да се разпръсват. Пелам каза, че много търговци ще претърпят финансови загуби, особено цветарите и онези, които са имали поръчката за доставка в Бъкингамския дворец на 2500 пъдпъдка, стотици пилета, яребици и есетри за храна на гостите, които трябваше да присъстват на приема след церемонията по коронасването. Почти не говорим за друго, освен за здравето на краля.“

„27 юни. Въпреки че всички сме в мрачно настроение, все пак отидохме в тенис-клуба Уимбълдън, за да гледаме тениса. Роуел е силно впечатлен от играта и говори за построяване на тенис-корт в Рошфорд. Би била приятна промяна след крокета.“

„28 юни. Кралят все още е много болен. Отидох с Тоби до Кралската академия, за да видим лятната изложба. Бях особено заинтересована от работата на сънародника си Джон Сингър, но честно казано, най-много ме впечатли новата му картина — портрет на лорд Рибълсдейл. Тъжно е да видиш улиците на Лондон без техните алени трибуни, които бяха демонтирани. Осветлението и гербовете също вече ги няма. Пелам се върна от чай при «Гънтърс» с една от многобройните си почитателки. Разговаряли с метр'дотела, който им казал, че търпят големи загуби,

заради отменените договори. Били договорили доставката на хиляда обеда в Камарата на лордовете и осигуряването на храна за 6000 гости, които щели да присъстват в забавата в Кралската градина. Както би казала Силви, *quel desastre*^[5].“

Уилоу беше вече цял месец в Лондон и Оливър й липсваше силно. Роуел изпитваше силна наслада от изтънчения живот в Лондон и не желаше да се върне в Рошфорд за уикенда, но Тоби се беше наситил на забавите и искаше да възобнови работата си, тъй че придружи Уилоу с влака. Развълнуваният Оливър беше склонил помощник-кочияша да го докара до гарата в Танбридж Уелс, за да ги посрещне. Докато си отиваха вкъщи, ги засипа с въпроси: Видели ли са краля? Кралят умира ли? Кралицата ще плаче ли, ако краля умре? Колко войници са видели на зарята в Олдършот и имало ли е облечени като оловните му войници? Ще му позволяват ли да играе тенис, ако татко построи техен собствен тенис-корт? Какво е есетра? Как би могла риба^[6] да оперира телата на хората, за да ги лекува?

Тоби със смях му обясни разликата и каза на малкото момче, че да, би могъл да реже тела, ако отиде в медицинското училище и се научи как да го прави.

— Grandmère ми даде трионче и се уча да сглобявам разни неща — каза Оливър, докато приближаваха къщата. — Мамо, ще дойдеш ли да видиш това, което правя? Когато го завърша, ще представлява замъка Уиндзор, където живеят краля и кралицата.

Въпреки че беше изморена, Уилоу прекара щастлив половин час с малкия си син, преди да се върне в стаята си, където Нели съблече пътния й костюм. След като се изкъпа и преоблече в обикновена домашна рокля, отиде да види Grandmère. Старата дама имаше почти толкова въпроси, колкото и Оливър. Никога не беше считала сина на кралица Виктория за достоен заместник на майка си и със старческа злоба каза на Уилоу, че по нейно мнение, може би щеше да бъде добре, ако Едуард умреше.

— И свали тази усмивка от лицето си, моето момиче — добави остро. — Знам, че младите хора като теб го харесват, но само защото е недисциплиниран. Един Бог знае на какво ще заприлича морала на

страната след няколко години, ако продължава този разпуснат начин на живот.

Изглеждаше в добро здраве, доколкото позволяваше възрастта ѝ. По-късно същата вечер, след вечерята, Уилоу попита Тоби и леля Милдред дали доктор Форбс е съобщавал напоследък нещо за здравето на Grandmère.

Леля Мили подсмъркна, по-скоро по навик, отколкото от презрение към мнението на доктора.

— Изглежда мисли, че Клотилд може да изкара още десет години, ако полага подходящи грижи за себе си — заяви тя. — И не бих се учудила. Може да лежи по цял ден в леглото си като инвалид, но не спира да говори.

— Или да засипва със заповеди бедната леля Мили — допълни Тоби, щом леля му се върна в стаята на старата лейди. — Предполагам, че е привикнала към робуването през целия си живот, но понякога изпитвам съжаление към нея. Сигурно често се чуди защо жената на дядо ми трябва да се радва на всички глезотии, докато тя, неговата сестра, е малко по-добре от платена компаньонка. Натъждавам се при мисълта, че леля Мили е могла да се ожени не за някой друг, а за егоизма на Grandmère, така както се радвам, като си спомня за Доди и за това, че е щастлива!

Беше пристигнал обичайния куп писма от Корнуол, всяко от тях толкова развълнувано щастливо, колкото и предишните. Доди пишеше, че Джеймс е обикнал новото си училище и че вечерите тя му помагала в преглеждането на домашните упражнения на децата.

— Значи можем да си отдъхнем, че сме взели правилно решение, като я окуражихме да се махне — щастливо рече Уилоу, докато четеше последното послание.

Grandmère отказваше да чете тези писма и все още не позволяваше да се споменава името на Доди в нейно присъствие.

Уилоу се върна успокоена в Лондон. Скоро отново потъна в многобройните събития през Сезона. Роуел беше в най-добрата си форма — възхитен, че има такъв голям брой забавления под ръка и поласкан, че семейството му се търси за забавите толкова много. Великодушно приписваше това на Уилоу, която получаваше безброй комплименти навсякъде, където отидеше. Дори Есме Саймингтън подхвърли на Роуел, че жена му е една от най-популярните домакини в

Лондон и че всички я харесват; че възрастта прибавяла към чара ѝ и че хубавото младо момиче се било превърнало в поразително красива жена.

От време на време Роуел се радваше на тази красота, макар и не с ентузиазма, с който се отдаваше на някоя любовница.

Уилоу поднови писането на дневника си. Страниците, отнасящи се до месец юни, изпрати на родителите си по пощата. Новата страница започна с новини за здравето на краля.

„5 юли. Разпространиха официален бюлетин, в който се казва, че кралят е бил опериран и се възстановява. Всички се радваме. Пелам ми каза, че цялата неизядена храна, приготвена за коронацията, която е щяла да се развали, е била изпратена на «Малките сестри на бедните» и на други благотворителни дружества, така че много бедни хора в Лондон, за моя голяма радост, са получили дял.“

„10 юли. Заедно с голяма група приятели посетихме игрището за крикет на лордовете, за да гледаме мача между Итън и Хароу. Пелам, Франсис и Роуел насърчаваха шумно тяхното старо училище, така че аз се показах малко непослушна и окуражавах Хароу. Роуел се ядоса много. Трябва да отидем на регатата в Хенлей, но първо ще посетим още една опера преди края на сезона.“

„30 юли. Бях толкова заета, че не ми остана време за дневника. Кралят отиде с яхтата си в Солънт, за да се възстановява. Отнесоха го на носилка с влака до Портсмут, откъдето отплава. Сега се чувства много по-добре и е насрочена нова дата, 9 август, за коронацията. Роуел и братята му отидоха за състезанията в Гудуд, но аз се чувствах твърде изтощена и отказах да ги придружа. Но пък отидох с тях в Хърлингамския клуб, за да наблюдавам мача по поло. Пелам знае много за тази игра, понеже се е научил да я играе, докато е бил в Египет. Снощи Пелам ме отведе на театър, тъй като Роуел беше поканен на карти. С шест други двойки гледахме «Веселите уиндзорки» —

извънредно забавна пиеса с участието на красивата Елън Тери в ролята на господарката Пейдж. След това вечеряхме в «Савой».

Макар Уилоу да се чувстваше малко изнервена, Роуел очакваше с нетърпение великолепието и шествията на коронацията, в която те щяха да вземат участие. Родителите на Уилоу вече знаеха, че заради баронската си титла техният зет има правото да присъства в Уестминстърското абатство. Уилоу беше им описала с подробности мантиите, които щяха да носят.

„8 август. Кралят се завърна от Каус и изглежда напълно възстановен от болестта си. Намира се с кралицата в Бъкингамския дворец, но не присъстваха на репетицията за утрешната церемония. Нашето семейство ще отиде в къщата на Саймингтън на Пикадили, за да наблюдаваме оттам процесията. Роуел се съгласи да наемем фотограф, който да направи снимка на двама ни в мантиите. Ще ви я изпратя.“

„11 август. Какво забележително събитие беше! Бях толкова горда, че съм част от традиционната церемониална служба в абатството! Кралят беше в превъзходно настроение и изобщо не изглеждаше изморен от дългия ден. Тълпите го приветстваха възторжено и не може да има съмнение в популярността му. Утре в Бъкингамския дворец ще приема парада на колониалните кавалеристи. Пелам каза, че познава неколцина от офицерите, заедно с които се е бил в Южна Африка.“

„13 август. Вчера бяхме в Оувъл^[7] на мача между Англия и Австралия. Спечелихме само с една вратичка. Като теб, татко, не съм много запозната с правилата на тази национална игра, но се зарадвах на победата, тъй като спечелихме в годината на коронацията.“

„17 август. Роуел отиде вчера в Спитхед, за да види как кралят прави коронационния преглед на флотата. Времето беше чудесно. Пелам ми каза, че са били поканени

трима от бурските^[8] генерали, но отклонили предложението. Роуел твърди, че днес кралят възнамерява да ги покани на гости на яхтата си в Каус.“

„18 август. В Англия пристигна шахът. Вчера в Дувър го е посрещнал принц Артър. Шахът ще направи двудневно посещение на краля в Портсмут.“

„20 август. Мислехме да се върнем в Рошфорд в края на седмицата, но Пелам взе покани от лорд Лонсдейл за замъка Лоудър в Къмбърленд. Роуел се съгласи, че трябва да приемем поканата, тъй като чул, че ловът на фазани е нещо неповторимо, въпреки че заяви, че графът е доста ексцентричен, щом твърдял подобно нещо. Практически е необразован, тъй като са го изтеглили от Итън на дванайсет години, но бил добър спортист и голям покровител на спортовете. Подозирам, че главното възражение на Роуел е, че като млад твърде често се е движил в по-низшите слоеве, но Пелам ми каза, че бил извънредно забавен. Например, карал само жълти коли и носел само жълти копчета. Каретите му, ливреите на слугите му, дори кучетата му са жълти! Много съм нетърпелива да се запозная с него и очаквам посещението ни, макар да чух, че жена му, Грейс, е много крехка и за съжаление не е успяла да го дари със син и наследник, какъвто той желае.“

„25 август. О, татко, как ми се иска да си тук! Ловът е организиран превъзходно. Цяла армия от викачи подгонва фазаните към засадите и ако искаш вярвай, но има осемнайсет пазачи в имението. Така че можеш да си представиш — няма пропуски. Мисля, че графът е по-заинтересуван от обществените аспекти, отколкото от отстрелването на птиците и е чудесен домакин, но все още не съм сигурна дали го харесвам. Вчера ми казаха, че ако видел, че муцуната на някое от кучетата му започне да посивява, нареждал да го застрелят. Не би търпял нищо, което смята за неефикасно.“

„30 август. Утре си отиваме вкъщи и аз все още не съм решила дали харесвам домакина ни. Няма съмнение, че прави много за спортния свят и се стреми да подобри

положението на бокса в тази страна. Голям разказвач е и по никакъв начин не може да се нарече непривлекателен за жените. Показан и демонстративен е, но притежава естествена любезност и изисканост, което не е за пренебрегване. Мисля, че би го харесал, татко, тъй като е много щедър — като теб, но Роуел не пропусна да отбележи факта, че липсата на син, който да го наследи, го кара да се отнася с пълно безразличие към собственото си наследство.“

Уилоу приключи воденето на дневника си, тъй като знаеше, че след края на Сезона ще има малко неща, които биха заинтересовали родителите ѝ. Мислите ѝ се завърнаха в Рошфорд, при малкия ѝ син, който с нетърпение очакваше завръщането ѝ. Тоби също щеше да ги очаква и да ги поздрави с добре дошли. Тази мисъл я накара да почувства приятна топлина. Обикновено есенните месеци в Рошфорд бяха красиви, дърветата — златни, плодовете зрееха и бяха готови за беритба.

— Хубаво ще бъде да видим Рошфорд отново — рече тя доволно на Пелам и Роуел, докато влакът бързо ги отнасяше надалече от Къмбърленд. — Лешниците покрай алеите и плетищата ще имат много плодове, а и едрият лешник в дъното на градината ще е готов за бране. Ще вземем Оливър с нас да бере лешници. Вече е достатъчно голям — изказа тя на глас мислите си.

Но когато говореше в множествено число, нямаше предвид Пелам или Роуел, а Тоби.

---

[1] Порода кучета за лов на лисици. — Б.пр. ↑

[2] гвинея — златна монета. — Б.пр. ↑

[3] skeet (англ.) — стрелба по глинени панички. — Б.пр. ↑

[4] традиционни конни състезания. — Б.пр. ↑

[5] quell desastre (фр.) — каква катастрофа. — Б.пр. ↑

[6] непреводима игра на думи — surgeon — хирург и — sturgeon — есетра. — Б.пр. ↑

[7] Oval — игрище за крикет в южната част на Лондон. — Б.пр. ↑

[8] Бур — южноафриканец от холандски произход. — Б.пр.] ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

СЕПТЕМВРИ 1902 — ФЕВРУАРИ 1903 ГОДИНА

Франсис беше в лошо настроение. Същия следобед беше направил предложение на седемнайсетгодишната мис Анабел Барат и беше получил отказ. Баща ѝ беше дал разрешение да поиска ръката на дъщеря му, така че причината за отказа ѝ не беше в някакво родителско неодобрение, а в самата нея. Като тръсна дългите си, красиви къдрици и се нацупи мило, тя заяви с младежка откровеност:

— Ако трябваше да се ожения за някой от Рошфордови, това щеше да бъде Пелам. Но не и ти, Франсис. Прекалено си сериозен. Освен това не танцуваш добре. И никога не се смееш.

Беше толкова жестока, че дори се показва нелюбезна, като не му благодари загдето ѝ беше оказал тази чест. Въпреки младостта си, тя му напомняше за Мадлен Вилие, която, изглежда, също не вярваше на думите и също нямаше представа колко много може да нарани мъжките чувства с тъй наречената си откровеност.

Франсис лежеше на леглото си с нацупени устни. Очите му се присвиха, докато размишляваше над злата си участ неизменно да попада на момичета, които бяха на вид красиви, но напълно егоистични по природа. Помисли си горчиво, че беше пропилял голямата част от лятото да ухажва лекомислената мис Барат. По най-глупав начин беше решил, че усмивките и трапчинките на бузите ѝ са предназначени да го окуражат, докато през цялото време те са били отправени към Пелам.

„Защо ли брат ми изобщо трябваше да се завръща от Южна Африка?“, разгневено си помисли Франсис. Жените никога не го забелязваха, когато Пелам беше на сцената. Липсваше му способността на Пелам за сърдечни закачки, за смях, за лекомислени забавления. Беше твърде самовглъбен, твърде сериозен. А както каза Анабел, не можеше и да танцува!

Устата на Франсис се изкриви в презрителна гримаса, щом си спомни за ужилването на младото момиче. Може би танцуването не беше от най-добрите му качества, но това не отнемаше от

мъжествеността му. Доказваше го на себе си отново и отново с жените, които вкарваше в леглото си. Но едва ли можеше да изтъкне подобни скрити достойнства пред момичето, за което се канеше да се ожени.

Поне малко го успокояваше мисълта, че всъщност не беше влюбен в Анабел. Бе разчитал на това, че ако се ожени за нея, има голяма възможност родителите ѝ да им дадат една наистина хубава къща и имение, и той най-сетне щеше да успее да напусне Рошфорд. При сегашното положение щеше да се наложи да понася зависимостта от семейството си още две години. Мразеше дома си, особено след появата на малкия Оливър. Начина, по който баба му лудееше по него, го дразнеше. Тоби също вечно хвалеше способностите на детето, а слугите до един го глезеха. Никой в къщата вече не обръщаше внимание на него, на Франсис. Дори Рупърт го пренебрегваше — глупавият, безполезен Рупърт с неговата нещастна перверзност.

На няколко пъти Франсис се канеше да съобщи на Grandmère за срещите на Рупърт със сина на доктора. Но макар и силно изкушен, мисълта за последващия гняв на Тоби го караше да сдържа езика си.

Франсис знаеше, че въпреки спокойствието и самотата си, Тоби е много по-силна личност дори и от Роуел. А освен това знаеше и че Тоби го разбира много добре. Тоби знаеше кога лъже; знаеше кога е виновен за някоя пакост; знаеше кога е направил дългове. Той, Франсис, беше дръзнал да открадне картината на Гейнзбъроу, докато брат му го нямаше вкъщи.

— Не ти вярвам, Франсис, и никога няма да ти вярвам — беше му казал наскоро Тоби. — Така че, внимавай какво правиш, иначе ще се наложи да се разправяш с мен!

„Животът е странно несправедлив“, мислеше си Франсис, докато ставаше от кревата и се насочваше към прозореца, за да погледне надолу към разпрострялата се зеленина на ливадите. Листата все още не бяха започнали да падат, но вече беряха ябълките и няколко от помладите слугини се завръщаха от овощната градина, нахлузили дръжките на тежко натоварените си кошници върху голите си ръце.

Между тях беше и личната прислужничка на Уилоу, Нели. Франсис я загледа, докато се приближаваше с широката крачка на селско момиче. Беше разцъфтяла през последните шест седмици, след като в деня на коронацията се сгоди за главния лакей. Устните на Франсис се изкривиха в лека усмивка. Какъв женкар беше на времето

мистър Хари Стивънс, когато пощипваше задниците на перачките, изкопчваше целувки от прислужничките и дори преди години успя да направи бебе на една от тях. Но сега слугата виждаше само една — тъмнокосата Нели Синклер и Франсис разбираше защо. Ирландо-американката беше като една от румените ябълки, които носеше — узряла за откъсване. Беше повече от сигурно, че все още е девствена, въпреки че беше на трийсет години.

„Дали не копнее за допира на мъжко тяло?“, мислеше си той, докато очите му следяха приближаването на закръглената млада жена. В слабините му се раздвижи гладът, щом си спомни как веднъж я беше заварил сама в килера и почти беше успял да изкопчи своето. Но тя избяга при Уилоу, която скоро сложи край на плановете му да прельсти момичето.

Възбудено се запита, дали не би било справедливо, макар и грубо, ако успее да притежава момичето и да ѝ отнеме девствеността преди Стивънс. Мис Анабел Барат го беше отблъснала и щеше да бъде някаква малка компенсация, ако успееше да преодолее съпротивата на някоя друга жена.

Устните му се присвиха в скрито задоволство. Допреди миг беше мъчително отегчен, но сега гореше от очакване. Отиде до камината и дръпна въжето на звънеца. Слугинята дойде тутакси и Франсис ѝ нареди Нели веднага да се яви лично.

Нели посрещна заповедта неспокойно. Брането на ябълки ѝ доставяше удоволствие, защото ѝ напомняше за дните, когато като дете събираше плодовете в портокаловите горички в дома си, в Сан Франциско. В овощната градина грееше слънце и работата я беше завладяла напълно. Нямаше представа защо мистър Франсис би искал да я види, тъй като имаше собствен камериер, който да се грижи за нуждите му. Като лична прислужничка на младата си господарка към задълженията ѝ не спадаха грижите за младите господа в домакинството.

Но мисис Джъп каза, че е по-добре да отиде, и то по-бързо.

Щом приближи, видя, че вратата на стаята на Франсис е отворена. Като почука няколко пъти и не получи отговор, надникна нервно вътре. Иззад вратата изскочи ръка и бързо закри устата ѝ, така че не успя да извика. Франсис блъсна вратата зад нея, а с другата си ръка превъртя ключа.

— Нели, ще бъдеш ли добро момиче, или ще трябва да държа устата ти запушена? — попита той тихо. Изплашеният поглед на момичето го възбуди още повече. — Сигурен съм, че не искаш да те нараня, Нели — продължи да шепне той. — Така че прави каквото ти казвам и няма да почувстваш болка. Седни ето там — той посочи леглото.

Нели огледа стаята с нарастващо безпокойство. Пердетата бяха спуснати, както обикновено правеха през летните месеци, за да запазят килимите от избеляване. На неясната светлина успя да забележи, че и самите прозорци са затворени. Доколкото знаеше, цялото семейство беше в градината за следобедния чай. Щеше да е безсмислено да крещи.

Отпусна се тежко на крайчеца на леглото на Франсис. Очите му привлякоха погледа ѝ, видя в тях странния, гладен блясък и усети желанието му.

— Наистина не знам какво искате от мен, мистър Франсис — тихо рече тя, — но ако не знаете, сър, аз съм сгодена за Хари Стивънс и, слуга или не, би убил всеки човек, който ме е докоснал с пръст.

Франсис спря и се загледа в преплетените пръсти на Нели. С любопитство забеляза, че треперят. Пълният ѝ бюст се издигаше и спускаше по най-възбуждащ начин, докато поемаше въздух на бързи, нервни глътки. Горните извивки на гърдите ѝ бяха бели и обсипани с малки, златисти лунички. Една дама сигурно би ги намразила, но за една слугиня те представляваха чувствен чар.

— Не мисля, че съм особено изплашен от мисълта за отмъщението на Стивънс — каза Франсис със силен сарказъм. — В края на краищата, мое мило момиче, той има какво да губи, ако ме нападне, нали? И освен това, ако го направи, няма да успее да ти върне изгубената девственост. Предполагам, че все още си девствена, нали, Нели?

Нели понечи да се изправи на крака, но с едно бързо движение към нея Франсис я блъсна по гръб на леглото. Изгубвайки равновесие, Нели се просна върху юргана, а памучната ѝ пола се отметна нагоре и разкри заоблените ѝ, бели бедра.

— Моля ви, сър, недейте! — изпъшка тя, щом Франсис се стовари върху нея и я прикова с тежестта си. — Хари и аз ще се женим... моля ви, мистър Франсис... *моля ви...*

Но той пренебрегна виковете ѝ. Не почувства угризения, докато преодоляваше яростните усилия на момичето да му се противопостави. С бързи ловки движения разкопча панталоните си и промуши коляното си между краката ѝ. Притисна ръцете на Нели към тялото ѝ, така че да не може нито да го удари, нито да го одраска в самозащита.

Миризмата на горещото ѝ, нагрятото от слънцето, потящо се тяло възбуди в него най-грубите животински инстинкти. Реши първо да преодолее напълно съпротивата ѝ, а след това да се задоволи. Можеше да вкуси солта на сълзите ѝ, докато тя безпомощно мятеше глава от една страна на друга, опитвайки се да избегне устата му. Успя веднъж да го ухапе по ръката, но той само затегна още повече хватката си.

Видът на собствената му кръв, която изтичаше от червените следи от зъби върху бялата му кожа, му напомни за девствеността на момичето. Нито едно от момичетата, с които беше спал досега, не беше девствено, дори и Мадлен. Сега щеше да узнае насладата да е първият мъж, който прониква в добре пазената пещера на удоволствието.

Нели беше силна физически, но недостатъчно, за да се пребори с мъжкото превъзходство на Франсис. Той беше прекарал много часове в езда след хрътките и в стрелба по яребиците и мускулите му бяха много по-силни от тези на Нели. Съпротивата ѝ бавно отслабна, тъй като тя се изтощи от безрезултатното мятане. По лицето и тялото на Франсис се стичаше пот, която се смесваше с нейната, тъй като полуголото му тяло лежеше върху нея. Замаяна, изплашена и разкъсвана от болезнени усещания, тя почувства как той се гмурка в нея и я раздира със серия от спазматични тласъци.

После всичко отмина и остана само болката; тя лежеше и чувстваше как между краката ѝ се стича гореща течност. Не осъзна факта, че това е собствената ѝ кръв, примесена с ужасния продукт на тялото му, докато той не ѝ подхвърли една кърпа, казвайки грубо:

— Избърши се, момиче. Ще оцапаш завивката.

Франсис все още дишаше тежко, но удоволствието, което изпита, вече се изпаряваше, тъй като осъзна в какво опасно положение се беше поставил. Ако момичето кажеше на Уилоу и тя съобщеше на Grandmère или на Роуел...

Вдигна панталоните си и отиде до бюрото. Измъкна няколко златни суверена от горното ляво чекмедже и ги подхвърли на леглото до неподвижното тяло.

— Това ще помогне на теб и на скъпоценния ти Хари да си купите нещо за венчавката — каза той. — И те съветвам да си държиш устата затворена — и за твое добро, и за мое. Гарантирам ти, че бъдещият ти съпруг едва ли би се омъжил за тебе, ако разбере, че вече не си девствена. Ще му кажа, а и на всеки друг, че ти си го поискала. Да, че сама си се предложила. Старата лейди Рошфорд няма да се усъмни в думите ми. Никога не ѝ е харесвало, че господарката ти те доведе тук от Америка. Мисли, че всички американци са „бързи“ и ще ѝ кажа, че е била права. Ще ви изпратят двамата със Стивънс да си опаковат нещата и дотам с бъдещето ти! Разбра ли ме?

Макар и твърде шокирана, за да отговори, Нели все пак разбра какво казва насилникът ѝ. Щяха да повярват на неговите думи, вместо на една обикновена слугиня. Само господарката ѝ би ѝ повярвала, но щеше да бъде безпомощна, ако баронът не е убеден, че е невинна. Несъмнено семейството щеше да се съюзи, за да се избегне скандала и тя... и тя и Хари щяха да се превърнат в изкупителни жертви.

— Върви си в стаята и се оправи! — нареди ѝ Франсис с леден тон. — И внимавай мис Милдред да не те види, докато се качваш.

Болката между краката на Нели стана мъчителна, докато се надигаше от кревата. Златните монети се търкулнаха с метален звън по пода, но тя не се наведе да ги събира. При вида ѝ Франсис почувства нова вълна от безпокойство. Май беше наранил момичето повече, отколкото възнамеряваше. Изглеждаше много раздърпана. Всеки, който я видеше, би повярвал на нейната, а не на неговата история.

— Може би е най-добре — продължи той — да си отидеш в стаята и да легнеш. Ще им кажа, че си паднала по стълбите. Тази вечер за обличането на господарката ти може да се погрижи някой друг. А сега вземай тези пари и се махай!

Нели покорно се повлече към вратата, но пренебрегна парите.

Лицето на Франсис потъмня от внезапен гняв.

— Вземи ги, проклета да си! Гордостта не е задължителна черта за слугите.

Но тя не му обърна внимание, тъй като, въпреки болката и страха, беше сигурна, че не може насила да я накара да вземе парите.

Франсис я остави да си върви и щом остана сам, загрижеността му нарасна още повече. Сега вече ясно виждаше, че беше постъпил извънредно глупаво. Всъщност ясно беше заявил намеренията си, тъй като накара да извикат точно тази прислужница, макар всеки друг слуга да можеше да се погрижи за него. Трябваше да измисли някаква основателна причина, поради която беше извикал точно Нели.

Опита се не твърде успешно да успокои нервите си. В главата му започна да се оформя идея. Годежът на Нели със Стивънс беше всеизвестен. Той, Франсис, може да е извикал момичето в стаята си, за да ѝ даде някакъв сватбен подарък — наистина нещо необичайно и съмнително, но все пак правдоподобно. Може да каже, че парите са били предназначени за двамата слуги и когато е извикал Нели, е бил забравил, че днес е почивния ден на Стивънс. Донякъде беше вярно, понеже Стивънс беше отишъл в Хавърхърст на гости при роднини и на обяд беше попитал Роуел дали може да вземе двуколката.

Постепенно Франсис се успокои. Можеше да се измъкне от тази неприятност, ако се държи спокойно и убедително. Дори и Тоби да го заподозре в лъжа, нямаше никакви доказателства, че е изнасилвил Нели, освен обяснението ѝ, че не Стивънс е престъпникът. Що се отнася до момичето, тя щеше да се възстанови за ден-два и скоро щеше да забрави какво се е случило. Каза си, че изнасилване е грозна дума, но не е напълно приложима в случая. След като е на трийсет години, момичето *сигурно* искаше мъж, дори и след като толкова дълго беше се отказвала от подобни удоволствия, за да запази девствеността си.

Изненада и го разгневи това, че Нели не прие финансовото обезщетение, което ѝ предложи. Като че ли дори след като я беше унижил, тя по някакъв начин беше съумяла да запази достойнството си, лишавайки го от неговото собствено.

Сама в таванската си стая, треперейки неудържимо, Нели се изми от главата до петите не веднъж, а два пъти, опитвайки се да отмие ужасната случка. Искаше ѝ се да е мъртва, но дори през ум не ѝ мина да се самоубие, тъй като знаеше, че това би било смъртен грях. Започна да обмисля дали не би могла да избяга. Но къде можеше да отиде? Мис Доди би я приютила в онова далечно място, наречено Корнуол.

Но Нели се боеше, че Доди вероятно ще им пише, ще каже на Уилоу, че е дошла при нея и ще ѝ обясни защо се е нуждаела от

убежище.

Мислите препускаха в главата на Нели една след друга, като катерички в клетка, докато лежеше сгъшена на кълбо под студените памучни чаршафи. Хари, нейният възлюбен, силният, мъжествен Хари вече нямаше да я иска. Неведнъж ѝ беше казвал, че не уважава момичетата, който „са го правили“ и че една от причините да я обича е, че се е запазила „чиста“. Макар вината да не беше нейна, беше опетнена завинаги.

Без всякаква връзка си помисли, че може би подобно ужасно нещо се беше случило преди много време на бедната мис Милдред и затова горката стара дама беше останала стара мома. А сега и тя щеше да остане неомъжена като мис Милдред. Вече дори не беше сигурна дали иска да се жени. Не и ако мъжът причинява такава ужасна болка на жената...

Бети влезе в стаята с кана горещо какао и малка чаша бренди.

— Готвачът каза, че ще ти помогне, Нели — рече младото момиче. — Всички толкова съжаляваме, че си паднала по стълбите. Мистър Франсис рече, че падането наистина е било ужасно и ако не се почувстваш добре до сутринта, ще изпрати да доведат доктора.

Половин час по-късно Уилоу дойде да види слугинята си. Нели се опита да седне.

— Не трябваше да си правите труда да идвате чак дотук, милейди — проплака тя, развълнувана от необичайното поведение на господарката ѝ, дошла да види болна слугиня в таванската ѝ стая.

— Разбира се, че трябваше да дойда, за да видя дали си добре. — Уилоу обезпокоено се наведе над леглото и се взря в пребледнялото, изплашено лице на Нели. — Има ли нещо счупено? Мистър Франсис смята, че няма нищо, но...

— Не, нямам нищо счупено, милейди — бързо отвърна Нели. — Все пак ви благодаря.

— За щастие е чул, че си паднала и се е притекъл да те вдигне — продължи Уилоу. — Нели, сигурна ли си, че наистина си добре? Толкова си пребледняла!

— Предполагам, че е от шока, милейди — прошепна Нели. — Ще поспя малко, ако не възразявате.

— Не, Нели, разбира се, че не. И утре няма да ставаш, докато не ти разреша. Ще дойда да те видя сутринта.

Излезе от стаята още по-разтревожена, отколкото беше, когато влезе. Нели да е толкова тиха, толкова мълчалива, когато обикновено беше такава бърбрица, дори и при някаква злополука! Сигурно падането беше по-сериозно, отколкото го беше описал Франсис. Дори и той изглеждаше потресен. Беше взел двуколката и беше отишъл в Хавърхърст, за да види оръжейния майстор, но Уилоу някак си не му повярва. Спомни си, че Франсис ненавиждаше болестите и може би по тази причина искаше да е извън къщата.

Но на следната утрин Нели беше отново на работа. Лицето, ръцете и краката ѝ бяха покрити със синини, и се движеше сковано. Решително отказа да отиде при доктор Форбс.

— Това е само от сътресението, милейди — повтаряше тя отново и отново на Уилоу. — Ще се оправя, наистина ще се оправя.

Самата Уилоу не се чувстваше добре, макар да не го беше споменавала. Чудеше се дали не е яла прекалено много изтънчени ястия в Лондон и дали това не е причината за постоянното ѝ прилошаване. Изобщо не ѝ беше хрумвало, че може би ще има дете, тъй като вече почти се беше отказала да чака да забременее отново. Всъщност Тоби, при вида на бледото ѝ лице и синкавите сенки под очите, предположи, че това може да е причината.

— О, не, не мисля, Тоби... — започна Уилоу, но щом подозрението покълна в ума ѝ, веднага разбра, че Тоби е прав.

— Нима не се радваш? — попита я Тоби, след като доктор Форбс потвърди диагнозата малко преди Коледа. — Толкова често ми казваше, че искаш Оливър да си има братче или сестричка!

Но Уилоу, макар и донякъде доволна, не можеше да почувства същата неподправена радост, която изпитваше, докато очакваше първото си дете — момиченцето, което умря. Тогава все още беше силно влюбена в Роуел и знанието, че носи в себе си част от него, ѝ даваше скрита, трайна радост. Втория път чувството на вина често надделяваше над радостта от приближаващото майчинство, докато носеше детето на Пелам. Но сега... сега изобщо не беше сигурна, че желае дете от съпруга си.

— Можеш да мислиш, че съм зловна или ненормална — призна тя на Силви на Коледа, — но не мога дори да се накая да му съобща новината. Не мога да изтрия от ума си мисълта, че той вече е отговорен

за раждането на трите деца на Джорджина и че *мое* дете — това дете — няма да е никаква новост за него.

Силви сви красивите си рамене по типично галски маниер.

— Enfin, chérie^[1], зависи дали искаш, или не друго бебе. Доколкото разбирам, бащата не е от значение. Засега е здраво и го желаяш, така че имаме повод да празнуваме.

Уилоу се усмихна, завиждайки на простата, ако не и аморална житейска философия на Силви. За нея това очевидно беше задоволителен начин на живот. Младата францужойка изглеждаше толкова красива и свежа, както и при първата им среща.

— Любовта ме прави млада — заяви през смях Силви. — Трябва да си намериш любовник, Уилоу. След като вече не обичаш съпруга си, това е най-естественото нещо, което можеш да направиш. Ако не беше enceinte, щях да те накарам да дойдеш с мен в Париж. Моят художник, Пиер, има много мъжествен приятел, който ще ти хареса. Може би дори ще се влюбиш в него.

Но Уилоу знаеше, че е невъзможно. Ако си позволеше да се влюби за втори път, щеше да е в Тоби. Мисълта, че някой ден Тоби може да се ожени и да напусне Рошфорд, я ужасяваше. Самата представа предизвикваше ледени тръпки в сърцето ѝ. Но не смееше дори на Силви да спомене за тези чувства, които беше погребала дълбоко в душата си. Казваше си, че е доволна да бъде обект на братската привързаност на Тоби и че най-щастлива се чувства в компанията на забавния, весел Пелам.

— Онова, от което имаш нужда, chérie, е една хубава, дълга почивка, далеч от семейство Рошфорд — заяви Силви, когато коледните тържества бяха отминали и се приготвяше да отпътува за Париж. — Ела ми на гости през пролетта, мила Уилоу. И понеже тогава ще си доста наедряла и няма да си склонна да се занимаваш с пазаруване или вечерни забави... или любовници — добави игриво, — ще отидем в Шато д'Орбе и заедно ще се наслаждаваме на простите селски радости.

Предложението допадна на Уилоу и тя запази спомена за него, докато студентите, влажни януари и февруари я задържаха затворена в къщата. Тоби беше потънал в работата си и рядко го виждаше. Пелам и Франсис прекарваха по-голямата част от дните в езда или лов. Роуел също се чувстваше неспокоен и раздражителен, ако не се занимаваше

с някакъв спорт и Уилоу започна да се чуди дали не възнамерява да поднови връзката си с Джорджина, а ако ли не, какво възнамерява да прави. След като най-сетне узна за положението ѝ, той вече не идваше в леглото ѝ и отношенията им се ограничиха до най-повърхностни разговори, засягащи например къщата или имението.

Уилоу започна да чувства, че новият живот в нея се раздвижва и зачака пристигането на бебето през юни. Но преди това искаше да посети Силви във Франция. Роуел се противопостави на намеренията ѝ.

— И дума не може да става да пътуваш в твоето положение — възразяваше той.

Но Уилоу с лекота заобикаляше подобни възражения, като непрестанно повтаряше, че смяната на въздуха и обстановката ще ѝ подействат добре и че при всички случаи в Париж, в подножието на Кот де Блан, ще бъде по-топло и приятно.

— Силви искаше да отида през април, когато има най-много пролетни цветя — рече тя на неотзивчивия си съпруг. — Няма нужда да ме придружаваш, Роуел, тъй като по време на пътуването Нели ще се грижи за мене, а в Шато д'Орбе ще имам всички удобства.

Роуел се разколеба. Със сигурност не желаше да ходи във Франция и във всеки случай никога не беше одобрявал братовчедката си Силви и не копнееше за компанията ѝ. Тя му досаждаше с непрестанните си закачки, които винаги го представяха в лоша светлина. Но истинската причина да не желае да пътува в чужбина беше новата му любовница.

Десет години по-млада от Джорджина, Дезире Сомнерс отговаряше на името си^[2] — беше актриса, достъпна и безкрайно привлекателна. Не се различаваше от младата Джорджина, когато Роуел за първи път я срещна — с червеникава коса и зелени очи. Дезире все още не беше постигнала успех на сцената и не играеше главни, а второстепенни роли. Беше се появила в последната постановка на „Веселата Англия“. Именно тогава Роуел за първи път я видя и беше изненадан от необичайната сила на желанието си да притежава дребното ѝ, добре оформено тяло.

След пиесата покани Дезире, заедно с няколко негови близки приятели на вечеря в „Савой“ в една от специалните зали, запазени за подобни случаи. Дезире отвърна с ентузиазъм на настъплението му и

той скоро се оказа силно еpris^[3] по младата жена. Преоткриваше страстите на онези отминали години и му се струваше, че отново държи в прегръдките си младата Джорджина.

Щеше да е много приятно да отведе Дезире на малка почивка, докато жена му е в Епърни. През пролетта Ница, в Южна Франция, щеше да е много приятна. Можеше да заведе Дезире с яхтата си, тъй като знаеше, че добре платеният екипаж щеше да си мълчи относно разпределението на каютите.

— Много добре, скъпа — каза той на Уилоу. — Тъй като ти и Силви винаги толкова се радвате на компанията си, няма да ви се натрапвам като нежелан трети. Ако доктор Форбс потвърди, че пътуването няма да ти навреди, можеш да отидеш, щом искаш.

Уилоу си помисли, че преди няколко години щеше да е достатъчно глупава да повярва, че нейното нежелание да бъде придружена от него би наранило чувствата му. Но сега вече беше достатъчно цинична, за да се досети, че вероятно съпругът ѝ има други планове за себе си. За щастие това не я безпокоеше. На дваайсет и осем години, след дванайсет години брак, най-сетне беше пораснала.

---

[1] Enfin, cherie (фр.). — В края на краищата. — Б.пр. ↑

[2] Desiree — желана.— Б.пр. ↑

[3] èpris — увлечен (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА МАЙ — ЮНИ 1903 ГОДИНА

— Нели, не се ли радваш, че отиваме във Франция? — попита Уилоу.

Имаше нещо в отпуснатите рамене на Нели, в изражението на необичайно бледото ѝ лице, което предизвика този въпрос.

За изненада на Уилоу по бузите на Нели започнаха да се стичат сълзи, докато неуспешно се опитваше да сгъне една от вечерните рокли на господарката си и да я сложи в пътната чанта на пода пред нея.

— Какво има, Нели, от какво си разстроена? — попита обезпокоено Уилоу. — Защото ще бъдеш разделена от Хари през следващия месец ли?

Ласкавостта в гласа на Уилоу преля чашата. Нели зарови лице в дланите си и се разрида.

Уилоу се наведе и помогна на разплаканата прислужница да се изправи. Отведе я до леглото и я накара да седне до нея, обхващайки с ръка треперещите ѝ рамене.

— Отдавна се познаваме, Нели — продължи тихо Уилоу. — Беше на четиринайсет години, когато за първи път дойде да работиш у нас, в Сан Франциско, а аз бях на дванайсет. От тринайсет години си ми лична прислужничка и вероятно знаем една за друга повече от всеки друг на света. Така че не трябва да се съмняваш, че можеш да ми довериш всичко. А сега ми кажи какво не е наред. Да не си се скарала с Хари?

Плачът на Нели спря така внезапно, както бе започнал, тъй като сложността на проблема се оказа прекалено голяма за сълзи. Хвърли към господарката си измъчен поглед.

— Ще имам дете, милейди! — думите ѝ се чуха като въздишка.

Уилоу почувства силна изненада, последвана от самообвинение. Трябваше да се досети. Но беше толкова заета със собственото си положение, със своите проблеми, че не ѝ беше останало време да открие защо Нели е изгубила обичайния си весел дух и енергичност.

— Мила моя Нели, та това не е непоправима беда — утешително рече тя. — Просто трябва да ускорим сватбата ти с Хари, това е всичко. Смутеното изражение на Нели я накара да добави:

— Това не е ли най-разумното решение?

Нели се помъчи да намери думи, с които да изрази мислите си. Беше дала клетва, че докато е жива няма да разкрие истината за онзи страшен следобед през лятото в спалнята на мистър Франсис. Но не беше и помисляла, че последиците могат да бъдат толкова ужасяващи. Когато разбра, че в резултат на насилието ще има дете, си даде сметка, че на всяка цена трябва да продължи да пази тайната. Дори Хари да не отмъстеше на мистър Франсис, щом положението ѝ станеше забележимо, старата лейди Рошфорд и господаря щяха да му обърнат внимание. Каквото и да кажеше тя, те сигурно щяха да повярват на думите на мистър Франсис.

След много безсънни нощи, прекарани в размишления, Нели реши, че ще ѝ се наложи да избяга, когато наедрее дотолкова, че да не може да прикрива истината. Бременна и без препоръки, шансовете да си намери работа бяха съмнителни. Малкото пари, които беше спестила за женитбата си с Хари, нямаше да стигнат за много време. Нито пък можеше да си купи с тях билет до Америка. Почти сигурно бе, че щеше да свърши в приюта за бедни.

Много пъти беше обмисляла дали да не признае истината на господарката си — единствения човек на света, за когото беше сигурна, че ще ѝ повярва. Но когато Уилоу ѝ каза, че самата тя е бременна, Нели не посмя да стовари върху ѝ собствените си ужасяващи проблеми. А сега вече не можеше повече да мълчи, понеже Уилоу ѝ беше наредила да опакова багажа им, тъй като заминаваха за няколко седмици във Франция.

Разказа историята си с изречения, накъсани от ридания. Уилоу беше толкова шокирана, че не я прекъсна нито веднъж.

— И какво мога да направя, милейди? — завърши Нели, а сълзите ѝ станаха още по-обилни. — Не посмях да кажа на Хари. А освен това, той вече нямаше да иска да се ожени за мен, дори и да нямаше да имам дете, защото съм озлочестена.

— Млъкни, Нели! — рече Уилоу, а мислите ѝ бясно препускаха, докато се опитваше да запази спокойствие пред това ужасно безчинство.

Първият ѝ подтик беше да притисне Франсис веднага и да изтръгне признанието му. Но Нели вече беше обмислила последиците от подобно противопоставяне и беше достатъчно проникателна, за да прецени, че Grandmère, а вероятно и Роуел щяха да предпочетат твърденията на Франсис пред тези на Нели. Щяха да кажат, че Хари я е насиллил.

— Първо трябва да поговорим с Хари — тихо рече Уилоу. — Не, не ти, Нели, а аз. Трябва да му кажа какво се е случило. Сигурна съм, ще разбере, че вината не е била твоя. Вярвам, че наистина те обича и ако е така, това няма да го спре да се ожени за тебе.

През следващите десет минути Нели упорито спори, че не трябва да казват на Хари, както за негово, така и за нейно добро.

Но Уилоу беше непреклонна. Изпрати разтрепераната, със зачервени очи Нели да намери Хари и да му каже, че господарката ѝ желае незабавно да говори с него в дневната.

Уилоу харесваше главния лакей. Беше приятен човек, с открито лице, честен, на около четиридесет години. Беше прекрасен слуга и напълно заслужаваше доверие. Беше с дванайсет години по-стар от Нели и когато за първи път поиска ръката ѝ, Уилоу беше сигурна, че от него ще излезе добър съпруг.

— Разговорът е неофициален — започна Уилоу, щом главният лакей влезе в дневната. — Боя се, че онова, което ще ти кажа, ще те шокира така, както шокира и мен. Но трябва на всяка цена да се опиташ да останеш спокоен, не само заради Нели...

Забеляза сянката от безпокойство, което премина по лицето му. Макар да беше привикнал да не показва емоциите си пред работодателите си, не можеше да прикрие загрижеността си, щом се споменаваше името на Нели. От известно време се безпокоеше за нея. Вече не се смееше и не се шегуваше, както обичаше да прави. Не пееше, докато работеше. А когато в събота следобед излязоха заедно, тя дори отказа да го държи за ръката, а камо ли да му позволи да я целуне за лека нощ.

— Нели, струва ми се, че вече не ме обичаш — обвини я той най-накрая и за негово удивление тя избухна в плач — неговата весела, щастлива Нели, която никога не беше виждал да плаче.

Обаче не беше подготвен за историята, която му разказа младата лейди Рошфорд. Почувства силен гняв. Ако не беше уважението му

към господарката му, щеше да даде израз на яростта, която го изпълни. Но понеже знаеше колко е привързана към неговата Нели и каква чудесна господарка е към всички слуги, успя някак да се сдържи.

— Така, че сега знаеш какво се е случило — внимателно каза Уилоу — и какво ще се случи скоро като последствие. Нели възнамеряваше да избяга от Рошфорд, преди да се разбере истината, за да запази положението ти тук, Хари. Това би трябвало да ти даде някаква представа за това колкото те обича, тъй като лесно можеш да се досетиш какво бъдеще би имала, ако беше последвала плана си. А сега искам да разбера колко силна е твоята любов към нея. Все още ли искаш да се ожениш за нея, след като знаеш, че вината не е нейна?

— Не знам, милейди — дрезгаво отвърна Хари. — Обичам Нели... много. Никога не съм искал някоя друга жена за моя съпруга. Но не виждам как бих могъл да живея с... с бебето, исках да кажа. Бих простил на Нели, тъй като сега виждам, че вината не е нейна, бедното момиче. Но не знам как ще гледам това бебе след като се роди, без да го мразя всеки път, когато си помисля за... за баща му.

— Разбирам — кимна Уилоу, нервно усещайки омразата, скрита под повърхността на уважителния му тон. — А сега трябва да решим какво ще правим по-нататък. Но първо искам думата ти, че засега няма да правиш нищо, съвсем нищо.

Хари се пребори с ожесточението си.

— Не мога да ви дам подобно обещание, милейди, колкото и да искам. Не съм сигурен, че ще го сдържа, ако сега срещна лице в лице мистър Франсис...

— Разбирам чувствата ти — прекъсна го Уилоу, — но трябва да ми обещаеш, Хари, а в замяна аз ти давам думата си, че мистър Франсис ще бъде наказан... може би не за това... за това насилие, а за нещо друго. Моля те, повярвай ми, щом го казвам, че знам за други обстоятелства в негов ущърб, които мога да докажа. И сега няма да се поколебая да ги разкрия, уверявам те.

Хари остана мълчалив, докато мислите му бясно се гонеха. Имаше много добра представа за какви обстоятелства говори младата лейди Рошфорд. Той беше изнесъл откраднатия Гейнзбъроу от къщата и макар да се предполагаше, че не трябва нито да чува, нито да вижда онова, което ставаше между работодателите му, държеше ушите си

отворени, докато изпълняваше задълженията си или чакаше неподвижно, готов да го извикат за някаква услуга.

Имаше толкова много случаи, когато, особено като младши лакей, беше впечатляван от онова, което се случваше в голямата къща — най-вече в дните, когато младите господа израстваха, преди мистър Роуел да доведе младата си жена от Америка. Забавляваха се с леки жени в стаите си, напиваха се до несвоят, дори веднъж бяха довели една разголена танцьорка на кючек от Египет, която се кълчеше върху масата, докато Хари сервираше шампанско. Мистър Роуел и мистър Пелам бяха най-лошите. А след това последваха похожденията на мистър Рупърт... знаеше и за тях, разбира се, бедният нещастен, млад дявол. И не на последно място, беше наблизо, когато в нощта на коледния бал в Рошфорд мистър Роуел доведе любовницата си и унижи бедната си жена пред всичките гости...

— Хари, чакам обещанието ти!

Мекият, убедителен глас на Уилоу проникна в мислите му.

— Съгласен съм, милейди, щом имам думата ви, че мистър Франсис ще плати съответната цена.

Половин час по-късно, когато Уилоу съобщи всички тези събития, за да му поиска съвет, Тоби се почувства ужасен.

— Не виждам как можеш да скриеш всичко това от Роуел — рече той неспокойно. — Каква ужасна каша, Уилоу. Бедната Нели! А и бедния Хари. Що се отнася до Франсис... напълно съм съгласен, че този път не трябва да избегне наказанието. Предполагам, че можеш да докажеш на Роуел, че той е откраднал картината?

— Без проблеми — отвърна Уилоу. — Имам квитанция от галерията, откъдето откупих Гейнзбъроу и Франсис го знае.

— Така че ни остава само проблемът на Нели — рече Тоби. — Не мога да ти опиша колко съжалявам.

Уилоу се усмихна.

— Благодаря ти, Тоби, че не се усъмни в Нели. Знаех си, че ще ме разбереш. Току-що се сетих, че Нели и аз заминаваме за Франция. Силви ще направи за нея всичко, което я помоля, и може би ще оставя Нели при нея, докато се роди бебето. След това...

— Детето може да се остави в дом за сираци — прекъсна я Тоби. — Може би дори ще се намери семейство, което да го осинови, ако му дадем някаква парична подкрепа. Колко време има до раждането?

Уилоу пресметна месеците наум. Нели беше „паднала по стълбите и се ударила“ през септември, миналата година.

— Би трябвало да има още три месеца — отвърна тя и добави: — Приблизително тогава доктор Форбс пресметна, че ще се роди и моето бебе. Бедната ми Нели! Като си помисля, че ще трябва да понесе болката на раждането, без да може след това да се радва на бебето като компенсация! Тоби, тя се чувства като Хари — винаги ще го мрази. И двамата дори и не са помисляли да имат деца.

— Франсис заслужава най-тежко наказание — гневно рече Тоби. — Срам ме е да мисля, че ми е брат. Винаги е бил гнилата ябълка в бъчвата. Донякъде е виновна Grandmère, защото го разглези толкова много, докато беше млад. Никога не се научи, че трябва да бъде наказван за постъпките си и като следствие, не успя да добие вярна представа кое е добро и кое — лошо. Напълно противоположно на начина, по който тя се държи към Рупърт. Често го критикува и хули безпричинно. Не е чудно, че сега не харесва или поне не се доверява на жените.

Уилоу въздъхна, а погледът ѝ стана замислен. Досега Тоби никога не беше говорил по този въпрос, макар очевидно да беше го обмислял сериозно.

— А как оценяваш възпитанието, което Grandmère е дала на Роуел? — попита от упор тя.

— Може би Роуел щеше да е съвсем различен, ако усещаше смекчаващото въздействие на майчината любов — отвърна без колебание Тоби. — Grandmère го е отгледала само с една мисъл — че трябва да наследи Рошфорд и че трябва да се погрижи за продължението на рода. Любовта не е била част от възпитателните ѝ уроци и се съмнявам, че Роуел е способен да обича някого. Може би само тази къща и всичко, което тя символизира.

— Значи не смяташ, че все още обича Джорджина Грей?

Тоби поклати глава.

— Честно казано, не вярвам, Уилоу. Намира я привлекателна — тя отговаря на основните изисквания на всеки мъж. Но не мисля, че някога е имало нещо повече от страст. Подозирам, че по някакъв странен начин той те обича повече от всеки друг на света.

— Как можеш да го кажеш, след като знаеш всичко, което се случи между мен и Роуел? — извика Уилоу, а очите ѝ станаха зловни.

— Може би не е такава любов, каквато ти можеш да почувстваш — кимна Тоби, — нито пък аз. Но мисля, че Роуел те уважава по свой начин и ти е благодарен, че му помогна да запази Рошфорд. Може би дори не го осъзнава, но вярвам, че е силно зависим от теб.

Уилоу отиде до прозореца и се загледа с невиждащи очи към градината.

— Много пъти съм мислила да го напусна или да му поискам развод. О, да, знам какъв скандал ще бъде и какви унижения ще последват. Знам също и че животът ми може да стане тежък. Но донякъде тази алтернатива ми харесва повече, отколкото да живея със съпруг, за когото знам, че има любовница и все пак се стреми към тялото ми. Шокирам ли те, Тоби?

Очите на Тоби изразяваха мъка, но той продължи да разглежда някакви документи и тя така и не разбра чувствата му.

— Мисля, че разбирам какво чувстваш — рече той. — Сигурно не е лесно за една жена да продължи да изпълнява семейните си задължения, когато между съпрузите вече не съществува привързаност или пък обичта е умряла. Но ти, Уилоу, носиш детето на Роуел и може би най-добре е да не мислиш за подобни неща. Сигурно след раждането на детето ще се почувстваш съвсем различно.

Самата Уилоу не беше много убедена, но знаеше, че сега не е времето да обсъждат собственото ѝ нещастие. Първо, трябваше да се опита да сложи ред в живота на Нели.

— Какво ще правим с Франсис? — попита тя нетърпеливо. — Дадох дума на Хари, че няма да го оставя да се измъкне ненаказан, но ако Роуел го няма...

— Когато Роуел го няма, аз съм главата на семейството — прекъсна я Тоби. — Ще ми позволиш ли да уредя въпроса с Grandmère, Уилоу?

Уилоу скри изненадата си. Тоби винаги се държеше учтиво към старата дама, словесните им двубои не бяха нищо повече от шеги и, доколкото знаеше Уилоу, той предпочиташе между тях да се поддържа прилична дистанция. Но може би именно заради това, че толкова рядко се бъркаше в семейните проблеми, Grandmère щеше да му обърне по-голямо внимание.

— Ще говориш ли с нея, Тоби? — попита признателно Уилоу. — Но все пак не искам тя да знае, че бедната Нели е бременна. Никой не

трябва да знае, дори и Роуел. Ако искаме планът ни за осиновяването на детето във Франция да успее, най-добре е да останем единствените, които знаят, че носи детето на Франсис.

Тоби кимна. Не бързаше много да се срещне с баба си, но гневът към по-малкия му брат затвърди решителността му да потърси справедливост.

Както Уилоу очакваше, Grandmère беше силно учудена, когато Тоби поиска да се срещне насаме с нея, без дори да присъства леля Мили. Скривайки изненадата си, лейди Рошфорд изпрати леля Мили с някаква поръчка и покани Тоби да седне. Самата тя седеше зад бюрото си, където беше заета с кореспонденцията си — занимание, което обикновено отнемаше по-голямата част от сутрините ѝ. Остави молива си и се обърна към Тоби, докато той придръпваше един стол по-близо до нея.

— Тъй като Роуел отсъства и едва ли ще се върне в близките няколко седмици — започна тихо той, — поех грижата да те уведомя за един семеен въпрос, който трябва да бъде решен незабавно. Отнася се до Франсис.

Grandmère присви очи. Не само сериозното изражение на Тоби, но и предчувствието ѝ я предупреди, че любимият ѝ внук е замесен в някаква история, която го поставя в неблагоприятна светлина.

— Е? — остро попита тя. — Няма нужда да мънкаш пред мен, Тоби. Какво не е наред?

Въпреки цялото си притеснение, Тоби почувства моментно възхищение към старата дама. Ако ѝ липсваше нещо, то не беше смелостта да посреща трудностите.

— Току-що аз... и Уилоу узнахме, че Франсис е изнасиллил слугинята на Уилоу, Нели Синклер — отвърна той. — И по-рано се опита веднъж да го стори, макар да не сме ти казвали, Grandmère. При онзи случай Роуел порица Франсис и му каза, че ако това се случи отново, ще го изгони от Рошфорд. Очевидно обаче заплахата не го е възпряла.

Тоби не забеляза лекото треперене на ръцете на старата дама, тъй като тя бързо ги скри под шала си.

— Мисля, че употребата на думата „изнасилване“ е неподходяща — язвително рече тя. — Не се съмнявам, че и момичето го е искало достатъчно.

— В такъв случай, прости ми, че ти възразявам, Grandmère, но се боя, че грешиш. Момичето е било девствено и сгодено за главния лакей, Хари Стивънс. Франсис я е насиллил против волята ѝ. Страхувам се, че единствената подходяща дума за това действие е „изнасилване“.

Тънките вежди на старата лейди се вдигнаха в израз на моментна изненада. Този ѝ внук беше истинска загадка за нея. От години знаеше, че обикновено беше способна да наложи волята си над Роуел, че можеше да командва Рупърт. В повечето случаи Пелам се държеше прекалено лекомислено, за да спори с нея, а Франсис винаги можеше да бъде подкупен. Но Тоби, след като напусна университета, успя по някакъв начин да се разграничи от останалата част на семейството. Беше ѝ далечен и чужд. Но напоследък усещаше вътрешната му сила, не по-слаба от своята и се съмняваше, че би могла да се наложи над него, ако противопоставеха волите си една на друга.

— Момичето е само една от слугините — заяви неспокойно тя. — И, между другото, предполагам, че имаме само нейната дума за онова, което се е случило. Би могла да лъже.

Тоби беше подготвен за този аргумент.

— Grandmère, не може да има съмнение относно верността на твърденията ѝ. Колебания поражда единствено въпроса, какво да направим с Франсис.

— Какво да направим с него? — повтори Grandmère, а очите ѝ проблеснаха. — Надявам се, не предполагаш, че можем да го изхвърлим от къщата, заради прегрешението му с една от слугините?

Тоби запази спокойствие.

— Не, не го предлагам, Grandmère. Настоявам да го направим! Мисля, че пропускаш факта, че Рошфорд е дом и на Уилоу, а тя е твърдо убедена, че нейните слуги трябва да се чувстват в безопасност под покрива ѝ. Нещо повече, както знаеш, Нели е личната ѝ прислужничка. Мисля, че не трябва да се съмняваш — ако Франсис остане ненаказан, Уилоу ще напусне къщата, а не мисля, че Роуел ще приветства подобно развитие на нещата.

Тихият, равномерен глас на Тоби имаше много по-силен ефект, отколкото ако се беше разкрещял или показал гнева си.

— Ще изчакаме Роуел да се върне и тогава ще решим какво да правим... — започна старата лейди, но Тоби тутакси я прекъсна:

— Не, Grandmère, боя се, че не можем да чакаме толкова дълго. Бъдещето на Франсис трябва да бъде решено, преди Уилоу да замине за Франция. — Гласът му веднага омекна. — Зная, че той ще ти липсва, но трябва да го направим за негово добро, а и за благо на дома. Време е да научи, че не може да прекара целия си живот, без да зачита останалите. Година-две в някоя от колониите няма да му навредят. Мисля, че по-младият брат на сър Джон Барат емигрира в Австралия. Осмелявам се да кажа, че е възможно да се уреди Франсис да му бъде изпратен като помощник. Той има ферма за овце там, както ми каза сър Джон.

— Ферма за овце!? — промърмори Grandmère, а лицето ѝ пребледня от изненада. — Не е подходящо място за Франсис.

— Напротив, Grandmère. Тъй като той се държи като животно, няма да му навреди, ако научи нещо за животновъдството. Ако си съгласна, ще отида още днес следобед и ще поговоря със сър Джон. Естествено, няма да му казвам каква е истинската причина, поради която смятаме, че ще е добре за Франсис да бъде изпратен в Австралия.

— Първо трябва да поговоря с Франсис — опита се да сложи край на разговора старата лейди.

Но Тоби не се остави да бъде сплашен от гневния ѝ поглед и троснатия ѝ тон.

— Няма да има голяма полза да разговаряш с него, тъй като е малко вероятно да ти каже истината — отвърна ѝ той със същата решителност. — Grandmère, мисля, че е твърде късно да се намесваш в негова полза. Държал се е позорно и няма никакво извинение. Сигурен съм, че не желаш цялата тази история да става обществено достояние, но ако Франсис не бъде отпратен, няма да се поколебая да оповестя истината. Вярвам, не искаш доброто име на Рошфорд да бъде опетнено.

При тази заплаха Grandmère видимо посърна, макар да продължи да протестира, че Тоби постъпва неразумно и прекалено жестоко. Опита се да смени тактиката:

— Аз съм стара жена, Тоби. Може би няма да доживея да видя завръщането на Франсис и това ще разбие сърцето ми — заяви тя патетично.

Тоби прикри усмивката си.

— Не се съмнявам, че ще доживееш поне до деветдесет години — рече той. — А имаш и други внуци, които да те утешават, Grandmère. Ще трябва да посветиш вниманието си на нас.

Grandmère не слезе на обяд. Леля Мили съобщи, че имала едно от поредните си „неразположения“ и се оттеглила да почива. Уилоу погледна неспокойно Тоби, който ѝ се усмихна насърчително.

— Не е болна — каза той достатъчно ниско, за да не ги чуе леля Мили. — Просто се цупи, защото не можа да се наложи. Не се безпокой повече, Уилоу. Днес следобед ще се срещна със сър Джон и се надявам, че ще успеем да изпратим Франсис преди края на месеца.

Уилоу се почувства успокоена, че Тоби е успял с толкова малко неприятности да убеди Grandmère и успя да съсредоточи мислите си върху неотложния проблем с положението на Нели. Помисли си, че поне може да разчита на помощта на Силви. С нарастващо нетърпение зачака да дойде април.

Силви нетърпеливо очакваше пристигането на Уилоу във Франция. След като прекараха една нощ в къщата на Силви в Париж, те се отправиха с трансконтиненталния влак на двудневно пътешествие до селската ѝ къща, разположена между Епърни и Шалон-сюр-Марн на източния склон на Кот де Блан.

Докато влакът се движеше покрай река Марн, Силви разказа накратко историята на Шато д'Орбе. Някога е била къща на един от многото заможни производители на вино, чиито лозя обхващат местността, поясни тя, сочейки на Уилоу яркото морскозелено на младите лозови листа, простиращи се докъдето стигаше погледът. Обясни ѝ, че от тези храсти се ражда гроздето, от което се прави прекрасното бяло вино на Кот де Блан.

— Прекарала съм по-голямата част от детството си тук — рече ѝ Силви — и обожавам това място. Оттатък Шато се намира самата Кот де Блан, висока шестстотин фута, а под нея се простира равнината, покрита със златни жита и пламтяща през лятото от макове, метличина и маргаритки. Като знам колко обичаш природата, chérie, сигурна съм, че ще харесаш дома ми.

Двете бяха единствените пътници, които слязоха на малката спирка в Епърни. Кочияшът на братовчедката Люсиен ги очакваше с един файтон, за да ги откара до Шато, което се намираще на седем километра оттам.

Топлото слънцето грееше над тях, докато бавно се придвижваха по черния път, след което отбиха встрани, между две внушителни тухлени колони. Кочияшът зави между двете широко отворени красиви врати от ковано желязо, по сенчеста алея, заобиколена от тополи. В ума на Уилоу дълбоко се отпечатаха шумоленето на листа, раздвижвани от слабия вятър, песните на птиците, скрити в клоните, и тихото скърцане на колелата по чакъла. Постепенно усети как доволно се отпуска на меката тапицерия на файтона.

В края на еднокилометровия път се намираше Шато д'Орбе. Уилоу реши, че е много впечатляваща и „френска“ с четирите си етажа, с покрития с плочи покрив, над който се издигаха прозорците на капандурите. Очите ѝ обходиха красивите, добре поддържани ливади и цветни лехи около къщата.

По заповед на Силви кочияшът зави с каретата покрай къщата и спря зад Шато, където се намираше голям двор, покрит с бледокафяв чакъл. Трите страни на двора, които не граничеха с къщата, бяха опасани със стари изби. Докато един лакей тичешком идваше от къщата, за да им помогне да слязат от файтона, Силви ѝ обясни, че малко от тях са все още в употреба.

Уилоу почувства, че се влюбва от пръв поглед в къщата. Стаите бяха големи и изящни, с френски прозорци, гледащи към безупречната градина. Силви сама беше сменила мебелировката на повечето стаи с друга, в стил Луи XIV и Луи XV.

— Когато богатият ми мъж почина — бедния човек — най-сетне успях да задоволя екстравагантния си вкус към мебелировката — заяви Силви с усмивка.

Почти всички стени бяха покрити с копринени тапети, а в столовата бяха окачени гоблени, произведени в градчето Бове, северно от Париж. Силви заведе Уилоу до стаята ѝ нагоре, по голямото извито стълбище.

Всичко в Шато д'Орбе изглеждаше на Уилоу светло, изящно, женствено, в противоположност на мрачните, тъмнокафяви мебели и дъбовите ламперии на имението Рошфорд. От двете страни прозорците, чиито капаци бяха затворени, за да пазят стаята от слънчевата светлина, висяха розови копринени завеси. Силви веднага отвори прозореца и в стаята нахлу златната светлина. Завесите на

леглото бяха в същия розов цвят, а на масата до леглото стоеше огромна ваза с рози.

Една от прислужничките на Силви дойде, за да отведе Нели в стаята ѝ на тавана и Уилоу остана сама със Силви. Двете млади жени се усмихнаха една на друга и седнаха на покритата със атлаз кушетка до прозореца.

— Толкова съм доволна, че ме убеди да дойда и да постоя при тебе — започна Уилоу. — Всичко тук е толкова красиво и... спокойно.

— Не си ли изморена от пътуването? — попита Силви загрижено, тъй като Уилоу беше пътувала почти два дни.

Уилоу поклати отрицателно глава.

— Чувствам се изненадващо добре — усмихна се тя. — Ако не беше нещастieto на Нели, щях да съм напълно доволна.

Усмивката ѝ бързо помръкна, докато тихо разказваше на Силви ужасните подробности, довели Нели до това положение.

— Силви, има ли някаква възможност Нели да остане тук, докато бебето се роди? — нетърпеливо попита Уилоу.

— Не се безпокой повече, *cherie* — отвърна хладнокръвно Силви. — Трябваше да се досетиш и без да ме питаш, че щях да ти помогна както мога. Няма нищо по-важно от това, че си тука и сега можем да се забавляваме заедно.

Тъмнокафявите очи на Силви внезапно проблеснаха закачливо.

— Чувствах се *très ennuiee*^[1] без твоята компания. Скъсах моята *affaire* с Пиер и все още не съм готова за друг любовник. Трябва ми време, за да възстановя емоционалната си енергия. Освен това се нуждая и от почивка. *Les affaires du coeur*^[2] могат да бъдат много изтощителни, а и Пиер започна да се държи прекалено собственически. Както знаеш, трябва да се чувствам свободна, иначе се задушavam. Ако някога изобщо се ожения повторно, съпругът ми трябва да се съгласи, че ще прекарвам живота си така, както намеря за добре, а не като негов придатък. Странно е как мъжете не вярват, че наистина ги обичаш, докато не се съгласиш да удавиш самоличността си в тяхната собствена, нали?

Докато двете жени бавно се разхождаха или се возеха в карета, наслаждавайки се на пролетното слънце, често водеха подобни разговори за живота, любовта и мъжете. Много рядко посещаваха съседите на Силви. Но избягваха официалността на обичайните

покани. Състоянието на Уилоу им осигуряваше превъзходно извинение да отказват да ходят на гости и по приеми, които иначе Силви трябваше да посещава.

Селският живот се отразяваше добре и на Нели. Беше се сприятелила с извънредно дебелия готвачка на Силви, Мари, която беше във възторг, че има две жени, и двете enceinte, които се нуждаят от хранителните ѝ гозби.

Силви направи дискретно проучване в няколко отдалечени района за възможността да намери дом, където да отгледат бебето на Нели. За нещастие повечето от фермерските жени вече имаха прекалено големи семейства. Заради миналогодишната тифна епидемия те не искаха да се ангажират с отглеждането на детето.

— В най-лошия случай има сиропиталище недалеч отгук, от другата страна на Епърни — каза Силви на Уилоу. — За децата се грижат монахини. Отец Матиьо ми каза, че при определени условия, което без съмнение означава подходящо заплащане, приемат малки бебета, въпреки че обикновено взимат момичета по-големи от три години.

Подобно решение не допадна много на Уилоу.

— Не знам защо идеята за сиропиталището ми се струва противна — заяви тя, — без значение колко добре се грижат за децата в дома. Детето има нужда от родители, от дом. Има нужда от любов.

Силви сви рамене.

— Все пак не винаги е възможно в този живот всички тези нужди на децата да бъдат задоволени. Уилоу, искаш ли утре да отидем до женския манастир? Няма да ни навреди, ако видим мястото. Ако решим, че е приемливо, можем да го дадем на монахините.

До манастира имаше по-малко от час. Но не стигнаха по-далеч от портите му. Видът на големите сиви каменни постройки, високите стени и масивните железни врати, заключени срещу натрапниците, или пък срещу онези, които биха поискали да избягат, бяха повече, отколкото Уилоу можеше да понесе.

— Да си вървим у дома, Силви — рече тя, треперейки, въпреки топлината на следобедното слънце. — Не мисля, че бих могла да предложа на Нели да остави бебето си тук, дори и като последна възможност.

Силви се съгласи с нея.

— Определено не е много предразполагащо — кимна тя и нареди на кочияша да ги откара вкъщи. — Прилича на затвор.

Движението по тихите селски пътища беше спокойно и нито Силви, нито Уилоу не сметнаха за нужно да предупредят кочияша да кара по-бавно. Конете бързаха да се приберат в конюшните си и се движеха с добра скорост към Епърни, когато след един завой неочаквано се изправиха пред една преобърната каруца. Уилоу едва успя да зърне изплашеното лице на селянина, конете уплашено се дръпнаха назад, преобръщайки файтона, а самата тя политна върху твърдата настилка на пътя.

Почувства мигновена болка, преди да изгуби съзнание. Когато главата ѝ се проясни, първото нещо, което видя, беше преbledнялото лице на надвесената над нея Силви. Зад нея стояха селянина и кочияша, със зачервени потни лица, изглеждащи комични със загрижените си изражения.

— Добре ли си, *cherie*? *Mon Deux, quel desastre!*^[3] — извика Силви.

Уилоу бавно седна и понеже не почувства болка, отправи една разтреперана усмивка към Силви.

— Съвсем добре съм, уверявам те — заяви тя. — Не мисля, че ми има нещо повече от една-две драскотини.

Изправи се с помощта на кочияша. Виеше ѝ се свят, но не чувстваше някаква друга болка. Половин час по-късно каруцата и файтона бяха изправени. Изпратиха по пътя му изплашения фермер, а Уилоу, въпреки произшествието, възвърна цвета на лицето си и самообладанието си.

— Все пак мисля, че утре трябва да посетим господин доктора — каза намръщено Силви, докато помагаше на Уилоу да се качи отново на файтона. — При твоята напреднала бременност това падане може да ти се е отразило зле.

Лекарят на Силви, възхитителен дебеланко на име Гус, непрестанно я успокояваше. Каза, че можел да чуе биенето на сърцето на бебето със стетоскопа си и дори позволи на Силви да сложи ухо и да го чуе, така че и тя да се успокои.

— Все пак, добре ще е да си починете ден-два — предупреди той Уилоу, потупвайки я бащински по рамото. — Никой не може да бъде постоянно внимателен, нали, уважаема госпожо?

Въпреки че от падането нямаше никакви последици, освен малките драскотини на ръката и на крака ѝ, там където се беше ударила в земята, Силви предложи, че биха могли да заявят, че има някакви усложнения и по този начин да отложат връщането ѝ вкъщи за известно време.

— Определено не бързам да си вървя — призна с усмивка Уилоу.

На тази малка измама най-силно се зарадва Нели. Тъй като скоро щеше да ражда, тя все по-малко и по-малко желаше да даде на света детето на Франсис. И Уилоу, и Силви знаеха, че тя постоянно има нужда да бъде успокоявана. Сега вече настояваше да уредят с отец Матийо да вземе бебето веднага след раждането му и да го отнесе в манастира. Уилоу ѝ описа сиропиталището, но не успя да я разубеди. Очевидно никога нямаше да изпитва любов към този плод на изнасилването ѝ.

— Не можем да я виним — сухо рече Силви. — Остави подробностите на мене, Уилоу, тъй като тебе явно те разстройват. Ще уредя всичко.

Може би за щастие, братовчедката Люсиен не се чувстваше достатъчно добре, за да става от леглото си и не знаеше за заговорите, които се организираха под покрива ѝ. Доктор Гус беше споменал на Силви, че трябва да е готова за най-лошото, като се има предвид състоянието на майка ѝ.

— Тя не е млада жена, баронесо — каза той — и при нейната възраст не мога да дам големи надежди за възстановяване от туберкулозата, която я измъчва. Отказа да отиде в санаториум в планините, където би имало някакъв шанс да се излекува. Каза, че предпочита да умре в леглото си. Не знам дали не трябва да добавите и вашата убедителност към моята.

Силви се възпротиви. Знаеше колко е взискателна майка ѝ и колко щеше да намрази чуждата обстановка в санаториума.

— Тук поне има собствени слуги, собствена медицинска сестра, всичко около нея ѝ принадлежи — отвърна тя на доктора. — Щом това е желанието ѝ, трябва да я оставя да умре тук, където се чувства спокойна.

Къщата беше достатъчно голяма, за да побере под един покрив и двете групи хора, без да си пречат. Докато старата дама се приближаваше към смъртта, Уилоу и Нели се приближаваха към

времето, когато щяха да дадат нов живот на света. При всекидневните си посещения при майката на Силви доктор Гус наблюдаваше и Уилоу. Безпокойството му относно нейното състояние нарастваше. В крайна сметка призна на Силви, че се бои, че може би бебето на Уилоу е получило някакви увреждания при падането от файтона.

— Не мога да чуя много ясно сърцето му — рече той. — Страхувам се, че трябва да сме готови за възможността не всичко да е наред с бебето. Баронесата не трябва да пътува следващата седмица. Пътуването може да влоши положението.

— Трябва ли да ѝ го кажа, господин докторе? — попита загрижено Силви.

— Неприятностите могат да станат още по-големи, ако майката е неспокойна — предположи доктор Гус. — Можем ли да избегнем подробностите и само да ѝ кажем, че трябва да почива през последния месец? Дори всичко да беше наред, не бих препоръчал да предприема дълго пътуване в осмия месец.

Междувременно Роуел се беше завърнал от едно много приятно пътуване до Южна Франция. Не се зарадва много, когато получи телеграмата на Силви, която го информираше, че докторът е препоръчал Уилоу да остане в замъка до раждането на детето. Отлагайки задачите си, той изпрати телеграма, че на следващия ден тръгва за Франция. Почувства голямо облекчение, когато Силви му изпрати втора телеграма, в която казваше, че пристигането му толкова време преди раждането може да накара Уилоу да заподозре, че има нещо нередно. „Не искаме да я тревожим“, беше добавила искрено Силви.

„Моля, уведомете ме, когато наближи раждането“, отговори Роуел, възхитен, че може да отложи визитата. Така поне щеше да успее в началото на май да се наслади на началото на Сезона, преди задълженията му да го откъснат от удоволствията.

Уилоу не се чувстваше съвсем добре. Научи с облекчение от Силви, че Роуел е отложил пристигането си. Тормозеше я непрестанна тъпа болка в корема, която дори успокоителните на доктор Гус не можеха да облекчат. Силви се опитваше да се държи весело, като разговаряше с нея все едно, че всичко е наред. Дори купи пелени за бебето, за да поддържа измамата.

— Каквото не ни е нужно, ще свърши работа на бебето на Нели — весело заяви тя на Уилоу, отваряйки кутия след кутия с детски принадлежности.

Но доктор Гус се оказа прав в предположението си, че не всичко е наред с бебето на Уилоу. Вечерта на трети юли раждането започна и четири часа по-късно Уилоу роди мъртво момченце.

Силви събщи със сълзи на очи новината на изтощената майка. Опитва се да я успокои, като я галеше по влажните коси, които се бяха спуснали над челото ѝ, но знаеше, че нищо не може да компенсира това ужасно разочарование.

Уилоу лежеше, подпряна на възглавниците, а очите ѝ бяха сухи, защото скръбта и чувството ѝ за загуба бяха прекалено силни за сълзи.

— Може би Бог ме наказва, защото в началото казвах, че не желая това бебе — каза тя с тих, печален глас. — Мислех, че няма да мога да го обикна, защото е дете на Роуел. Но след това, Силви, в деня, в който почувствах, че то се движи в мене, разбрах, че го искам. Повече от всичко на света исках друго дете, може би момиче, което да замени Оливър, когато отиде в интернат. О, Силви, какво да правя сега?

Протегна ръце нагоре в безмълвен зов, но знаеше, че няма лек. Бебето ѝ беше мъртво.

---

[1] Très ennuyée — много досадена (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Les affaires du Cœur — сърдечни истории (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Mon Deux, quel desastre — Боже мой, каква беда! (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА ЮНИ — ЮЛИ 1903 ГОДИНА

В таванската стая, високо над спалнята на Уилоу, доктор Гус още веднъж участваше в появата на ново дете на света. Докато заедно с акушерката се мъчеха над гърчещата се жена, той се питаше дали тези усилия отново няма да завършат с нещастие. Вече знаеше, че клетата жена е била изнасилена, и че тя се ужасява от мисълта, че ще роди това дете. Следователно не беше изненадващо, че тя се бореше толкова отчаяно срещу раждането. Той разбираше, че за Нели самият процес е един болезнен спомен за начина, по който беше забременяла. Болката беше също толкова жестока, насилствена, немилостива.

Изминаха девет часа, преди акушерката да подаде на изтощената майка плачещото бебе. Нели извърна лице, а очите ѝ отразяваха омразата ѝ към него — живото свидетелство за срама ѝ.

— Ще опитаме отново, след като поспи — каза доктор Гус, докато акушерката слагаше бебето в дървената люлка, разположена до леглото. — Ако продължава да плаче, можете да му дадете една-две лъжички подсладена вода.

Слезе с уморени стъпки по стълбата, за да съобщи за възникналата трудност на Силви.

— Мадам, ще съм ви признателен, ако направите каквото можете, за да убедите младата жена да се погрижи за бебето си — рече той. — Но се боя, че няма да бъде лесно. Детето е здраво, *grace a Dieu*^[1], но не мога да кажа колко време ще издържи без храна.

Силви се почувства раздвоена дали да съобщи за тази нова беда на Уилоу. Бяха изминали двацет и четири часа, откакто Уилоу роди мъртвия си син и акушерката загрижено говореше за това, че е възможна появата на млечна треска.

Скръбта на Уилоу беше пълна. Лежеше безмълвно, със затворени очи и отказваше да разговаря дори със Силви, като мълчаливо се оставяше на грижите на акушерката, без да се оплаква, без да се съпротивлява.

— За нея не е добре да сдържа скръбта си — заяви разтревожено докторът. — Онази млада жена горе поне си поплака на воля.

— Докато бедното малко дребосъче, което роди, умира от глад — горчиво възкликна акушерката, тъй като изпитваше естествена обич към малките си пациенти.

Мари, готвачката, подхвърли на Силви решение, за което може би нямаше да се досетят.

— Едната майка е болна, защото има твърде много мляко, а няма бебе, което да храни; другата е болна, защото не се съгласи да нахрани бебето си. Божията воля, госпожо баронесо, е живота бебе да се даде на милейди да го нахрани — рече тя с простодушна селска практичност.

Шокираната Силви заяви, че предложението е изключително неподходящо и че би било съвсем различно, ако на слугинята на Уилоу ѝ се налагаше да кърми детето на господарката си.

— Не можем да искаме от една дама да кърми детето на прислужницата си, Мари — възрази твърдо тя.

И все пак бебето на Нели бавно умираше от глад. Не можеше да се справи с кравето мляко, което му предлагаше акушерката, а търсенията на доктора в околността за подходяща кърмачка измежду фермерските жени се провалиха.

— Всъщност има няколко жени, които наскоро са раждали — каза той на Силви, — но се страхувам да дам детето на някоя от тях, тъй като всичките са боледували миналата години от нещо подобно на тиф. Може би техните деца имат имунитет, но не и това бебе.

Силви реши да се посъветва с Уилоу. След като всичко останало се бе провалило, лошите новини подействаха на Уилоу като тласък да проговори.

— Защо ме питаш какво трябва да се направи? — отвърна тя горчиво. — Разбира се, че съжалявам за Нели... и за бебето, но може би ще е по-добре, ако умре, след като тя не го обича.

Досега Силви се държеше внимателно и със съчувствие към ограбената си приятелка. Но сега се разгневи отвъд всяка граница.

— Как можеш да го кажеш, *cherie*? — попита тя с обвиняващ глас. — Точно ти! Толкова ли е маловажен за теб животът на другите, та можеш само да скърбиш за своята загуба? Не мислех, че си толкова безчувствена!

Изражението на Уилоу се промени. Втренчи се в Силви във внезапен пристъп на срам.

— Не исках да бъда жестока — каза тя. — Но, честно казано, не мога да се заставя да изпитвам съжаление за някого друго, освен за себе си, колкото и егоистично да звучи това. Във всеки случай, Силви, докато лежа тук, в леглото, не бих могла да сторя нищо.

Силви избухна в неочаквана възбуда.

— Можеш да дадеш на бебето възможността да живее — рече тя настойчиво. — Можеш да го храниш, Уилоу, докато не открием кърмачка...

Уилоу я погледна с голяма изненада.

— Нели трябва сама да го нахрани — бързо отвърна тя.

— Не може, дори и да иска — възрази Силви. — Мъките на нейното изпитание се оказаха твърде силни за нея и тя няма мляко. Дори не е виждала детето. Наложил се да преместим люлката от нейната стая, тъй като се страхуваме да не нарани бебето.

Лицето на Уилоу омекна.

— Бедната ми Нели! — промърмори тя.

— Нели ще се възстанови! — остро рече Силви. — Но не и бебето, освен ако не му помогнеш. Толкова много ли се иска от тебе? Не би могла наистина да желаеш смъртта му, само защото и твоето дете е умряло.

Уилоу се поколеба, преди да отговори. Колебанието ѝ се проточи толкова дълго, та проникателната Силви усети, че е казала достатъчно.

— Помисли малко, Уилоу, та there. Ще дойда да те видя по-късно и ще ми кажеш какво си решила.

Един час по-късно Силви наблюдаваше как акушерката мие и преоблича бебето в чисти пелени. Червенината от раждането беше изчезнала от лицето на малкото момиченце и се виждаше деликатно бялата му кожа, а тъмните му синьо-сиви очи изглеждаха прекалено големи за толкова малко личице. Главата му беше увенчана с корона от коприненомека, светлокафява коса. Момиченцето беше забележително красиво.

— А сега ми го дай — нареди Силви на акушерката, а сърцето ѝ нервно се разтупка, докато поемаше детето. — И се погрижи никой да не ни безпокои поне за половин час. Разбра ли?

Когато Силви застана до леглото ѝ с детето на ръце, Уилоу спеше. Повика я тихо. Тя отвори очи веднага, без да осъзнава какво става. Виждайки детето в прегръдките на Силви, протегна ръце, за да го вземе. Преди да се събуди напълно, детето лежеше в скута ѝ.

— Не! — прошепна тя. — Не, Силви, не го искам. Искам си моето бебе. Искам си моето собствено... — от очите ѝ бликнаха сълзи, щом бебето започна да търси с уста към нея.

Инстинктът на бебето беше по-силен, отколкото можеше да си представи Силви. Усещайки за първи път топлината и мекотата на женските гърди, момиченцето обърна лице към източника на живота, а малките му устица в безпомощен глад затърсиха храната, от която се нуждаеше.

По бузите на Уилоу се стичаха сълзи. Безпомощно премести поглед от Силви към бебето и след това безмълвно разкопча нощницата си. Когато кърмеше Оливър, имаше известни затруднения с поставянето на наедрелите си зърна в устата му. Отне ѝ известно време преди да навикне да го храни. Но това бебе изглежда, че не се нуждаеше от помощта ѝ. Малката гладна уста сама намери онова, което търсеше.

Силви с мъка прикри задоволството си, докато Уилоу беше напълно погълната от заниманието си. Отдалечи се и седна в креслото под прозореца, мълчалива, замислена. Уилоу се надигна в поизправено положение. Изминаха десет минути, преди някой да каже дума. Уилоу премести бебето на другата си гърда и рече:

— Разбери, Силви, само този път! Не мога да нахраня това бебе отново.

Силви не възрази, тъй като очевидното внимание, с което Уилоу се занимаваше със задачата си, противоречеше на думите ѝ.

— Разбирам те — отвърна тя. — Но не е ли хубаво бебе, Уилоу? Толкова ми напомня за малкия Оливър. Косата му беше точно същия цвят, нали? Чудя се, какво ли би казал Роуел, ако беше тук. Детето очевидно прилича на него.

Уилоу кимна, само наполовина обръщайки внимание на забележката на Силви. В стаята беше тихо и за първи път след нощта, изминала в усилия, се чувстваше мирна атмосфера. Като че ли тя, Силви и бебето бяха обвити в някакъв техен свят.

— Оливър ще се разочарова, когато му кажа, че няма да има нито брат, нито сестра — промърмори тя. — Обещах му, че скоро след като се върна от Франция, ще си има братче или сестричка.

— Боя се, че Роуел може да му е казал, че ще му донесеш брат или сестра от Франция — небрежно подхвърли Силви. — Или пък Тоби му е казал. Между другото, Уилоу, има писмо от Тоби. Поне така мисля, понеже почерка на плика не прилича на писането на Роуел. Не мислиш ли, че трябва да телеграфирам на Роуел? Не можем повече да отлагаме.

Уилоу я погледна неспокойно.

— О, не, Силви, не още. Още ден-два са без значение. Знаеш, че не искам да идва тук. Имам нужда първо... да се приспособя. Все още не искам да го виждам.

— Много добре, ще изчакаме още един-два дни — отвърна Силви, доволна, че разговорът се насочва в желаната от нея посока. И тя, и докторът бяха дълбоко загрижени за душевното състояние на Уилоу. Още предишния ден доктор Гус беше споменал за опасностите на меланхолията, заплашваща Уилоу, като последица от трагичната смърт на детето ѝ. Загрижеността му беше още по-голяма, поради факта, че тя вече веднъж беше изгубила едно дете и беше преживяла едно помятане.

— Чувствителните жени твърде лесно започват да изпитват вина и да се самообвиняват, когато се повтарят подобни ситуации — обясни той на Силви. — Знам един случай, при който се стигна до самоубийство, така че трябва да вземем всички предпазни мерки.

Силви си помисли, че в момента Уилоу не изглеждаше ни най-малко склонна към мисли за самоубийство, наблюдавайки я как взема на ръце заспалото дете и нежно започва да го люлее. На лицето ѝ беше изписано пълно спокойствие.

— Дай ми бебето — каза Силви, като се приближи бързо до леглото. — Изпълни дълги си, Уилоу, и не очаквам нищо повече от теб. Благодарна съм ти за помощта.

Усети зле прикритата неохота, с която Уилоу ѝ подаде бебето. Силви съзнателно остави главата му да се отпусне назад върху ръката ѝ.

— Внимавай, Силви! — инстинктивно извика Уилоу. — На тази възраст бебетата все още нямат вратни мускули. Трябва да поддържаш

главата му...

Преструвайки се на безразлична, Силви напусна стаята. Остави детето в креватчето му и веднага отиде да поговори с доктора.

— Доктор Гус, може би планът ми ще ви се стори неморален, когато ви го разясня — започна тихо тя, — но искам да ме изслушате. Мога ли да съм сигурна, че никога няма да повторите разговора ни?

— Считайте, че сте в изповедалнята, госпожо баронесо — бързо отвърна мъжът.

Въпреки това остана силно изненадан, когато Силви му разказа за намерението си да убеди английската милейди да вземе бебето на прислужничката си и да го приеме като свое собствено.

— Естествено, доктор Гус, аз бих могла само да окуража това, ако баронесата наистина го желае. Но мисля, че ще се съгласи. Има майчински инстинкт, който надделява над всичките ѝ останали чувства. Силно желаше собственото си бебе и всички в семейството очакват, че ще се завърне в Англия с дете. Бебето на Нели може да се окажа чудесен заместник.

— Но то е дете на слугинята ѝ — промърмори неспокойно докторът. — Не можете да очаквате от баронесата да се грижи за него като за свое дете.

Силви пое дълбоко дъх.

— Осъзнавам класовите различия толкова добре, колкото и вие, докторе. Но вие, за разлика от мене, не знаете кой е бащата на детето. Мога да ви уверя, че това бебе има същите права да бъде отгледано като дама от добро потекло, както всяко друго незаконородено дете на благородник.

— Но слугинята... истинската майка? — успя да прошепне докторът. — С нея какво ще правим?

— Ще ѝ кажем, че детето ѝ е умряло. Нели няма да се обезпокои. Всъщност подобна новина би била облекчение за нея. В Англия има годеник, който я очаква, за да се ожени за нея. Той също ще изпита облекчение.

— А съпругът ѝ — съпругът на милейди? — заекна докторът.

— Вероятно и той ще почувства облекчение — тихо рече Силви.

Ни най-малко не изпита смущение, докато заблуждаваше добродушния стар доктор. Смущението му най-вероятно беше предизвикано от предположението, че Роуел е бащата на бебето на

Нели, което не беше напълно невероятно, както докторът добре знаеше. Единствената му изненада се дължеше на факта, че Уилоу желае да осинови копелето на съпруга си. Но все пак Уилоу не беше францужойка и докторът с лекота можеше да припише странното ѝ поведение на лудостта на английския характер.

— Умолявам ви, доктор Гус, обмислете плана ми внимателно — продължи Силви. — Може би ще се окаже неприемлив за баронесата. Ще говоря отново с вас, след като си изясня чувствата ѝ.

Силви осъзнаваше необходимостта Уилоу наистина да поиска бебето, след като кроеше от плана ѝ да има някаква полза. Уилоу все още беше слаба след раждането и беше важно да разбере истинските ѝ чувства. Силви реши да не ѝ даде бебето, когато дойде времето за следващото хранене. Седна до леглото ѝ, като се преструваше, че не забелязва колко често погледът на Уилоу се отправя към позлатения часовник, поставен върху полицата над камината или колко често обръща очи към вратата при звука на стъпки. Най-сетне Уилоу не издържа на неизвестността.

— Бебето? — рече тя предпазливо. — Добре ли е? Нахраниха ли го?

— Доколкото знам — отвърна умишлено неясно Силви. — Мисля, че акушерката се опитва да го нахрани с краве мляко. Може би този път детето ще успее да го приеме. Последния път му прилоша...

Пред следващите няколко минути в стаята не се чуваше друг звук, освен тиктакането на часовника. Накрая Уилоу каза:

— Сега вече е сигурно, че бебето... умира, нали?

— Наистина не знам, Уилоу. Вероятно не. Но всъщност предполагам, че ако умре, ще бъде по-добре за всички ни, както каза самата ти. В края на краищата какво бъдеще го очаква в онова ужасно сиропиталище?

Отначало Силви не можа да разбере Уилоу, която започна да говори с дълбок, дрезгав глас. След това долови думите ѝ, накъсани от ридания:

— Не мога да го оставя да умре, Силви. Моля те, кажи на акушерката да ми го донесе!

Силви си наложи да остане седнала.

— Но, Уилоу — възрази тя, — ако продължаваш да го храниш редовно, ще привикне към теб и тогава...

— Дай ми го! — извика гневно Уилоу. Дръпна нощницата си и посочи към гърдите си. — Нуждая се от бебето точно толкова, колкото и то от мене — извика тя. — Не мога да лежа тук, докато то се бори за живота си някъде в тази къща. Дай ми го, Силви, моля те!

Силви не се нуждаеше от ново подканване. Щом се върна с бебето, нетърпеливото изражение върху лицето на Уилоу беше достатъчно да я убеди какво да прави по-нататък. След като беше взела решението, тя остави Уилоу сама с бебето и се изкачи по стълбите до мансардата. Нели лежеше с лице към стената, а подносът с храната стоеше недокоснат до нея.

— Нели — рече Силви с остър, но не нелюбезен глас, — няма нужда повече да криеш лицето си. Твоето бебе е мъртво. Разбираш ли ме? Можеш да станеш веднага, щом се почувстваш достатъчно силна и да се заемеш с нормалните си задължения, все едно че нищо не се е случило. Детето ти вече не съществува. *Сега вече нямаш бебе.*

Нели бавно се обърна към посетителката си, а на измъченото ѝ лице се изписа объркване.

— Мъртво? — повтори тя. — Бебето е умряло?

— Боя се, че да — твърдо заяви Силви. — Раждането беше трудно, Нели, и макар докторът да се постара, не можа да спаси живота му. Така че трябва да забравиш за него. Все едно че никога не си имала дете. Сега трябва да помислиш за господарката си. Все още е много слаба от раждането на малкото си момиченце и би искала да си край нея.

Цветът на бузите на Нели започна да се възвръща.

— О, мадам — извика тя, — чувствам се толкова объркана. Мисля, че чух докторът да казва, че господарката има момченце. Но не обърнах внимание, понеже бях толкова разтревожена! Чувствам се толкова лоша — да не искам собственото си бебе! Мислите ли, че съм зла, мадам, защото се радвам, че е мъртво? Не бих могла наистина да го искам, нали?

— Не мисли повече за това, Нели — тихо каза Силви. — Всичко свърши. Дори не говори за него. Никой друг в Рошфорд, освен твоя Хари, не знае, че си била бременна. Баронът не знае, нали? Скоро ще дойде, за да отведе тебе и господарката ти вкъщи и искам да си достатъчно добре, за да се грижиш за нея по време на пътуването. Тя се нуждае от теб.

Върху простоватото лице на Нели се изписа усмивка.

— Вече съм достатъчно добре. Сигурна съм — отвърна тя. — Стоях в леглото, само защото не исках да стана и да погледна света в лицето. Но всъщност съм съвсем добре.

— Все пак ще останеш в леглото, докато доктор Гус не ти каже, че можеш да ставаш — заповяда Силви. Потупа ръката на Нели. — Радвам се, че се чувстваш по-добре.

— О, мадам — извика Нели, — аз съм толкова... — зная, че е лошо, но се радвам толкова много, че детето ми е мъртво, че не бих могла да се преструвам. Не и пред вас, мадам.

Така че решението беше взето — все едно, че наистина беше Божията воля, мислеше си Силви, докато гледаше как Уилоу се държи все по-собственически с осиновеното бебе и започва да говори на акушерката, като че ли беше нейно дете.

— Не е ли време да нахраня детето си? — питаше тя. Или: — Как спа снощи бебето ми?

Докторът гледаше Силви с известна доза смущение.

— Трябва да призная, че предчувствията ви се оправдаха, госпожо баронесо — рече той, като се почеса по главата. — Все пак аз далеч не съм доволен от измамата, която трябва да упражним срещу барон Рошфорд. Осъзнавате ли, че трябва да фалшифицирам свидетелството за раждане и че по този начин ще сторя криминално престъпление?

— Всъщност не бях се замисляла — отговори искрено Силви. — Мислите ли, че при тези обстоятелства най-простото ще е да забравим за свидетелството? Баронът ще предположи, че то е на съхранение в жена му, а аз ще ѝ кажа една малка невинна лъжа — че е в мене. Между нас казано, много ще е удобно да се „изгуби“. — Какво ще кажете, доктор Гус?

— Но все пак няма да мога да се изповядам в петък, ако ми се наложи да излъжа барон Рошфорд — рече с нещастен вид докторът.

— В такъв случай е време да вземете малко отпуск, нали? — предложи спокойно Силви. — По това време на годината в Южна Франция е много приятно. Бих предложила две или три седмици в Монте Карло, доктор Гус — разбира се, на мои разноски. Нуждаете се от почивка.

Доктор Гус кимна, при все че изражението му остана разтревожено.

— А слугите, мадам? — попита той загрижено. — Нужно е само някой от тях да каже една дума на слугинята или на барона...

Силви се усмихна безгрижно.

— Доктор Гус, не ме ли предупредихте за душевното състояние на госпожа баронесата? Ще кажа на слугите, че английската милейди страда от халюцинации и че сте ми признали, че ще е опасно за нея, ако някой опровергае твърдението ѝ, че бебето е нейно. Прислужницата Нели не знае нито дума френски, така че общуването ѝ със слугите ще бъде практически невъзможно.

Със значителна неохота, да не кажем опасения, докторът най-накрая беше убеден, макар и пряко съвестта си. Съгласи се, само защото Силви успя да го убеди, че планът ѝ е от полза за всички, замесени в него.

Не беше лесно да бъде убедена и Уилоу.

— Веднъж вече скроих на Роуел една ужасна измама относно раждането на Оливър — рече тя на Силви, докато двете се разхождаха из градината на Шато в деня преди очакваното пристигане на Роуел. Буташе малка детска количка, в която спеше бебето.

— Тогава какво от това, че ще го измамиш още веднъж? — отвърна Силви. — Трябва ли отново да ти казвам, Уилоу, че бебето си е на рода Рошфорд? Нещо повече, Роуел едва ли много ще се интересува от едно момиче. Чувала съм го да казва, че не желае дъщери, а само синове.

— Роуел е възпитан от Grandmère да вярва, че момичетата във фамилията са ненормални. Поне това ще опровергае теорията му и ще подкрепи възгледите на Тоби — замислено отбеляза Уилоу.

Силви кимна.

— Ако не ме лъже предчувствието, след като веднъж установят нормалността на бебето, повече няма да се занимават с него. Това, което трябва да имаш предвид, Уилоу, е, че ако Роуел узнае истината, никога не би ти позволил да задържиш детето на Франсис.

— Вече никога няма да се разделя с него. Ще го задържа. Ще го нарека Алис — на баба му — заяви Уилоу, гледайки с любов спящото бебе. — Толкова е хубаво, нали, Силви? Мисля, че името му подхожда. Второто му име ще бъде Силви, на теб, ако не възразяваш.

— Луда си по нея, нали? — забеляза с усмивка Силви.

Уилоу кимна, а очите ѝ станаха сериозни.

— Странно е, Силви, но вече наистина започвам да забравям произхода на детето. Толкова кратко държах собственото си бебе в ръцете си и сега, когато гледам как Алис се храни от гърдите ми, се чувствам като че ли държа детето, което сама съм родила. Трябва да си напомням, че то не е наистина...

— Не, Уилоу, не го казвай — прекъсна я Силви. — Трябва да го забравиш, а също и аз. Нели не се съмнява, че нейното бебе е мъртво и че Алис е твое дете. Роуел също няма да има съмнения, нито пък Grandmère. Само ако ти изпитваш и най-слабото съмнение, че би могла да обичаш това бебе като твое собствено, трябва да преразгледаме това, което правим. Изпитваш ли някакви съмнения в това отношение, Уилоу?

На лицето на Уилоу се изписа нежност.

— Как бих могла да се съмнявам в любовта си към него? То се нуждае от мене. Снощи се разплака, щом я дадох на акушерката. Мисля, че наистина иска да стои при мене. Радвам се, че акушерката утре си отива. Сега вече мога да сложа бебешкото кошче на малката Алис в моята стая.

„И така, за добро или лошо, делото е сторено“, помисли си Силви. Беше променила живота на трима души — на Уилоу, на Нели и на бебето. След време може би и други хора щяха да се окажат замесени. Но не чувстваше вина — само радост от очевидното щастие. Нели вече беше на крака и отново се смееше и пееше, докато работеше. Интересът ѝ към бебето на Уилоу беше само повърхностен, както към Оливър, и не проявяваше никакви майчински влечения към него.

Единствено Роуел показва известно разочарование — само защото жена му беше родила дъщеря, вместо втори син. Прояви учтиво внимание към появата на детето, съгласи се че е много хубаво бебе и изглежда в превъзходно здраве, но не и някакъв истински интерес, както и бе предвидила Силви. Изразяваше нетърпение да си тръгват.

— Уилоу, нямаше те в Рошфорд повече от три месеца — настоя той — и слугите излизат извън контрол. Grandmère не е достатъчно добре, за да се занимава с тях и те се възползват от положението. Моля

те, нареди на Нели да опакова багажа, веднага щом е възможно, така че да можем да отпътуваме утре.

Тъй като майката на Силви беше много болна, тя не можеше да я изостави и да отиде в Париж, както желаше. Прегърна Уилоу и ѝ каза колко много ще ѝ липсва в Шато д'Орбе.

— И ти ще ми липсваш, Силви — рече Уилоу, а от очите ѝ избликнаха сълзи. — Разбира се, копнея отново да видя малкия Оливър... — „а и Тоби“, помисли си тя, усещайки внезапно отчаяна нужда да види усмихнатото му, асиметрично лице, — а толкова ми се иска да дойдеш с мен, Силви. Сега си ми като сестра. Не мога да ти кажа колко съм ти признателна.

Но Силви прекъсна благодарностите ѝ.

— За мене е достатъчно, че си тръгваш щастлива — рече просто тя, докато махаше за довиждане от перона на гарата в Епърни.

Влакът набра скорост и бебето се разплака. Като че ли то също беше тъжно от раздялата с добросърдечната францужойка, която, без то да знае, беше му дала нов живот и предана майка.

— Тихо, бебчето ми! — тананикаше Уилоу, като люлееше детето. — Отиваме си у дома, моя малка Алис.

Отегчен от пътуването с влака, Роуел погледна към Уилоу, която беше отблъскващо погълната от новата си рожба. Считаше, че поведението ѝ малко се отличава от това на селянките, с постоянното ѝ настояване да надзирава всяка подробност от грижите за Оливър. Но тогава беше склонен да забрави истинския ѝ произход. Въпреки голямото си богатство, Уилоуби Тетфорд беше се издигнал сам и ако не беше състоянието му от инвестициите в американските железници, щеше да остане на долното ниво на средната класа.

Все пак човекът беше успял да отгледа дъщеря си с всички външни белези на една дама от забележителна класа. Изтънченият говор и поведението на жена му бяха онези качества, заради които се беше оженил за нея, освен финансовите съображения. Тя беше забележително красива, но по някакъв студен, възвишен, самовгълбен начин, който не успяваше да запали огъня в кръвта му, както правеха малката мис Сомнерс и пламенната Джорджина.

„Дали сексуалните апетити на мъжете са въпрос на навик?“, запита се той, спомняйки си сервитьорките, певиците и прислужничките, на които се беше наслаждавал в младостта си, преди

да срещне Джорджина. Все пак, ако Пелам решише, че една млада жена е привлекателна, за него нямаше значение от каква класа произхожда. Единствено брат му, Тоби, изглеждаше необичайно придирчив във вкусовете си, тъй като никога не беше се възползвал от слугините и не беше висял пред вратите им, както бяха правели самият той и Пелам на млади години.

„Тоби трябваше да се ожени за Уилоу“, проблесна внезапно интуицията в Роуел. Приличаха си — интелектуалци, които четяха книги за развлечение и се занимаваха с такива въпроси, като експлоатацията на бедните от индустрията. Уилоу беше вечно заета с болните и нуждаещите се в Хавърхърст, докато при нейното положение можеше да се забавлява, както правеха другите жени от познатите им семейства. Що се отнася до Тоби, той беше глупаво погълнат от желанието си да открие някаква медицинска тайна, която щеше да излекува човечеството от болестите му.

Роуел въздъхна. Влакът приближаваше предградията на Париж. Щеше да се наложи да наеме хамали, за да пренесат целия багаж на жена му и на детето до някой фиакър и след това да се придвижат от едната гара до другата. Поне беше запазил каюти за всички за кораба през Ламанша и Питърс щеше да ги чака с файтона в Дувър. Дано да се беше сетил да докара и каручката, за да пренесат планината от багаж, която жена му изглежда беше сметнала за нужно да вземе с нея във Франция.

— Не можеш ли да накараш детето да спре да плаче — хладно рече той. — Звукът е донякъде дразнещ.

Уилоу го погледна с безстрастно лице.

— Само ако го нахраня, Роуел. Гладно е.

— Тогава ще трябва да почака — изчерви се Роуел. — Нямам желание да присъствам на подобна процедура. Трябва да му намериш кърмачка, Уилоу. Мислех, че си по-загрижена за фигурата си.

Уилоу отвори уста, за да му отвърне, но тутакси я затвори. Не искаше да спори с Роуел пред Нели, дори и Роуел да се въздържеше от критики пред една слугиня. Освен това, мнението му наистина беше от малко значение. Не можеше да й забрани да нахрани бебето си, ако пожелаеше.

Залюля нежно бебето, опитвайки се да го успокои. Щом бебето изпадна в лека дрямка, Уилоу въздъхна. Трябваше да не негодува

срещу поведението на Роуел към този нов член на семейството. Колкото и незначителен да беше фактът, че Алис не му беше истинска дъщеря, все пак не можеше да очаква от него да проявява естествени бащински чувства. Обстоятелството, че тя се чувстваше майчински настроена към детето, докато Нели изобщо не проявяваше подобни наклонности, не можеше да промени истината. Сега Алис беше нейно бебе, нейна отговорност и ако Роуел се отрече от нея, нямаше да успее да я задържи.

„Не се безпокой, малка Алис, помисли си тя. Оливър и Тоби ще те обикнат така, както и аз.“

За това в ума ѝ нямаше и най-малкото съмнение.

---

[1] grase a Dieu — да благодарим на Бога (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ЮЛИ — ДЕКЕМВРИ 1903 ГОДИНА

Завръщането на Уилоу в имението Рошфорд с новото бебе остана почти незабелязано, тъй като по време на краткото отсъствие на Роуел, нещастният Рупърт беше опитал да сложи край на живота си.

Grandmère беше извън себе си. От тирадата, с която ги посрещна, Уилоу незабавно разбра, че причината беше не скръбта пред възможната трагедия, а гнева от едва избегнатия скандал.

Уилоу остави Алис в детската стая на грижите на Пейшънс, бързо смени пътния костюм с удобна домашна рокля и се насочи към лабораторията на Тоби, тъй като знаеше, че от него може да получи свързан и обстоен разказ на събитията.

Милото лице на Тоби беше набраздено от безпокойство, докато придръпваше едно кресло, за да я настани по-удобно.

— Схванах много малко от тирадите на Grandmère — тихо каза Уилоу. — Но разбрах, че Рупърт е извън опасност и че няма да умре.

Тоби се намръщи.

— Ще се оправи, Уилоу... физически. Но изобщо не съм сигурен за умственото му състояние. Както можеш да си представиш, умствената му нагласа е била доста отчаяна, за да прибегне към подобно нещо и не виждам разрешение на проблема му.

Уилоу прехапа устната си.

— Но защо го е направил, Тоби? Какво се е случило? Нещо свързано с Ейдриън ли?

Тоби кимна.

— Аз съм виновен, че не наблюдавах по-внимателно Рупърт, докато те нямаше, Уилоу. Очевидно по някое време през пролетта фантазията на Ейдриън е била обсебена от някое от селските момичета. Рупърт разбрал това, но отначало само се натъжил и започнал да пише патетично писма до Ейдриън с молба да не го изоставя. Но не изпратил ни едно от дузините писма, съдържащи поеми на Оскар Уайлд, които явно е искал да посвети на Ейдриън. И преди два дни... се случи.

Погледна неспокойно към Уилоу, чувствайки се несигурен дали да ѝ разкаже цялата неприятна история. Но осъзна, че рано или късно тя сигурно щеше да научи фактите и предпочете да ги узнае от него такива, каквито бяха наистина.

— Рупърт се опита да се обеси — тихо продължи той. Като чу как Уилоу изохка, бързо добави: — За щастие прислужникът му се качил в стаята му, за да вземе няколко палта, които се нуждаели от почистване. Успял да свали Рупърт, преди... преди да стане твърде късно. Изпратихме веднага за Форбс и освен значителните наранявания по гърлото на Рупърт и временната загуба на гласа му, не е чак толкова зле за подобно изпитание. Разбира се, ужасеният прислужник веднага отишъл да съобщи на Датън, който незабавно информирал Grandmère. Така че тя първа отишла в стаята му и открила писмата, които прочела, след което ми ги изпрати с нареждането да ги изгоря. Старият Форбс и слугите се заклеха да пазят тайна. Докторът е на шейсет и пет години и шокът е доста силен и за него — Ейдриън му е син.

— Бедният човек! Но най-вече бедният Рупърт! — тихо възкликна Уилоу. — Сигурно си страдал, че неизказаната беда е стигнала толкова далеч.

Тоби въздъхна.

— Grandmère настоява Ейдриън да бъде изпратен надалече от Хавърхърст. Беше достатъчно глупава да го каже и на Рупърт и той ми разкри, че ако Ейдриън си отиде, отново ще опита да сложи край на живота си.

— Ейдриън Форбс влюбен ли е в онова момиче от Хавърхърст? — замислено попита Уилоу.

Тоби поклати глава.

— Нямахте да предположиш подобно нещо, ако го познаваше по-добре, Уилоу. Отидох, така да се каже на крака, за да видя сам как стоят нещата и съм ужасен от лекомислието на младия мъж. Не проявява ни най-малък интерес към момичето. Забавлявал се е с нея, защото е бил отегчен. Тайният характер на срещите му с Рупърт били голяма досада, рече той, но по-важното е, че Рупърт от години обещавал, когато стане на трийсет години, да отведе Ейдриън в чужбина, за да започнат заедно нов живот. Ейдриън знае, че миналия декември беше трийсетия рожден ден на Рупърт и не му повярвал,

когато Рупърт му казал, че ще му трябват поне шест месеца, за да разбере размера на частта от семейния фондов капитал, с която разполага. Решил, че Рупърт го мами. Тръгнал с това момиче донякъде, за да го ядоса. Всичко, което може да се каже в полза на Ейдриън е, че изглежда някак потресен от последствията от небрежното му незачитане на чувствата на Рупърт. Честно казано, Уилоу, мисля, че дори е и поласкан.

— Това означава ли, че все още е готов да тръгне с Рупърт? — попита колебливо Уилоу.

Тоби кимна.

— Доколкото разбирам, да. Но далеч не съм сигурен, Уилоу, дали това ще означава истинско щастие за клетия ми брат. Видях някои от писмата на Рупърт. Те разкриват две неща — способност за дълбока любов и отчаяна чувствителност. Ейдриън никога няма да бъде способен да го разбере или да отвърне на тази любов. Желаете да бъде „купен“ от Рупърт по начина, по който това може да се каже за един жиголо, ако знаеш какво значи това, Уилоу.

Виждайки, че тя го гледа с неразбиране, Тоби добави внимателно:

— Това е мъжка проститутка — човек, който продава тялото си срещу пари. Ейдриън не скрива желанието си да живее свободно, без да е нужно да работи. Рупърт може да му осигури този живот. Безпокои ме ограничената взаимност, която Ейдриън може да даде в замяна. Съмнявам се, че неговото отношение има някаква дълбочина.

— И какво ще стане? — попита разтревожено Уилоу.

— Пелам и аз поговорихме, докато Роуел го нямаше, и решихме, че трябва заедно да открием влог на Рупърт, докато не стане възможно да използва собствените си пари. Тогава ще зависи само от Рупърт дали все още желае да приложи собствения си план да отведе Ейдриън в чужбина. Ейдриън се съгласи да изчака, докато Рупърт се възстанови достатъчно, за да вземе окончателно решение. Във всеки случай няма друг подходящ избор, както сам безсрамно призна. Ако решат да тръгнат, Пелам ще го уреди, разбира се, без знанието на Grandmère. А доколко Роуел трябва да знае, зависи от тебе, Уилоу, дали ще му кажеш, ако сметнеш, че е подходящо. Роуел не може да попречи на Рупърт да тръгне, след като вече има собствени пари. Самият аз мисля, че ще е по-добре, ако тръгне. Не виждам друго бъдеще за него.

— Ще отида и ще поговоря с него — заяви Уилоу. — Сигурно е много нещастен!

Тоби се усмихна за първи път.

— Привързан е към тебе, Уилоу. Може би ще успееш да спечелиш доверието му повече от мене — тихо каза той. — Добре е, че си вкъщи, макар да ми се иска да беше при по-добри обстоятелства.

В стаята на Рупърт пердетата бяха спуснати. Самият той с тебеширено бледо лице лежеше на леглото, а шията му беше омотана с бинтове. Държеше в ръце малка книга, която четеше преди влизането на Уилоу. Щом тя влезе в стаята и се наведе над леглото, за да го целуне по бледата буза, тъмносините му очи се изпълниха със сълзи.

— И така, казаха ти за последния ми позор — промърмори той сломено.

— Не трябва да мислиш за случката по този начин — твърдо каза Уилоу. — Но и никога вече не трябва да правиш подобно нещо. Колкото и да е болезнен, животът е най-ценният подарък, който някога получаваме, и трябва да го изживеем по най-добрия начин.

Рупърт безмълвно ѝ подаде книгата, която четеше, отворена на една отбелязана страница.

Уилоу седна на стола до леглото му и започна да чете. Беше поема от Оскар Уайлд, наречена „Рози и печал“. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, докато се плъзгаха по редовете.

*„А могат ли отминалите страсти
да се възраждат от смъртта?
Ще можем ли отново да ги изживеем?
Как болката ще понеса“*

И по-долу на същата страница:

*„Очите твои, с цвят зелен,
като априлски ясен ден,
с лъчи на аметист искряха
наведох се и устните ми ги допряха.
И нивга веч на твоята уста*

*усмивка аз не ще съзря,
но само пет минути след това
отново в смях избухва тя.“*

Очите на Рупърт сега бяха сухи и той взе книгата от нея с думите:

— Очите на Ейдриън бяха зелени, а неговия смях... — той спря внезапно и започна да цитира поемата по памет:

*„Но странно е, до днес не знаех фактът прост —
могли са да се поберат в ума,
в килията тясна от слонова кост
и адът, и божии небеса.“*

— О, Рупърт! — прошепна Уилоу. — Моля те, не приемай всичко толкова дълбоко. — Тя се усмихна развълнувано. — Брат ти Пелам веднъж ми каза: „Нито един мъж не заслужава цялата ти любов, Уилоу!“ И мисля, че беше прав. Никой не заслужава целия ти живот, Рупърт. Трябва да се опиташ да помниш това в бъдеще.

За нейна изненада Рупърт кимна утвърдително.

— Докато лежах тук през последните няколко дни, Уилоу, открих някои истини. Никога няма да бъда такъв, какъвто бих искал. Както казва Уайлд в една друга поема: „Ще ридая и ще се моля, както преди.“ Ейдриън никога няма да ме обикне и аз го знам, но трябва да бъда с него. Тоби каза, че Ейдриън все още желае да замине с мен в чужбина и това е единствената ми надежда за щастие. Така че, моля те, Уилоу, не мисли много лошо за мене, след като си замина. Знам, че другите ще ме презират, или поне повечето от тях, но не искам да изгубя твоето уважение.

Уилоу се изправи. Все още държеше книгата в ръце.

— Мога ли да я задържа — попита тя — като спомен за теб, Рупърт? А може би ще успея да разбера по-добре... останалите. Всички сме склонни да порицаваме онова, което не разбираме. Често ще си мисля за теб и ще се моля за щастието ти.

Две седмици по-късно Рупърт напусна имението Рошфорд. Роуел, който изобщо не беше разгневен, прочете с удоволствие прощалното писмо на Рупърт.

— Моли за прощката ми — рече той презрително на Уилоу. — Наистина ли е толкова глупав, та да не разбира колко съм облекчен, че се отървах от него? Никога не е бил нищо друго, освен едно безпокойство и този последен епизод... е, както знаеш, мила, много ми е трудно да го кажа. Можеше да докара позор за цялата фамилия, ако истината беше излязла наяве. Да благодарим на небесата, че имаме добри слуги, които не клюкарстват.

— Не се ли чувстваш малко тъжен за доктор Форбс? — запита Уилоу. — В края на краищата той изгуби единствения си син. Съмнявам се, че Ейдриън или Рупърт ще се върнат някога в Англия.

— Което също е много добре — обобщи накратко Роуел. — Под покрива ни расте ново поколение, Уилоу, и от всички нас зависи да им дадем добър пример. Факт е, че не бих искал Оливър да има за пример Рупърт.

Оттам насетне името на Рупърт, както и това на Доди, по нареждане на Grandmère не се споменаваше в нейно присъствие. Старата дама изглеждаше много доволна от новата си правнучка, но не показваше дори малко от интереса, който проявяваше и продължаваше да проявява, към Оливър.

— Трябва да внимаваме да не разглези момчето така, както направи с Франсис — рече хапливо Тоби на Уилоу. — Понякога се чудя, дали не трябва да кажем на Grandmère, че Франсис е откраднал Гейнзбъроу. Ако знаеше, може би щеше да е по-малко снизходителна към него.

През последния месец Франсис беше отстранен от къщата, но не точно по начина, по който се надяваше Уилоу. Grandmère беше привлякла подкрепата на Роуел за любимия си внук и накрая беше решено да го изпратят на околосветско пътешествие, пренебрегвайки уреденото от Тоби за негово собствено добро изпращане в Австралия.

— Моят план е по-подходящ за един джентълмен — за един Рошфорд — защити Grandmère искането си. — В крайна сметка, не е направил нищо кой знае какво, като е изнасиллил една от слугините, и няма нужда да го заплашваме толкова сурово, колкото предлага Тоби.

И така, докато Уилоу беше в Епърни при Силви, ликуващият Франсис отпътува на скъпо и много интересно пътуване около света.

Следователно не знаеше нищо за събитията, свързани с Рупърт и за горчивия отказ на Grandmère от внука ѝ, когато тя откри, че той най-сетне се е измъкнал от оковите на дома си и че никога вече няма да може да му налага да изслушва безкрайните ѝ обвинения. Докато Нели започна да се приготвя за венчавката си с Хари в края лятото, Уилоу отбеляза пред Тоби, че Франсис едва ли щеше да се загрижи за щастието на Рупърт повече, отколкото за това на Нели.

— Като че ли никога не е имала бебе — добави тя, като слушаше силния щастлив смях на Нели и наблюдаваше как напълно се е върнала към нормалното си весело поведение.

— Все пак не съм сигурен, че Хари е забравил — неспокойно рече Тоби. — Изглежда по-тих, по-бдителен. Понякога се чудя дали сега не мрази всички Рошфордрави.

Виждайки изплашения поглед на Уилоу, той се усмихна.

— Вероятно само така ми се е сторило — добави той окуражително. — Сигурен съм, че ще са много щастливи, Уилоу.

В края на септември Нели и Хари тихо се ожениха в църквата „Св. Стефан“. Роуел се съгласи да живеят в една от малките двустайни къщички в имението.

Всичките слуги — и домашните, и онези, които работеха в имението, бяха се сбрали на простата служба. Повечето от жителите на Хавърхърст бяха застанали пред църквата, за да хвърлят розови листенца и ориз, и за да пожелаят на двойката щастие. Церемонията беше последвана от празненство в залата на слугите, но нямаше да има меден месец, тъй като Хари и Нели бяха решили да запазят парите си за следващото лято, когато възнамеряваха да прекарат една седмица на морето в Брайтън.

— Младоженката сияеше, нали? — отбеляза по-късно усмихнатия Тоби на Уилоу. — Очевидно сбърках, като мислех, че Хари таи някакви лоши мисли. Беше много горд, че е младоженец.

След като Нели беше омъжена щастливо, мислите на Уилоу отново се върнаха към собствения ѝ живот. Бяха изминали три месеца, откакто беше довела Алис от Франция, но все още се чувстваше много притеснена, заради измамата, която бяха скроили заедно със Силви на цялата фамилия. Не съжаляваше за подмяната на момиченцето с

нейния мъртъв син. С всеки изминат ден Алис ставаше все по-хубава. Пейшънс заяви, че е най-доброто бебе, за което някога се е грижила. Уилоу беше очарована от съвършенството на детето. Очите ѝ се променяха от синьо до тъмносиво, което предполагаше, че щяха да станат тъмнокафяви като тези на Оливър.

Момчето, което беше вече на четири години и половина, беше не по-малко лудо по бебето, и се държеше извънредно грижовно към него. Беше усетило, че прабаба му не се интересува от сестра му и постоянно питаше защо Grandmère не желае да вижда Алис всеки ден, така както се занимава с него самия. Алис все още беше твърде малка, за да възразява и не беше нужно да се разстройва, тъй като всички други в къщата проявяха голяма обич към нея.

— Чичо Тоби я обича — съгласи се Оливър, — а също и чичо Пелам, но татко не харесва бебетата, нали? Нани^[1] каза, че той ще обикне Алис, когато порасне голяма и красива.

Не показваше никакви признаци на ревност и изглеждаше възхитен от факта, че в къщата има друго дете.

Що се отнася до Роуел, Уилоу си мислеше, че не е нужно да се страхува от евентуалните му подозрения, че Алис не е негово дете. Беше показал същата слаба привързаност и към Оливър, и, подобно на повечето бащи, не проявяваше особен интерес към грижите за бебето. Но съвестта я гризеше, понеже беше измамила не само съпруга си, но и доверчивия, честен Тоби. Когато веднъж той ѝ подхвърли, че бебето не прилича много на нея, Уилоу почувства как се изчервява от скритото чувство за вина.

— Прилича на Рошфордрави, нали? — невинно заяви Тоби. — Но си мисля, че щеше да изглежда още по-красива, ако имаше чертите на майка си.

Уилоу беше решила никога да не казва на Тоби за онова, което се беше случило в Шато д'Орбе. Силви я беше предупредила настойчиво никога да не съобщава истината на когото и да било.

— Колкото по-малко хора знаят, толкова по-безопасно ще бъде за нас — предупреди я тя.

Но сега, след като Нели най-сетне се беше омъжила и Алис безспорно беше приета от семейството, Уилоу беше завладяна от копнежа да сподели тайната с Тоби.

Макар донякъде това да не беше негова работа, мразеше чувството, че крие нещо от него. Чувстваше се неудобно в компанията му и понякога, дори когато бяха сами, атмосферата между тях се напрягаше. След като вече не се занимаваше с венчавката на Нели, мълчанието, което се беше спуснало между тях, ѝ се струваше все по-непоносимо.

— Ела с мен до езерото, Тоби — внезапно рече тя, след като вече беше взела решение. — Искам да ти кажа нещо.

Пожълтелите листа бяха започнали да падат и като килим покриваха моравата, докато те вървяха през розовата градина и покрай все още обсипаните с цвят лехи. Докато вървяха, Уилоу колебливо разказваше подробностите от седмиците, прекарани в Шато д'Орбе. Тоби я слушаше, без да я прекъсва. Скоро разбра какво е участието на Силви в тази история, която почти се беше превърнала в трагедия. Може би дори по-добре от братовчедка си оцени ефекта върху Уилоу от загубата на детето ѝ. Спомни си каква силна скръб я беше обзела, когато другото ѝ отроче, София, беше умряло. Но въпреки това за миг бе шокиран, когато Уилоу му призна, че малката Алис е не нейно дете, а на Нели; че е осиновила като собствено дете дъщерята на една слугиня.

Но след това той си спомни факта, че бебето е също така и дете на брат му и, следователно, е истински потомък на Рошфордови. Като такава, то имаше не по-малко право от всички рожби на други подобни връзки да бъде отгледано като член на тяхната класа. Самият той познаваше джентълмени, които бяха поддържали връзки с актриси или гувернантки и бяха осигурили на децата си високо положение. Нима Роуел не възнамеряваше да даде образование в Итън на синовете си от Джорджина?

— Отначало мислех само да спася живота на бебето — продължаваше тихо да говори до него Уилоу. — На практика то умираше от глад. Мислех си каква отчаяна нужда от кърмачка имаше първото ми бебе и че, ако бяхме успели да намерим някоя веднага, може би нямаше да умре. Помислих си, че това е мое задължение. И след това, Тоби... докато го държах в ръцете си, започна да ми се струва като че ли моето бебе не беше умряло. Можеш ли да ме разбереш? Нямах време да мисля за Роуел и че това, което правя, може евентуално да доведе до измама. Изобщо не помислих за бъдещето.

Спря за малко, след което продължи:

— Когато осъзнах последствията, вече знаех, че не мога да се отделия от Алис. Силви ми подхвърли, че не е необходимо някой да знае за замяната, дори и Нели, ако ѝ кажем, че нейното дете е умряло. Силви го направи да изглежда толкова просто и се оказа права. Наистина беше просто. Никой не се усъмни. Дори и ти не изпита никакви съмнения, че Алис не е мое дете.

— В такъв случай защо ми го казваш, Уилоу? — попита гневно Тоби. Нима Уилоу нямаше представа какви тревоги му създава с подобни откровения? Независимо от ниското мнение, което имаше за съпруга ѝ, Роуел му беше брат и лоялността му неизбежно се раздвояваше, макар и в полза на Уилоу. Не можеше да пренебрегне обичта си към нея и мнението, което тя искаше от него, никога нямаше да бъде непредубедено. Разкъсваше се на две от желанието си да ѝ помогне и от неспособността си да го направи. Отчаяно искаше да не беше правила това признание.

— Не трябваше да ми казваш за Алис — добави тихо той. — Защо точно на мен, Уилоу?

Бузите на Уилоу се обагриха в тъмнорозово.

— Спомняш ли си как миналата седмица ми каза, че като съм родила такова съвършено и здраво момиченце, най-сетне съм опровергала теориите на Grandmère, че има нещо нередно в жените от фамилията Рошфорд? Открих, че не мога да те погледна в очите, Тоби. Чувствах се толкова ужасно, че ми се искаше да се разплача от срам. Ти си ми най-добрият приятел и не трябваше да те лъжа за Алис.

Измина цяла минута, преди Тоби да успее да ѝ отговори. Накрая каза тихо:

— Разбирам те и не те обвинявам ни най-малко. Но, разбира се, теориите ми не се изменят от тези факти. Бащата на Алис все пак е Рошфорд. — Силното облекчение, което се изписа на лицето на Уилоу, го развълнува. Въпреки че се опита да сдържи чувствата си, не можа да прикрие нежността в гласа си: — Не мисля, че е сторено нещо лошо, особено на Роуел. Силви е била права, като е казала, че появата на една дъщеря няма да окаже никакво влияние върху живота му. Един ден Алис ще се омъжи, ще напусне дома и това ще сложи край на отговорността му към нея. Що се отнася до издръжката ѝ... е, би било глупаво да не признаем, че Роуел стана доста заможен изцяло

благодарение на онова, което му донесе брака му с тебе, Уилоу. И голяма част от тези облаги отива за издръжката на Джорджина и трите деца, които тя роди на Роуел. Струва ми се, че ще бъде честно да задържиш бебето, което обичаш.

— Много ми се иска да повярвам, че е така — отвърна Уилоу, а очите ѝ плувнаха в сълзи. — Но, Тоби, нямах намерение да уреждам никакви сметки с Роуел. Научих се да приемам, че съпругът ми дължи нещо на втората си „съпруга“ и второто си „семейство“. Не съм единствената жена, която живее с подобна мисъл и няма да съм последната. За съжаление не мога да се заставя да бъда толкова благородна като нашата скъпа кралица Александра и да поканя любовницата на съпруга си да живее в дома ми. Не мислиш ли, че е забележителна жена, щом прие като приятелка мисис Кепъл? Съмнявам се, че има някой в Англия, който да не се възхищава от поведението ѝ, изпълнено с такова достойнство и разбиране.

— Кралицата без съмнение знае какво благотворно влияние върху краля има Алис Кепъл — иронично каза Тоби, — и не е чак толкова егоистична, че да не приеме тази връзка, може би защото знае, че това няма да подкопае любовта на съпруга ѝ към нея. Що се отнася до Джорджина, както знаеш, тя не е друга мисис Кепъл и ѝ липсват дори елементарно възпитание, такт и дипломатичност. Освен това, моето мнение е, че Роуел е изморен от претенциозната мисис Грей.

Не спомена, че Пелам беше видял Роуел с друга, по-млада жена, която сигурно беше новата му любовница. В най-добрия случай момичето беше малко по-добро от най-обикновена блудница и всеки път, когато Тоби се замислеше за тази връзка, го шокираше факта, че най-големият му брат на практика предпочита подобна компания през тази на омайната си жена. Задоволството ѝ от бебето ѝ и радостта ѝ от Оливър бяха премахнали онова замислено неспокойство, което някога често я обземаше. Ведрината подхождаше на студената ѝ, чиста красота.

— Сега си щастлива, Уилоу, нали? — попита загрижено Тоби.

Уилоу суеверно кръстоса пръсти с детински жест, който му се стори много мил.

— Страхувам се да призная щастиято, за да не би съдбата да ме чуе и да реши да изпрати някое ново нещастие на семейството ни — рече тя с усмивка.

Като че ли думите ѝ се оказаха пророчески, тъй като не беше изминал и месец от сватбата на Нели, когато Рошфордови се изправиха пред нова трагедия.

Роуел, Пелам и Тоби се намираха в хола, току-що завърнали се от лов. Беше първият ден на ноември, сив и хладен, и за ловците в камината беше запален огромен пън. Пелам разказваше на Уилоу за лова, когато неочаквано малкият Оливър се спусна по стълбите без бавачката си. Изтича при баща си и задърпа ръкава му.

— Татко, татко... — завика той задъхано, но преди да успее да продължи, Роуел просто махна ръката му и заяви:

— Оливър, не поздравяваш възрастните и прекъсваш по такъв невъзпитан начин разговорите им! Незабавно се върни в детската стая.

Момчето се поколеба, а лицето му изразяваше едновременно и страх, и загриженост.

— Но, татко...

Този път гласът на Роуел беше по-рязък:

— Нарочно ли не ми се подчиняваш, Оливър? Да не би внезапно да си оглушал и да не чуваш заповедта ми? Незабавно напусни стаята!

Детските очи се изпълниха със сълзи. Обърна се към майка си със зачервено лице. Уилоу не обичаше да отменя заповедите на Роуел, дори и да не беше съгласна с тях. Но сега не само припряното поведение на Оливър, но и изражението му я накараха да каже на съпруга си:

— Нека да чуем какво иска да ни каже, Роуел. Усещам, че е нещо важно.

Без да дочака съгласието му, тя се обърна към детето:

— А сега кажи на мама какво не е наред, Оливър.

— Баба — прошепна то. — Двамата си играехме на дама и аз печелех, и изведнъж тя заспа, и не се събуди, за да завършим играта. Аз я разтърсих и леля Мили дойде и я разтърси, но тя пак не се събуди и леля Мили каза да отида и да доведа татко.

За миг никой не помръдна. Никой не промълви. След това тримата братя едновременно се втурнаха към стълбите. Уилоу остана на мястото си, а ръката ѝ утешително прегърна Оливър.

— Grandmère мъртва ли е, мамо? — попита той разтреперано с тих глас. — Не може да умре по средата на играта, нали? Нали, мамо?

— Не знам, скъпи. Може би е възможно да се случи — нежно отвърна Уилоу. — В края на краищата знаеш, че Grandmère е много стара.

— Но аз не искам да умира — каза Оливър, а сълзите му потекоха по бузите. — Искам да продължава да си играе с мене и да ми разказва истории за праядо Сидрик и за битките, които е водил, и...

— Уилоу! — гласът на Пелам прекъсна сълзливия поток от думи на детето. — Би ли изпратила Питърс да доведе незабавно доктор Форбс. Много е сериозно...

Поради присъствието на момченцето не довърши думите си. Но потресената Уилоу разбра значението им — Grandmère или беше мъртва, или умираше. Самата тя никога не беше изпитвала някаква истинска привързаност към аристократичната стара дама, каквато учудващо проявяваше Оливър, но мисълта, че тя няма повече да управлява фамилията от стаята си на горния етаж, беше невъобразима.

По-късно вечерта Тоби им каза, че смъртта на Grandmère вероятно е била почти мигновена.

— Вероятно сърцето ѝ просто е спряло да бие — тихо поясни той на потресените си слушатели, които се бяха събрали в салона. — Всички трябва да разберем, че от нейна гледна точка, това е било един чудесен начин да си отиде. Нямаше продължителна, изтощителна болест, нито болка. По-скоро трябва да жалим леля Мили. Тя не е на себе си от мъка.

— Както и аз, Тоби — бързо вмъкна Роуел. — Говориш, като че ли сътресението за нас е по-малко, отколкото за леля Мили.

Тоби хвърли ироничен поглед към брат си.

— Не се съмнявам, Роуел, но всички ние сме достатъчно млади, за да превъзмогнем нечия неочаквана смърт, а леля Мили не е.

Милдред се качи горе и приседна до леглото на бедната жена. Доктор Форбс ѝ беше дал успокоително, но като че ли тя беше неспособна да се откъсне от истеричните спомени, които я връщаха обратно в младостта ѝ, когато, като дете, тя и братовчедката Люсиен бяха шаферки на сватбата на Клотилд.

— Клотилд се венча за бедния мил Сидрик преди шейсет и пет години — изплака тя.

Макар да не осъзнаваше всъщност, че говори на Уилоу, тя ѝ изповяда ужасното ожесточение срещу зълва си, защото беше ѝ

попречила да се омъжи за „онзи мил, възвишен човек, Пърсивал Томлинсън“, свещеника, който беше поискал ръката ѝ, но с годините Клотилд я беше убедила, че е било взето правилното решение.

— Дълга ѝ един живот, изживян в удобства — извика тя в болезнени ридания. — И никога не ми се отдаде възможността да ѝ благодаря.

Всичко, което Уилоу можеше да направи, беше да запази мълчание. Животът на леля Мили, „изживян в удобства“, беше всъщност истинско робство на егоцентричната, властна стара жена с желязна воля. Леля Мили не беше имала живот. Просто бе съществувала в сянката на Grandmère.

Направи каквото можа, за да успокои бедната жена, която изглеждаше безутешна.

— Донякъде е заради това, че вече няма кой да я командва — проникателно подхвърли Тоби. — Grandmère толкова време е диктувала всяка нейна мисъл, всяко действие, че тя не може да мисли сама. Трябва да се отнасяш към нея с голямо разбиране, Уилоу, докато отново възвърне собствената си воля.

Не само фамилията, но и цялото село присъстваха на погребението на старата лейди Рошфорд пет дни по-късно. Пердетата останаха спуснати дори и в най-малките къщурки, и в най-скромните ферми. Роуел беше изпратил няколко телеграми по света с надеждата да открие Франсис, но всички знаеха, че ще е невъзможно да се завърне в Англия за погребението на баба си. Изпратиха телеграма и на Доди и Джеймс, но Уилоу посъветва Джеймс да не води младата си жена на такова далечно и печално посещение. Но самият той все пак дойде, въпреки факта, че старата дама изцяло се бе опълчила срещу женитбата му с нейната внучка.

— Винаги съм разбирал чувствата ѝ към мене — каза той на Уилоу. — Лейди Рошфорд беше викторианка и не беше възможно с лекота да се отърве от строгите си норми. Почувствах, че трябва да покажа почитта си към нея, а и Доди мисли същото.

Подробностите около погребението бяха заангажирали времето на Роуел толкова плътно, че едва след като всичко свърши, разбра изцяло каква неподправена скръб изпитва заради смъртта на баба си. Въпреки че никога не беше го обичала така, както Франсис, двамата имаха много общо и винаги бяха се разбирали и уважавали взаимно.

Почувства се слаб заради липсата ѝ и се обърна за утеха към Уилоу. Тя беше изненадана и не по-малко обезпокоена от факта, че вечерта след самото погребение Роуел си легна и с много необичайно нетърпение заяви съпружеските си права. Струваше ѝ се нередно след такъв тъжен ден мислите му да са насочени към плътските удоволствия. Почувства, че желанието му да се наслади на тези земни страсти показва донякъде липса на уважение към духа на Grandmère.

„Сякаш се мъчи да утвърди своето съществуване, енергията си, младостта си и желанието си за живот“, мислеше си нещастно Уилоу, докато се подчиняваше на желанията му. Всъщност Роуел размишляваше над неизбежността на смъртта. Смущаваше го, че мъртвите не могат да изпитват нито страст, нито желание. Като че ли с настойчивите си претенции към жена си, която се подчиняваше без охота, той искаше да докаже мястото си между живите. Накрая заспа дълбоко, а тъжната тържественост на отминалия ден моментално потъна в забвение.

Но на сутринта Роуел отново изпадна в мрачно настроение, което се задълбочи още повече от телеграмата, получена от Епърни. По едно странно съвпадение братовчедката Люсиен беше починала в деня на погребението на Grandmère.

— Избрала е много неподходящо време да умре — възкликна той без всякаква логика. — Предполагам, че сега всички трябва да отидем във Франция на погребението ѝ. Като глава на семейството съм задължен да присъствам. Много ненавременно — повтори той. — Като че ли нямам какво да правя тук.

За ужас на Уилоу, той се затвори в библиотеката, където вместо да отговаря на многобройните съболезнователни писма, които започнаха да се изливат с всяка поща, се напи до несвяст. Така че остана на Уилоу да телеграфира на Силви, за да ѝ съобщи, че ще пристигнат колкото е възможно по-бързо и че ѝ изпраща любовта и съчувствието си.

— Сигурен съм, че няма нужда да идваш, Уилоу — рече Тоби, а погледът му стана загрижен при вида на бялото ѝ изтощено лице. — Пелам и аз ще придружим Роуел. Освен това някой трябва да наглежда леля Мили.

— Но аз знам, че на Силви ще ѝ е приятно да съм с нея — въздъхна Уилоу, — а Пейшънс може да се грижи за леля Мили. Доктор

Форбс каза, че със здравето ѝ няма нещо толкова нередно, че времето и почивката да не могат да излекуват.

Два дни по-късно Уилоу със съпруга си и двамата му братя пристигнаха в Париж.

Силви беше уредила транспортирането на ковчега на майка си до Париж, тъй като тя беше изявила желание да бъде погребана до гроба на мъжа си във Фонтенбло. Погребението на братовчедката Люсиен беше скромно в сравнение с това на Grandmère. Присъстваха само неколцина роднини и близки приятели. Силви, която от известно време очакваше смъртта на майка си, остана със сухи очи, докато спускаха ковчега в гроба.

— Тъжна съм, разбира се, но съм доволна, че вече не страда — заяви тя на Уилоу. — Между другото, доктор Гус ти изпраща много топли поздравии, защото разбра, че днес ще те видя.

Тъй като видя, че бузите на Уилоу започнаха да се изчервяват, добави бързо:

— Не се страхувай, chérie. Можем да разчитаме на него, уверявам те. Освен привързаността му към мене, той мисли, че си най-красивата жена, която някога е срещал, а за един французин само по себе си това е достатъчно да гарантира предаността му.

Въпреки че последните няколко седмици бяха изпълнени с тъга и неприятности, Уилоу се усмихна. Забележката беше типично в стила на Силви.

— Ще дойда да постоя при тебе веднага, щом уредя делата на маман — обеща Силви. — Копнея да видя Алис отново, да не говорим за твоя малък мъжествен Оливър.

Вярна на думата си, тя пристигна в Англия един месец по-късно. По това време леля Мили вече беше започнала да излиза от стаята си, но все още не можеше да схване, че Grandmère вече няма да извика за някаква поръчка. Изглежда, че постоянно очакваше заповедите на старата дама и беше много доволна, когато Уилоу я помолваше да изпълни някаква малка задача. Като че ли навикът да се подчинява беше толкова силно проникнал в нея, че, както беше предположил Тоби, изпитваше нужда да получава нареждания.

Силви, както и всички останали Рошфордови, беше все още в траур, когато седнаха да вечерят в деня на пристигането ѝ. Роклята ѝ от черна коприна беше с модерна кройка.

— Имам couturiere^[2] от Уърт, която ми я уши набързо — отвърна тя на комплимента на Уилоу за добрия ѝ вид.

— А и много ти подхожда — отбеляза Пелам, отправяйки възхитен поглед към хубавата си братовчедка.

Лея Мили, която слушаше веселото им дърдорене, изсумтя неодобрително. Но след вечерята разговорът се насочи към по-сериозни теми.

— Беше ми трудно да се справя с книгата на маман дори с помощта на счетоводителя ми — обърна се Силви към Роуел. — Сигурно подреждането на документите на леля Клотилд е още по-изтощително, Роуел?

Той кимна утвърдително.

— Изглежда, че старите хора събират планини от ненужни неща — оплака се той. — И все пак човек не може да ги изхвърли, преди да ги е прегледал, защото може да съдържат нещо важно.

— А и не винаги можеш да бъдеш сигурен какво е наистина важно — съгласи се Силви. — Миналата седмица открих, че всяка година маман е изпращала на отец Матиьо, нашия свещеник в Епърни, царската сума от две хиляди и петстотин франка. Това е, предполагам, около хиляда гвинеи. Стори ми се странно, понеже маман не го обичаше много. И така, отидох, за да го видя и знаеш ли, Уилоу, той отказа да ми съобщи защо му е заплащала редовно. Каза, че се е закълел да пази тайна и всичко, което може да ми каже, е, че са били за благотворителни цели. Държанието му беше извънредно неприятно. Все едно че му бях казала, че маман го е къпала с шампанско, пом de Dieu^[3].

Лекият ѝ, непринуден смях бе прекъснат от странен, задавен глас от другия край на стаята.

— Нищо повече ли не ти каза? — попита леля Мили.

Тонът ѝ беше такъв, че всички се обърнаха към нея. Лицето ѝ беше порозовяло и пляскаше с ръце от възбуда.

— Ами не, лельо Мили — отвърна Силви. — Както ти казах, професията му го задължавала да пази тайна. Но аз отидох в банката на маман, където открих, че през последните шест години същата сума е пристигала от мис Бирсфорд от Англия. Тъй като бяха пристигали по пощата, нямаха представа коя би могла да е тази дама.

Гласът ѝ секна, понеже лицето на леля Мили изгуби цвета си. Тя изохка няколко пъти, сякаш искаше да си поеме дъх, а ръцете ѝ се притиснаха към гърдите ѝ. Остана няколко секунди неподвижна, а след това с трясък падна на пода, преди някой да успее да я хване.

Пръв скочи Тоби. Разкопча високата дантелена яка с банели на черната ѝ вечерна рокля и размаха ръка пред лицето ѝ.

— Отворете прозорците — нареди той. — Нуждае се от въздух. Бързо!

Докато лакеят бързаше да изпълни заповедта му, Тоби потърси пулса ѝ. Вдигна към Уилоу лице, изпълнено с безпокойство.

— Някой трябва да доведе доктор Форбс. Мисля, че има сърдечен пристъп.

Диагнозата на Тоби по изключение се оказа не напълно вярна. Сърцето на леля Мили не беше успяло да понесе силата на ужасното ѝ безпокойство. Не само защото думите на Силви я върнаха към миналото с ужасяваща яснота, когато, като мис Бирсфорд, беше участвала в отвличането на бебето, но и защото в един непоносим миг си помисли, че вината ѝ ще бъде разкрита. Сърцето ѝ спря за миг и леля Мили получи удар, който я парализира.

---

[1] Галено название на бавачка. — Б.пр. ↑

[2] couturiere — шивачка (фр.). — Б.пр. ↑

[3] nom de Dieu — за Бога (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ДЕКЕМВРИ 1903 — ЮЛИ 1904 ГОДИНА

Специалистът от Лондон, повикан от Роуел да прегледа леля Милдред, ги уведоми, че тя е получила апоплектичен удар, от който може би никога няма да се възстанови. Въпреки че остана в кома почти два дни, състоянието ѝ се подобри достатъчно, за да могат да се грижат за нея. През януари лекарят каза, че е извън непосредствена опасност, макар да не беше сигурно, че някога ще възвърне говора или усещанията си. Движенията, които успяваше да направи, приличаха повече на тикове на главата и на крайниците, така че практически тя беше парализирана. Сега край нея денонощно стоеше медицинска сестра.

Уилоу се заставяше да стои край бедната жена поне по един час всеки ден, макар леля Мили да не даваше знак, че я познава. Едната половина на лицето ѝ беше гротескно изкривена надолу. Не можеше да фокусира погледа си, поради което не беше възможно да се прецени дали разбира какво ѝ се говори. От време на време издаваше животинско сумтене, което нямаше нищо общо с говор. Сестрата обясни на Уилоу, че вероятно това е само въздух, който преминава през ларинкса.

Тоби успя да намери няколко успокоителни думи за Уилоу.

— Невъзможно е да преценим доколко леля Мили ни разбира, ако изобщо осъзнава нещо — заяви той. — Но тя боледува отскоро, Уилоу. От удара е изминал само един месец. Лекарят каза, че в някои случаи, след няколко месеца пациента възвръща някои от способностите си. Но също така предупреди, че леля Мили може никога да не се възстанови. Въпреки това Уилоу усещаше странен порив да посещава трогателната болна всеки ден. Макар сестрата да считаше, че пациентката ѝ е неспособна да разбере нещо, Уилоу ѝ четеше вестниците и ѝ говореше за новостите, без дори да знае дали леля Мили може да я чуе.

— Получих писмо от баща си тази сутрин — каза един следобед Уилоу на неподвижното тяло в леглото.

— Майка ми е малко по-добре, но все още е болна. Татко пише, че възнамерява да предложи пари на братя Райт, за да им помогне да направят летателната си машина. Оливър се развълнува силно, когато чу от писмото на татко, че са успели да издигнат машината си на шестстотин фута точно преди Коледа. Оливър иска някой ден да лети с такава машина...

Но беше трудно да поддържа подобни монолози, поради което предпочиташе да чете статии от вестниците. Надявайки се, че ще представлява някакъв интерес за леля Мили, Уилоу ѝ прочете статия за една докторска вдовица, мисис Емелайн Пенкхърст, която се опитвала да подпомогне в Лондон основания от нея в Манчестър женски обществен и политически съюз. Статията беше далеч от поддръжката на новото движение за избирателни права на жените, но се съгласяваше, че е нечестно бащите на незаконородените деца да нямат никаква отговорност към рожбите си.

— Казва се, лельо Мили, че ако бебето на неомъжена жена умре от глад или защото е било подхвърлено, майката може да бъде обесена за убийство, докато мъжът, отговорен за появата на това дете, не носи никаква вина. Сигурна съм, че дори Grandmère щеше да се съгласи, че това е неправилно, нали?

Не получи никакъв знак в отговор от болната.

— Боя се, че сестрата е права и леля Милдред не разбира смисъла на онова, което ѝ говоря — принуди се да признае Уилоу на Тоби, след като зимните месеци януари и февруари отминаха и отстъпиха на пролетта.

— Понякога се чудя дали има някакъв смисъл във всекидневните ми посещения. Знам, че доктор Форбс и сестрата си мислят, че си губя времето.

Но Тоби я насърчи да продължи.

— Възможно е някой ден да се появи слаб знак, че ни разбира — рече той — и тогава може би ще открием защо толкова се впечатли от разказа на Силви миналата Коледа. Трябва да призная, Уилоу, че макар да съм мислил за това толкова често, колкото и ти, не мога да видя никаква връзка между действията на братовчедката Люсиен и внезапния апоплектичен пристъп на леля Мили, макар че каква друга би могла да бъде причината?

Роуел отказваше да участва в подобни дискусии, тъй като ги считаше за губене на време. Отдавна беше показал антипатията си към болничната стая и към всякакви заболявания. Посещаваше леля си само за кратко и в началото на май заяви намерението си да отиде в Лондон за сезона. Уилоу го разубеди да не наема отново къщата на „Парк Лейн“ за двама им.

— Чувствам, че не трябва да изоставям леля Мили — поясни тя, най-вече заради раздразнението на Роуел.

Той не виждаше каква е причината жена му непрекъснато да се занимава с болната жена, след като плащаше надници на една сестра през деня и на друга през нощта.

— Ти и Пелам можете да се настаните в твоя клуб — предложи Уилоу. — Знам, че Тоби възнамерява това лято да остане в Рошфорд, а Франсис все още не си е вкъщи, така че да се наема голяма къща за двама души ще бъде излишно разточителство, нали?

Роуел веднага съзря предимствата на предложението на жена си и то не само финансовите. Ако Уилоу останеше в Рошфорд, щеше през цялото лято да е свободен да придружава Дезире където си пожелае, без да се съобразява с жена си. Прочее запланува да отиде с Пелам в Лондон към края на месеца.

Един ден преди отпътуването на Роуел Уилоу седеше при болната жена и ѝ четеше „Таймс“. Разказваше ѝ как бойният другар на Пелам от войната, Уинстън Чърчил, който сега беше представител на консерваторите в парламента, преминал към пейките на либералите. Изведнъж млъкна, а сърцето ѝ се разтуптя от вълнение, тъй като видя как ръката на леля Мили се повдигна и след това падна обратно върху завивката.

— Лельо Мили — задъхано рече тя, — разбираш ли ме?

Отново ръката се повдигна малко и този път жестът определено приличаше на потвърждение.

Уилоу се обърна рязко към сестрата, която седеше с плетката си до прозореца.

— Върви и намери мистър Тоби — нареди ѝ тя. — Кажи му да дойде тук веднага, колкото може по-бързо!

Не ѝ се искаше да вика Роуел, който беше изцяло погълнат от обсъжданията с прислужника си относно опаковката на дрехите, които възнамеряваше да вземе със себе си в Лондон.

Следователно Роуел не знаеше нищо за вълненията, настъпили в другия край на къщата, нито пък за Тоби, който побърза да се отзове на повика на Уилоу в спалнята на леля Мили.

Уилоу го посрещна със сдържано вълнение.

— Леля Мили си мръдна ръката — каза му тя. — Определено ми сигнализираше нещо, Тоби.

Като се усмихна на Уилоу, Тоби се наведе над болната и попита нежно:

— Знаеш ли кой съм аз, лельо Мили?

За трети път парализираната жена показва, че разбира какво й говорят.

Тоби се обърна към Уилоу и я дръпна настрани от леглото, така че да не ги чува какво си говорят.

— Изглежда, че си права — тихо каза той. — Но трябва да внимаваме да не я претоварваме на този етап. Ако сега мозъкът ѝ започва да се възстановява, за нея ще е най-добре да се върне към нормално състояние постепенно, без излишно напрежение.

Върна се при леглото и попита внимателно:

— Искаш ли нещо, лельо Мили? Храна? Вода?

Този път не последва никакъв очевиден отговор. Уилоу отправи обезпокоен поглед към бледото, изкривено лице.

— Искаш ли да видиш някого? — предположи тя.

Ръката на леля Мили помръдна.

— Роуел? — попита Уилоу, но не последва отговор.

Един по един, Уилоу изброи имената на всички от семейството, но болната жена не даде нов знак, че я разбира.

— Мисля, че сега трябва да те оставим да си починеш, лельо Мили — заповеднически рече Тоби. — Уилоу и аз ще се върнем, след като се наобядваш и си починеш. Междувременно не трябва да се безпокоиш за нищо. След като вече знаем, че можем да общуваме с тебе, ще можем да направим живота ти много по-лек и щастлив.

Уилоу гореше от нетърпение да сподели с Роуел новината за подобрението на леля Мили. Припряно слезе за обяд в столовата, където той я очакваше. Тоби я последва по-бавно, тъй като предвиждаше реакцията на брат си. Докато Датън сервираше храната, Роуел изслуша със скептичен вид разказа на Уилоу за чудодейното възстановяване на леля си.

— Не виждам голяма разлика за леля Милдред, дори и да възстанови напълно говора си, в което във всеки случай силно се съмнявам — навъсено каза той. — Лекарят не постави под съмнение факта, че ще ѝ се наложи да остане на легло, докато умре. Освен това, кога ли леля Мили е имала нещо важно за казване, дори и когато беше в нормално състояние?

Тоби не успя да прикрие раздразнението си от неспособността на Роуел да оцени какво значеше за болната жена дори една искрица подобрение. Роуел презрително отхвърли предположението на Уилоу, че леля Мили се е вкопчила толкова здраво в живота, само защото има нещо важно, което иска да съобщи. Тоби нито подкрепи това ѝ убеждение, нито ѝ възрази. При вечерната си визита доктор Форбс се противопостави по най-енергичен начин на предположението, че Уилоу е открила надежден метод за общуване с болната. С изненадваща недвусмисленост той препоръча да не правят по-нататъшни опити да разпитват леля Мили.

— Може да се окаже, че увеличавате стреса на бедната дама — остро заяви той. — Няма начин да разберем дали мозъкът ѝ функционира нормално, в която възможност силно се съмнявам. Онова, което считате за нейни „отговори“, може би няма никаква връзка с въпросите ви.

— Предполагам, че е възможно да е прав — призна по-късно Тоби на Уилоу, с глас изпълнен със съмнение. — Обаче лесно можем да подложим леля Мили на тест. Например мога да я попитам, сини ли са очите ми или Доди ли е името ѝ. Ако разбере, че отговорът ѝ трябва да бъде отрицателен, няма да отговори. Но ако я попитаме дали името ѝ е Милдред, тя ще помръдне ръка в знак на съгласие, както направи тази сутрин.

Уилоу изпусна продължителна въздишка на облекчение. Без да разбере, беше сдържала дъха си от безпокойство. Не се опита да осмисли защо за нея е толкова важно да може да общува с леля Мили. Беше просто едно предчувствие, толкова силно, че нямаше нужда от конкретна причина.

— Самата аз съм напълно убедена, че има да ни казва нещо важно — поясни тя на Тоби и пренебрегвайки желанието на доктор Форбс, двамата отидоха да посетят болната жена преди вечеря. Тоби обхвана с ръка раменете на Уилоу и я прегърна успокоително.

— Не се безпокой. Скоро ще разберем.

За десет минути установиха за тяхно задоволство, че парализираната жена ясно разбира въпросите, които ѝ задават. Тоби отпрати от стаята болногледачката.

— Може би леля Мили не се чувства свободна да говори в чуждо присъствие — подхвърли тихо на Уилоу.

Седнаха от двете страни на леглото ѝ и Тоби започна да ѝ задава въпросите, които знаеше, че вълнуват Уилоу.

— Има ли нещо, което искаш да ни кажеш, лельо Мили?

Нямаше съмнение в потвърждението ѝ. Тоби продължи с бавен, отмерен глас. Нещо общо с Grandmère? Този път движението на ръката на леля Мили не беше толкова явно. Тоби се намръщи и погледна към Уилоу.

— Може би Grandmère е само частично замесена — предположи колебливо Уилоу.

Веднага последва утвърдителен отговор. Уилоу се усмихна.

— Лельо Мили, с малко търпение скоро ще открием какво те безпокои.

Половин час продължиха да задават въпросите, които сметнаха за уместни. Проблемът засяга ли Роуел? Пелам? Франсис? Рупърт? Доди? Самата леля Мили? Само при последното от тези имена получиша утвърдителен отговор.

Тоби погледна стъписано към Уилоу.

— Очевидно засяга нещо, което се е случило в миналото между леля Мили и Grandmère — каза той.

Уилоу погледна към легналата жена. Стори ѝ се, че може да почувства отчаянието в помръкналите сини очи на леля Мили, докато се взираше в тях, но разумът я предупреди, че може би само си въобразява.

— Нещо, което се е случило преди години ли, лельо Мили? — запита тя.

— Очевидно да — отбеляза Тоби, наблюдавайки отговора. — Преди двайсет години ли, лельо Мили? Повече? Или преди десет години?

Този път бяха сигурни, че леля Мили се опитва да даде положителен отговор, тъй като пръстите ѝ се размърдаха неспокойно. Но миг по-късно изглежда, че ума ѝ отново се отклони.

Тоби се изправи.

— Мисля, че за днес узнахме достатъчно — каза той на Уилоу. — Ще продължим утре, леля Мили. Междувременно не се безпокой. Поспи си добре и ще можем да „поговорим“ по същия начин утре сутринта. Скоро ще разберем какво искаш да ни кажеш.

Роуел остана безразличен към вълнението на Уилоу, когато тя му разказа за подробностите от посещението им при леля му.

Тъкмо разрязваше голям петел, приготвен от мисис Джъп „а ла роял“ — една от любимите рецепти на Роуел, комуто особено харесваше рагуто от петльови гребени, трюфели, гъби и шунка, с изобилен гладък сос.

— Онова, което леля Мили мисли за важно, вероятно изобщо не е такова — рече той обезкуражително, докато Датън поставяше чинията пред Уилоу. — Може би е забравила да направи нещо незначително за Grandmère и този факт сега тормози ума ѝ. Имайки предвид ограниченията в съществуването на леля Мили, силно се съмнявам, че на съвестта ѝ тежат някакви големи прегрешения — добави той саркастично. — Трудно можеше да се нарече *femme fatale*^[1], нали, Пелам?

Пелам изсумтя утвърдително, но въпреки това се съгласи с Тоби и Уилоу, че има случаи, при които дори хората, от които най-малко са го очаквали, са извършвали извънредно неразумни постъпки.

— Роуел може да се окаже прав — Тоби предупреди Уилоу, когато на другия ден, след ранния обяд Роуел и Пелам отпътуваха за Лондон. Дватамата с Уилоу бяха излезли на малка разходка до езерото. — Самият аз нямам твоята пълна убеденост, че леля Мили иска да ни каже нещо жизненоважно. Както каза Роуел, като се вземе предвид живота, който водеше бедната стара жена, „нещастията“ в него вероятно са донякъде незначителни.

Уилоу въздъхна. Първите капки на дъжда ги принудиха да побързат да се приберат.

— Знам, че сигурно звучи нелепо — призна тя с кисела усмивка, докато се изкачваха нагоре по стълбите, а Датън затваряше вратата зад тях. — Но ако повече ти харесва, наречи го женска интуиция, Тоби. Не мога да го обясня, но чувствам странна отчаяна настойчивост в ума на леля Мили... — Тя млъкна и след миг колебание продължи тихо: — Преди десет години, Тоби, почти в същия месец се роди моето

момиченце и умря. Дали това е просто съвпадение или наистина има някаква връзка?

Тоби замислено повдигна вежди, докато вървяха бавно по коридора.

— Бях забравил колко отдавна се случи, Уилоу. Предполагам, че е възможно да има връзка. Но не мога да видя какво е било участието на леля Мили през онази нощ.

Погледна към бузите на Уилоу, които се бяха зачервили от вълнение. Прекосиха източното крило до лабораторията му. В тази стая можеха да разговарят несмуцавани от посетители и в отсъствието на слугите. Тоби затвори вратата след себе си, постави ръце на раменете на Уилоу и каза нежно:

— Моля те, не се надявай, че ще научиш нещо за онази трагична нощ от леля Мили. Знам, че тя и Grandmère бяха единствените членове на фамилията в къщата, когато се е родило бебето ти, но дори да е била замислена някаква пакост, а аз не виждам причини за такава, доктор Форбс е бил край теб, а той не би позволил да причинят нещо лошо на тебе или на бебето.

— Тогава защо е толкова загрижен да не разпитваме леля Мили? Направи всичко възможно, за да ни спре, Тоби, не помниш ли? — извика Уилоу.

Тоби кимна.

— Да, но може наистина да е бил искрен във вярата си, че разговорите биха били твърде голямо натоварване за нея и че мозъкът ѝ е неспособен да разсъждава. Форбс вече е стар, Уилоу, но дори когато беше в разцвета на силите си, не съм имал високо мнение за способността му да поставя диагнози.

Изведнъж осъзна факта, че ръцете му все още държат раменете на Уилоу и че ги стиска силно. Уилоу също се опомни и докато той побърза да свали ръцете си, почувства как сърцето ѝ затуптява бързо. Всъщност сетивата ѝ вече бяха изострени от възбудата на разговора. А сега се оказа безпомощна жертва на потока от емоции, който се стовари върху нея. Без да мисли за последствията, обви с ръце шията на Тоби и притисна бузата си към неговата.

— Тоби, о, Тоби — възкликна тя, — моля те, прегърни ме! Толкова се нуждаю от тебе...

Млъкна изведнъж, понеже Тоби рязко отдръпна лицето си от нейното. Вгледа се в очите ѝ с отчаян поглед. „Като че ли чете цялата ми душа“, помисли си Уилоу. Чуваше бързото туптене на сърцето му така ясно, както и на своето. Притисна се към него и усети, че цялото ѝ тяло се разтреперва.

За един кратък миг ѝ се стори, че Тоби иска да каже нещо. Но вместо това той я прегърна и навеждайки глава, притисна устни в нейните.

„Обичам го! Обичам го! Обичам го!“ Неизказаните думи се втурнаха през ума ѝ и цялото ѝ тяло отговори на целувката му. След толкова, толкова дълго време тя най-сетне беше там, където копнееше да бъде — в прегръдката му.

Устните им се разделиха и погледите им се срещнаха. И пак не промълвиха нито дума, защото с отчаян вопъл Тоби яростно я придърпа към себе си. Уилоу усети цялата сила на желанието му; той я целуваше отново и отново, докато накрая тя почувства как цялото ѝ тяло се разтапя в ръцете му. След това просто я пусна и я заведе до стола под прозореца.

Отдалечи се от нея и тежко седна на собственото си кресло до масата, където работеше. Оставяйки тези няколко крачки разстояние между тях, като че ли искаше да подчертае, че са разделени един от друг.

Но Уилоу си мислеше, че никога няма да успее да го направи, докато сърцето ѝ тръпнеше от ужасната болка на разбирането. „Ние сме една личност, Тоби и аз — части от едно цяло. Знам точно какво чувства сега, защото и аз усещам същото.“

— Знаеш, че те обичам, нали? — попита просто тя.

Тоби ѝ се усмихна в отговор, а очите му се изпълниха с дълбока нежност.

— Да, знам, Уилоу. Така, както и ти знаеш, че те обичам. Обичам те от години, Уилоу, още откакто беше петнайсетгодишно момиче и дойде за първи път в Рошфорд.

Уилоу кимна.

— Открих, че те обичам, когато преди три години отидох в Париж — заяви тя. — Но сигурно обичта е лежала в сърцето ми дълго, дълго преди това, Тоби. Винаги съм приемала за дадено, че мога да дойда при тебе за утеха, когато се почувствам в беда или мъка. Никога

не съм свързвала нуждата ми от тебе като приятел, съветник, утешител, с чувствата на любовта. Дълго време вярвах, че обичам Роуел. Сбъркала съм любовта със страстта, с обожанието. Но истинската любов е различна, нали? Сега вече знам, че е много, много по-дълбока от всяка страст. Ти си като част от мене, Тоби, необходима част, без която никога не съм напълно цяла.

Лицето на Тоби се помрачи от болка.

— Не казвай нищо повече, Уилоу. Ако признаем чувствата между нас само ще заякчим бариерите, които винаги са ни разделяли. Никога няма да можем да се оженим — ти и аз. Ти си жена на брат ми... и не можем да сторим нищо, което да поправи тази грешка. Вината е моя, защото позволих изобщо да се случи.

— Не, Тоби, аз исках да се омъжа за Роуел. Мислех, че го обичам. Може би тези чувства, които изпитвах към него, щяха да се задълбочат в нещо истинско, ако той... — тя млъкна, защото инстинктивно знаеше, че Тоби няма да иска да чуе, че е била нелоялна към Роуел, колкото и малко да беше уважението му към по-големия му брат.

Тоби изпусна дълга, мъчителна въздишка.

— Не трябва вече никога отново да се оставяме на слабостта, Уилоу, както за наше добро, така и за доброто на останалите. Ако искаме да продължим да живеем в тази къща както в миналото, то ще е само като брат и сестра. Няма да е лесно да възстановим тези отношения, но това е единствената ни възможност.

Уилоу кимна безпомощно, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Разбирам, Тоби. Колкото и да ми е трудно, никога вече няма да се опитвам да ти покажа любовта си, никога вече няма да говоря за нея. Не знам дали ще е по-трудно, след като днес разкрихме сърцата си. Но знам, че винаги ще бъда щастлива, защото зная, че ме обичаш, колкото и да е егоистично да го чувствам по този начин. Ти би могъл да станеш такъв прекрасен съпруг... и баща. И преди съм ти казвала, Тоби, че трябва да се ожениш и да имаш свои деца.

— А аз съм ти казвал и преди, че твоите деца ми стигат напълно. Обичам малкия Оливър почти колкото и тебе! И вече съм роб на малката Алис...

Той млъкна, понеже видя, че по бузите на Уилоу се стичат сълзи. Понечи да отиде при нея, но бързо потисна импулса си.

— Моля те, не плачи, мое мило момиче — каза той, а гласът му се снижи почти до шепот. — Честно казано, твоето нещастие е единственото нещо, което не мога да понасям твърдо. Повярвай ми, Уилоу, ако мислиш, че по този начин ще облекча живота ти, ще напусна Рошфорд доброволно. Само трябва да кажеш...

— Не, Тоби, не! — прекъсна го Уилоу, опитвайки се да се усмихне през сълзите си. — Давам ти честна дума, че не плача, защото съм нещастна. Разплаках се, защото обичта ти към Оливър ме развълнува дълбоко. Винаги си бил толкова добър с него, че той е готов на всичко за тебе. Мисля, че ако напуснеш Рошфорд, това ще разбие сърцето му. А и моето.

— Тогава оставам — твърдо каза Тоби. — Но днес за последен път оставаме сами в тази стая, Уилоу. Ако желаеш, можеш понякога да ме посещаваш с Оливър. Но не мисля, че ще успея да се сдържам, ако продължим да прекарваме тук дълги часове заедно, както преди. В присъствието на други ще ни е много по-лесно да сдържаме стремежа си един към друг, да си говорим нежности или да изказваме истинските си мисли. Нито пък трябва да петним любовта си с чувство за вина. При сегашното положение няма нищо, за което да се укоряваме, и аз искам да остане така — както сигурно искаш и ти.

Уилоу си помисли, не без известна горчивина, че Тоби, както обикновено, е прав. Всички около тях бяха погълнати от романтични интриги. Мнозина женени мъже като Роуел имаха любовница; много жени като Силви си намираха любовник. Моралът, за който настояваше кралицата, се спазваше само повърхностно и лицемерно. Обществото правеше каквото си пожелае, без чувство на вина. Доколкото разбираше Уилоу, единствената вина се състоеше в това да те разкрият.

Но огорчението ѝ не се задържа дълго, тъй като знаеше, че тя, не по-малко от Тоби, иска да задържи завинаги в сърцето си мисълта за съвършената любов между тях — нито тайна, нито престъпна. Макар любовта между нея и брата на съпруга ѝ да бъде ограничена, тя щеше да е над всякакви обвинения — любов, която може да бъде призната без срам на децата ѝ, когато настанеше време.

— Разбирам те и съм съгласна с тебе — тихо каза тя на Тоби, — но тъй като това е една своеобразна раздяла, мили Тоби, не мога да си тръгна без една последна прегръдка.

Стана от креслото си и отиде при него. Докато се изправяше, хванал ръцете ѝ в дланите си, Уилоу видя сълзи в очите му. А след това устните му се насочиха към нейните. Позволи на силите на страстта в себе си един горчиво-сладък момент на полуотдаване, защото знаеше, че отсега насетне щеше да се наложи да бъдат контролирани. Целуна го страстно, продължително, позволявайки му да узнае колко силно иска нещо повече от целувка. Помисли си: „Нека поне този път да се оставя на слабостта си. Нека Тоби прояви сила и за двама ни.“ Ако останеше само на нея, то тя би му позволила да я обладае. Предлагаше му и тялото, и сърцето си.

Не можеше да знае колко близо бе Тоби до това да се поддаде на съблазънта, която тя представляваше. Изгаряше целият от усещането на лудо биещото ѝ сърце, от издигането и спускането на гърдите ѝ, от сладостта на дъха ѝ върху бузата му. Под ръцете му топлото ѝ, меко тяло се оформяше по неговото и болката от копнежа му по нея ставаше непоносима.

Грубо я отблъсна от себе си.

— Щеше да съжаляваш толкова, колкото и аз — напомни ѝ той, докато ѝ отваряше вратата. — Никога не бих направил нещо, скъпа моя любов, което един ден би могло да причини нещастieto ти. Но наистина те обичам. Никога не се съмнявай в това.

Наоколо нямаше никой, докато тя бавно слизаше по стълбите. Един от лакеите, който работеше нещо в хола, ѝ каза, че Пейшънс е извела децата на следобедната им разходка. Голямата къща изглеждаше празна, с изключение на слугите. Франсис все още не беше се завърнал от пътешествието си; никой не знаеше къде е Рупърт. Доктор Форбс нямаше писмо от Ейдриън и беше споменал на Уилоу, че не желае и да получава такова.

— За мене моят син е мъртъв — беше ѝ казал той почти със същия тон, който беше използвала и Grandmère при отпътуването на Рупърт.

В хола Уилоу погледна към стенния часовник, останал от времето на дядото. Почти беше дошло време за следобедния чай. В пет часа доктор Форбс щеше да направи всекидневната си визитация при леля Мили.

Уилоу спря, а по вените ѝ неочаквано премина странно усещане. Съобрази, че леля Мили вече трябва да се е събудила от следобедната

си дрямка и че може би вече очаква Уилоу да дойде при нея, за да си поговорят. Помисли си, че може би именно в този следобед би могла да намери ключа към тайната на леля Мили. Дори нищо да не откриеше, едно посещение при бедната стара дама щеше да отвлече мислите ѝ от Тоби...

Уилоу последва подтика си и се изкачи обратно по стълбите, през стълбищната площадка, към стаята на леля Мили. Спря за миг до съседните помещения, които по-рано принадлежаха на Grandmère. Сега те бяха съвсем празни, ако се изключеха мебелите, покрити с чаршафи, за да не се напрашват. Дрехите на покойницата бяха раздадени на бедните и нуждаещите се. Освен бижутата и по-ценните вещи, които беше разпределила в завещанието си между членовете на фамилията, всичко останало беше раздадено на слугите.

Grandmère не беше завещала нещо на някого друго, освен на предания доктор Форбс, комуто беше оставила ковчеже, обвито в кадифе. Леля Мили му го бе предала съгласно писмените инструкции на старата дама. Беше заключено и никой не знаеше какво има в него. Доктор Форбс не каза нищо и отвърна неясно, когато Роуел го попита дали Grandmère е възнаградила подходящо преданата му служба.

— Честно казано, изненадан съм, че старото момиче изобщо му е оставило нещо — сподели по-късно Роуел с Уилоу — като се има предвид, че именно синът на доктор Форбс избяга с Рупърт.

Уилоу пристъпи и отвори вратата на леля Мили. Чуваше се силното, професионално бърборене на дневната медицинска сестра. Седеше край леглото ѝ с плетката си — обичайното ѝ занимание през дългите часове, прекарвани край мълчаливата ѝ пациентка.

— Ако искате да отидете до слугинската стая, за да изпиете чая си, аз ще поседя с леля си — каза Уилоу на сестрата, която бързо се възползва от предложението ѝ.

Уилоу седна на освободения стол и взе ръката на леля Мили.

— Искаш ли да ти почета? — попита тя. — Не? Да ти задам ли още няколко въпроса?

Този път последва утвърдителен жест. Прониза я вълнение, което успя да потисне.

— Лельо Мили, Тоби и аз се опитахме да се досетим какво се е случило преди десет години, което така те е разстроило — каза Уилоу.

— Единственото, за което се досетихме, е смъртта на моето момиченце. Възможно ли е да има някаква връзка?

Усети безпокойство, тъй като неочаквано старата жена издаде грозен звук, при което долната ѝ челюст увисна и между устните ѝ протече слюнка. Дълбоко в гърлото ѝ се дочу още някакво ръмжене.

„Отчаяно се опитва да проговори“, разбра Уилоу. Увисналата страна на лицето на старата жена сега изглеждаше дори още по-изкривена.

— Не се опитвай да говориш, лельо Мили — каза тя, докато внимателно избърсваше напуканите ѝ устни с ленената кърпа, оставена на чаршафа. — Просто, ако можеш, вдигай ръка, когато искаш да отговориш с „да“. Ще ти помагам, доколкото мога. Сигурна ли си, че искаш да продължи с въпросите си?

Уилоу нямаше откъде да знае отчаяните усилия, които Милдред правеше в главата си, борейки се безпомощно срещу парализата, която беше сковала тялото ѝ. Откакто получи удара знаеше, че не ѝ остава много време да последва Grandmère в гроба. Но за разлика от Клотилд се ужасяваше от мисълта да умре, когато на душата ѝ лежеше такъв тежък грях. Беше сигурна, че почти фаталния апоплектичен удар, който беше получила от обхваналата я вина, когато се почувства почти разкрита от дъщерята на братовчедката Люсиен, е Божието наказание. Бог искаше да лежи безмълвна тук и да размишлява над престъплението си, така че когато накрая я повика, да се е разкажала за греха си и да си го признае. Но въпреки че беше повече от готова — всъщност отчаяно го желаше — да се изповяда и да получи някакво опрощение, какво можеше да стори, след като възможността да говори ѝ беше все още отнета?

Грижовността на Уилоу към нея беше още един бодил в трънения венец, който чувстваше, че трябва да сложи. Бедната млада жена, която беше страдала толкова жестоко заради нейните действия, беше сега единствената ѝ надежда за някакво изкупление. Трябваше да признае на Уилоу — тази, срещу която беше съгрешила.

Милдред отдавна беше престанала да се бои от възможността Уилоу да я заклейми. Искаше само едно — да се освободи от вината си, така че да умре в мир. Не можеше да има по-лоша болка от товара на греха, който носеше.

Щом Уилоу поднови въпросите си, тя събра последните остатъци от физическата сила, която все още притежаваше, за да контролира леките движения на ръката си. Въпросите все повече и повече се приближаваха към истината.

— Нещо лошо ли беше причинено на бебето? От доктор Форбс? От Grandmère? От самата Милдред? Да не би някой да е убил бебето — дори и неволно? Ако не, смъртта му дължи ли се на нечия небрежност?

„Само ако можех да ѝ обясня!“, помисли си Милдред в безпомощно разочарование. Как можеше тя, Милдред, да ѝ даде знак, че бебето, детето, е все още живо?

Уилоу усещаше същото ужасяващо разочарование. Първоначалната възбуда при откритието, че загадката на леля Мили е свързана със смъртта на бебето, отстъпваше място на съмненията. Може би в крайна сметка леля Мили нямаше нищо важно за казване. Може би бедната стара мома просто изпитваше съжаление, че не е показала по-голямо съчувствие към Уилоу, когато бебето ѝ умря. Като си припомняше тези ужасни, отминали мигове, Уилоу не можеше да се сети за нито един случай, при който леля Мили да беше изразила дори една дума на състрадание. Беше избягвала Уилоу по най-невъзпитан начин, като напускаше стаята, когато тя влизаше, прекъсвайки всички разговори.

Уилоу се намираше в стаята вече повече от половин час. Всеки момент сестрата щеше да се върне от кухнята или щеше да пристигне доктор Форбс. И все пак не можеше да се сети за нито един друг въпрос, тъй като леля Мили ясно показва, че на бебето не е сторено нищо лошо.

Уилоу каза повече на себе си, отколкото на неподвижната жена:

— Няма за какво друго да те питам, лельо Мили, освен дали Grandmère не е искала бебето ми да умре?

Вцепенена, видя незабавния отговор на леля Мили и почувства сърцето си да прескача един удар. Бързо добави още един въпрос:

— Искала е бебето ми да умре и въпреки това не му е сторила нищо лошо. Но какво друго е могла да направи? Лельо Мили, бебето ми е мъртво, нали? Щеше да знаеш, ако не е. *Мъртво е, нали?*

Не последва движение. С отчаяно желание да научи отговора, Уилоу се наведе над леглото. Да не би леля Мили да беше заспала или

наистина показваше отрицателен отговор?

— Лельо Мили, трябва да ми отговориш — извика тя, разтърсвайки отчаяно неподвижните рамене на бедната жена. — *Живо ли е бебето ми?*

Успя само да види утвърдителното движение на ръката на леля Мили, когато откъм вратата се чу гласът на доктор Форбс. Беше се увлякла твърде много, за да забележи влизането му.

— Лейди Рошфорд, какво правите с пациентката ми? — Гласът на доктора прозвуча разгневено и Уилоу виновно погледна към него, понеже осъзна, че напълно несъзнателно беше употребила сила срещу безпомощната стара жена.

— Съжалявам, доктор Форбс, но вие не разбирате — извика тя. — Леля Мили отговаряше на въпросите ми и открих нещо от изключителна важност. — Вгледа се в суровото, ядосано лице на стария мъж. — Касае се за бебето ми. То не е мъртво, доктор Форбс. Леля Мили току-що ми го каза. Старата лейди Рошфорд все пак е направила нещо с него. Все още не знам какво се е случило. *Но бебето ми е живо.* Мисля, че леля Мили винаги го е знаела и това е измъчвало ума ѝ през цялото време, тъй като не е можела да ми го каже, преди Grandmère да умре...

В силната си възбуда сграбчи с несъзнателно движение ръцете на доктора.

— Защо не кажете нещо, докторе? Не ме ли разбрахте? Не виждате ли, че всичко съвпада? Grandmère винаги е вярвала, че има нещо нередно с момичетата във фамилията. Сигурно е мислила, че има нещо нередно и с моето бебе и така...

— Лейди Рошфорд, съжалявам, че толкова невъзпитано ви прекъсвам, но от професионална гледна точка съм задължен да ви кажа, че сте изпаднала в истерия. Налага се да ви помоля незабавно да напуснете стаята. Бедната мис Милдред е много болна и подобно поведение може само да ѝ навреди. Що се отнася до вашите твърдения, единственото, което мога да кажа, е, че много съжалявам. Вярвах, че отдавна сте се възстановили от скръбта по детето, което умря.

Уилоу се взря с пронизателен поглед в изражението на сините му очи.

— Но то не е мъртво! Леля Мили казва...

— Вашата леля не може да говори, лейди Рошфорд. Движенията, които прави, са напълно неволни, в което изобщо не се съмнявам. Нещо повече, вече обясних на вас и на съпруга ви, че не можем да приемем, че тя владее душевните и умствените си способности.

Страните на Уилоу се зачервиха от гняв.

— Може и да не мислите, че тя знае какво говори, но аз ѝ вярвам. Сега вече не вярвам, че бебето ми е умряло и никога няма да го повярвам, докато не се докаже. Така и не съм виждала клетото мъртво телце и сега знам защо — *никога не е имало!*

Със значително усилие докторът разтвори пръстите на Уилоу, които все още стискаха ръцете му. Гласът му прозвуча остър като нож, докато стоеше леко разтреперан и гледаше право в очите ѝ.

— Изглежда сте забравила, лейди Рошфорд, че докато вие не сте виждали тялото на детето, аз го видях. То лежи погребано в гробищата в Хавърхърст. Самият аз го поставих в ковчег. Съжалявам, че ви разстройвам, но по този въпрос не може да се каже нищо повече. Въпреки всичко, което бедната болна жена може да ви е накарала да повярвате, вашето дете, извън всяко съмнение и напълно законно, е мъртво.

---

[1] *femme fatale* — фатална жена (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

АВГУСТ 1904 — МАРТ 1905 ГОДИНА

Роуел се върна от Лондон в лошо настроение. Дезире, която стотици пъти му се беше заклевала, че за нея той е по-важен от всичко на света, тайно беше подписала договор да отиде с една театрална трупа в Съединените щати за една година. С нищо не можеше да попречи на заминаването ѝ, тъй като тя му го беше представила като *fait accompli*^[1]. Разярен и разстроен, той си тръгна, без да ѝ каже довиждане и без никакъв щедър прощален подарък.

Все още беше загрижен за силно наранената си гордост, тъй като досега бе мислил, че невярната малка интригантка го обожава. Последното нещо, което искаше, бяха неприятности въкъщи. Но още с пристигането му Уилоу отказа, за негова най-голяма изненада, да отложат обсъждането на личните ѝ проблеми за времето, което той сметнеше за удобно.

— Чакам вече шест седмици, за да обсъдя тези въпроси с тебе, Роуел, и не мога да отлагам повече!

Пребледнялото ѝ лице и решително присвитите ѝ устни говореха за това, че очевидно трябва да бъде изслушана, осъзна с тревога Роуел.

Той седеше в библиотеката, поставил гарафа с уиски на удобно място до лакътя си. „Таймс“ лежеше неразгънат в скута му, тъй като гледаше жена си. Когато пристигна малко след обедата, не беше обърнал внимание на външността ѝ и сега почувства внезапен прилив на одобрение. Беше облечена в следобедна рокля в бледосиньо и бяло. Около кръста ѝ беше обвит широк бял шарф, а бялата дантелена яка беше прихваната с красива синя емайлирана брошка. Косата ѝ беше вдигната над челото, пристегнат в широка спирала с тъмносиня панделка. Тъмните ѝ очи блестяха с някаква вътрешна възбуда, която сякаш увеличаваше тяхната големина и красота.

— Много добре, скъпа моя. Седни и ще поговорим за проблема ти — каза Роуел с добродушен глас. — Искаш ли нещо освежително?

Уилоу поклати глава и, като се обърна, каза на очакващия заповеди слуга да излезе.

— Онова, което искам да ти кажа, е поверително — заяви тя. — И не е просто *мой* проблем, Роуел, а наш. Касае се за детето ни — за малкото момиченце, което родих преди десет години. Роуел, напълно съм сигурна, че нашето бебе София не е умряло. Леля Мили го потвърди толкова ясно, колкото би могла да потвърди всяко изказано твърдение. Нещо повече, убедена съм, че доктор Форбс знае какво се е случило с бебето и е изплашен от онова, което сме открили. Налага се да настоя да поговориш с него и ако откаже да признае истината, каквато и да е тя, тогава трябва да предприемем някакви други действия, за да я изясним.

Роуел пресуши чашата си и с гневно движение я постави на масата до канапето.

— Що за глупост е това, Уилоу? Добре знаеш, че имам смъртен акт и че детето е погребано в гробището „Св. Стефан“. Наистина не мога...

— Роуел, знам какво говоря и, повярвай ми, напълно съм с ума си. Нещо се е случило през онази нощ — нещо, за което вероятно Grandmère и със сигурност леля Мили са знаели. Моето намерение е да открия истината и никой, дори и ти, Роуел, няма да ми попречи. Надявам се, че се изразявам ясно. Ако не ми помогнеш, тогава ще продължа сама.

— Мога ли да те попитам как ще продължиш? — хладно запита Роуел.

— Ще подам молба до лекарската комисия.

Роуел зяпна от изненада при тези думи на Уилоу. Не беше напълно сигурен какво значи тази юридическа фраза, но съдейки по категоричния тон, с който жена му направи това изявление, тя очевидно знаеше. Очевидно тя беше изпълнена с решителност, а това не му допадаше.

— Знам какво говоря, Роуел. Ако доктор Форбс не ми каже какво се е случило, ще поискам да се извади ковчегът на бебето. Само доказателството, че то лежи заровено там, може да успокои съмненията ми.

Тоби бе проучил процедурата, която трябваше да предприеме Уилоу, ако се наложеше да се изкопае ковчег и съдържанието му да бъде изследвано. Беше разбрал ужасната тревога на Уилоу и макар самият той да не споделяше убедеността ѝ, че е бил осъществен

някакъв зъл план и детето наистина е живо, беше съгласен, че докато тя не се убедеше в противното, умът ѝ нямаше да намери покой.

— А ако Роуел не се съгласи със следствието? — бе го попитала Уилоу.

— Честно казано, Уилоу, не знам отговора на този въпрос. Изобщо не съм сигурен, че една жена може да подаде молба до лекарската комисия против волята на съпруга си. Но нека да оставим тази грижа за момента, когато и ако тя дойде. Сега просто трябва да изчакаме завръщането му.

— Напълно съм сигурен, че цялата тази нещастна история е буря в чаша чай — отвърна Роуел, но гласът му не прозвуча много убедително. — Но след като си толкова решително настроена, ще поговоря с доктор Форбс.

— Благодаря, Роуел! — каза Уилоу: — Но искам да присъствам, когато разговаряш с него. Имам право да знам какво ще каже, макар да не мисля, че ще е много.

— Глупости, мила. Той е единственият човек, който може да ни опише всяка подробност от събитията през онази нощ, а ако не може, тогава ще се наложи да ми обясни защо.

— Ще поговориш ли с него днес следобед, когато дойде да прегледа леля Мили? — настоя Уилоу.

Роуел се намръщи. Не му харесваше, когато една жена оказваше натиск върху него по този начин. Беше привикнал към такова поведение при Джорджина, но не и при Уилоу. Въпреки това каза:

— Предполагам, след като настояваш. Трябва да го сторя или изобщо няма да имам спокойствие.

Забеляза как изражението на Уилоу омекна и раздразнението му отново се смени с възхищение. Съпругата му беше забележително хубава жена и както би казала Есме за една жена, която приближава трийсетте — в разцвета си. Уилоу не се състари от ражданията, както се случи с толкова много от жените на приятелите му. Тялото ѝ беше все така стройно като на младо момиче — като на Дезире, например. Ако можеше да я научи на някои от номерата на Дезире за доставяне на удоволствие на един мъж, може би нямаше да му се иска да блуждае толкова далеч от дома.

В ума на Роуел се мярнаха спомени от отминали любовни нощи с жена му. Имаше един или два случая, при които тя просто го беше

изненадала с отзивчивостта си. Може би беше постъпил глупаво, като я беше обезкуражил. Ако беше по един или друг начин показал, че за него е радост да притежава наистина страстна жена...

— Ела тук, мила моя — каза той, протягайки ръка към нея. — Дадох ти само една целувка по бузата, когато пристигнах. Сега сме сами...

Уилоу почувства, че сърцето ѝ прескача, докато неохотно пристъпваше напред. Не пропусна да забележи нито промяната в гласа на Роуел, нито погледа му. Последното нещо на света, което желаше, бяха нежностите на съпруга ѝ. Всеки неин отклик щеше да е предателство към дълбоката, истинска любов, която сподели с Тоби за толкова кратко време. Освен това не изпитваше ни най-малко съмнение, че Роуел се е върнал от Лондон с вкуса на целувките на любовницата си по устните си и с миризмата на парфюма ѝ по дрехите си, както толкова често се случваше в миналото, когато се връщаше от Джорджина.

Потръпна неволно, щом Роуел я придърпа към себе си.

— Хайде де, що за свенливост е това? — попита тихо той. — Тук няма слуги...

Притегли я в скута си; възбудата му, засилена от няколко чаши уиски, които току-що беше изпил, притъпи способността му за преценка. Усецайки треперенето на Уилоу, изпусна доволно възклицание:

— Значи наистина ме искаш — триумфално обяви той. — Знам кога една жена е жадна за любов — като тебе сега, моя хубава малка женичке.

Ръцете му се насочиха към гърдите ѝ и започнаха да ги мачкат и притискат през плата на дрехата ѝ, въпреки усилията ѝ да се освободи. Уилоу извърна лице встрани, когато се опита да я целуне, но устните му се долепиха о шията ѝ. Почувства горещия му дъх върху раменете си, докато той придърпваше дрехата ѝ.

— Не, Роуел, моля те... не сега, не тук... моля те...

Роуел се отдръпна, без ни най-малко да се разгневи.

Усмихна се.

— Много добре, моя любов. Ще почакаме до довечера, когато в леглото ще можем да се насладим един на друг с много по-малко ограничения. Можеш да освободиш Нели тази вечер. А аз ще имам

удоволствието да проявя разбиране към желанието ти. Какво ще кажеш за това, мила моя?

„Не мога... не мога... «, мислеше си тя, докато се изправяше и оправяше дрехата си. „Не искам да ме докосва!“

Но нуждата ѝ от помощта му беше по-силна дори от неприязънта ѝ. Мразейки самата себе си, тя се наведе и с престорена обич го целуна по бузата.

По-късно вечерта доктор Форбс стоеше пред Роуел в библиотеката и упорито отказваше да промени което и да е от твърденията си, които беше направил преди десет години.

— Нямахте основания да поставяте под въпрос тогавашните ми действия, лорд Рошфорд — каза той с преbledняло лице. — Защо сега трябва да се съмнявате в мене, просто защото една ненормална стара дама е втъпила някаква налудничава идея в главата на съпругата ви?

Роуел презрително погледна към слабия възрастен човек. Никога не беше харесвал семейния лекар, но беше се примирил с мисълта, че Grandmère не би допуснала друг медик в къщата. Донякъде обвиняваше Форбс за падението на младия си брат. Все още беше като трън в плътта му мисълта, че един Рошфорд може да се отклони толкова от правия път като Рупърт. През годината, която измина откакто Рупърт напусна дома си, Роуел беше променил мнението си и сега беше убеден, че не брат му е покварения. Предпочиташе да приеме, че Ейдриън Форбс е извергът, който повлече Рупърт в безпътицата. Роуел считаше, че баща му е трябвало да оказва по-строг контрол върху него.

— Не ме интересува мнението ви, доктор Форбс, че леля ми е една „ненормална стара дама“ — хладно рече той. — Съгласен съм със съпругата си, че мис Рошфорд разбира много от въпросите, които ѝ се поставят. И що се отнася до мъртвото дете, казаха ми, че тя е твърдо убедена, че бебето не е умряло.

Ръцете на доктора трепереха толкова силно, че преплете пръсти, за да потисне движението им. Но в отговора му не прозвуча дори най-слабо колебание.

— Вашата баба видя тялото на детето — настоя той. — Може би леля ви не го е видяла. Не мога да си спомня дали присъстваше, когато докарах ковчега в дома ви преди погребението. Бебето умря, докато се

опитвах да го отнеса при кърмачката. Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Защо кърмачката не беше доведена тук, за да нахрани бебето? — попита Уилоу. — Какво оправдание имате за това, че сте го изнесли навън, на студения нощен въздух и по този начин сте го поставили в опасност?

— Нямаше да оцелее дълго без храна...

— Не е вярно! — прекъсна го Уилоу, понеже си спомни за бебето на Нели, за малката Алис, която преживя повече от двайсет и четири часа, преди да я вземе до гърдите си. — Известно ми е, че новородените бебета могат да преживеят доста време.

Докторът продължи да отговаря ядно, при което помръкналите му сини очи примигваха често.

— Вашето бебе беше недоносено, лейди Рошфорд. Раждането беше трудно, с усложнения, а детето беше с ниско тегло, болнаво...

Уилоу сграбчи ръката на Роуел, защото се боеше, че може да приеме отговора.

— Роуел, не му вярвам. Никога не съм вярвала и няма да повярвам. Моля те...

Роуел замислено сви рамене. Ако зависеше от него, беше готов да приеме думите на доктора. В края на краищата какво значение имаше това сега, след десет години? Но хубавата му млада жена го молеше с такъв плам! Не беше лоша идея да ѝ угоди, така че да се представи в благоприятна светлина. Години наред я беше пренебрегвал, меко казано. А сега, когато приближаваше четиридесетте, беше тъкмо време да започне да урежда домашните си дела. Освен това едно разследване би причинило известни неудобства на доктора и щеше да представлява някаква груба справедливост, задето не беше оказвал по-строг контрол над перверзия си син.

— Боя се, че фактите, които ми представихте, не са задоволителни — надутото заяви той. — Жена ми е напълно права в твърдението си, че тялото на детето е трябвало да ѝ бъде показано или, ако тя не е била съвсем добре, да бъде показано на мене.

— Не пожелахте да го видите... — опита се да отвърне доктора, но Роуел го прекъсна:

— Когато пристигнах вкъщи, ковчегът беше затворен. Тогава нямах причини да го проверявам. Но сега, когато леля ми е сигурна, че

бебето не е умряло, нямам друг избор, освен да повдигна този въпрос.

— Направете така, както смятате за най-добре... — промърмори докторът, а тялото му се отпусна в неочаквано примирение. Познаваше Рошфордови. Роуел беше като баба си — упорит като магаре, когато си наумеше нещо. За щастие едва ли щяха да получат разрешение за ексхумация на тялото. След толкова време никой съдебен следовател нямаше да иска да се заеме със задачата да разглежда подобни останки, дори и да заподозре, че бебето е умряло от насилствена или неестествена смърт, за каквато не съществуваха доказателства. Познаваше само един следовател, който беше участвал в подобно разследване. Той му беше казал, че избягвал подобна ексхумация, защото след толкова дълго време имало опасност от заразяване на онези, които извършват процедурата.

Роуел започваше да се възхищава от себе си. Въобразяваше си, че знае доста за английското право, особено що се отнася до делата, свързани с имението. Веднъж му се наложи да дава показания при един процес срещу браконьер. Съдията беше го похвалил за ясното, информативно, обвинително описание на характера на мъжа.

— Остави това на мен, мила — каза той на Уилоу след заминаването на доктора. — Няма нужда да се безпокоиш за юридическите подробности. Ще поговоря с Тоби. Той има здравомислеща глава на раменете си. Скоро ще уредим въпроса.

За голямо облекчение на Уилоу Тоби прояви достатъчно такт, за да позволи на Роуел да повярва, че неговите тълкувания на сложните закони произлизат от самия Роуел. Късно вечерта съпругът ѝ дойде в спалнята при нея в добро настроение. Уилоу вече се беше съблякла и беше си легнала, за да избегне възможността, която Роуел беше споменал по-рано, да я съблече.

— Следващото, което ще направя, е — каза ѝ той — да инструктирам нашия адвокат да подготви молба до юридическия съветник. Имам предвид юридическия съветник на епископа. Тоби мисли, че го познава — някакъв господин на име Матийо Мейбъри, който живее в Кентърбъри. Ти, Форбс и аз несъмнено ще бъдем разпитани и може би ще ни се наложи да дадем устни показания, ако съветникът поиска. Почитаемият Епълби може би няма да пожелае да се яви, но бих казал, че може да даде писмени показания под клетва. След това трябва да поискаме разрешение от лекарската комисия да

извадим тялото за разпознаване или за доказване, че в ковчега има човешки останки.

Безчувствен към треперенето на Уилоу при мисълта за действията, които описваше, той продължи в същия дух, докато накрая не спря, за да последва камериера си към стаята си. Уилоу можеше да го чуе през полуотворената врата как разговаря с прислужника. По високия му глас разбра, че Роуел е пийнал доста вечерта. В това състояние той или беше силно оскърбителен към слугите, или прекалено щедър в похвалите за достойнствата им.

Когато най-накрая Роуел се появи отново, всеки нерв в тялото ѝ се беше стегнал от напрежение. Тя знаеше, че добродушното му настроение лесно можеше да изчезне, когато най-сетне паднеше върху нея и установеше, че е твърде пиян, за да изпълни желанията си. В такива случаи той неизменно я обвиняваше за собствения си провал.

Но тази вечер умът му явно беше отклонен от следобедните му замисли. Легна до нея и я прегърна през кръста, но умът му все още беше твърде зает с юридическите тънкости. Продължи да ѝ обяснява подробностите, докато изведнъж гласът му премина в мълчание, последвано почти веднага от шумно, несекващо хъркане.

Тъй като не можеше да заспи на този шум, Уилоу бавно се освободи от ръката му и се измъкна изпод завивките. Беше гореща, знойна августовска нощ. Боса, без дори да се наметне, тя отиде на пръсти до отворения прозорец.

Градината блестеше на лунната светлина. Моравите бяха покрити с гъста роса и проблясваха с хиляди искрици от отраженията на лунните лъчи от капчиците. В далечината, отвъд мержелеещите се тъмни сенки на дърветата, можеше да види сребристото трепкане на езерото. Тялото ѝ сякаш гореше. Сложи ръце на гърдите си, които като че ли горяха под дланите ѝ. Искаше... всъщност какво искаше? Искаше...

Затвори очи и се наведе напред, докато челото ѝ опря в хладното стъкло. Колко трудно беше да спази думата, която даде на Тоби, да забрави онова, което се беше случило между тях! А и колко прав беше той, когато не позволи на взаимното им привличане да отиде по-далеч от една целувка, една прегръдка! Сега спомените ѝ бяха като игли в ума ѝ и се блъскаха в нейното съзнание, въпреки желанието ѝ да забрави.

„Къде ли е Тоби сега?“, мислеше си тя със силна болка, която обхващаше цялото ѝ тяло. Може би спи в стаята си, а милото му, забавно лице, почива в съня? Дали сънуваше нея? Или беше буден и като нея се питаше как би продължила любовта между тях? Не, не любов, а страст — яростен, див стремеж на желанието — ето това би имало между тях. А след това би го прегръщала, би погалила бузата му и би му казала колко ужасно, мъчително го обича.

Някъде долу, в редиците дървета избуха бухал. Очите на Уилоу се разшириха и цялата потрепери. Ето там, зад нея, в голямото брачно легло лежеше съпругът ѝ, все още хъркащ, сляп за истинските ѝ нужди, сляп за истинското ѝ аз.

„Защо изобщо се омъжих за Роуел? — помисли си тя. — Как изобщо съм могла някога да го желая по същия начин, по който сега искам Тоби?“ Но никога не бе било същото. Бе искала Роуел да я обича, да се нуждае от нея, да се възхищава от нея, да ѝ показва любовта си. А с Тоби беше различно. Самата тя искаше да му се отдаде, да го обхване, да го направи част от себе си.

Спомни си за предупреждението на Силви относно бъдещето ѝ и желанието ѝ да поиска развод от Роуел. Не беше присъщо за Силви да дава съвети против свободата и все пак тя положи големи усилия, за да наблегне върху униженията, които неизбежно следваха за една жена след развода ѝ — обществената изолация, финансовите проблеми... Сега положението беше такова, че за нея беше много по-изгодно да остане с Роуел, отколкото когато се роди Оливър. Имаше вече две деца, за които да се грижи. Един ден имението Рошфорд щеше да е на Оливър и не можеше да го лиши от правата, които той имаше по рождение.

Уилоу изпусна дълбока въздишка, затвори неохотно прозореца и се върна в леглото. Опита се да намери забравата на съня, но отново я обхванаха предишните ѝ съмнения за миналото.

Каква причина имаше леля Мили да повтаря, че бебето ѝ не е умряло? Нима всъщност се опитваше да каже, че някой го е убил? Тази идея беше малко вероятна, освен ако някой поради небрежност не беше оставил бебето да умре. Само ако леля Мили можеше да говори и да разкаже с думи какво наистина се е случило през онази нощ! А изкопаването на ковчег щеше да бъде изпитание почти отвъд силите ѝ. Но ако малкият ковчег наистина съдържа тялото на новородено

момиченце, поне ще знае, че детето ѝ не е някъде по света, само и беззащитно.

През следващата седмица Роуел ѝ зададе същите въпроси, които си поставяше сама. Защо е толкова убедена, че чувства необходимост да иска такъв неестествен процес като ексхумация, при това след толкова много години?

— От това, което ми каза моя адвокат, малко вероятно е молбата до лекарската комисия да бъде утвърдена — честно ѝ призна той. Виждайки смутеното ѝ изражение, добави замислено: — Въпреки това се занимавам с този въпрос, както ти обещах. Но не храни никакви надежди за успех, Уилоу, защото се боя, че можеш да се разочароваш.

Уилоу се отправи да търси Тоби.

— Вярно ли е, че познаваш юридическия съветник на епископа? — запита тя. — Можеш ли да му окажеш някакво лично въздействие, Тоби?

Тоби се намръщи.

— Не мога, Уилоу. Познавам го бегло от Оксфорд. Но много зависи от това какво доверие ще покаже към твоите доказателства и какво — към тези на доктор Форбс. Напълно съм съгласен с теб, че докторът създава впечатление, че не казва истината. Роуел ми показва свидетелските показания на преподобния Епълби и те хвърлят твърде малко светлина върху проблема, понеже той, като тебе, никога не е виждал тялото в ковчега. — Млъкна, преди да добави замислено: — Нито пък го е виждал Роуел. И имаме само думата на доктор Форбс, че Grandmère е погледнала в ковчега, преди да го закове. Никой от слугите не го е виждал, макар Нели да каза на Роуел, че поискала да види бебето, но не получила разрешение. Акушерката също е била разпитана, но и тя не могла да хвърли повече светлина върху събитията от оня ден, тъй като, по нейните думи, постоянно е бдяла над тебе. Можем да се надяваме, предполагам, че съветникът ще приеме, че има място за съмнения в светлината на изказаното от леля Мили.

Пристигналата за ежегодното си коледно посещение Силви, можа да ѝ предложи съвсем малко повече подкрепа от Тоби.

— Макар и да беше истински тиран, не мога да повярвам, че леля Клотилд би допуснала някакъв акт на насилие, chérie — каза тя. — Тя не беше зла жена, при все че далеч не беше светица. Самата аз вярвам, че бебето е умряло, Уилоу, макар и поради небрежност.

Както предсказа адвокатът на Роуел, мистър Бартольмю, юридическия съветник, отхвърли молбата. Уилоу беше в напрежение, тъй като Роуел се поколеба дали да не приеме отказа. Но накрая се съгласи да се яви пред църковния съд, където щяха да изслушат молбата му.

Тъй като се чувстваше предизвикан, той заяви:

— След като започнахме това злополучно дело, можем да опитаме отново.

Уилоу чувстваше искрена благодарност към него. Но след Коледа зачака с нарастващо нетърпение мистър Бартольмю да завърши пригответленията за молбата и Роуел да си уговори среща със съветника.

Продължи да прекарва по няколко часа на ден с леля Мили, но независимо колко изкусно задаваше въпросите си, не успя да получи никакви други подробности от болната жена за събитията през онази нощ преди години. Имаше моменти, в които беше мъчително ясно, че движенията на леля Мили са напълно произволни и несъзнателни и в тези случаи сърцето ѝ се свиваше при спомена за предупрежденията на доктор Форбс, че умът на старата дама е твърде объркан, за да се разчита на него. Ужасяваше се от мисълта, че съветникът може да реши, че няма достатъчно доказателства, за да разпорежи на лекарската комисия да започне следствие.

— Отвратително създание ли съм, Тоби? — попита тя, след като и втората седмица на януари отмина, без да отбележат никакъв забележим прогрес. — Мислиш ли, че е неестествено да искам да безпокоят гроба на бебето ми, само поради желанието ми да успокоя ума си.

— Не мисля, че има нещо неестествено в желанието ти — отвърна искрено той. — Ако има дори най-слабата надежда, че бебето не е умряло, тогава не трябва да оставяш необърнат камък, за да откриеш истината. Но ме безпокои, че ще си силно разочарована, ако се докаже, че опасенията ти са неоснователни.

— Подготвена съм за това — отвърна Уилоу. — Мисля, че дори ще се почувствам по-добре. Предполагам, че в сърцето си не вярвам, че е било извършено някакво престъпление. Логиката ми говори, че нямам истинска причина да се съмнявам в известните факти и все пак

всяка моя фибра ми казва, че сега, след като леля Мили поднови страховете ми, че не всичко е било наред, трябва да продължа.

— Когато даваш показания пред църковния съд, ще направиш по-добре, ако се покажеш напълно убедена — предупреди я Тоби. — Не изразявай никакви съмнения, тъй като и без това вече ще са разпространени доста такива.

Изминаха шест дълги седмици, преди да настъпи деня, в който беше насрочено разглеждането на молбата на Роуел. Думите на Тоби звъняха в ушите ѝ, докато пътуваха с ландото заедно с Роуел и адвокатата към Рочестър. Преподобният Епълби и доктор Форбс ги следваха с друг файтон. Съдът се намираше в параклиса на рочестърската катедрала и мистър Бартольмю ги предупреди, че съветникът ще присъства заедно с епископа на епархията, архидякона и регистратора, който беше духовен юрист.

Наблюдавайки закръгленото розово лице на мистър Бартольмю, Уилоу си мислеше колко по-млад изглежда той от връстника си доктор Форбс. — Юристът, прехвърлил шейсетте, все още активно се занимаваше с адвокатска дейност, докато докторът на практика беше в пенсия. Сега имаше нов, млад помощник, доктор Роуз, и след неприятния разговор с Роуел по повод на леля Мили беше прекратил посещенията си при семейство Рошфорд. Следователно бяха изминали няколко месеца, откакто Уилоу го беше виждала за последен път и тя беше немалко изненадана от вида му, когато преди тръгването се събраха в кабинета на мистър Бартольмю. Старият доктор очевидно беше нервен. Няколкото необходими отговора, които даде на адвокатата, бяха произнесени със заекване и неестествено колебание. Уилоу си помисли, че това може би ще се обърне в тяхна полза, защото едва ли щеше да създаде у съда впечатлението, че е уверен в себе си мъж.

Предчувствието ѝ се потвърди. За мистър Бартольмю не беше проблем да установи, че поведението на доктора в нощта на раждането на бебето е било донякъде неправилно. Повторенията на доктор Форбс, че е действал според указанията на Grandmère и през цялото време е имал съгласието ѝ, очевидно не бяха одобрени от съда.

Възрастният свещеник показва подобна смътна представа за събитията и накрая на свой ред призна, че се е подчинил на нарежданията на Grandmère, които са били да уреди погребението на детето с най-голямата възможна бързина.

Роуел не даде показания, тъй като беше отсъствал в нощта, за която ставаше дума, но Уилоу беше призована. Въпреки че трепереше вътрешно, успя да се покаже спокойна, разумна и напълно логична в обобщенията си за събитията, които бяха довели до тяхната петиция.

— Въпреки усещането си, че нещо не беше наред през онази нощ, за което вече ви споменах, сър — заключи тя, — приех, че бебето ми е мъртво и че е погребано в гробището „Св. Стефан“. Нямах да повдигна повторно този въпрос, ако не беше утвърждението от страна на мис Милдред Рошфорд, че моето дете не е умряло. Знам, че имате писмените показания от дневната медицинска сестра на леля ми и от мистър Тобаяс Рошфорд, че без съмнение мис Рошфорд разбира и потвърждава една голяма част от онова, което ѝ се казва. Помощникът на доктор Форбс, доктор Роуз, също написа показания относно този факт.

Гласът ѝ доби още по-голяма убеденост и тя добави:

— Така че не само аз вярвам, че лелята на съпруга ми ме разбира и знае какво се опитва да каже, когато дава утвърдителни знаци. Очевидно бедната жена не е далеч от деня на смъртта си и не мога да повярвам, че в тази част от живота си би била неискрена. Вярвам, че се опитва да поправи едно прегрешение, за което е знаела. Господа, умолявам ви с цялото си сърце да дадете разрешение на лекарската комисия, така че истината да бъде установена веднъж и завинаги.

— Лейди Рошфорд, можете ли да предположите някаква причина, поради която някой човек или група хора биха отнесли някъде едно живо дете и след това преднамерено биха заблуждавали вас и вашия съпруг, че то лежи в ковчегата?

Уилоу беше подготвена за подобен въпрос от мистър Бартольмю.

— Да, милорд, мисля, че има причина. Бебето ми беше родено преждевременно и беше болнаво. В семейството на съпруга ми вече е имало три предишни случая на жени, които не са били напълно здрави — две деца, които умрели през 1864 и сестрата на съпруга ми, която има деформация на едната ръка и единия крак. Мисля, че покойната лейди Рошфорд може да се е страхувала от повторение на тези случаи и че е решила, че ще е най-добре, ако бебето се махне някъде още при раждането.

За миг в съда настъпи пълна тишина, след което докторът беше извикан за по-нататъшен разпит. Лицето му беше бяло като хартия,

докато повтаряше предишните си показания. Напомниха му, че е под клетва, но това по никакъв начин не промени показанията му.

— Което не би се осмелил да направи — отбеляза мистър Бартольмю час по-късно, докато пътуваха към дома си. — Ако го направи, в най-добрия случай би означавало да изгуби работата си, а в най-лошия могат да го обвинят в отвличане, освен другите простъпки.

— Но сега, след като съветникът се съгласи да даде разрешение на лекарската комисия, нищо не може да ни попречи да направим ексхумацията, нали, сър? — попита Уилоу. — Когато ковчегът бъде отворен, докторът със сигурност ще бъде признат за виновен, ако останките на бебето ми не са в него.

— Виновен за какво, лейди Рошфорд? Тялото, ако се докаже, че не е на дете от женски пол, е могло да бъде подменено от някого друго, а не от доктора. Ако няма тяло, могло е да бъде откраднато от други. След толкова много време ще е практически невъзможно да се докаже, че доктор Форбс е бил замесен в заговор.

— Освен ако не си признае! — подхвърли Уилоу.

— Ако приемем, че има нещо, което да изисква признание — посочи не без основание Роуел. — Това са чисти разсъждения, мила моя, и аз предлагам да прекратим всички дискусии по въпроса, докато не се извърши ексхумацията.

Уилоу едва успяваше да сдържа нетърпението си, докато седмица след седмица отминаваха, без да се насрочи дата за ексхумацията. Юридическият съветник беше извикан в друга епархия и беше зает с други въпроси.

— Ще се разпореда за комисията в съответното време, милейди — заяви мистър Бартольмю с типично адвокатско незачитане на неотложността на проблема.

Шест седмици по-късно, една седмица преди единадесетата годишнина от смъртта на нейното бебе, в гробището на църквата „Св. Стефан“ се събра малка група хора, за да установи самоличността на тялото в малкия ковчег, погребан там.

Самата Уилоу не беше в групата, която се беше събрала около семейната гробница на Рошфордови. Беше четири сутринта и валеше постоянен силен дъжд, когато местният полицейски началник нареди на гробокопачите да пристъпят към страховитата си работа. Роуел и Тоби стояха на няколко ярда^[2] от брезентовия параван, поставен около

малкия гроб, за да се осигури известна дискретност. Уилоу седеше сама в тъмната вътрешност на ландото при входа на гробищата, сгушена в дебелото си вълнено палто, с ръце, пъхнати в самурения ѝ маншон, а краката ѝ бяха увити в килимчето на колата. Нито Роуел, нито Тоби бяха искали да идва с тях.

— Ако не можеш да заспиш, скъпа — каза ѝ Роуел, — тогава, моля те, изчакай в библиотеката, докато ти донесем вести.

Но Уилоу чувстваше, че трябва да отиде поне до църквата и не успяха да я разубедят, дори след като Тоби ѝ съобщи какво неприятно студено влажно време ще съпровожда това изпитание.

— Няма смисъл да се мотаеш наоколо — раздразнено ѝ каза Роуел.

Уилоу въздъхна и се сгуши още повече под топлата завивка. Помисли си, че Роуел беше прав със забележката си. Въпреки това чувстваше някакъв вътрешен подтик да бъде тук, при все че нито виждаше групата, нито чуваше гласовете им. Единственият звук, който се чуваше, беше неуморното потропване на копитата на конете, които привеждаха глави под силния дъжд. Питърс, горкият кочияш, приличаше на тъмен, безформен гърбушко под тежката мушама, която беше издърпал над раменете и главата си.

Уилоу потрепери, тъй като вятърът разлюля фенерите на ландото така, че светлината им затрепка в мрака. Какъв ли щеше да е изходът от това утринно бдение? Дали леля Мили не бъркаше нейното бебе с някое друго? С Доди, може би? Старите хора, дори онези, които не бяха поразени от апоплексия, често доста се объркваха в спомените си. Но все пак до вчера бедната нещастна жена продължаваше да вдига ръката си в потвърждение, когато Уилоу за стотен път я питаше:

— Оживя ли бебето ми, лельо Мили?

Сега, след като лекарската комисия беше разрешена и в известен смисъл победата беше достигната, Роуел изгуби истински интерес към по-нататъшните стъпки. След като беше отишъл толкова далеч, че беше подал молба, се чувстваше задължен да докаже, че е бил прав, като е поискал ексхумация, макар в мислите си никога да не беше напълно убеден, че има нужда от установяването на самоличността на малкото тяло. Беше сигурен, че в следващия половин час ще открият скелета на детето и сега нетърпеливо чакаше да завърши неприятната

задача, така че да може да се прибере вкъщи при горещата закуска и топлия огън.

До него Тоби също беше потънал в мълчание, но мислите му бяха отправени към жената във файтона. Като Роуел беше сигурен, че днес няма да открият нищо неочаквано и се боеше от ефекта, който би оказал върху Уилоу подобен неуспех.

Вярата ѝ в разумността на леля Мили го безпокоеше силно и макар да не порицаваше пряко предчувствията, които я тласкаха към търсенето на истината, знаеше от книгите, които беше чел, че при някои жени самозаблуждението може да бъде много силно. В медицинските среди беше добре известно, че е възможно жените толкова силно да искат дете, че могат наистина да покажат признаци на бременност.

Погледна към по-големия си брат, който, въпреки тържествеността на страховитото събитие, беше потънал в оживен разговор с патолога, пристигнал от Лондон, за да се произнесе за останките. Тоби въздъхна. Роуел беше загадка за него. Сякаш идваха от различни планети, а не бяха деца на едни и същи родители. Помисли си, че брат му не е лош човек. Просто беше егоист, който проявяваше пълна липса на разбиране към онези, които не приличаха на него. Тоби беше изненадан от това, че подкрепи жена си в натрапчивото ѝ желание да се рови в миналото. Принуди се да направи не много приятното заключение, че всъщност Роуел го беше приел като забавление. Изглежда, че истинската причина напълно му убягваше.

Двамата гробари, облечени в гумирани пелерини, изведнъж оставиха лопатите си и при кимването на полицая, коленичиха в размякнатата от дъжда пръст и измъкнаха малкия ковчег. Патологът пристъпи напред, а обувките му в галоши крака прецапаха през калните локви. Тоби затвори очи, тъй като знаеше колко ужасно би трябвало да е съдържанието на ковчега след толкова много години. Не беше задължен да присъства, макар и през ум да не му беше минавало да не идва. Ако не всичко беше наред, помощта му можеше да потрябва на Уилоу.

— За Бога, Тоби, ела и виж!

Странно развълнуваният глас беше на Роуел. Гледаше към някакъв малък тъмен предмет, който патологът държеше в ръце.

— Сложили са тухла! Значи в крайна сметка жена ми е права! Небеса, кой би предположил подобна подлост!

„Уилоу!“, помисли си Тоби, гледайки ужасено към тухлата, която беше използвана вместо тялото, за да тежи в ковчег. През цялото време Уилоу е знаела с женския си инстинкт, че има нещо нередно.

— Милорд, туй вече е полицейски въпрос — обърна се полицаят към Роуел. Ще изпратя доклад до началниците си, щото тези неща съвсем не са такива, каквито трябва да бъдат, сигурен съм.

— Аз също ще подготвя доклад, лорд Рошфорд — заяви патологът, докато подаваше тухлата на полицаия и нареждаше на гробарите да затворят празния ковчег. — По-добре върнете пръстта обратно в гроба или цялото село ще има да се чуди какво става.

Възбуденото изражение беше изчезнало от лицето на Роуел. Загрижено се обърна към полицаия:

— Не искам да се разпространява нито една дума — строго рече той. — Ако вестниците научат за тази история, няма да ни оставят на мира в имението. Всички си дръжте устите затворени, а аз ще се погрижа да не страдате заради това.

— Неприятна работа, съвсем сигурно е — каза патологът, докато тримата отиваха към файтона. — Не очаквах да се занимавам с тухла вместо с тяло.

Роуел погледна неспокойно към Тоби.

— Проклет да съм, ако знам как да го кажа на Уилоу. Жалко, че дойде с нас. Не е ясно как ще приеме тези новини.

Но Уилоу го изненада със спокойното си отношение към фактите.

— Не съм изненадана, Роуел — тихо каза тя. Направи място на него и на Тоби и махна на Питърс да кара у дома. — От известно време вярвам, че детето ми е живо. Сега доктор Форбс ще трябва да признае истината. Ако дъщеря ни е жива, ще я намеря.

— Не можеш да разчиташ на признанията на Форбс, мила моя — рече предупредително Роуел. — Ако той е бил замесен в тази... тази пакост, ще е последен глупак, ако си признае. Даде показания пред съда под клетва. Най-малкото ще го осъдят заради лъжесвидетелстване, което означава, че старецът ще трябва да прекара остатъка от живота си в затвора. Не, съмнявам се, че ще научим много от него.

— Боя се, че Роуел е прав — тихо се съгласи Тоби. — Единствената ни надежда е да разберем истината от леля Мили. Просто трябва да разширим обсега на въпросите си, докато достигнем до някаква нишка, за която да се заловим.

Уилоу кимна. Сега поне имаше някакво оправдание за дългите часове, които прекара край болната стара дама, опитвайки се да разчете мислите ѝ. Сега можеше да започне отново от вече известен факт. След като бебето не е било погребвано, то трябва да е било отнесено някъде. Можеше да отнеме време, но дори да се наложеше да премине през списъка на всяко село, на всяко градче в страната, рано или късно щеше да открие къде е то.

Успя някак да се усмихне на Тоби, който ѝ помогна да слезе от файтона. Той вдигна чадъра над главата ѝ, докато Датън отваряше входната врата. Стенният часовник в хола тъкмо удряше шест часа. Една прислужница беше коленичила до решетката на камината и добавяше дърва към току-що запаления огън. Един от лакеите се втурна да поеме мокрите им дрехи и чадъри. Откъм слугинския коридор през покритата със зелено сукно врата се носеше апетитна миризма на пържен бекон.

Тоби я хвана за ръката и я заведе до камината, където пламъците облизваха сухите дънери. Усещайки нетърпението ѝ, тихо ѝ каза:

— Все още е твърде рано да говориш с леля Мили. Ще отидем да я видим, след като закусим. Малко топла храна ще ни дойде добре.

Уилоу кимна, без да се изненадва от факта, че Тоби усети желанието ѝ да се втурне нагоре по стълбите. Но преди да му отговори нещо, в дългия коридор се появи някаква бяла вихрушка. Медицинската сестра, облечена в колосаната си бяла престилка, се беше надвесила над перилата.

— Милейди, милорд! Мисля, че бързо трябва да дойдете в стаята на мис Рошфорд — извика тя с настоятелен глас. Получи нов апоплектичен удар. Някой би ли уведомил доктора, моля!

Краката на Уилоу сякаш бяха изгубили цялата си сила, та се наложи Тоби и Роуел почти да я изнесат нагоре по стълбите. Още веднъж предчувствието ѝ беше толкова силно, че нямаше нужда да ѝ казват какво ще открие, когато влезе в болничната стая. Единственият човек на света, който можеше да ѝ помогне да намери изгубената си дъщеря, никога нямаше да проговори. Леля Мили беше мъртва.

---

[1] свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

[2] ярд — англ. мярка за дължина, прибл. 91,5 см. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

1905 — 1910

*И скоро тревата със ярки
цветове ще разцъфти,
а лилиите ще повикат момчето
да ги окоси.*

Оскар
Уайлд,
„Равена“

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА МАРТ — АПРИЛ 1905 ГОДИНА

— Много добре разбирам как се чувстваш, Уилоу, но Роуел е прав. Не може да се направи нищо повече. Никой от нас не може да стори нищо — каза Тоби.

Беше много студен мартенски ден. Вилнеещият северозападен вятър блъскаше право в стъклата на прозорците на господарската къща и свиреше във всяка пролука, която успяваше да намери в старите дъбови рамки. Въпреки силните огньовете, които горяха във всички стаи, из цялата къща духаше и всичко беше влажно при докосване.

Уилоу потрепери. Времето отговаряше на настроението ѝ — ту избухваше в изблици на сприхавост, ту унило затихваше.

Фамилията беше в траур за леля Мили. Поради това бяха се отказали от обичайния кръг от зимните обществени прояви и Роуел даде да се разбере, че няма да се местят в Лондон за началото на Сезона през май. Пелам замина за Египет веднага след погребението на леля Мили. Уилоу не го обвиняваше, понеже с нищо не можеше да ѝ помогне за разнищването на загадката на изчезналото ѝ бебе.

Роуел беше оставил целия случай в ръцете на детективите от Скотланд Ярд, но както беше посочил любезният полицай, надеждата да се разкрие истината беше твърде слаба. Grandmère и леля Мили, единствените хора, освен доктора, които бяха видели ковчега в деня на погребението, бяха мъртви. Доктор Форбс упорито се придържаше към историята си в поредицата от изтощителни разпити, които проведоха старшите полицаи. Явно подозрението падаше върху него. Но както самият той изтъкваше непрестанно, не можеха да му търсят отговорност за онова, което се беше случило, след като беше отнесъл ковчега с тялото в имението Рошфорд. Преди погребението мнозина бяха имали възможността да го подменят.

Държанието му далеч не беше убедително. Треперещите му ръце и пребледнялото му потно лице бяха доказателство, че не казва истината, но тъй като се беше случило толкова отдавна, нямаше улики, които да бъдат проследени, и полицията не можеше да предяви

обвинение срещу него. Никой не откри ново доказателство. Акушерката, сега вече в пенсия, беше разпитана още веднъж, но нямаше нищо за добавяне към изявлението, което вече беше направила — че бебето е било живо, макар и слабо, когато е било изнесено от къщата — факт, потвърден от иконома, който беше отворил вратата на доктора и беше го видял да поставя вързопя до себе си в двуколката.

— Най-добре ще е всички да забравим за тази зловеща история — предложи Роуел. Беше възмутен от подхвърлянето на Уилоу, че баба му е желала злото на бебето и от петното, което това предположение хвърляше върху името на семейството.

Всичко, касаещо първородното му дете, не предизвикваше никакви особени чувства в него. Сякаш бебето никога не беше съществувало. За него щеше да бъде безкрайно по-добре, ако наистина беше погребано и можеше да бъде забравено. Не споделяше натрапчивото желание на Уилоу да открие неговото местонахождение. Присъствието на жена му му действаше потискащо. Освен това искаше да провери как върви ремонта на яхтата му в Каус. Следователно не от алтруистични подбуди предположи, че ще е добре Уилоу да посети Силви.

— Винаги си се радвала на компанията ѝ и промяната може да ободри настроението ти — заяви той в началото на април.

Уилоу разбра, че Роуел желае да изхвърли от ума си ексхумацията и не желае да му се напомня за загадката, до която доведе тя. Изглежда, че само Тоби проявяваше разбиране към страстното ѝ желание да узнае истината, колкото и ужасна да беше тя. При все това той също мислеше, че Уилоу трябва да се махне за известно време.

У Силви също имаше силен дух на състрадание към нея, въпреки признанието, че на нея самата ѝ липсват нормалните майчински инстинкти. Посрещна Уилоу в очарователната си, елегантна малка къща на Рю д'Артоа и топло я прегърна.

— Разбирам безпокойството ти, cherie. Въпреки това животът трябва да продължи. Не можеш да живееш в миналото — посъветва я тя.

— Разбира се, че си права, Силви — кимна Уилоу, — и след като вече съм при тебе в Париж, ще се постарая да забравя онова ужасно утро на гробищата и смъртта на бедната леля Мили.

Силви я огледа замислено. Уилоу беше отслабнала тревожно и кожата ѝ беше бледа като листенцата на камелия. Но дори виолетовите сенки под очите ѝ не можеха да отнемат от нарастващата ѝ красота.

— Моя мила Уилоу, време е да преосмислиш много страни от живота си — внимателно рече тя. — Мислила ли си, че вече си на трийсет години, което, по мое мнение, е точно средата? Жената започва да става привлекателна за другия пол на петнайсет години. Желанията, които тя предизвиква, изчезват на около четиридесет и пет, макар и някои жени да са все още красиви на тази възраст.

Уилоу се усмихна на сериозния тон на Силви. Силно напомняше на начина, по който родителите съветват малко дете.

— Така че... ще съм стара след още петнайсет години — рече тя с усмивка. — И какво от това, драга Силви?

Силви сви рамене в израз на раздражение.

— Не разбираш ли, че си губиш времето? — попита я риторично. — Имаш мъж, който рядко идва в леглото ти, и въпреки това никога не си имала любовник... поне един!

Уилоу въздъхна.

— Веднъж изневерих на Роуел с Пелам — напомни тя на французойката, — макар всъщност да не възнамерявах да направя точно това.

— Говоря за истинска *affaire du coeur*^[1], *cherie*. За мене, както изглежда, предполагаш, не е необичайно да си намирам любовник всеки път, когато пожелаея. Повечето омъжени жени правят същото, макар и с известна дискретност, *n'est ce pas*^[2]?

Уилоу отново се усмихна.

— Но аз не желая кой да е мъж — възрази тя и добави — Освен един... и ще е винаги недостижим. Така че, това е, Силви... *tout simplement*^[3] — прибави тя, надявайки се Силви да се усмихне.

Но погледът на Силви стана още по-загрижен.

— Той е женен — мъжът, когото обичаш, нали? — запитва тя.

— Не, не е женен — отвърна тихо Уилоу, поклащайки отрицателно глава. — Предполагам, че мога да ти кажа, Силви, защото рано или късно ще изкопчиш тайната ми. От известно време разбрах, че за мене Тоби значи повече от всеки друг на света. Шокирана ли си, Силви?

— Да съм шокирана — *mais pas du tout*^[4]! — възкликна Силви. — Нещо повече, напълно разбирам защо си се влюбила в него. Може би е твърде сериозен, за да ми хареса, но ти, *ma petite*^[5], винаги търсиш скрития смисъл на живота, нали? Двамата си приличате. Отдавна съм го забелязала. Но се надявах, че няма да видиш влечението на Тоби, нито пък дори да забележиш огромния му чар. Най-привлекателна е тази негова срамежлива усмивка, да не говори за силата на очите му, когато говори за мечтите си за бъдещето. Човек може да си помисли, че Тоби иска за човечеството един свят, в който медицината може да лекува всички болести, дори може би и разбити сърца!

Седна до Уилоу и я прегърна през раменете.

— На Коледа нямаше начин да не забележа колко често поглеждаш към него; как гласът ти несъзнателно омеква, когато говориш с него; как лицето ти просветва, когато той разговаря с тебе. Не се плаши толкова, *cherie*. Никой друг не би забелязал. Но тъй като аз също съм жена и винаги съм била загрижена за щастието ти... е, винаги си държа очите отворени.

— Е, тогава — въздъхна Уилоу — трябва да знаеш, че Тоби също ме обича, но си обещахме да не разговаряме за чувствата си. Ако истината се разбере, със сигурност ще трябва да напусне Рошфорд, което не бих понесла — каза Уилоу с нисък, страстен глас.

Силви потъна за миг в мълчание. Такава любов несъмнено беше обречена. Тоби никога нямаше да може да се ожени за съпругата на брат си, дори Роуел да се разведаше с нея.

— Толкова съжалявам — рече тихо тя. — Трябва да се опиташ да забравиш тези чувства, Уилоу. Те няма да ти донесат щастие.

— Знам! Знам! — извика Уилоу. — Толкова се старая да се преборя с тях. Но сякаш съм изгубила контрола над сърцето си, над мислите си. Понякога, когато седя в някоя стая с Тоби, и го слушам как говори, неочаквано преставам да го чувам. Започвам да си представям — да речем, че идва при мене и ме хваща за ръката... Коленете ми се разтреперват от толкова силно желание, че ако Тоби наистина тръгне към мене, сигурно ще падна в несвят или, още по-лошо, може би сама ще се хвърля в прегръдките му.

Лицето на Уилоу се смекчи от любовта, с която добави:

— Нощем често сънувам, че Тоби ме целува, докосва ме, дори че ме люби. Събуждам се с такова силно чувство на самота, че не мога да го опиша. Копнея за утрото, когато ще мога да се облека, да сляза долу и да седна до масата пред закуската, за да мога поне да го видя. Мъчително, но и сладостно изпитание, защото никога не съм пощастлива, отколкото когато съм в компанията му.

— Бедната ми! — възкликна Силви. — Но как понасяш такова разочарование? Не мисля, че е добре за теб, *cherie*. Колкото повече размислям, толкова повече се убеждавам, че трябва да си намериш любовник. И не ме гледай толкова ужасено. Нямам предвид за любов или за женитба, а за да можеш поне за известно време да се насладиш на удоволствието да бъдеш жена. Ужасявам се от мисълта, че за трийсет години живот си имала само двама мъже и единият от тях е пиян, когато прави любов с тебе! Не, *cherie*, няма да стане. Много, прекалено много си хубава, за да се губи такава красота.

Напрегнатото изражение на Уилоу отново се смени с усмивка.

— Правиш всичко да звучи толкова просто, Силви. Но се боя да изложа на риск брака си заради толкова лекомислено удоволствие, доколкото може да се нарече удоволствие, макар изобщо да не съм сигурна. Не мога да си представя мъж, с когото бих желала да споделя тялото си.

Силви се разсмя палаво.

— Що се отнася до рисковете за твоя брак, можеш да разчиташ на мене да ти уредя среща при пълна дискретност. А относно мъжа — от години съм ти намерила подходящ любовник — онзи приятел на Пиер, когото доста често виждам в Париж. Очарователен е, изглежда много добре, ужасно беден е и е художник. Нещо повече, все още е неженен и живее сам в голямо ателие на Рю де ла Планшет. Бих била щастлива да се насладя на *une petite affaire*^[6] с него, но за съжаление не съм неговият тип. Каза ми, че съм била твърде пищна и отворена към света. Казва, че обича жени, които са тихи и потайни; които не разкриват своята скрита същност. А това е твоето описание, Уилоу.

— Но дори да ме оцени, не можеш да бъдеш сигурна, че аз ще го харесам — разсмя се Уилоу.

— Остави на мен да преценя — извика силно Силви, изненадвайки Уилоу, която до този момент не беше взела твърде на сериозно разговора им. Сега осъзна, че Силви говори сериозно.

— Не бих могла да се приспособя към духа на подобни срещи — възрази твърдо тя. — Би било различно, ако срещна някого — някой чужденец може би, с когото не се познаваме. Може би тогава ще преодолее своята срамежливост, неохотата си, конвенционалността си, за които толкова често ме упрекваш.

— Ха! — възкликна Силви, а очите ѝ проблеснаха. — Точно това е причината за неприятностите ти, Уилоу, и аз знам идеалното решение. Ще уредя среща, а ти и приятелят на Пиер ще бъдете инкогнито. Ще му обясня, че не желаяш да знае истинското ти име. Може да те нарича... ами да, може да те нарича Жулиета, а ти ще го наричаш Ромео и тогава, ако не се харесате или ако вечерта претърпи неуспех, тогава никога повече няма да се срещнете.

През следващите три дни Уилоу се молеше Силви да забрави за този прибързан, необмислен план, за който някак беше успяла да изкопчи съгласието ѝ. Каза си, че Силви не може да я накара да спази обещанието си, тъй като не го е направила на сериозно. Надяваше се, че Силви ще забрави цялата невероятна история, тъй като междуременно тя възвърна чувството си за реалност и нещо по-важно — за морал.

Но след това си спомни седмицата, която предхождаше заминаването ѝ за Париж, когато пристигна писмото на Силви, в което тя съобщаваше колко се радва, че Уилоу ще постои при нея. Тогава Роуел не успя да прикрие задоволството си.

Сърцето на Уилоу бе обхванато от неочакван цинизъм. Изненадващата му загриженост за нея беше толкова нетипична, че тя не можеше да не предположи — погрешно, както се разбра по-късно — че Роуел има уговорка с Дезире Сомнерс. Без съмнение той си въобразяваше, че тя, неговата жена, не знае нищо за новата му любовница, още по-малко името ѝ. Не му беше казала нищо за откровеното писмо, което получи от Джорджина Грей относно приемницата ѝ. Беше заключено в една кутия. Твърде натъжена, за да отговори, Уилоу го скри в едно чекмедже на тоалетната си масичка, вместо да го хвърли в огъня, както заслужаваше.

„Лейди Рошфорд, не очаквам от вас да таите някакво съчувствие към мене — пишеше Джорджина. — Но

всички говорят за вас като за човек с голяма доброта към всекиго, който е изпаднал в трудност. Обръщам се към вас за помощ за децата ми. Предполагам, че вече знаете, че съпругът ви е техен баща. Но тъй като вниманието му беше погълнато от вулгарната малка актриса Дезире Сомнерс, той занемари невинните деца.

Разбирам, че съпругът ви има много задължения и че може би не е удобно да посещава децата ни. Но не е правилно заради небрежността му те да понасят финансови трудности. Той пренебрегва факта, че сме в ужасно затруднение и съм сигурна, че вие, ако не искате...“

Уилоу не го прочете нататък. Макар и отвратена от тази минала връзка, която беше причинила такива поразии на брака ѝ, тя все пак я беше приела, защото разбираше, че Роуел я е започнал много преди да се ожени и по някакъв странен начин Джорджина Грей имаше някакви предшестващи права върху него. Но Дезире Сомнерс беше непростима във всяко едно отношение. Не беше дори и такава, която Роуел би могъл да обича и уважава или пък достойна съперница за вниманието на съпруга ѝ. Уилоу направи дискретно проучване и узна, че новата му любовница малко се отличава от евтина певица; майка ѝ била уличница, а баща ѝ — неизвестен.

Беше убедена, че той щеше да вземе Дезире със себе си в Каус и не можеше да забрави облекченото му изражение, когато тихо му каза:

— Много добре, Роуел. Утре тръгвам за Париж.

На петия ден от посещението на Уилоу Силви обяви, че уговорката е направена. Пренебрегвайки смущението ѝ, Силви не обърна внимание на протестите ѝ. Настоя, че няма да приеме никакъв отказ от Силви и че ще сдържи на думата си. Заплануваната среща щеше да се осъществи при най-голяма секретност, обясни ѝ тя. Заради това нямаше да използват нейния кочияш, а щяха да наемат фиакър, който да ги откара до ресторанта, където щяха да се срещнат с Пиер и неговия приятел художник.

— Никога не бих се съгласила да дойда с тебе, ако Роуел не беше показал толкова явно, че се радва на отсъствието ми — горчиво, но искрено заяви Уилоу, докато същата вечер чакаше с нарастващо

притеснение пристигането на фиакъра. — Тази вечер идвам с тебе повече за да му отмъстя, отколкото за да ти доставя удоволствие — добави кисело тя.

Силви се разсмя.

— Причините ти не ме интересуват, Уилоу. Достатъчно е, че идваш с мене. Освен това изглеждаш много, много красива, *cherie!*

Уилоу беше облечена в пастелно прасковена копринена рокля. Много по-семпла, отколкото беше сегашната мода, тя обвиняваше тялото ѝ до под бедрата, където избухваше в сноп бастии и волани. Сутринта фризьорката на Силви беше дошла у тях, за да измие косата ѝ и да ѝ направи прическа. Косата ѝ блестеше в бледозлатисто, „като лъчите на утринното слънце“, както възкликна фризьорката при вида на красивата си английска клиентка.

Уилоу мълчаливо седеше във фиакъра, който се движеше по покритите със заоблени камъни улици към Лефт Бенк. Паважът светеше от превалелия преди малко дъжд. Тук-там блестяха в розово разцъфналите кестени. Хората бързаха да се приберат у дома от работа или пък се отправяха към масите и столовете, изнесени на тротоарите пред кафенета и бистра. Свежият пролетен въздух беше примесен с миризмата от бледосиния дим на печено месо, на чесън и на самия Париж.

Изведнъж Уилоу беше обхваната от магическото очакване на този миг. Като че ли отново беше на петнайсет години и отиваше на първия си бал, притеснявайки се дали ще успее да привлече вниманието на някой млад мъж и дали програмата ѝ за танци няма да остане свободна през цялата вечер, но все пак дълбоко в себе си убедена, че изглежда много добре, че роклята подчертава фигурата ѝ и че ще срещне романтичния кавалер от мечтите си.

— Кълна се, че изглеждаш по-скоро на двайсет, отколкото на трийсет години — рече Силви до нея. — Не е ли забавно, *cherie?* Преди вечерта да е започнала миговете са най-съвършени, защото човек все още вярва, че това ще е нощта на живота му.

Уилоу се усмихна, без ни най-малко да се изненада от откритието, че емоциите на Силви са толкова сходни с нейните.

Но краткият миг, през който всичките ѝ чувства изглеждаха приповдигнати от приятната увереност, бързо се стопи, щом файтонът се приближи към малкия препълнен ресторант. Обля я вълна от

притеснение. Зашеметена от объркването, тя видя как двама мъже идват към фиакъра; как единия плаща на кочияша; как другия я хваща под ръка и я отвежда към малка, слабо осветена зала. Един сервитьор ги преведе през шумната тълпа към малка маса в спокойно сепаре.

Уилоу предположи, че мъжът, който се погрижи за настаняването им, е Пиер, приятелят на Силви, а другият мъж, който седна до нея, е непознатият придружител. Не успя да събере смелост и да го погледне, но гласът му прозвуча напълно спокойно, когато каза на английски:

— Добър вечер, Жулиета. — Гласът му имаше силен акцент, но беше мек и с отсянка на хумор. — Позволете ми да кажа, че дори яркото описание на Силви за вашата красота е далеч от истината.

Уилоу колебливо вдигна поглед към чифт толкова наситеносини очи, че ѝ напомниха за тинтявата, която растеше в алпинеума в Рошфорд. Французинът далеч не беше непривлекателен, реши тя. Носът му беше дълъг и прав, а над малката, тъмна брада се очертаваха пълни устни. Косата му, също тъмна, беше прошарена със сиво и беше по-дълга от разпространената мода. Иначе единствените признаци, които подсказваха, че е художник, бяха черната, развяваща се вратовръзка „а ла Лавалиер“ и жълтите ръкавици, които той подаде на келнера заедно с черното кадифено таке и бастунчето.

Усмивката му, топла и приятелска, смекчи първоначалния ѝ пристъп на нервност.

— Трябва да призная, че пристигнах с най-голямо нежелание като съучастник в малкия план на Пиер — продължи той, след като Силви и Пиер се настаниха на местата си и заговориха оживено, все едно че спътниците им не съществуваха. — Не ми допадна идеята да прекарам вечерта в компанията на странна английска дама, която дори не иска да разкрие истинското си име. Но сега съм много признателен на Пиер и Силви, че уредиха тази малка вечеря. Възхитен съм от вас, мадам.

— И аз от вас, сър — отвърна срамежливо Уилоу, но с неподправено удоволствие.

Призна собствената си неохота, с която се съгласи на предложението на Силви за среща с непознат. Компаньонът ѝ се разсмя и изведнъж тя се почувства напълно спокойно в негово присъствие.

Процедурата по избирането на ястия от менюто прекъсна за малко разговора. Внимателната подборка на храната беше предприета с най-голяма сериозност от тримата френски сътрапезници на Уилоу. С много помощ и съвети от келнера беше поръчана свършена вечеря — писии, панирани в „шабли“ и гарнирани със стриди и скариди, последвани от обезкостени пъдпъдъци „en croute“^[7], напълнени с foie gras^[8], придружени от сос от трюфели и гъби, и в добавка — домати и крокети. Към тези великолепни блюда добавиха и ястие от marron pucee^[9] с прясно разбита сметана, а цялата вечеря беше придружена от превъзходни червени и бели вина, последвани от ледено шампанско, и сладкиш с кестени.

Докато вечеряха, се водеше оживен разговор на общи теми, но след като масата беше разчистена след последното блюдо, Силви и Пиер започнаха разгорещен спор помежду си. Партньорът на Уилоу се обърна към нея и се усмихна с развеселен блясък в очите си.

— Нашите добри приятели силно ще се разочароват, ако не играем ролите, които толкова внимателно са ни подготвили — тихо каза той. — Мисля, че очакват незабавно да се влюбим един в друг и веднага да поискаме да задоволим любовта си.

Уилоу се разсмя тихо.

— Съгласна съм, че това е вероятният план на Силви за мен — каза тя. — Но, уви, не съм толкова разкрепостена в мисленето си, колкото е най-добрата ми приятелка.

— Въпреки това — кимна компаньонът ѝ, — можем да наредим нещата така, че да не останат разочаровани. Ако сега сте съгласна да дойдете с мене в ателието ми на чаша кафе, когато се върнем, колкото и невинни да изглеждаме, те ще си мислят най-лошото. Ще ги направим щастливи, а аз ще съм възхитен от възможността да ви поканя на гости по най-почтен начин, ако желаете. Зависи изцяло от желанието ви, Жулиета.

Превъзходната вечеря, непринуденият разговор и преди всичко непрестанният поток от шампанско бяха причините за еуфоричното усещане, което Уилоу намери за объркващо. Преди да напуснат къщата на Силви, тя се бе успокоила с мисълта, че само ще вечерят с непознатия придружител. Въпреки желанието си да отмъсти на Роуел, нямаше намерение, каквото и да се случи, да си създава връзки, макар и повърхностни, с един непознат. Но сега Роуел сякаш принадлежеше

на друг свят и тя, неговата жена, все едно че беше го оставила зад себе си в Англия. Тук, в Париж, тя беше напълно различна млада жена — Жулиета, която се наслаждаваше на компанията на очарователен мъж.

Много добре разбираше, че ако се съгласеше да отиде сама с него в ателието, трябваше да бъде готова за нещо много повече от кафе! Да отиде без придружител в мъжка стая толкова късно вечерта означаваше да привлече по-нататъшното му внимание. И все пак беше по-скоро възбудена, отколкото изплашена от мисълта да остане само с него в ателието му. Някак си не можеше да си представи, че този французин ще седне в креслото с вестник като Роуел, докато тя го наблюдава над чашите кафе. Мисълта я накара да се размее.

Компаньонът ѝ тихо каза до нея:

— Когато сте спокойна, лицето ви изглежда по-красиво от всяко женско лице, което съм виждал до днес. Но сега, когато се усмихнахте... вие сте дори още по-красива. Защо се усмихвате толкова рядко, Жулиета?

— Може би защото край мене няма нищо, което да ме размива — отвърна Уилоу. Но вие сте прекалено ласкателен, мосю. Не съм напълно сигурна, че ще повярвам на всичките тези комплименти.

— Не знам какво ви е разказала Силви за мене, Жулиета — добави той, — но за да се разбираме помежду си, ще ви уверя в едно — никога не казвам лъжи, дори от любезност и още по-малко, за да полаская някого. Можете напълно да вярвате във всичко, което ви казвам.

Уилоу кимна. Имаше нещо странно успокоително в изявлението му и изведнъж стана уверена в искреността му.

— Много добре. Ще приема поканата ви за кафе в ателието ви — тихо рече тя.

Половин час по-късно, след като се бяха сбогували с възхитените Пиер и Силви, те се изкачваха по стълбите към ателието на петия етаж в голяма къща, недалеч от ресторанта.

— Бихте ли ми казала, дали очаквахте да дойда тук с вас? — попита любопитно тя, докато компаньонът ѝ отваряше вратата и поемаше самурената ѝ вечерна наметка.

Погледът ѝ обиколи голямата стая, а очите ѝ поглъщаха безредно подпрените покрай стените платна, петната от боя по голия дъсчен под, огромното ниско неоправено легло, чиято завивка беше

отхвърлена настрана, като че ли собственикът му току-що беше станал. Обстановката беше толкова странна, че ѝ се струваше, че се намира в друг свят.

Придружителят ѝ нежно я хвана за раменете и я обърна към себе си, така че погледите им се срещнаха.

— Ще отговоря честно на въпроса ви — отвърна той. — Преди очите ми да ви видят тази вечер, се чудех как да избегна необходимостта да ви поканя да дойдете с мен, понеже мислех, че ще ви намеря за непривлекателна. Бях доста смутен от тази перспектива. Предполагах, че приятелката на Силви ще прилича на нея или пък че след като сте омъжена, вие сте отегчена съпруга, търсеща нови вълнения. Сега разбирам, че съм грешал. Не бяха изминали и десет минути, откакто попаднах в компанията ви, и разбрах две неща — че вие много, много ме привличате и че подобни срещи са напълно чужди на нормалното ви поведение. Прав съм, нали?

Уилоу кимна, изненадана, че характерът ѝ е бил прозрян под повърхността на общите приказки в ресторанта.

— Няма да задавам всичките въпроси, които кипят в главата ми — продължи мъжът. — Пиер ми съобщи условията, при които сте се съгласили да присъствате на тази вечеря и че аз не трябва да ви познавам под друго име, освен като Жулиета. Възможно е в бъдеще да дойде време, когато ще ми кажете истинското си име и всичко за себе си, но сега ще съдържа обещанието си към Пиер и Силви да не ви задавам въпроси. Признателен съм на съдбата, че ми изпрати „Жулиета“, макар и само за няколко часа. Искате ли кафе? Варя чудесно кафе. Или предпочитате малко вино? Или малко куантро с кафето?

— Малко ликьор с кафето би бил подходящ — каза Уилоу, докато той се насочваше към прикритата със завеси ниша.

Чу как пълни чайника и как струята газ се запалва с пукот. Като че ли нямаше място за сядане, което да не беше покрито с туби от бои, парцали или четки. Усмиввайки се, Уилоу прекоси стаята и седна на леглото. Изненада се от това, че изобщо не изпитва страх. Компаньонът ѝ допадна много — точно както предсказа Силви.

Хитрата Силви! Дали защото също беше жена, беше усетила толкова точно колко добре би било за нея, Уилоу, отново да се почувства жена; колко силна нужда има отново да чуе топлината на

желанието в нечий мъжки глас; да почувства как тялото ѝ отговаря на нежния натиск на ръцете му върху раменете ѝ; дори да знае, че той желае да прави любов с нея.

Когато домакинът ѝ се върна с кафето и ликьора, тя се беше облегнала в удобна поза, с крака подгънати под тялото, на гоблена, който покриваше стената зад леглото. Усмихнаха се един на друг, докато той поставяше подноса и сядаше до нея.

— Не вие е студено, нали, Жулиета? — попита нежно той.

Уилоу поклати глава. Голямото ателие запазваше топлината на пролетната слънчева светлина, която сигурно през целия ден грееше през наклонения стъклен покрив.

— Наистина правите хубаво кафе — каза тя. — Сам ли си готвите, Ромео?

Той се усмихна, когато чу псевдонима си.

— Мисля, че съм твърде стар за това име — рече той. — Освен това няма нужда да крия личността си от вас, така че, моля ви, отсега нататък ме наричайте Морис. Да, често си готвя сам, макар че има *femme de menage*^[10], която идва няколко пъти в седмицата, за да почисти и понякога ми готви по нещо.

— Много сте слаб, Морис — забеляза с майчинска загриженост Уилоу. — Не мисля, че се храните достатъчно.

Морис се засмя, взе ръката на Уилоу и я поднесе към устните си.

— Това е първата наистина лична забележка, която ми отправяте — отвърна той. — Твърде ли съм слаб, за да ви се харесам, Жулиета?

Уилоу поклати отрицателно глава.

— Не харесвам дебелиите мъже — отговори тя.

Морис все още държеше ръката ѝ и тя с такава сила чувстваше този пръв физически контакт помежду им, че едва чуваше гласа му.

— Ще прозвучи банално, ако кажа, че искам да ви нарисувам — говореше той. — Но всеки художник би пожелал да го направи. Във всяко едно отношение сте толкова необикновена — вашият цвят, изражението ви. Но дори да не поискате да позирате един ден заради мене, Жулиета, образът ви е толкова ясно запечатан в ума ми, че ще мога да ви нарисувам по памет.

— Вярно ли е, че всички художници се влюбват в жените, които рисуват? — попита Уилоу с неочаквано любопитство. — Силви ми го каза.

Морис въздъхна.

— Не мога да говоря за другите, но самият аз много пъти съм си мислил, че съм се влюбил, ако и никога, струва ми се, както обичат някои мъже. Осмелявам се да кажа, че съм твърде саможив. Прекалено съм погълнат от работата си, за да искам нещо да ме отвлича. Несъзнателно отбягвам прекалено дълбокото обвързване. Но не винаги е лесно...

— Познавам и един друг човек, който се чувства като вас — каза Уилоу, а сърцето ѝ внезапно се сви от копнеж по Тоби. — Той също се занимава с работа, която стои пред всичко останало в живота му. А и с други неща ми напомняте за него.

Морис взе празната чаша от ръката на Уилоу и я остави на подноса. Обърна се към нея и каза твърдо:

— Няма да ви позволя да мислите за него тази нощ, Жулиета. Тук сте с мене и няма да ви разреша да бъдете тъжна. Очите ви са пълни с неизплакани сълзи. Все още са красиви, но не чак толкова, както когато се усмихвате.

Наведе се и докосна устните ѝ с неговите. За миг Уилоу се напрегна. След това слабо въздъхна, отпусна се към него и ръцете му бързо я обхванаха в топла прегръдка.

— Не се бой, че ще направя нещо, което не желаяш — прошепна той в ухото ѝ. — Но толкова се надявам, че няма да ме отхвърлиш. Желая те толкова силно, толкова силно, моя прекрасна Жулиета...

Уилоу не направи опит да го задържи, докато той с опитни движения разкопчаваше роклята ѝ. Не бързаше и щом смъкна дрехата от раменете ѝ, спря и обхвана гърдите ѝ с ръце. Но след това впи устни в нейните, този път в целенасочена, жадна целувка, която я изненада. Почувства как тялото му се притиска към нейното. Докато езикът му изследваше устата ѝ, зърната ѝ се втвърдиха под дланите му и между бедрата ѝ бавно се плъзна топлина.

Внезапно почувства нетърпение да се освободи от ограничаващите я дрехи. Нетърпението ѝ нарастваше, докато той бавно, спокойно продължаваше да я съблича между целувките си. Ръцете на Уилоу се вдигнаха сякаш по своя воля и започнаха да разкопчават самото му. Не чувстваше нито срам от нахалството си, нито усещаше, че прави нещо нередно.

Скоро лежеше гола пред погледа му. Почти веднага след това и той махна последните части от облеклото си. Дишането ѝ стана накъсано, щом видя настойчивостта, с която я желаше. В ума ѝ неканени проблеснаха спомените за студените тъмни нощи, когато Роуел се мушваше при нея в леглото и начеваше попълъзновенията си към нея. Само веднъж беше виждала мъжа си без дрехи, а още по-малко някой друг мъж и сега любопитно се загледа в Морис, който стоеше гол до леглото. Той погледна към нея с искрящо сини очи:

— Ти си красива, много красива! — възкликна той, а гласът му прозвуча тихо и напрегнато.

— Ти също си красив — отвърна тя с невинна изненада. — Никога не съм си представяла, че мъжкото тяло може да изглежда толкова... толкова привлекателно.

Морис прикри собствената си изненада при това несъзнателно разкриване на неопитността ѝ. Осъзна ограниченията, които съпругът ѝ вероятно беше наложил над семейния им живот. Какъв ли е този човек, който притежава красавица като тази жена и не е обладан от страстта и желанието да я вижда и да бъде виждан от нея? Срамуваше ли се? Или просто се отнасяше с пренебрежение към жените и към факта, че те също могат да чувстват желания и да се наслаждават на мъжките ласки?

— Няма да изгубим нито миг от тази вълшебна нощ — каза той, като коленичи до леглото. — Ще се наслаждаваме на вкуса на всяка минута и ще се държим така, като че ли на света съществуваме само ние.

Цялата ѝ срамежливост и последните следи от свян се стопиха. Уилоу протегна ръце. Осъзнаваше чудесното усещане на свобода, което никога преди не беше изпитвала. Не трябваше да мисли за утрешния ден. Дори не трябваше да мисли за одобрението на този мъж към нея. Можеше да направи каквото си пожелае, каквото ѝ диктуваше тялото, без да се страхува, че ще се покаже похотлива, необичайна или с недостойно за една дама поведение. След тази нощ никога вече нямаше да се срещнат, освен ако тя не го пожелаеше. В този миг беше точно така, както той каза — те бяха единствените хора на света.

Морис се чувстваше, като че ли посвещаваше девица в насладите на любовта. Бързо разбра, че Уилоу знае много малко за реакциите на тялото си, а какво оставаше за тези на неговото. С рядко разбиране и

усет той я насочваше, контролираше, водеше към онази точка, където ѝ се струваше, че всяка сладост на желанието ѝ се превръща в мъка.

Но все още не бързаше да достигне до края. Устата му покри всяко късче от тялото ѝ с целувки. След това с деликатна точност той отпусна тялото си и двамата станаха една личност, а техните движения — напълно синхронни.

Потни вадички се стичаха между гърдите на Уилоу и се смесваха с тези на любовника ѝ. Светлата ѝ, златиста коса се заметна пред лицето ѝ. С нетърпеливо движение я отхвърли, така че да върне целувките на Морис. Някъде дълбоко в главата ѝ умът ѝ казваше, че това сигурно е сън. Будна никога не би могла да извика тези силни усещания, които сега изпитваше тялото ѝ. Нямаха никаква връзка със семейната ѝ любов, помисли си тя, с онези кратки разочароващи срещи със съпруга ѝ. Но би трябвало да бъде същото и с Роуел! През цялото време, някъде дълбоко в себе си, тя е искала, нуждаела се е точно от това. И сега най-сетне тя разбра своето тяло.

Когато най-сетне Морис доведе и двамата едновременно до края, Уилоу се отпусна назад върху възглавниците и от гърдите ѝ се откъсна дълга, дълга въздишка на задоволство, а по цялото ѝ тяло пробяга сладка тръпка. Любовникът ѝ се наведе и нежно докосна с устни бузата ѝ.

— *C'etait bien, non?*^[11] — попита той на своя език.

— Много, много хубаво! — отвърна с усмивка Уилоу. — Толкова се радвам, че те срещнах, Морис! Толкова съм ти признателна! Ти ме научи на много!

— Аз трябва да съм ти признателен — прошепна той. — Толкова съм щастлив и все пак не мога да скрия тъгата си. Греша ли, като се страхувам, че няма да ми позволиш да те видя отново след тази нощ?

Уилоу се изненада от прозорливостта на любовника си. Преди да произнесе думите, решението стоеше скрито в подсъзнанието ѝ.

— Как разбра, че няма да искам отново да те видя? — попита тя.

В полумрака той се усмихна иронично.

— Може би защото беше толкова хубаво — отговори той. — Ще се страхуваш, че следващия път няма да бъде толкова съвършено. Няма да рискуваш да останеш разочарована. Ако не се срещнем повторно, нашата нощ, която прекарахме заедно, ще остави един спомен за съвършенство — неопетнен, романтичен като сън.

— Много си мъдър, Морис, и ме разбираше толкова добре — каза Уилоу, притискайки устни в дланта му, щом той вдигна ръка да я помилва по бузата. — Но е по-сложно, отколкото подозираш. Боя се, че лесно мога да привикна към тази... страст, която предизвика в мен тази нощ, както пушачите на опиум привикват към наркотика, който им доставя удоволствие. Освен това не мога да остана в Париж. Трябва да си отивам у дома... при децата си — добави тя. — Обичам ги толкова много.

Морис тъжно я погледна.

— Но някой ден може да се завърнеш в Париж, нали? Може би за да видиш Силви, твоята приятелка? Ще ми обещаеш, че ако дойдеш, тя ще ме извести. Не бих го преживял, ако отново дойдеш в моя град и не те видя.

— Обещавам — нежно каза Уилоу, — макар че тогава може да имаш друга жена в живота си и да решиш, че ти причинявам неудобство.

— Никога не би могло да се случи — пламенно отвърна Морис. — Отсега нататък ще те търся между всички жени, моя скъпа Жулиета. Във всеки портрет, който ще нарисувам, ще има по нещо от тебе. Възможно е самият аз да не поискам да те видя отново. Аз също мога да се пристрастя и се страхувам, че това може да се окаже началото на вида любов, от който, както знаеш, съм се отрекъл — пое дълбоко дъх, преди да я целуне нежно.

— След като нощта отmine, ще се разделим, моя непозната Жулиета. Но сега не мога да понеса тази мисъл. Ела пак в прегръдките ми, за да те задържа до себе си още малко.

Зората се разпукваше, когато любовникът на Уилоу я придружи с един фиакър по пустите улици до дома на Силви. И конят, и кочияшът бяха сънливи като пътниците си, и понеже никой не бързаше, конят бавно пристъпваше по паветата. Уилоу беше полузаспала, с глава подпряна на рамото на Морис. Сблъсъкът на щастие и тъга беше толкова силен, че тя затвори здраво ума си за всичко друго, освен за звука на конските подкови, покашлянето на кочияша и равномерното, бавно дишане на Морис.

Далеч на изток първите слънчеви лъчи прорязваха небето с бледооранжев цвят. Самотна птица тихо пееше някаква песен, сякаш още не се беше будила напълно. Покрай тях премина млекарска

каруца. Конете, отпочинали в яслите, пръхтяха във хладния утринен въздух и потропваха с копита от къща до къща.

— Alors, M'sieur, M'dame, nous sommes arrivés!^[12]

Дрезгавият глас на кочияша разсъни Уилоу. Морис я притисна здраво и я целуна с нежна тъга.

— Няма да казвам сбогом, Жулиета. Ще си кажем au revoir^[13], нали? — попита той настойчиво.

— Тогава, au revoir, Ромео — каза Уилоу, опитвайки се да смекчи и за двамата момента на раздялата.

Но щом един от слугите на Силви отвори вратата със сънени очи, непоказвайки видими признаци на изненада, тя разбра, че мами Морис. Дори да дойдеше отново в Париж при Силви, нямаше да го види пак, както му беше казала. Съвестта ѝ нямаше да позволи. Не чувстваше дори следа от вина към съпруга си. Нямаше да го направи, защото докато се изкачваше по стълбите към убежището на спалнята си, разбра, че не за тялото на Морис копнееше толкова силно. Той беше само приемник на цялата ѝ натрупана любов и копнеж, които чувстваше към Тоби. Целувките и ласките, които даваше на любовника си, бяха за Тоби. Нуждаеше се от него, а не от мъжа, в чиито ръце лежа.

Последната мисъл, която се мярна в главата ѝ, преди изтощено да се отпусне в сън, беше, че не съжالياва за случилото се през нощта. Съжالياваше само, че не Тоби я бе прегръщал, че не неговите ръце я бяха докосвали, че не неговите очи я бяха гледали, докато се бе отдавала с цялата си любов, която за съжаление никога нямаше да бъде негова.

Дълго преди Уилоу да се събуди, едно момче за поръчки донесе в къщата огромен букет червени рози. Силви ѝ даде цветята, малко преди Нели да донесе закуската.

— Изглежда, че си направила завоевание, chérie! — отбеляза с усмивка Силви.

Уилоу изпусна дълбока въздишка.

— Иска да ме види отново, но не мога да го направя, Силви — отвърна тихо тя. Опита се да ѝ обясни чувствата си, но видя, че Силви не я разбира напълно.

— Tu es folle!^[14] — възкликна Силви. — Отначало не можеше да бъдеш невярна на съпруга си, сега не можеш да бъдеш невярна към

Тоби, защото го обичаш.

— Не мога да излъжа Тоби, Силви. Познава ме толкова добре, та си мисля, че скоро ще разбере, че съм имала любовник. Нито пък ще бъде честно към Морис.

Силви по изключение не можа да разбере аргументите на Уилоу, но каза замислено:

— Мисля, че донякъде бих искала да се влюбя по такъв начин. Ако почувствам нещо толкова силно, бих се оженила, ако мъжът е свободен.

Уилоу остана в Париж още три дни, през които положи всички усилия да забрави Морис. Не знаеше, че той стои по няколко часа в сянката на вратата на насрещната къща в очакване да я зърне. До последния момент, когато видя файтонът ѝ да тръгва, натоварен с багаж, продължаваше да се надява, че може би ще я види отново. Когато разбра, че повече няма тази възможност, Морис се върна в ателието си и започна да рисува портрета на една жена, която бе останала в паметта му само под името „Жулиета“.

---

[1] affaire du coeur — сърдечна история (фр.). — Б.пр. ↑

[2] n'est ce pas — нали (фр.). — Б.пр. ↑

[3] tout simplement — съвсем просто (фр.). — Б.пр. ↑

[4] mais pas du tout — съвсем не (фр.). — Б.пр. ↑

[5] ma petite — малка моя (фр.). — Б.пр. ↑

[6] une petite affaire — една малка историйка (фр.). — Б.пр. ↑

[7] en croute — с коричка (фр.). — Б.пр. ↑

[8] foie gras — гъши дроб (фр.). — Б.пр. ↑

[9] marron puree — пюре от кестени (фр.). — Б.пр. ↑

[10] femme de menage — прислужница (фр.). — Б.пр. ↑

[11] C'était bien, non? — Добре беше, нали? (фр.). — Б.пр. ↑

[12] Alors, M'sieur, M'dame, nous sommes arrivés! — И така, господине, госпожо, пристигнахме! (фр.). — Б.пр. ↑

[13] au revoir — довиждане (фр.). — Б.пр. ↑

[14] tu es folie — ти си луда (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА АПРИЛ 1905 — АПРИЛ 1906 ГОДИНА

Уилоу и Нели завариха имението Рошфорд в пълна бъркотия. За тяхна изненада Роуел сам отвори входната врата, щом файтонът спря отвън.

Веждите му бяха вдигнати високо, а дъхът му силно миришеше на уиски. Хвана я под ръка и я въведе вътре.

— Значи си получила телеграмата ми? — попита той веднага.

— Не, не съм получавала никаква телеграма — отвърна Уилоу. Почувства напрежението на Роуел и обезпокоено попита: — Нещо лошо ли се е случило, Роуел?

— Лошо! — Роуел се задъха от гняв. — Случи се голяма беда, Уилоу, и проклет да съм, ако знам какво да правя.

Не се извини за ругатнята си, а побърза да я отведе в библиотеката и, за нейна изненада, нареди на Нели да остане отвън и в никакъв случай да не мърда оттам. В библиотеката нямаше лакей.

Роуел се насочи направо към гарафата и си наля питие.

— По-добре седни — каза той на Уилоу. — Онова, което ще ти кажа, ще те шокира.

— Но, за Бога, какво се е случило, Роуел? — попита Уилоу, докато сваляше ръкавиците си и се настаняваше в креслото срещу него. — Каква е цялата тази история?

Роуел остави питието си и се обърна към жена си.

— Ще ти кажа за какво става дума. Франсис се върнал вкъщи преди два дни. Аз бях в Лондон. Тоби се бил заврял в загубената си лаборатория и Франсис помислил, че къщата е на негово разположение. Позвънил и се явил Стивънс.

Уилоу почувства, че сърцето ѝ подскача и лицето ѝ пребледня.

— Хари? — прошепна тя.

— Да, Хари. Доколкото можах да разбера, Франсис се е оказал достатъчно глупав и започнал да му се подиграва. „Как е твоята хубава малка фуста, Хари?“ и така нататък. Отначало Стивънс не казал нищо, но Франсис не искал да го освободи, докато не го накарал да избухне.

Изглежда, че го е било яд на Стивънс загдето преди три години Grandmère го отпрати и се е възмутил, че все още е на служба при нас.

— Франсис го било яд на Хари? — възкликна Уилоу. — Но би трябвало да бъде точно обратното!

— Както наистина е и станало — горчиво кимна Роуел. — Стивънс е имал всички причини да мрази нещастния ми брат, а Франсис е бил достатъчно глупав, за да му се подиграе. Не го отричам. Все пак Стивънс отишъл твърде далеч.

— Колко далеч? — глупаво повтори Уилоу. — Какво искаш да кажеш, Роуел?

— Стивънс го ударил. Приятелчето твърди, че се е целил в устата на Франсис и искал да го накара да млъкне... е, за да достави удоволствие на Нели или нещо подобно. Тоби вярва на Стивънс, но аз не съм напълно сигурен, че Стивънс не е искал да го стори.

— Какво да стори, Роуел? — Уилоу почти извика от страх и отчаяние.

— Да го убие, разбира се. Франсис умря нощес. При падането си ударил главата в мраморния бордюр на камината и си счупил черепа. Тоби веднага изпратил да ме извикат, но докато си дойда от Каус, е, бедното момче вече беше мъртво. Така че, факт е, Уилоу, че Стивънс го е убил.

— О, Боже мой! — прошепна Уилоу, опитвайки се да овладее страшните мисли, които кръжаха в мозъка ѝ. Не можеше да почувства някакво особено съжаление за смъртта на Франсис. Никога не беше го харесвала и след насието на Нели беше доволна, че го изпратиха далече от Рошфорд. Но фактът, че беше умрял при подобни обстоятелства, дълбоко я шокира. Бедния Хари! Но още повече, бедната Нели! Какво ще стане сега с тях двамата?

— Било е нещастен случай, Роуел — извика тя. — Така каза самият ти. Не може да се нарече убийство, нали?

Роуел отново напълни чашата си и закри из стаята.

— Проклет да съм, ако знам. Предполагам, че може да се нарече непредумишлено убийство, ако фактите излязат наяве. И те ще излязат, ако се проведе следствие. Стивънс ще се раздрънка и тогава каква репутация ще имат Рошфордови? Просто не мога да го подкрепя и казах на Тоби да направи същото. Отначало изнасилване, а след това

убийство като отмъщение — просто не мога да си го помисля. Ако вестниците се захванат с тази история...

— Някой друг знае ли, освен Тоби и Хари? — попита Уилоу.

Роуел поклати отрицателно глава.

— Още не. Тоби запази присъствие на духа и каза на доктор Роуз и на всички слуги, че Франсис се е спънал и е паднал. Предполагам, че ще направят аутопсия. Може би ще успеем да прикрием всичко, ако Стивънс си държи устата затворена. Но засега глупакът е полудял — разправя, че се радва, че е убил Франсис; че света е по-добър без него и не му пука дали ще го обесят за това. Тоби смяташе, че ще се успокои, особено след като ти и Нели се върнете. Изпратих ти телеграма в Париж, но предполагам, че си била на път, когато е пристигнала.

— Къде е Хари сега? — попита Уилоу.

— Заключен е в избата — мрачно отвърна Роуел. — Реших, че няма да му навреди да се поохлади там. Да благодарим на Бога, че Grandmère не е жива. Това е единственото хубаво нещо, за което се досещам.

Уилоу реши, че Роуел определено не мисли с някаква тъга за смъртта на Франсис. Изглеждаше загрижен единствено от ефекта, който това ужасно събитие може да окаже върху семейното име. Фактът, че младият му брат беше изгубил живота си на трийсет и една години сякаш не го безпокоеше — ако изобщо му беше хрумвала тази мисъл.

— Пелам все още ли е в Египет? — запитва Уилоу.

— Да, доколкото знам — отговори Роуел. — Тоби не вижда смисъл да го викаме заради това нещастие, нито пък аз. Трябва някак да се справим сами.

— Мога ли да поговоря с Тоби? — каза Уилоу. — След това може би ще трябва да поговоря с Хари. Мисля, че ще ме изслуша. Сигурна съм, че ще мога да го убедя да си мълчи за злополуката, ако не за негово добро, то поне за доброто на Нели. Но първо трябва да съобща тези новини на Нели, преди да е чула някакви клюки за смъртта на Франсис от останалите слуги. Ще я отведа горе в стаята си и ще ѝ кажа да остане там, докато поговоря с Тоби.

Макар че Уилоу се беше заклела никога да не отива сама в лабораторията на Тоби, сериозността на сегашната ситуация измести

всички други съображения от ума й. Тоби я погледна изненадано, щом й отвори вратата, но изражението му веднага се промени в радостна усмивка.

— Не очаквах да се върнеш толкова скоро, Уилоу! — каза той. Усмивката му тутакси угасна. — Завръщаш се и заварваш ужасно положение.

Уилоу отиде до стола си под прозореца, обуздавайки желанието си да се хвърли в ръцете на Тоби и да се притисне към бузата му. Преживяванията с Морис в Париж по някакъв начин само бяха изострили нуждата й от човека, когото обичаше.

Решително изхвърли тези мисли от ума си.

— Във всеки случай Роуел сякаш приема трагедията относително спокойно — заяви тя.

Тоби седна до масата си, а веждите му се склупчиха в намръщена гримаса.

— Преди двацет и четири часа Роуел се кълнеше, че Хари трябва да увисне на въжето заради смъртта на Франсис. Всичко, което успях да направя, беше да го успокоя и да го накарам да види причините. Може би е добре за нас, че както обикновено първата грижа на Роуел е фамилната репутация. Тя стои дори пред отмъщението.

— Но е било злополука, нали? — попита Уилоу. Почувства облекчение, когато Тоби кимна.

— Имах дълъг разговор с Хари и не се съмнявам, че макар в известен смисъл да е желал да убие Франсис, всъщност само е искал да го накара да млъкне. Франсис преднамерено и садистично му се подигравал, знаейки, че човекът не може да му отвърне, без риск да изгуби мястото си. Продължил да го прави, докато накрая Хари не можел повече да издържа обидите на Франсис, който отишъл толкова далеч, че дори започнал да описва собственото си наслаждение от тялото на Нели. И така, Хари го ударил — един-единствен удар в челюстта, който го отхвърлил назад. Чиста случайност е, че при падането си Франсис си е ударил главата в мраморния бордюр.

— Какво ще правим, Тоби? — попита Уилоу. — Хари не може да продължи да работи тук, в Рошфорд, все едно че нищо не се е случило. Освен това трябва да се съобразим и с чувствата на Нели.

— Двамата трябва да напуснат Рошфорд, колкото и да ти е мъчно, Уилоу — замислено рече Тоби.

Уилоу пое дълбоко дъх.

— Може би трябва да ги изпратим в Америка — при моите родители. Майка винаги е харесвала Нели, а татко ще е доволен да има кочияш англичанин. Нели ще може отново да се събере със семейството си.

Тоби кимна.

— Би било идеалното решение, Уилоу. Роуел ще се радва да види гърбовете и на двама им, а те ще могат да започнат нов живот в друга страна. Ще съобщиш ли предложението на Хари и Нели? В края на краищата той може да не се съгласи да отиде, при все че мисля, че не е в настроение да спори. Той, напълно естествено, е изплашен от последиците от действията си, въпреки че все още настоява, че не съжалява загдето е ударил Франсис.

Уилоу въздъхна.

— Като че нещастieto преследва това семейство — подхвърли тя замислено. — Моето бебе; смъртта на Grandmère и леля Мили; Рупърт... а сега Франсис.

Тоби долови нотката на отчаяние в гласа на Уилоу и побърза да я успокои:

— Това е само поглед откъм лошата страна, Уилоу. Имаме и своите късчета щастие. Пелам се върна жив и здрав от войната. Рупърт оцеля след опита да сложи край на живота си. Ти имаш две красиви деца, които оцеляха през ранното си детство. Самият аз съм щастлив, защото доста напреднах с работата си. Виждаш ли, не всичко в Рошфорд е обречено?

Ироничната му, нежна усмивка стопли сърцето на Уилоу. Въпреки това очите ѝ останаха сериозни, когато каза:

— Когато за първи път дойдох в Рошфорд като младоженка преди почти четиринайсет години, аз си представях, че всичко ще бъде просто идеално — всички ще сме щастливи, задружни и ще сполучим. Предполагам, че е било нереално. Животът не може да бъде съвършен.

— Може би не за всички ни — възрази тихо Тоби. — Но той е за някой от нас. Получи се писмо от Доди, докато те нямаше. Изглежда напълно щастлива с обичния си Джеймс.

— Но дори за Доди животът има някои несъвършенства — напомни му Уилоу. — Много би ѝ се искало да има дете.

Изречението на Тоби се смени с възбуда.

— И това може да стане възможно — каза той с тих, напрегнат глас. — Опитвам се да установя, че няма наследствена слабост в семейството ни, Уилоу. Не искам да казвам твърде много, защото може да се окаже, че греша, но е възможно да съм на ръба на откритие, свързано с пренасянето на болестите, което би доказало теориите ми. Наистина вярвам, че е само въпрос на време, за да го направя. Наскоро прочетох за експериментите на професор Леофлер от Франкфурт. Несъмнено е, че някои бактерии могат да се предават от хора, които сами не показват никакви външни признаци на болестта.

Лицето му засия от възбуда, докато нетърпеливо отмяташе назад косата, която беше паднала върху челото му.

— Не разбираш ли какво означава това, Уилоу? — продължи той с напрегнат глас. — Бацилите, с които професор Леофлер е направил експериментите си, предизвикват дифтерита, а преди години доктор Форбс ми призна, че когато двете бебета в семейството ни се разболели, решил, че е дифтерит. Отхвърлил тази диагноза само защото знаел, че нито едно от децата не е било в контакт с някой, който да страда от тази болест.

Тоби свали очилата си и замислено ги изтри, преди да ги сложи отново. Умът му очевидно беше погълнат от темата.

— Но да предположим, Уилоу, че някой в къщата е бил носител на бактериите — дори самият Форбс, например. Това би обяснило защо бебетата са се разболели едновременно без очевидна причина. Сега се стремя да открия местонахождението на бавачката, която се е грижела за децата по онова време. Всичко, което съм открил засега, е, че тя се е наричала Айрин Бартън и Датън мисли, че е някъде от Брайтън. Сега трябва да е някъде към седемдесет, така че се моля да е още жива. Писах до няколко служители, които се опитват да ми помогнат да я издиря. Ако се окаже, че е носител на дифтеритни бактерии...

Уилоу изгуби дар слово, щом разбра недомлъвката на Тоби. Ако теорията на Тоби се окажеше вярна, тя щеше веднъж завинаги да опровергае твърденията на Grandmère, че в женската страна на фамилията има склонност към умствена нестабилност. Изправи се и се втренчи в Тоби, който продължи:

— А могат да се направят и други изводи, Уилоу. — Гласът му се сниши и доби твърда увереност. — Откакто ти дойде за първи път в Рошфорд и настоя, че Доди е умствено нормална като тебе или мене, и го доказа, подозирам, че диагнозата на доктор Форбс за парализа на половината тяло е неоснователна. Мисля, че е прекарала детски паралич. Прочетох доста по въпроса и ако Форбс не е бил под силното въздействие на Grandmère, не мисля, че е щяла да му хрумне идеята за парализата. Детският паралич е много по-вероятна причина за недоразвитите крайници на Доди.

Уилоу без затруднения следваше разсъжденията на Тоби. Не можеше да има връзка между смъртта на децата от дифтерит и заболяването на Доди преди почти двацет години.

— Не е чудно, че си толкова развълнуван, Тоби — каза Уилоу. — Каква чудесна новина ще е за Доди, ако успееш да докажеш, че си прав!

Тоби се усмихна, но изведнъж ентузиазмът му изчезна от лицето.

— Нямам оправдание да се чувствам толкова щастлив във време като сегашното — заяви той извинително. — За момент забравих за смъртта на брат си. Не искам да се преструвам, че скърбя особено за Франсис, тъй като никога не сме били близки. Но остава фактът, че ми е брат и има също толкова право на живот, колкото и аз.

— Не можем да го върнем — додаде тихо Уилоу, канейки се да излезе от стаята на Тоби. — Така че сега е най-добре да помислим за живите, Тоби. Ще отида и ще поговоря с Нели... и с Хари.

Ако останеше тук с Тоби означаваше, че си търси белята, помисли си тя, защото копнееше да се втурне към него и да го прегърне. Освен това беше оставила тревожната Нели в стаята си и колкото и да се боеше от перспективата, трябваше да й каже за бедата, която се беше случила, докато бяха във Франция.

Първоначално Нели изпадна в силен шок. Когато Уилоу най-сетне успя да я убеди, че по никакъв начин не могат да я обвинят, сълзите й отново рукнаха заради Хари. Отново спря да плаче, след като Уилоу й каза, че „дори господарят признава, че Хари е бил провокиран“.

— Никога не трябва дори да помисляш, че не е било само един нещастен случай — каза тя. — Фамилията възнамерява да се отнесе към произшествието по този начин.

Роуел прие, макар и с известна неохота, плана да изпратят Нели и Хари в Америка колкото е възможно по-скоро. Възмущаваше се от факта, че човекът убил брат му, колкото и случайно да беше станало, нямаше да страда жестоко заради престъплението си. Знаеше обаче, че Уилоу е привързана към прислужницата си и беше твърдо решена да не позволи живота на Нели да бъде разрушен. Тя продължаваше да му напомня, че първоначалната причина за всички беди беше поведението на Франсис и Роуел не можеше да го отрече.

Решението беше взето. Без бавене купиха билети на нещастната двойка. Уилоу телеграфира на родителите си и две седмици след погребението на Франсис, Хари и Нели бяха опаковали багажа си, готови да заминат за Сан Франциско.

По бузите на Нели се стичаха сълзи, докато се сбогуваше с господарката си. В очите на Уилоу също се появиха сълзи, щом забрави за протокола и прегърна вярната си слугиня в няма тъга.

— Много ще ми липсваш, Нели, но не трябва да се безпокоиш за мене — успокой я тя. — Лили ще се грижи за мен.

— Знам, милейди, но Лили не е като мен. Не знае какво харесвате и какво — не. Мястото ми е при вас, милейди...

— Не, Нели! Мястото ти е при Хари — твърдо възрази Уилоу.

Въпреки че Лили доказа, че е сръчна и приятна прислужница, Уилоу осъзна, че тя никога няма да стане нещо повече от обикновена слугиня, докато с годините вярната Нели беше станала нейна довереница и приятелка.

Опита се отново да се върне към тихия ритъм на летния живот в Рошфорд. Семейството сега беше в траур за Франсис и за леля Мили и идваха малко гости. Роуел ставаше все неспокоен. Дезире все още беше в Америка. Бяха му казали, че е в центъра на вниманието във всеки град, където играе. Като добавка към неудобствата му, беше засипан с писма от Джорджина. Пишеше му, че сметката ѝ е изчерпана и че живее в бедняшка квартира в западнoло северно предградие на Лондон. Не искаше Роуел, а пари.

По-голямото момче, Филип, беше вече на единайсет години и Роуел беше поел изцяло заплащането за училището му. Беше уредил да плаща таксите директно на училището, защото беше открил, че парите, които изпраща на Джорджина за тази цел, тя използва за себе си.

Джорджина, която приближаваше четиридесетте, беше станала дебела и мърлява, и Роуел, който вече ни най-малко не усещаше някакво влечение към нея, не се поколеба да ѝ откаже финансова помощ.

„Плащам издръжката и образованието на децата си — *написа ѝ той*. — И ти предлагам да се обърнеш към другите си покровители за поддръжка, защото не считам, че по някакъв начин нося отговорност за тебе...“

Вниманието му беше насочено към пълноправния му син. Младият Оливър сега беше на шест години — силно, яко, интелигентно момче, с весел и щастлив нрав. Не показваше страх от нищо и винаги беше готов да търси нови приключения. Приятният му външен вид и добрият нрав привличаха всички и сега, когато Роуел можеше да разговаря с него, започна да се наслаждава на компанията на малкото момче.

— Време е да се научи на истинска езда — заяви той на Уилоу. — Тази стара кобила, Бътъркъп, е твърде дебела за него, а и твърде бавна. Възнамерявам да му позволя да поязди Старлайт.

Сърцето на Уилоу се сви. Старлайт беше четиригодишно арабско жребче, високо около тринайсет хенда^[1]. Беше не само твърде голям, но и твърде буен за толкова малко дете.

— Роуел, Оливър е само на шест години. Не мисля...

— Не ме интересува мнението ти, мила — хладно я прекъсна Роуел. — Глезиш сина си като всички жени. Предполагам, че не искаш друг Рупърт в семейството?

Бузите на Уилоу пламнаха гневно.

— Бедите на Рупърт не се дължат на излишъка от любов — подчерта тя, — а по-скоро на липсата ѝ.

Но Роуел беше взел решение и отведе възхитения Оливър в конюшнията, за да опита новия си ездитен кон. По време на обяда Роуел заяви:

— Момчето се справи забележително добре с ездата тази сутрин. Безпокойството ти беше напълно излишно, мила. Старлайт се държеше

добре, точно както очаквах — вървеше неотклонно заедно с моя ловен кон.

Любимият кон на Роуел беше шестгодишен породист полуанглийски, полуарабски жребец. Беше масивно, впечатляващо животно, до което червеникавото жребче Старлайт изглеждаше като джудже. Уилоу се опита да забрави опасенията си, като си каза, че Роуел е значително по-сведущ от нея по въпроса за конете и без съмнение знае добре, че на Старлайт може да се разчита, когато е в компанията на неговия ловен кон.

Тоби не направи друг коментар, освен предупреждение към Уилоу да не изказва повторно безпокойството си.

— Ако го сториш, само ще накараш Роуел да действа още по-решително — каза ѝ той. — Ще приеме предупрежденията ти като предизвикателство, което трябва да опровергае. Поне показва някакъв интерес към момчето, Уилоу, и очевидно го харесва. Не вярвам, че би поел прекален риск.

Докато летните месеци отминаваха и приближаваше есента, Уилоу се опитваше да не се безпокои. Беше получила известие от родителите си, че Нели и Хари са пристигнали благополучно и настаняването им върви добре. Нели не можеше да пише, но Хари беше надраскал кратка бележка, в която с детски почерк благодареше на Уилоу за всичко, което беше направила за тях, и обещавахе да се грижи за Нели и за родителите ѝ. Разбира се, те не знаеха нищо за събитията, които бяха довели до завръщането на Нели в Америка, нито пък искаха от Уилоу обяснения защо Нели отново желае да живее близо до семейството си.

Името на Франсис не се споменавахе в имението Рошфорд, освен веднъж, когато Пелам се завърна от Египет. Разказаха му цялата история и той подобно на Роуел не показва, че съжалява много за смъртта на по-младия си брат.

— По всичко личи, че вината е била само негова — заяви той. — Франсис винаги отиваше прекалено далеч. Бедното момче, никога не успяваше да намери златната среда.

Не остана дълго време вкъщи. Един от многобройните му приятели го покани на риболов за съомга в Шотландия и той напусна Рошфорд само две седмици, след като се беше завърнал, с обещанието, че ще си дойде за Коледа.

Силви ѝ писа, че няма да дойде за празниците както обикновено.

„Имам нов любовник, chérie — пишеше тя на Уилоу. Руски княз, който ме покани да отида с него в Индия, навсякъде. Никога не съм била там, но перспективата за горещия климат ме привлича, все едно че ще живея в двореца на индийски раджа. Чудя се, дали ще те заинтересува, че миналата седмица срещнах Морис. Говореше почти само за тебе и ме заведе в ателието си, за да ми покаже един твой чудесен портрет. Нужни ми бяха доста усилия да го убедя да ми го продаде, но накрая се съгласи и сега съм го окачила на видно място в гостната. Всеки, който го види, отбелязва колко си красива. Морис е доловил много добре онова твое замислено изражение, което толкова често се появява на лицето ти...“

Уилоу беше доволна, че поне е дала на очарователния французин вдъхновение за работата му. Не му изпрати бележка в отговора си до Силви, понеже не желаше да му дава измамни надежди, че отново могат да се срещнат. Спомняше си за него с топлина и удоволствие и все още не чувстваше съжаление за онази единствена нощ на прегрешение, а най-малко, когато се подчиняваше на епизодичните желания на съпруга си. Понякога се питаше дали Роуел ще се обезпокои, ако му откаже да изпълни съпругеските си задължения, но винаги чувството ѝ за дълг надделяваше и със затворени очи и ум към ставащото тя понасяше кратките му ласки, затваряйки се в себе си, оттеглена в собствения си свят.

Верен на думата си, Пелам се върна вкъщи за Коледа. Въпреки настояването на Роуел, че фамилията трябва да остане в строг траур, Пелам го пренебрегна и купи билети за дневното представление в театъра на Йоркския херцог за новата пиеса на Джеймс Бари „Питър Пан“.

— Мисля, че едва ли някой ще се изненада от появата на Рошфордови на пиесата, която в крайна сметка е само едно детско забавление — отхвърли Пелам възраженията на Роуел. — През миналата зима имаше изключителен успех и ако не желаш да дойдеш с нас, загубата ще е само твоя. Ще взема със себе си Оливър и Уилоу.

Уилоу хареса очарователната история за „момчето, което никога не пораста“ почти колкото шестгодишния Оливър, а Пелам се заклани да гледа пиесата втори път, ако все още я дават, когато Алис стане достатъчно голяма, за да я разбере.

Доди и Джеймс пристигнаха на следващия ден. Доди идваше в имението Рошфорд за първи път след сватбата си. Роуел беше отстъпил на молбите на Уилоу да позволи на сестра си да си дойде къщи със съпруга си за празниците. Уилоу ги посрещна с изключителна радост. Макар все още да не можеше да ходи без помощта на патериците на Тоби, Доди изненада всички със забележителния напредък, който беше отбелязала по пътя към пълната самостоятелност. Ясният ѝ, весел смях можеше да се чуе навсякъде из къщата.

— Ако беше възможно да родя дете на Джеймс, на света не би имало по-щастлива жена от мене — довери се тя на Уилоу. — Но при сегашното положение мога да обичам двете ти прекрасни деца.

Оливър вече беше достатъчно голям, за да посрещне с бурна радост идването на дядо Коледа — роля, изиграна чудесно от преоблечения с червено наметало и бяла брада Пелам. Малката Алис, която беше на две и половина години, беше като че ли поизплашена от събитието и остана близо до майка си, докато брадатият „непознат“ ѝ даваше подаръци.

Детето растеше много хубаво. Изглежда, че беше наследило френската кръв на прабаба си и забележително напомняше на Силви — факт, който бързо беше забелязан от Пелам. Малкото момиченце отговаряше на нежните му закачки и при това се държеше кокетно по забавен начин. Пелам обяви през смях, че и в това отношение прилича на френската си братовчедка.

Доколкото Уилоу можеше да разбере, малката ѝ дъщеря беше пълна противоположност на двамата си истински родители. Беше нежна и любвеобилна, без дори и следа от егоизма, присъщ за децата на нейната възраст. Обожаваше брат си и беше готова с желание да му даде всичко, което ѝ поиска, дори любимата си порцеланова кукла. Донякъде напомняше на Уилоу за добронравната Доди. За разлика от Оливър никога не изпаднаше в лошо настроение и не избухваше в сълзи от несдържан гняв, когато ѝ се откажеше нещо. Оливър беше буйно,

палаво момче, което трудно се контролираше, но, както Тоби посочи на Уилоу, би било неестествено за толкова хитро момче да бъде хрисимо.

— Жалко все пак, че Джеймс не живее достатъчно близо, за да го учи — подхвърли Тоби с приятелска усмивка на зет си.

Преди завръщането си в Корнуол. Доди поговори накратко с Уилоу за изчезналото бебе.

— Не мисля, че ще ти помогне да откриеш нещо, мила Уилоу — каза тя, — но Джеймс счита, че трябва да ти повторя онова, което веднъж Вайълет ми каза. През нощта, когато се родило бебето ти, София, Вайълет чула вълнението и дошла в моята стая, за да провери дали нямам нужда от нещо. Останала с мен до сутринта и когато отивала да си легне, видяла доктор Форбс да излиза от стаята на Grandmère с леля Мили. Вайълет се кълне, че носел бебето на ръце. Предполагам, че е без значение, но все пак показва, че Grandmère е била замесена или поне са се посъветвали с нея, а също и с леля Мили.

Уилоу прехапа устна, а очите ѝ неочаквано се изпълниха със сълзи.

— Не искам да говоря лошо за мъртвец, Доди, но в сърцето си знам, че Grandmère е отговорна за всичко, което се е случило през онази нощ. Доктор Форбс не би посмял да отнесе бебето без нареждане. Вярвам, че е искала бебето ми да умре... или, в най-добрия случай, да изчезне. Никога няма да разберем какво му се е случило.

— О, Уилоу! — възкликна Доди. — Толкова ми е жал за теб! Но може би то наистина е мъртво, въпреки че не са го намерили...

— Опитвам се да не мисля за това — прекъсна я Уилоу. — Сега имам Алис и, разбира се, Оливър.

Въпреки това, докато приближаваше март, мислите ѝ често се връщаха към детето, което беше изгубила, и потиснатото ѝ настроение се влошаваше. Не съжаляваше, когато Роуел замина за няколко дни в Лондон.

— Поне не трябва да се безпокоя, че Оливър ще язди Старлайт, когато Роуел го няма — мрачно рече тя на Тоби.

Но Роуел се върна в края на месеца и щом времето се пооправи през първите седмици на април, поднови уроците по езда със сина си.

— Татко ме учи да скачам — обяви Оливър с трескаво вълнение. — Но Старлайт беше непослушен днес и татко каза, че трябва да съм много твърд с него.

— Жребчето е малко игриво след зимата — призна Роуел. — Но не се безпокой, мила моя.

За съжаление Роуел беше подценил силата на понито. Една сутрин излязоха на езда по-далеч от обикновено. Старлайт внезапно си науми, че трябва да препуска. Мярна в горичката непознато бяло фермерско куче, което гонеше нещо. Щом мелезът изскочи от дърветата, жребчето се втурна напред и Оливър изпусна юздите.

Ако Оливър беше успял да запази равновесие по-дълго, Роуел може би щеше да успее да настигне понито с много по-бързия си породист кон, но Старлайт вече беше на повече от две конски дължини напред, когато внезапно свърна встрани и момчето падна от седлото.

— Хайде, момче. Не се удари много. Само си изкара въздуха...

Гласът на Роуел секна, защото той разбра, че момчето е изгубило съзнание и няма кой да го чуе. Шапката за езда на Оливър беше отхвъркнала встрани и на слепоочието му се виждаше грозна рана, от която бавно се процеждаше кръв. Раздразнен и истински изплашен, Роуел се обърна към коняря:

— Помогни ми да се кача на седлото и след това ми подай момчето. Трябва бързо да се върна къщи — каза той. — След това препускай напред и повикай доктора веднага, човече! Остави жребчето. По-късно ще изпратиш момчето от конюшната да го върне.

Бавното връщане към къщата се стори безкрайно на Роуел. Безжизненото тяло на момчето лежеше изненадващо тежко в скута му, а малката му, разчорлена глава климаше върху ръката му. Очите му оставаха затворени и Роуел почувства как го обзема ужас, че може би носи къщи едно мъртво тяло. Болестите от всякакъв вид го караха да се чувства безсилен, а и не беше сигурен дали движението на коня му не вреди още повече на раненото дете. Подготвяше се да приеме обвиненията на Уилоу — явно справедливи.

Но Уилоу беше загрижена единствено за детето, щом Роуел внесе Оливър в стаята. Отпрацайки Роуел само с една дума, тя помогна на Пейшънс да съблекат безжизненото тяло и придърпа завивката върху него. Очакването на доктора й се стори безкрайно, при все че той пристигна само петнайсет минути, след като конярят го повика. Прегледът му беше внимателен и обстоен.

— Има силно сътресение — заяви той на безмълвната Уилоу. — Не мога да кажа колко сериозно е нараняването. Доколкото мога да

преценя, няма счупени кости.

Издърпа възглавницата изпод главата на Оливър и започна енергично да разтрива крайниците му. Не се забелязваше никакво видимо подобрене.

— Боя се, че не бих могъл да направя нещо друго за него — каза той.

Уилоу се загледа с невярващи очи в младия мъж.

— Но вие трябва да направите нещо, доктор Роуз! — извика тя. — Не можем просто така да го оставим в безсъзнание...

— Може би ще изминат няколко часа, а дори и няколко дни, лейди Рошфорд, преди да излезе от комата — отвърна докторът.

Въздържа се да ѝ каже, че е възможно последното никога да не се случи. За коя да е жена беше достатъчен шока да види детето си в подобно състояние. Кожата на момчето беше бледа и хладна, а дишането му едва се долавяше. Опасността се състоеше в това, че комата можеше да продължи толкова дълго, че младият му пациент по-скоро щеше да умре от глад, отколкото от мозъчно нараняване.

— Може би трябва да повикате доктор Корнуей, който прегледа леля ви след удара ѝ — предложи доктор Роуз. — Той без съмнение е най-добрият мозъчен специалист в страната. Но честно казано, лейди Рошфорд, не мисля, че идването му ще е от голяма полза, преди момчето да се е върнало в съзнание.

Вцепенената от шока Уилоу наблюдаваше как Пейшънс, по нареждане на доктора, поставя горещи бутилки с вода до краката на Оливър и покрай малкото му тяло. Едва след като докторът спомена името на леля Мили ѝ хрумна, че може би уврежданията на Оливър могат да доведат до парализа. Тази мисъл беше непоносима и тя бързо извърна погледа си настрана от леглото.

— Разбира се, аз ще остана с детето колкото мога — увери я доктор Роуз. — Възможно е всеки момент то да възвърне усещанията си. Трябва да го задържим неподвижно. Може би ще повърне. Ако стане прекалено възбуден, трябва да слагате торбички с лед на главата му. Ще ви е нужна опитна сестра. Може би съпругът ви ще направи необходимото.

Замаяната Уилоу тръгна надолу по стълбите, за да намери Роуел, но мислите ѝ останаха при малкото момче и побърза да се върне обратно в стаята му веднага, щом стана възможно. То все още не

даваше признаци на възстановяване. Пейшънс се беше върнала в детската стая, за да даде на Алис чая ѝ. Доктор Роуз нетърпеливо поглеждаше часовника си.

— Засега трябва да ви изоставя, лейди Рошфорд, защото трябва да съм в кабинета си за вечерния прием — рече той с извинителен той.

— Аз ще остана със сина си — припряно каза Уилоу. Наведе се над леглото и отмахна черните кичури от челото на Оливър. Кожата му беше студена и влажна и Уилоу почувства как я облива нова вълна страх.

— Няма да умре, нали, доктор Роуз? — прошепна тя.

Младият мъж прочисти гърлото си и с подправено жизнен тон заяви, че сътресенията са честа последица от злополуките при езда и все още не е попадал на случай, който да е довел до фатален изход.

Но когато слезе при Роуел в библиотеката, той му призна, че продължителната кома може да доведе до смърт.

— Няма как да нахраним пациента, който е в безсъзнание — обясни той. — Но нека се надяваме, че момчето ще излезе от комата дълго преди липсата на храна да се окаже сериозен фактор. Момчето е здраво и силно, и едно малко падане не би трябвало да доведе до сериозно последици.

Роуел погледна неспокойно.

— Беше доста силно „малко падане“, докторе. Боя се, че момчето падна доста тежко, с главата напред. Цяло чудо е, че не си счупи врата.

— Да. Е, да се надяваме на най-доброто, лорд Рошфорд. Оставих успокоителни за жена ви. Страхувам се, че е в състояние на силен шок.

Не продължи думите си, понеже видя изпразнената наполовина гарафа с уиски, което очевидно правеше ненужно предписването на успокоителни за бащата на детето. Щом излезе от къщата въздъхна, чудейки се какъв ли демон на лошия късмет беше възседнал раменете на барона. Разбира се, знаеше всичко за ексхумацията. След това последваха инсултът на мис Рошфорд и смъртта ѝ, а след това — нещастния случай с младия Франсис Рошфорд. Но не се безпокоеше много за високомерния барон. Съчувствието му беше по-скоро насочено към красивата му жена. Всички в Хавърхърст я обичаха и дори и старият доктор Форбс, който се отнасяше с непонятна злоба към Рошфордови, говореше за нея добри неща.

Бедният старец не беше получавал писмо от сина си и беше твърде горд, за да попита Рошфордски дали са чули нещо за Рупърт. След ексхумацията възрастният лекар беше прекратил практиката си и беше я прехвърлил изцяло на младия си помощник. Питър Роуз беше дочул слухове, които се разпространяваха из селото за предшестващите събития, довели до съдебното разследване, но изглежда, че никой не знаеше никакви точни факти по този въпрос, който оставаше загадка. Самият той не виждаше причина да се занимава с миналото.

Изминаха четири дълги дни и нощи, преди Оливър да даде никакви признаци, че излиза от комата, а след това съзнателните му периоди бяха толкова кратки, че сестрата едва успяваше да налее няколко капки пилешки бульон между устните му и момчето отново изпадаше в безсъзнание.

Специалистът, мистър Корнуей, не даде на Уилоу никакви положителни уверения. Макар Оливър да продължаваше да се връща в съзнание за известно време, тези периоди бяха съвсем кратки и момчето беше изгубило тревожно количество от теглото си.

Страхувам се, че трябва да кажем за случая „ще изчакаме и ще видим“, лейди Рошфорд — каза той на Уилоу.

Уилоу беше на края на силите си, защото продължаваше неспирното си бдение край леглото на Оливър. Напускаше стаята му, само за да хапне набързо или да поспи няколко часа през нощта. Понякога при него идваше да поседи Пелам, друг път Тоби, но никога Роуел.

— Опитай се да го разбереш, Уилоу. Сигурно се чувства дори по-зле от тебе или мене, защото е отговорен за злополуката — напомни й Тоби.

— Знам, Тоби — отговори Уилоу. — Затова не го упреках, че изложи Оливър на опасност, въпреки предупрежденията ми.

Но съдбата стовари още един удар върху Уилоу. По обяд в сряда, 18 април, пощенският раздавач пристигна в имението Рошфорд с колелото си. Тъй като знаеше съдържанието на телеграмата, във вълнението си той се втурна през вратата и почти беше изхвърлен от Датън. Но щом чу задъхания разказ на момчето, старият лакей му позволи да остане в антрето и побърза към столовата.

Роуел взе плика от сребърния поднос, на който Датън му го поднесе. Обикновено телеграмите не бяха предвестници на добри новини. Отвори плика с нервни ръце. Щом прочете първите няколко думи, лицето му пребледня. Хвърли бърз поглед към бледното лице на жена си и побърза да извърне очи.

Като капак на всичко останало и тази ужасна новина, помисли си той, но трябваше да ѝ я съобщи. Датън стоеше до него в очакване на отговор. Уилоу и Тоби гледаха към него в очакване да им каже...

— Съжалявам, но се боя, че имам лоши новини — заговори той. — Изглежда, че в Сан Франциско е имало силно земетресение. Телефоните не работят. Единствените новини от града идват от телеграфния оператор по морзов код. — Погледна към ужасеното лице на Уилоу и бързо добави: — Главният партньор на бащата ти в Ню Йорк Натаниел Корбет научил за земетресението, но все още няма вести от родителите ти, скъпа. Може би са невредими. Ще се наложи да изчакаме.

Не добави, че в телеграмата се казваше, че сега целият град гори. Поне още известно време Уилоу можеше да се надява, че родителите ѝ са живи. „Колкото и лошо да е било земетресението, *трябва да има оцелели*“, каза си тя. Беше немислимо и двамата ѝ обични родители да са мъртви.

---

[1] хенд — мярка за височина на коне, равна на 4 инча (прибл. 10 см). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА АПРИЛ — МАЙ 1906 ГОДИНА

— Ще взема следващия влак за Лондон — заяви Роуел. — По-лесно мога да получа информация за земетресението, ако съм в моя клуб. Междувременно ще изпратя телеграма до колегата на баща ти, с молба да поддържа постоянна връзка с мен. Ще се върна веднага щом науча някакви сигурни новини за родителите ти. Да се надяваме, че няма да е по-късно от довечера.

Решението изглеждаше основателно. От клуба си Роуел можеше да поддържа връзка с редакциите на вестниците и други подобни информационни центрове.

— Опитай се да не се безпокоиш, Уилоу — успокои я Пелам, след като час по-късно Питърс откара Роуел на гарата. — Може би земетресението не е чак толкова сериозно, колкото го описва телеграмата. Често във вълнението на момента новините стават преувеличени и неточни.

Но по-нататъшните новини пристигнаха едва сутринта на следващия ден под формата на дълга телеграма от Роуел. Изглежда, че бедата беше много по-лоша дори, отколкото се страхуваха, че може да бъде. Навсякъде в Сан Франциско бушуваха пожари. Водопроводите и тръбопроводите бяха скъсани. Бяха изминали деветнайсет часа, преди да дойде първият спасителен влак, носещ храна и медикаменти за оцелелите. Общото положение изглеждаше хаотично, а пожарите бяха извън контрол. По предварителни преценки бяха разрушени поне четвърт милион къщи. Все още нямаше новини за Уилоуби и Беатрис Тетфорд.

Уилоу се опитваше да запази спокойствие, като продължаваше бдението си край леглото на Оливър. Но ръцете ѝ трепереха неудържимо, когато се обърна към Тоби:

— Моля се на Бога, Тоби, ако не спаси живота на родителите ми, поне да запази живота на Оливър. Мислиш ли, че е лошо да се пазаря с Бог в такова време?

— Лошо или не, все пак е напълно човешко — нежно ѝ каза Тоби.

Погледна към изпадналото в безсъзнание дете и се опита да скрие опасенията си. Момчето продължаваше да губи от теглото си и все още не се забелязваше удължаване на кратките периоди, когато съзнанието му беше достатъчно, за да приеме храна. Доктор Роуз му беше съобщил лично, че мистър Корнуей е много загрижен. Обикновено пациентите, след като излязат от кома, продължават възстановяването си към пълно съзнание, беше му казал специалистът. Повторните припадъци на Оливър може би се дължаха на някакъв натиск върху мозъка. Спомена за възможните изследвания на черепа на момчето с рентгенови лъчи, но в същото време се страхуваше, че пътуването до лондонската болница, оборудвана с новата техника, може да причини по-нататъшни фатални увреждания.

Тоби лесно забелязваше ужасното напрежение, което оказваше върху Уилоу тази несигурност. Беше изгубила почти толкова тегло, колкото и детето ѝ. Тоби знаеше, че тя спи малко нощем и отказва успокоителните, които доктор Роуз ѝ беше предписал, така че да може често да посещава стаята на детето. Въпреки че сега за Оливър се грижеха две медицински сестри, денем и нощем, Уилоу никога не напускаше за дълго стаята му. А сега, в добавка към ужасното напрежение се прибави и голямата вероятност родителите ѝ да са загинали при земетресението. Освен да остане до нея, Тоби не можеше да направи нищо друго, което би могло да облекчи тежкия ѝ товар.

Роуел се върна от Лондон едва в събота вечерта. Щом фамилията се събра около него в библиотеката, той им разказа с тържествен тон, че все още няма вести за родителите на Уилоу.

— Разбира се, все още е твърде рано да се научат имената на оцелелите — тихо каза Роуел. — В последната телеграма, която получих от мистър Корбет, се казва, че градът е превърнат в купчина тлеещи руини. Но както сами разбирате, сигурни новини могат да бъдат получени единствено от спасителните влакове, които минават през Лос Анджелис.

Не спомена, че докато беше в града, дочу слухове, според които цели състояния са изгубени в банките, повечето от които бяха превърнати в купчина камъни. Уилоуби Тетфорд веднъж му беше казал, че има повече от един милион долара в бонове от една банка в

Сан Франциско, макар че основната част от капитала му е депозирана в Ню Йорк.

— Смятам, че се налага незабавно да замина за Америка — обяви Роуел. — Скъпа, ако родителите ти са оцелели, може би имат отчаяна нужда от помощ, а ако не... е, без съмнение ще има доста неща, които да се нуждаят от вниманието ми.

Уилоу се втрени объркано в съпруга си.

— Но, Роуел, не можеш да напуснеш Англия точно сега — възрази тя. — Не и докато Оливър... — гласът ѝ секна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Със сигурност ще е по-добре да изчакаме, докато научим някакви по-ясни новини за родителите на Уилоу — бързо добави Тоби. — В края на краищата, Роуел, от онова, което ни каза, стана ясно, че ще измине известно време, преди в града да се възстанови някакъв ред.

Роуел погледна намръщено към брат си. Нима Тоби не оценяваше факта, че Уилоу почти сигурно беше единствената наследница на баща си и че той, Роуел, трябва да бъде там, за да защити интересите ѝ?

— Това е още една причина да замина лично за Сан Франциско. Някой трябва да се погрижи за приличната организация на погребенията или... — добави той бързо, щом видя въздействието на думите си върху Уилоу — или да осигури необходимата медицинска помощ, или пък просто да измъкне на безопасно място онези, които са оцелели.

— На мястото сигурно са изпратили служители, които да се погрижат за тези неща — подметна Пелам. — Съгласен съм с Уилоу, че е по-наложително да останеш тук с нея.

— Не съм искал мнението ти, Пелам, така че бъди добър да не се намесваш във въпроси, които не те засягат — гневно отвърна Роуел.

Пелам сви рамене и мълчаливо излезе от стаята. Миг по-късно го последва Тоби, който, макар че искаше да застане на страната на Уилоу, добре разбираше, че няма право да се намесва, както Роуел току-що уместно беше напомнил на Пелам.

Уилоу безпомощно се загледа в съпруга си.

— Разбираш ли, Роуел, че Оливър може... може да умре... и ти...

— Няма нужда да бъдеш толкова песимистична, мила моя — прекъсна я твърдо Роуел. — Корнуей сам ми каза, че може би ще

изминат седмици, преди да се разбере какво ще се случи. Освен това, няма нищо, което да мога да сторя. За момчето се полагат най-добрите медицински грижи, а именно това е важно.

— Не, Роуел, не трябва да отиваш! — откъсна се от устните на Уилоу. — А ако Оливър се върне в съзнание и поиска да те види?

Роуел отклони погледа си от очите на Уилоу. Все още се чувстваше виновен заради произшествието с момчето, още повече, че Уилоу не беше го обвинила. Въпреки това не изпитваше съмнения относно това каква е по-важната му задача сега.

— Изненадан съм, че показваш толкова слаба загриженост за родителите си, мила моя — каза той, като се насочи към гарафата и си наля едно питие. — Предполагам, че за една майка е естествено да поставя детето си на първо място. Аз, като твой съпруг, трябва да оставя настрана емоциите и да обърна внимание на другите отговорности, като например твоето и на детето ти бъдеще. Баща ти е изключително богат и е уместно да поставя интересите ти на първо място в ума си, след като ти показваш толкова слаба загриженост за финансовото си състояние.

Уилоу изненадано продължи да го гледа с невярващ поглед. Роуел почувства, че го обзема срам. Потисна го веднага, щом си спомни за желанието си да се увери, че състоянието на Уилоуби Тетфорд не е изгубено из руините.

— Бащата ти няма син, който да поеме ръководството и считам, че като негов зет съм задължен да предложа помощта си. Честно казано, изненадан съм, че поставяш под въпрос решението ми.

— Роуел, баща ми има стотици приятели, банкери, колеги бизнесмени, които ще му се притекат на помощ. Едва ли всички са загинали. Със сигурност не са загинали директорите на ТРТК^[1], които, подобно на мистър Корбет, се намират в Ню Йорк. Не виждам необходимостта от незабавното ти заминаване. Изчакай поне, докато Оливър се оправи. Поне това му дължиш.

Роуел пресуши чашата си и гневно я тупна на масата.

— Бъди любезна да оставиш на мен преценката кое е правилно и кое — грешно — хладно каза той. — Няма нужда да ми казваш какви са задълженията ми, Уилоу.

— Нима? — спокойният мраз в гласа на Уилоу изненада повече самата нея, отколкото Роуел. — В такъв случай може би ти и аз никога

няма да постигнем съгласие по въпроса, защото аз, като твоя съпруга, не винаги съм била в центъра на вниманието ти. Твоите любовници, Роуел, в много случаи са били на преден план.

Уилоу бавно се завъртя на пети и излезе от стаята. Ако в сърцето ѝ през последните няколко години беше останала малко любов към Роуел, то сега и тя изчезна напълно. „За мен той е един непознат“, помисли си тя, докато се връщаше в стаята на Оливър.

Същата вечер пристигна нова телеграма от Ню Йорк. Този път беше кратка и за нещастие, конкретна — Уилоуби Тетфорд, съпругата му и няколко от слугите му бяха загинали в техния дом. Уилоу трябваше да приеме факта, че не само родителите ѝ, но вероятно Нели и Хари също бяха загинали.

— Така че това слага край на дискусиите относно необходимостта от пътуването ми — равнодушно заяви Роуел, след като прочете телеграмата на зашеметените си слушатели. — Вероятно вече на всички ви е ясно, че трябва да замина възможно най-бързо. Тръгвам утре сутринта.

Както често се случваше, Уилоу се обърна за утеха към Тоби в неспокойните дни, последвали заминаването на Роуел.

— Порицах Роуел, когато тръгваше — каза тя, докато се разхождаха един до друг из градината след неотдавнашното посещение при Оливър. — Не мога да се примиря с мисълта, че поставя парите пред сина си. Но знам, че не обича Оливър толкова силно, колкото го обичам аз. Може би му липсва бащински инстинкт.

— Роуел не обича да показва чувствата си, особено към деца — замислено отвърна Тоби. — А и, честно казано, Уилоу, изобщо не можем да го виним. Не е обичайно за един баща да се занимава с деца, които все още живеят в детската стая. Поне не в тази страна и не сред нашата класа. Може би сравняваш поведението на Роуел с отношението на баща ти към тебе, когато си била на годините на Оливър, а това едва ли е честно спрямо Роуел.

Уилоу въздъхна, а част от напрежението ѝ се стопи от думите на Тоби.

— Винаги успяваш да балансираш гледната ми точка с твоята логика — усмихна се тя. — Какво щях да правя без теб, Тоби! Може би ще се изненадаш... — тихо добави тя, — но сериозно размислям, дали да не поискам развод от Роуел, след като се върне от Америка. По една

ирония, Роуел сам ми даде идеята, като ми напомни, че най-вероятно аз съм единствената наследница на татко. Каза ми, че оценява състоянието на татко на доста повече от три милиона долара. Следователно би имал всичките пари, от които се нуждае за Рошфорд или за себе си. Ако се разведем, ще може да ми дава пари без никакви условия или затруднения.

Тоби наистина изглеждаше шокиран.

— Ще напуснеш Рошфорд? — попита той. — Ще се върнеш в Америка?

Уилоу въздъхна отново.

— Не знам, Тоби. Не бих могла да си тръгна, ако Роуел не ми позволи да взема децата със себе си. Но нека не говорим за това, защото ти ме накара да осъзная, че нямам истинско основание да разруша брака си. Знам, че Роуел искрено вярва, че действа в мой интерес и ще е погрешно да използвам посещенията му в Америка срещу него. Чудя се дали ще се безпокои за Оливър.

— Разбира се, че ще се безпокои — каза припряно Тоби.

Но всъщност Роуел имаше други, много по-важни въпроси, които го държаха буден през нощта.

След пристигането си в Ню Йорк незабавно отиде на Уол Стрийт в главния офис на „Железопътна и транспортна корпорация Тетфорд“. Тази огромна, четиринайсететажна сграда беше сърцето на обединението от компании, които притежаваше бащата на Уилоу. С годините той беше увеличавал железопътната си империя с умели инвестиции в хладилния превоз, пощенския транспорт, складове, а напоследък и в производството на тролейбуси, и в метрото.

Главният съдружник и стар приятел на Уилоуби Тетфорд, Натаниел Корбет, очакваше Роуел във впечатляващо голям кабинет, който се пазеше за изненада на Роуел от две жени, вероятно секретарки. Мистър Корбет го поздрави вежливо, но не много топло.

— Тъжен е поводът за втората ни среща, лорд Рошфорд — каза той, предлагайки кресло на Роуел. Беше в пълен траур и с неодобрение погледна към пъстрата вратовръзка на Роуел. — Искам също така да изразя съжалението си, че лейди Рошфорд не може да бъде тук с вас. Между другото, тя ми телеграфира. Как е малкото ви момче?

Роуел загледа изпитателно американеца. Подобно на Уилоуби Тетфорд, около петдесетгодишния Натаниел Корбет се беше издигнал

сам. Беше с яко телосложение и ниско потекло. „Никога не е лесно да се установи социалното положение на един американец“, помисли си Роуел. Преди петнайсет години беше решил, че Корбет не е джентълмен и не виждаше защо сега трябва да променя мнението си, въпреки внушителната обстановка. Всъщност тя беше доста претенциозна. В единия ъгъл косо беше поставен грозен модерен хромиран шкаф, а другият бе украсен от отвратителна портокалова жардениера, поставена върху мраморен цокъл. Подобно на Тетфордови простацината му сега беше толкова болезнено очевидна, колкото и по време на сватбата, когато изпълняваше ролята на шафер. Беше остарял значително и му липсваше нехайно веселото поведение, което бе имал тогава. Роуел реши да прескочи формалностите и да премине направо към деловата част.

— Мистър Корбет, доколкото знам, синът ми все още боледува от силното сътресение — отвърна кратко Роуел и кръстоса крак върху крак, като изтупа въображаема пращинка от ревера си. — А сега относно имотите на тъста ми, сър...

Посивелият мъж, който седеше срещу английския барон, успя да овладее изражението си и прикри изненадата си. Нямаше и тринайсет дни от земетресението. Доколкото знаеше, телата на Тетфордови — най-добрите му приятели — все още не бяха открити, а техният зет желаше да говори предимно за бизнес! Помисли си, че Уилоуби с един поглед беше преценил за какъв човек се жени дъщеря му.

— Изпратих един от моите директори в Сан Франциско — много способен мъж на име Бари Адамс. Телеграфира ми преди два дни, за да ме извести, че ситуацията все още е хаотична. Може би ще измине известно време, преди да открие как точно са загинали мистър и мисис Тетфорд. — След което тихо добави: — Посещението ви в Ню Йорк може би е малко преждевременно, лорд Рошфорд, тъй като не можем да отворим завещанието му, преди да имаме смъртен акт.

Роуел изпусна нетърпелива въздишка.

— Добре разбирам това, мистър Корбет. Въпреки това, като старши съдружник и приятел на мистър Тетфорд, може би имате някаква представа за плановете, които моят тъст е имал за корпорацията в случай, че умре. Не беше съвсем млад и предполагам, че се е погрижил за своето завещание.

— Предлагам да отложим тази дискусия за момента, в който последната воля на мистър Тетфорд ще е известна. Лорд Рошфорд, надявам се разбирате, че имам още куп важни дела, които ме очакват. Бихте ли дошли след няколко дни...

— Не съм изминал целия път до Америка, за да чакам или да се забавлявам в Ню Йорк, сър! — възрази гневно Роуел. — Бъдете така добър да ми кажете какво прави толкова време вашия приятел в Сан Франциско. Казахте, че вече една седмица е там?

— Точно така. Може би самият вие ще пожелаете да отидете, лорд Рошфорд? Вероятно ще можете сам да прецените възникналите трудности. Мистър Адамс се възползва от личния вагон на мистър Тетфорд, тъй като се съмнявахме, че ще има някакъв хотел, в който да се настани. Ако желаете, можете да използвате вагона, лорд Рошфорд.

— Точно така ще направя, сър — отвърна Роуел. — Междувременно, моля, изпратете на съпругата ми телеграма, че съм заминал за Сан Франциско, но се надявам скоро да се върна в Ню Йорк.

Интонацията на гласа му беше на човек, който разговаря със слуга или служител, и Натаниел Корбет с мъка успя да сдържи езика си. Напомни си, че лорд Рошфорд, независимо дали го харесваше или не, беше съпруг на единствената дъщеря на скъпия му покоен приятел и само по тази причина трябваше да му отдаде нужното уважение.

Роуел не се забави в Ню Йорк. Гореше от желание да узнае съдържанието на завещанието на Уилоуби Тетфорд и ако за целта бяха необходими смъртните актове на него и жена му, тогава самият той щеше да се погрижи да ги достави максимално бързо на адвокатите.

Взе влака от Централната гара и пет дни по-късно, след като се прикачиха на друга композиция в Чикаго, бавно спряха сред почернелите руини на изгорелия град.

Обстоятелствата се оказаха дори по-лоши, отколкото си ги бе представял. С известно закъснение започна да оценява защо на подчинения на мистър Корбет, Бари Адамс, му беше нужно толкова дълго време, за да уреди формалностите. Бяха разрушени двайсет и осем хиляди сгради. Спасителите все още търсеха телата из почернелите руини. Армията беше изпратила палатки, за да подслонят бездомните и в парка „Голдън Гейт“ се беше образувал огромен лагер.

Подобно на много други сгради, хотел „Палас“ беше необитаем и Роуел беше благодарен, че разполага с удобствата за живеене на частния пътнически вагон на тъста си. С ужас откри, че поне пет квадратни мили от града бяха напълно изпепелени. Бизнес-центърът беше престанал да съществува. По улиците бяха положени релси в посока към залива, така че влаковете можеха да изнасят отломките и отпадъците към залива, където изхвърляха товара си във водата.

Нямаше превоз и на Роуел му се наложи да отиде пеша до Ноб Хил, за да види какво е останало от голямата къща на тъста му. Изморен, мръсен и силно потресен от ужасните опустошения, откри там заместника на мистър Корбет, Бари Адамс. Този набит, червенокос мъж, на годините на Роуел, надзираваше група работници, които пресяваха почернелите отломки, в които се беше превърнала чудесната къща. Щом чу името на Роуел, незабавно му оказа уважението, което определено липсваше в отношението на мистър Корбет. Роуел прекъсна темпераментното му приветствие с кратък въпрос за повече информация.

— Със задоволство мога да ви съобщя, че редът започва да си пробива път в този хаос — помпозно отговори мистър Адамс, наподобявайки важния и властен тон на Роуел. — Телата на вашите роднини бяха открити преди известно време, но едва преди три дни успях да уредя погребението им, което, според тяхното желание, бе извършено в семейната гробница в Лос Анджелис. За щастие мистър Тетфорд беше казал на мистър Корбет къде...

— Предполагам, че имате смъртни актове за покойните? — рязко го прекъсна Роуел.

Човекът кимна, без вече да е сигурен, че харесва този студен, аскетичен англичанин, който говори толкова безлично за покойните си роднини.

— Освен това се погрижих за погребението на слугите им, които са загинали заедно с тях — мистър и мисис Стивънс — припряно продължи той. — Мистър Стивънс дошъл от Англия, но семейството на жена му уреди да ги погребат заедно в местните църковни гробища. Вярвам, че постъпих правилно, като им позволих?

Роуел кимна незаинтересовано. Огледа се наоколо и забеляза, че част от къщата все още стои неразрушена, но е толкова пострадала от огъня, че едва ли можеше нещо от нея да бъде спасено.

— Да се надяваме, че мистър Тетфорд е имал пълна застраховка — подхвърли кисело Роуел, щом двамата с Адамс се отправиха обратно към относителния лукс и чистота на вагона.

Спътникът му кимна не много щастливо.

— От проучванията, които направих — отговори той, — разбрах, че застрахователната компания отказва веднага да започне изплащането, при все че има изпаднали в бедствено положение хора. Разбира се, ще заведем дело срещу тях, но те твърдят, че земетресението е дело на Бога и не се покрива от застрахователните полици.

След като двамата мъже се освежиха с гореща баня и се нахраниха, мистър Адамс отново се върна към бившия си работодател.

— Мистър Тетфорд беше много приятен джентълмен — заяви той. — Смъртта му е огромна загуба за корпорацията. Без съмнение желаете да отидете до Лос Анджелис, за да отдадете уважението си на покойните?

Роуел кимна на стюарда да напълни отново чашата му и отговори:

— Не виждам смисъл да забавям връщането си в Ню Йорк. Тетфордови, както несъмнено знаете, бяха родители на жена ми, а не мои. Няма да има никаква полза, ако посетя гробовете им.

Мистър Адамс го погледна с неудобство, но успя да скрие неодобрението си, като бързо смени темата.

— Вероятно искате да научите повече подробности за случилото се с родителите на жена ви, нали? — каза той, изненадан, че Роуел все още не беше му задал въпроси за това. — Разговарях с някои от слугите, преживели бедствието. Изглежда, че когато къщата се разлюляла за първи път, повечето от тях избягали навън. Но тъща ви, мисис Тетфорд, била прикована към леглото от артрит и отказала да излезе. Тогава мистър Тетфорд отказал да напусне без нея, а също и слугинята, Нели. Нейният съпруг не искал да я изостави, така че четиримата останали заедно. Един следващ трус съборил част от къщата, но не онова крило, в което се намирали. Но след това огънят се разпрострял из целия град и вятърът бързо подкарал пламъците към къщата.

За миг Роуел изглеждаше потресен от мрачната история.

— Сигурно тогава мисис Тетфорд се е съгласила да я преместят — вмъкна той.

— Да, сър, съгласила се, разбирайки, че това е единствената ѝ надежда да оцелее. Прислужникът на мистър Тетфорд — предан и верен човек — се върнал в къщата с надеждата да ги спаси, но вече било твърде късно и петимата обгорели до смърт. Каква ужасна случка!

Роуел кимна разсеяно, а умът му се съсредоточи върху факта, че мисълта за Хари Стивънс вече никога нямаше да го безпокои. В това бедствие имаше поне едно хубаво нещо, помисли си той.

Внезапно почувства силна възбуда от перспективите, които се откриваха пред бъдещето му. Животът им в Англия щеше да се промени много, след като империята на Тетфорд минеше в ръцете на Уилоу. Рошфордovi щяха да станат една от най-богатите фамилии в страната. Роуел безгрижно си помисли, че нямаше да има затруднения да влезе в кръга на близките приятели на краля. Говореше се, че кралят се държи любезно с хората, които му заемат пари, и беше всеизвестно, че макар и монарх, финансово той беше по-зле от повечето си приятели. Той, Роуел, щеше да разшири замъка почти двойно и да направи по-голяма конюшня. Можеше да купи най-добрите коне в света и след година или две беше възможно те да му донесат победите в Дерби, Сейнт Лежър, Оукс...

Роуел се завърна в Ню Йорк в чудесно настроение, а смъртните актове на родителите на жена му бяха прибрани на сигурно място в джоба на сакото му. Беше си запазил апартамент, най-добрия в хотел „Сейнт Реджис“ и беше доволен, че се е върнал обратно в града, където ужасната миризма на изгоряло за щастие липсваше.

Освежен от добрия сън, рано на следващата утрин се яви в кабинета на мистър Натаниел Корбет. Държеше в ръка смъртните актове и ги подаде с тържествуващ вид на човека срещу него.

— Ще бъдете ли така добър, сър, да телефонирате на адвоката на мистър Тетфорд да дойде незабавно и да прочете завещанието на тъста ми — заповеднически каза той.

За известна изненада на Роуел, който се боеше, че адвокатът може да има други ангажименти и да не може да дойде толкова бързо, мистър Корбет веднага се съгласи с искането му. Без Роуел да знае, адвокатът беше известен предишната вечер от Бари Адамс, че първото

нещо, което лорд Рошфорд ще направи сутринта, ще е да поиска нещо подобно и беше направил необходимите приготовления, които сметна, че ще са нужни. За разлика от Роуел, той вече знаеше съдържанието на завещанието на Уилоуби Тетфорд, понеже старият му приятел многократно беше дискутирал желанията си с него и Корбет беше един от изпълнителите му.

Измина половин час, преди адвокатът да пристигне. Беше слаб, рошав, дребен мъж, с непредразполагаща външност, който въпреки това беше важна фигура в корпорацията и също беше един от изпълнителите на завещанието.

— Щеше да бъде по-добре, ако съпругата ви присъстваше, лорд Рошфорд — заговори той със слаб поклон към Роуел. — Обаче мистър Корбет ми каза, че вие я представлявате, тъй като злополуката със сина ви може да я възпрепятства да дойде толкова бързо в Щатите. Моля, приемете съчувствието ми, милорд.

Роуел потисна нетърпението си, понеже адвокатът започна да се рови в папката си. Накрая откри съответните документи и като намести очилата си със златни рамки, започна да чете: „Аз, *Уилоуби Джошуа Тетфорд*, в пълно съзнание...“

Роуел слушаше с нарастващо нетърпение как адвокатът чете дългия списък от завещани дребни суми на домашните слуги и на дългогодишните служители в корпорацията; на презвитерианската му църква и, като признание към квакерската вяра на съпругата му, на Обществото на приятелите^[2]. Завещаваше доста по-голямата сума от половин милион долара на стария си приятел Натаниел Корбет, който го наследяваше като председател на корпорацията. Корбет и адвокатът на корпорацията бяха посочени като изпълнители на волята му. Къщата и съдържанието ѝ оставяше на жена си, а в случай, че почине преди него, на дъщеря си, Уилоу Ен Рошфорд, за да бъде използвана или продадена по нейно усмотрение.

[Християнска секта. — Б.пр.]

— Последната оценка възлиза на сума, която надхвърля един милион долара, но ще трябва да изчакаме и да видим какво можем да получим от застрахователите. В момента те отказват да понесат отговорността — каза адвокатът, като погледна неспокойно към каменното лице на Роуел.

Най-накрая адвокатът започна да чете дългия и сложен параграф, свързан с наследяването на огромната империя на Уилоуби Тетфорд. Щом гласът на адвокатата забръмча отново, Роуел не повярва на ушите си и не можа да скрие нарастващия си гняв, понеже намерението на тъста му най-сетне му стана ясно — *нямаше да докосне нито едно пени от състоянието на Уилоуби Тетфорд!*

След като изпълнението на завещанието привършеше, напяваше адвокатът, цялата дейност щеше да бъде предадена, ограничена и задвижвана от тръст. Щеше да бъде съставен съвет от директори, начело с Натаниел Корбет, който да управлява имотите на Уилоуби Тетфорд съгласно неговата воля. Капиталите трябваше да останат недокоснати и да се разделят на равни дялове между всички живи деца на Уилоу, когато станат пълнолетни. Не трябваше да се прави разлика между децата от мъжки и женски пол. Междувременно трябваше да се изплаща някаква сума на жена му и на дъщеря му, като количеството се определяше изцяло от опекуните, в съответствие с техните нужди. Всички неизползвани приходи трябваше да се натрупват и да се предадат на децата, като лихви на техния основен капитал.

— Не мога да приема, че съвет от директори ще обсъжда изискванията на съпругата ми — гневно се намеси Роуел.

Адвокатът го игнорира. Продължи със сложните клаузи, чрез които акциите на Уилоуби Тетфорд в „Железопътна и транспортна корпорация Тетфорд“ попадаха под управлението на опекуните, докато живите наследници не влязат в законно управление.

— Ще изпратя копие от завещанието на мистър Тетфорд до лейди Рошфорд — заяви Натаниел Корбет, след като най-сетне адвокатът спря да чете. — И, разбира се, ще уведомяваме съпругата ви за ситуацията в Сан Франциско, макар от това, което разбрах от Адамс, да е ясно, че съвсем малко неща могат да бъдат възстановени. Милорд, надявам се, че след като синът ви се възстанови напълно, лейди Рошфорд ще може да дойде в Ню Йорк, така че лично да я уведомим за някои от възникналите по-сложни въпроси. Разбира се, ще измине поне една година, преди да приключим с имотите на баща ѝ и тръста да започне да действа. Може да разчита, че всички ние винаги ще действаме в полза на интересите ѝ.

И така, Уилоуби още веднъж беше доказал колко добре разбира хората, помисли си мистър Корбет, като извърна очи от

застрашителното разочарование, което разваляше мъжествената физиономия на английския аристократ.

Без повече да може да се контролира, Роуел скочи на крака с мъртвешки бледо лице.

— Но това е смешно! — ядно възкликна той. — Трябва ли да разбирам от този документ, че жена ми няма ни най-малък контрол върху корпорация „Тетфорд“ или дори върху капитала?

Натаниел Корбет му отговори с безизразно лице:

— Точно така, лорд Рошфорд. Мистър Тетфорд не считаше, че жена му или дъщеря му имат достатъчно познания по бизнес-въпросите, за да се справят с толкова сложни дела, нито пък са заинтересовани да го правят.

— Но аз бих... — Роуел млъкна, а лицето му пламна, защото разбра, че е попаднал в словесния капан, който му беше сложил Корбет. Вече беше забелязал, че името му не се споменава в завещанието на тъста му и че огромното състояние, на което разчиташе, беше толкова хитро обвързано, че той не можеше да го докосне дори с пръст. Това беше непоносимо оскърбление, а двамата мъже, които стояха в стаята с него, също го разбираха.

За миг се зачуди дали Уилоу също е знаела за намеренията на баща си, но бързо отхвърли това предположение. Уилоу никога не беше проявявала дори най-слаб интерес към парите и се държеше с безразсъдно нехайство към важността на богатството. С абсурдно романтичния си характер, тя отдаваше много по-голямо значение на маловажните емоции на любовта, добротата, благотворителността и други подобни. По негово мнение Уилоу беше твърде невежа, за да схване, че богатството беше в самата основа на сигурността и че няма нищо по-важно от старата поговорка „Когато богатството излети през прозореца, любовта излита през вратата!“.

— Настоявам от името на жена си да направите незабавно всичко възможно, за да накарате застрахователите да платят изцяло за къщата и собствеността на Тетфорд — процеди той през стиснати устни. — Тъстът ми сигурно не би искал дъщеря му да остане без пукнато пени.

— Без пукнато пени ли, лорд Рошфорд? — сухо повтори Натаниел Корбет. — Но, сър, сигурно на съпругата ви не й липсва нищо?

— Разбира се, че не, сър! — сопна се гневно Роуел. — Но като наследница на такова огромно състояние като бащиното ѝ, тя има право на много повече от онова, което аз, уви, мога да ѝ дам. Надявам се, че като един от изпълнителите на завещанието на баща ѝ, ще се погрижите да получи изцяло дължимото ѝ.

Натаниел се изправи с лека усмивка.

— Уверявам ви, че винаги ще взимам присърце нейните интереси — наблегна той. — Мистър Тетфорд не само беше мой партньор и работодател, но и най-добрият ми приятел, така както и мисис Тетфорд беше приятелка на жена ми. Имам удоволствието да познавам лейди Рошфорд от деня на кръщението ѝ и не трябва да се съмнявате, че винаги ще действам в неин интерес, все едно че е моя дъщеря. Може би ще ѝ предадете тези думи при завръщането си, лорд Рошфорд? Не се съмнявам, че скоро се завръщате в Англия, нали?

Роуел се изправи, взе светлокафявите си кожени ръкавици, бомбето и абаносовото си бастунче от закачалката и бавно се обърна към човека, на когото Уилоуби Тетфорд беше избрал да предаде цялата власт, която трябваше да бъде негова. Не виждаше причини защо той поне не беше избран за изпълнител на мястото на неописуемия дребен адвокат. Едва ли имаше възможност да бъде избран за един от директорите на тръста, след като го създадат. В най-добрия случай можеше да се надява чрез Уилоу да получи застраховката на къщата, когато и ако заплатяха иска, а също и неопределената сума от дивиденди от дела на Уилоу в групировката компании на Тетфорд. Сумата щеше да бъде незначителна в сравнение с онова, което щеше да получи, ако Уилоу беше наследила корпорацията.

Ето такова беше разочарованието на Роуел, докато се връщаше обратно в хотела. Пътят му минаваше по Бродуей. Потънал в мисли, той не обръщаше внимание нито на афишите пред театрите, нито на хората, които го блъскаха по улицата. От една театрална агенция излезе една жена, която бързо вървящия Роуел почти събори на земята.

— А, каква изненада! Това не е ли Роуел? Не мога да повярвам!

Роуел спря изведнъж и се озова очи в очи със зеленооката Дезире Сомнерс. Носеше черно кожено манто, гарнирано с волани от набран шифон, небрежно наметнато върху аквамаринов костюм. С жабото си

от кремава дантела на шията и пухкавата шапка от тюл и пера, кацнала върху главата ѝ, Дезире изглеждаше чудесно.

— Искаш да ме поканиш на обяд, нали, любими? — кокетно се усмихна Дезире. — Имаме да си говорим за толкова много неща!

Колебанието на Роуел трая само един миг. Не беше забравил за решението си никога вече да не говори с малката кокетка, но сега, като видя възхитителното ѝ, приветливо, хубаво лице и чу ласкавия ѝ глас, отново попадна под магията ѝ. Освен това нямаше нищо друго предвид, а Дезире би била един чудесен съчувствен слушател, комуто да разкаже тазсутрешните си разочарования.

Дезире също беше свободна и лекуваше разочарованието си. По време на обяда му съобщи, че е била ангажирана за главната роля в театрална постановка в Сан Франциско. Очаквало се пиесата да бъде страшен хит и билетите били разпродадени за няколко месеца напред. Земетресението беше прекъснало плановете ѝ и сега беше в Ню Йорк временно без работа, въпреки че беше си изградила име в Америка през изминалата година. Продължи да разказва за успехите си.

— Така че сам виждаш, Роуел. Доказах, че бях права, като дойдох в Америка, макар това да означаваше, че трябва да те изоставя. Знаех, че ако предварително ти съобщя плановете си, никога не би допуснал да дойда тук. Никога не съм преставала да те обичам, но трябваше да разбера дали съм добра актриса или не, да го докажа на самата себе си. Имах намерението да се върна в Англия и да те видя отново. Няма друг мъж в живота ми и никога не е имало. Толкова исках да се гордееш с мен, Роуел.

Роуел се остави да го убеди, че му казва самата истина. Не само че успокояваше мъжката му гордост, наранена от внезапното ѝ заминаване, но и оставяше отворена вратичка за една приятна ваканция в Ню Йорк. Изглежда, че Дезире разполагаше с много свободно време и беше на негово разположение. Разбира се, трябваше да си намери някой по-обикновен хотел, в който да отседне. Без съмнение Дезире щеше да намери някое дискретно място, където да отидат. Най-накрая се разбраха всеки да се върне в сегашния си хотел, за да си събере багажа. Дезире щеше да му се обади в „Сейнт Реджис“ по-късно същия следобед.

Плановете му се нарушиха от телеграмата, която получи в хотела.

„Мистър Корнуей е много загрижен за Оливър. Моля те, върни се. Много съм разтревожена.

Уилоу.“

„Звучи злокобно, все едно че момчето умира“, помисли си той, докато отиваше към апартамента си. Може би трябваше веднага да се върне вкъщи, тъй като нямаше истинска необходимост да остава в Ню Йорк. От друга страна, неговото присъствие в Рошфорд с нищо не би могло да промени неизбежното. Не би могъл да помогне на момчето. Ден-два по-дълъг престой не биха променили крайния изход, особено след като се очертаваше това да бъде най-приятната част от седмицата, преди да си тръгне за дома.

Телеграфира на Уилоу, че ще си тръгне веднага, щом е възможно, но има затруднения с уреждането на билета за толкова кратко време. Когато Дезире се обади, прислужникът му беше приключил с опаковката на багажа и Роуел очакваше с нетърпение да започне приятния флирт.

В имението Рошфорд атмосферата не беше весела. Скоро след като доктор Корнуей съобщи на Уилоу, че състоянието на Оливър е критично, периодите на несъзнателност внезапно изчезнаха. Сега, една седмица по-късно, макар че спеше много, комата му беше останала в миналото. Точно пет седмици и един ден след злополуката мистър Корнуей заяви, че малкият му пациент е извън опасност. Докторът каза на развълнуваната Уилоу, че добрата храна, почивката на легло и укрепителните лекарства скоро ще вдигнат на крака пациента му.

— Това е един чудесен подарък за завръщането на баща му, нали, лейди Рошфорд? — усмихна се мистър Корнуей.

Уилоу кимна. Изглеждаше бледа и изморена, но извънредно щастлива.

— Знам, че тези новини ще свалят голям товар от ума му. Виждате ли, той вини себе си за падането на Оливър, но, разбира се, напълно погрешно. Много ви благодаря, мистър Корнуей.

По-късно същия следобед, докато Уилоу и Тоби пиеха чая си в библиотеката, Тоби погледна сияещото й лице и весело каза:

— Мисля, че трябва да празнуваме с шампанско, а не с чай.

Уилоу се разсмя.

— Очаквам с нетърпение да видя лицето на Роуел, когато му съобщя добрата новина. Много мисля за него и съм убедена, че една от причините да замине за Америка и толкова дълго да бави завръщането си е, че не можеше да гледа как Оливър лежи на смъртно легло. Знам, че се самообвинява. Толкова съм облекчена и щастлива, че не смея да го кажа на глас, за да не предизвикам съдбата.

Тоби се насили да се усмихне.

— Нищо не би могло да помрачи сегашната ни радост — успокой я той. — Така че се възползвай, Уилоу. Добре е да се знае кога човек е щастлив и е в състояние напълно да го оцени.

Но Тоби нямаше да посмее да предизвиква съдбата, ако знаеше колко краткотрайно щеше да бъде щастието на Уилоу. Току-що бяха казали на лакея да изнесе приборите за чай, когато влезе Датън със сребърния си поднос. Върху него имаше писмо с печат от Америка. Пощенското клеймо беше от Ню Йорк и беше надписано до Уилоу с непознат за нея почерк.

— Не е от Роуел — отбеляза тя, като взе от Датън ножа за хартия и отвори илика. — Вероятно е още някое съболезнователно писмо от някой от колегите на баща ми.

През последните две седмици беше заета с отговарянето на много подобни писма.

Но това беше от приятелката на майка ѝ, Анжела Корбет.

„Помолих се на Бога за напътствие, преди най-сетне да се реша да напиша това писмо — *пишеше тя*. — Последното, което искам на този свят, е да добавям ново бреме към товара ти и съм сигурна, че все още страдаш от загубата на родителите си и от голямото безпокойство за здравето на сина ти. Въпреки това, скъпа моя, трябва да ти съобщя, че твоят съпруг се държи по начин, който може да бъде наречен единствено достоен за порицание...“

Последните думи бяха подчертани няколко пъти. Сърцето на Уилоу подскочи в гърдите ѝ, а страните ѝ преbledняха, докато продължаваше да чете по-нататък:

„Въпреки факта, че твоят съпруг е в траур, а животът на сина му виси на косъм — поне така ми съобщи Натаниел — на два пъти лорд Рошфорд е бил виждан от наши и на твоите родители приятели в компанията на жена, която с най-голяма сигурност не може да бъде наречена дама. Тя е английска актриса със съмнителна репутация. Казва се Дезире Сомнерс. Нашите приятели ни го споменаха, защото са засегнати заради баща ти и, разбира се, аз и Натаниел сме силно загрижени за тебе.

Може би връзката е напълно невинна, в който случай лорд Рошфорд ще може да се оправдае пред тебе. Но не може да се тълкува по друг начин освен като липса на вкус да се движи сам с такава жена из обществени места в града, където твоят баща беше добре известен. Титлата на съпруга ти автоматично привлича вниманието и клюките, и е само въпрос на време, преди пресата да обърне внимание на тази нежелателна връзка. Натаниел искаше да се срещне с лорд Рошфорд, но аз го убедих да ми позволи вместо това да ти пиша...“

Уилоу безмълвно подаде писмото на Тоби. Изчака го да го прочете и без да поиска коментара му, каза:

— Бих простила на Роуел, че отиде в Америка, когато синът му лежеше на смъртно легло. Вече му простих за любовниците му, за безразличието му към мене, за лъжите и измамите. Но това никога няма да му го простя, Тоби. Не защото още веднъж е решил да се наслади на физическите достойнства на Дезире Сомнерс, а защото предпочете да го направи, вместо да побърза да се върне при леглото на сина си. Това е непростимо.

Погледна към Тоби, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Често съм си го мислила, Тоби, и винаги се отказвах от тази идея, но сега взех твърдо решение. Ще поискам развод от Роуел. Сега мога да си позволя да издържам себе си и децата. Ще си тръгна веднага, след като Оливър се възстанови.

И едва тогава тя даде воля на сълзите си. Тоби не можеше да разчита на себе си, ако се приближеше до нея, затова остана в креслото

си. Болката на Уилоу беше неговата тъга, но страданието му, макар и по други причини, беше по-голямо дори от нейното.

---

[1] Съкращение, употребено от автора — ТЖКТ — Транспортна и железопътна корпорация „Тетфорд“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ЮНИ — СЕПТЕМВРИ 1906 ГОДИНА

— Ако не бях обещала на Уилоу да не разкривам самоличността ѝ на Морис, може би щях да му покажа това — каза Силви с наскоро полученото писмо от Англия в ръка.

Бившият ѝ любовник, Пиер, погледна портрета на красивото момиче, окачен над камината.

— Може би е по-добре, че Морис не знае нищо за нея — заговори той. — Тя е едно безкрайно вдъхновение за него, като една загадъчна, недостижима любов. Досега е нарисувал осем нейни портрета и всичките са толкова добри, че Елисейската галерия му предложи да организира изложба.

— Не знам какво ще стане с моята бедна Уилоу — въздъхна Силви. — Някога беше толкова влюбена в Роуел. Не е чудно, че желае да се разведе с безчувствения ми братовчед. Трябваше да го стори още преди години.

Пиер се усмихна.

— Винаги си била привърженичка на свободата, драга Силви, без значение дали е правилно, или не е. Но повечето жени предпочитат да са омъжени, а приятелката ти вероятно е една от тях.

Силви изразително сви рамене.

— Уви, вярно е, дори да са омъжени не за когото трябва. Що се отнася до братовчед ми Роуел, той се показва невероятно безсърдечен. Въпросът вече не е дали Уилоу ще се разведе с него, а кога ще го направи. В момента делата на баща ѝ са в такова объркано положение, че ще измине поне година, преди да може да разчита на достатъчно пари, с които да живее. Междувременно Роуел има контрол върху цялата ѝ собственост. Разбира се, ще ѝ предложи да ѝ заема пари, но силно се съмнявам, че ще ги приеме. Ясно ми каза, че няма да подложи на риск децата си, докато не се увери, че бъдещето им е осигурено.

— Значи засега остава под семейния покрив? — запита Пиер.

Силви кимна утвърдително.

— Трябва да ѝ кажа да доведе децата в Епърни за една дълга ваканция. Обстановката у тях сигурно е непоносимо потискаща. Изглежда че Роуел е отишъл сам в Лондон за Сезона, тъй като Уилоу е отказала да го придружи. Не би оставила децата сами. Да благодарим на Бога, че Оливър се възстановява толкова добре.

— Ще се обадиш на Морис, ако приятелката ти реши да те посети, нали? — любопитно попита Пиер.

Силви енергично поклати глава.

— Само ако тя пожелае. Един любовник не винаги е разрешението на всяко нещастие, *mon ami*^[1], и може би засега за Уилоу ще е по-добре, ако няма други усложнения в живота си.

— А Морис може да работи необезпокояван — съгласи се Пиер. — Ако продължава в този дух, ще стане известен и преуспял като Лотрек и Дега, и за това ще си виновна ти, моя лекомислена Силви, защото му осигури вдъхновение. Ще ни позволиш ли двамата да те заведем на вечеря утре вечерта или имаш някакви други уговорки?

— Не се виждам с моя руснак — усмихна се Силви, — ако това имаш предвид. Историята ми със Сергей приключи. Но съм заета по друга причина. Моят английски братовчед Пелам пристига за няколко дни в Париж и ще съм заета изцяло с осигуряването на забавленията му. Ненаситен е като мен в търсенето на удоволствия.

Пиер излезе от къщата на Силви и тръгна към Рю де ла Планшет, където се намираше ателието на Морис. Замисли се за жестокостта на природата. Жената, от чийто дом току-що излезе, някога беше голяма красавица. Все още беше извънредно привлекателна, но днес беше забелязал първите издайнически признаци на възрастта, които разваляха съвършените очертания на лицето ѝ. Силви все още беше в средата между трийсетте и четиридесетте, но започваше да наддава тегло — нещо толкова обичайно за жените от латинските народи, щом оставят зад себе си момичешките години. Тези признаци на застаряването все още бяха достатъчно слаби, за да не бъдат забелязани от ежедневния наблюдател, но набитото око на художник у Морис виждаше истината дори под внимателно положения *maquillage*^[2]. Профилът ѝ не притежаваше съвършенството, безукорността на чертите, изрисувани от Морис в портрета му на „Жулиета“.

Пиер ускори ход. Имаше новини за приятеля си, новини, които биха били от голямо значение за Морис. Самият той беше развълнуван от възможностите, които се отваряха пред него с наскоро открития модел.

В ателието цареше обичайната бъркотия и безпорядък, които Морис, застанал с четка и палитра пред платното на статива, не забелязваше. Отнесено кимна на Пиер, посочвайки с глава полупразната бутилка вино върху масата, отрупана с туби от бои.

— Остави четките, *mon vieux*^[3] — заговори Пиер, след като си сипа чаша вино. — Нужно ми е цялото ти внимание.

Морис въпросително повдигна вежди.

— Значи е важно? — попита той, продължавайки да рисува.

— Би могло да се окаже важно — загадъчно отговори Пиер. Изчака търпеливо приятеля му да остави палитрата си.

— Е, какво искаш да ми кажеш? — попита Морис, след като наля и на себе си чаша вино и се настани на леглото до Пиер.

Пиер се ухили.

— Снощи бях в „Le Ciel Rouge“ — започна той.

— И? — подкани го Морис.

„Le Ciel Rouge“ беше модерен публичен дом от висока класа на Рю Стейнкерк, който приятелите му понякога посещаваха и беше предпочитан от туристите заради добрата си репутация.

— Е... мадам Лу-Лу има една новопостъпила — едно дете на дванайсет години.

За първи път от много време насам Пиер видя шокирано изражение върху лицето на Морис и не може да сдържи смеха си.

— Не ме гледай толкова ужасено, *mon ami*. Не ти предлагам да станеш крадец на бебета. Освен това *la petite*^[4] все още не е едно от момичетата на Мадам. Тя е новата *fille de salle*^[5].

Морис въздъхна, с мъка прикривайки желанието си да се върне към работата си.

— И какво ме засяга това? — запита той.

— Защото мисля, че ще поискаш да видиш момичето, а може би и да го нарисуваш — обяви Пиер.

— Да я нарисувам? Толкова ли е красива тази млада *fille de salle*?

— Напротив. Тя е една кльоцева хлапачка, груба, само кокали и никаква фигура. — Пиер се наслаждаваше на нарастващото

любопитство на Морис.

— Тогава защо трябва да ме интересува? Или до този извод е стигнала мадам Лу-Лу? Повечето от момичетата, които наема, са обучени за далеч не толкова невинни занимания, отколкото сервирането на питиета, n'est ce pas^[6]?

— Предполагам, че Мадам несъмнено има предвид нещо подобно за детето — съгласи се Пиер. — Но това, което ще те заинтересува, Морис, е лицето на момичето. Чертите му носят изключителна прилика с твоята Жулиета. Структурата на костите е идентична, а така също и цвета на косите, макар очите ѝ да са тъмносини, почти виолетови. Не забелязах приликата, докато бях в „Le Ciel Rouge“. Видях я едва тази сутрин в къщата на Силви, докато стоях пред портрета на Жулиета. Трябваше веднага да дойда и да ти кажа.

Морис го погледна със съмнение.

— Понякога се чудя дали изобщо трябва да бъдеш художник, Пиер. По-добре да използваш силата на въображението си като писател. Как би могла една fille de salle в Париж да има дори най-слабата прилика с красивата ми Жулиета?

— Знам, че звучи невероятно — усмихна се Пиер. — Но въпреки това е вярно. Умолявам те, Морис, ела с мен в „Le Ciel Rouge“ и ще видиш сам. Ако не си съгласен с мен, ще ти платя един обяд в „Le Jardin de Paris“^[7].

— Много добре, защото съм гладен — разсмя се Морис. — Приемам поканата ти. Обаче те предупреждавам, че ще поръчам всичките си любими ястия, независимо от цената — grenouilles^[8], venaison^[9], rhum babas и разбира се шампанско.

Но два часа по-късно Пиер и Морис не седяха в „Le Jardin de Paris“. Доволният Пиер се върна в своето ателие, а Морис яростно се беше захванал на работа. На един стол, обърната в профил към него седеше новата fille de salle на мадам Лу-Лу, с наметнат върху евтините ѝ дрехи пъстър индийски шал. Подръпваше нервно ресните на шала с тънките си пръсти.

— Престани да мърдаш! — заповяда ѝ Морис. — И не се обръщай към мен, когато ти говоря. Не искам да гледам очите ти, а само профила ти.

Възбудата му беше толкова силна, че до този миг не беше и помислил за детето, което беше довел в ателието си с един фиакър от

„Le Ciel Rouge“. Мадам не се отнесе с охота към предложението да изведат момичето от дома. Едва след като ѝ се примоли приятелят ѝ Пиер, един от любимите клиенти на Мадам, тя накрая се съгласи, че Морис не иска нищо друго, освен да нарисува момичето.

— Ще се върне след два часа — обеща ѝ Пиер, — а приятелят ми иска да плати същата цена, каквато би платил за обслужването на Ивет или Бабет.

Мадам се предаде пред това щедро предложение. Огромното ѝ изрисувано лице и грамадното ѝ туловище се разтресоха от смях, щом Пиер ѝ напомни, че не всички мъже искат едно и също от жените и че художниците преди всичко мислят за изкуството си и само от време на време за жени.

— Това момиче не може да бъде наречено жена, нали? — рече тя, а начервената ѝ уста се изкриви от неохота, като придърпа мълчаливото малко *fille de salle* към гърдите си. Погледна надолу към огромните си, увиснали гърди и въздъхна.

— Ще запазя *la petite* Перл девственица, докато може да предложи и още нещо в добавка на клиентите ми — добави тя. — А междувременно тя е една добра малка работничка и не сте първият, мосю Пиер, който забелязва скритите ѝ заложиби. Вчера тук беше един английски благородник, който макар и пьян, забеляза необичайният цвят на косите ѝ. Така че вземете я, щом желаете, но трябва да бъде тук в шест, *hein*^[10]? И в същото състояние, моля!

„Два часа“, помисли си Морис. Не бяха достатъчни. Трябваше някак да уреди с Мадам да вземе момичето за повече време.

— Разкажи ми какво правиш в „Le Ciel Rouge“ — рязко каза той. — От колко време си там? Перл истинското име ли ти е или ти го даде Мадам? — добави той с усмивка.

Мадам даваше на всички момичета, които взимаше в *maison*^[11], имена, които смяташе за екзотични. Много от тях ставаха *socottes de luxe*^[12] — любовници на богати стари мъже, които ги купуваха от Мадам.

Момичето заговори за първи път. Говорът ѝ беше изненадващо културен, а гласът — чист и ясен.

— Истинското ми име е Софи — отвърна тя. — Софи Милър. На последното място, където работих като *fille de service*^[13], ме наричаха

просто Милър. Но Мадам казва, че сега ще се наричам Перл. Името е хубаво, не мислите ли?

Морис игнорира въпроса ѝ. Замисли се върху думите ѝ. Не говореше като слугиня. Причината се изясни, щом продължи да му разказва за първите единайсет години от живота си, прекарани в женски манастир.

— Намразих манастира — продължи момичето с равен глас. — Понякога бяхме наказвани, дори да не бяхме сгрешили — като предупреждение. Всички момичета, които бяха достатъчно големи, трябваше да работят много, не само да учат, но и да готвят и чистят, дори онези, които не бяха изоставени. И всички, дори и най-малките, бяха задължени да посещават църковните служби. В неделя ходехме пет пъти. Почти винаги бяхме премерзнали... и гладни.

— Значи си сираче? — попита Морис, докато очертаваше формата на главата на момичето.

Както му бе казал Пиер, цветът на косите ѝ беше същия бледозлатист като на Жулиета и той беше очарован от приликата.

— Нямам родители — кимна Софи, — но свещеникът, отец Матийо, даваше пари за издръжката ми, изпращани ми от далечни роднини. Никога не би ми казал имената на роднините ми, а игуменката ми каза, че трябва да престана да питам и да благодаря на Бога, че не живея от подаяния. Но след това парите изведнъж спряха да идват и игуменката ми каза, че не може повече да ме държи в манастира и трябва да си потърся работа.

— И ти стана *fille de service*?

— Да, мосю, при господин и госпожа Гримо на Рю де ла Па. Те имат *maison de modes*^[14].

— Там хареса ли ти? — попита Морис, повече за да накара момичето да стои неподвижно, отколкото от някакво любопитство към тъжния ѝ разказ.

Изражението на слабото, ъгловато лице на София изведнъж омекна в усмивка.

— Отначало ми хареса. След манастира изглеждаше толкова хубаво да живееш в истинска къща. Имах си малка стая на тавана. Готвачката, единствената друга слугиня, която държаха семейство Гримо, спеше в съседната стая. Тя беше взискателна, но добра към мене, щом си свърших добре работата и беше напълно доволна от

мене. Мадам Гримо също беше доволна от мене, но след това мосю Гримо започна да ми обръща внимание. Не мога да разбера защо, след като знам, че не съм хубава, а мадам Лу-Лу ми обясни, че мъжете харесват жени с едри гърди и заоблени хълбоци. Но Ивет каза, че мосю Гримо вероятно е педераст.

Въпреки свободния си живот като художник, Морис беше потресен от думата, която толкова небрежно излезе от устата на детето. Макар все още да беше девствена по някакво чудо, очевидно вече беше придобила речника на проститутките, с които живееше.

Момичето прие мълчанието му за неразбиране и добави:

— Аз също не знаех, че съществуват такива хора, мосю, но факт е, че има мъже, които могат да се наслаждават само на деца. Не е ли странно? Фифи каза, че ще открия, че мъжките предпочитания нямат край. Надявам се, че за мене ще плащат само млади мъже. Ивет казва, че няма никакво значение, стига клиентът да е богат. Тогава е възможно да получаваш подаръци, въпреки че мадам Лу-Лу не го одобрява. Тя взима всичките пари, които получават момичетата, и след това всяка седмица им плаща по колкото сметне, че е справедливо. Ивет събира пари, за да се омъжи. Тя е сгодена за един фермер в Прованс.

Морис не спираше да рисува — времето беше твърде ценно. Скоро трябваше да върне момичето в публичния дом. Ако не гледаше очите ѝ, не беше трудно да си представи, че пред него позира младата Жулиета; че Жулиета някога е изглеждала като това момиче. Очертанията на бузите ѝ, извивката на брадичката ѝ, деликатната структура на костите беше съвсем сходна.

Въздъхна, остави четката си и каза на госпожица Перл, че може да се поразходи, ако желае. Почувства моментно разочарование, защото при ставането ѝ приликата с Жулиета изчезна веднага. Тънките, ъгловати ръце и крака и грубата стойка не приличаха на красивата, грациозна, загадъчна жена, която живееше в мечтите му.

Морис съблече изцапаната си престилка и бръкна в джоба на панталоните си. Извади една монета от десет франка и я подаде на момичето.

— Ще ти давам по една всеки път, когато ми позираш — обеща ѝ той. Но по-добре не я показвай на Мадам, за да не ти я прибере. „Или

да заподозре, че съм използвал малката Перл за други цели“, помисли си той.

Момичето стана редовен посетител в ателието. Мадам Лу-Лу проведе подробен кръстосан разпит след първото посещение и се увери, че Морис няма никакви други мотиви. Беше доволна, че ѝ плащат за детето, което практически означаваше, че я използва като сервитьорка безплатно.

Софи беше щастлива, че я наемат като модел. Мислеше, че Морис е малко ексцентричен в желанието си да я рисува, но беше доволна, защото по този начин заставаше наред с момичетата на Мадам, които считаха, че тя едва ли някога ще се превърне в тяхна конкурентка, дори и ако в бъдеще със съзряването ѝ фигурата ѝ разцъфтеше.

Морис започна да проявява интерес към детето и го насърчаваше да бърбори, докато той работеше. Момичето му разказа как една от проститутките, наречена Бланш, която редовно идвала в „la maison Grimaud“, за да си купува шапки с един от почитателите си, ѝ подхвърлила, че вероятно се товари с твърде много работа при modiste^[15].

— В това сметище няма никакво бъдеще — каза тя на Софи. — Трябва да се обърнеш за работа към мадам Лу-Лу. Тя търси нова прислужница и там ще имаш подобри перспективи.

Морис се присъедини към самокритичния ѝ смях, когато му каза как попитала Бланш дали мадам Лу-Лу също има „magasin de modes“^[16].

— Не знаех, че има домове, където обслужват нуждите на мъжете — просто рече Софи. — Сега разбирам колко невежа съм била преди една година, когато мадам Лу-Лу ме нае. Ивет ми обясни всичко. В манастира никога не ни бяха казвали подобни неща. Не беше позволено да се говори за мъже или за любов, или за раждането на бебета. Книгите, в които се разказваше за подобни неща, също не бяха позволени, дори да бяха класически. Прочетох доста книги, докато бях при мадам Гримо.

Понякога Морис слушаше дърдоренето ѝ, друг път беше твърде погълнат от работата си. Смесицата от невинност, дори чистота, и жаргонния ѝ речник и поведение го интригуваха. Говореше много за

девствеността си и очакваше с нетърпение деня, когато щеше да пожертва безценния си дар.

— Гориш ли от нетърпение да легнеш с някой мъж? — любопитно попита Морис, докато за трети път се опитваше да хване деликатните линии на вратните ѝ сухожилия. — Мислиш ли, че ще си доволна да правиш онова, което вършат другите момичета?

— Не, разбира се! Виждала съм ги на работа и изглеждат толкова глупаво. Мъжете са по-смешни дори от момичетата. Но ще печеля пари.

Софи очакваше всеки път малкия си бакшиш и ако той забравеше, му напомняше. Мадам, която беше усетила нарастващата му зависимост от младия му модел, вдигна цената. Плащаше без възражения, защото броят на нарисуваните картини растеше.

В средата на лятото Софи, която вече се чувстваше в ателието като у дома си, гордо заяви, че най-сетне навлиза в зрелостта. Мадам била доволна, защото нейните *poitrine*^[17] започват да се развиват. Изненаданият Морис забеляза двете малки щръкнали гърдички и леката извивка на бедрата ѝ. Занимаваше го само лицето на момичето и начина, по който държеше главата си, напомнящи силно на неговата Жулиета. Никога не беше опитвал да рисува тялото ѝ.

— Снощи един източен господин се опита да ме купи — гордо продължи Софи. — Ивет ми каза. Но мадам му отказала, макар че предложил много висока цена. Доволна съм, защото искам първия ми мъж да бъде млад и мъжествен като твоя приятел, мосю Пиер. Ивет каза, че мадам е изненадана, че мъжете изобщо ме забелязвали, защото съм била много слаба. Английският милорд, за който ти разказвах, казал, че ще се върне след година или две и ще ме потърси. Мосю Морис, мислите ли, че един ден ще стана красива?

— Не, няма! — разсмя се Морис.

Софи обърна глава и се нацупи.

— Никога не ходите в „Le Ciel Rouge“, нали? — любопитно попита тя. — Не харесват ли жените? Или си имате любовница? — Морис не отговори и Софи добави палаво: — Може би сте един от онези, за които Ивет ми каза, че предпочитали мъже?

Морис се натъжи от бавното, но равномерно изчезване на детската невинност, които беше забелязал първия път. Вече малко

неща напомняха за възпитанието в строгия манастир, с изключение на парадоксалното съвършенство на говора ѝ.

Употребяваше думите на една *roule*^[18] с интонацията на дама и комбинацията на двете беше и забавна, и тъжна.

Но беше напълно неподготвен и съвсем *bouleverse*^[19], когато един следобед отиде да я извика в „Le Ciel Rouge“ и видя срещу себе си една слаба млада жена с къносани коси.

— *Mon Dieu*^[20]! — извика той, щом разбра, че пред него стои Софи с очакваща усмивка на лицето си. Красивата бледозлатиста коприна на косите ѝ беше изчезнала. На главата ѝ имаше грозна червена фалшификация, която я правеше да изглежда вулгарна като уличница. Лицето ѝ беше силно гримирано, а устата ѝ беше абсурдно увеличена с червило в червена рана.

— Какво има? Не харесвате ли новата ми прическа, мосю Морис? Ивет...

— Отвратителна е — прекъсна я Морис, а лицето му преbledня от гняв. — Не мога да те рисувам в този вид. Виж...

Спря, безцеремонно я сграбчи за ръката и я помъкна навън към очакващия ги файтон. По време на краткото пътуване към ателието нито погледна към момичето, нито му проговори. Доста изплашена от поведението му, Софи също мълчеше.

В студиото Морис рязко ѝ нареди да застане с гръб към него до леглото, сложи единия ѝ крак върху него и повдигна полата ѝ, така че да се виждат черните обувки с копченца, черните ѝ чорапи и червените жартиери над коляното.

— А сега обърни глава към мене — нареди ѝ той с непроницаем, твърд глас. — И мисли за всичките пари, които ще спечелиш с погледите и поведението си на блудница.

Рисуваше трескаво, а картината му бавно оживяваше. Този път не беше портрет на странно красиво момиче на прага на женствеността, с порцеланова кожа, деликатно сини вени и крехки кости. Този път картината напомняше на „Ша-О-Као“ една от картините на някогашния му приятел Тулуз Лотрек, изобразяваща жена, облечена като клоун, която завързва корсета си. Носеше същото смело незачитане на условностите, на благоприличието.

Никога досега Морис не беше рисувал толкова бързо. Все в същото настроение и силен гняв той надраска косо „La Perle“ и се

подписа. След това остави четката си и извади пари от джоба на панталоните си. Хвърли парите върху масата.

— Това е десет пъти повече от обичайния ти бакшиш — хладно каза той. — А сега върви в публичния дом, където ти е мястото. Повече няма да имам нужда от теб.

Момичето погледна с отворена уста първо към него, после към парите.

— Не разбирам — каза то. — Какво лошо съм сторила, мосю? Защото сте толкова разгневен?

— Защото направи така, че повече не мога да те рисувам — кратко отвърна той. — И дори нещо по-лошо — не мога да рисувам нея.

Гневно разрови купчината платна, избра едно на Жулиета и го постави на статива.

Момичето не го разбра правилно и каза:

— Можете да рисувате, когото пожелаете. Не ви преча. — В сините ѝ очи проблесна неочакван пламък, а главата ѝ гордо се изправи над слабите ѝ рамене. — Мислех, че ме харесвате, мосю Морис. Е, не ви искам парите. Ще спечеля много повече пари, отколкото можете да ми дадете вие и без вашата помощ и глупави рисунки. И като си помисля, че бях решила да ви позволя вие да сте първия... дори и да не можете да го платите!

Избухна в сълзи, но ги избърса гневно и преди Морис да успее да я спре, побягна надолу по дървеното стълбище. Той чу трясъка на входната врата и от прозореца си видя малката ѝ кьносана глава да изчезва зад ъгъла на улицата.

Час по-късно Пиер го намери отпуснат пред последния си портрет. Картината все още беше мокра и блестеше. Пиер се загледа с удивление в картината и бавно каза:

— Много е добра, Морис. Точно си доловил алчния поглед на блудницата, но все пак невинността на младостта не е изчезнала, въпреки похотливата поза, в която си поставил момичето.

Хвалебствията му секнаха, щом Морис му разказа случилото се.

— Държал си се жестоко — каза той на обезсърчения си приятел. — Тя е само едно дете и мисля, че много те харесва. Ти си първият човек, който проявява интерес към нея, освен драгоценната ѝ Ивет.

— Не мога да ѝ простя, колкото и нелогично да звучи — отвърна Морис. — Не виждаш ли, Пиер, че всичко е свършено. По някакъв странен начин Перл и Жулиета бяха станали една и съща личност, все едно че рисувах Жулиета, само че двацет години по-млада. А сега не мога да си спомня нито едната, нито другата. Виждам червени коси, розови устни, гримирани бузи — виждам покварата. Като че ли любовта ми е ограбена.

— Говориш глупости, приятелю — каза Пиер. — Не съм ни най-малко изненадан. Работиш без прекъсване почти една година и имаш нужда от една хубава дълга почивка.

Морис сви рамене.

— Няма да ми помогне — въздъхна той. — Никога вече няма да ги рисувам!

— Тогава ще рисуваш някоя друга — разумно подхвърли Пиер. — Какво ще правиш с тази картина? Нарекъл си я „La Perle“. Мисля, че ще ти докара някой франк. Наистина е забележително добра.

— Няма да я продавам — безчувствено отговори Морис. — Ще я дам на мадам Лу-Лу. Можеш да я отнесеш там вместо мен. Нека си я окачи в салона. Ще бъде добра реклама за нея и за Перл.

— Значи така! — възкликна Пиер, потупвайки по рамото обезсърчения Морис. — Изпълнен си с възмущение, защото малкият ти модел най-сетне те е накарал да я видиш такава, каквата е, а не като превъплъщение на скъпоценната Жулиета. Ще видиш, че ще се съгласиш с мен, щом разумът ти се върне. Ела, mon vieux. Ще те заведем на вечеря в „La Нувел“. Дълга ти го, тъй като бях достатъчно глупав да те запозная с източника на цялата тази беда.

Морис се усмихна за първи път.

— Всъщност не съжалявам истински — призна той. — Знам, че напоследък направих едни от най-добрите си работи. Но ти си прав — сега искам да забравя и детето, и Жулиета. Давам ти дума, че няма да ги споменавам. Това задоволява ли те, Пиер?

В „Le Ciel Rouge“ Ивет успокояваше хлипащото момиче почти със същите думи.

— Забрави твоя художник, ma petite — каза тя. — Нито един мъж не струва сълзите на една жена!

— Но аз го обичах — проплака момичето. — Наистина, Ивет. Не разбирах колко много значи мосю Морис за мен, докато не ми каза, че

повече не иска да ме вижда.

Софи не посмя да признае дори на Ивет, която ѝ беше станала близка като майка, че съвсем сериозно възнамеряваше да предложи скъпоценната си девственост на художника. Беше решила да му направи този подарък не защото искаше да промени отношенията им в тази насока, а защото в публичния дом често се наблягаше колко висока цена могат да получат за нея. Тя беше всичко, което имаше. Беше решила, че, макар и да не е толкова млад, колкото ѝ се искаше, Мосю Морис е умен, с приятна външност и до голяма степен е светски човек. Ателието му със странната миризма на ленено масло, бои и терпентин беше се превърнало в нещо като дом за нея.

Ивет ѝ предложи носна кърпа и ѝ каза да престане да плаче.

— Първата любов винаги е най-болезнена — каза ѝ тя. — Но ти си много млада, Перл, и без съмнение ще имаш и други. Освен това, за работата, която вършим тук, понякога е по-добре да не си влюбена. Знам, че моят Андре се възмущава от професията ми, въпреки че е съгласен, че това е единственият начин бързо да спечеля пари за зестрата си. Струва ми се, че понякога мисли, че се наслаждавам на тези мъже, които плащат за тялото ми — добави тя с въздишка.

Погледна към момичето и изражението ѝ омекна.

— Знаеш ли какво ще ти кажа, *cherie*? Можеш да вземеш онова японско кимоно, което толкова харесваш — жълтото с бродираните пеперуди. Това ще те развесели ли?

Софи протегна слабите си, детски ръце към пълната, силно гримирана млада жена и я прегърна.

— Ти си най-добрият и чудесен човек в целия свят — заяви тя, а сълзите ѝ като с магия изчезнаха от бузите ѝ. — Всяка нощ ще се моля за теб, Ивет. Два пъти „Аве Мария“, и ако не заспя и — повече.

Мосю Морис и жестокото му отблъскване моментално бяха забравени. Реши никога вече да не мисли за него и никога, никога да не се влюбва отново.

---

[1] *mon ami* — приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

[2] *maquillage* — грим (фр.). — Б.пр. ↑

[3] *mon vieux* — друже (фр.). — Б.пр. ↑

[4] *la petite* — малката (фр.). — Б.пр. ↑

[5] *fille de sale* — сервитьорка (фр.). — Б.пр. ↑

- [6] n'est pas — нали (фр.). — Б.пр. ↑
- [7] Le Jardin de Paris — Парижките градини (фр.). — Б.пр. ↑
- [8] grenouilles — жаби (фр.). — Б.пр. ↑
- [9] venaison — дивеч (фр.). — Б.пр. ↑
- [10] hein — нали (фр.). — Б.пр. ↑
- [11] maison — дом (фр.). — Б.пр. ↑
- [12] cocottes de luxe — луксозна проститутка. — Б.пр. ↑
- [13] fille de service — слугиня (фр.). — Б.пр. ↑
- [14] maison de modes — модна къща (фр.). — Б.пр. ↑
- [15] modiste — моделиера (фр.). — Б.пр. ↑
- [16] magasin de modes — моден магазин (фр.). — Б.пр. ↑
- [17] poitrine — гърди (фр.). — Б.пр. ↑
- [18] roule — прен. Проститутка (фр.). — Б.пр. ↑
- [19] bouleverse — стъписан (фр.). — Б.пр. ↑
- [20] Mon Dieu — Боже мой (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

ЮНИ — СЕПТЕМВРИ 1906 ГОДИНА

Съвестта на Уилоу я гризеше. Роуел прекара в Лондон целите юли и август, а тя се наслаждаваше на ленивото съжителство с Тоби, Пелам и децата. Всеки ден беше слънчев и топъл и Оливър най-сетне възвърна цвета на лицето си и бодрия си дух. Прекарваха цялото време в градината, която пламтеше от множество цветя.

Пелам построи на момчето колиба в клоните на едно голямо липово дърво край брега на езерото. Докато си правеха пикници на ливадата, Пейшънс държеше под око малката Алис, а Оливър лакомо ядеше в колибата, която наричаше „моята къща“. Новото занимание беше увеличило апетита му, който толкова му липсваше по време на оздравяването.

Двамата му чичовци играеха с него безкрайно на крикет и крокет или ходеха за риба, без да се страхуват, че могат да го преуморят. Уилоу често се присъединяваше към игрите им и градината ехтеше от смях. Само мисълта за ненавременната смърт на родителите ѝ и на Нели помрачаваше щастието ѝ. Поддържаше редовна кореспонденция с Натаниел Корбет и изпълнително подписваше различните документи, които ѝ изпращаше, уверена, че може да остави в ръцете му всички делови решения.

Роуел не остави в нея съмнение относно причината за гневното му разочарование — завещанието на баща ѝ. Вече беше безразлична към настроенята му. Хулите срещу милия ѝ баща не можеха да я наранят и тя оставаше хладно безразлична към тирадите му. В отговор тя ясно му показва, че счита брака им за несъществуващ и че никога няма да му прости поведението му в Ню Йорк или безразличието към сина им. Дори му спомена за възможността да се разведат, но той отказа да я изслуша и излезе от стаята, за да си опакова вещите за Лондон. Почувства, че е щастлива, когато го видя да тръгва.

Пелам и Тоби се бяха разбрали помежду си никога да не я оставят сама, за да не я завладява скръбта по родителите ѝ. Пелам беше в особено приповдигнато настроение, причината за което беше

известна на Уилоу. Силви ѝ беше писала, след посещениято на Пелам при нея през юни, че двамата са се насладили на една кратка история, която отишла по-далече от границите на обикновения флирт.

„Не е изненадващо, Уилоу, след всички тези години...“ — беше ѝ писала тя.

— Прекарахме чудесно заедно — беше коментарът на Пелам. — Бях свикнал да прекарваме със Силви коледните празници заедно с цялото семейство и нямах представа, че може да бъде дори по-добра компания в собствения си дом. Прекарахме страшно забавно в Париж. Между другото видях онзи твой портрет, който нейният приятел художник е нарисувал, и трябва да кажа, че е успял да му придаде удивителна прилика. Искях да се срещна с него, но беше заминал за Италия с друг свой приятел, също художник.

— Не си ми казвала, че са рисували твой портрет, Уилоу — забеляза Тоби, — или пък че си се срещала с някого от артистичния кръг на Силви.

Думите му бяха замислени само като небрежно подхвърляне, но Уилоу почувства, че бузите ѝ се обагрят във виновнорозово. Беше сигурна, че Тоби е забелязал изчервяването ѝ. Макар той да не направи никакъв друг коментар, при първия случай, когато останаха сами, Уилоу се почувства подтикната да му каже:

— Никога няма да обичам някой друг, Тоби, без значение дали подозираш обратното.

Неочакваното ѝ заявление го свари неподготвен и беззащитен. Взе ръцете ѝ и ги притисна към устните си. Беше първата физическа проява на любовта им през дългото, горещо лято, но все пак нямаше нито един миг, през който Уилоу да е в компанията му и да не усеща дълбоко и болезнено присъствието му. Понякога очите им се срещаха над главата на Оливър или пък си подаваха нещо един на другото. Всеки път Уилоу чувстваше как сърцето ѝ подскача, а погледът на Тоби разкриваше неговите сходни усещания.

И двамата бяха изненадани, че щастливият Пелам не е почувствал напрежението между тях. За разлика от Тоби, той напълно открито изразяваше привързаността си към Уилоу, понякога я целуваше по бузата или я прегръщаше през раменете и я притискаше нежно. Уилоу знаеше, че подобни нежности са невъзможни между нея и Тоби, но не минаваше час, през който да не копнее за тях.

Казваше си, че Тоби поне има работата си, която да го отвлича от нея, без да знае колко често той се скриваше в лабораторията си просто защото нямаше вяра на волята си в нейно присъствие.

Тоби сега живееше в агония пред неизвестността на бъдещето. Не можеше да мисли за нищо друго, освен че ако Уилоу осъществеше намерението си да се разведе с Роуел и може би отидеше в Америка, възможно бе вече никога да не я види. И в същото време спореше със себе си, дали това не е единственото решение за тях. Ако сегашната ситуация продължеше още дълго, не беше сигурен, че може да отговаря за себе си. Беше благодарен, че брат му Пелам е винаги трети в малката им група.

Подобно на Уилоу и той се ужасяваше от завръщането на Роуел в къщи. Но дори отсъствието на Роуел не можеше да му осигури пълно освобождаване от напрежението или мъките. Един слънчев следобед Датън извика Уилоу при входната врата, защото беше приел един неочакван посетител. Датън ѝ каза, че е някакъв млад джентълмен, който не съобщил името си. Старият иконом го описа като „скромно облечен, но с добър говор, милейди, макар че е малко нервен“ и по този начин усили любопитството на Уилоу относно личността на посетителя ѝ.

Уилоу реши, че слугата беше направил точно описания, след като Датън ѝ показа младежа, който я очакваше в салона, където беше казала, че ще го приеме.

Щом икономът напусна стаята, като затвори вратата след себе си, посетителят се приближи колебливо към нея и направи лек несръчен поклон. Уилоу прецени, че е на около дванайсет години. Беше високо, слабо момче, облечено в чисто, но износено спортно сако и голф. Дрехите явно му бяха умалели. Имаше късо подстригана червеникава коса и зелени очи, които неспокойно въртеше наоколо. Гласът му беше все още на малко момче, но прозвуча дрезгаво от притеснение:

— Ваш слуга, лейди Рошфорд! — Наведе глава по старомоден маниер към ръката, която тя му протегна. — Не казах името си на икономата ви, милейди, за да не предизвикам вълнението ви пред други хора. Казвам се Филип Грей.

За миг Уилоу погледна посетителя с неразбиране. Доколкото си спомняше, никога преди не беше го срещала. Но като че ли прочело мислите ѝ, момчето добави:

— Майка ми е мисис Джорджина Грей.

Кръвта нахлу в бузите на Уилоу, но бързо се оттегли, оставяйки ги съвсем бледи. Почувства се едновременно разгневена и нещастна. Нямахте да го приеме, ако знаеше кой е... Все пак сега той беше тук, толкова млад и беззащитен, че Уилоу не намери сили да му посочи вратата.

— Моля ви, повярвайте ми, лейди Рошфорд, нямаште да дойда тук, ако не бях напълно отчаян — каза момчето, говорейки с очевидно затруднение. — Честно казано, мадам, няма към кого другото да се обърна.

— Майка ти няма ли роднини? — каза с мъка Уилоу.

Момчето се изчерви.

— Една леля, мадам, госпожица Аугуста Фрай, която живее в Норткъмбърленд. Но преди много години, когато чула за раждането ми, тя затворила вратата си за майка ми. Мама ѝ писа, когато за първи път... настанаха тежки времена, но пралеля ми не отговори и мама каза, че никога няма да се умилостави.

— Тогава по-добре седни — тихо каза Уилоу.

Тайно потърси в лицето на момчета някаква прилика с Роуел, но не откри такава. Приличаше много на красивата си майка. Един ден щеше да стане изключително мъжествен. Забеляза нервното движение на ръцете му, щом се опита да прикрие треперенето им и я обхвана жалост. Филип Грей изглеждаше наистина толкова отчаян, колкото ѝ беше заявил че е.

— Предлагам да ми разкажеш какво те е довело тук, в моя дом — добави тя.

В зелените му очи неочаквано проблеснаха сълзи, но се сдържа и вдигна гордо глава.

— Не съм дошъл да прося, лейди Рошфорд. Дойдох тук като последна надежда да взема пари на заем. За майка ми са. Тя е много болна, може би дори умира. Не иска да чуе, че мога да напусна училище, за да се грижа за нея. Достатъчно голям съм, за да си намеря работа и да печеля пари, но баща ми ме заплаши, че ще се откаже от мен, ако напусна училището, а мама казва, че ще има още една уста за хранене.

Погледна към ръцете си и каза с по-тих глас, без да влага никакви емоции:

— Не знаете какво е за нас, лейди Рошфорд, да гледаме как майка ни умира от глад. Дори не можем да ѝ изпратим храна от училището. Всичко, което мога да направя, е да уча сериозно, така че след като издържа изпитите да мога да си намеря добра работа. Добър съм по математика и е възможно да си намеря работа като служител в банка или като счетоводител. Щом започна да печеля, ще върна всички пари, които съм заел. Заклевам се в живота на майка... на сестра си, мадам.

Уилоу прехапа устните си, защото се почувства твърде изненадана, за да даде незабавен отговор.

— Не си ли търсил помощ от баща си? — запита тя. Но се досети за отговора, още докато формулираше въпроса си. Не беше изцяло подготвена за горчивия отговор на момчето.

— Много пъти съм го правил, лейди Рошфорд. Но вече никога няма да го сторя, докато съм жив. Мразя го, защото позволи майка ми да страда. Предпочитам да поискам съдействие от вас, вместо отново да го моля за помощ!

Отново сърцето на Уилоу се изпълни с жалост, гледайки най-големия син на Роуел. Въпреки младостта си, Филип Грей имаше и достойнство, и гордост. Можеше да си представи какво му е струвало да дойде при нея. Не посмя да си помисли какво щеше да е наказанието от страна на Роуел, ако разбереше, че е идвал.

— Знаете ли, че съпругът ми е в Лондон? — попита тя.

Филип кимна.

— Разбирам. Значи си бил дискретен и същевременно смел, за да дойдеш тук. Може би ще ми разкажеш за състоянието на майка ти, за която каза, че е в толкова голямо затруднение.

Изглежда, че Джорджина се беше заразила с някаква срамна болест, чието естество не искаше да съобщи на сина си. Той знаеше само, че не е известно лекарство за тази болест и че докторът е казал, че Джорджина може и да умре. Бяха се преместили в най-евтината квартира на улица, която напомняла на бедняшки квартал. Мръсотията била такава, че момчето отказа да я опише на Уилоу. В къщата живеели още четири други семейства, ирландски имигранти, които обикновено били пияни и често закачали седемгодишната сестра на Филип, Джейн. Благотворителните дружества, организирани в помощ на благородни дами, изпаднали в беда, им отказали помощта си, щом открили

миналата репутация на Джорджина и факта, че децата ѝ са незаконородени. Религиозните дружества се държали дори още по-осъдително. Само Армията на спасението им предложила всякаква помощ, но тя била достатъчна да покрие само част от нужната храна и лекарства за майка му.

Уилоу стана и дръпна шнура на звънеца. Щом се появи един от лакеите, тя му нареди с тих глас да донесе чай и да приготви една кошница с храна, която момчето да вземе при тръгването си.

— А сега, Филип — каза тя, щом прислужникът излезе, — нека да се върнем към заема, за който си дошъл да преговаряш. Готова съм да ти заема пари, защото знам, че си честен и защото вярвам, че си искрен. Но ще го направя само при известни условия.

Момчето скочи на крака, а бледото му лице просветна от надежда.

— Ще изпълня всяко условие, което назовете, лейди Рошфорд.

— В такъв случай ето какво: заемът не трябва да се връща по-рано от петдесет години, броени отгук насетне.

Филип се намръщи, а очите му се разшириха въпросително.

— Но това би означавало... лейди Рошфорд, след петдесет години може би ще сте мъртва, а е възможно дори и аз да не съм между живите. Тогава ще съм на шейсет и две години.

— Значи и двамата трябва да приемем тази възможност — каза Уилоу с усмивка, въпреки сериозността на момента. — Но ако все още си жив и искаш да ми върнеш парите, тогава бих искала да ги предадеш на Армията на спасението.

Бързо извърна очи от очите на Филии, които излъчваха облекчение, примесено с благодарност. Каза му да се настани удобно, докато се върне. Отиде в спалнята си, взе един ключ от портмонето си и отключи едно от чекмеджетата на тоалетната си масичка. Извади от него няколко малки кожени кутийки за бижута. Едната съдържаше смарагдов гердан, другата — обици с диаманти и рубини, а третата — сапфирен пръстен и брошка. Всичките тези бижута бяха подарък от Роуел. Устата ѝ се изкриви в горчива усмивка при мисълта, че никога вече не би желала да ги носи. Решението да бъдат продадени, за да се платят задълженията на Роуел, изглеждаше съвършено.

Внимателно ги постави в малка кутийка и седна зад писалището. Извади лист гербова хартия и написа няколко реда, подписа се под

кратката бележка и я постави при бижутата в кутията. Докато слизаше по стълбите, лицето ѝ беше напълно спокойно и безизразно. Постави кутията до момчето.

— Трябва да отнесеш това на някой добър бижутер в Лондон — каза тя. — На някой, на когото може да се разчита, че ще ти даде добра цена за тях. Поставих вътре една бележка, с която декларирах, че са мои и съм ти ги дала, за да ги продадеш. Възможно е бижутерът да бъде изненадан, но няма да ти откаже. А сега, моля те, изпий си чая.

Не убегна от вниманието ѝ, че по бузите на момчето се стичат сълзи на облекчение, а може би и на благодарност.

— Имам много задължения, затова, моля те, извини ме. Трябва да тръгна. Когато си изпиеш чая, позвъни. Кочияшът ми ще те откара до гарата.

Филип скочи и понечи да каже нещо. Уилоу с мъка му се усмихна.

— Да приемем, че вече си ми благодарил, Филип — изпревари го тя. — Предполагам, че няма да се срещнем повторно, но ако имаш някакво сериозно затруднение, пиши ми. И можеш да кажеш на майка си, че ако един ден, когато моят син порасне, той покаже толкова любов и загриженост към мене, колкото ти към нея, аз ще се гордея с него.

Нямаше начин да не разкаже на Тоби тъжната история за посещението на момчето. Както винаги, той я изслуша мълчаливо, без да я прекъсва, докато тя изливаше сърцето си пред него.

— Направила си всичко, каквото можеш, Уилоу. Всичко, което е искало момчето. Ако беше направила още нещо, щеше да го накараш да се чувства непоносимо задължен. След като е син на Роуел, предполагам, че на мен ми е племенник. Но не скърби за него, Уилоу. Ще държа под око ситуацията. От дискретна дистанция, разбира се. Двамата с Пелам ще се погрижим щото нито децата, нито майката да гладуват.

Уилоу далеч не беше сигурна какво ще е финансовото ѝ положение, след като делата на баща ѝ най-сетне бъдат приключени. Мистър Корбет ѝ пишеше редовно и я уверяваше, че няма нужда да предприема дългото пътуване до Америка, освен ако не го желае, а също и че ще продължи да ѝ изпраща по пощата документите, които имат нужда от незабавен подпис. Напълно беше разбираемо, че не

споменаваше нищо за срещите на Роуел с Дезире Сомнерс. След дълги размисли Уилоу отговори на писмото на мисис Корбет, като се опита доколкото може да оправдае Роуел. Писа ѝ, че Дезире Сомнерс е била тяхно протеже и Роуел я е забавлявал, докато е бил в Ню Йорк, по нейно поръчение.

Не беше уверена, че мисис Корбет или съпругът ѝ ще приемат подобно невероятно обяснение, но лъжата беше нужна не само заради гордостта ѝ, но и заради доброто име на фамилията. Роуел не беше единственият Рошфорд и всеки скандал, който се свържеше с това име, щеше да се отрази и върху невинни хора, като Тоби, Пелам и децата ѝ. Чувстваше се задължена да предпази и да помогне на онези, които живееха под покрива ѝ, поне докато все още беше господарка на имението Рошфорд.

„Хваната съм тук като заек в примка“, мислеше си тя, потръпвайки от опасения. Брачните окови бяха твърде силни, за да ги отхвърлеше с лекота; връзките ѝ с това семейство бяха твърде дълбоки, за да ги прекъсне изведнъж. Беше се заклела на съпруга си да е с него в „добро или зло“ и дълбоко вкорененото ѝ чувство за отговорност правеше невъзможно пренебрегването на онова, което чувстваше като свое задължение. Справедливо или не, Оливър щеше да наследи Рошфорд и задължението към бъдещето му също лежеше с цялата си тежест върху раменете ѝ.

Роуел се завърна за кратко време в Рошфорд, преди отново да замине на лов за яребици в Шотландия. Държа се, като че ли между тях не зееше пукнатина и се отнасяше с пренебрежение към факта, че Уилоу здраво залостваше вратата на спалнята си за него.

По мнението на Уилоу, държанието му към Оливър през време на престоя му не беше необичайно. Беше твърдо решен, че Оливър трябва отново да започне да язди, за да не развие безпричинен страх от конете.

— Немислимо е един Рошфорд да не язди — равнодушно заяви Роуел. — Не мислиш за бъдещето му, Уилоу. Та той ще бъде неспособен да ходи на лов! Не, незабавно трябва отново да се качи на коня.

Самият той занесе плачещото дете в конюшната и го сложи на седлото.

— Не мислиш ли, че е твърде скоро след злополуката, Роуел? — намеси се Пелам, щом виковете на момчето започнаха да стават истерични. — Дай му поне месец-два, а?

Но Роуел, който реши, че оспорват преценката му, не се отказа от решението си — Оливър трябваше поне по половин час на ден да се качва на кобилата.

— Това е заповед — заяви той и лично проверяваше дали се изпълнява, докато не замина за Шотландия.

Уилоу писа на мистър Корнуей, който ѝ отговори съвсем определено, че насилствените упражнения не са препоръчителни и трябва на всяка цена да се избягват поне една година след падането. Но вредата беше сторена. Оливър не само започна да заеква, но и да ходи насън.

— Не се безпокой. Щом порасне и двата навика ще изчезнат — се опита Тоби да успокои Уилоу.

Макар че по никакъв начин не се остави да бъде убеден, че именно ездата е причината за тези прояви, в замяна на това Роуел позволи на Уилоу да го убеди, че Оливър засега не трябва да бъде изпращан да учи в интернат. Съгласи се Оливър да бъде обучаван от гувернантката на Баратови — една прекрасна учителка, която сър Джон беше наел за образованието на двете си най-малки деца. Къщата на семейство Барат беше на седем мили от Рошфорд и Питърс щеше всеки ден да го кара дотам.

Но засега всички деца се радваха на лятната ваканция. Пелам и Тоби окуражиха Уилоу да приеме поканата на Силви да ѝ погостува с Оливър и Алис в Епърни през оставащите няколко седмици до началото на училището през септември.

В писмото си Силви успокояваше Уилоу, че няма нужда да се страхува, че прислугата би си спомнила нещо от събитията, които се бяха случили при последното ѝ пребиваване в Епърни. Мари, готвачката, умряла миналата година, а от другите слуги нито един не разбрал напълно какво се е случило с бебетата, писа ѝ тя. Окуражена по този начин, Уилоу се съгласи да отиде.

— Лично ще те придружа дотам — обяви Пелам, — понеже Силви включи и мене в списъка на поканените. А също и тебе, Тоби.

Но Тоби заяви, че е ужасно зает и най-накрая Уилоу и децата заминаха за Франция с Пелам, Пейшънс, Лили, прислужника на Пелам

и планина от багаж. Добродушната Силви ги приветства с доволни викове и много целувки.

— Ще сме много, много весели и ще се забавляваме — каза тя, поглеждайки встрани към Пелам. — А сега, след като влаковете са толкова бързи, можем да отидем за няколко дни в Париж. Уилоу, ти си твърде слаба и бледа, докато аз... аз твърде бързо наддавам килограми.

— Но ти отива, Силви — намеси се Пелам, хвърляйки одобрителен поглед към закръглената фигура на братовчедка си. По време на предишното си посещение в началото на годината той беше изненадан, когато Силви се отзова на попълзновенията му. Но изненадата се оказа твърде приятна. Силви се оказа много ентузиасирана в леглото, но, за разлика от някои други познати на Пелам жени, не изпитваше угризения на следния ден. С безгрижна аморалност тя задоволяваше апетитите си и открито признаваше намеренията си да се наслаждава така, както намери за добре. Забавляваше Пелам с неприлични разкази за предишните си любовници, за техните успехи и провали, и с това го разсмиваше. Фактът, че беше напълно независима и разчиташе само на себе си беше едно предизвикателство за него.

Силви беше твърде опитна, за да не прозре причините, поради които Пелам я преследва.

— Винаги е можел да има всяка жена, която пожелае — каза тя на Уилоу, скоро след като пристигнаха в Епърни. — С този негов чаровен поглед всичките падат без бой. А сега аз ще му покажа, че не винаги съм достъпна.

Уилоу неволно се разсмя.

— И какво ще постигнеш, скъпа Силви, ако го превърнеш в свой роб?

Силви сви елегантните си, заоблени рамене.

— Пелам никога няма да стане роб на някоя жена, поне не за дълго. Той е роден донжуан, но такава съм и аз, Уилоу. Съвсем сериозно размислих дали да не се омъжа за него. Ще си подхождаме много добре, ако приеме, че Пелам се съгласи, че и аз имам също толкова право да „донжуанствам“, колкото и той. Пелам би бил елегантен придружител и възхитителен съпруг в много отношения. А аз мога да му дам парите, от които се нуждае — една алтернатива, която нито един младеж не би пренебрегнал. Освен това той винаги е

обичал Франция, което е много хубаво, защото не мисля, че бих живяла в Англия. Как би се чувствала, *cherie*, ако стана твоя снаха, а така също и братовчедка по брак?

Уилоу беше възхитена от тази перспектива, а и завиждаше на двойката за очевидното ѝ щастие. Шато д'Орбе ехтеше от смях. Дори слугите бяха обхванати от общото настроение и пееха, докато вършеха работата си.

Три седмици по-късно, ден преди завръщането им в Англия, Силви и Пелам се сгодиха официално. Силви даде галавечеря в Шато д'Орбе за да отпразнува случая.

— Щях да поканя Пиер и Морис — прошепна тя през смях на Уилоу, — но заминаха за Италия да рисуват и Бог знае къде са сега.

„Което може би е за добро“, помисли си Уилоу. Самотата ѝ често беше непоносима, още повече, че не беше възможно да игнорира физическите прояви на привързаност, които си разменяше новосгодената двойка. Между Пелам и Тоби имаше достатъчно прилики, които да ѝ напомнят твърде често за мъжа, когото обичаше. Понякога тялото ѝ тръпнеше толкова силно за него, както винаги умът ѝ жадуваше за компанията му.

Опита се да не мисли, че Тоби може да си намери някоя друга жена, макар да знаеше, че няма вечно да остане неженен. Той често напускаше Рошфорд с някаква задача или за да участва в конференции, свързани с работата му, и Уилоу съзнателно отбягваше да го пита при завръщането му къде е бил или с кого се е срещал. Но мисълта я тормозеше в мрака на нощта и я стопяваше от ревнив копнеж да бъде на мястото на онези жени, от които сигурно се нуждаеше и с които от време на време се срещаше. Упрекваше се, че таи такива низки мисли, но не можеше да им попречи да разяждат ума ѝ.

След като Пелам се оженеше за Силви и заминеше за Франция, в Рошфорд щяха да останат само тя, Роуел и Тоби, помисли си обезпокоено Уилоу. Роуел постоянно отсъстваше и двамата с Тоби все по-често щяха да остават сами заедно. Само присъствието на Пелам през това лято ги задържа на една ръка разстояние. Вероятно в крайна сметка тя щеше да изпълни плана си да се разведе със съпруга си или да поиска той да се разведе с нея. Може би ако му предложеше подходяща парична компенсация, той щеше да ѝ позволи да си отиде заедно с децата. Не би могла да тръгне без тях.

За Роуел парите значеха власт и влияние и следователно за него те бяха по-важни от всичко друго на света. Трябваше да пише до мистър Корбет при завръщането си и да го попита колко голяма сума може да поиска при нужда.

След около три седмици изпрати запитването си до мистър Корбет, който ѝ отговори с похвална бързина:

„Дълбоко съжалявам, но все още е твърде рано да ти посочвам каквито и да е цифри, тъй като още сме далеч от легализирането на завещанието. Делата на ТРТК са извънредно сложни, а баща ти имаше много спомагателни инвестиции. Нито пък сме получили положително решение от застрахователната компания относно къщата на баща ти и личната му собственост.

Преди да решиш каквото и да е, бих желал да ти напомня, че баща ти и аз започнахме като съдружници преди трийсет и шест години и сега съм изключително богат единствено благодарение на предвидливостта и проицателността му. Следователно съм вечно задължен на баща ти. Ти, мое мило дете, беше най-голямата му грижа, особено след като напусна Щатите. Дадох му тържественото си обещание, че винаги ще държа твоите интереси близо до сърцето си, все едно че си моя дъщеря.

След като казах всичко това, ще ми позволиш ли да предоставя всичките си лични средства на твое разположение?“

Имаше още в този дух, но, макар Уилоу да беше силно развълнувана от предложението, знаеше, че никога няма да го приеме. Не можеше да започне новия си живот със задължения към някого, макар и да беше най-старият и добър приятел на баща ѝ.

„Мистър Корбет, моля ви, не мислете, че въпросът ми беше предизвикан от някаква нужда — *отговори тя с*

обратната поща. — Нямам никаква спешна нужда.
Уверявам ви, че...“

След като даде писмото на един от лакеите, за да го отнесе на пощальона, който чакаше, Уилоу почувства облекчение. Решението да поиска развод отново беше отложено за известно време. Не можеше да напусне Рошфорд, независимо дали го желаше, или не.

„Аз съм страхлива и жестока — помисли си Уилоу, като гледаше как Тоби идва през моравата към къщата, а Оливър щастливо подскача край него. — Страхлива съм, защото не мога да си представя живота без Тоби; жестока съм, защото съм неволната бариера между него и любовта на някоя друга жена.“

Очите ѝ се насълзиха от угризения, докато се изкачваше към спалнята си. След като се озова в нея, освободи Лили, отиде до тоалетната масичка и извади голяма връзка ключове. Започна да ги прехвърля един по един със замислено съсредоточение. Стаята на Grandmère, на леля Мили, на Франсис — всички те сега бяха заключени, леглата — неоправени, а мебелите покрити с чаршафи, за да не се напращват, и миришеци на препарат против молци. Стаята на Рупърт също беше покрита с чаршафи и заключена; книгите му, цигулката му, купчините от музикалните и детските му ценности — внимателно увити и прибрани от Тоби в шкафовете. Дали Рупърт някога щеше да се обади? Дали Ейдриън беше успял да му даде поне малко щастие?

Щеше ли тя някога да узнае това?

Задържа по-дълго в дланта си ключа от стаята на Доди в куличката, а умът ѝ се върна петнайсет години назад, когато за първи път посети трогателното недъгаво момиче в тъмната стая. Поне за Доди Уилоу беше успяла да намери ключа към щастията, като принуди Grandmère да отключи вратата и да позволи на затворената пеперуда да излети. Но с нея самата не беше така. Като че ли след идването ѝ тук като младоженка ключът беше превъртян и оттогава свободата, на която се радваше като дете, ѝ беше забранена. Беше затворница в Рошфорд, може би затворница на Роуел? Или на Тоби? Но ако беше Тоби, нямаше ли отдавна да е избягала? Значи истинският ѝ тъмничар беше любовта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА ЯНУАРИ — АПРИЛ 1907 ГОДИНА

— Значи дните ми са преброени, а, Роуз?

По-младият мъж не каза нищо. Бедният доктор Форбс го помоли за истината, след като след Коледа се обърна към него с молба за преглед. Сега нито можеше да го излъже, нито можеше да му каже, че му остават по-малко от шест месеца живот.

Джон Форбс отпусна глава върху износената кафява кожа на креслото си. Пушеше от дълга шипкова лула. От време на време започваше да кашля, но не оставяше лулата да изгасне.

— Трябва да престанете да пушите, сър — каза Питър Роуз, без да настоява, защото знаеше, че това е единственото облекчение на възрастния му колега за болката, която го мъчеше от време на време.

— Сега вече няма смисъл да се опитвам да удължа живота си — отвърна Джон Форбс със суха усмивка. — И да ти кажа истината, млади човече, няма да съжалявам, ако си отида. В доста отношения водих безполезен живот и след като синът ми напусна страната... е, не мога да очаквам внуци, нали?

Наистина животът му беше безполезен и пропилян, мислеше си той. Всички надежди и стремежи на младостта му се бяха смачкали под петата на онази зла, властна, стара францужойка от имението Рошфорд. Умиращият мъж с огорчение си спомни как беше позволил на старата лейди Рошфорд да му въздейства още от ранните години на практиката му. Всичко започна толкова отдавна, през 1864 година, когато умряха онези две бебета момиченца. Ако не се боеше, че ще си навлече гнева ѝ, като признае, че е сгрешил диагнозата, може би никога нямаше да попадне под властта ѝ.

Сети се внезапно, че преди да умре, трябваше да напише писмо до Тобаяс Рошфорд и да му разкаже за онези смъртни случаи. Роуз му беше споменал, че Тобаяс изследва причините за дифтерита. Самият Роуз беше силно впечатлен от напредъка, който беше постигнат в лабораторията на Рошфорд. Знаеше, че Тобаяс търси бавачката Айрин, за която беше сигурен, че е носител на болестта.

Форбс считаше тази теория за невероятна. Но напълно разбираше желанието на младия мъж да опровергае твърденията на баба си, че в женската линия на фамилията има някаква склонност към ненормалност, която беше повлияла на ума на оцелялата дъщеря Дороти. Беше почти сигурен, че и за нея е сбъркал. Детският паралич не само беше очевидната диагноза, но и беше напълно логична при нейното състояние. Въпреки това позволи на злобната стара вещица да го убеди, че момичето е само още един умствен инвалид, при това с физически недостатъци. Ако не беше се намесила младата лейди Рошфорд, бедното дете можеше за цял живот да остане приковано на легло. Той самият нямаше да има смелостта да я спаси.

И сега смъртта надничаше над рамото му. Дали Сатаната нямаше да го очаква при портите на Ада заради неговото участие в отвличането на бебето? Ако беше така, тогава старата лейди Рошфорд щеше да стои близо до дявола. Може би ако си признаеше всичко, щеше да освободи душата си. Но дори сега му липсваше смелост, макар вече да нямаше какво да губи. Наистина нямаше никакво значение дали ще умре тук, в дома си, или в някой от затворите на Негово Величество, помисли си той. Но онова, което нямаше да може да гледа, ако решеше да си признае, щяха да бъдат очите на младата лейди Рошфорд, когато разбере истината за изчезналото ѝ бебе.

За хиляден път се замисли за съдбата на нежеланото дете. Силно се съмняваше, че след като и лейди Рошфорд, и графиня льо Шевалие бяха умрели, някой все още плащаше за издръжката му в манастира.

Каква ли съдба очакваше подхвърленото дете, запита се той неспокойно. Сигурно щеше да преживява с тежка слугинска работа. Или можеше да стане помощничка на някоя шивачка. Веднъж в студентските си години беше извикан при едно такова болно момиче. То лежеше в една задушна кутийка — една от таванските стаи над някакъв магазин, буквално похабено от преработване. От едно от другите момичета той научи, че започват да шият с иглите си в шест и половина сутринта и често продължават да работят до полунощ. В една стая, в която имаше само сто и петдесет кубически метра въздух, работеха шейсет и две жени и момичета. Нито едно момиче с аристократично възпитание не би могло да оцелее при тези условия. Момичетата, които оцеляваха, рядко успяваха да избягат от робството си.

Форбс затвори за миг очи, тъй като болката заглуши мислите му. Макар още да нямаше седемдесет, изглеждаше толкова слаб и крехък, като че ли беше на деветдесет. Тялото му бързо отпаднаше, но умът му не намираще покой.

Може би щеше да умре по-леко, ако поне разбереше, че детето на Рошфордови е живо и не живее при твърде ужасни условия?

„Ще отида във Франция, преди да умра“, реши той. Много добре знаеше какво е естеството на болестта, която го убиваше, и че не би могъл дълго да отлага това пътуване. Ако не протакеше, до ден-два можеше да бъде в Епърни, където манастира „Кървящо сърце“ без съмнение все още държеше вратите си отворени за сираците.

Питър Роуз беше излязъл на визитация. Щом се върнеше, щеше да го накара да му запази място за влака до Франция. Ще каже, че има нужда от една последна ваканция, преди да умре. Трябваше да поиска билет за влака само до Париж. Оттам щеше да си купи билет до Епърни. Не биваше Роуз да разбира коя е крайната му цел.

Когато младият му колега се завърна, Форбс беше заспал. Питър Роуз се загледа в него с професионален поглед. Беше дал на стария човек шест месеца, но сега силно се съмняваше, че ще изкара дори толкова. Може би щяха да са само три, мислеше си той, докато внимателно събуждаше болния човек, за да му каже, че е време за следобедния чай.

Роуел беше на лов с Пелам и Тоби. Върна се в имението едва за чая и откри, че Уилоу го очаква. Докато слугата събуваше изцапаните му с кал ботуши и разхлабваше вратовръзката му, почувства силна умора, която бързо се замени със странна възбуда при вида на младата му жена, която влезе в стаята. Напоследък тя рядко се приближаваше към него и той постепенно бе осъзнал факта, че тя неизменно го избягваше. Подозираше, че все още храни лоши чувства към него заради седмицата, прекарана в Ню Йорк с Дезире Сомнерс. Надяваше се, че както другите съпруги, постепенно ще приеме изневерите му.

Но поведението на Уилоу оставаше непроменено. Не беше твърде очарован, когато се върна от лова на яребици в Шотландия и откри, че вратата на спалнята ѝ е все така заключена. Тя му заяви с хладен тон, че само по този начин е съгласна да продължат брака си.

Роуел се изсмя на изказването ѝ, но въпреки това то му причини няколко безсънни часа. По време на брака им много рядко беше

чувствал някакво силно желание към жена си, но беше навикнал да се възползва от нея както и когато пожелае. Чувстваше се раздвоен дали да я принуди да му се подчини, или не. Причината за колебанието му беше усещането, че тя наистина може да изпълни заплахата си за развод. Той вярваше, че не след дълго делата на Уилоуби Тетфорд ще бъдат приключени и Уилоу ще започне да получава някакви пари, макар и не милионите, които той бе очаквал. Самият той беше инвестирал голяма част от средствата на Рошфордови в същите тези американски компании, които тъстът му толкова много бе хвалил. И сега неочаквано неговият брокер му каза, че, изглежда, страната се насочва към някаква финансова криза.

Превъзходният лов беше му помогнал да забрави тези неприятни мисли и сега, щом жена му се приближи, почувства някаква непривична възбуда в слабините си. Отбеляза в себе си, че тя изглеждаше изненадващо красива. Очите му се плъзнаха по изящната ѝ глава към малкия ѝ, изпъкнал бюст, и оттам — към тънкия ѝ кръст и извивката на бедрата ѝ. Все още имаше фигура на момиче, въпреки децата, които беше родила.

— Роуел, получих телеграма от мистър Корбет. Мисля, че е важна и може би ще искаш да я прочетеш.

Гласът ѝ беше тих и лишен от емоции.

— Добре, в такъв случай нека да я видя — каза Роуел с любезен тон.

Взе телеграмата и я прочете, отначало бързо, а след това дума по дума. Сърцето му се сви, докато съзнанието му бавно осъзнаваше силата на удара. Брокерът му се беше оказал прав — на Уол Стрийт цареше паника. Корбет и директорите му наблюдаваха с голяма загриженост положението и заедно с цялата страна се молеха заплашителното плъзгане на цените да спре.

— Нищо не можеш да направиш — рече той на Уилоу, не без сянка на задоволство. Ако тъстът му го беше направил директор, вече щеше да е на кораба за Ню Йорк. — Трябва просто да седиш и да гледаш какво прави Корбет. Едно нещо е сигурно — не е моя грижа. Баща ти достатъчно ясно показа, че не желае да съм замесен.

За миг гневът обagri страните на Уилоу, но червенината бързо изчезна. Донякъде разбираше разочарованието на Роуел, защото нима не беше се оженил за нея заради парите ѝ? Трябвало е да преглътне

горчив хап, когато е научил, че огромното състояние никога няма да бъде нейно или негово, а ще премине към децата. Сега изглеждаше възможно тя да не получи дори и малка сума от тръста.

През следващите няколко седмици ситуацията се влоши и Роуел предупреди Уилоу, че трябва да обмислят какви икономии могат да бъдат направени.

— Инвестирах доста пари в няколко американски компании, за които баща ти изказа добро мнение — призна той. — Може би ще се наложи да преживеем някои несгоди, мила. Мога да продам яхтата, за да ни помогне за някои временни затруднения.

— О, Роуел, съжалявам! — възкликна Уилоу с искрено съжаление. — Сигурна съм, че ще се справим — добави тя оптимистично. — Ако опитам, бих могла да направя някои домакински икономии. Разхищението на храна в нашето домакинство е изумително. Утре ще поговоря с готвача.

Роуел бързо сложи длан върху ръката на Уилоу и я обхвана със своята. Уилоу все още не го канеше в спалнята си. При двата случая, когато, окуражен от алкохола, направи плахи опити да се вмъкне при нея, тя дори не отговори на домогванията му. С изненада откри, че нуждата да спечели отново вниманието ѝ все повече го завладява. Искаше да възстанови положението си като неин съпруг. А сега това беше първият знак, че поведението ѝ към него се е смекчило.

— Боя се, че бракът ни не винаги е бил толкова съвършен, колкото си желала, скъпа — заяви той. — Може би не винаги съм бил... м-м, внимателен, колкото е нужно. Но привързаността ми към теб, а също и уважението ми ни най-малко не са намалели с времето. Искам да го знаеш.

Едва ли Роуел можеше да каже нещо по-близо до обяснение в любов. На Уилоу ѝ се мярна горчивата мисъл, че признанието идва твърде късно. Ако съпругът ѝ беше направил подобно изявление преди десет, дори пет години, бракът им сега щеше да е доста по-различен.

— Нека не говорим за това — отвърна тя. — Има някои неща между мъжа и жената, които е по-добре да останат неизказани. Нямам желание да обвинявам някого.

„Аз също не съм безпогрешна“, помисли си тя.

Два пъти беше го мамила по такъв начин, че съвестта все още я безпокоеше — първо с Оливър, което може би беше по-малко

прегрешение, защото не беше се стремил към близостта на Пелам. Но подмяната на бебето на Нели с нейното и твърдението, че детето е негово... това беше предумишлено. Не съжаляваше, че го е направила, но тази измама я караше да осъжда Роуел по-малко, отколкото би го вирила иначе.

Роуел вдигна поглед към красивия профил на жена си. Надяваше се, че е изоставила всички налудничави желаниа да се развежда с него. При завръщането му от Ню Йорк го беше посрещнала с хладни обвинителни думи и му беше подала писмото на мисис Корбет. Оттогава не беше споменавала, че иска да го напусне. Беше приел искането ѝ да е сама в спалнята си и оттогава не прекарваше много време в компанията ѝ. Някои хора бяха започнали да подхвърлят, че напоследък рядко виждат семейство Рошфорд заедно. За щастие продължителното заболяване на момчето и неочакваната смърт на Тетфордови му дадоха основателна причина да накара клюкарките като Есме Саймингтън да млъкнат.

Но Уилоу вече не беше в траур и беше време да се присъединят заедно към обществото. Моментът изглеждаше подходящ да ѝ го каже.

Уилоу подсъзнателно отхвърляше възможността да приеме подобно предложение. Не желаше да бъде в компанията на Роуел или да се връща в обществото с неговата бясна жажда за развлечения. Но щом отвори уста да му откаже, някакво отчаяние я накара да се поколебае. Ако финансовото ѝ положение се окажеше такова, че да не може да напусне Роуел, то животът ѝ с него трябваше някак да продължи.

— Една малка ваканция ще ни се отрази добре и на двамата — продължи да я убеждава Роуел. — Можем да отидем за една седмица в чужбина, например на състезанията в Довил.

Уилоу с въздишка осъзна, че не можеше да зарови глава в пясъка като щраус, да стои в имението, да оплаква любовта си към Тоби и да живее в очакване на удоволствието от всеки миг, прекаран с него. Напрежението помежду им беше започнало да личи. По време на коледното си посещение Силви я беше предупредила, че скоро дори и не толкова проницателните ще започнат да забелязват отношенията между Уилоу и Тоби, когато са заедно в една стая.

— Като че ли си близо до електрическа искра — каза ѝ Силви. — Дори късогледият ми Пелам е усетил, че двамата сте влюбени.

И така, Уилоу се съгласи да придружи Роуел до Довил. Реши да помоли Силви и Пелам да дойдат с тях. Тяхното присъствие поне щеше да гарантира, че ще прекарат една по-щастлива почивка. Уилоу се опита да не се настройва срещу Роуел, само защото нуждата му от нея в брака беше дошла твърде късно, за да съживи любовта ѝ към него.

Силен пристъп на инфлуенца събори доктор Форбс на легло за целия февруари. Доктор Роуз му забрани всякакви опити за посещение на Франция, докато не дойде пролетта. Дори сега, макар вече да беше април, той все още не се чувстваше добре.

Вълните в Ламанша бяха силни и той, както и много други пасажери, страдаше от морска болест. Пътуването с влак до Париж му се стори безкрайно и когато най-сетне пристигна на Северната гара в кипящата тълпа от туристи и посетители се почувства твърде изтощен, за да открие някой от синеблузите хамали, който да отнесе багажа му до някой фиакър.

Когато най-сетне се настани в наетия фаятон, нареди на le cocher^[1], сложил на главата си бяла шапка с кожено дъно, да го откара до приемливо скъпия хотел на „Рю Сен Оноре“. Чак тогава се отпусна назад в седалката. Слънчевата светлина струеше през листата на дърветата покрай les grands boulevards^[2]. Въпреки изтощението си, старият човек почувства прилив на вълнение, примесено с носталгия, да нахлува във вените му. Пое дълбоко дъх, а изострените му сетива поглъщаха ароматите на Париж — цветята, прясно изпеченият хляб, каналите и навсякъде — неуморното движение на хората по улиците.

Докато преминаваха по Шан-з-Елизе, изгледът към катедралата „Парижката света Богородица“ го изпълни с тъга. Беше идвал в Париж през медения си месец — една седмица на такова пълно щастие, каквото никога вече не изпита насетне. Девет месеца по-късно жена му Пеги умря при раждането на сина им, заченат в този град. Спомни си как той с невестата му се бяха държали за ръце пред малкото пламъче на свещта пред олтара в катедралата. Колко искрено се бяха молили на Бога, който, както по-късно си мислеше с горчивина, сигурно им се е надсмивал тогава, защото е знаел за намерението си да му отнеме единствения човек на света, който значи нещо за него.

На другата сутрин доктор Форбс, едва частично отпочинал след неспокойния сън, взе влака за Епърни. Докато наблюдаваше полския пейзаж, старият човек размишляваше над възможността да има отвъден живот — Рай, където би могъл отново да се събере с майката на Ейдриън, Пеги. Това беше единствената му слаба надежда, която го крепеше сега, когато приближаваше мигът на отпътуването му от този свят, който толкова слабо оправда очакванията му. Донякъде се надяваше, че в манастира, сред толкова много свети жени, отдали живота си на Бога, ще намери нови сили за мъждукащата си вяра.

Но игуменката в манастира скоро разсея илюзиите му. Набожната благотворителност на монахините изглежда, че беше продължила, само докато старата лейди Рошфорд беше заплащала за гледането на детето. Няколко месеца след нейната и на графиня Льо Шевалие смърт, единайсетгодишното момиче било изпратено в Париж да работи при една *modiste* като *femme de menage*.

При тази информация доктор Форбс моментално онемя, защото не можеше да си представи как една Рошфорд би могла да работи като слугиня в семейство от средната класа. Но игуменката нямаше подобни угризения.

— Обучаваме всички наши момичета да вършат домакинска работа — каза тя. — Ако не са нито мързеливи, нито безнравствени, могат да бъдат сигурни, че ще имат храна и покрив до края на дните си.

С желание даде на доктор Форбс адреса на *le magasin de modes*, където беше изпратено малкото момиче Софи Милър. Увери го, че дома е почтен, управляван от богобоязливо, работливо семейство.

Доктор Форбс взе обратния влак към Париж с известно облекчение. Отново не се чувстваше добре и реши, че след като всъщност не бърза за никъде, може да отложи посещението си при мосю и мадам Гримо за следващия ден.

Но мадам Гримо го успокои дори още по-малко от игуменката. Заяви, че момичето, което ѝ изпратили от манастира, изобщо не се представило задоволително. Отначало всичко вървяло добре, но след това Милър — тя наричаше всички слуги с фамилните им имена — привлякла вниманието на една от редовните им клиентки — млада жена със съмнителна репутация.

„Une cocotte de luxe“, прошепна тя, като хвърли поглед към възрастния английски посетител, за да се увери, че е разбрал значението на думите ѝ.

— Тя подмами момичето ми, а бях платила доста пари на манастира за нея. Уверявам ви, върнах си всички пари до последното су и отказах на онази cocotte да я обслужвам, макар да беше добър клиент. Познавам я добре. Когато не е заета да продава себе си, печели пари, като набавя млади момичета за съседните публични домове в Париж. Така че не се съмнявам, че именно там ще намерите Милър и повече от сигурно е, че няма да прилича на възпитано в манастир момиче, когато я откриете!

Доктор Форбс се хвана с две ръце за сърцето, защото усети, че го пронизва остра болка. Мадам Гримо усети, че посетителят ѝ не е добре и му донесе стол и чаша вода. Щом се оправи малко, той помоли мадам Гримо за добрината да му опише момичето. Мадам Гримо направи завистливо описание на бившата си работничка.

— Една малка кльоца, мосю, но предполагам, че някои считат такива момичета за хубави или поне за необикновени. Имаше забележително хубава коса — толкова бледозлатиста, че изглеждаше почти бяла — и изключително големи, тъмносини очи. Беше слабовата за слугиня. Беше тиха, разбрана и с добри обноски, както може да се очаква от сираче, отгледано в манастир. Но всички момичета са еднакви. Искат лукса и леснината на живота, които могат да се купят с пари, и преди да разберат как се печелят, се озовават на улицата. Няма ни морал, ни благодарност...

„Ако мадам Гримо е права, мислеше си доктор Форбс, дъщерята на барон Рошфорд сега работи в някой парижки публичен дом.“ Съдба, много по-лоша, отколкото можеше да си представи. Ако можеше да предположи тази възможност, може би никога нямаше да предприеме това пътуване.

Но след като се върна в хотелската си стая, той разбра, че не може да изостави започнатото. Ако момичето беше в публичен дом, трябваше да го открие и да го спаси. Но не знаеше нищо, освен името на младата жена, Бланш, която, според мадам Гримо, беше подмила прислужницата ѝ. Можеше да потърси съдействие от полицията, но веднага отхвърли тази идея. Полицията щеше да поиска от него

обяснения защо се интересува от Софи Милър, а не можеше да го стори, без да разкрие истинската си самоличност.

Реши следобеда да си почине. Дори да не успееше да заспи, надяваше се да събере достатъчно сили, за да стори вечерта онова, което трябваше да бъде направено — да обиколи публичните домове в съседство с „La Maiso Grimaud“.

Макар да беше селски лекар, не беше толкова наивен, та да не знае какво става в големия град след спускането на нощта — престъпления, перверзии, разврат. Знаеше, че без значение към какво се стреми един мъж, то може да бъде постигнато, ако има съответната сума в джоба си. Подобно на много други удобства в Париж, момичетата също можеха да бъдат купени.

Докато бавно и методично се обличаше в чиста бяла риза и вечерно сако, доктор Форбс си мислеше за негодлемите си парични авоари. Не беше похарчил парите, с които старата лейди Рошфорд го беше възнаграждавала години наред — заплащане за мълчанието му, както сега честно си признаваше. Беше ги отделял за Ейдриън, но доколкото разбираше сега, вече нямаше син.

Момчето не му беше писало, откакто напусна страната заедно с Рупърт Рошфорд. Мисълта за връзката на Ейдриън с Рупърт беше непоносима за него. Възпитан от строги викториански родители, той се придържаше към техните сурови възгледи за сексуалния морал. За нищо на света нямаше да се отпрати на тази обиколка из парижките бардаци, ако не беше безпощадната му съвест и неизчезващото чувство на вина към детето, за чието отвлечане беше помогнал.

Кочияшът на фиакъра нямаше подобни угризения. С усмивка изслуша обърканите опити на възрастния англичанин да му обясни къде желае да отиде и кимна утвърдително. Да, познаваше този район. Да, знаеше няколко превъзходни дома наоколо, където работеха млади момичета — ако това беше специалното желание на мосю, добави той с разбиращо намигване. Разбира се, че е готов да изчака отвън, докато мосю изучава стоката и ако мосю не успее веднага да намери онова, което търси, тогава ще го откара където пожелае.

— На ваше разположение съм, мосю — заяви той, усетил отдалеч дебелия портфейл, който се криеше в джоба на сакото на пътника му.

Още нямаше осем часа, когато le cocher спря конете и слезе от капрата, загънат в дългото до краката му палто. Все още ухилен, той отвори вратата на стария човек и му помогна да слезе от фиакъра. Доктор Форбс измина няколкото крачки до къщата, която му посочи кочияша, и се застави да натисне звънеца. Вратата отвори един слуга, но щом доктор Форбс влезе в хола, към него се забърза слаба белолика жена, облечена в черна вълнена рокля. Косата ѝ беше прибрана на кок. Очите ѝ бързо огледаха посетителя, преценявайки богатството му по облеклото. Несъмнено това беше Мадам, помисли си Форбс и куражът му започна да се топи.

Усмивката ѝ беше гротескна и доктор Форбс се отдръпна назад.

— Entrez, entrez^[3], мосю — бързо каза тя. — Надявам се, че ще ми направите компания с едно малко питие? Все още е рано, но скоро ще дойдат още хора. Междувременно едно малко питие, може би малко музика и, разбира се, момичетата...

Форбс вече беше решил, че най-добрият начин да открие София Рошфорд е да твърди, че страстта му са много младите момичета със специален цвят на косата. Ако признаеше истинските си намерения, едва ли щяха да му покажат момичетата. И така, с почервено лице, той каза на Мадам, че предпочита девойка, може би дори девственица и даде описанието на Софи, което беше получил от мадам Гримо.

Макар да не можеше да му предложи такава госпожица, Мадам настоя да види едно-две от по-младите ѝ момичета. При повикването ѝ те дотичаха в стаята. Предходеше ги слуга, който донесе бутилка шампанско, положено на една страна в сребърна кофичка върху легло от лед.

Момичетата бяха облечени във вечерни рокли, едната в синьо, другата в оранжево, а деколтетата им бяха изрязани толкова дълбоко, че се виждаха зърната на гърдите им. Носеха обувки с висок ток, а цепките на роклите им разкриваха дългите им, стройни крака, обути в копринени чорапи. Зад тях се виждаше изнежен млад мъж, който седеше зад пианото в другия край на дългия салон и свиреше полка.

Но щом момичетата влязоха, усмихнати и кокетни, доктор Форбс стана.

— Съжалявам, но не отговарят на вкуса ми — каза той, изваждайки портфейла си.

С непривична твърдост прекъсна настояванията на Мадам, че има други момичета, които ще го заинтересоват — ако не с коси точно по неговия вкус, то други, най-различни.

Като ѝ плати щедро за неизпитото вино, доктор Форбс се отправи към улицата, където неговия *socher* търпеливо го чакаше.

Посети още три други публични дома, докато накрая мадам Лу-Лу го въведе в салона на „Le Ciel Rouge“. Отново беше донесено неизбежното вино и докато изброяваше изискванията си, Мадам се усмихна и залюля огромното си туловище към него, уверявайки го, че може да му осигури онова, което желае.

Салонът ѝ представляваше дълга зала, подобна на първата, която посети, но центърът беше без мебелировка, а подът — полиран за танци. Покрай стената бяха наредени удобни кресла и кушетки, а между тях известно усещане за дискретност даваха наредените в украсени вази палми. Въздухът миришеше на евтин парфюм и на тютюн от пурите на клиентите. Вече имаше десетина двойки, които танцуваха или се бяха усамотили по кушетките.

— Ивет! — остро викна Мадам към едно преминаващо момиче. — Извикай Перл. Искам веднага да дойде.

Мадам Лу-Лу се обърна към доктор Форбс.

— Мосю, имате щастие, че дойдохте в моя дом. *J'ai exactament ce que vous desirez*^[4]. *Ma petite Perle* е едно от най-ценните ми деца и ще удовлетвори желанието на мосю.

„Колко добре стана, помисли си тя, че детето толкова настояваше да си измие косата от къната.“

— Перл? — повтори доктор Форбс, а надеждите му изчезнаха така бързо, както бяха ги повдигнали коментарите ѝ.

— Не харесвате ли това име, мосю? Тогава можете да я наричате така, както ви харесва, но мисля, че когато я видите, ще се съгласите, че отговаря на вкуса ви. Кожата ѝ, русата ѝ коса, нейните...

Спря дългото описание на достоинства ѝ, понеже момичето бавно се приближи към тях през салона. Доктор Форбс отново усети как болката го пронизва в сърцето, но този пък от вълнение. Почти нямаше съмнение, че беше открил онова, което търсеше. Въпреки изключително аморалното ѝ облекло и гримираното ѝ лице, младото момиче приличаше достатъчно на майка си, за да е сигурен, че това е дъщерята на баронеса Рошфорд.

— Ще свърши работа — рязко каза той. Искам да поговоря с нея.

— Но разбира се, мосю. Малко приказки, може би малко танци и скоро апетита се изостря, нали? Перл, отведи мосю до някоя маса. Хосе, шампанско за господина, моля.

София огледа възрастния англичанин и се опита да прикрие разочарованието си. Ивет ѝ беше казала, че колкото по-стар е един клиент, вероятно е толкова по-богат. Но този не изглеждаше нито богат, нито впечатляващ. Усети погледа на тъмните очички на мадам Лу-Лу и побърза да се усмихне, като хвана клиента под ръка. Усети потрепването му, щом го докосна и разбра, че е нервен.

— Някои нервничат! — беше ѝ казала Ивет. — Не харесват мисълта, че те купуват. Искат да се преструваш, че наистина ги харесваш, така че трябва да се преструваш.

Седна срещу възрастния човек, като остави цепката на полата ѝ да падне така, че да разкрие жълтите ѝ копринени жартиери, както беше я научила Ивет. Краката ѝ все още бяха твърде слаби и въпреки силната храна, която мадам Лу-Лу настояваше да яде, все още ѝ липсваха закръглените форми на другите момичета. Чуваше се тиха музика, а две момичета поднасяха напитки.

— Когато започнах тук, също сервирах напитките — каза тя на мълчаливия си клиент, след като Мари постави шампанското на масата. — Но е много по-интересно да се разговаря с клиентите. Англичанин ли сте, мосю? Сигурно се чувствате самотен толкова далеч от дома.

Най-накрая доктор Форбс събра сили да каже нещо.

— Не искам да говорим за мен, мила моя, а за тебе. Първо искам да знам на колко си години — каза той с напрегнат глас.

София се поколеба. Ивет я беше предупредила, че някои мъже се чувстват виновни, ако момичето е твърде младо, докато други предпочитат да са все още деца. Но мадам Лу-Лу не обслужваше онези, които наистина предпочитаха малки деца, които все още носеха детски дрехи и си играеха с кукли.

Несигурна в предпочитанията на клиента, София се нацупи кокетно, печелейки време.

— А вие на колко мислите, че съм, мосю?

Доктор Форбс пресметна набързо.

— На тринайсет? — попита той. Преди тринайсет години това нагримирано дете беше все още невинно бебе, което извадиха от утробата на майка му.

— Много сте проникателен, мосю — весело каза София, като се учуди как успя толкова точно да отгатне възрастта ѝ. — Тринайсет и половина, по-точно.

Къс по къс измъкна цялата ѝ история. Тя му каза, че е сираче. Отгледана била от монахините в Епърни и после дошла тук да работи за собствениците на един *magasin de modes* в Париж.

— Мадам Гримо не ме харесваше. Предполагам, защото мъжът ѝ през цялото време ме гледаше — каза му тя. — Мислите ли, че съм хубава, мосю?

Доктор Форбс се постара да не покаже чувството си на изненада от очевидните умения на момичето, което сви малките си розови устни в детинска гримаса. Въпреки младостта си, тя вече беше опитна блудница.

— Казвала ли си се Софи, Софи Милър, преди да дойдеш тук? — попита той със слаб, но твърд глас. — Мадам ли смени името ти на Перл?

Сега беше ред на момичето да се изненада — и уплаши.

— Да не сте приятел на мосю Гримо? — попита неспокойно тя. — Ако е така, уверявам ви, мосю, че мадам Лу-Лу напълно заплати на госпожа Гримо, след като напуснах работата си при тях. Документите ми са в ред, регистрирана съм в префектурата и имам карта. Мадам не би държала момичета, които не си правят два пъти месечно медицински преглед.

Доктор Форбс побърза да я успокои, че не е дошъл тук, за да я проверява. Ръцете му трепереха от вълнение.

— Дошъл съм тук, само за да се уверя, че ти си лицето, което търсех — заяви той.

— Търсили сте ме? — попита София, а очите ѝ се разшириха. По лицето ѝ пропъзля странно изражение. — Да не ви е изпратил един господин... мосю Морис...? — запъна се тя в колебание.

— Не ме е изпращал никой с такова име, нито никой друг — отвърна доктор Форбс, разбивайки надеждите на момичето.

През изминалата година, откакто художникът беше напуснал Париж, София не беше го забравила. Докато с едната половина на

душата си го мразеше и не желаше никога да му прости, че я отблъсна, все пак в нея оставаше скритото, детско обожание, което някога бе хранила към него.

Нито пък беше забравила желанието си да му се отдаде. Но след унижението и болката при първото проникване на един друг мъж в тялото ѝ, твърдо беше отделила в ума си любовта от този акт. С готовност възприе философията на Ивет, че целта е да се експлоатира мъжката похот и че не трябва да се надява на наслада от срещите — трябва да жъне награди под формата на пари и нищо повече. Любовта не влизаше в сделката.

Възрастният англичанин беше замълчал, но сега отново започна да ѝ говори на лошия си френски. Опитваше се да го разбере, но се боеше, че не схваща напълно какво иска да ѝ каже, когато ѝ заяви, че знае кои са родителите ѝ и че тя произхожда от английска благородническа фамилия; че е дошъл тук, за да я спаси; ако е необходимо ще я вземе със себе си в Англия, където ще ѝ намери почтена работа. Истинското ѝ име било София, а не Софи, настоя той. Във вените ѝ течала кръвта на английски аристократи и не можела да остане в публичен дом.

София беше очарована и извънредно заинтригувана. Макар да подозираше, че цялата история може да е приказка, разказана ѝ от един пиян стар мъж, все пак беше интересно да си представи, че е законнородена, дори че е дама. Често се беше чудила защо не е като другите момичета, като слугините. Готвачката на мадам Гримо я наричаше графинята, заради малките ѝ, деликатни ръце и крака, и заради дългата ѝ, тънка шия и начина, по който държеше главата си. И, разбира се, подобно на всички сирачета, тя често мечтаеше, че има богати, титулувани родители, които един ден ще дойдат да я спасят, след като открият ужасното недоразумение, което беше я довело до положението на сираче.

Доктор Форбс се взираше в лицето ѝ с най-голяма сериозност.

— Не можеш да останеш тук — повтори той. — Макар да не мога да издам името на родителите ти, знам, че такъв живот за тяхната дъщеря би бил непоносим за тях. Трябва да дойдеш с мен в Англия, София. Ще ти намеря прилична работа.

Мечтите отдавна са си отишли, реши София. Разбира се, че не може да напусне „Le Ciel Rouge“, а и не искаше да го прави, защото

това означаваше да се завърне на работа като слугиня при някой като мадам Гримо. Каза го откровено на доктор Форбс:

— Благодаря ви все пак, мосю, но аз съм щастлива тук. Печеля добри пари и другите момичета са ми приятелки. Щом няма да се върна при тези хора, за които казвате, че са ми родители, не желая да идвам във вашата страна. Освен това мадам Лу-Лу никога не би го позволила. Много съм известна между клиентите ѝ и когато остарееа...

— Ще те откупя от Мадам — извика доктор Форбс, а безпокойството му нарасна от думите на момичето. С усилие понижи гласа си. — Имам пари, София. Мога да ти уредя подходяща работа, може би като гувернантка в някой благороднически дом. Може би ще се омъжиш сполучливо за някой със сходно на твоето положение. Не можеш да останеш тук.

Говори ѝ половин час, обрисувайки розовите картини на бъдещето, което стоеше пред нея. София все повече се заинтригуваше, докато най-сетне се убеди в искреността му.

— Искате да кажете, че може би дори ще си имам свой слуга? Кон и карета? Моя къща?

— Всичко това е възможно, София. Вероятно отначало ще се наложи да се научиш да говориш и да се държиш като млада дама, но това няма да е трудно, понеже си францужойка или поне си израснала като такава. Ще трябва да намеря някоя дама, която да ти стане покровителка, да те вземе под крилото си и да те въведе в обществото. Но има такива вдовици и други дами, които са от добър произход и имат нужда от пари. Освен това, какво бъдеще би имала на място като това?

Покровителят, какъвто София се надяваше да си намери, сигурно някога щял да се отегчи от нея, добави той. Един ден тя щяла да започне да остарява, постепенно губейки красотата си. Един съпруг би я осигурил за цял живот — би бил задължен да го направи.

Очите на София започнаха да искрят от вълнение. Възможностите на това начинание завладяха представите ѝ. Но защо доктор Форбс не можеше да разкрие произхода ѝ? Незаконородена ли беше? Защо родителите ѝ не искаха да се върне тя при тях? Мъртви ли са? Въпроси, на които той отказа да отговори.

Сигурна, че скоро ще измъкне фактите от него, София се съгласи, че той трябва да поговори с мадам Лу-Лу дали не би я

продала.

— Най-добре ще направите, ако ѝ кажете, че ме искате за своя любовница — посъветва го сериозно тя. — Мадам няма да се повлияе от морални причини, нито от историята за благородните ми родители, които във всеки случай отказват да назове. Мъжете купуват момичета за свои любовници, обаче тя няма да ме продаде евтино, мосю.

Преценката на София за стойността, която ѝ даваше мадам Лу-Лу, не беше преувеличена. Половин час Мадам отказваше дори да назове някаква цена за Перл.

— Има нещо особено в *la petite* — каза тя на доктора. — Неотдавна един френски художник поиска да я използва като модел и само Перл можеше да свърши тази работа. Заплати за нея цялата цена, макар да я остави девствена. А преди него имаше един английски милорд, който я забеляза, въпреки че по това време тя работеше само като прислужница. Каза, че ще се върне за нея, когато стане по-голяма.

— Назовете някаква цена в рамките на разумното, Мадам — упорито настоя доктор Форбс. — Твърдо съм решен да я имам.

Мадам направи бърза сметка. Момичето вече ѝ струваше десет хиляди франка — толкова беше дала на мадам Гримо, за да ѝ продаде дванайсетгодишната девица.

Но момичето работеше вече цяла година и не оправдаваше надеждите на Мадам, че ще напълнее. Нищо чудно да се окажеше впоследствие, че нейната Перл е една от онези мършави жени, към които мъжете дори не искат да погледнат. Всичко беше наред, докато бяха все още деца — децата винаги ги искаха, но Перл растеше.

— Искам да ми платите в наполеони — каза тя, преценявайки замислено стария човек. — Петстотин, мосю — ни повече, ни по-малко.

Рядко се изненадваше от поведението на някой мъж, но сега този слаб, деликатен възрастен човек я учуди. Все още дори не беше изпробвал момичето, а въпреки това без колебание заяви:

— Много добре, Мадам, ще ви дам петстотин наполеона. Но разбирате, предполагам, че нямам толкова пари на ръка. Ще трябва да се върна в Англия и да събера средства. Ще са нужни седмица или две...

Мадам се усмихна.

— Можете да се забавите колкото желаете, мосю. Уверявам ви, че няма да я дам на никого друго, дори и на милорд Рошфорд, ако се върне за нея.

Доктор Форбс отново се хвана за сърцето. Лицето му пребледня застрашително и той с мъка успя да си поеме въздух. Мадам го загледа обезпокоено. В дългата си кариера преди време имаше един случай, когато някакъв старец почина от сърдечен пристъп в една от стаите. Този нещастен случай стана причина за неприятности с префектурата и даде лошо име на дома ѝ.

— Рошфорд? — заекна доктор Форбс. — Сигурна ли сте в името?

Ревност — това беше всичко, успокои се Мадам. Старецът не искаше конкуренти. Зачуди се дали не би могла да вдигне още малко цената.

— Но, разбира се, мосю. Милорд Рошфорд често ни посещаваше в миналото. Изключително очарователен джентълмен. Винаги ми казваше: „Лу-Лу, по-красива си от всякога. Дай една целувчица на най-големия си обожател!“. Разбира се, мосю Пелам не винаги идва трезвен и последния път не можа да се позабавлява с момичетата, въпреки че му предложих да си избере безплатно, която пожелае. Но такива са мъжете, hein? Характерът им не може да бъде обяснен. Но не беше чак толкова пиян, та да не види моята малка Перл — тогава сервираше питиетата — и да не я забележи. „Има нещо в това момиче...“ — повтаряше непрекъснато и когато приятелите му го отведоха, се закле, че ще се върне да я види отново и че тогава ще е трезвен. Така че виждате, мосю, не сте единственият с такъв специален вкус, на който момичето да отговоря. Цената ми остава шестстотин наполеона и това е последната ми дума.

— Шестстотин? Но, Мадам, вие казахте петстотин...

— О, не, мосю, сигурно не сте разбрали езика ми. Казах шест, а не six^[5]. Но съм сигурна, че намирането на парите няма да ви затрудни.

Доктор Форбс замълча. Новината, че Пелам Рошфорд е бил тук и е виждал София, беше почти на предела на разума му. Пелам не е могъл да знае, че момичето всъщност е неговата собствена племенница и как ли би могъл? И все пак е бил поразен от приликата на София с майка ѝ, поради което е бил привлечен от нея. Само Божията милост

беше му попречила отново да се върне тук и да купи услугите на момичето.

— Шестстотин наполеона, Мадам — рече той. — Договорихме ли се?

Мадам се усмихна. Не очакваше да ѝ откаже. Много пъти беше виждала този поглед у мъжете — поглед, който издаваше, че са роби на желанията си. За шестстотин златни монети би му дала и Ивет, ако беше изявил желание да я купи.

— Да, мосю — каза тя и му подаде ръка. — Сделката е сключена. Щом донесете парите, момичето е ваше.

Докторът се изправи на крака, като трепереше толкова силно, че едва можеше да се движи. След това, без да хвърли прощален поглед към мадам или към София, той се заклати като пиян към улицата.

София, която го гледеше отдалеч, дотича при него.

— Мосю, нали не си тръгвате? — попита тя, а гримираното ѝ лице ясно показваше разочарованието ѝ.

Доктор Форбс се спря.

— След няколко седмици ще се върна да те взема, госпожице. Мадам се съгласи да те продаде на мен — добави той. — Но първо трябва да се върна у дома, в Англия, за да събера парите. Не нося толкова голяма сума със себе си.

— Значи трябва да платите много голяма сума за мене? Толкова скъпо ли струвам? — запита тя.

Старият човек кимна. Въпреки че се чувстваше все по-зле, мисълта, че една Рошфорд може да се оценява в пари отново го ужаси.

Но вината не беше на детето, вината беше само негова. Ако не беше неговото съучастничество, тя нямаше да е тук, а щеше да живее като малката дъщеря на баронесата, Алис, сред комфорта и сигурността на имението Рошфорд.

— Почти бях забравил — каза той, като бръкна в джоба на дрехата си. — Имам подарък за теб.

София нададе слабо радостно възклицание, щом видя как Форбс измъкна голям златен медальон и ѝ го подава. Разбира се, нямаше да ѝ каже, че някога беше принадлежал на родната ѝ баба, Алис Рошфорд, и му беше предаден от прабаба ѝ, старата лейди Рошфорд като отплата за услугите. Дори сега, след тринайсет години, можеше да си спомни

презрителния поглед: в мънистените ѝ черни очи, щом сложи кутията с бижута на масата пред него.

„Принадлежаха на снаха ми. Понеже считам, че тя донесе само нещастия на дома ни, не желая да ги задържа. Можете да ги продадете. Сигурно ще ви донесат една-две гвинеи. Парите несъмнено ще ви свършат работа.“

Както обикновено беше познала с обичайната си прямота — той наистина имаше нужда от парите. Но макар да беше продал едно-две от по-малките неща, не можа да се застави да продаде медальона. На вътрешната му страна беше изгравирано: „*На Алис от Оливър, 12 юли 1862*“, а до надписа имаше малка избледняла снимка на млад мъж с дълги бакенбарди и увиснали мустаци.

Въпреки че и двамата отдавна бяха мъртви, неохотата му да се раздели с един толкова личен сувенир за няколко лири не отслабваше. Сега, след толкова много години, беше взел решението, още преди да тръгне от Англия, да го даде на детето, за което мислеше, че все още е в манастира. Медальонът щеше да бъде една нишка към неизвестното ѝ минало, но надписът от вътрешната страна нямаше да е достатъчен, за да проследи кои са родителите ѝ.

За негово неудоволствие детето се хвърли към него, прегърна го и го отрупа с въпроси: кои са Алис и Оливър? Кой беше предложил той да ѝ донесе такъв подарък? Наистина ли е вярно, че е дъщеря на английски благородници? Наистина ли медальонът е златен?

Прекъсна въпросите ѝ. Каза ѝ, че Алис и Оливър, чиито имена са написани върху медальона, отдавна са мъртви. Добави искрено, че не знае за какво напомня датата 12 юли 1862 година и че не може да ѝ каже нищо повече за родителите ѝ.

— А сега бъди добро момиче и се прибирай в стаята си — каза той, но осъзна, още докато казваше тази баналност, колко абсурдно е да заповядваш на една млада проститутка да се държи прилично.

София го пусна от прегръдката си със сияещи очи.

— Всеки ден ще чакам да дойдете, мосю — каза тя. — Обещайте ми, че няма да ме забравите!

„Да я забравя!“, горчиво си помисли доктор Форбс, докато le cocher бавно го караше към хотела. Ако можеше да я забрави поне за една нощ от деня на раждането ѝ — мъничкото бебе на Рошфордови, безмилостно прогонено от дома си, който никога вече нямаше да види.

-
- [1] le cocher — кочияш (фр.). — Б.пр. ↑
- [2] les grands boulevards — големите булеварди (фр.). — Б.пр. ↑
- [3] entrez — влезте (фр.). — Б.пр. ↑
- [4] J'ai exactament ce que vous desirez — Имам точно това, което желаете (фр.). — Б.пр. ↑
- [5] cinq — пет (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА МАЙ — ОКТОМВРИ 1907 ГОДИНА

За първи път от трийсет и пет години насам доктор Форбс беше щастлив. Седеше на палубата на пощенския параход, отиващ към Кале. Ламаншът беше гладък като езеро и слънцето танцуваше върху спокойната зеленикава повърхност на водата. Белите варовикови канари на Дувър вече се бяха изгубили отвъд хоризонта, но френският бряг все още не се виждаше.

Извади златния си часовник и го погледна. След още час и половина щеше да бъде на френска земя; следобед щеше да е в Париж. Вълнението му нарастваше.

Долу, в каютата, която беше наел в случай, че го хване морска болест, надеждно заключени в пътната му чанта, се намираха шестстотинте наполеона, които възнамеряваше още тази вечер да даде на мадам Лу-Лу. Беше направил резервация в същия хотел, където преспа последния път в Париж, но този път бяха две стаи — едната за младата му „племенница“. Преди денят да беше изтекъл, малката София Рошфорд, известна още като Софи Милър, щеше да бъде извън онзи аморален дом, в безопасност под неговото покровителство. Облекчението от факта, че всичко се урежда, беше опияняващо.

Но не само това беше причината за чудесното му настроение. Вече знаеше, че трябва да признае своя дял в заговора за отвлечането на бебето и да понесе наказанието си. Сега, когато знаеше, че дните му са преброени, цената, която трябваше да плати, не изглеждаше толкова ужасна. Разбираше, че вероятно ще умре в затвора, но беше достигнал до заключението, че няма никакво значение къде ще го застигне смъртта. Единственото, което имаше някакво значение, беше, че когато умре, ще се е освободил от вината си и можеше да се надява, че отново ще се събере с обичната си жена.

Осъзнаваше, че детето не може веднага да бъде върнато в семейството си, защото шокът можеше да се окаже твърде силен за бедната лейди Рошфорд. След време лейди Рошфорд щеше да научи за миналото на дъщеря си, но отначало София трябваше да разбере, че

семейството ѝ може да не одобри завръщането на една дъщеря, която току-що идва от публичен дом. Трябваше да я убеди да скрие тези неприятни подробности, поне докато семейството я приемеше. Момичето беше интелигентно и само щеше да разбере, че трябва веднъж завинаги да забрави проституирането и да се върне към чистия, целомъдрен начин на живот, на който бяха я учили в манастира.

Беше писал до директорката на пансион за млади дами, която му отговори, че няколко месеца, прекарани там, правят чудеса с момичета от каквото и да е потекло. Отговори му, че разполага с прекрасни препоръки от няколко фамилии, които бяха поверили дъщерите си на грижите ѝ. Резултатите бяха забележителни, дори с онези момичета, които не бяха по рождение добре възпитани и с изтънчен говор и маниери...

По мършавото лице на доктор Форбс премина усмивка, щом си представи каква би била реакцията на директорката, ако ѝ заведеше София в нейната светложълта рокля с цепка, от която почти изцяло се показваха малките ѝ, остри гърди. Трябваше да ѝ купи морскосиня вълнена рокля с официална бяла муселинена яка.

Край стола му премина бавачка, от двете страни на която вървяха две деца, послушно хванати за гънките на черната ѝ наметка. По-малкото от двете, едно малко момиченце, беше облечено в бродирано дълго розово палто с кадифен колан, а ла „Питър Пан“. По-голямото дете, момченце, беше облечено в спретнат моряшки костюм, а върху дългите му руси къдрици беше кацнала сламена шапка. Докато доктор Форбс ги гледаше, момченцето изведнъж се втурна към края на палубата и опасно се надвесил над перилата.

— Виж, Нани, виждам земя. Франция ли е? Това Кале ли е? Приближаваме ли?

Доктор Форбс почувства как вълнението на детето нахлува в собственото му мършаво тяло. Нетърпеливо понечи да се изправи, но в същия миг рязка страшна болка раздра гърдите му и той падна назад задъхан. Почти веднага последва втора болка, този път отвъд поносимото. Тялото му увисна на една страна върху стола. Бавачката на децата се втурна към него, но щом го погледна, разбра, че вече не му е нужна помощ. Доктор Форбс беше мъртъв.

Въпреки дискретното проучване на капитана, изглежда че никой на борда не познаваше слабия възрастен джентълмен, който беше умрял толкова неочаквано наред морето. Установиха самоличността му от паспорта му. Двама стюарди отнесоха тялото му в каютата. Единият от тях, по-малко честен от другия, се съгласи да остане при мъртвеца, докато корабът акостира и бъде възможно идването на властите на борда.

Никой никога нямаше да узнае, че през половината час, преди кораба да достигне Кале, стюардът намери в дрехите на доктор Форбс ключа за чантата му. Когато в Дувър бе носил багажа на възрастния човек към каютата му, острият му слух бе доловил наличието на пари по металния звън вътре. Но не беше предполагал, че пред очите му ще се разкрие такова богатство, щом отключи чантата на мъртвеца. Освен това монетите не бяха сребърни, а златни. Не можа да устои на съблазънта да ги открадне.

Когато френската полиция в Кале прегледа вещите на доктор Форбс, реши, че е имал само няколко хиляди франка, които се намираха в портфейла му — сумата, която всъщност беше отделил, за да плати хотела си.

След като френският лекар официално обяви, че старецът е мъртъв, каютата беше запечатана, а тялото — върнато в Англия със следващия пощенски параход. По времето, когато корабът пристигна в Дувър, доктор Роуз получи телеграма на адреса на доктор Форбс от полицията в Кале, с която известяваха за неочакваната му смърт. След като отиде на аутопсията в болницата в Дувър, доктор Роуз се зае с грижите по пренасянето на останките на колегата си до Хавърхърст, където щяха да бъдат погребани. Доколкото знаеше, старецът нямаше други роднини, освен сина си, от който се беше отрекъл. Поради това се чувстваше задължен да му окаже тази последна услуга.

Роуел и Уилоу бяха в Довил заедно със Силви и Пелам, където наблюдаваха състезанията и се наслаждаваха на няколкодневната почивка. Следователно на Тоби се падна да присъства на скромната погребална церемония в селската църква. Роуз, който беше на неговите години, често му беше помагал при малки проблеми във връзка с работата му и Тоби почувства, че ще е любезно, ако повърви заедно с него след ковчега, тъй като нямаше други опечалени.

— Форбс, разбира се, щеше да умре някой ден — заговори Питър Роуз на Тоби, след като ковчега беше положен в земята. — Бях му казал, че в най-добрия случай има да живее още няколко месеца. Не мога да разбера обаче, защо при това критично състояние на здравето си трябваше отново да пътува до Париж. Знаете, че беше там миналия месец. Поведението му, меко казано, беше странно. След посещението си във Франция на няколко пъти ходи до Лондон и знам със сигурност, че държеше доста голяма сума в дома си, за която ми каза, че били пари „за още една почивка“. Но за какво би могъл един стар болен човек да похарчи толкова големи суми? Не беше комарджия, дори напротив, държеше се пуритански.

— Възможно е да е открил сина си — предположи Тоби, — но не е искал да говори с вас за Ейдриън, предвид връзките на момчето с брат ми Рупърт. Но ако откриете между книгата на Форбс някакъв документ за местонахождението на брат ми или на Ейдриън, ще съм ви задължен, ако ми съобщите това.

Питър Роуз кимна.

— Разбира се. Но, нали знаете, никога не съм бил твърде близък с него. Дори не знам дали е взел всичките онези пари със себе си във Франция. Не са ги открили при тялото му, но не са и в дома му. Една малка загадка. Старецът не насърчаваше опитите ми за сближаване. Но беше любезен с мен по свой начин. Няма роднини и ме е посочил като един от изпълнителите на завещанието му.

След погребението мистър Бартольмю обяви, че доктор Форбс е анулирал завещанието си след отпътуването на сина му в чужбина и е пожелал да го лиши от наследство. Беше направил второ завещание, с което оставяше на по-младия си колега къщата и всичките си земни блага. Доктор Роуз можеше да продава вещите му, когато и както сметнеше за добре.

След завръщането си от Довил Уилоу прие новината за смъртта на доктор Форбс с мълчаливо примирение.

— Всички надежди да открия местонахождението на бебето си сега са погребани с него — каза тя на Тоби, след което добави замислено: — Предполагам, че не е оставил сред вещите си някакво писмо, което би могло да хвърли светлина върху загадката.

— Няма такава, Уилоу — призна й Тоби. — Питър Роуз най-грижливо прерови всяко чекмедже и всеки лист. Там имаше

изненадващо малко спомени за един стар човек, но, разбира се, той е знаел, че не му остава много и вероятно предвидливо е премахнал всички документи.

Уилоу се опита да забрави разочарованието си. Имаше други, по-настоятелни грижи, тъй като Натаниел Корбет ѝ беше писал, че страната се намира в период на рецесия и на Уол Стрийт цари силно безпокойство поради тревожното падане на пазара.

„Боя се, че корпорацията е силно засегната — пишеше той — и при все че има други, много по-силно засегнати от нас, все пак положението ни е много тревожно, особено защото не виждам никакъв незабавен начин, по който да се спре плъзгането надолу.

Роуел почти не успя да прикрие безпокойството си, когато Уилоу му показа писмото. Неговият брокер вече го беше предупредил за кризата на Уол Стрийт и сега получаваше потвърждение от първа ръка. Не посмя да каже на Уилоу колко много беше вложил в Съединените щати и колко несигурно беше собственото му финансово положение. Предложи да направят още икономии.

— Тази година няма да ходим за Сезона в Лондон — каза ѝ той. — Ще се ограничи само с посещение на конните състезания.

Виждайки изненаданото изражение на лицето на Уилоу, побърза да добави:

— Онова, което става на Уол Стрийт, може да се случи и на нашата стокова борса. Разумно е да се подготвим за подобен случай.

— Сигурна съм, че тук, в Рошфорд, могат да се направят големи икономии — отвърна Уилоу. — Всъщност не се нуждаем дори от половината слуги, които сме наели. Струва ми се, че двацет и пет слуги, които да се грижат за нас тримата и за двете деца, е прекалено голям брой.

Роуел се зарадва на съгласието на жена си. Напоследък беше в добро настроение, особено след посещението им в Довил. Бе се насладил на състезанията и на сърдечните забавления в модния френски морски град. Освен това се бе постарал да се държи любезно и внимателно към Уилоу, като се грижеше за удобствата и за

развлеченията ѝ. Дори не се бе опитал да направи и най-плах опит да сподели леглото ѝ, защото беше приел за факт, че ще му откаже да подновят брачните си отношения. През цялото време бе спал в съседната стая, без да възразява.

Въпреки това Уилоу чувстваше, че той не би могъл за дълго време да забрави правата си. Беше готова да продължи брака си, но вярваше, че това е възможно, само докато между нея и съпруга ѝ, когото беше престанала да обича, няма размяна на интимности. Роуел искаше от нея много повече от привързаност на думи. Тя забелязваше, че я гледа с присвити очи, с пламнали бузи, с гладен поглед, който непогрешимо издаваше намеренията му. В такива моменти с горчива ирония си мислеше колко силно би желала той да си има любовница, която да задоволява нуждите му.

На два пъти през престоя им в Довил Силви сериозно разговаря с Уилоу относно бъдещето ѝ.

— Значи си решила да останеш с Роуел? — попита тя. — Идеята за развода е изоставена.

Уилоу кимна, а очите ѝ неспокойно отбягнаха прямия въпросителен поглед на Силви.

— Знам, че бракът ми далеч не е свършен, но е поносим — замислено отговори тя. — Роуел уважава желанието ми да спя сама в спалнята си и... и вярвам, че наистина се опитва по свой начин да поправи миналото.

Силви въздъхна.

— Забелязах, че има видима промяна в отношението му към тебе. Не бих се изненадала, ако ми кажеш, че след толкова години от сватбата ви съпругът ти изведнъж е открил, че е влюбен в теб. Видях как те гледа, Уилоу — с явно собственическо изражение в погледа си. Нима е започнал да те преследва, сега, след като на практика ти си извън досега му?

Уилоу потръпна.

— Не знам, Силви, и наистина не искам да мисля прекалено много за отношенията ми с Роуел. Сигурна съм само за едно — ние никога не можем да бъдем любовници по начина, по който сте вие с Пелам. Мисля, че вие двамата ще сте истински щастливи заедно и толкова се радвам за вас.

— А Тоби? — тихо попита Силви. — Все така ли го обичаш, Уилоу?

— Все толкова, ако не и повече, и все така безнадеждно. Мисля, че Тоби чувства същото напрежение като мене. Малко преди да тръгнем от Англия, започна да обръща внимание на новата гувернантка на Оливър — интелигентно, хубаво момиче, което Баратови наеха да обучава двете им най-малки деца. Опитвам се да не мисля за това, но в сърцето си знам, че е подходяща за Тоби.

През това лято Уилоу положи определени усилия да избягва Тоби, доколкото е възможно. Възприе дистанцирано поведение, с което се надяваше, че ще покаже, че тя и Роуел са се помирили по време на почивката в Довил. Но изглежда, че съдбата не искаше тя да живее спокойно, защото през юли получи изумителни новини от Силви, които можеше да сподели единствено с Тоби. За кратко време ги обедини удоволствието им да научат, че Рупърт е добре и най-сетне е щастлив, макар Ейдриън да беше го изоставил преди около две години. Пелам и Силви бяха открили Рупърт съвсем случайно във Франкфурт, където живеел с един очарователен, образован германски граф — Максимилиан фон Круге.

Изглежда божествено красив — *пишеше Силви* — и явно е всецяло отдаден на Рупърт. Рупърт каза, че мога да съобщя това на тебе и на Тоби, но ми забрани да издавам на Роуел къде се намира. Обеща, че ще ти пише...“

Преди време Уилоу щеше да се зарадва на възможността за един дълъг разговор с Тоби за брат му, но сега съзнателно прекъсна възможната дълга дискусия, която би се насочила към Рупърт. Като се помъчи да избие от ума си тази нова тайна, която споделяха само те двамата, тя даде неофициална вечеря, на която покани младата гувернантка — Стела Менсайс.

Скоро след това организира екскурзия до Брайтън, за да гледат тенис-турнира. Направи всичко възможно Тоби и мис Менсайс да седят по-често един до друг.

— Играеш си на сватовница, а, мила? — попита я Роуел същата вечер, докато слизаха за вечеря по стълбите. — При това идеята не е

лоша. Време е старият Тоби да си намери жена. Момичето не е непривлекателно и би му подхождало.

Чувайки как Роуел изразява собствените ѝ надежди, Уилоу почувства силни пристъпи на тъга и болка в сърцето си, които бяха почти непоносими. За щастие Роуел не забеляза несигурния ѝ глас, с който тихо му отвърна:

— Да, аз също мисля, че си подхождат. Стела е очарователна, а също и хубава.

— Но не е красива като теб, скъпа моя — каза Роуел, като взе ръката ѝ и я притисна към себе си.

Уилоу позволи ръката ѝ да остане под неговата, докато влизаха в столовата. Трябваше да изиграе тази роля, ако искаше планът ѝ за бъдещето на Тоби да се осъществи. Тази роля изискваше Тоби да види, че изглежда доволна до Роуел. За нейно щастие лекомислените брътвежи на Пелам и чудесното настроение ѝ позволиха да се смее, като че ли нищо на света не я безпокоеше.

Силви беше уредила да се оженят с Пелам тихомълком в Париж през първата седмица на октомври. Щяха да бъдат поканени само най-близките членове на семействата. Уилоу и Роуел щяха да дадат голям прием за новобрачните в Рошфорд на Коледа. Междувременно Пелам и Силви бяха запланували голямо парти за френските ѝ приятели в Париж, след като се върнеха от медения си месец в Биариц.

Трите седмици преди сватбата на Силви Уилоу прекара в ръководенето на подреждането и опаковката на вещите на Пелам, за да ги транспортират във Франция.

— Никога не съм виждала човек, който да трупа вещи по такъв ужасен начин — укори го тя, докато откриваше една бухалка за крикет, останала от училищните му дни, запълнен до половината класьор с чужди марки, книги, които бяха взети от детската стая. Тези момчешки съкровища преминаха в ръцете на възхитения Оливър, който обаче не искаше да се примири с приближаващото заминаване на чичо му Пелам.

— Всяко лято и всяка ваканция ще идваш при нас в Епърни — обеща му Пелам. — А също и в Париж, ако искаш.

— Дотогава сигурно ти и леля Силви ще си имате ваше малко момче — начумерено рече Оливър. — И тогава няма да ме искате!

— Едва ли — каза Пелам, като намигна на Уилоу. — Не мисля, че леля ти Силви желае да бъде обременявана от тропането на малки

крачета. А за себе си съм сигурен, че не го искам.

— Какво значи „обременява“? — попита Оливър, чийто интерес веднага смени насоката си и Пелам го отпрати да търси думата в речника.

Роуел не беше много доволен, че тръгват за Франция в същия ден, когато започва лова на фазани. Въпреки това беше в добро настроение, докато заедно с Пелам, Тоби и Уилоу пресякоха спокойния Ламанш и се настаниха в един хотел в Париж, не много далеч от къщата на Силви. Очакваше с нетърпение да стане шафер на Пелам и ненужно се притесняваше за безопасността на планината от багаж, която носеха заедно с тях, да не говорим за броя на слугите — трима камериери и прислужницата на Уилоу, Лили. Хубавото време обаче не зависеше от желанието им и всички се надяваха, че ще се задържи и на другия ден, когато беше венчавката.

Втори октомври наистина беше досущ летен ден. Синьото небе сияеше от топлината на слънчевите лъчи.

Същия следобед изглежда, че половин Париж беше взел решение да се разхожда по булевардите или да се тълпи в les parcs и les bois^[1]. Масите по тротоарите бяха пълни и всички улици блестяха многоцветно от ярките летни рокли и шапки на дамите, които бяха решили да се възползват, докато могат, от хубавото време. Много от тях носеха чадърчета с ярки шарки, които да ги предпазват от слънчевите лъчи.

По булевард „Сен Жермен“ си пробиваха път две ярко облечени млади момичета, застанали от двете страни на един малко пораздърпан, дебело облечен, потящ се млад мъж. При все че и двете момичета бяха забележително хубави, той не вървеше гордо с усмивка на лицето си. Облечен в лошо скроения си костюм — най-добрата официална дреха, която имаше — той се тътреше между тях с тромавата походка на фермер, какъвто беше всъщност. Казваше се Андре и беше годеник на по-високото от момичетата, Ивет. Чувстваше се потен, изморен и жаден, и копнееше за чаша сайдер или студено бяло вино. Но момичетата бърбеха оживено от двете му страни, разменяха забележки за облеклото на другите дами и изглежда, че бяха забравили за присъствието му.

Когато най-сетне за негово облекчение решиха да седнат в едно кафене, Ивет неочаквано спря и посочи към другата страна на улицата.

— Виж, Перл, сватба! — извика тя.

За изненада на Андре дългоочакваната му напитка беше отложена за известно време, докато двете момичета си пробиваха път между тълпата около църквата. Изпусна въздишка от напълно основателна досада. Само два пъти в годината правеше това пътуване от фермата си до Париж, за да види Ивет — една истинска проява на любов, защото мразеше шумния, суетен град, а освен това пътят струваше доста.

Надяваше се да остане сам с Ивет, но днес тя настоя да вземат с тях новата ѝ приятелка, Перл. Завистливо призна пред себе си, че момичето е хубаво, но не прояви интерес към нея. Беше твърде малка, за да излезе от нея добра фермерска жена, реши той. Беше облечена цялата в синьо, което подхождаше на очите ѝ, и приличаше на малка порцеланова кукла. Не можеше да си я представи как би помагала при жътва или пък как завръща добитъка, а още по-малко как мачка гроздето с малките си крачета в сини чорапи.

Неговата Ивет поне имаше яки бедра и силни ръце и крака, и вероятно щеше да му роди няколко здрави, силни сина.

Напълно пренебрегвайки притесненията на придружителя си, Ивет и София се взираха със завист в брачната двойка, която слизаше по стъпалата пред църквата. Макар в групата да нямаше много хора, както би могло да се очаква при една светска венчавка, без съмнение случаят беше важен. Фантастичната рокля от бледорозова коприна на булката падаше на гърба ѝ в малък шлейф. Ръкавите ѝ бяха прилепнали до лактите, а след това се разтваряха в широка дантела. Носеше букет от бели и розови карамфили. Тъмните ѝ коси бяха покрити с подходяща розова шапка, от която се разпростираше ефирно тюлено було. Усмиваше се на младоженеца — висок, прекрасно облечен мъж в копринен фрак, сива жилетка и раирани панталони.

Зад тях вървяха група от трима други джентълмени и забележително красива жена, облечена в кремава копринена рокля, бродирана с дребни жълти и сини цветчета. Тя също носеше голяма шапка от фина кремава слама с широка периферия, която засенчваше лицето ѝ, а от едната страна се извиваха бледосини щраусови пера.

— Чудно кои ли са те! — отбеляза Ивет, като въздъхна тайно и се опита да пресметне колко ли струва една булчинска рокля като тази и

дали би могла да си купи подобна рокля, ако евентуално се ожени за Андре.

Но София не я слушаше. Сграбчи ръката на Ивет и извика с тих развълнуван глас:

— Ивет, това е той! Младоженецът. Това е той!

— Какво говориш, за Бога? — попита Ивет.

Лицето на София порозовя.

— Младоженецът — задъхано рече тя. — Това е английският милорд, който идва в „Le Ciel Rouge“ и ме забеляза. Онзи, който обеща, че ще се върне за мен.

Направи крачка напред към бордюра на тротоара, но Ивет хвана ръката ѝ, преди да е продължила нататък.

— Да не си луда? — попита тя, като разбра, че младото момиче иска да пресече пътя и да заговори англичанина. — Никакво чувство за благоприличие ли нямаш? Не можеш да говориш с него, дори да е онзи английски милорд, в което се съмнявам. Никога не показвай, че познаваш някой клиент извън дома, Перл, освен ако не те заговори пръв! Особено ако е с дама. А този... дори е с булка...! — Гласът ѝ показва колко е шокирана.

София се отдръпна назад, но цялото ѝ тяло се отпусна от разочарование.

— Съжалявам, Ивет. Не мислех... — промърмори тя.

Ивет се обърна към Андре и безмилостно подкара двамата си компаньони далеч от църквата, към кафенето по-долу на същата улица. Щом седнаха на масата, камбаните на църквата забиха, а звънът им се чуваше съвсем ясно. Ивет забеляза сълзите, които се бяха насъбрали в очите на София, и каза:

— Няма нужда да се разстройваш, Перл. Нищо лошо не е сторено. Освен това съм сигурна, че не би могла да разпознаеш твоя англичанин след толкова много време — ако не се лъжа, минаха осемнайсет месеца, нали?

София изкриви устни в непокорна гримаса.

— Той беше, сигурна съм. Никога няма да го забравя... — гласът ѝ секна, щом видя, че Ивет не ѝ вярва.

Ивет се обърна към годеника си:

— Малката умее да разказва истории — каза тя без лошо чувство. — Отначало накара всички ни да повярваме, че някакъв

английски милорд я харесал, след това се появи един известен художник, който щял да прави от нея Мона Лиза, след това ни каза, че всъщност е отдавна изчезналата дъщеря на английски аристократ. За известно време всички ѝ вярвахме.

София неочаквано вдигна глава, а сините ѝ очи проблеснаха.

— Вярно е, Ивет. Старецът го каза. За доказателство имам и медальона...

— Медальона! — презрително възкликна Ивет. — И какво доказва той? Нищо, пак ти казвам. Сигурно го е купил от някой антикварен магазин и след това ти е наговорил онези врели-некипели за твоите роднини. Не вярвам нито дума. Ако наистина беше вярно, щеше да се върне за теб и ти го знаеш!

София не можа да отговори нищо. Бяха изминали шест месеца, а старецът не се завръщаше. Дори мадам Лу-Лу ѝ каза да го забрави и да се захваща за работа.

— Всички мъже са еднакви — каза ѝ тя. — Готови са да ти разкажат всякакви истории, ако мислят, че по този начин ще те впечатлят, макар да не мога да разбера защо онзи стар човек би съчинил такава приказка. Но едно е сигурно, та *petite* Перл — зад такива истории винаги се крие по още нещо.

София гневно избърса една сълза, която беше успяла да изскочи и се стичаше по бузата ѝ. Нека Ивет да говори каквото си иска, но там, до църквата, беше английският милорд! И Мадам може да говори каквото си иска, но старецът не я беше излъгал.

„Един ден, помисли си тя, преди да съм твърде стара, ще открия коя съм всъщност.“

---

[1] *parcs et bois* — паркове и гори (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

ДЕКЕМВРИ 1907 — ЮЛИ 1908 ГОДИНА

Силви и Пелам пристигнаха в Рошфорд за Коледа за облекчение не само на Уилоу, но и на Тоби. Обичаше Уилоу така силно, както винаги беше я обичал, но сега между тях се чувстваше някаква принуденост, която той считаше, че тя преднамерено търсеше. Като че ли се държеше по непривичен за нея начин, за да покаже колко са подобрени отношенията ѝ с Роуел, който съвсем изненадващо не проявяваше обичайния си ентузиазъм да отиде в Лондон без нея.

Тоби съзнателно се опитваше да се чувства щастлив заради Уилоу, ако и логичните доводи на ума му да се разминаваха с видяното от очите му. Никой не знаеше по-добре от него колко различни са тези две личности. Въпреки че лесно можеше да разбере закъснялото влюбване на Роуел в съпругата му, не можеше да си представи, че Уилоу храни някакви илюзии по отношение на съпруга си.

Тъй като за Тоби щастието на Уилоу имаше много по-голямо значение от неговото собствено, реши, че е по-добре да допринесе за успешния ѝ брак, като симулира към младата гувернантка Стела Менсайс много по-силен интерес, отколкото всъщност чувстваше. Дори не се опита да отхвърли подмятанията на Силви и Пелам, че флиртува с момичето. Опита се да изглежда поласкан, когато Доди, която беше дошла заедно с Джеймс за Коледа, му каза, че е убедена, че Стела Менсайс вече е влюбена в него.

— След като Пелам вече има такъв щастлив брак, би било идеално, ако ти, скъпи Тоби, най-сетне се задомиш — каза му тя нежно.

Тоби се опита да прикрие болката, която почувства след коментара на Уилоу в подкрепа на доводите на Доди:

— Наистина, Тоби, време е да си намериш любяща съпруга.

Всъщност нямаше ни най-малко намерение да се жени за Стела Менсайс. Щом настъпи пролетта на новата година, все по-често и по-често започнаха да се събират заедно на забави, организирани от Уилоу, от семейство Барат или от някои други съседи. Тоби реши, че

ситуацията между него и момичето трябва да бъде изяснена. Стела Менсайс беше почти на двайсет и седем години и Grandmère би я описала като „готова за слагане на рафта“ или като „предопределена да остане стара мома“. Но все още беше достатъчно хубава със светлата си кестенява коса и лешниковите си очи, за да привлече някой кандидат. Тоби сам трябваше да признае, че от нея би излязло прекрасна съпруга на някой друг мъж.

В началото на лятото Тоби все още не беше повдигнал въпроса, но знаеше, че не може повече да избягва обясненията, понеже всички ясно показваха, че очакват от него да поиска ръката ѝ. През един топъл ден в началото на юли той взе двуколката и се отправи на неофициална среща със Стела.

Нямаше проблеми с уреждането на среща на четири очи, тъй като семейство Барат приветстваха вниманието, което той оказваше на младата им роднина. Сър Джон сам предложи Стела да остави младите си възпитаници на майка им, така че Тоби да може да я отведе на разходка.

Веднага щом излязоха от къщата и тръгнаха по една от дългите листати алеи, които кръстосваха надлъж и нашир имението на сър Джон, Тоби спря коня и се обърна към младата жена, която мълчаливо седеше до него. Беше облечена в хубава зелена рокля на цветя със спретната дантелена яка. Периферията на сламената ѝ шапка скриваше лицето ѝ, така че се наложи да се завърти към нея. Почувства за миг силно смущение, тъй като се боеше, че може би погрешно бе разбрала намерението му да я доведе тук като желание да ѝ направи предложение за женитба. Пое дълбоко дъх и заяви:

— Напоследък прекарваме известно време заедно, Стела, и понеже и двамата сме неженени, страхувам се, че това може да наведе хората към погрешни мисли за взаимоотношенията ни... тоест, може би има такива, които се чудят... дали не чувстваме нещо повече от уважение един към друг.

Забелязвайки изчервяването по бузите на Стела, бързо отмести погледа си. Но когато тя заговори, гласът ѝ беше спокоен, тих и равномерен:

— Много добре разбирам какво се опитваш да ми кажеш, Тобаяс. Може би наистина сме предмет на романтични слухове. Самата аз чувствам дълбоко съжаление, че един мъж и една жена не могат да

бъдат добри приятели, без приятелството им незабавно да бъде разтълкувано погрешно.

Тоби с мъка сдържа въздишката си на облекчение.

— Страхувах се, да не би да си си представяла, и то не без основание, уверявам те, че чувствата ми към теб са по-различни, отколкото към някой приятел.

За негова изненада момичето тихо се разсмя.

— Трябва да призная, че на няколко пъти се питах какви са намеренията ти. Но след като повдигна въпроса, Тобаяс, радвам се на възможността да разговарям с теб честно, поне що се отнася до моите чувства. Мога ли да ги споделя?

— Бих бил щастлив, ако ме осветлиш — неподправено отвърна Тоби.

— В такъв случай трябва да ти кажа, че продължавам да се отнасям към тебе с най-голямо уважение. Ти си един от най-любезните, интелигентни и приятни хора, които съм имала щастието да срещна. Но, уви, сърцето ми вече не ми принадлежи, Тобаяс, и дори посоката на стремежа му да е погрешна, не мога да я променя.

— Някой друг ли обичаш? — попита Тоби, неспособен да скрие изненадата си. — Сигурно съм бил много сляп, та не съм забелязал...

— Ни най-малко, Тобаяс, защото ти си единственият човек, който знае за това. Дори човекът, за когото говорим, не знае за чувствата ми. Виждаш ли, случайно узнах, че той обича друга и е сгоден за нея. — Тя спря, а след това неочаквано добави: — Тъй като си ми приятел, а аз вярвам, че мога да те считам за такъв, знам, че мога да разчитам на дискретността ти. Добре познаваш човека, когато харесвам толкова много — доктор Роуз.

— Питър Роуз? — повтори Тоби. — Не знаех, че го познаваш.

— Официално не, но миналата година идва много пъти у нас заради децата, които бяха се разболели от морбили. Веднъж се наложи да отида до тях, за да взема някакви лекарства. Той ме покани да остана и да изпия чая си с него.

Усмихна се на учудването на Тоби и продължи:

— Предполагам, че ако възпитанието ти не беше толкова добро, щеше да ми кажеш колко глупаво съм постъпила, като съм се влюбила в човек, който вече е сгоден за друга. Но, уви, Тобаяс, дори онези

жени, като мене, които твърдят, че имат достатъчно разум, не винаги могат да контролират капризите на сърцата си.

— Аз съм последният човек, който би те нарекъл глупава — тихо каза Тоби. — Защото също обичам някого, когото не мога да достигна. Това исках да ти кажа днес — че сърцето ми не е мое, за да ти го предложа, както предполагах, че очакваш да сторя. Така че двамата си приличаме!

На устата му изведнъж цъфна усмивка.

— Не мислиш ли, че положението ни има и трагична, и комична страна — каза той. — Цял Хавърхърст се мъчи да ни събере, а всеки от нас тайно обича някой друг.

Взе ръката ѝ и я притисна с любов... Знаеш ли, Стела, наистина съжалявам! Откривам, че те харесвам дори повече от преди. Досега не бях мислил за това, но ми се струва, че от теб би излязла чудесна съпруга за един лекар. Не мога да повярвам, че Питър Роуз също не го е забелязал, въпреки годежа си.

— Сгоден е от много години — тихо рече Стела. — Дори доктор Роуз да е мислил за мене, макар да считам, че едва ли забелязва съществуването ми, не се съмнявам, че честно ще изпълни задължението си към годеницата си.

Тоби въздъхна.

— Да, Питър не е човек, който ще се откаже от думите си. Съжалявам, Стела, защото бихте си подхождали. — Пусна ръката ѝ и добави замислено: — Така че сега трябва да намерим задоволителен начин да прекратим слуховете. Не мога да кажа на семейството си, че обичаш друг, защото те веднага ще ме попитат кой е щастливецът. И не бих искал да разкривам факта, че аз също обичам друга. В такъв случай, как ще разрешем проблема си?

— Не би ли било най-просто да кажеш, че си ми предложил женитба, но аз съм отказала предложението ти, защото не искам да споделям дома си с твоето семейство? В края на краищата, истината е, че лейди Рошфорд ще остане господарка на имението Рошфорд, дори ако аз дойда там като твоя съпруга.

— Но ние можем да напуснем Рошфорд... — започна Тоби, но Стела го прекъсна.

— Знам, че не е много добро извинение. Всяко влюбено момиче не би обърнало внимание на такива дребни пречки, освен това лейди

Рошфорд е много очарователна и при други обстоятелства бих била повече от щастлива да живея в един дом с нея. Що се отнася до напускането, Тобаяс, никой не би сметнал за нередно, че си отказал да се разделиш с лабораторията си, която си обзавел с толкова труд в имението. — Устата ѝ се изкриви в лека иронимна усмивка. — Така че... няма да я напуснеш, а аз няма да искам да дяля дома си с никого. Ако приемем, че и двамата упорито поддържаме тези доводи пред всички, които ни питат, няма да възникне и най-слабо съмнение.

Тоби погледна към момичето с възхищение и не без известна развеселеност.

— Никога не съм се съмнявал в интелигентността ти, но сега трябва да те поздравя за изобретателността ти — каза той. — Ако последваме прекрасния ти план, може би ще е възможно да продължим да се виждаме като приятели, а аз наистина бих искал да остана твой приятел, Стела. Бихме могли донякъде да се утешаваме един другия, защото и двамата знаем за нещастните си тайни.

— Това биха били прекрасни отношения — съгласи се Стела. — Толкова често съжалявам, че обществото не окуражава младите мъже да се наслаждават на платоничното приятелство с другия пол.

Тоби кимна замислено.

— Така е, наистина е жалко. Нас, мъжете, ни възпитават да гледаме на жените като на съпруги, майки, любовници, но никога като на личности с техни собствени права. Братовчедка ми Силви, с която се запозна на Коледа, вече е твърда привърженичка на идеята за равенство между половете. Брат ми Пелам, макар и неохотно, също прие новата идея. При това бракът им изглежда много щастлив.

— Но все още не е дошло времето, когато всички ще мислят толкова либерално, колкото брат ти и съпругата му — отбеляза Стела, — така че по-добре да се завръщаме у дома, преди любезните ми роднини да си помислят, че си ме похитил.

Резултатът от този следобеден разговор със Стела Менсайс облекчи до такава степен ума на Тоби и повдигна духа му толкова забележимо, че през следващите седмици беше невъзможно Уилоу да не забележи промяната в него. Приписа я на учудващите нови отношения, които изглежда се бяха създали между него и младата гувернантка. Макар Тоби да ѝ съобщи, че Стела е отказала предложението му за женитба, той го направи толкова жизнерадостно,

че Уилоу беше убедена, че отказът е само временен и че ако ѝ предложи втори път, Стела почти сигурно ще приеме.

Междувременно Тоби продължаваше да бъде чест гост на семейство Барат. Винаги молеше Стела да бъде канена в случаите, когато даваха обяд или вечеря в Рошфорд.

За негово добро Уилоу се опитваше да показва, че е щастлива. В усилието си да отклони всичките мисли за него от сърцето си, отново отвори вратата на спалнята си за Роуел, който сега беше толкова нетърпелив като любовник, колкото преди беше безразличен. Всъщност тя съжаляваше силно за изгубената си самостоятелност, а нощите, които споделяше със съпруга си, бяха толкова незадоволителни за нея, колкото бяха задоволителни за него. Касаше се по-скоро за изтърпяване, отколкото за удоволствие. Единственото ѝ облекчение беше, че Роуел не очакваше от нея да се наслаждава на правенето на любов, в пълна противоположност на французина Морис, за когото имаше голямо значение тя да получи също толкова удоволствие, колкото и той.

На Коледа Силви ѝ съобщи, че Морис и Пиер са се върнали в Париж след дългата почивка в Италия. Морис имал нов модел — едно италианско момиче, което живеело в студиото му и което рисувал със същата трескава напрегнатост, с която някога беше рисувал нея. Това накара Уилоу скръбно да си мисли, че въпросният епизод от миналото ѝ вече беше мъртъв, както и любовта на Тоби към нея. Донякъде всекидневието ѝ беше облекчено от усилията, които и двамата полагаха да избягват срещите си из къщата. Ако се срещнеха, разговорите им бяха безлични, както между всички други членове на фамилията.

Новините от Америка все още не можеха да се нарекат добри. Продължавайки плана си за икономии, Уилоу и Роуел не наеха къща в Лондон за Сезона, а оставаха в Рошфорд. Понякога ходеха на конни състезания или отиваха в Лондон за една вечер на театър, или на някоя забава.

Уилоу отиде само с Оливър за два дни в Лондон по време на лятната ваканция. Възнамеряваха да посетят научния музей в Кенсингтън, а след това музея с восъчните фигури на мадам Тюсо.

Уилоу нае апартамент в хотел „Браун“ за нея, Оливър, Лили и Пейшънс. Там, в една закътана стая, за втори път прие младия Филип

Грей.

Предишната седмица ѝ беше писал с настояването за среща по някакъв неотложен въпрос. Понеже се страхуваше да не би да са възникнали някакви нови трудности, Уилоу му отговори, че могат да се срещнат в Лондон.

Филип беше пораснал още по-висок, откакто го видя за последен път преди две години. Гласът му беше станал по-дебел, но иначе изглеждаше непроменен. Поклони се над ръката ѝ със същата официалност, каквато беше показал и при първата им среща, и ѝ се извини, че ѝ отнема времето.

— Не поисках тази среща, за да търся отново помощта ви — каза той, а бузите му се обагриха със слаба червенина. Седна в креслото, което му посочи Уилоу и продължи тихо: — Искях най-сетне да ви успокоя, лейди Рошфорд. Тоест, исках да ви кажа, че повече няма нужда да се безпокоите за мене или за семейството ми...

С много запъване успя да ѝ обясни, че той и другите две деца на Роуел ще се отделят завинаги от баща си — раздяла, която вероятно щеше да бъде завинаги. Джорджина била починала миналия месец и в резултат пралеля им решила, че трябва да поеме грижите за тях.

Братът и сестрата на Филип вече били заминали за Норткъмбърленд, където щели да живеят, а самият той щял да ги последва същата вечер с влака.

— Пралеля ми възнамерява да ни изпрати в училище в Северна Англия — каза ѝ той. — Ще живеем при нея през ваканциите. Разбрах, че е много богата стара дама и може да ни осигури всичко, от което имаме нужда. Но в замяна иска повече да не се срещаме с баща си.

Цена, която Филип очевидно беше готов да плати, предположи Уилоу, защото не беше му останала много любов към човека, който се беше отнесъл по такъв срамен начин с майка му.

— Чувствах се задължен да разкажа на леля Аугуста истината за последните няколко години — продължи той. — Веднага настоя да се срещна с вас и да ви върна парите, които толкова великодушно ми дадохте, когато се нуждаехме. Не съм забравил за уговорката ни да не ви ги връщам петдесет години... — успя да се усмихне при тези думи, — но пралеля ми желае да започнем новия си живот на чисто. В такъв случай, бихте ли ми позволили, лейди Рошфорд, да ви дам това?

Извади портфейл от свинска кожа от джоба си, измъкна от него чек и го подаде на Уилоу.

— Продадох бижутата за тази сума — напрегнато каза той.

Уилоу кимна, а очите ѝ неочаквано се напълниха със сълзи.

— Моля те, Филип, не казвай нищо повече. Разбирам чувствата на пралеля ти и се радвам, че си дошъл да се срещнеш с мене. Радвам се, че бъдещето ти е осигурено по такъв щастлив начин. Сигурна съм, че ти, брат ти и сестра ти ще се настаните добре в Норткъмбърленд.

Момчето се изправи с тромави движения, но главата му стоеше все така гордо изправена при думите:

— Надявам се един ден да мога да заплатя личния си дълг към вас, лейди Рошфорд. Виждате ли, като оставим настрана парите, вашата готовност да ми помогнете при предишната ни среща означава много повече за мен, отколкото може би мислите. Толкова се страхувах да дойда при вас, а вие... го направихте толкова просто. Благодарение на вас успях да осигуря някои удобства на бедната си майка, преди да умре. Вечно ще съм ви задължен за това. Пралеля ми счита, че сигурно сте истинска светица, като се имат предвид обстоятелствата и каза, че ако някога изгубя вярата си в човечеството, не трябва да забравям, че има хора като вас. Никога няма да ви забравя, лейди Рошфорд, дори когато стана на петдесет!

Когато Уилоу вдигна глава, Филип беше си отишъл. Остана още доста време, опитвайки се да подреди мислите си. Никой не би я обвинил, помисли си тя, ако мразеше момчето, което току-що си бе тръгнало. Не само защото беше извънбрачен син на съпруга ѝ, но и защото беше дете на жената, която беше подкопала брака ѝ, преди още да се е оженила. Не изпитваше съжаление за смъртта на Джорджина Грей, но също така не можеше да прояви антипатия към Филип.

Колкото и невероятно да беше, комплиментите му повдигнаха духа ѝ и възвърнаха самоуважението ѝ в един момент, когато беше започнала да ги губи. Добре знаеше, че новооткритата любов на Роуел към нея е само повърхностна, а природата ѝ е изцяло физическа. Той не знаеше нищо за най-съкровениите ѝ мисли, нито се интересувахе от истинските ѝ чувства. Да се опитва да възстанови брака си на такава плитка основа изглеждаше абсурдно, но нямаше друга алтернатива. Ако Тоби се оженеше за Стела и напуснеше Рошфорд, перспективата да живее сама с Роуел през следващите трийсет години до смъртта си

изглеждаше ужасяваща и все пак се чувстваше задължена да се опита да създаде ведра и спокойна обстановка в дома си заради децата си.

Завърна се с Оливър щастлива, но изтощена и откри, че Тоби я чака с неприкрито вълнение. Още преди да е свалила шапката и ръкавиците си, той я хвана за ръката и я поведе към библиотеката, където можеха да разговарят на спокойствие.

— Искам да ти съобщя нещо от изключителна важност — повтори той два пъти.

Сърцето на Уилоу се сви. Беше сигурна, че иска да ѝ съобщи, че отново е направил предложение на Стела Менсайс и че момичето е приело.

— Бях в Брайтън — обяви Тоби с тих, напрегнат глас. — И, Уилоу, *най-накрая открих Айрин.*

За миг Уилоу почувства толкова силно облекчение, че не можа веднага да схване извода от изявлението му.

— Айрин ли? — глупаво повтори тя.

Тоби я сграбчи за ръцете и я завъртя два пъти.

— Да, Айрин — извика той. — Помниш ли онази статия в „Медицински годишник“, в която се казваше, че дифтерита може да се пренася от човек, който не показва външни симптоми за заболяването? Когато я прочетох, разбрах, че бавачката на децата, Айрин, може да ми даде доказателството, че бебетата са могли да се заразят от дифтерит. И сега имам доказателството. Тя е носител на дифтерит. Доказателството не е достатъчно да задоволи научния свят — добави бързо, — но скоро ще направя и това. Вече започнах тестовете. Но вече не се съмнявам, а също и ти, щом ти разкажа цялата история.

Уилоу просто се строполи в едно кресло, тъй като краката ѝ се разтрепериха толкова силно, че не можа да се задържи права. Искаше ѝ се едновременно да плаче и да се смее. Вълнението на Тоби беше толкова завладяващо, че ѝ се искаше да го прегърне и да сподели радостта му по-близо до него.

Настроението на Тоби не му позволяваше да остане на едно място. Разхождаше се напред-назад из стаята, докато говореше, като спираше от време на време, за да се увери, че Уилоу следва трескавите му, несвързани изречения.

Уилоу бавно започна да разбира какво ѝ разказва.

Бавачката Айрин сега живееше с омъжената си сестра в малкото градче Ротингдийн близо до Брайтън. През годините, докато беше работила като бавачка, нещастната жена си беше спечелила лоша репутация. Щом се премествала от едно място на друго, предишните ѝ господарки съобщавали за смъртта на деца, за които се е грижела. Броят на смъртните случаи постепенно станал прекалено голям, за да се приеме за съвпадение и на нещастната жена започнали да ѝ отказват работа под предлог, че носела нещастие.

— Прекарах няколко дни при Айрин — разказваше Тоби. — Отначало не искаше да разказва за миналото си, но постепенно осъзна, че се опитвам да сложа край на глупавите предразсъдъци, които бяха я обградили. Една от господарките ѝ дори я обвинила, че е „урочасала“ детето ѝ. Но, Уилоу, детето умряло от дифтерит. *Всички починали деца, за които се е грижила Айрин, умрели от дифтерит* — точно както при бебетата в нашето семейство — Барбара и Джозефин, през 1864 година. — Спря, само за да си поеме дъх и продължи: — Малко преди майка ми да предложи работата на бедната жена, самата Айрин прекарала дифтерит. Възстановила се и изглеждала напълно здрава. Но сега вече знаем, че тя е носела микробите на болестта със себе си и че през цялото време е можела отново да се поддаде на инфекцията, като че ли току-що се е заразила. Както знаеш, във всеки град и село рано или късно се появяват епидемии например от морбили или магарешка кашлица, така че никой не е приписал причината на Айрин. — Усмихна се на Уилоу преди да продължи: — Както можеш да си представиш, една майка, чието дете е умряло, обикновено освобождава бавачката, така че Айрин никога не се е задържала достатъчно дълго в едно семейство, за да се разбере, че всички деца, за които се грижи, се разболяват от една и съща болест. Децата, родени по-късно в същите семейства, като мен, братята ми и Доди, са имали други бавачки. Но всъщност вината не е била на Айрин, тъй като тя не е знаела, че е носител на бацилите. Дори когато три от децата на сестра ѝ умрели, никой не заподозрял нещо нередно, тъй като в селото, където живеела, вече имало епидемия.

Най-сетне спря да крачи и се загледа нетърпеливо към Уилоу.

— Не възнамерявах да ти съобщавам този факт, за да не те разстроя — тихо каза той, — но не много преди смъртта на доктор Форбс получих писмо от него. В него той признава, че вероятно е

поставил погрешна диагноза за заболяването на бебетата и че причината за смъртта им е трябвало да бъде определена от него като дифтерит. След това признава, че е поставил неправилна диагноза на болестта на Доди, която, както по-късно се е убедил, е била най-вероятно детски паралич. Пишеше, че по никакъв начин не може да докаже фактите, но се чувства задължен да ми съобщи за тази възможност, преди да умре.

— Защо не ми го каза, когато получи писмото? — попита Уилоу, а лицето ѝ пребледня.

— Защото бях уверен, че признанието за вината на Форбс в тези два случая ще затвърди убеждението ти, че по някакъв начин е замесен в изчезването на бебето ти — отвърна искрено Тоби.

Уилоу присви очи.

— Нима не мислиш така, Тоби?

— Възможно е. Не съм сигурен. Изпратих му отговор, в който му благодарих за писмото и го уверих, че съдържанието му ще остане известно само на мене. Надявах се, че това ще му вдъхне увереност, ако реши да направи някакви други признания.

Уилоу пое дълбоко дъх.

— Може би си постъпил мъдро. Но никога няма да узнаем. Вече е твърде късно.

— Поне ни помогна да решим грижите на Доди — тихо каза Тоби. — Няма причина да не роди децата, които иска. Представява ли това някаква утеха за теб, Уилоу?

Уилоу се опита да се усмихне.

— Да, предполагам. Разбира се, ще пишеш на нея и на Джеймс. А и твоето откритие за Айрин сваля един товар от плещите ми. Нито Алис, нито Оливър няма да се опасяват от ненормалност на децата, които ще имат някой ден. Нито ти, Тоби, когато се ожениш.

Тоби пропусна последната ѝ забележка и каза рязко:

— Сигурно си изморена след пътуването и жадуваш да смениш облеклото си. Няма повече да отнемам времето ти, но исках да узнаеш добрите новини преди останалите. Винаги си ме насърчавала в работата ми.

Отново сълзите опариха очите на Уилоу, когато чу признанието му — не по-слабо от думите на Филип, но все пак много по-ценно за

нея, щом идваше от Тоби. Любовта ѝ към него беше като тъпа, пронизваща болка в сърцето ѝ.

Роуел се отнесе скептично към новината за откритието на Тоби.

— Цялата история ми звучи малко невероятно — каза той, докато закусваха заедно с Уилоу на следната утрин. — Този Тоби! Никога не можеш да бъдеш сигурен с какво се занимава. Например момичето на Баратови. Бях сигурен, че най-сетне си е намерил жена. Страхувам се, че я е изплашил с всичките джунджурии, които държи в лабораторията си. Не бих се изненадал, ако някой ден лабораторията гръмне.

Но в ума си той имаше много по-важни мисли от грижите за брат си. Искаше отново да започне да упражнява Оливър в езда. Лицето на Уилоу пребледня.

— Роуел, обеща ми, че ще отложиш тези планове за една година. Не можеш да престъпиш думата си. Все още заеква силно, а Пейшънс ми каза, че продължава да страда от кошмари и да ходи насън.

Лицето на Роуел помрачня.

— Никога не съм бил съгласен с идеята, че лошите навици на момчето са свързани по някакъв начин с факта, че съм го качил на кобилата. Това е някаква от новите зъбати идеи на Корнуей, която двамата с Тоби подкрепяте, но никога няма да ме убедите. Колкото повече изчакваме, толкова по-зле ще бъде, когато Оливър отново седне на коня. Страхът е нещо, което трябва да се преодолее.

Сдържайки се с мъка, Уилоу отвърна тихо:

— Роуел, настоявам да спазиш обещанието си, че Оливър няма да язди една година. Ако го престъпиш, ще съм много разочарована от тебе, наистина много разочарована. А ще бъде жалко, след като напоследък бракът ни стъпи на една по-щастлива основа, нали? Когато е възможно отстъпвам пред желанията ти, ден и нощ, и ще съм ти много благодарна, ако сега отстъпиш пред моето.

Роуел не пропусна специалното ударение, което Уилоу постави върху думите „и нощ“. Беше готов да ѝ отстъпи в този случай, ако това щеше да му гарантира правото му да споделя нощите с нея, когато пожелае.

— Добре, скъпа, след като е толкова важно за тебе — каза той, като остави ножа и вилицата си и взе „Гаймс“.

Уилоу стана, остави салфетката си върху масата и тихо напусна стаята. Докато бавно се изкачваше по стълбите, размишляваше колко

много пъти беше се подчинявала на прегръдките на мъжа си по причини съвсем различни от любовта — по задължение, от самота, от желание да направи брака си по-щастлив и дори веднъж, преди много време, защото го желаше. Но никога досега не беше го правила, за да постигне целите си.

Не съжеляваше, че се продава. Любовта ѝ към децата ѝ беше толкова силна, че би го направила отново, толкова често, колкото считаше, че го изисква благополучието им.

Нима Силви беше права, зачуди се тя, щом отвори вратата на стаята си и се загледа към голямото двойно легло? Нима всички жени използват женския си чар, за да получат от мъжете онова, което желаят? Нима мъжете измерваха с такъв аршин любовта?

Със слаба, горчива усмивка, която изви ъглите на устата ѝ, Уилоу седна пред малкото си махагоново бюро и започна да пише на приятелката си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

МАРТ 1909 — АПРИЛ 1910 ГОДИНА

Ивет напускаше „Le Ciel Rouge“ и мадам Лу-Лу даваше прощално парти, преди домът да е отворил вратите си за вечерта. Всички, включително София, бяха купили някакви подаръци за чеиза на Ивет, понеже на първи май щеше да се омъжва за Андре. За пиене имаше шампанско, а Шарл, пианистът, беше предложил безплатно услугите си и сега свиреше любимите мелодии и песни на момичетата.

Всички бяха леко пияни и останалите момичета, които бяха оставили всяка надежда да се омъжат, лееха сантиментални сълзи.

— Не съм съвсем сигурна, че ще ми хареса всяка година да имам бебе — призна Ивет на София. — Нещо повече, ще ми липсва нашата компания и най-вече ще ми липсваш ти, *cherie!*

София отдавна беше решила, че никога няма да се омъжи за фермер. Искаше да се омъжи за някой богат благородник, който щеше да ѝ осигури голяма къща, слуги и гардероби, пълни с красиви дрехи — всъщност възнамеряваше да се омъжи по начина, който ѝ беше предложил доктор Форбс. Но не беше признавала тези свои желания до деня, когато тя, Ивет и Андре видяха венчавката на английския милорд, а Ивет порица обещанията на стареца.

Оттогава на няколко пъти София обмисляше дали да не продаде медальона, който ѝ даде доктор Форбс. Но без значение колко силно искаше да си купи нова рокля или шапка, все пак не искаше да се раздели със златното бижу. Като се оставеше настрана възможната, макар и малко вероятна връзка с неизвестната фамилия, мадам Лу-Лу винаги им втъпяваше, че златото е най-ценната от всички стоки, защото за разлика от книжните пари рядко губи от стойността си.

Няколко от момичетата имитираха танцьорките в съседния „Мулен Руж“, играейки канкан с неприлично увлечение. Скачаха, изправяха се и вдигаха фустите си, докато Шарл дрънкаше луд *galop*^[1] на старото пиано. София сграбчи ръката на Ивет и я повлече към дансинга, където се присъединиха към танцьорките. Мадам Лу-Лу,

седнала в едно кресло, поклащаше огромното си туловище, докато им ръкопляскаше.

Тъгата от предстоящото заминаване на Ивет моментално бе забравена, щом започнаха да правят пируети и да се въртят, а фибите изпаднаха от грижливо подредените им коси, които се спуснаха разрошени над разголените им рамене и гърди. Някои от по-младите момичета се опитваха да хванат глезените си и да си вдигнат краката над главите — нещо, което професионалните танцьори постигаха с лекота, но момичетата на Мадам нападаха една връз друга, а писъците и смехът им изпълниха салона.

Щом танцът свърши, Мадам поръча още шампанско. Слугата, който донесе бутилките, съобщи на господарката си, че отпред на улицата има точилар, който се интересува дали имат работа за него. Мадам незабавно нареди да го доведат в салона. Настаниха мърлявия стар човек на една маса и му донесоха питие, като че ли беше важен клиент.

Момичетата се скупчиха около него и започнаха да го дразнят, като в леконравното си настроение преминаваха една по една пред него като на парад пред крал. Всяка се опитваше да надмине останалите като със силни викове изтъкваше по-големите, по-необичайни, по-екзотични удоволствия, които можеше да доставя.

Удивлението на бедния човек ги накара да се разсмеят още по-силно, но постепенно шампанското започна да оказва влиянието си и скоро неграмотният старец се оказа на дансинга, а подигравките бяха забравени, щом започна да танцува, с навити до лактите ръкави, в мръсното си черно палто и размъкнатите си сиви панталони. Брадатото му лице разцъфна в гротескна усмивка от ухо до ухо. Такъв ден едва ли някога щеше да му се случи отново.

Окуражаван от момичетата, той дори прояви пиянското безразсъдство да покани мадам Лу-Лу на танц. Но макар силно да желаше, краката на старата дама нямаше да могат да я издържат. Някое от момичетата даде на точиларя шапка, забравена от някой клиент и останала непотърсена. Тогава той покани на танц Ивет, в чиято чест беше организирана забавата.

Когато най-накрая старецът се строполи и се унесе насред дансинга, Мадам нареди на двама от сервитьорите да го изнесат на улицата. Момичетата седнаха прегърнати, а Шарл засвири баладата

„Сен Лазар“, която всички добре знаеха. Сантименталната песен с жална мелодия разказваше за историята на една проститутка, която работела за един човек, по-скоро от любов, отколкото за своя облага, но свършила в затвора, защото нямала със себе си карта от Prefecture de Police^[2].

По лицата им започнаха да се стичат сълзи, докато се присъединиха към Шарл при последния куплет, но очите на София останаха сухи. Не виждаше защо да съжاليا момичето, което само беше допринесло за падението си или поне така го разбираше София. Да се продава, за да плаща за вермута, помадата за коса и други луксове на някакъв мъж, ѝ се струваше глупаво. Мълчаливо се закле, че няма да направи подобно нещо и че никога няма да се влюбва, щом любовта води до такова безумие.

Но дойде време да приключват със забавата. Мадам Лу-Лу им напомни, че салонът трябва да бъде почистен, а те самите трябва да си сменят дрехите в очакване на първите клиенти. В края на краищата работата си оставаше работа, а „Le Ciel Rouge“ никога не беше закъснявал да отвори вратите си.

София последва Ивет в малката стая на петия етаж, където живеела, помагайки ѝ да отнесе множеството сватбени подаръци. Докато Ивет внимателно ги нареждаше в куфара си, София отиде до чекмеджето, където държеше скъпите си вещи, и извади медальона. За стотен път погледна надписа — „На Алис от Оливър, 12 юли 1862“. Кои бяха всъщност тези неизвестни хора? Старецът ѝ беше казал, че и двамата са мъртви. Тя бе показала медальона на един бижутер, който ѝ каза, че е осемнайсет каратово злато и струва доста пари.

— Винаги мога да го продам и ще имам достатъчно пари, за да ти дойда на гости в Прованс — замислено каза тя на Ивет, когато раздялата им изведнъж се оказа болезнено близо.

По-възрастното момиче престана да събира багажа си и се обърна към София.

— Много мило от твоя страна, *cherie*, но ти ставаш толкова хубава, та мога да се закълна, че скоро ще си намериш някой богат покровител и ще имаш много пари. Догодина ще станеш на шестнайсет и ще си в разцвета си. — Продължи да се взира в София, като че ли я виждаше за първи път. — Забележително е как разцъфтяваш. И е много странен начинът, по-който се развиваш. Знаем,

че всички те дразнехме, като те наричахме „La Duchesse“, но истината е, че имаш вид на аристократка. Имаш толкова нежни кости в сравнение с останалите, шията ти е толкова дълга и тънка, а кожата ти...

— Започваш да говориш като мадам Лу-Лу — избухна в смях София. Почувства, че я завладяват силни емоции — тъга, заради приближаващата раздяла с Ивет, но също и щастие. Забавата беше толкова весела, а Ивет току-що ѝ беше казала, че е не само хубава, но и от класа.

В пристъп на щедрост тя подхвърли медальона на Ивет.

— Дръж, твой е — извика тя. Златното бижу се извиси във въздуха, ухаещ на турските цигари, които Ивет предпочиташе. Но Ивет държеше порцелановата ваза, която ѝ беше подарила Бабет, и не можа да я остави достатъчно бързо.

Медальонът падна на пода в краката ѝ. Двете момичета застинаха с вперени в него погледи. Пружината се беше отворила и малката миниатюра, заедно с рамката си, беше се извадила от медальона.

Едновременно коленичиха, за да вземат частите, които изглеждаха неповредени.

— Нищо му няма — каза София, като седна назад върху петите си. — Глупаво беше да го хвърлям. Можем да го залепим пак, Ивет.

Млъкна, защото чак сега забеляза, че на гърба на малката овална фотография има някакъв надпис. Потъмнели от годините и размазани от лепилото, което досега беше държало снимката, малките букви едва се разчитаха.

— Мисля, че е на чужд език — намръщи се София, като подаде снимката на Ивет, за да си каже мнението.

Ивет прочете буквите една по една: *»Алис и Оливър пред църквата «Св. Стефан Хейвърхърст», в деня на сватбата им, юни 1862«*.

Ивет сви рамене.

— Нищо не разбирам. Може би е на английски. Защо не го дадем на Никол? Работила е за една моделиерка в Лондон, преди да я продадат на мадам Лу-Лу. Може би ще успее да го преведе.

Без да каже дума от вълнение, София се втурна по коридора към стаята на Никол. Английското момиче лежеше на леглото с мокра

кърпа на челото и пъшкеше.

— Довечера няма да мога да работя — простена тя. — А казват, че от шампанското не боляло глава.

По настояване на София седна и взе малката фотография от ръката на момичето. Прочете избелелия надпис и го преведе без затруднение.

— Знаеш ли къде е това „Св. Стефан“? — попита София с притаен дъх. — О, моля те, опитай се да си спомниш, Никол. Чувала ли си някога за такова място в Англия?

— „Св. Стефан“ несъмнено е име на църква, но Хавърхърст, Хавърхърст... — бавно повтори Никол. Поклати глава и при движението отново простена. — Съжалявам, Перл. Толкова ли е важно? Ще се опитам да си спомня, щом главата ми се избистри.

— Не знам дали е важно, или не — искрено отвърна София, а възбудата ѝ внезапно изчезна. — Може би. Донякъде зависи дали това място Хавърхърст е в Англия, или е в някоя друга страна.

Никол простена отново.

— Предполагам, че е там, тъй като думите са на английски, който се говори там. Хавърхърст звучи английско. А сега си върви, Перл. Главата ме боли прекалено силно, за да разговаряме.

Ивет се заинтересува от коментара на Никол, но без да проявява прекомерен ентузиазъм.

— Ще струва много пари, *cherie*, да отидеш в Англия. И кой знае дали ще откриеш къде е това Хавърхърст и дори да имаш роднини там, кой знае дали ще се зарадват на идването ти?

— Искаш да кажеш защото съм *une cocotte*? — риторично попита София. — Но роднините ми никога няма да узнаят професията ми. Старият англичанин ми каза, че в Лондон има пансион, където могат да ме изпратят, за да се науча да говоря и да се държа като млада дама от добро семейство.

Ивет сви рамене.

— Сама избираш какво да правиш с живота си, *cherie*. Може би ще се изправиш пред големи разочарования и ще похарчиш безсмислено много пари.

— Ще помисля — каза София, докато се събличаше. — Може би в крайна сметка ще се откажа да ходя до Англия.

Но думите бяха казани, само за да се прекрати по-нататъшната дискусия. Вече беше взела решение. Ще поиска от Никол да я научи да говори английски. Същевременно щеше да спестява, без значение колко време ще е нужно, необходимото количество пари, за да плати билета си до Англия и да се издържа, докато търси неизвестния Хавърхърст. Бързият ѝ ум вече беше съобразил, че църквите имаха архиви и ако платеше на свещеника, щеше да потърси в тези записки за *nom de famille*^[3] на Оливър и Алис, които са се оженили през 1862 година.

С тайна усмивчица, която изкриви леко нагоре ъглите на устата ѝ, тя навлече светложълтата си рокля и се загледа в образа си в огледалото. Това беше щастливата ѝ рокля. Беше с нея, когато старецът за първи път я забеляза. *Той знаеше коя е тя*, беше убедена в това. А сега беше само въпрос на време да открие, коя всъщност е тя.

Когато Уилоу остави в протегнатите ръце на Доди малкото момиченце със светли коси, не можа да не си спомни отново за нощта, в която се роди нейната малка дъщеричка. Но тъгата ѝ не продължи дълго, тъй като искрящото щастие на Доди обхвана всички им.

— Джеймс и аз вече сме избрали името ѝ — каза Доди на Уилоу. — Ще я наречем Александра — на нашата кралица. — Усмивката на умореното ѝ, зачервено лице отстъпи място на безпокойството ѝ. — Съвсем... съвсем наред ли е? — попита тя за втори път.

— Напълно е нормална! — убедено заяви Уилоу. — Да изпратя ли Джеймс при тебе?

Оставяйки малкото вързопче в безопасност в ръцете на майка му, Уилоу излезе от стаята, за да съобщи на чакащия Джеймс, че е приключено с тревогите му и че жена му и дъщеричката му са добре.

Долу, в малката дневна, Вайълет държеше бебешките пелени пред огъня, за да се стоплят. Зачервила бузи, весела както винаги и напълно отдадена на господарката си, Вайълет нямаше думи от радост за успешното раждане на бебето на Доди. Джеймс беше решил, че могат да си позволят да наемат някое местно момиче за почистването на стаите, а Вайълет щеше да стане бавачка на бебето.

— Ще се грижа за нея като за свое дете, милейди — увери тя Уилоу.

— Дължим ти толкова много — призна й Джеймс. — Доди и аз често си говорим колко пуст щеше да бъде нашия живот, ако не беше се омъжила за Роуел и не беше дошла да живееш в Рошфорд. Дори се съмнявам дали изобщо щях да се оженя, а Доди щеше да продължи да живее като инвалид. Никога няма да можем да ти се отблагодарим достатъчно.

Докато изморено си лягаше в тясното си легло, Уилоу си спомни думите на Джеймс и се утеши, че си струваше да се ожени заради доброто на преданата девойка, при все че тя самата не можа да намери щастието, на което се надяваше. Преди сънят да я обори, си спомни думите на Grandmère, когато й връчваше ключовете на голямата къща: „Сега ти си господарката на Рошфорд.“

В самоувереността, присъща на младостта, тогава тя не се замисли колко тежка може да бъде понякога тази задача. И все пак знаеше, че не би се отказала, ако имаше възможността да се върне обратно. В края на краищата усилията й се възнаграждаха по много начини, между които не на последно място стояха бебето на Доди и щастието на Джеймс.

Уилоу остана в Корнуол до края на месеца. Беше отсъствала от Рошфорд само пет седмици, но Роуел беше станал доста неспокоен. Тоби беше на посещение в университета в Хайделберг. В къщата нямаше никой, освен Пейшънс и децата, така че Роуел реши да отиде до Лондон. Но там също откри малко развлечения. Кралят все още беше в Биариц, а Сезонът не беше започнал. Ловът на лисици беше приключил и макар един приятел да го покани на лов за видри в Бъкингамшир, в средата на април отново нетърпеливо чакаше в клуба си. Случайната среща с един стар приятел, Тиъдър Саймингтън, доведе до една ергенска нощ из града. Към тях бързо се присъединиха две млади актриси, които срещнаха на входа на театър „Тиволи“, и за първи път след седмицата с Дезире Сомнерс в Ню Йорк Роуел наруши клетвата си да бъде верен на съпругата си.

Двамата мъже решиха да се насладят изцяло на неофициалните развлечения, които предлагаше лондонският живот и се отдадоха от все сърце на разврата, който така лесно се намираше. След като се насладиха до насита, всеки се върна в дома си, като си обещаха да се срещнат отново след месец, за да повторят развлеченията си.

Не беше неочаквано, че Роуел прояви слаб интерес към бебето на Доди, когато Уилоу се върна от Корнуол. Коментарът му беше само, че е жалко, че Доди не е родила син, тъй като това дете вероятно е единственото, което ще има.

Не беше неочаквано и че отклони поканата на Силви да дойдат при нея в Епърни за два месеца по време на лятната ваканция на децата.

— Това би означавало да пропусна мачовете в Хенлей, Каус, Гудуд, Итън и Хароу — рязко каза той. — Ако искаш, върви, скъпа, но няма да те придружа.

— Много добре! — откровено възкликна Силви, когато най-сетне през юли Уилоу пристигна с децата в Епърни. — Винаги сме се забавлявали по-добре без брат ти, нали, Пелам?

Уилоу прекара една идилична ваканция. Пелам се наслаждаваше на ролята си на любим чичо, а Силви беше вълнуващата и забавна леля, която Оливър и особено малката Алис обожаваха. Разглезваше децата, като настояваше да им позволяват да се хранят с възрастните и да стоят с тях през цялото време, както правеха техните френски връстници. Покани няколко съседски деца да си играят с тях. На няколко пъти организира неофициални обеди и забави за Уилоу.

— С жена ми няма скучни моменти — каза през смях Пелам. — Понякога ме дразни, но никога не ме отегчава. Животът ми с нея е толкова необикновен, колкото строго контролирани бяха дните в Рошфорд по времето на Grandmère. Дори уча ужасния й език — добави той с усмивка.

Само веднъж Пелам беше сериозен. Вечерта, преди Уилоу да си тръгне за Англия, двамата се разхождаха в мекия здрач преди падането на нощта. Пелам я хвана под ръка и каза:

— Много рядко мислите ми се връщат към миналото, Уилоу. Онези дни, когато за първи път дойде да живееш в Рошфорд, изглеждат толкова отдавна. Но все пак не мога да забравя колко лудо те обичах и колко те ревнувах от Роуел. Често съм искал да ти благодаря за разумния начин, по който се справи с юношеските ми желания. По някакъв начин успя да ме отблъсне, без да засегнеш самочувствието ми.

Обърна се към Уилоу, чийто профил изглеждаше матовобял в здрача.

— Знаеш ли, все още си много красива — тихо каза той. — Ако не бях влюбен в моята луда скъпа Силви, сигурно все още щях да те намирам привлекателна. Роуел е дяволски щастлив и съм съгласен със Силви, че не те заслужава.

Уилоу почувства облекчение, че не спомена Тоби. Но затова пък заговори за приятелството ѝ със Силви.

— Често съм си мислил, че ако не беше ти, скъпа, Силви и аз нямаше да се оженим — отбеляза замислено той. — Силви казва, че никога нямало да продължи посещенията си в Рошфорд всяка Коледа, след като майка ѝ починала, ако не си била ти. Тя те обича, Уилоу, и понеже знаела колко силно си очаквала посещенията, решила да ти достави малко развлечение поне веднъж годишно.

— Доста добре се справяше с тази задача — усмихна се Уилоу при спомена за някои от Коледите, прекарани заедно.

— Съмнявам се, че щях да запазя контактите си с нея, ако не бяха тези посещения — каза Пелам. — Така че до известна степен, мила Уилоу, и двамата сме ти задължени за щастливия ни брак. Това доставя ли ти удоволствие?

Пелам рядко говореше сериозно и Уилоу се развълнува от думите му, още повече че предишния ден Силви беше казала почти същото. Признания като тяхното, на Джеймс и на Филип Грей ѝ помагаша да възвърне вярата си, че съществуването ѝ не е напълно безсмислено и безцелно — вярата, която беше сериозно подкопана, щом заподозря, че Роуел си е намерил нова любовница.

Върна се в Рошфорд с възстановено здраве и дух. Тоби също се беше завърнал, от Хайделберг, където изглежда, че беше прекарал няколко вълнуващи и поучителни месеца в компанията на няколко професори и двама учени. Докато слушаше прирания му разказ за свършеното, Уилоу почувства, че губи нишката на разговора. Наблюдаваше как се променя изражението на лицето му, щом се намръщи от съсредоточение или се накланя напред с блеснали очи, за да подчертае някой момент от разказа си. От време на време се отпускате назад в креслото и с въздишка на съжаление признаваше, че самият той знае толкова малко и е трябвало да научи много от онези велики мъже.

Уилоу си помисли, че никога не би могла да обича някого със същата сила. Ни най-малко нямаше значение, че Тоби далеч не бе

толкова мъжествен, колкото Пелам. Чертите на лицето му се бяха изострили с годините и с чувство на изненада тя осъзна, че той приближава четиридесетте. Висок, слаб, костелив, все още ѝ приличаше на израснал ученик, чиито дрехи никога не му стояха съвсем добре, а вратовръзката му винаги изглеждаше малко накриво, макар само пет минути преди това камериерът му да я беше завързал както трябва. Липсваше му и най-малката суетност, а умът му беше напълно погълнат от чудесата на живота, които за него значеха много повече от външния му вид.

Но тайното щастие от срещата ѝ с него не продължи дълго. По време на вечерята на следния ден Тоби, който току-що се беше завърнал от Баратови, съобщи, че Стела Менсайс си е купила нова пишеща машина и се учи да печата на нея.

— Вече може да печата по-бързо, отколкото пиша — каза ѝ Тоби — и най-любезно предложи да направи копия на всички бележки, които съм си водил в Хайделберг. Не съм ли щастливец?

Съвсем е забравил, мислеше си Уилоу, че веднъж, преди много години, го помолих да ми позволи да му бъда секретарка. Иронично си каза, че не само Тоби, но и Стела също е щастлива. Сега щеше да има възможността често да му помага в работата му, както самата Уилоу беше копняла да прави.

Роуел се върна от Лондон навреме, за да се присъедини към Тоби в годишния мач по крикет, който се провеждаше на игрището в Хавърхърст. Когато петимата братя Рошфорд бяха момчета, те бяха главната опора на отбора на джентълмените в мачовете срещу останалите. Сега бяха останали само Роуел и Тоби, Питър Роуз, две от по-големите момчета на семейство Барат, сър Джон и няколко други местни благородници, така че да се съберат единайсетте човека, нужни за отбора.

За голямо удоволствие на Оливър баща му се представи много добре, като отбеляза петдесет точки и спечели пет вратички. Уилоу, заедно с останалите дами, включително Стела, поднесоха чай на играчите и наблюдаваха мача под сянката на павилиона, докато селяните насядаха с децата си на тревата и окуражаваха техния отбор.

Беше красив, топъл септемврийски ден. По синьото небе нямаше ни едно облаче, а лястовиците, които се приготвяха да отлетят, кръжаха над светлочервения покрив на църквата „Св. Стефан“, който се

издигаше над ливадата. Най-важното събитие на деня за Оливър настана, когато се оказа, че сър Джон не може да тича повече и позволиха на момчето да го замести. Макар и пристрастни, селяните щастливо приветстваха малкото момче, което един ден щеше да стане техен господар и да се разпорежда с живота и бъдещето им.

Въпреки че малцина харесваха сегашния лорд Рошфорд, те го уважаваха и обичаха жена му. Рошфордови от край време живееха в Хавърхърст и техните дела бяха грижа и на селяните.

Популярността на малкото момче през този ден ни най-малко не разстрои Роуел. Въпреки това отново повдигна въпроса за изпращането му в Итън през новата година.

— Да се учи от гувернантка в присъствието на четири момичета е неподходящо за едно момче — заяви той, след като старият иконом им сервира вечерята вечерта след мача. Датън, който приближаваше седемдесетте, скоро трябваше да бъде пенсиониран, но засега, макар вече немощен, не би позволил дори на главния лакей да сервира на масата на господарите му.

— Стела е извънредно способна млада дама — тихо каза Тоби. — Видях учебната ѝ програма и считам, че децата получават такова добро образование при нея, каквото биха получили в училище.

— Не оспорвам способностите на младата ти дама — отвърна Роуел, като се ухили с разбиране на брат си. — Но има и други фактори, които трябва да се вземат предвид. Оливър трябва да се научи да играе крикет, футбол, бокс. Трябва да се смеси с други момчета на неговата възраст.

Уилоу остана безмълвна. Разбираше, че всяко нейно възражение само щеше да затвърди решението на Роуел. А и самият Оливър все повече започваше да иска да се занимава с присъщи за момчетата дейности. Беше чул за новата организация на бойскаутите и беше попитал дали може да се запише в нея. Освен това искаше да научи нещо за аеродинамиката — въпрос, извън компетентността на Стела. Беше решил да стане пилот, когато порасне. Изключителното постижение на Блерио, който прелетя над Ламанша през юли, разпали още повече интереса му.

Тоби беше силно развеселен, когато момчето разказа за малкия материал, който беше открило в енциклопедията. Макар изданието да беше сравнително ново, от 1906 година, статията беше напълно

остаряла, посочи Оливър. В нея се казваше: „Трудно е да се повярва, че някакъв механизъм, колкото и красив да изглежда, може ефикасно да заеме мястото на онова, което се свързва с полъха на живота.“ Това показва, заяви Оливър, колко несведущи са хората по въпроса за летателните машини.

— Това показва какъв голям напредък е отбелязан през последните години в тази област, както и в медицината — отвърна Тоби на момчето и прекара остатъка от следобеда като му помагаше да сглоби летяща играчка с перка, задвижвана от усукани гумени нишки. Тази играчка стана най-ценната собственост на Оливър, като не успяха да я изместят нито красивото ново колело, което баща му подари за Коледа, нито часовника, който му донесе чичо му Пелам от Франция.

На връх Нова година започна да вали сняг. Децата се зарадваха на възможността да се попързаят с шейни. В средата на януари езерото замръзна и всички селяни по традиция бяха допуснати да се позабавляват. Училищната ваканция все още не беше свършила и децата от Хавърхърст, заедно с децата на Рошфорд, играеха върху леда. Тъй като ловът беше невъзможен при такава твърда земя, Роуел също беше доволен от възможността да се забавлява върху леда. Макар, след като времето поомекна, ловът да беше подновен, сезонът скоро свърши. Роуел ставаше все по-неспокоен и към края на април Уилоу предположи, че планира да отиде до Лондон. Не възрази, защото вече знаеше, че е по-щастлива в Рошфорд без него.

В деня на заплануваното заминаване Роуел се забави, защото в последния момент откриха, че един от конете е окуцал.

Защо не отидеш с Даймлера до гарата в Танбридж Уелс? — предложи Уилоу, защото след като Пелам напусна замъка, колата стоеше през повечето време бездейна.

— Не искам да рискувам — раздразнено отвърна Роуел. — Освен това при новото ограничение на скоростта от дванайсет мили в час, сигурно ще изпусна влака в единайсет и двайсет и ще трябва да чакам следващия.

Но закъснението се оказа по-дълго, отколкото очакваха и когато най-сетне ландото беше готово, Роуел беше почервенял от нетърпение.

Кочияшът Питърс беше възрастен почти колкото Датън. Щом пусна конете в спокоен ход, Роуел гневно му извика:

— Размърдай се, човече! Какво се разтакаваш? Ще изпусна влака.

Но въпреки че двата големи сиви коня набраха скорост, докато минаваха край църквата, Роуел забеляза, че вече е десет часа.

— Какво, за Бога, става с теб? — изкрещя на Питърс. — Не разбираш ли, че бързам, стари глупако?

Питърс изсумтя и подкара по-бързо конете, но не прекалено. Познаваше тези пътища като пръстите на ръцете си. Виеха се като тирбушон. Не беше безопасно да се кара бързо по тях. Едва стигаха за една карета, а да се разминат две и дума не можеше да става. Освен това беше невъзможно да се види какво има зад завоя, ако насреща идваше нещо. Страхът за живота му и за живота на конете беше посилен от страха от господаря му, чийто лош нрав познаваше отдавна.

Търпението на Роуел се изчерпа на една миля извън Хавърхърст.

— Спри! — извика той. — Аз ще карам.

Треперещ от гняв, той слезе от каретата и се качи на капрата до Питърс. Помисли си, че ще повреди сивите си ръкавици от козя кожа, но цената беше оправдана. Имаше среща с Тиъдър Саймингтън на обяд в „Кафе Роял“ и не възнамеряваше да я пропусне.

Плесна с камшика по гърбовете на конете. Те незабавно се втурнаха напред и преминаха в лек галоп. Питърс стисна седалката, а по челото и по дланите на ръцете му, облечени във вълнени ръкавици, започна да се стича пот. Това беше лудост. Ако срещу тях се зададеше друга карета, нямаше да успеят да спрат навреме...

Но не карета се изпречи срещу им в бесния им бяг през полето. Пътят преминаваше през едно селце, като правеше завой в покрайнините му. От вратата на една фермерска къща на пътя изскочи дете. Детето гонеше едно коте, което успя навреме да стигне до отсрещната страна на пътя. Но не и детето. Преди Роуел да осъзнае какво става, копитата на единия кон подхванаха детето и го метнаха в краката на другия. Изплашеното животно се дръпна, ландото се наклони и запрати пътниците си на пътя. След това се изправи от само себе си и конете се втурнаха надолу по пътя.

Роуел пръв се съвзе. Но детето никога нямаше да може. Пищящата майка изскочи на пътя и вдигна смазаното телце, но нямаше никакво съмнение, че то беше мъртво.

Роуел с мъка се изправи на колене. Главата му се люлееше и чувстваше, че му призлява от шока. Огледа се и видя кочияша, който лежеше по очи на тревата край пътя. Повлече се на четири крака към него и установи, че макар и лошо ударен в лицето, все още дишаше.

Разгневената майка се насочи към двамата мъже. Притискаше към гърдите си безжизненото тяло.

— Убийте я! *Вие я убийте!* Дано Бог ви прости, защото аз никога няма да ви простя. Това е убийство. Чух ви. Карахте прекалено бързо. И я убийте. Убийци! Убийци!

Ужасен, той осъзна, че всичко, което казваше жената, беше вярно. Наистина се движеха твърде бързо и като последствие детето беше мъртво. Но това беше нещастен случай, прост нещастен случай, а не убийство...

Бяха се появили двама работници от фермата. Стояха и гледаха към групата, а погледите им бяха съчувствени, щом погледнаха към майката, и обвиняващи, щом погледнаха към Роуел и кочияша му.

— Видяхме ви като минавахте — промърмори единият от тях. — Движехте се твърде бързо, сър.

— Те я убиха, ето това направиха — добави другият.

Роуел с мъка се изправи на крака. Главата му започваше да се прояснява и с безпокойство разбра, че има двама свидетели, които ще потвърдят разказа на жената. Полицейското разследване беше неизбежно, тъй като детето със сигурност беше мъртво. Ако му предявяха обвинението, че е отговорен за смъртта на детето, доброто му име щеше да си отиде завинаги. Може би дори щяха да го осъдят...

В този миг Роуел реши, че в никакъв случай не трябва да подлага на риск доброто име на Рошфордрави. Двамата работници са се намирили от другата страна на нивата, на няколкостотин ярда от пътя, помисли си той. Макар да са били достатъчно близо, за да видят преминаващата карета, не биха могли да се закълнат кой от двамата мъже е карал. Те, както и всички останали, биха приели, че на капрата е бил кочияшът. Жената само ги е чула, но не ги е видяла. Неговите думи срещу тези на Питърс... а като се съдеше по вида му, нещастният старец едва ли щеше да доживее да разкаже историята.

Роуел изпъна гръб и погледна към по-близкия от двамата селяни.

— По-добре един от вас да изтича до селото и да доведе лекар — заговори той. — Кочияшът ми се нуждае от помощ. Недейте само да

стоите... — добави той, а гласът му набра увереност. — А другият да потърси конете ми. А ти по-добре доведи някой полицай от селото.

Обърна се към жената, която ридаше неудържимо, като люлееше в ръцете си мъртвото дете.

— Внесете я вътре — каза той. — Много съжалявам, че се случи така. Но ще получите добро обезщетение, уверявам ви. Името ми е Рошфорд, лорд Рошфорд от Хавърхърст. Какво нещастие! Тъкмо казвах на кочияша си да намали скоростта, ако не иска да изгуби работата си, след това изскочи детето... каква беда!

Никой не постави под въпрос думите му. Питърс се връщаше в съзнание и стенеше. Доколкото се виждаше, ръката му беше счупена, но едва ли щеше да умре. Роуел се приближи до него и му помогна да седне.

— Добре ли си, Питърс? — спокойно каза той. — Сега ще дойде лекарят и ще те прегледа. Много съжалявам за случилото се. Не трябва да се кара толкова бързо по тези селски пътища.

Видя смутения израз във воднистосините очи на стареца и продължи с достатъчно силен глас, за да го чуят и останалите:

— Факт е, Питърс, че наистина трябваше да взема някой от помладите за кочияш. От две години си казвам, че трябва да те пенсионирам. Наближаваш седемдесет, нали? Е, има една хубава малка къщичка, недалеч от хавърската гора. Не мислиш ли, че е време ти и жена ти да се пенсионирате? Заслужаваш добра пенсия.

Едва на следващия ден Питърс беше достатъчно добре, за да разбере за какво говореше господаря му след злополуката. Лежеше в апартамента си над конюшните, с шинирана ръка, а жена му седеше загрижено до него, когато за негово учудване влезе младата лейди Рошфорд.

— Искан да се уверя, че си добре, Питърс, и нямаш нужда от нищо — каза Уилоу, щом смутената жена я въведе в спалнята. Седна на стола до леглото, а очите ѝ съчувствено загледаха лицето на стария човек, цялото в синини и на шарено тук-там от болезнени драскотини.

— Ще се оправя, милейди — отвърна Питърс, а очите му се напълниха със сълзи. — Много любезно, че дойдохте да ме видите. — Гласът му стана накъсан. — Просто... просто не мога да престана да мисля за бедното малко дребосъче и за бедната му майка...

— Не се самообвинявай прекалено много — каза Уилоу. — Знам, че съпругът ми се чувства донякъде виновен, заради факта, че си карал твърде бързо. Възнамерява да те защити при разследването.

Сълзите на стария човек спряха и той се втренчи в лицето на Уилоу.

— Но, милейди, не аз карах каретата. Беше господаря. Не ми позволи да карам, защото се движехме прекалено бавно за вкуса му. Така че седна на мястото ми и... и ето какво се случи.

За миг Уилоу почувства, че ѝ прилошава. През цялата нощ Роуел се беше разхождал напред-назад в спалнята и беше ѝ разказвал отново и отново как се е случило всичко. Опита се да го накара да забрави случката, но изглежда, че беше невъзможно. Отдаде го на превъзбудата от шока, въпреки че някъде дълбоко в ума си чувстваше силно безпокойство. Добре познаваше Роуел — разбираше веднага кога я лъже, но до този момент не беше осъзнала, че се опитва да я заблуди за злополуката.

Но не би могъл да лъже за нещо толкова важно. Питърс сигурно грешеше нещо. Или може би не беше го чула добре.

— Разкажи ми отново, Питърс, какво точно се случи — каза тя внимателно. — Няма нужда да се страхуваш. Ще ти помогна. Просто ми кажи истината.

Питърс изпусна дълга, треперлива въздишка.

— Не се боя, милейди, само съм тъжен заради онази жена и бедното ѝ дребосъче. Докато съм жив няма да забравя лицето ѝ — и започна да обяснява как Роуел настоял да кара сам.

Когато напусна Питърс, Уилоу не изпитваше съмнение, че сега знае истината. Искреността на стария човек беше отвъд всяко съмнение, а разказът му — прост и ясен. Изглежда, че Роуел беше изгубил търпение и взел юздите от упорития кочияш, който отказвал да кара по-бързо. Не обичаше да му възразяват. А след това... след това сигурно е изпаднал в паника при вида на мъртвото дете... и е съзрял начин да се отърве, като обвини слугата си.

„Не, примоли се тя, моля те, Боже, не!“ Роуел сигурно щеше да измисли нещо по-добро от тази ужасна, страхлива, подла постъпка. Просто в момента е бил в шок.

Бавно, влачейки крака, се върна в къщата. Роуел седеше там, където го остави — в библиотеката, и пиеше уиски. Бузите му се бяха

зачервили и дори не ѝ оказа честта да стане при влизането ѝ.

Преди от устните ѝ да се откъсне някаква дума, Роуел заговори:

— Предполагам, че си чула версията на Питърс за случката — настъпателно рече той, а думите му прозвучаха нечленоразделно. — И сега си се надула, защото възнамерявам да му прехвърля вината. Е, мога да ти кажа, Уилоу, че не възнамерявам да застана на позорния стълб заради една нищожна злополука.

— Нищожна! — повтори Уилоу, а лицето ѝ преbledня като тебешир. — Роуел, заради теб е умряло едно дете. Само това е достатъчно лошо. Но факта, че искаш Питърс да понесе твоята отговорност...

— Не бъди глупава! — грубо я прекъсна Роуел, докато си наливаше още едно уиски. — Нищо няма да му сторят. Той е възрастен, а аз ще настоявам, че е било нещастен случай; че ако е бил малко по-млад е щял да успее да спре конете навреме. И без това крайно време е да го пенсионираме. Ще му дам къщата до хавърската гора и прилична пенсия. Малко клюки няма да му навредят, но за нас ще бъдат пагубни.

— Ще са пагубни? — глупаво попита Уилоу. — Имаш предвид в обществото, Роуел? Наистина ли мислиш, че за мене има някакво значение, когато става въпрос за честта ти? Не можеш да го кажеш, точно ти, който толкова често си ни поучавал за важността на доброто име на Рошфордovi — мене, Рупърт, Пелам, дори Франсис! А едва вчера поучаваше Оливър колко е важно за един Рошфорд да покаже, че е смел. Къде е смелостта ти сега, Роуел?

— Не започвай да ме поучаваш! — извика Роуел. — Самата ти трябваше да научиш доста неща, дори след като дойде в този дом. Грешката ми е, че се показах твърде слаб към тебе. Е, няма нужда една жена да ми казва какво да правя и какво — не.

— Не ти казвам какво да правиш, Роуел — тихо рече Уилоу. — Аз те моля да направиш онова, което в сърцето си знаеш, че е единственото честно нещо, което може да бъде сторено. За твое добро е, не разбираш ли? Дори целият свят да повярва, че си невинен, ти ще знаеш, че си виновен. Аз ще го знам. Питърс ще го знае.

— Да, но никой друг няма да го научи — сприхаво отговори Роуел. — Прояви доста силно желание да прикриеш Стивънс, когато

уби Франсис. Защо не искаш да направиш за мен същото, което стори за един прост слуга?

Като игнорира последните му думи, Уилоу направи едно последно усилие.

— Роуел, ще остана с теб, независимо какви неприятности могат да последват, ако признаеш, че си виновен. Кълна се в живота на децата си. Няма да кажа нито дума, ако обществото ни отхвърли, дори ако се наложи да отидеш в съда и публично да бъдеш обвинен за смъртта на детето. Бих предпочела тези унижения през знанието, че човекът, за когото съм омъжена, е страхливец.

Роуел погледна към нея над празната си чаша, а тъмните му очи проблеснаха, щом срещнаха погледа ѝ.

— В такъв случай, колкото по-бързо свикнеш с тази мисъл, толкова по-добре — заяви той. — Доколкото знам, Питърс караше ландото и не аз, а Питърс уби детето.

---

[1] gallop — старинен танц с много бърз ритъм (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Prefecture de Police — полицейски участък (фр.). — Б.пр. ↑

[3] nom de famille — фамилно име (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА МАЙ 1910 ГОДИНА

Една седмица по-късно Роуел и Тоби се завърнаха вкъщи от следствието и се присъединиха към Уилоу за обяд. Бяха в чудесно настроение.

— Решението беше „смърт при нещастен случай“ — каза Роуел, като хвърли поглед настрани към бледото лице на Уилоу. — Така че няма за какво повече да се безпокоиш, мила. Питърс няма да бъде изправен пред съда.

Уилоу не каза нищо. Не можеше да повярва, че Роуел очаква решението на следователя да промени мнението ѝ за поведението му. Отказа да отиде с него на съдебното следствие, което се проведе в училището в Хавърхърст.

Тоби се изненада от мълчанието на Уилоу. Тъй като не знаеше истинските факти за злополуката, невинно каза:

— Не мога да ти опиша колко добре се изказа Роуел за Питърс. Наистина трябваше да си там, за да го чуеш, Уилоу. Убеден съм, че само заради речта му в защита на Питърс, следователят реши, че бедният старец е невинен. Роуел дори стигна дотам да твърди, че ако трябва някой да бъде винен за смъртта на детето, това е той; че зает от деловите въпроси, които го подтикнали да предприеме това пътуване, твърде късно забелязал, че пътуват прекалено бързо и не успял да изпълни задължението си да накара Питърс да кара по-бавно.

Уилоу остави вилицата и ножа си. Неведението на Тоби и похвалите му за Роуел само увеличаваха ужаса ѝ. Без да знае истинските ѝ чувства, Тоби продължи:

— Роуел добави, че Питърс е един от най-старите ни и верни слуги; че дори е имало случаи, когато е позволявал на децата да отидат до имението на сър Джон без бавачката си, уверен, че Питърс ще полага за тях най-големи грижи. Речта ти беше майсторска, Роуел. Кара ме да се чувствам горд, че съм Рошфорд.

Роуел си сипа още зеленчуци и кимна на Датън да му долее вино. Лицето му беше зачервено.

— Сега можем да забравим за тази нещастна случка — рече той. — Казах на Питърс, че му давам къщата до хавърската гора и го пенсионирам. Джексън ще заеме мястото му като кочияш.

Като се извини, че не се чувства много добре, Уилоу отиде в стаята си. Освободи Лили, която беше в спалнята ѝ, заключи се и седна пред бюрото си.

На бюрото лежеше малка купчина писма от Натаниел Корбет. Последното, което беше получила предишния ден, потвърждаваше казаното в писмото от миналия месец. Рецесията в Америка беше приключила и макар икономиката да не беше се възстановила напълно, както мистър Корбет беше се надявал, все пак имаше седемдесет и два процентово подобрене.

„Следователно мога да ти съобщя, че тръстът вече има свободни средства и не след дълго ще получиш писмо, с което членовете на тръста искат от теб мнение дали да изпращат парите в Англия, или предпочиташ да останат на влог тук...“

Уилоу изпусна продължителна, дълбока въздишка. Преди злополуката не би се поколебала да поиска парите да ѝ бъдат изпратени в Англия. Но сега... сега като че ли съдбата ѝ помагаше да вземе решението, за което знаеше в сърцето си, че трябва да бъде направено — да напусне Роуел и да се завърне в родината си.

Дълго време остана неподвижна, гледайки с невиждащи очи предметите в стаята. Деветнайсет дълги години бе живяла в Англия; мислеше за себе си като за англичанка; беше отгледала две деца, които не знаеха нищо за Америка. Ако ги отведеше в толкова различна среда, би предизвикала голям катаклизъм в техния живот. Особено Оливър, който трябваше да изостави наследството си тук. Но ще се приспособят, както става с всички деца, каза си тя.

Но щеше ли да може самата тя да се върне към стария си живот там? Сан Франциско беше изграден отново. Може би един нов и процъфтяващ град би бил подходящ фон за новия им живот, който трябваше да създаде за себе си и за децата. Но нямаше да бъде лесно. И най-лошото, шест хиляди мили щяха да я разделят с Тоби.

За стотен път Уилоу се замисли за алтернативата да остане тук, в Рошфорд, като съпруга на Роуел. И за стотен път разбра, че повече не беше възможно да остане тук. Роуел беше й отнел и последната следа от уважението, което хранеше към него, и сега го презираше. Не искаше Оливър да взема за пример такъв баща, да израства като Роуел с такива повърхностни представи за ценности и морал, които за него не представляваха нищо повече от перце, носено от студения вятър.

Същият следобед Роуел заминаваше за Люис, за да оглежда някакво жребче. Тоби отиваше в Лондон и щеше да закъснее. Пейшънс отиваше с Оливър и Алис на рожден ден на едно от децата на Баратови. Освен слугите, в къщата нямаше да има никой друг. Като че ли и тук имаше пръст съдбата, защото можеше да нареди на Лили да опакова необезпокоявана нейните и на децата вещи. Беше чакала само резултата от следствието, за да приведе плана си в действие, като се беше надявала, че въпреки всичко Роуел може би ще намери смелостта да признае истината. Но това не беше се случило и сега трябваше да тръгне колкото е възможно по-бързо, преди обстоятелствата да са я накарали да промени решението си.

Оставаха й едно-две писма, които искаше да напише преди заминаването си — на Доди, на Рупърт, чието жизнерадостно писмо от Мюнхен все още чакаше отговор в чекмеджето й. Но най-важното от всички писма беше онова, с което започна писмото до Тоби, което възнамеряваше да изпрати, щом стигнеше Дувър.

„Когато четеш тези редове, аз ще съм на път за Франция.“

Уилоу спря, за да се успокои треперещата й ръка.

„Ще остана там, докато стане възможно да купя билети за децата и за мен до Америка. Искам да се разведа с Роуел и дори да ми откаже, решението ми да сложа край на брака ни няма да се промени.

Може би ме мислиш за страхлива, тъй като не намерих сили да ти кажа довиждане. Истината, мили Тоби, е, че само мисълта да ти кажа сбогом разкъсва сърцето ми на парчета. Любовта ми към тебе през всичките тези дълги години, откакто се познаваме, е не по-слаба, отколкото е

била винаги. Утешавам се поне малко, като знам, че щастливото ти бъдеще изглежда сигурно. Стела сигурно ще промени решението си, щом чуе, че съм напуснала Рошфорд и ще може да стане новата му господарка. Моля се да бъдете много щастливи заедно.

Искам да те успокоя за собственото си бъдеще. Мистър Корбет ми писа, че компанията на баща ми отново е на крака и че има свободни пари за моите и на децата ми нужди. Ще отидем в Сан Франциско, където все още имам много приятели.

Може би се чудиш защо, след толкова много време, изведнъж реших, че трябва да замина. Ще ме разбереш, ако ти кажа, че Роуел ми призна, че той, а не Питърс, е карал каретата по време на злополуката. Ще бъдеш ли така добър да се погрижиш Питърс да не страда повече? Макар да знам, че звучи ужасно, не мога повече да разчитам на Роуел, че ще изпълни обещанието си да даде на Питърс добра пенсия.

Ще ти пиша, скъпи Тоби, и се надявам, че и ти ще поддържаш връзка с мен...“

Със сухи очи Уилоу остави писалката. Сърцето ѝ лежеше като камък в гърдите и щом започна да се движи бавно, като автомат, почувства ледена студенина. Като че ли някакъв вътрешен глас ѝ даваше указания. Първо, да позвъни на Лили. Да ѝ нареди да опакова онези дрехи, които са необходими за морско пътуване и никакви обикновени дрехи за обличане в Париж. Никакви кожи, никакви бижута, освен онези, които беше донесла със себе си като младоженка. Никакви книги, никакви украшения, никакви спомени и сувенири, освен семейните снимки, които лежаха заключени в бюрото ѝ...

Уилоу вдигна поглед, щом прислужницата влезе. По неволя трябваше да каже истината на Лили — че напускат завинаги Рошфорд и Англия.

— Зависи изцяло от теб, Лили, дали ще дойдеш с мен в Америка — каза тя на изненаданата слугиня. — Няма да сметна, че е проява на нелоялност, ако предпочетеш да останеш в родината си — добави тя,

опитвайки се да смекчи шока на прислужницата си, която я гледаше глупаво.

Но Лили беше обикнала господарката си почти колкото Нели на времето и бързо преодоля първоначалната си изненада. Не се поколеба да вземе решение.

— Идвам с вас, милейди — каза тя без колебание.

— Тогава трябва да бъдеш *много* дискретна, Лили — предупреди я Уилоу. — Ти си единственият човек, който знае за намерението ми да отпътувам утре. Дори Нани не знае за решението ми и все още не знам дали ще иска да дойде с мен. Ако откаже, ще трябва да ми помогнеш да се грижим за децата по време на пътуването, тъй като няма да имам време да наема друга бавачка.

— Милейди, толкова е сигурно, че Нани ще дойде с нас, колкото е сигурно, че патицата е патица — бързо отвърна Лили. — Нищо на света не би я накарало да се раздели с господаря Оливър и мис Алис.

Уилоу мълчаливо се помоли да е права. Децата обожаваха Пейшънс и щяха да са много по-спокойни, ако дойдеше с тях.

Сръчна както обикновено, Лили набързо опакова вещите, които ѝ изброи Уилоу. Поръча на двама лакеи да отнесат куфарите в плевника на конюшната на „склад“.

Повече време ѝ отне да реши какво трябва да вземе за децата. Топли дрехи и нощници, но какво да прави с кукленската къща на Алис? Коя от любимите ѝ кукли да вземе? Ще има ли място за летящата машина на Оливър, за книгите му? Трябваше да изоставят велосипеда. Но щом се установяха някъде щеше да му купи нов...

Едва след като погледът ѝ обходи детската стая, очите на Уилоу се изпълниха със сълзи. Тази голяма уютна стая, с газовата ѝ камина с решетка, с изтърканата дървена маса, на която децата ядяха, рисуваха, пишеха и режеха с триончетата си, беше изпълнена със спомени. Беше прекарала толкова щастливи часове с тях тук. В единия ъгъл стоеше сиво конче-люлка, което някога е било любимата играчка на петимата братя Рошфорд. Сега гривата му беше печално проскубана, а боята протрита там, където краката на три поколения деца бяха го ритали...

Докато Лили опаковаше багажа, Уилоу мина през отворената врата в детската спалня. Голямото легло на Пейшънс и двете креватчета на Оливър и Алис бяха грижливо оправени, а завивките им — снежнобели. В далечния ъгъл стоеше стара дървена люлка,

полузавита с чаршаф. Алис все още я използваше като креватче за куклите си. До малките креватчета имаше маса с нощна лампа заради Оливър, който все още се будеше разплакан от лошите си сънища, макар и по-рядко напоследък.

Сърцето на Уилоу се стегна. Беше въпрос само на време, преди Роуел отново да поиска Оливър да язди. Това никога вече нямаше да се случи.

Една от по-младите прислужници почука на вратата, за да съобщи на Уилоу, че следобедният чай е готов. Уилоу неспокойно погледна към часовника в детската. Четири и половина. Скоро Роуел щеше да се върне — не повече от половин час след завръщането на Пейшънс с децата.

— Донеси чая тук — каза тя на прислужницата. — Лили и аз подреждаме ненужните дрехи и играчки на децата и не искам да спираме.

Малко след пет лакеят взе куфарите на децата и заедно с Уилоу ги отнесе до плевника. Новият кочияш, Джексън, откара Лили в Хавърхърст, за да прати телеграма на Силви. За щастие Силви и Пелам бяха в Париж, а не някъде в чужбина, защото щеше да е много по-лесно и приятно да стои при тях, а не в някой хотел, докато уреди билетите за Америка.

Чу, че Роуел се завръща и го видя от стълбищната площадка, че отива направо в библиотеката. Досети се, че се е насочил към гарафата с уиски. След злополуката пиеше много и всяка вечер някой от слугите му помагаше да се качи в стаята си. От стаята си чуваше виковете и мънкането му, защото винаги, когато се напиеше, настроението му се менеше от агресивно до съзливо.

Ако започне да пие отсега, докато стане време за лягане, помисли си без омраза Уилоу, нощес ще е същото. Може би беше по-добре да прекара тази последна вечер с Роуел, ако не е в много добро настроение. Не искаше нищо да попречи на решението ѝ да замине.

Бавно тръгна по коридора към лабораторията на Тоби. Макар досега никога да не беше влизала без покана в стаята му, сега взе връзката ключове, закачени на колана ѝ, и отключи вратата. Смрачаваше се и стаята беше изпълнена със сенки. Ако притвореше очи, не беше трудно да си представи, че вижда фигурата на Тоби, съсредоточено приведен над бюрото си.

Направи няколко крачки напред и застана до пустото кресло, а ръцете ѝ се протегнаха, като че ли искаха да докоснат главата му, както често беше копняла да стори.

— О, Тоби, Тоби! — прошепна тя и непоносима болка разкъса сърцето ѝ при тази мълчалива раздяла с него. Ако той беше тук, знаеше, че лесно можеше да се разколебае в изпълнението на плана си да замине на сутринта. Лабораторията му беше толкова съществена част от него, та ѝ се струваше, че той е тук — край прозореца, може би взрян в градината. Или край шкафа, търсец някакъв нужен лист в купищата хартии.

Опита се да си представи как Стела стои тук, в тази стая, до стола на Тоби, където тя беше застанала сега. Дали Стела би могла да го обича като нея, Уилоу? Дали щеше да бъде толкова нежна, грижлива, разбираща, вярна? Дали щеше да го дари с деца? Дали Тоби щеше да я прегръща така, както веднъж беше прегърнал нея? Дали щеше да целува устните на Стела, очите ѝ, ръцете ѝ? Дали щеше да изпитва същото мъчително желание, което ги беше обхванало при онзи единствен случай, когато тя, Уилоу, беше в прегръдката му?

Тези мисли бяха непоносими и Уилоу бързо ги остави настрана. На първо място трябваше да постави щастието на Тоби, а не своето.

На другия край на коридора Пейшънс се беше завърнала с децата и ги слагаше да спят. И двете бяха малко превъзбудени и както ставаше винаги в такива случаи, Оливър заекваше по-силно.

— Мога да му дам малко лауданум, за да заспи по-лесно — предложи Пейшънс, когато Уилоу влезе в детската стая.

Целуна двете деца за лека нощ и отиде в спалнята си, за да се приготви за вечеря. Реши да облече роклята от шифон с цвят на иглика. Беше с копринена фуста и с гарнитура от кремава guirige^[1] дантела. Бе поръчала да ѝ я ушийт за почивката в Довил. Обличаше я за последен път, помисли си тя, щом прозвуча гонга за вечеря. Взе един кашмирен шал и тръгна надолу по стълбите, за да се присъедини към Роуел в столовата.

Роуел беше в агресивно настроение. Жребчето не беше оправдало очакванията му и чувстваше, че е пропилял следобеда си. Не одобри l'entree^[2] и върна телешкото в кухнята, за да го поднесат „при подходяща температура, а не студено като камък, ако обичате“.

Тъй като Уилоу изпи само една чаша червено и половин чаша бяло вино, Роуел допи останалото.

— Ако не изпразня бутилките, слугите ще го направят — каза той достатъчно силно, за да го чуе Датън.

Прибави към храната две двойни брендита и към девет часа Уилоу не можеше да разбере нищо от нечленоразделните му отговори. Тя остави гоблена, който шиеше, и обяви, че отива да си легне.

Роуел вдигна очи; бузите му бяха зачервени от алкохола, а очите му блестяха, докато обхождаха тялото ѝ, макар да не можеше да фокусира погледа си.

— Леглото не е лоша идея — похотливо каза той. — Идвам с тебе. Така или иначе, нямам какво да правя.

Уилоу се изчерви, но не му отвърна в същия дух.

— Боя се, че имаш нужда от нощна шапчица — тихо каза тя. — Качвам се направо горе.

— Не си тръгвай още, мила. Ела при мене — смутолеви Роуел, протягайки ръка. — Ела да си пийнеш с мене.

— Не, Роуел, много съм изморена — отвърна Уилоу и се насочи към вратата. — До утре сутринта.

Побърза да излезе от стаята, защото може би щяха да му хрумнат и други идеи. Роуел я изгледа, докато излизаше, а обърканият му ум се опита да разгадае думите ѝ.

„До утре сутринта.“ Нима трябваше да чака до утре сутринта, за да получи каквото искаше!

— Не ме разбра — промърмори той гласно. — Трябва да го кажа по-ясно. Никога нищо не разбират тези жени!

Смътно си помисли, че с Дезире не ставаха никакви недоразумения. Тя винаги знаеше какво иска един мъж. Нещо повече, винаги можеше да накара един мъж да я пожелае, дори когато мислеше, че е твърде уморен.

Наистина беше твърде изморен! Трябваше да покаже на тази студенокръвна жена как се преодолява умората. Време бе да я научи един-два номера. Скоро щеше да сложи край на глупостите ѝ.

Остана още половин час в библиотеката, като пиеше, но не забравяше за намерението си. Този път не извика някой слуга да му помогне да се изкачи по стълбите, а се справи сам и се заклатушка към спалнята на жена си. През процепа под вратата не се виждаше

светлина. Натисна дръжката няколко пъти, преди да стигне до извода, че е заключена.

Досега настроението на Роуел беше относително добро. Но в мига, в който откри, че планът му се проваля, избухна в гняв. Задумка по вратата с юмрук и се развика гневно:

— Аз съм Роуел, твоят съпруг. Отвори незабавно вратата!

Като не получи отговор, започна да удря дори още по-силно.

Уилоу чу силния му глас и понеже се боеше да не разбуди цялата къща, наметна един пенъор върху раменете си и тръгна боса към вратата. Намерението ѝ беше да успокои Роуел с кротки думи и да го накара да отиде в собствената си спалня, където го чакаше удобното му легло. И през ум не ѝ мина, че е в някаква опасност.

Но Роуел беше твърде пиян, за да бъде възпрян с думи. Блъсна вратата с рамо, отвори я и нахълта при жена си. Сграбчи я за ръката и я задърпа със сила през стаята. Строполи се върху леглото и я събори върху себе си.

За пръв път в брака си Уилоу почувства физически страх от Роуел. Много пъти го беше виждала пиян, но обикновено с него имаше слуги и щом покажеше нежеланието си да го пусне в стаята си, винаги губеше интерес и се оставяше да го отведат в леглото му.

— Тази вечер не приемам „не“ като отговор... — промърмори той, като се мъчеше да свали нощницата от раменете ѝ. — Проклятие, Уилоу, та ти си ми жена и ще правиш каквото искам...

Светлобежовата бродерия на нощницата ѝ изведнъж се разкъса от безплодните ѝ опити да се измъкне от прегръдката на Роуел.

С триумфален смях Роуел се претърколи върху нея и започна да я целува по шията. Уилоу вдигна ръце, за да се предпази, но той ги хвана и ги притисна от двете ѝ страни. Дъхът му вонеше на уиски и очите му бяха изцъклени, но сякаш ни най-малко не беше изгубил от силата си.

Уилоу нададе приглушен вик и с всичка сила се опита да се освободи. Тялото му така тежеше върху гърдите ѝ, че тя едва можеше да диша.

— Първо искаш малко бой, а? — промърмори Роуел. В този миг нощницата се смъкна от раменете ѝ и красивите ѝ, стегнати гърди се разкриха изцяло пред погледа му.

— Господи, та ти си красива! — дрезгаво извика той, а очите му бързо обшариха тялото ѝ надолу, до гладкия ѝ, заоблен корем.

Дишайки тежко, се опита с една ръка да я съблече цялата. Ноктите му се забиваха в плътта ѝ, докато късаше дрехата ѝ. Уилоу не успя повече да сдържа писъка, който се процеждаше през устните ѝ. Роуел помисли, че надава вик от удоволствие, но забрави, че все още е напълно облечен и започна да се движи върху нея, в очакване на приближаващото удоволствие.

В този момент вратата се отвори и някой влезе в стаята.

Уилоу първа видя малката фигура в раирана пижама, застанала до таблата на кревата.

— Оливър! — прошепна тя.

Роуел, който все още не беше разбрал, че е бил прекъснат, не ѝ обърна никакво внимание.

— Роуел, пусни ме, *пусни ме* — извика тя с яростен, отчаян глас. — Оливър е тук. Ходи на сън. Моля те, пусни ме.

Но детето вече се беше събудило. Със смутено учудване наблюдаваше сцената пред себе си. Видът на голото тяло на майка му и на баща му, който я беше яхнал, го ужасиха. Чу как майка му моли да я пуснат; видя, че баща му продължава, така че си помисли, че я напада. Изплашен от видяното, Оливър извика с тънък, заекващ гласец:

— П-пусни я!

Най-сетне Роуел осъзна, че момчето е в стаята. Разярен, че го прекъсват и все още полупиян, той се смъкна от леглото и се изправи пред изплашеното дете.

— Махай се! — изкрещя той. — Не знаеш ли, че нямаш право да влизаш тук! Ще те накажа за това, момчето ми, строго ще те накажа. А сега се махай оттук!

Вдигна ръка, за да удари детето, но преди да успее, Уилоу го хвана и го задържа с цялата сила, която ѝ бе останала.

— Оливър ходеше насън, Роуел. Не е знаел къде е. Не го докосвай. Забранявам ти да го докосваш!

Роуел брутално я блъсна настрани.

— Достатъчно си глезила сина си. Време е да научи няколко урока. — Обърна се и зашлеви Оливър през лицето. — А сега, марш в стаята ти! Утре сутринта, точно в девет, започва обучението ми. Шест тояги може би ще успеят да вкарат малко разум в тъпата ти глава.

Макар очите на Оливър да плуваха в сълзи и ръката му да притискаше ударената буза, все пак не показва никакво намерение да си

тръгва. Стоеше и с неразбиране местеше поглед ту към Роуел, ту към майка си.

Въпреки че всеки инстинкт ѝ казваше да не го прави, Уилоу се боеше да не би неподчинението му да увеличи неконтролираната ярост на Роуел. Каза с най-тихия и спокоен глас, на който беше способна:

— Върви си в леглото, Оливър. Аз съм съвсем добре. Честна дума. Намери Пейшънс и тя ще ти даде нещо, за да заспиш по-лесно. А сега тръгвай, като добро момче.

Оливър безмълвно се обърна и избяга от стаята.

Щом вратата се затвори зад него, Уилоу се обърна към съпруга си с презрително святкащи очи.

— Роуел, ако все още възнамеряваш да ме изнасилиш, по-добре започвай веднага и свършвай. Ако не, бъди любезен да напуснеш стаята ми.

Роуел неспокойно се втренчи в бялото, гневно лице на жена си. Намесата на Оливър донякъде го беше отрезвила и вече не беше толкова сигурен в себе си. В погледа на Уилоу имаше нещо опасно, а също и в напрегнатата суровост на стойката ѝ, което го изнервяше. Беше го нарекла „изнасилване“. Тя, разбира се, знаеше, че не възнамерява да я изнасили. Просто искаше да...

— Е, взе ли решение?

Гласът ѝ прозвуча леден, язвителен и някак насмешлив. Роуел се намуси.

— Някой ден ще съжаляваш, че си се правила на надменна с мене — глупаво промърмори той, а заплахата веднага възвърна самочувствието му. След това, съвсем неочаквано забрави целта на посещенията си. От всичко на света най-много му беше нужно едно питие. Къде, по дяволите, е този прислужник? Защо плаща на цяла къща със слуги, ако не са готови всеки миг да го обслужат?

Без дори да погледне към Уилоу, Роуел се насочи към вратата, отвори я и изкрещя името на слугата си. Уилоу чу как слугата отваря вратата на стаята му и как Роуел гневно поръчва незабавно да му донесе бутилка уиски. Без да погледне назад към нея, той се запрепъна по коридора. Чу се шумното затръшване на вратата на стаята му след него.

Уилоу се загърна в нощницата си и намери в себе достатъчно смелост, за да напусне относителната безопасност на стаята си. Подът

студенееше под босите ѝ крака, докато бързо притича по зле осветения коридор към детските стаи. Дневната стая тънеше в мрак, но вратата на детската спалня беше откряната и нощната лампа я осветяваше с трепкащо златисто сияние. Спря пред нея, защото не беше сигурна, че неочакваната ѝ поява няма да разстрои още повече изплашеното дете. След това чу мекия, напевен глас на Пейшънс, която му пееше приспивна песен и разбра, че всъщност присъствието ѝ е ненужно.

Неохотно напусна познатото, безопасно място и забърза по коридора към стаята си. Спря за миг пред вратата на Роуел. Чу как спори с нечленоразделен гневен глас със слугата си, след това последва скърцане на пружината на леглото и миг по-късно — пиянско хъркане. Побърза да влезе в стаята си, затвори вратата и превъртя ключа с треперещи пръсти. Опря гръб в хладния махагон, треперейки неудържимо.

Започна да си шепне, като че ли искаше да успокои някого другиго:

— Не мисли за това. Утре ще бъдеш далеч и това ще ти се струва само един лош сън. Не мисли за това.

Но не беше сън и все още ѝ предстоеше да измъкне себе си и децата в безопасност от тази къща, която никога вече нямаше да може да нарече свой дом.

Беше седем часа вечерта и се спускаше здрач, когато София за първи път стъпи в селото Хавърхърст. Малките прозорчета на странноприемницата светеха жизнерадостно. Реши, че може да послуша съвета на шофьора и да слезе там. Вероятно съдържателят можеше да ѝ осигури храна, а също и информация къде може да открие свещеника на местната църква. Напомни си, че в Англия този човек се нарича свещеник или викарий.

Плати на шофьора на таксито, което я докара от железопътната спирка в Танбридж Уелс, и се замисли за това, че оскъдните ѝ запаси от пари намаляват тревожно бързо. За щастие на борда на пощенския параход, който я превози през Ламанша, се запозна с двама англичани от Йоркшир. Въпреки че почти не разбираше странния им диалект, те ѝ платиха обедата и когато слязоха на брега, я поканиха да дойде на чай с тях в един приятен хотел на морския бряг до Дувър. Щяха да ѝ платят

престоя в първокласен хотел, ако не беше отказала поканата им. Гореше от нетърпение да стигне целта си без повече бавене.

София въздъхна, щом таксито се изгуби надолу, по тясната неосветена улица. Не беше свикнала с вида на малките полски селца и Хавърхърст ѝ се стори лошо място за живеене. Дувър ѝ се стори много по-вълнуващ с оживените си тротоари, с групичките моряци и с привлекателните магазини, наредени покрай брега на огромния океан, който видя за първи път в живота си тази сутрин. Наведе се, вдигна куфара си и отвори вратата на странноприемницата с рамо.

Дузина мъжки лица я погледнаха с учудване. Препълнените калаени халби бяха оставени на дървените маси, лулите бяха измъкнати изпод мустаците и всички разговори секнаха.

София се усмихна, като усети, че им направи впечатление. Мадам казваше: ако всички обърнат глави към тебе, значи си красива. Докосна червеното щраусово перо на новата си черна сламена шапка, приглади вталения жакет на червения си пътен костюм и пристъпи напред, така че изпод краищата на дългата ѝ пола да се видят красивите ѝ нови червени кожени боти.

— Добър вечер! — поздрави учтиво тя с най-добрия английски на Никол. — Аз бих искала, моля, да се срещна с господин свещеника, да разговарям с него и след това да ям вечеря.

Мълчанието се наруши от смеха на неколцина човека, при което се появи пълна жена, която носеше две големи бирени халби. Около кръста ѝ беше препасана чиста бяла престилка, а тъмните ѝ коси бяха прибрани на кок.

— Сигурно си чужденка, мила — попита тя, защото знаеше, че нито една английска дама не би влязла в селска кръчма, дори придружена от мъж. Но все пак момичето като че ли беше от класа.

— Аз съм францужойка и търся роднините си във вашето село — спокойно каза София.

Последва кратко мълчание, преди естественото гостоприемство на селяните да си каже думата. Направиха ѝ място на дъбовата пейка до огнището, в което пламтяха няколко големи цепеници, подгръвайки чайника, окачен на кука над пламъците. Донесоха ѝ чаша сайдер и въпросите започнаха.

София обясни на несигурния си английски, че не знае кои са роднините ѝ, а само че някога са живели в Хавърхърст. Обмислянето

на въпроса беше последвано от чесане по главите. Изглежда никой не считаше, че роднините на момичето все още живеят в околностите.

— Познавам всички, които са живели наоколо през последните петдесет години — каза съдържателя, — но няма нито един новодошъл, освен доктор Роуз.

След още една чаша бира решиха, че плана на София да се срещне със свещеника предлага най-добрата възможност да открие предците си.

— Ако не намериш твоите хора, можеш да се върнеш тук, мила — любезно каза жената на кръчмаря. — Ще ти осигурим легло за преспиване.

Двама от по-младите работници във фермите, като се усмихваха глупаво, предложиха да придружат София до къщата на викария, но тя отдавна беше преценила социалното им положение и реши, че ще направи по-добро впечатление на толкова важния свещеник, ако отиде сама.

Като остави куфара си на съхранение при съдържателите на странноприемницата, София се насочи към селската църква. Едно момче на колело почти падна, както се беше заляпало по непознатата. Много рядко по улиците се появяваха нови лица, но никога толкова пъстри и впечатляващи като София, облечена в червения си костюм и тъмната си шапка, които светеха като сигнален огън дори в сгъстяващия се здрач.

Беше неподготвена за начина, по който я посрещнаха при свещеника. Възрастната прислужница, която отвори вратата, измърмори нещо и се опита да я затвори, преди София да успее да влезе.

— Преподобният е зает, мис. Няма да иска да разговаря с непознати по това време на нощта — рече тя, а лицето ѝ представляваше маска на неодобрение.

— Не искам да се срещам с никакъв преподобен — отвърна София с най-властния тон, който успя да намери. — Желая да видя господин свещеника или господин викария, ако обичате.

Докато слугинята се колебаеше, от една врата вдясно, накрая на дългия, зле осветен коридор, надникна гола розова глава.

— Кой е, Поли? Какво става?

Щом София пристъпи напред, под единствената светеца крушка, наследникът на преподобния Епълби се приближи към нея и през очилата, които се бяха смъкнали на края на острия му, извит нос, се втренчи към дребната фигура срещу себе си.

— Коя сте вие? Какво искате? — попита той, като с безпокойство разбра не само по цвета на дрехите ѝ, но и по мазилата по лицето ѝ, че посетителката му най-добре може да бъде описана като блудница. Силно се надяваше, че никой не е видял приближаването ѝ към дома му по това време на нощта, защото Бог знае какво щяха да започнат да говорят след това.

Смутено, но без уплаха София обясни каква е целта ѝ.

— Желанието ми е да бъдете така добър и да прегледате тези книги тази вечер, мосю — завърши тя обясненията си. — Идвам от дълъг път, от Франция, много съм изморена и ми се иска бързо да намеря роднините си.

— Боя се, че е много късно, за да преглеждаме някакви архиви тази вечер, мис — строго каза викарият, като нервно се отдръпна назад от София. — Архивът е заключен и във всеки случай се намира в църквата. Елате утре сутринта в приличен час, щом настоявате — отегчено добави той.

Сините очи на София проблеснаха.

— Нощта още не е започнала — посочи тя. При мадам Лу-Лу по това време отваряха за подранилите посетители. Неочаквано се усмихна. — Не се страхувайте, мосю. Не съм лошо момиче. Мога да ви платя. Вижте! — тя посегна към кесията, окачена на кръста ѝ и измъкна няколко златни монети. — Достатъчни ли са? — попита тя с нарастваща увереност. Ивет ѝ беше казала, че с пари може да се купи всичко, съвсем всичко, ако се предложи достатъчно голяма сума.

Викарият доби още по-смутен вид.

— Госпожице, надявам се разбирате, че е обидно да се опитвате да подкупвате човек в моето... моето положение. — Погледът му срещна широко отворените, невинни очи на София и изведнъж се изплаши, че я е преценил погрешно. — Утре, ако успея да ви помогна, можете да направите благотворително дарение. В църквата има кутия за бедните...

София сви рамене.

— Ще платя както ми кажете — Просто каза тя. — Но няма да напусна Хавърхърст, преди да съм узнала каквото ми трябва.

— Утре! — нервно каза викарият. — Елате пак утре.

София остана още миг вгледана във викария. Черното му расо беше изсветляло от употреба и беше протъркано. Няколкото сиви косъма, които все още имаше, стърчаха разрошени върху розовото му теме. Напомняше ѝ за отец Матийо, но изражението му не беше толкова приветливо. За миг София съжали, че, както мадам Лу-Лу беше предсказала, не успя да добие онази закръглена фигура, която мъжете толкова харесваха. Години след като напусна манастира, продължаваше да си спомня познатия похотлив поглед на отец Матийо, когато потупваше закръглените задници на по-големите сирачета. Ивет беше се съгласила, че дори les religieux^[3] са подвластни на призивите на плътта. Ако беше с малко по-привлекателна фигура, може би този мършав старец щеше да се държи с нея по-любезно.

Въздъхна, сви стройните си рамене и се обърна. Ставаше късно и беше изморена. Може би беше по-добре да прекара нощта в приветливата auberge^[4] и да продължи търсенето на другия ден.

Със смесица от облекчение и вина викарият наблюдаваше как тя излиза от къщата му. По това време на нощта не беше подходящо за младите жени да се разхождат сами в мрака. В големия му, студен дом имаше поне осем празни стаи и можеше да ѝ предложи гостоприемството си. Но не се осмели да го стори, защото се страхуваше, че на сутринта млекарят или пощальонът, или който и да е от енорияшите му може да я види как излиза от дома му и ще се зачуди...

Но преди съвестта му да преодолее неохотата, София изхвърча от къщата и тръгна по настлания с чакъл път с високите си боти.

„В Париж, мислеше си тя, улиците са павирани и по тях се ходи лесно.“ Съмненията ѝ относно Хавърхърст нарастваха и се засилиха още повече, когато жената на кръчмаря, прикривайки с мъка силното си любопитство, я отведе до стаята, където щеше да прекара нощта.

София погледна с презрение избелелите тапети, на места кафяви от влага. При мадам Лу-Лу тапетите бяха в ярки цветове и се сменяха на всеки две години. Месинговите кревати бяха излъскани до блясък и бяха покрити с красиви копринени завивки, украсени с възглавници. Подът навсякъде беше покрит с топли килими. Погледна надолу, към

голите дъски под краката си и към избелялата плюшена завивка на леглото. Беше сигурна, че пружините на леглото са стари и се зачуди дали в дюшека няма дървеници. Мадам никога не би допуснала подобно нещо в дома си.

— Тук си на сигурно място, ако завали дъжд, мила — каза хазяйката, без изобщо да заподозре сравненията на София. — Щом разопаковаш багажа си и се справиш, слез долу и ще ти дам хубава, гореща вечеря.

Посетителите на странноприемницата загледаха одобрително как София с апетит с нахвърля върху голямата чиния заешка яхния, която хазяйката ѝ поднесе. Забелязаха изящния начин по-който реже месото си на малки късчета и внимателно ги поставя в устата си. Кимнаха одобрително, когато хазяйката донесе бутилка вино — френско вино, събщи ѝ гордо тя, което пазела само за специални гости като нея. София топло ѝ се усмихна, защото знаеше, че поне тук беше направила добро впечатление.

Беше почти девет часа, когато отново ѝ направиха място край огъня и всички присъстващи се впуснаха в дълга дискусия относно загадката на роднините на София. Чак когато стопанинът заяви, че е време да затваря, посетителите неохотно тръгнаха по домовете си, възхитени от възможността да разкажат такава необичайна клюка на жените си, които ги очакваха.

В хавърхърстката странноприемница все още не бяха преминали от газените лампи към новото електричество. Докато хазяина ѝ подаваше запалена свещ, за да си свети до стаята, отправи към София продължителен, изучаващ поглед.

— Със сигурност ми напомняш на някого — каза той, като се почеса по главата. — Не мога да кажа точно на кого, но бих се обзаложил на пени срещу лира, че съм те виждал някъде, ако не знаех, че до днес не си била в Англия.

Но умората от целодневното пътуване си казваше думата и София се почувства твърде изморена, за да се занимава с този въпрос. Като каза на домакина си едно учтиво „лека нощ“, тя се отправи към леглото си.

Рано на другата сутрин една паница овесена каша, каквато никога досега не беше вкусвала, последвана от голяма чиния с шунка и

чаша горещ, сладък чай ѝ дадоха нови сили. Като помахна топло на домакините си, София отново се насочи към дома на викария.

Макар новината все още да не беше достигнала до странноприемницата, вече се беше разпространила из селото — кралят беше умрял. Домакините, които миеха стъпалата пред вратите си, побързаха да влязат вътре и да спуснат пердетата на прозорците, а децата се прибираха по домовете си. София мина почти незабелязана по улицата. Преди да достигне до дома на викария, църковните камбани забиха траурно и сърцето на София се сви. В крайна сметка може би този ден, за който толкова дълго бе копняла, толкова месеци беше събирала пари, нямаше да оправдае надеждите ѝ. Може би неугледният стар свещеник щеше да бъде зает да бие камбаните си и нямаше да има време да прегледа архивите...

Страховете ѝ се оправдаха. Макар викарият да не се занимаваше с биенето на камбаните, беше зает в дома си с писането на специална проповед по повод на тъжната кончина на монарха. По неволя на София ѝ се наложи да го изчака в тъмната гостна, докато най-накрая той бъде готов да я отведе до църквата. Но духът ѝ отново се повдигна, щом той взе от шкафа големия пращен регистър и започна да прелиства дебелия пожълтели страници назад, към 1862 година. В църковната канцелария беше студено, а мрачният звън на камбаните над главите им отекваше в каменните стени. София усещаше, че умът на викария е зает с други, по-важни въпроси и погледът му се плъзга само повърхностно по имената и датите, докато прокарваше пръст надолу по жълтите страници.

Към единайсет часа надеждите ѝ почти бяха рухнали. Викарият заяви, че ако на тази страница не се споменава за Алис и Оливър, няма смисъл да продължават по-нататък. Очите ѝ плувнаха в сълзи от разочарование, но не се разплака, защото видя, че мъжът спира, взира се от по-близо в написаното, а след това поглежда към нея.

Това просто е невъзможно, помисли си той. Тази изписана френска развратница не може да има някакви връзки със семейство Рошфорд. Дори да беше дете на някой от младите джентълмени. Но тогава, като се вгледа както трябва в София за първи път, забеляза необичайната ѝ бледозлатиста коса, извивката на скулите и на брадичката ѝ, и сърцето му прескочи. Наистина имаше някаква семейна прилика, колкото и невероятна да беше, с младата лейди

Рошфорд. И тогава си спомни за онзи случай, когато неговия предшественик, преподобния Епълби, бил извикан да дава показания в съда относно изчезналото дете.

— Е, Monsieur le Curè? — от вълнение София премина на френски. — Мислите ли, че открихте семейството ми?

Свещеникът се поколеба. Щом момичето иска, нека да продължи търсенето си в имението, но той не възнамеряваше да стъпи там, защото се боеше да не е сбъркал в преценката си за приликата ѝ. Ако не беше толкова ярко облечена, така че да не личи каква жена е...

— Може би това са хората, които търсите — колебливо каза той. — През 1862 година в църквата са се венчали Оливър Рошфорд и една дама, Алис. Семейство Рошфорд живее в имението, на около една миля от селото. Притежават повечето земи наоколо, а също и селото.

Виолетовосините очи на София искряха от вълнение.

— Но това са те, сигурна съм! — възкликна тя. — Благодаря ви, мосю. Благодаря ви от все сърце. — Бръкна с малката си ръка в кесията и извади двойно повече монети, отколкото възнамеряваше да остави в кутията за бедните. — Това е чудо — извика тя, стискайки монетите в ръка. — Молих се на Дева Мария и тя отговори на молитвите ми. Моля ви, благодарете ѝ от мое име, мосю. Щом се върна в Париж, ще запаля много свещи.

Едва след като бързо се върна в странноприемницата, за да вземе куфара си и да плати за нощувката и за храната, София осъзна, че може би никога няма да се върне в Париж. Роднините ѝ, нейното истинско семейство, бяха само на една миля.

Еуфоричното ѝ настроение не се помрачи, дори когато съдържателката на странноприемницата ѝ каза, че в Хавърхърст няма такива неща като таксите или дори фиакри и повечето хора ходят пеша.

— До имението има само една миля, мила — каза тя и като погледна към небето, добави: — Тъй като нямаш дъждобран, може би е по-добре да вземеш старото ми наметало. Качулката ще предпази хубавата ти шапка от дъжда.

София се поколеба. Не искаше да разваля ефекта от облеклото си, като го прикрива с прашната стара наметка, която жената ѝ подаваше. Но след това си спомни колко работа ѝ струваше да събере парите за хубавите нови дрехи за идването си до Англия. Взе

наметката, като си помисли, че може да свали грозната дреха преди да наближи имението. С хубавите си дрехи нямаше начин да не направи добро впечатление. Пренебрегна предупрежденията на Ивет, че може би няма да се зарадват на появата ѝ. Никол не само я беше научила на езика им, но също и на много други полезни английски обичаи — как да държи чашата за чай с кутре насочено навън; как да казва „пардон“, ако кихне; да нарича големия салон гостна и никога, никога да не сядва в скута на някой господин. Имаше още много други подобни предупреждения, които София си припомни и беше напълно уверена, че ще може да се държи както подобава на една истинска дама.

Махна за сбогом на любезната си хазяйка и като обърна хубавата си главица и кимна грациозно, се насочи към пътя, водещ към имението.

— Много благодаря! — каза тя, съвършено наподобявайки произношението на учителката си Никол.

Беше възнаградена от широката, сияеща усмивка на жената.

Беше седми май, 1910 година. Уилоу се събуди от неспокойния си сън и откри, че небето е покрито с тъмни облаци и че скоро ще завали. Лили внесе подноса със закуската, на който лежеше новия брой на „Таймс“. Вестникът беше обрамчен с черно и заглавията с черни букви съобщаваха, че кралят Едуард VII е починал малко преди полунощ.

Смъртта на краля не беше неочаквана. Медицинският бюлетин от Бъкингамския дворец отпреди два дни съобщаваше, че кралят има бронхит и състоянието му предизвиква сериозно безпокойство. Въпреки това Уилоу беше шокирана и натъжена от смъртта, както между впрочем вестникът твърдеше, че ще е за целия народ. Имаше две дълги статии за живота му, за царуването му и за смъртта му. Макар синът му, сега крал Джордж V, да се радваше на голяма популярност, хората обичаха шумния, обичащ удоволствията крал.

— Господарят даде нареждане всички пердета да бъдат спуснати — съобщи ѝ Лили. — А мистър Датън ни нареди всички да се облечем в черно. — Тя млъкна и любопитно се загледа в нараненото преbledняло лице на Уилоу. — Все още ли ще... ще пътуваме,

милейди? След като Негово величество е мъртъв? — попита тя несигурно.

Уилоу се поколеба, но само за миг, след което кимна утвърдително. Не само беше невъзможно повече да остава под един покрив с Роуел, но и се страхуваше да не би той да изпълни заканата си към Оливър и да го набие. И не на последно място, ако сега изгубеше куража си, може би никога вече нямаше да набере достатъчно смелост да напусне дома си, брака си, живота, който беше водила през последните деветнайсет години.

Предишната вечер поговори с Пейшънс, след като сложиха децата да спят, и тя не се поколеба в отговора си. Оливър и Алис са като нейни деца и докато са живи, мястото ѝ е с тях, увери я тя.

— Върви и кажи на Нани да облече децата като за разходка с карета — нареди тя на Лили, който чакаше заповедите ѝ. — Да ги облече топло, защото ще вали. Куфарите можем да ги натоварим в последния момент. Не е необходимо да казваме на Джексън, че ще ни кара до Дувър.

Като остави закуската си недокосната, тя стана от леглото. Цялото тяло я болеше, а по кожата ѝ имаше големи червени следи, там, където ноктите на Роуел я бяха одрали предишната вечер.

Бавно отиде до огледалото и разбра защо Лили я гледеше по такъв начин. Синините по лицето ѝ бяха болезнено очевидни. Неуспешно се опита да прикрие с пудра издайническите следи. Но скоро изостави тази работа и започна да се облича без помощта на Лили.

Лили скоро се върна в стаята на господарката си. Очите ѝ горяха от безпокойство.

— Нани каза, че господарят Оливър не е много добре, но все пак го облича, милейди. Каза, че е някак трескав и не иска да говори с никого, дори с мис Алис.

— Разходката на чист въздух ще му подейства добре — избягна прекия отговор Уилоу.

Щом приключи с тоалета си, изпрати Лили да се приготви за пътуването, а след това отиде в детската стая. Алис дотича при нея.

— Къде отиваме, мамо? Нани каза, че е изненада. Защо трябва да обличам тези ужасни черни дрехи? Не ми харесват, мамо. Искам да си облека сините.

Уилоу погледна над главата ѝ към Оливър. Момчето мълчаливо стоеше до прозореца и гледаше към градината. Отбягна погледа ѝ, дори когато му заговори. Обхвана я чувството, че се кани да извърши престъпление. Та нали това е къщата на Оливър, имението на Оливър. Един ден ще стане лорд Рошфорд и тази къща, това имение ще станат негови, за да ги предаде някога на децата си. Какво право имаше да му ги отнема? Бързо хвана ръцете му.

— Ела, скъпи, ще се поразходим с каретата. — Погледна въпросително към Пейшънс. — Всичко ли е готово? — попита тя.

Пейшънс кимна и малката група напусна детската стая и тръгна надолу по стълбите.

Роуел седеше в библиотеката, потънал в мисли, предизвикани от новината за смъртта на краля. Не помнеше много от предишната нощ, макар да имаше смътен спомен за някаква кавга с Уилоу, която не искаше да спи с него. Махмурлукът го мъчеше толкова силно, че беше забравил напълно за ненавременната поява на Оливър.

Погледна към часовника над камината. Десет часа. Учуди се, че Уилоу все още не е слязла долу, при все че от време на време закусваше в леглото. Искаше да обсъди с нея плановете относно пътуването до Лондон през другата седмица за погребението на краля. Тъй като беше един от перовете, трябваше да присъства на тази церемония, а съпругата му задължително трябваше да го придружи.

Позвъни и попита лакея къде е нейно благородие.

Слугата вече беше научил клюката за снощната случка от прислужника на Роуел, но лицето му остана безизразно, докато отговаряше с равен тон:

— Мисля, че нейно благородие е поръчала да приготвят каретата за десет и половина, милорд. Разбрах, че възнамерява да излезе с Нани и децата на разходка.

Роуел се намръщи.

— На разходка — повтори той удивено. — Не знае ли, че кралят е умрял снощи?

— Предполагам, че знае, милорд. Лили занесе вестник със закуската на милейди — отговори слугата, а гласът му остана така безизразен, както и лицето му.

Роуел скочи на крака и като блъсна встрани лакея, тръгна към хола. Видя, че на горния етаж Уилоу с децата и бавачката отиват по

галерията към стълбището. Забеляза, че наистина са облечени в пътни дрехи и лицето му потъмня. Моментът не беше подходящ за гости или за увеселителни разходки. Нима Уилоу е изгубила чувството си за благоприличие?

Изчака ги да слязат долу и без встъпление каза:

— Уилоу, моля те да отложиш всички планове за днес. Не искам днес никой да напуска къщата. Разбрала си, предполагам, че кралят е мъртъв?

Уилоу се обърна към Пейшънс.

— Отведи децата в каретата — тихо ѝ каза тя. — Изчакай ме там. Няма да се забавя.

Изчака, докато излязат, и се обърна към Роуел.

— Мисля, че е най-добре да отидем в библиотеката — каза тя и щом Роуел отвори уста, за да каже нещо, добави: — Не мисля, че искаш всички слуги да чуят онова, което възнамерявам да ти кажа.

Главата на Роуел започна да тупти. Предчувствието му подсказа, че навяват неприятности и реши да не спори относно предложението на Уилоу. Направи ѝ път да влезе преди него в библиотеката и с благодарност се отпусна в креслото. Уилоу остана права до вратата.

— Напускам те, Роуел — каза тя с тих, лишен от чувства глас. — Не възнамерявам да ти изброявам причините — такива има много — и съм сигурна, че сам добре ги знаеш. Бих искала да се разведеш с мене, но дори да не желаяш, това няма да ме спре да те напусна.

Роуел зяпна в нямо учудване бледото лице на жена си. Тъмните ѝ очи изглеждаха огромни, а по страните ѝ ясно се виждаха издайническите синини. Не си спомняше да я е удрял. Блъсна я настрана, когато момчето ги прекъсна. Сега той си помисли, че разбира — тя изразява протеста си под формата на заплаха, че ще го напусне. От него се очакваше да ѝ се извини и да оправи нещата.

— Разбира се, че няма да ти дам развод — каза той, като се изправи и застана срещу нея. — Ти си моя съпруга. Мястото ти е при мен. Ако съм те разстроил снощи...

— Официално се отказвам от отговорностите си — и като твоя съпруга, и като господарка на тази къща — прекъсна го Уилоу.

Свали тежката връзка клюнове, които възнамеряваше да остави в хола, и ги сложи върху масата, до гарафата с уиски. Без всякаква връзка забеляза с облекчение, че лакея се е сетил да я напълни —

пропуск, който винаги предизвикаше силно раздразнение в Роуел. Но вече нямаше да се занимава с този въпрос, помисли си тя с удивление. Както току-що беше съобщила на Роуел, имението Рошфорд, слугите, управлението на голямата къща и желанията на Роуел вече не бяха нейна грижа или отговорност.

— Очевидно не си добре — каза Роуел, като хвърли остър поглед към напрегнатото ѝ лице. Дори сега не взе на сериозно заявлението ѝ, че го напуска.

Уилоу леко се усмихна.

— Съвсем добре съм. Може би за пръв път, откакто те видях преди двацет и една години, съм с всичкия си разум. Не те обичам, Роуел, и не желая да оставам тук като твоя жена. Връщам се в Америка с децата.

Роуел не можеше повече да пренебрегва намеренията ѝ. Уилоу нито беше ненормална, нито в истерия, а просто напълно сериозна. Лицето му потъмня:

— Предлагам да си помислиш добре, преди да излезеш от тази врата — предупреди я той. — Защото ако го сториш, Уилоу, никога няма да ти позволя да се върнеш. Що се отнася до това да отведеш децата със себе си, това е нещо, което мога да предотвратя и ще го направя.

Уилоу си пое дълбоко дъх. За първи път лицето ѝ издаде емоциите ѝ.

— Вземам ги с мене — каза тя. — Не ги искаш, Роуел. Не обичаш Оливър и никога не си проявявал дори най-слаб интерес към Алис. Ще ги взема и... — Уилоу спря само за част от секундата, преди да продължи: — и ще се погрижа да получиш достойна компенсация. Получих известие от мистър Корбет, че мога да тегля колкото пари са ми нужни. Ще се погрижа да не загубиш нищо. Няма да предявявам претенции към теб за себе си или за децата и ще ти прехвърля моите дялове в корпорацията.

Умът на Роуел се проясни. Докато Уилоу говореше, започна съвсем ясно да разбира колко важни са децата за нея. Трябваше да настоява, че иска да ги задържи и щеше да задържи и нея. Парите нямаше да компенсират загубата ѝ. Вероятно беше вярно, че преди години се беше оженил за нея не по любов, а защото вярваше, че е богата наследница. Но сега я искаше. Не само че се боеше от

слуховете, които щяха да плъзнат, щом се разбереше, че жена му го е напуснала, но и се страхуваше да остане сам, без нея в тази голяма къща. Помисли си, че тя управляваше този дом дори по-добре от Grandmère. Беше идеалната домакиня — красива, интелигентна, популярна... и все още я намираще за привлекателна.

— Върви, щом желаеш — предизвика я той с нисък, дрезгав глас, — но няма да вземеш децата със себе си, Уилоу. Ако изоставиш мен, ще изоставиш и тях.

През ума ѝ отдавна беше минавала мисълта, че Роуел може да се опита да използва децата, макар да не ги обича, за да се пазари с нея. Бе се молила да не го прави, като разчиташе на слабия му интерес към тях. За негово добро, за свое добро и за доброто на децата беше се заклела никога да не разкрива кои са истинските им родители. Но ако Роуел продължеше да настоява, щеше да прибегне до тази алтернатива. Не можеше да тръгне без тях и Роуел го знаеше. Направи един последен опит да го убеди, като потъпка гордостта си и започна да му се моли:

— Моля те, нека да ги взема, Роуел. Ще ги възпитам така, както ти би искал. Ще се погрижа да ти пишат, дори ще идват да те виждат, щом станат малко по-големи. Освен тебе никой друг не знае колко ценни са за мене. Умолявам те, пусни ги да дойдат с мен.

— Не! — гласът на Роуел прозвуча като плясък на камшик. — И ако мислиш, че ще направя такова нещо, значи наистина си изгубила ума си. Те са мои деца, те са Рошфордски, и ще останат тук, при мен.

Уилоу прехапа устната си, защото за миг се почувства неспособна да изрече онова, което трябваше да бъде казано. Видя как Роуел я наблюдава с триумфален поглед, който ясно говореше, че се поздравява за спечелената победа.

„Мисли си, че ще остана“, каза си Уилоу с изненада. „Наистина няма представа, че за мен е невъзможно да го сторя.“

Погледна към него, а юмруците ѝ се свиха.

— Роуел, те не са *твои* деца!

Видя как очите му се присвиват и след това се забиват в нейните.

— Какви безсмислици говориш? Разбира се, че са мои — на Рошфорд — и двете — неспокойно каза той.

— Да, на Рошфорд — тихо отвърна тя. — Но не ти си баща им.

— Тогава кой, по дяволите, е баща им? — извика Роуел със зачервено ръце и размаха ръце.

— Наистина ли искаш да ти кажа, Роуел? Ще го направя, ако настояваш.

— Проклятие, настоявам! — извика Роуел, обладан от страх, че Уилоу може би говори истината.

— В такъв случай трябва да ти призная, че бащата на Оливър е Пелам, а Алис е родена в резултат на нападението на брат ти Франсис срещу Нели.

За миг последва мъртва тишина. След това Роуел изкрещя:

— Не вярвам! Лъжеш! — Погледът му стана несигурен и изведнъж осъзна, че тя никога не би излъгала за подобно нещо. — Дори да е вярно, тези деца са мои по закон — добави той сприхаво.

— Ще отида в съда, за да обсъдим подобно твърдение — тихо отвърна Уилоу. — И въпреки че ще бъде трудно да докажа, че Пелам е бащата на Оливър, няма да има затруднения да докажа, че Алис е дете на Нели. Сигурна съм, че няма да се зарадваш, ако подобно нещо се разчуе, нали, Роуел?

За миг той си помисли, че ще я удари, но вместо това започна да крещи, да я хули с най-долните епитети, които успяваше да измисли. Тя изчака с вдигната глава, докато свърши ругателната му тирада и каза:

— Както каза, Роуел, не съм била безпогрешна през тези години. Но когато дойдох тук като младоженка, аз те обичах; уважавах те; не исках друг мъж за любовник. Ти беше целият ми свят. Простих ти, дори когато разбрах за Джорджина и по-късно за децата, които тя ти е родила. Някоя жена не е била по-решителна в усилията си бракът ѝ да потръгне. Това беше моя основна грижа, докато ти търсеше удоволствия навсякъде извън твоя дом. Остави ме да говоря! — добави тя, щом Роуел понечи да я прекъсне. — За последен път разговарям с тебе, така че, моля те, изслушай ме. Преди двайсет години дойде в Америка и се закле на баща ми, че щастието ми ще бъде единственото нещо на света, което ще те вълнува, но то никога, никога не те е засягало. Не мисля, че знаеш какво е любов, Роуел. Вероятно никога няма да разбереш. За щастие този въпрос повече не ме безпокои. На трийсет и шест години съм и вероятно имам още трийсет години живот. Възнамерявам да изживея тези години така както аз, а не както

ти, Роуел, желаяш. Уморих се да ти бъда жена, уморих се от брака ни. Отсега нататък ще бъда себе си, така както винаги си правил ти самият. Само се надявам, че ще съм способна да живея с повече достойнство от теб и с чувство за чест, което няма нито да е лицемерно, нито да го оставям настрана веднага, щом го опитам. — Погледна го със съжаление. — Бих могла още сега да ти простя за болките, които си ми причинил по време на брака ни, но никога няма да ти простя за отношението ти към слугите. Сега тръгвам, Роуел, и не искам никога вече да те виждам.

Щом тръгна към вратата, Роуел се опита да я сграбчи за ръката, но тя се измъкна. Очите ѝ бяха изпълнени с презрение, докато му казваше:

— Дори да ме задържиш със сила, Роуел, ще бъде само въпрос на време, преди да си тръгна. Не можеш да ме задържиш тук като затворник и да ме надзираваш през цялото време. Ще се махна при първа възможност.

Ръката на Роуел се отпусна. Най-сетне осъзна провала си. След като Уилоу тихо затвори вратата след себе си, той си помисли гневно, че не може да я остави да се измъкне по този начин. Незабавно щеше да се свърже с адвокатите си в Лондон. Щеше да намери начин незабавно да си върне тези деца. По закон бяха негови. Щеше да ѝ ги отнеме, независимо колко щеше да му струва. Щеше да я остави сега да си тръгне, да повярва, че е в безопасност, че е спечелила победа над него. Скоро Уилоу щеше да открие, че битката едва сега започва — битка, която той, Роуел Рошфорд, щеше да спечели по законен път.

Уилоу се качи в каретата, където я чакаха Пейшънс, Лили и двете деца. Зад тях беше закачено ремарке, натоварено с куфарите им. Джексън затвори вратата и се изкачи на капрата. Докосна с камшика хълбоците на конете и минута по-късно вече завиваха по дългия, настлан с чакъл път.

Уилоу гледаше през прозореца, а мислите ѝ отлетяха назад, към деня, когато дойде по същия път като младоженка, изпълнена с надежди и любов към съпруга си. Сега изоставяше всичко, за което беше мечтала, че ще ѝ донесе щастие.

Дъждът валеше на талази над смарагдовозелените ливади. Пъпките на големите конски кестени край пътя още не бяха се разтворили и вятърът заплашително размахваше тъмните им клони.

Езерото изглеждаше студено и голо, а повърхността му се дуплеше и набраздяваше от хилядите убождания на силния дъжд.

Тя погледна назад към къщата; очите ѝ несъзнателно се насочиха към затворените кепенци на лабораторията на Тоби и изведнъж плувнаха в сълзи.

Малката Алис сграбчи ръката ѝ.

— Виж, мамо, някой идва по пътя — извика тя със слабия си, ясен глас.

Уилоу погледна към фигурата, която сочеше детския показалец. Сега и тя видя дребната фигура, сгушена в тъмно наметало, чиято качулка пазеше главата ѝ от дъжда.

— Това момиче сигурно идва да помага за прането, ако позволите да кажа — вмъкна Лили. — Чух, че се търси перачка.

— Докато стигне до къщата, ще е полуудавена — забеляза Пейшънс.

— Мамо, не можем ли да спрем и да я откараме до къщата — нетърпеливо попита малката Алис. — Трябва да върви още толкова много. Моля те, мамо!

Уилоу затвори очи, като че ли искаше да заглуши глъчката на гласовете им. Нито децата, нито слугините знаеха колко бързо се изпаряваше смелостта ѝ. Ако се върнеше отново в тази къща и видеше Тоби, може би никога нямаше отново да събере кураж да го напусне. Перачката трябваше да повърви още малко и щеше да стигне до имението. Не би могла да стане много по-мокра, отколкото вече беше.

— Да спра ли, милейди? — попита от капрата си Джексън.

— Не, карай! — остро каза Уилоу.

Не трябваше да се връщат.

Каретата профуча покрай София Рошфорд и изпръска наметалото ѝ с кална вода. София спря, обърна се и се загледа в изчезващата карета.

— *Merde alors*^[5]! — изруга тя и придружи думите си с типично галско свиване на раменете. — Ако това бяха мои роднини, по-скоро не бих искала да се запознавам с тях.

Беше измръзнала и изморена, а наметалото на кръчмарката не попречи да се измокри до кости. Макар Никол да беше я уверила, че през пролетта в Англия може да очаква слънце и хубаво време, небето беше притъмняло и предсказанието на кръчмарката се сбъдна, щом от

оловното небе се изля истински потоп. Повърхността на пътя към имението Рошфорд за броени минути се превърна в кално тресавище, което развали новите ѝ ботушки. Нещо повече, край нея преминаха две фермерски каруци, без да спрат и да ѝ предложат да я качат.

През изминалата година, откакто медальонът беше разкрил първата нишка към произхода ѝ, София никога не беше губила пълната си увереност, че съдбата е предопределила да се събере със семейството си. Нито предупрежденията на Ивет, нито заплахите на мадам Лу-Лу, че няма да я вземе отново в „Le Ciel Rouge“, ако отиде в Англия, не промениха решението ѝ. Не позволи на разочарованието в Хавърхърст да я смути за повече от миг. Би предпочела роднините ѝ да живеят в някой хубав град като Дувър, но философски се примири с факта, че човек не винаги може да има всичко, което сърцето му желае. Разочарованието беше съвсем малко в светлината на откритието, че семейството ѝ, както беше казал старият доктор, е благородно, богато и важно.

Но сега, докато гледаше как каретата изчезва по пътя, духът ѝ отслабна за първи път. Нима наистина нямаше да я приемат добре? Нима нямаше да признаят, че е Рошфорд? Медальонът не доказваше нищо, както беше посочила Ивет, защото старият англичанин може би просто беше ѝ го подарил. София имаше само думите му, че някога е принадлежал на роднините ѝ. Вече беше разбрала от собственика на странноприемницата, че възрастният доктор е умрял преди около три години. Нямаше да може да каже нещо в нейна полза, дори да беше същият човек, който идва в „Le Ciel Rouge“. Дори нямаше доказателство за самоличността му.

Дъждът леко отслабна, макар вятърът да блъскаше клоните на дърветата с нарастваща сила. София потрепери. Краката я боляха и почувства силен копнеж за ярките светлини и топлината на „Le Ciel Rouge“. Сутринта ѝ се струваше, че е вълнуващо приключение да е сама в чужда страна, но сега копнееше за звука на френска реч, за приятелското бърборене на момичетата, за чаша горещо кафе и кроасани.

Отново се обърна и погледна напред. Макар дъждът да размаваше очертанията на господарската къща, размерите и красотата ѝ бяха очевидни и София се впечатли от величествеността ѝ. Освен това голямата къща вече не изглеждаше толкова далеч.

Силно се надяваше, че не всичките ѝ обитатели току-що са я напуснали в преминалата карета. В толкова голяма къща сигурно живееха много хора. Все някой щеше да я приеме. Може би беше въпрос само на минути, преди да се изправи лице в лице с родителите си, които никога не беше виждала.

Решително пристъпи напред. Възвърна се смелостта, която беше трупала по време на многото лишения в манастира, по време на робията в „La Maison Grimaud“, през дългите часове и лошото заплащане при мадам Лу-Лу. Със същата надежда за осъществяване, която някога беше водила майка ѝ в същата посока, София тръгна напред, към бъдещето си.

Почти в същия миг Тоби изскочи от лабораторията си и се втурна към стълбите. За първи път не спря, за да затвори вратата. От прозореца си видя как Уилоу се качва на каретата при Пейшънс и децата. От факта, че ремаркетото беше закачено зад каретата и натоварено с куфари, Тоби разбра, че може би друг път нямаше да види малката група. Изпълнен с ужасни опасения, той заобиколи една прислужница и се спусна надолу по стълбите.

Голямата къща беше тиха, а през запердените прозорци се процеждаше слаба светлина. На мястото на портрета на Grandmère на камината беше закачен портрет на покойния крал, а златната резбована рамка беше увита в черен креп.

Тоби не забеляза следи от присъствието на Роуел, но един от лакеите му съобщи, че баронът е в библиотеката. Тоби блъсна вратата. Роуел се беше отпуснал в креслото си, с наполовина празна чаша уиски в ръка.

— Къде отиде Уилоу? — попита без предисловие Тоби.

Когато Роуел не отговори, Тоби отиде до креслото на брат си и повтори с по-рязък глас:

— Къде е Уилоу?

Роуел изсумтя и се сгуши по-дълбоко в креслото си.

— Замина си — промърмори той.

— За Бога, Роуел, вземи се в ръце — почти извика Тоби. — Къде отиде?

— Остави ме! — промърмори Роуел. — Връща се в Америка. Взе и децата със себе си, мръсна малка...

Силният шамар, който Тоби стовари върху лицето му, попречи на Роуел да изрече унизителното име, което възнамеряваше да употреби. Загледа се удивено в Тоби.

— За какво е всичко това? — смутолеви той. — Казвам ти, Тоби, тя не е добре и никога не е била. Добре, че се отървах.

Няколко дълги мига Тоби остана загледан в брат си, а очите му бяха изпълнени със смесица от съжаление и отвращение.

— Никога не си разбирал за каква прекрасна жена си се оженил, нали? Никога не си забелязвал колко нещастна беше тя, когато не ѝ отговаряше нито с любов, нито с разбиране. Тя беше просто някой, за когото се сещаше, само когато нямаше с какво друго да се забавляваш; някой, който да поддържа къщата вместо теб; някой, който да те развлича. Никога не си ѝ бил истински съпруг, Роуел, ни най-малко не съм изненадан, че тя най-накрая се е наситила да ти бъде жена.

Тоби спря, за да си поеме дъх, а изражението на Роуел се смени от удивление в невяра.

— Ха, кой би повярвал! Ти си бил влюбен в нея — присмя му се той. — Тоби, през цялото време си бил тайно влюбен в жена ми. А аз никога не съм се досещал. Дори не съм подозирал. Заради това ли не се ожени? Това ли е истинската причина, поради която не се ожени за онази твоя хубава гувернантка? Защото си искал жена ми!

Тоби отново успя да се овладее.

— Просто за информация, Роуел, може би ще искаш да узнаеш, че Стела Менсайс ще се омъжва за Питър Роуз. Преди седмица годеницата на Роуз му писала, че разваля годежа и той се втурнал направо в Баратови, и предложил на Стела да се омъжи за него. Казвам ти го, преди да замина, за да не си помислиш, че мога да доведа нова господарка на имението Рошфорд.

Роуел го погледна, а зачервените му очи се присвиха от смущение.

— Преди да заминеш ли? — повтори той. — Къде отиваш, Тоби?

— В Америка, разбира се. Къде другаде?

За миг в стаята се спусна тишина. След това Роуел заговори:

— Нали знаеш, че дори да се разведа с Уилоу, ти никога няма да можеш да се ожениш за нея?

Тоби кимна. Макар очите му да бяха тъжни, лицето му неочаквано се проясни от щастие.

— Има и други неща в живота, освен женитбата — отвърна той. — Мога да се грижа за нея, Роуел. Мога да ѝ дам нещо, което ти никога не би могъл...

И като тръгна към вратата, Тоби се обърна, погледна през рамо и нежно добави:

— Мога да ѝ дам любов.

---

[1] guirure — дантела на цветя (фр.). — Б.пр. ↑

[2] l'entree — ордъовър (фр.). — Б.пр. ↑

[3] les religieux — монасите (фр.). — Б.пр. ↑

[4] auberge — странноприемница (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Monsieur le Curè — господин свещеник (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Merde alors — майната му (фр.). — Б.пр. ↑

Издание:

Клер Лоримър. Господарката

Английска. Първо издание

Художествено оформление: „Megachrom“ — Петър Христов

Оформление на корица: Петър Христов

ИК „Бард“, София, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.